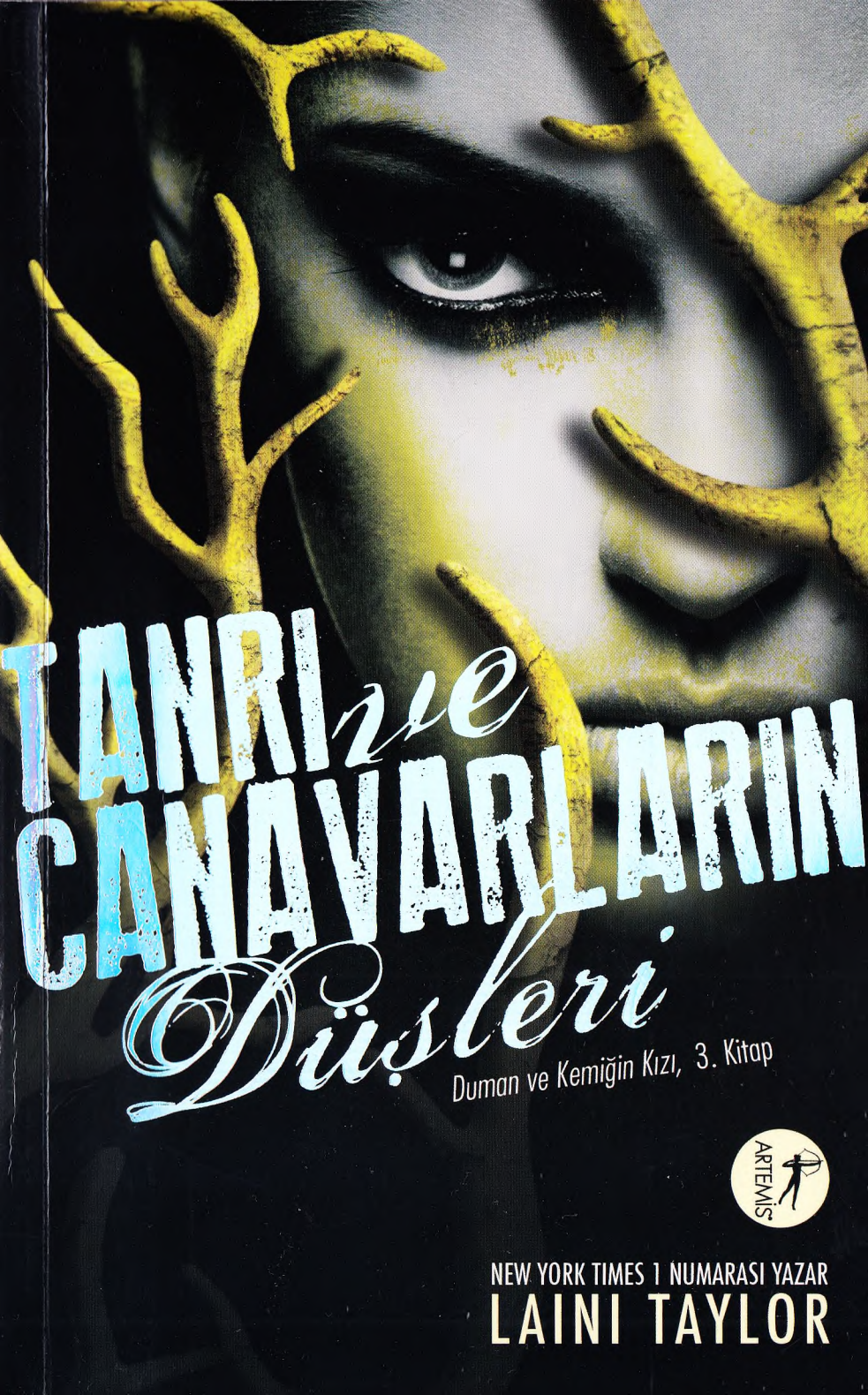
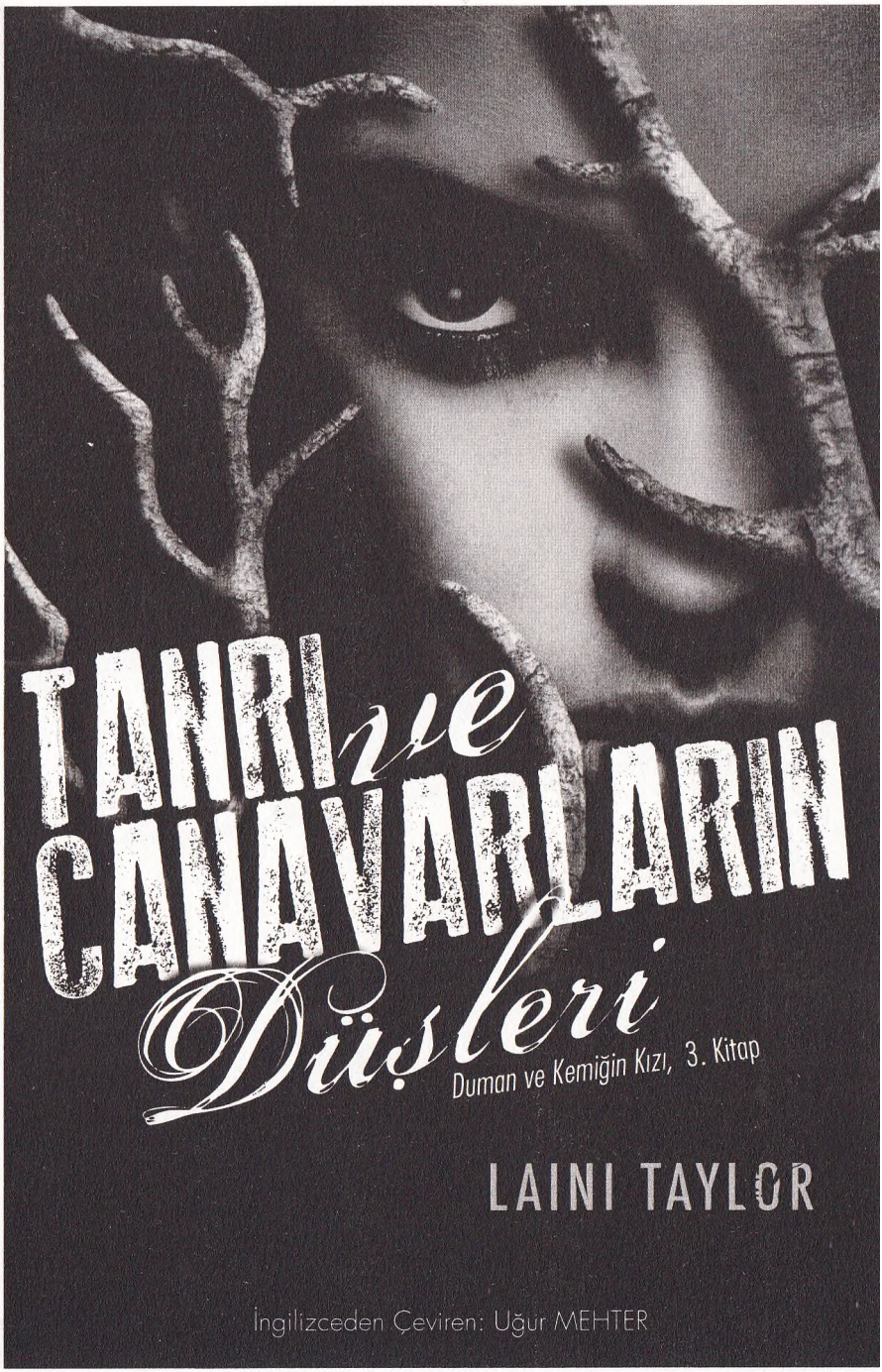

TANRI ve CANAVARLARIN
Düşleri
Duman ve Kemiğin Kızı, 3. Kitap
ARTEMİS
NEW YORK TIMES 1 NUMARASI YAZAR
LAINI TAYLOR

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/252
AB/536
AÇ/675
A/55

TANRI VE CANAVARLARIN DÜŞLERİ
Laini Taylor
Orijinal Adı: *Dreams of Gods and Monsters*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Uğur Mehter
Editör: Elif Nihan Akbaş

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Merve Güven
Harita Çizimi: Jim Di Bartolo

1. Basım: Nisan 2016
ISBN: 978 - 605 - 142 - 955 - 7
Sertifika No: 10905

LAINI TAYLOR © 2014
HARİTA ÇİZİMİ © JIM DI BARTOLO 2012

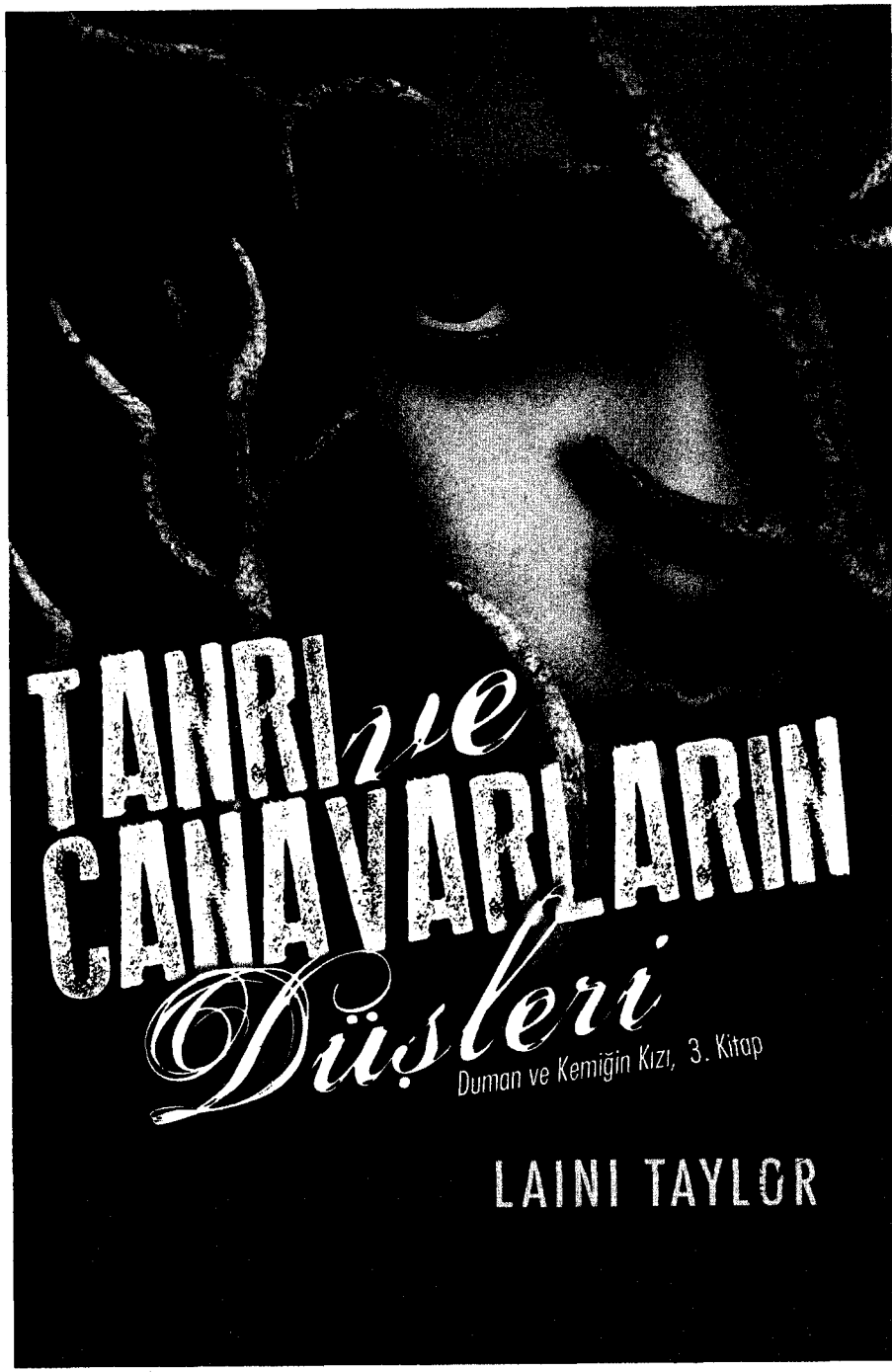
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Onk Ajans LTD. aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ASTRAE
THISALENE
ŞEREF
İMPARATORLUĞU
ADELPHAS
DAĞLARI
KIRIN
MAĞARASI
LORAMENDI
ESKİ ÖZGÜR
TOPRAKLAR
ESKİ ÖZGÜR
ERLING NEHRİ
GÜNEY EYALETİ
ARANZU
DÜZLÜKLERİ
RANCOR
KIYISI
MARAZEL
TEPELERİ
KIR NEHRİ

OPRAKLAR
SAB ÇÖLÜ
KARNAVAL
KEMERİ
FRETZ

Mutlu ortanca Jim için

Bir varmış bir yokmuş,
Bir melekle bir şeytan ellerini yüreklerine bastırmış

ve kıyameti başlatmış.

1

Kâbus Dondurması

Sinirler gergin, kan vahşice çığlık atıyor, kan fokurduyor, peşine düşüp paramparça ediyor ve korkunç ve korkunç ve korkunç–

"Eliza. *Eliza!*"

Bir ses. Parlak ışık. Eliza uyanıverdi. Düşmüş de sertçe yere çarpmış gibi hissediyordu. "Bir rüyaydı," dediğini duydu. Kendisi söylemişti bunu. "Sadece bir rüyaydı. Ben iyiyim."

Hayatı boyunca bu kelimeleri kaç kere sarf etmişti? Sayamazdı. Ama bu seferki bir ilkti. Öldürülmekten kurtarmak için elinde sımsıkı tuttuğu çatal çekiçle bir kahraman gibi odaya dalan adam bu kelimeleri ilk duyan kişi olmuştu.

"Sen... çığlık atıyordun," dedi ev arkadaşı Gabriel. Odanın her bir köşesini telaşla incelese de katili göremedi. Uykudan yeni uyanmıştı, manyakça bir paniğe kapılmıştı. Çekici indirmek üzere kaldırmış hazır tutuyordu. "Yani... çığlıkların öyle böyle değildi."

"Biliyorum," dedi Eliza. Boğazı ağrıyordu. "Bazen yapıyorum." Yatakta doğruldu. Kalp atışları, top atışlarına dönmüştü –ta derinlerde yankılanan ölümcül çarpıntıyla

dudakları kuruyor, nefesi sıklaşıyordu, yine de bir şey yokmuş gibi konuşmaya çalışıyordu. "Uyandırdığım için kusura bakma."

Gabriel gözlerini kırpıştırarak çekici indirdi. "Uyandırman bir şey değil, Eliza. Ben hayatımda böyle bir çığlık duymadım. Korku filmlerindekiler gibiydi."

Delikanlı etkilenmişe benziyordu. *Hadi git*, demek istiyordu Eliza. *Lütfen*. Elleri titremeye başlamıştı. Yakında titremeleri kontrol edemeyecekti ve tanık istemiyordu. Rüyadan sonra adrenalin patlaması fena hâlde kötü olabiliyordu. "Gerçekten, ben iyiyim. Tamam mı? Ben sadece..."

Kahretsin.

Titreme. Gözlerinin dibine saplanmaya başlayan iğneler... Hepsi tamamen kontrolü dışında gelişiyordu.

Kahretsin! Kahretsin! Kahretsin!

Hıçkırıklar bütün bedenini ele geçirmeye çalışırken bacaklarına kapanıp yüzünü yorgana bastırdı. Rüya kadar sonrası da kötüydü, üstelik bu seferki rüya gerçekten *kötüydü*. Artık uyanmış olsa da hâlâ güçsüzdü. Dehşet -dehşet, *dehşet-* hâlâ içinde bir yerlerdeydi, ama bir şey daha vardı. Her seferinde rüyayla birlikte gelirdi ve rüyayla birlikte bitmezdi, dahası bir dalganın çarpıp geri çekilmesi gibi oyalanırdı. Berbat bir şeydi. Beyninin kıyılarında çürümeye bırakılmış bir su canavarının cesedi kadar berbattı. Büyük bir kederdi. Gerçi keder bile bunu anlatmaya yetmezdi. Rüyanın ardında bıraktığı his, *suçluluk duygusunun* açtığı kıpkırmızı irinli yaranın üstünde sallanan panik ve dehşet bıçakları gibiydi.

Neyin suçluluk duygusu? En kötü yanı da buydu. *Ah, Tanrım!* O kadar uçsuz bucaksızdı ki kelimeler yetmezdi. Ucu bucağı yoktu. Zamanın tarihi boyunca daha kötüsü olmamış-

tı ve bu Eliza'nın suçuydu. Eliza'nm rüya diye gülüp geçebileceği noktanın çok daha ötesinde imkânsızdı.

Oysa *bunu* yapmamıştı, asla da yapmazdı.

Ama rüya onu bırakmamakta direnirken bunun hiçbir önemi yoktu. Mantık, algı, fizik kuralları... Hiçbiri geçerli değildi. Dehşet ve suçluluk duygusu hepsini bastırıyordu.

Berbat bir şeydi.

Hıçkırıkları sonunda kesilmeye başladığında başını kaldırdı. Gabriel, yatağın kenarına oturmuş, şefkat ve korkuyla ona bakıyordu. Gabriel Edinger'ın nezaketi öylesine cıvık cıvıktı ki gelecekte payına fazlasıyla papyon düşeceği kesindi. Hatta monokl bile takardı. Eliza'nın muhtemelen tanıdığı en zeki ve en nazik kişi olmasının yanı sıra Gabriel bir sinirbilimciydi. İkisi de Smithsonian Ulusal Doğal Tarih Müzesi'nin bir araştırmasında çalışıyorlardı. Arkadaş olmasalar da birbirlerine arkadaşça yaklaşmışlardı, fakat sonra kız arkadaşı doktorası için New York'a taşınınca Gabriel'in kirayı karşılayabilmek için bir ev arkadaşına ihtiyacı olmuştu. Eliza, bunun bir risk olduğunun başından beri farkındaydı. Özellikle de tam olarak *bu gibi durumlar* da dâhil olmak üzere iş hayatıyla ev hayatının bir araya gelmesinin çokça sakıncaları vardı.

Çığlıklar. Hıçkırıklar.

Bu hayatı üzerine kurduğu... anormalliğin derinliğini... değerlendirme konusunda hevesli olan birinin çok da uğraşması gerekmiyordu. Bazen bataklığın üzerine tahta kalaslar yerleştirmeye benziyordu bu. Ama rüyaları bir süre dert etmediğinden kendini normal davranmaya zorlamış, az maaşla geçinmeye çalışan yirmi dört yaşındaki bir doktora öğrencisinin normal dertlerine odaklanmıştı. Tez baskısı, kötü kalpli laboratuvar arkadaşı, büyük projeler, kira.

Canavarlar.

"Kusura bakma," dedi Gabriel'e. "Sanırım artık daha iyiyim."

"Güzel." Rahatsız edici kısa bir suskunluğun ardından Gabriel neşeyle ekledi. "Çay?"

Çay. İşte bu, normalin göz kırpışıydı. "Olur," dedi Eliza. "İyi olur."

Gabriel rahat adımlarla su ısıtmak için çıktığında kendini toparladı. Sabahlığını üzerine geçirip yüzüne su çarptı, burnunu temizleyip aynada kendine baktı. Yüzü şişmişti, gözleri kan çanağına dönmüştü. Normalde gözleri güzeldi. Yabancıların gözlerine övgüler düzmesine alışıktı. Hıçkırmaktan kızarmadığı zamanlarda uzun kirpikli kocaman gözleri ışıl ışıl olurdu. Teninden birkaç ton daha açık kahverengi, gözlerinin daha da parlıyormuş gibi görünmesini sağlardı. Şimdiyse aynada baktığı gözlerin nasıl... delice baktığını gördüğünde ürperiyordu.

"Sen delirmedin," dedi aynadaki yansımasına. Bu, sıklıkla kendini yatıştırmak için kullandığı bir saptamaydı. Tamamen kendiliğindendi ve özgüven ihtiyacını karşılıyordu. *Deli değilsin ve delirmeyeceksin.*

Ama dipten dibe çok daha umutsuz bir düşünce baş gösteriyordu.

*Bana olmayacak. Ben diğerlerinden daha güçlüyü*m.

Genellikle kendini buna inandırabiliyordu.

Mutfakta Gabriel'in yanına gittiğinde fırının saati sabahın dördü olduğunu gösteriyordu. Fincanı masadaydı. Hemen yanında da kapağı açılıp içine bir kaşık saplanmış bir kutu dondurma duruyordu. Gabriel başıyla dondurmayı işaret etti. "Kâbus dondurması. Aile geleneğidir."

"Sahi mi?"

"Evet, sahi."

Eliza, küçücük bir an için ailesinin kötü rüyasından sonra onu dondurmayla yatıştırmaya çalıştığını gözünde canlandırmak istedi ama beceremedi. Tezat son derece büyüktü. Kutuya uzanırken, "Teşekkürler," dedi. Sessizce dondurmadan birkaç kaşık yedi, çayını yudumladı. Soruların gelmesi an meselesiydi ve bu durum onu son derece geriyordu.

Rüyanda neler görüyorsun, Eliza?

Benimle konuşmazsan sana nasıl yardım edebilirim ki Eliza?

Senin neyin var, Eliza?

Bunları daha önce de duymuştu.

"Rüyanda Morgan Toth'u görüyordun, değil mi?" diye sordu Gabriel. "Morgan Toth ve yastık gibi dudaklarını?"

Tamam, Eliza *böyle* bir soruyla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Gerginliğine rağmen kahkaha attı. Morgan Toth düşmanıydı ve dudakları gerçekten de kâbusların başkahramanı olmaya adaydı ama hayır, rüyasıyla uzaktan yakından alakası yoktu. "Konuşmak istemiyorum," demekle yetindi.

"Neyi konuşmak istemiyorsun?" diye sordu Gabriel bütün masumluğuyla. "Konuşmak istemediğin şey de ne?"

"Çok tatlısın. Ama ciddiyim. Kusura bakma."

"Tamam."

Dondurmadan alınan bir kaşık ve sorusuz geçen kısa bir sessizliğin ardından Gabriel şansını yine denedi. "Çocukken ben de kâbuslar görürdüm. Yaklaşık bir yıl sürdü. Gerçekten yorucuydu. Bizimkilerin söylediklerine bakılırsa, bildiğimiz hayat neredeyse sekteye uğramış. Uyumaya korkuyordum ve bir sürü batıl inancım oluşmuştu. Hatta uyumamak için rüşvet bile teklif ediyordum. En sevdiğim oyuncaklardan, en sevdiğim yemeklerden vazgeçiyordum. Hatta bizimkilerin

dediğine göre ağabeyimin yerime geçmesi için pazarlık yapıyormuşum. Yani kâbusları benim yerime ağabeyim görsün diye! Ben hatırlamıyorum ama ağabeyim yeminler ediyor."

"Pazarlığı kiminle yapıyormuşsun?" diye sordu Eliza.

"*Onlarla.* Rüyamdakilerle."

Onlar.

Aşinalıkla birlikte bir umut kıvılcımı. Aptalca bir umut. Eliza'nın da "onlar" dedikleri vardı. Teknik açıdan bunları beyninin yarattığını, aslında var olmadıklarını biliyordu, ama rüyadan sonra her zaman teknik düşünmek mümkün olamayabiliyordu. "Onlar dediğin ne?" diye sordu, ne yaptığını düşünmeye fırsat bulamadan. *Kendi* rüyaları hakkında konuşmayacaksa, *Gabriel'in* rüyalarını didiklememesi gerekirdi. Neredeyse ustalaştığı sır saklamanın ilk kuralı buydu: *Sorularla karşı karşıya kalmamak için soru sorma.*

Gabriel omuz silkerek "Canavarlar," dediği anda Eliza bütün ilgisini kaybetti. Canavarlar demesi değildi bunun nedeni. Daha çok *elbette canavarlar* tonuyla söylemiş olmasıydı. Sıradan bir şeymiş gibi *canavarlar* diyebilen biri, Eliza'nın canavarlarıyla tanışmamış demekti.

"Bilirsin, rüyada birinden ya da bir şeylerden kaçmak çok yaygındır," diye söze başlayan Gabriel anlatmaya devam ederken Eliza çayını yudumladı, kâbus dondurmasından biraz tattı ve doğru anlarda başını sallasa da ev arkadaşını pek dinlemedi. Yıllar önce rüya analizleri konusunu incelemişti. O zaman da faydası olmamıştı, şimdi de faydası olmuyordu. Gabriel, "uyanan korkularımızın göstergeleri" ve "*herkes* görüyor" diye anlatacaklarını toparladığında, Eliza'nın sorununu kökünden çözmüşçesine avutucu bir tonda konuşurken son derece ukala görünüyordu.

Öyleyse herkes yedi yaşındayken "uyanan korkularının göstergeleri" yüzünden kalp krizi geçirip kalp pili takıyor! Eliza bunu demek için can atıyordu, ama söylemedi, çünkü böylesi akla kazınabilecek sözler, özellikle kokteyl partilerde gündem malzemesi olacak şeylerin en başında geliyordu.

Kâbusları yüzünden henüz yedi yaşındayken kalp krizi geçirdiği için Eliza Jones'a kalp pili takıldığını biliyor muydun?

Cidden mi? Çok acayipmiş.

"Eee, sonra ne oldu?" diye sordu Gabriel'e. "Canavarlarına ne oldu?"

"Aman, ağabeyime transfer olup beni rahat bıraktılar. Her Moel'de bir keçi kurban etmem gerekiyor ama güzel bir gece uykusu için bu çok küçük bir bedel sayılır."

Eliza güldü. "Keçileri nereden buluyorsun?" diye sordu şakaya katılarak.

"Maryland'de harika bir çiftlik var. Küçücük. Sertifikalı kurbanlık keçi satıyorlar. İstersen kuzu da var."

"Kim istemez ki? Peki, şu Moel ne yahu?"

"Bilmem. Uydurdum."

Eliza minnettardı. Gabriel üstelememişti, çay ve dondurma iyi gelmişti, üstelik ev arkadaşının gevezeliği sayesinde kâbusun etkisi hafiflemişti. İçten gülüyordu ve bu şaşırtıcıydı.

Sonra masadaki telefonu titreşti.

Sabahın dördünde kim arıyordu ki? Baktı...

... Ekrandaki numarayı görünce telefonu elinden bıraktı. Daha doğrusu *fırlattı*.

Telefon çat diye dolaba çarpıp yere düştü. Bir an için telefonu kırmış olabileceği için umutlandı. Cihaz sessizce yerde yatıyordu. Ceset gibi. Sonra tekrar... *bzzzzzzzzzz*. Hayır, henüz ölmemişti.

Ne zamandan beri telefonunu kıramadığı için üzülüyordu ki?

Tek numaraydı. Sadece rakamlar. İsim yoktu. İsim yoktu, çünkü Eliza *bu numarayı* telefonuna kaydetmemişti. Görene kadar numarayı hatırladığının bile farkında değildi. Oysa sanki... Sanki kaçtığından beri hayatı boyunca her saniye numara hep aklının bir köşesindeydi. Yılların yumruğu bütün aniliği ve acımasızlığıyla midesine indi.

"Peki?" dedi Gabriel, telefonu almak için eğilirken.

Eliza az daha, *sakın dokunma,* diyecekti ama bunun ne kadar saçma kaçacağını bildiğinden tam zamanında dilini tuttu. Sadece ev arkadaşının uzattığı telefonu almamakla yetindi. Sonunda Gabriel hâlâ titreşen cihazı masaya bıraktı.

Eliza öylece telefona bakıyordu. Onu nasıl bulmuşlardı? Nasıl? Adını değiştirmişti. Buharlaşmıştı. Bunca zamandır nerede olduğunu biliyor, onu gözlüyorlar mıydı? Düşüncesi bile korkunçtu. Hayatının özgür yılları bir aldatmacadan başka bir şey olmayabilirdi...

Titreşim durdu. Telesekreterin devreye girdiğini gören Eliza'nın kalp atışları bir kez daha hızlandı. Nabzı neredeyse bütün vücudunu sarsıyordu. Kimdi?

Ablası mı?

Amcalarından biri mi?

Annesi mi?

Her kimse Eliza küçük bir an için mesaj bırakıp bırakmadıklarını merak etti. Peki dinlemeye cesaret edebilecek miydi? O sırada telefon yine titreşti. Arama ya da telesekreter mesajı değildi. Bir SMS gelmişti.

Televizyonu aç.

Televizyonu?..

Eliza, son derece gergin bir şekilde gözlerini telefondan kaldırdı. *Neden?* Televizyonda ne görmesini istiyorlardı? Dahası bir televizyonu bile yoktu. Gabriel gözlerini ona dikmişti. Bir an gözleri birleştiğinde ilk çığlığı duydular. Eliza korkuyla sıçrayarak sandalyesinden kalktı. Tüyleri diken diken olmuştu. Dışarıdan kulakları tırmalayan upuzun bir çığlık gelmişti. Yoksa içeride miydi? Çok yüksekti. Binadaydı. Bir saniye. Bir çığlık daha duyuldu. Ama bu başkasıydı. Neler oluyordu? İnsanlar neden çığlık atıyordu? Neşe çığlığı mıydı bunlar? Korku mu? O sırada Gabriel'in telefonu da titreşti, ardından Eliza'nın telefonuna aynı anda bir sürü mesaj yağmaya başladı. *Bızzz bızzz bızzz bızzz bızzz.* Arkadaşlarıydı. Londra'dan Taj, Güney Afrika'da saha çalışması yapan Catherine... Hepsi aynı mesajın farklı versiyonlarıydı ve fazlasıyla rahatsız edici bir şey söylüyorlardı: *Televizyonu aç.*

Seyrediyor musun?

Uyan. TV. Hemen.

Sonuncu mesajı görünce Eliza olduğu yerde kıvrılıp yok olmak istedi.

Eve dön, diyordu mesaj. *Seni affediyoruz.*

2

Geliş

Cuma günü, gündüz vakti Özbekistan göklerinde ortaya çıktılar. İlk olarak haber ekiplerinin ziyaretçilerle ilgili yayın yapmak için yarıştıkları eski İpek Yolu şehri Semerkant'ta görüldüler.

Melekler.

Kusursuz diziler hâlinde uçtuklarında sayması kolaydı. Elli melekten oluşan yirmi grup. *Bin melek.* Çatılarda ve yollarda durup onları seyredenlerin bembeyaz ipek kanatlarını kolayca görüp çaldıkları arpları kolayca duyabilecekleri kadar yere yakın bir seviyede batıya süzülüyorlardı.

Arplar.

Yayın bütün dünyanın televizyonlarında, radyolarında yankılandı. Bütün programlara ara verilmişti. Haber sunucuları apar topar masalarına geçmiş, önlerinde herhangi bir metin olmadığı hâlde nefes nefese konuşuyorlardı. Heyecanla dehşet el eleydi. Gözler bozuk paralar gibi kocaman açılmıştı, sesler tuhaf ve tizdi. Her yerde telefonlar çalmaya başlamıştı. Sonra GSM istasyonları yükü kaldıramayınca bütün dün-

ya bir anda susuverdi. Gezegenin uykudaki kısmı uyanmıştı. İnternet çökmüştü. İnsanlar insanları arıyordu. İnsanlar sokaklara dökülmüştü. Sesler birleşiyor, birbirine karışıyor, yükselip tizleşiyordu. Kavgalar başlamıştı. Şarkılar. İsyanlar.

Ölümler.

Doğumlar da vardı. Geliş sırasında doğan bebekler için bir radyo sunucusu "nur topları" yakıştırması yapmış, minicik bedenlerinde tüy şeklinde bir doğum izi taşıdıkları söylentisinin yayılmasına neden olmuştu. Bu doğru değildi ama bebekler kutsallık ya da sihirli güç işaretleri için gözlem altında tutuluyordu.

Ağustos ayının dokuzuncu günü tarihe geçmişti. Artık her şey, "öncesi" ve "sonrası" olarak görülüyordu. Hiç kimse "geliş" sırasında nerede olduğunu asla unutmadı.

Aktör, hayalet, vampir ve pislik Kazimir Andrasko, bütün bunlar olurken derin uykudaydı ama daha sonraları, tam Geliş sırasında Nietzsche okurken kendinden geçtiğini ve dünyanın sonuyla ilgili bir mesaj aldığını söyleyecekti. Kıçı kırık sahtekâr Kaz, bir tarikat lideri olmanın nasıl hayal kırıklığıyla sonuçlanacağını da zor yoldan öğrenecekti.

Zuzana Nováková ve Mikolas Vavra o sırada Fas'ın en ünlü Kasbah'ı sayılan Aït Benhaddou'daydı. Ortalık aniden karıştığında Mik antika bir gümüş yüzükle ilgili el sıkışmak üzereydi. *Antikalığı* ve *gümüşlüğü* şüpheliydi ama sonuçta bir yüzüktü. Yüzüğü hemen bir süre gizlice saklayacağı cebine attı.

Bir esnaf lokantasında, halkın arkasına geçip Arapça haberlere baktılar. Televizyonda anlatılanları ya da etraflarındaki nefes nefese yorumları anlayamasalar da gördükleri her şeyi

anlatıyordu. İkisi de meleklerin ne olduğunu, hatta ne olmadıklarını biliyordu. Yine de gökyüzünü dolduran melekleri görmek, dehşete düşmelerine neden oldu.

Ne kadar çoklardı!

Restoranın önünde bekleyen arabayı "özgürleştirmek" Zuzana'nın fikriydi. Araba hırsızlığı, burada günlük hayatın kanıksanmış bir parçasıydı ve çok önemli bir görev onları bekliyordu. Karou'nun dünyadaki haber bültenlerine erişimi olmadığını biliyordu ve onu hemen uyarmaları lazımdı. Bunun için gerekirse bir helikopter bile çalardı.

Eliza Jones, ev arkadaşının dizüstü bilgisayarından canlı yayının ilk birkaç dakikasını izledi ama internet bağlantısı kötü olduğundan, hızla giyinip Gabriel'in arabasına atlayarak müzeye gittiler. Sabahın erken saati olmasına rağmen müzeye ilk gelen onlar değildi ve bodrum katındaki laboratuvarda yer alan televizyonun önüne dizildiklerinde arkalarından hâlâ gelenler vardı.

Gördüklerine inanamıyorlardı, resmen afallamışlardı. Göklerde açığa çıkan bu fenomeni açıklayacak herhangi bir mantıklı açıklama olamazdı. Tabii ki bu işte bir hokkabazlık olmalıydı. Melekler gerçek *olsa* bile pazar okulu ders kitaplarındaki resimlere daha az benzeme zahmetine girmezler miydi? Düşüncesi bile komikti.

Öte yandan fazlasıyla mükemmeldi. Bu da özenle sahnelendiği anlamına geliyordu.

"Yok artık, bir de arp mı çalıyorlar?" dedi fosil-bilimcilerden biri. "Abartmışlar."

Dışa yansıttıkları bu kendinden eminlik, gerçek bir gerginlikle sekteye uğruyordu, çünkü hiçbiri aptal değildi.

Haber helikopterleri gökte uçanlara yaklaşmaya cesaret edip çok daha ayrıntılı görüntüler elde ettikçe, uydurma olduğuna inanma isteklerinde kocaman delikler açılıyordu.

Kimse kabul etmek istemiyordu ama her şey son derece... gerçek görünüyordu.

Mesela kanatları. Yaklaşık dört metre genişliğindeydi ve her bir tüy ayrı alev almıştı. Açıklanması mümkün olmayan zarafetleri ve güçleri, havada süzülürcesine inip yükselmeleri... En son teknolojilerin bile beceremeyeceği bir şeydi.

"Yayında efekt kullanmış olabilirler mi?" diye fikir yürüttü Gabriel. "Bilgisayar animasyonu olabilir. Yirmi birinci yüzyılın *Dünyalar Savaşı*."

Mırıldananlar oldu ama kimsenin aklı yatmamıştı.

Eliza sesini çıkarmadan izliyordu. Onun korkuları, diğerlerinden farklı bir kaynaktan besleniyordu ve... çok daha büyüktü. Zaten öyle olmalıydı. Hayatı boyunca korkuları onunla birlikte büyümüştü.

Melekler.

Melekler. Birkaç ay önce Prag'daki Charles Köprüsü üzerinde gerçekleşen olaydan sonra, iyice dibi görmemek için bir parça olsun kuşku geliştirmeyi başarmıştı. O zaman, o görüntüler yaratılmış olabilirdi: Üç melek görünüp kaybolmuş, arkalarında hiç iz bırakmamışlardı. Şimdiyse bütün dünya sanki nefesini tutmuş da kuşku ihtimalini aklına bile getirmeden bunu bekliyormuş gibi görünüyordu. Aynı duyguyu Eliza da yaşıyordu. Üstelik bekledikleri gelmişti.

Kasten evde bıraktığı telefonunu düşündü. Acaba kaç yeni mesaj gelmişti? Sonra aklına, gece karanlığında kaçtığı sıra dışı karanlık güçle ilgili rüya geldi. Öteki dünyadaki bataklığın üzerine konulan tahta kalaslar ayaklarının altında batar-

ken boğazına bir yumru gelip oturmuştu. Kaçabileceğini mi sanmıştı? İşte oradaydı, hep orada olmuştu ve bu dünyada kurduğu hayatının, artık yanardağın ağzına kurulmuş gece-kondu mahallesi kadar savunmasız olduğunu hissediyordu.

GELİŞ + 3 SAAT

3

Hayatta Kalma Seçimi

"Melekler! Melekler! Melekler!"

Çaldıkları araba toprak yokuşta patinajla durduğunda kendini dışarı atarken Zuzana böyle bağırıyordu. "Canavar kalesi" önünde yükseliyordu. Fas çölündeki bu kalede, başka bir dünyanın asi ordusu yeniden diriltilmek üzere bekliyordu. Yılanları ve tütmesiyle bu kerpiç kale, dev canavar askerlerin ceset çukuruydu. Mik'le bir gecenin zifiri karanlığında buradan kaçmışlardı. Hem de Karou'nun ısrarı üzerine.

Karou'nun gözlerindeki dehşet, ikna olmalarını sağlamıştı.

Karou korkmuştu, çünkü iki arkadaşının hayatları tehlikedeydi.

Ve işte yine buradaydılar... Korna çalıp haykırıyorlardı! Bu durumda hayatta kalma içgüdüsüne kulak astıkları pek söylenemezdi.

Karou, kanatsız olmasına rağmen kendi tarzında yer çekimine meydan okurcasına bir balerin zarafetiyle süzülerek havada göründü. Arkadaşı yere konarken Zuzana yokuşu koşarak tırmanmaya başlamıştı bile.

"Melekler," dedi nefes nefese haberi verirken. "Gökler yarıldı, Karou. *Yüzlercesi.* Yüzlerce melek. Dünya. Resmen. Çıldırdı." Kelimeler dudaklarından dökülürken elbette kendini duyabiliyordu ama arkadaşını görünce afallayarak sustu.

Ne oluyordu?..

Araba kapısı çarptı. Koşan adımlar duyuldu. Sonra yanma geldiğinde Mik de Karou'yu gördü. Konuşmadı. Kimse konuşmuyordu. Sessizlik, boş bir konuşma balonu gibiydi: Bir yer kaplıyordu ama içi boştu.

Karou... Yüzünün bir tarafı morarıp şişmişti, çizik ve sıyrıklarla doluydu. Dudağı patlamıştı, kesilen kulak memesinde dikişler görülebiliyordu. Zuzana geri kalanını göremiyordu, çünkü arkadaşı kollarını bileklerine kadar sımsıkı örtmüş, bir çocuk gibi tuhaf bir şekilde manşetlerini yumruklarına sıkıştırmıştı. İnsanın içini sızlatıyordu.

Korkunç acılar yaşamıştı. Bu açıkça belliydi. Ve bunun tek bir zanlısı olabilirdi.

Beyaz Kurt. Onun bunun çocuğu. Zuzana öfkeden titriyordu.

Sonra onu gördü. Ağır adımlarla tepeden aşağı iniyordu. İnsanın tüylerini diken diken eden birçok vahşi Kimera'nın başındakini görünce Zuzana yumruklarını sıktı. Thiago'yla Karou'nun arasına girmeye hazırlanıyordu ki Mik onu kolundan tuttu.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladı delikanlı, Zuzana'yı arkasına çekerken. "Sen delirdin mi? Gerçek bir *nik-nik* gibi akrep iğnen olduğunu falan mı sanıyorsun?"

Nik-nik, Kimera askeri Virko'nun Zuzana'ya verdiği Kimera ismiydi. Eretz'deki korkusuz fare-akrep bileşimi bir yaratıktı ve Zuzana kabul etmekten nefret etse de Mik'in hak-

lı olduğunu biliyordu. Akrepten ziyade fare sayılırdı, bu da yarı *nik-nik* olduğu anlamına gelirdi. Dahası, çok istese de tehlikeli biri olmanın yanından bile geçemezdi.

Bunu çözmek için bir şeyler yapmalıyım, diye karar verdi oracıkta. Şey. *Yani burada öldükten sonra. Çünkü...* Kahretsin. Tepeden aşağı bir sürü Kimera iniyordu. Zuzana'nın *nik-nik* cesareti, iyice büzüştü. Mik'in kendisini tutmuş olmasına seviniyordu sevinmesine ya, keman virtüözü sevimli delikanlının kendini bile koruyabileceğinden şüpheliydi.

"Hayatta kalma seçimlerimizi sorgulamamız gerekiyor," diye fısıldadı Mik'in kulağına.

"Biliyorum. Neden samuray falan değiliz ki biz?"

"Hadi samuray olalım," dedi Zuzana.

"Sorun yok," dedi Karou. Askerleriyle buluşan Kurt biraz yukarıda duruyordu. Göz göze geldiklerinde Zuzana meydan okurcasına bakmaya çalıştı. Canavarın da yanaklarında sıyrıklar görünce öfkesi yeniden alevlendi. Karou'nun saldırganıyla ilgili en ufacık bir şüphesi varsa bile bu sıyrıkları görünce emin oldu.

Bir saniye. Az önce Karou, *sorun yok* mu demişti?

Bunu nasıl söyleyebilirdi?

Yine de Zuzana'nın bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Nefes almakta bile zorlanıyordu. Çünkü Karou'nun arkasında, tam da hatırladığı ihtişamla bir şey belirmişti...

Akiva?

İyi de *onun* burada ne işi vardı?

Akiva'nın yanında başka bir melek belirdi. Prag'daki köprüde ortalığı tam anlamıyla birbirine katan meleğe benziyordu. Gerçi şimdi de ortalığı karıştıracak kadar öfkeli görünüyordu ama bu sefer çok daha kontrollüydü. Yanıma-yaklaşırsan-

seni-öldürürüm tarzında bir kontrol... Eli kılıcının kabzasındaydı, gözlerini toplanan Kimeralar'a dikmişti.

Öte yandan Akiva sadece Karou'ya bakıyordu ve Karou'nun onu gördüğüne şaşırmadığı kesindi.

Kimsede bir şaşırma işareti yoktu. Zuzana gördüğü sahneyi anlamaya çalışıyordu. Neden savaşmıyorlardı? Kimera ve meleklerin savaşması gerekmez miydi? Özellikle de *bu* meleklerle *bu* Kimeralar'ın?

Mik'le canavar kalesinden ayrıldıklarından beri ne değişmişti?

Artık bütün Kimera askerleri toplanmıştı ve yüzlerinde şaşkınlık olmamasına rağmen düşmanlık eksik değildi. Bazıları gözlerini kırpmadan yoğun bir kötülükle bakıyordu. Zuzana aynı askerlerle yerlerde oturup kahkahalar atmış, onlar için tavuk kemiğinden yaptığı kuklaları dans ettirmişti ve karşılıklı dalga geçmişlerdi. Onları sevmişti. En azından bazılarını. Oysa şu anda istisnasız hepsi, melekleri paramparça etmeye hazırmış gibi görünürken dehşetle titriyordu. Geleceğinden emin oldukları saldırma emri için gözleri Thiago'ya kayıp duruyordu.

Emir gelmedi.

Nefesini tuttuğunu fark eden Zuzana yeniden soluk alırken bütün bedeni yavaş yavaş gevşedi. Kalabalığın arasında Issa'yı fark edince yılan-kadına bakıp gözlerini kocaman açtı: *Burada neler oluyor?* Issa'nın gözlerindeki cevap anlaşılır gibi değildi. Hiç de inandırıcı olmayan güven verici küçük bir gülümsemenin ardındaki o gerginlik ve son derece tetikte olma hâli çok açıktı.

Gerçekten. Neler oluyordu?

Karou, Akiva'ya yumuşak bir sesle kederli bir şey söyledi. Tabii ki Kimera dilindeydi. *Kahretsin.* Ne demişti acaba?

Akiva, Beyaz Kurt'la konuşmadan önce ona yine Kimera dilinde cevap verdi.

Belki dillerini anlayamadığı için yüzlerini okumaya çalışmaktandı, belki de birbirleri üzerindeki etkiyi çok iyi bildiği bu iki grubu daha önce hiç yan yana görmediğinden, ama Zuzana şu kadarını anlamıştı: Thiago'nun önderlik ettiği canavar asker ordusunun ortasında yaşanan bu an, Karou ve Akiva'nın anıydı.

Birbirlerinden en az üç metre uzaktaydılar, birbirlerine bile bakmıyorlardı, yüzleri buz, gözleri taş kesilmişti ama birbirine direnmeye çalışan bir çift mıknatısın gücünü âdeta çıplak gözle görebiliyordu.

Ama mıknatıslar ya birbirlerine çekilir ya da birbirlerini iterlerdi.

4

Bir Başlangıç

İki dünya, iki hayat... Artık birdi.

Karou kararını vermişti. Akiva'ya, "Ben bir Kimera'yım," demişti. Akiva, kız kardeşiyle birlikte Semerkant geçidini yakmak üzere Kasbah'dan *kaçalı* sadece birkaç saat mi olmuştu? Dünya ile Eretz'i birbirinden sonsuza kadar ayırmak için son geçidi de yakmaları gerekmişti. Akiva, Karou'nun hangi dünyayı seçeceğini merak etmişti. Sanki Karou'nun bir şansı vardı! "Benim hayatım burada," demişti kız.

Oysa öyle değildi. Kendi eliyle can verdikleri tarafından istisnasız bir şekilde melek-sevici olarak görülen Karou, Eretz'de kendisini bir hayatın değil, görev, bitkinlik ve açlığın beklediğini biliyordu. Korku. Ötekileştirme. Ama ölüm zordu.

Ve acı kesin vardı.

Peki şimdi?

"Birlikte savaşabiliriz," dedi Akiva. "Benim de bir ordum var."

Karou istifini bozmadan dururken nefes bile almıyormuş gibi görünüyordu. Akiva çok geç kalmıştı. Bir melek ordusu,

İmparator'un seçkin lejyonu, Jael'in acımasız Dominyonları çoktan geçitten öteki tarafa geçmişti. Buna rağmen Akiva'nın düşmanına sunduğu akıl almaz teklif, kız kardeşi dâhil herkesi afallatmıştı. *Birlikte savaşmak mı?* Karou, Liraz'ın kardeşine dönüp inanamıyormuş gibi bir bakış attığını gördü. Aslında aynı tepkiyi vermişlerdi, çünkü bir şey kesindi: Akiva'nın teklifi ne kadar akıl almazsa, Thiago'nun bu teklifi kabul etmesi de bir o kadar hayaldi.

Beyaz Kurt, meleklerle birlikte hareket etmektense bin kez ölüp dirilirdi. Dünyaları yıkardı. Kıyametler koparırdı. Böyle bir teklifi düşünüp değerlendirmek şöyle dursun, dünyanın *sonu* olurdu.

O yüzden Thiago... *başını salladığında*, farklı nedenlerle de olsa diğerleri kadar afalladı.

Naja subayları, Nisk ya da Lisseth'in şaşkınlıkla tısladığını duydu. Canavarlardan biri kuyruğunu savurunca, tepeden aşağı birkaç taş parçası yuvarlandı. Karou'nun kulakları patlarcasına zonkluyordu. *Thiago ne yapıyordu?* En azından ne yaptığını bildiğini umdu, çünkü Karou'nun hiçbir fikri yoktu.

Akiva'ya kaçamak bir bakış fırlattı. Bir gece önce yüzünde gördüğü keder ya da tiksintiden, hayal kırıklığı ya da aşktan eser yoktu. Karou gibi melek de maskesini takmıştı. İçinde fırtınalar kopsa da belli etmiyordu ve bunun için bütün gücünü sarf ediyordu.

Akiva buraya geri dönmüştü. *Bu lanet olasıca Kasbah'dan kaçanlar neden geri dönüyordu ki?* Cesur bir hareketti. Zaten Akiva her zaman cesur ve delidolu olmuştu. Ama şimdi sadece kendi hayatını değil, Karou'nun elde etmeye çalıştığı her şeyi tehlikeye atıyordu. Kurt'u zorlu bir konuma sokmuştu: Onu öldürmemek için Kurt'un eli kolu yine bağlanmıştı.

Tabii bir de Karou'nun kendi konumu vardı. Belki de onu en çok telaşlandıran buydu.

İşte tam iki kez âşık olduğu Akiva buradaydı. Bambaşka dünyalardan iki kişi, evrenin bir oyunu duygusu yaratan bir güçle onları birbirine çekmişti, belki gerçekten de öyleydi, ama bunların hiçbir önemi yoktu. Karou, Thiago'nun tarafındaydı. Halkının geleceği için bu tarafı kendisi seçmişti.

Öte yandan *Akiva bilmese de* bu Thiago'yu da kendisi yaratmıştı. Zaten Kurt'a ancak böyle katlanabilirdi. Beyaz Kurt son günlerde... kendi değildi. Karou, iğrendiği bedene çok daha iyi bir ruh yerleştirmiş, Kurt'un aslında *Ziri* olduğunu kimse anlamasın diye iki dünyanın tanrılarına dualar etmişti. Bu korkunç sır, her an avucunda patlayacak bir bombaya dönüşüyordu. Düşünürken bile çarpıntılar geçiriyor, elleri terliyordu.

Büyük olduğu kadar kırılgan bir aldatmacaydı bu ve en zorlu yük Ziri'ye düşüyordu. Bütün askerleri kandırabilecek miydi? Çoğu on yıllardır Kurt'a hizmet vermişti, hatta aralarında asırlık askerler bile vardı. Çeşitli kereler ölüp ölüp dirilmişlerdi ve generalin her bir hareketini, her bir mimiğini ezbere biliyorlardı. Ziri'nin duruş, soğukkanlılık ve ahenk açılarından Kurt'un *ta kendisi* olması gerekiyordu. Onun patlamaya hazır acımasızlığını taklit ederken, aynı zamanda halkına ölümle son bulacak bir intikam yerine hayatta kalmak için rehberlik ederek onun *daha iyi* bir versiyonu olmalıydı.

Bu ancak aşama aşama gerçekleşebilirdi. Sonuçta Beyaz Kurt'un bir sabah uyanıp gerinirken, ebedi düşmanıyla ittifak kurmaya karar vermesi olacak iş değildi.

Oysa Ziri tam olarak bunu yapıyordu.

"Jael durdurulmalı," dedi kararına bir açıklık getirmek için. "İnsanların silahlarını ve desteğini elde etmeyi başarırsa, hiçbirimiz için umut kalmaz. En azından bu konuda birlikteyiz." Kararının nasıl karşılanacağından hiç şüphesi yokmuş gibi kesin bir otoriteyle konuşurken sesi alçaktı. Kurt da aynen böyle konuşurdu ve Ziri onu kusursuz bir şekilde taklit ediyordu. "Kaç kişiler?"

"Bin," diye yanıtladı Akiva. "Bu dünyada. Geçidin öteki tarafında kalabalık bir ordu olduğuna kuşku yok."

"Şu portal mı?" dedi Thiago, başıyla Atlas Dağları'nı işaret ederek.

"Diğerinden girdiler," dedi Akiva. "Ama bunu da kullanabilirler. Keşfetmeleri yeterli."

Bunu söylerken Karou'ya bakmamıştı ama Karou suçlayıcı ses tonunu fark etmişti. O rezil Razgut onun yüzünden serbest kalmış, karşı tarafa geçmişti ve tıpkı Karou'ya gösterdiği gibi Dominyonlara da geçidin yerini gösterebilirdi. Kimeralar kendi dünyalarının dışında kalmış olabilirdi, daha da kötüsü melek düşmanları şimdi iki dünyada da bulunuyorlardı. Karou'nun onları getirdiği bu güvenli liman, kolayca mezarları olabilirdi.

Thiago uzun adımlarla yaklaştı. "Eh, gidip öğrenelim o zaman."

Temkinli gözlerle her hareketini kaçırmadan izleyen askerlerine baktı. *Generalin aklından neler geçiyordu acaba?* Merak ediyorlardı, çünkü bu işin altında mutlaka başka bir şey olmalıydı. Herhâlde çok yakında melekleri öldürmelerini emredecekti. Bütün bunlar bir tür stratejinin parçasıydı. Kesin.

"Oora, Sarsagon," diye seslendi. "Gizlice ilerleyebileceğiniz hızlı takımlar oluşturun. Geçidimizde Dominyonların

olup olmadığını bilmek istiyorum. Oradalarsa geçmelerine izin vermeyin. Geçidi tutun. Bu tarafa geçen hiçbir meleği canlı bırakmayın." Ölü melekler düşüncesiyle dudaklarında kurtlara özgü bir gülümseme belirdiğinde Karou, askerlerin tatmin olduğunu gördü. Şimdiye kadar olanlara anlam veremeseler de işte bu akıllarına yatıyordu: Kurt, melek kanı dökülmesi ihtimalinin tadını çıkarıyordu. "Kesin bilgi elde edince bir ulak yollayın. Şimdi gidin," dediğinde, askerler hemen harekete geçti. Oora ve Sarsagon hızlı kararlarla keşif birliğini topladı: Bast, Keita-Eiri, griffonlar Vazra ve Ashtra, Lilivett, Helget, Emylion.

"Diğer herkes avluya dönsün. Gelecek haber doğrultusunda buradan gitmeye hazır olsun." General bir süre sustu. "Ya da gidemeyeceksek savaşmaya." Daha kanlı bir sonu tercih edeceğini vurgulayan belli belirsiz gülümsemesi yine dudaklarında belirdi. Ziri bu konuda gittikçe ustalaşıyordu.

Ucuz atlatmışlardı ve Karou bütün endişelerine rağmen içinde bir umut filizinin yeşerdiğini hissetti. Ziri iyi oynuyordu, verdiği emirler harfiyen yerine getiriliyordu. Hem de sorgulanmadan. General, dönüp tepeyi tırmandı. Ziri bu su götürmez otoriter tavrını sürdürdüğü sürece, en aksi birlikleri bile emrine koşacaktı.

Tabii herkesin koştuğu söylenemezdi. Tepeyi tırmanan askerlerin arasından kendini savunurcasına aşağı süzülen Issa'yla Thiago'nun subayları vardı bir kere. Gerçi doğrudan emir alan Sarsagon dışında, Kurt'un bütün yakın çevresi hâlâ eteğinden ayrılmıyordu. Ten, Nisk, Lisseth, Rark ve Virko hep dibindeydi. Karou'nun çukurda Thiago'yla tek başına kalmasını bu Kimeralar planlamıştı. Gerçi Ten, gelip Issa'ya haber verme gafletinde bulunmuştu ama şimdi Thiago ne ka-

dar Thiago'ysa, Ten de o kadar Ten'di. Karou hepsinden nefret ediyordu. Thiago isteseydi üzerine saldırdığında kollarını ve bacaklarını tutmaktan bile büyük keyif alırlardı ve Karou, Thiago'nun buna gerek görmemiş olmasına ancak sevinebiliyordu.

Şimdi de bütün tekinsizlikleriyle orada oyalanıyorlardı. Thiago'nun emrini üstlerine almamışlardı, çünkü bu emirlerden muaf olduklarına inanıyorlardı. Dahası başka emirler bekliyorlardı. Akiva'yla Liraz'a bakışları göz önüne alınırsa, nasıl bir emir beklediklerini tahmin etmek zor olmazdı.

"Karou," diye fısıldadı Zuzana, arkadaşının omzunun üzerinden. "Burada neler oluyor?"

Burada neler *olmuyordu* ki? Geçen birkaç gün içinde savuşturduğunu sandığı bütün sorunlar bir bumerang gibi geri dönmüş, yepyeni bir sorunlar yumağına saplanmıştı. "Her şey," dedi, sıktığı dişlerinin arasından. "Her şey oluyor."

Ellerini hafif kaldırmış canavar Nisk ve Lisseth, avuçlarındaki hamsa alevlerini Akiva ve Liraz'a fırlatmaya, onları zayıflatıp öldürmeye hazır görünüyordu. En azından deneyeceklerdi. Akiva'yla Liraz'ın yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu, Ziri ise tam ortadaydı. Thiago'nun etine bürünüp onun gibi vahşi davranmaya çalışan zavallı tatlı Ziri... O canavarın sadece yüzüne sahipti, kötü kalbine değil. Şimdi zorlu bir durumla karşı karşıyaydı. Hatta her şeyden daha zorlu bir durum. *Hayatı* ve her şey buna bağlıydı. Bir gelecekleri olsun *olmasın* Kimeralar'ın isyanı hâlâ canlıydı. Geri kalan bütün ruhlar, Brimstone'un katedralinde gömülüydü. Karou'yla giriştikleri bu aldatmaca, hepsinin tek umuduydu.

Sonraki on saniye, demir kadar ağır ve sert geçti.

Lisseth, "*Bize* bir emriniz var mı, efendim?" diye sordu sonunda.

O sırada yanlarına gelen Issa, Mik'le Zuzana'nın önüne geçip gözlerindeki kıvılcımlarla Karou'dan yana kaçamak bir bakış fırlattı. Heyecanlı görünüyordu. Karou, yılan-kadının bir *planı* olduğunu görebiliyordu.

"Hepsi bu kadar," dedi Thiago buz gibi. "Yeterince açık konuşmadım mı?"

Bir plan? Ne *planıydı* acaba? Karou'nun aklı bir gece öncesine gitti. Hissetmediği hâlde serinkanlı bir kesinlikle Akiva'yı reddettikten sonra, bir daha görmeyeceğini düşünerek meleği kendinden uzaklaştırmıştı. Issa bunun üzerine, "Yüreğin yanılmıyor," demişti. "Utanması gerektirecek hiçbir şey yok."

Tabii Akiva'yı sevmenin utancından bahsediyordu. Peki, Karou ne cevap vermişti? "Önemi yok." Buna inanmaya çalışmıştı: Dünya tehlikedeyken yüreğinin önemi yoktu, Akiva'nın önemi yoktu. Önemli olan tek şey, dünyayı tehdit eden tehlikeydi.

"Efendim," diye üsteledi, Lisseth'in Naja partneri Nisk. "Bu meleklerin yaşamasına izin–"

Bu meleklerin yaşamasına izin vermek... Kuşkuya yer bırakmaksızın Akiva ve Liraz'ı kastediyordu. Melekler, onları uyarmak için geri gelmişti. Gerçek Thiago, hiç düşünmeden iyiliklerinin karşılığını bağırsaklarını deşilmesini isteyerek öderdi. Akiva, karşısındakinin gerçek Thiago olmadığını bilmiyordu. Zaten Karou için her hâlükârda geri dönerdi.

Karou kafasını çevirip baktığında meleğin göz göze gelmek için beklediğini fark etti. Ve o anda kendini inandırmaya çalıştığı bütün yalanlar yerle bir oldu.

Önemliydi. Yıllar önce Bullfinch kumsalında birbirlerini öldürmelerine engel olan her ne idiyse... önemliydi. İkisi önemliydi.

Thiago cevap vermedi. En azından konuşmadı. Tek bakışı, bütün askerlerin sus pus olmasına yetmişti. Kurt'un böyle bir yeteneği hep olmuştu. Ziri'nin taklidi de afallatıcı derecede etkiliydi.

"Avluya," dedi ürkütücü bir sakinlikle. "Ten kalsın. Burada işim bittikten sonra... beklentilerimle ilgili iki çift laflamak istiyorum. Şimdi gidin."

Gerçekten de hepsi gitti. Karou, bu utanç verici geri çekilmenin keyfini çıkarabilirdi ama Kurt bakışlarını önce Issa'ya, sonra ona çevirmişti. "Siz de," dedi.

Tıpkı Kurt'un konuşacağı gibi konuşmuştu. Gerçek Kurt, Karou'ya hiç güvenmemişti, tek yaptığı kandırıp yalanlar söylemek olmuştu ve bu durumda Ziri'nin de yapması gereken diğerleriyle birlikte onu oradan uzaklaştırmaktı. Ziri rolünü oynarken, Karou da kendi rolünü oynadı. Savaş Lorduyla Brimstone tarafından oynanan bu yeni oyunu perde arkasından yönetiyor olabilirdi, Kimera ordusunun gözünde en azından şimdilik hâlâ çukurdan kanlar içinde tökezleyerek geri dönen kızdı.

Thiago'nun kırdığı bebek.

Ellerindeki başlangıç noktasından başlayarak yollarına devam edebilirlerdi ve bu da kan, ölüm ve yalanlarla dolu çukurdan başka bir yer değildi. Karou'nun şu anda, oyunu sürdürebilmek için başka şansı yoktu. Başını sallayarak Kurt'a itaat ettiğini gösterdiğinde, Akiva'nın gözlerindeki karanlığı fark edince midesi kasıldı. Yanında duran Liraz'ın bakışları daha fenaydı. Karou'ya aşağılayarak bakıyordu.

Bu en zoruydu.

Kurt öldü, diye çığlıklar atmak istiyordu. *Onu ben öldürdüm. Bana öyle bakmayın!* Ama elbette böyle bir şey yapamazdı. Şu anda güçsüz görünmek için güçlü olması gerekiyordu.

"Hadi," dedi Karou, Issa, Zuzana ve Mik'i yürümeleri için çekiştirirken.

Ama Akiva onları kolay kolay göndereceğe benzemiyordu. "Bir saniye." Karou dışında kimsenin anlayamadığı melek dilinde konuşmuştu. "Buraya onunla konuşmak için gelmedim. Elimde olsa seçimi sana bırakmak için seni tek başına bulmaya çalışırdım. Ben asıl *senin* ne istediğini bilmek istiyorum."

Benim istediğim mi? Karou içinde yükselen histerik kahkahayı zorla bastırdı. Sanki hayat onun ne istediğini bugüne kadar takmış gibi! Ama şartlar göz önüne alındığında *böyle* olmasını mı istemişti? Bir an için bunun ne anlama geldiği üzerine düşündü. Bir ittifak. Kimera asileri gerçekten de Akiva'nın piç kardeşleriyle iş birliği yaparak İmparatorluğa savaş mı açıyordu?

Özetle deliceydi. "Birlikte hareket etsek bile sayıları bizden çok fazla," dedi.

"İttifak, kılıç sayısından fazlasıdır," diye karşılık verdi Akiva. Sonra yumuşak bir tonda devam ederken, sesi sanki başka bir hayatın gölgesi gibiydi, "Az çoğalır."

Karou bir an için boşta bulunup ona baktı, sonra kendine gelip gözlerini yere indirdi. *Az çoğalır.* Barış rüyalarına başkalarının da katılıp katılamayacağı sorusunun cevabıydı bu. Daha birkaç saniye önce Akiva elini yüreğine götürüp Thiago'ya dönmeden önce, "Bu daha başlangıç," demişti. Kimse bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama Karou an-

lamıştı ve ortak rüyalarının sıcaklığını yüreğinin ta derinliklerinde hissetmişti.

Başlangıç biziz.

Uzun zaman önce Karou'nun ona söylediği şeyi şimdi Akiva tekrarlıyordu. Onun ittifaktan kastı buydu: Geçmiş, gelecek, pişmanlık, yeniden doğuş. Umut.

İttifak her şeydi.

Ve Karou bunu anladığını gösteremezdi. Burada olmazdı. Nisk'le Lisseth, tepede omuzlarının üstlerinden onlara bakıyordu. "Melek-sevici" Karou ve sevilen melek Akiva, generalin önünde melek dilinde sessizce konuşuyorlardı ve Thiago buna izin veriyordu, öyle mi? Olacak iş değildi. Tanıdıkları Kurt, şimdiye çoktan dişlerini kana bulamış olurdu.

Geçen her saniye, kandırmacanın sınanması anlamına geliyordu. Kurt'un huzurunda sarf edilen her bir heceyi savunmak giderek güçleşiyordu. O yüzden Karou gözlerini sıcaktan pişip taşlaşmış toprağa dikip kolu bacağı kırılmış bir oyuncak bebek gibi omuzlarını büzdü. Rolünün hakkını vermeye çalışarak "Seçim Thiago'nundur," dedi Kimera dilinde.

Elinden geleni yapmıştı.

Ama öylece bırakamazdı. Her şey bir yana, Akiva hâlâ umudun hayaletini kovalıyordu. Âşık oldukları günlerde akıllarının ucundan bile geçmeyen çokça kan ve külden yeni bir hayat yaratmaya çalışıyordu. Zaten başka yolu var mıydı? Karou da *bunu* istiyordu.

Ona bir işaret çakmalıydı.

Issa, dirseğinden tutmuştu. Karou ona yaslandığında, yılan-kadının bedeni izleyen Kimeralar'dan saklanmasını sağladı. Akiva görmeyecek diye ödü kopsa da hızla elini kaldırıp göğsüne götürdü.

Kalbi elinin altında göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu. *Başlangıç biziz*, diye geçirdi içinden büyük bir inançla. Bu keskin inanç, ölürken bile bu inanca sıkıca sarılan, önceki kimliği Madrigal'den geliyordu. Yüzünü saklamak için Issa'ya iyice sokuldu ki kızaran yüzünü kimse görmesin.

Issa konuştuğunda sesi, neredeyse kendi düşüncesi kadar alçaktı. "Gördün mü çocuğum? Yüreğin seni asla yanıltmaz."

Ve çok uzun zaman sonra ilk kez, Karou bunun doğru olduğunu kavradı. Yüreği yanılmıyordu.

İhanete ve umutsuzluğa, düşman canavarlara ve işgalci meleklere, hatta ortaya çıktığında her an ellerinde patlayabilecek oyunlarına rağmen yeni bir başlangıçtı bu.

5

Tanışma Oyunu

Akiva, görmüştü. Sırtını dönerken Karou'nun parmak uçlarının yüreğinin üstünde hafifçe dolaştığını fark etmişti ve o anda bunun her şeye değeceğini düşündü. Alacağı riskler, Kurt'la konuşmak zorunda kaldığı için midesine giren kramplar, hatta yanında her şeye şüpheyle bakan Liraz... Hepsine değerdi.

"Sen çıldırmışsın," demişti öfkeli bir fısıltıyla Karou. "*Benim de bir ordum var* mı? Ordun *falan* yok, Akiva. Sen ordunun bir *askerisin*, o kadar. Arada fark var."

"Biliyorum," demişti bunun üzerine Akiva. Piç kardeşleri, Kirin'deki mağaralarda onların dönüşünü bekliyordu, en azından bu kadarı doğruydu. Hepsi birer silah olmak üzere doğmuştu. Ne oğul ne kız. Erkek ve kadın bile değil. Sadece silah. Fakat bu sefer aynı zamanda kendilerine birer kalkan olmuşlardı ve Akiva'nın peşine takılıp İmparatorluğa meydan okumuşlardı.

Yine de ebedi düşmanlarıyla ittifak kurmak, akıllarının alabileceği bir şey değildi.

"Onları ikna edeceğim," diye devam ederken, Karou elini kalbine götürdüğünde büyük bir heyecanla söylediğine kendi de inanmıştı.

"Beni ikna etmekle başla o zaman," diye tıslamıştı kız kardeşi. "Buraya onları uyarmak için geldik, onlarla iş birliği yapmaya değil."

Akiva, eğer Liraz'ı ikna edebilirse, diğerlerinin de peşlerine takılacağını biliyordu. Bunu nasıl yapacağını henüz bilemiyordu ve Beyaz Kurt'un yaklaşımı durumu iyice zorlaştırıyordu.

General, yanındaki dişi-kurt subayıyla birlikte uzun adımlarla yanlarına gelirken bütün heyecanı sönüverdi. Kurt'la Bath Kol'daki Gölge Taarruz'da ilk karşılaştığı anı hâlâ hatırlıyordu. Henüz eğitim kampından yeni çıkmış yeşil üniformalı askerlerden biriydi. Kimera generalinin dövüş tarzını görmüştü ve propagandalar arttıkça canavarlara nefretle bakmaya başlamıştı. Bir elinde kılıcı, bir elinde baltasıyla Thiago melekleri biçip geçmiş, içgüdüsel bir saldırganlıkla boğazlarını dişleriyle parçalamıştı. Sanki *açlıktan* gözü dönmüştü.

Gözünün önüne gelen manzara Akiva'nın midesini bulandırdı. Thiago'yla ilgili her şey midesini bulandırıyordu. Karou'nun muhtemelen kendini korumaya çalışırken yüzünde bıraktığı tırnak izleri her şeyi daha da kötüleştiriyordu. General gelip önünde durduğunda Akiva avucunu canavarın suratına geçirmemek için kendini zor tuttu. Elinde olsa bir saniye durmaz, karşısındakini yere yapıştırır, tıpkı Joram'ın sonu gibi kılıcını kalbine saplardı. Çok uzun zamandır halklarını birbirine kırdıran ölüm lordlarından kurtulmaları, geri kalan herkes için yeni bir başlangıç şansı olurdu.

Ama yapamazdı.

Karou yokuşun tepesindeyken omzunun üzerinden bakıp o güzelim yüzünü bir anlığına bile olsun göstermişti. Hâlâ bütün gücüyle saklamaya uğraştığı saldırı izleriyle çarpılan yüzünde şimdi bir de endişe vardı. Sonra yürümeye devam etti. Artık Thiago ve Ten, Akiva ile Liraz baş başa kalmıştı. Tepelerindeki güneş yakıyordu, gökyüzü masmavi, yer kuraktı.

"Pekâlâ," dedi Thiago, "Yalnız konuşmamız lazım."

"Oysa seyircilere bayıldığını hatırlar gibiyim," dedi Akiva. İşkence hatıraları hâlâ ilk günkü canlılığıyla aklmdaydı. Thiago'nun işkenceleri tam bir şova dönüşmüştü: Beyaz Kurt ve Kan Banyosu.

Thiago'nun kaşlarından birinde belli belirsiz bir kafa karışıklığı kıpırtısı görünüp kayboldu. "Geçmişi geçmişte bıraksak? Şimdiki zamana dair konuşacak bir sürü şeyimiz var. Tabii bir de geleceği unutmamak lazım."

Gelecekte sen yoksun, diye geçirdi içinden Akiva. Bu imkânsız rüya gerçekleştikten, savaş kazanıldıktan sonra bile Beyaz Kurt'un hâlâ bembeyaz, hâlâ küstah, hâlâ Karou'nun kapısında olup amacına eriştiğini gözünde canlandırmak neredeyse sapkınca bir işkenceydi.

Ama hayır. Bu olamazdı. Akiva dişlerini sıkıp gevşetti. Karou, bir savaş ganimeti değildi. Buraya bunun için gelmemişti. Karou, hayatta kendi seçimlerini yapan bir kadındı. Buraya onun günün birinde seçebileceği bir hayat olması için elinden geleni yapmaya gelmişti. Bu hayatta kimin ya da neyin olacağı tamamen Karou'nun bileceği iş olacaktı. Tekrar dişlerini sıktı. "İyi madem, şimdiyi konuşalım."

"Buraya gelerek beni zor bir duruma soktun," dedi Kurt. "Askerlerim, seni öldürmemi bekliyor. Bunu yapmamak için bana iyi bir neden vermen lazım."

Liraz öfkeden köpürüyordu, "Bizi öldürebileceğini mi sanıyorsun?" diye çıkıştı. "Dene istersen, Kurt."

Thiago'nun bakışları kadın meleğe kayarken serinkanlılığından taviz vermedi. "Tanıştığımızı sanmıyorum."

"Kim olduğunu biliyorsun, ben de senin kim olduğunu biliyorum. Bu kadarı yeter."

Liraz her zamanki gibi patavatsızdı.

"Nasıl istersen," diye yanıtladı Thiago.

"Zaten hepiniz birbirinize benziyorsunuz," diye homurdandı Ten.

"Peki, o zaman," dedi Liraz. "Demek tanışma oyunumuzda zorlanan taraf siz olacaksınız."

"Ne oyunuymuş bu?" diye diklendi Ten.

Yapma Lir, diye geçirdi içinden Akiva. Ama ne yapsa boştu.

"Önceki bedenlerinizde hangimizin hanginizi öldürdüğünü anlama oyunu. Eminim beni hatırlayacaksın." Liraz, ellerinde leşlerinin sayısını gösteren dövmeleri gösterdi.

Fakat Akiva hemen kendisine yakın olan eli tutup kendi eliyle kapatarak aşağı indirdi. "Buraya hava atmaya gelmedik," dedi. *Liraz'ın nesi vardı?* Böylesi hassas ve inanılmaz bir ateşkes anını gerçekten bir kan banyosuna dönüştürmek mi istiyordu?

Akiva kız kardeşinin elini aşağı bastırırken Ten kükrercesine kahkaha attı. "Merak etme, Canavar Afeti. Hiçbiri sır değil. Beni öldüren her meleği hatırlıyorum, ama bak hâlâ burada durmuş seninle konuşuyorum. Bunu öldürdüğüm bütün o melekler için söyleyebilir misin? Melek leşleri şimdi nerede? Mesela kardeşin nerede?"

Liraz irkildi. Akiva, canavarın bu sözlerinin âdeta açık yaraya indirilen bir yumruk gibi Hazael'in hayaletini uyandır-

dığını hissedebiliyordu. Ortamın kızışmasının tek nedeni de kız kardeşinin öfkesi değildi.

İşte yine normale dönmüşlerdi. Düşmanlık kendini bütün doğallığıyla bir kez daha göstermeyi başarmıştı.

Belki de... yanılıyordu.

"Ama kardeşinizi öldüren bir Kimera değildi," dedi Thiago. "Onu Jael öldürdü. Ki bu da konumuza dönmemiz gerektiği anlamına geliyor."

Akiva, ister istemez düşmanının soluk mavi gözlerine baktı. Dalga geçmiyordu, generalin gözlerinde o bildik sinsi alaydan, yıllar önce işkence odasında tanık olduğu o buz gibi zevkten eser yoktu. Hatta aksine tuhaf bir hassaslık hissedilebiliyordu. "Hepimizin birer katil olduğundan kuşkum yok," dedi soğukkanlılıkla. "Burada başka nedenler için buluştuk."

Thiago'nun ders veren serinkanlı tavrı karşısında önce mahcup olan Akiva, hemen ardından öfkelendi. "Evet. Ve bu nedenin, hayatlarımızı tartışmakla uzaktan yakından alakası yok. Bizi öldürmemek için bahane mi arıyorsunuz? Şuna ne dersin: Gidecek daha iyi bir kapınız mı var?"

"Hayır. Yok." Thiago basitçe konuşmuştu. Üstelik içtendi. "O yüzden dinliyorum. Sonuçta bu buluşma sizin fikrinizdi."

Evet, öyleydi. Buraya Beyaz Kurt'a barış önerisi gibi çılgınca bir fikirle gelmişti. Şimdi yanlarında Karou olmadığı hâlde generalle yüz yüze dururken, önerisinin abesliği iyice ortaya çıkıyordu. Karou'ya yakın olma arzusuyla, Eretz'in uçsuz bucaksızlığında onu düşmanlara kaptırmama çaresizliğiyle gözü kör olmuştu. Evet, teklifi yapmıştı ve Kurt'un bunu değerlendirmeye almasının ne kadar tuhaf olduğu da ortadaydı.

Kurt, onu öldürmemek için bir nedene ihtiyaç duyuyordu ha?

Bu bir provokasyon, bir saldırı gibiydi. Yine de samimi olabilir miydi? Bu mümkün müydü? Bu barışa ihtiyaç duyduğu hâlde durumu askerlerine kabul ettirmek istediğinde dürüst mü davranıyordu?

"Piç kardeşlerim güvenli bir bölgeye çekildi," dedi Akiva. "İmparatorluğun gözünde artık hainleriz. Kral ve baba katiliyim. Suçum hepimizi lekeledi." Sonraki sözlerini sarf etmeden biraz düşündü. "Bu ittifakı değerlendirme konusunda ciddiysen..."

"Benden yana bir üçkâğıt şüphen olmasın," diye onun sözünü kesti Thiago. "Sana şeref sözü."

"Şeref sözü." Liraz vahşi bir kahkaha attı. "Bundan daha iyisini yapman lazım, Kurt. Sana güvenmek için hiçbir nedenimiz yok."

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Hâlâ hayattasınız, öyle değil mi? Teşekkür beklemiyorum ama bu işin şakaya vurulacak tarafı olmadığında hemfikir olduğumuzu umuyorum. Bize ölüm döşeğinde geldiniz. İşinizi bitirmek istesem, bir saniye bile beklemezdim."

Buna karşılık söylenecek laf yoktu. Thiago'nun onların yaşamasına izin verdiği su götürmez bir gerçekti. Kaçmalarına göz yummuştu.

İyi de neden?

Karou'nun hatırına mı? Karou, onlara dokunmaması için ricada mı bulunmuştu? Yoksa...

... Onlar için *pazarlık* yapıp bir şeylerden taviz mi vermişti?

Akiva, kızın tırmandığı tepeye baktı. Karou, Kasbah'ın girişindeki kemerli geçidin altında durmuş onları seyrediyordu. Ne konuştuklarını anlayamayacak kadar uzaktaydı. Akiva generale döndüğünde canavarın gözlerinde o bildik zalimliği

ya da sahtekâr bakışları göremedi. Her zamanki buz gibi serinkanlılığından bile eser yoktu. Gözlerini kibirle ya da aşağılayan bir şekilde yarı kapatmamıştı. Thiago'da kesinlikle bir değişim vardı. Bu ne anlama geliyordu?

Akiva, aklına gelen tek açıklamadan nefret ediyordu. İşkence odasında Thiago'nun zulmü, *yenik düşen* rakibine karşıydı. Halkları arasında çağlar öncesine dayanan nefretinin altında, meydan okumanın çok ötesinde kişisel bir öfke yatıyordu. Seçilmemiş olmanın aşağılanma duygusuydu bu. Madrigal'in Akiva'ya olan aşkının intikamıydı.

Ama şimdi bu nedenlerin hiçbiri geçerli değildi. Akiva artık ne rakibiydi ne de bir tehditti. Çünkü Karou bu sefer farklı bir seçim yapmıştı.

Bu aklına geldiği anda, Thiago'nun kötülüğünün eksikliği âdeta bir kanıta dönüştü. Beyaz Kurt, Akiva'yı öldürmesine gerek kalmayacak kadar Karou'nun hayatındaki yerinden emin olmalıydı. *Ah Karou, ah tanrı yıldızları.*

Kanlı geçmişleri olmasa, Akiva, Thiago'nun taş kalbini bilmese, aslında birbirlerine çok yakışacaklardı: General ve diriltici. Kimera umudunun son lordu ve leydisi. Ama Akiva, Thiago'nun *gerçek* yüzünü biliyordu. Karou da biliyordu.

Thiago'nun şiddeti çok eskilere dayanıyordu. Karou'nun sürekli gözlerini kaçırması, tedirgin ürkekliği. Morluklar, çürükler... Buna rağmen karşısında duran Beyaz Kurt sanki yeni biriydi: Çok daha zeki, çok daha güçlü, çok daha aklı başında biri. İttifak kurmaya değecek bir ortak. Akiva ona bakarken, ondan ne beklemesi gerektiğini bile kestiremiyordu. Thiago gerçekten *buysa*, o zaman ittifakın bir şansı olurdu ve Akiva, kıyısında köşesinde bile olsa Karou'nun hayatında kalmaya devam edebilirdi. En azından onu görebilir, iyi olup olmadı-

ğını gözlemleyebilirdi. Günahlarını telafi edip ona gösterebilirdi. Bununla birlikte Jael'i durdurma şansları olurdu.

Öte yandan Thiago gerçekten *buysa*, yani zeki, güçlü ve aklı başında biriyse ve halklarının kaderini belirlemek üzere Karou'yla omuz omuza verecekse, bu durumda Akiva'nın yeri ne olacaktı? Daha da önemlisi onlarla yan yana durup gördüklerine katlanabilecek miydi?

"Bir şey daha var," dedi Thiago. "Sana bir borcum var. Anladığım kadarıyla halkımdan bazılarının ruhları için sana teşekkür etmeliyim."

Akiva gözlerini kıstı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi.

"Kıyı Topraklar. Kimera askerinin işkence görmesini engelledin. O asker kaçıp ekibinin ruhuyla geri döndü."

Ah. Şu Kirin. Ama Akiva'nın bunu yaptığını kim nereden bilebilirdi ki? Görünmemişti bile. Millerce civardaki bütün kuşları çağırmıştı, o kadar. İnkâr etmek üzere başını iki yana sallamaya hazırlandı.

Ama Liraz araya girip onu şaşırttı. "Nerede o asker?" diye sordu Thiago'ya. "Diğerlerinin arasında göremedim."

Liraz askerleri mi incelemişti? Akiva irkilerek yan gözle ona baktı. Thiago'nun bakışı ise irkilmenin ötesindeydi. Keskin gözlerini kadın meleğe dikti. "Öldü," dedi kısa bir sessizliğin ardından.

Öldü. Madrigal'in kabilesinden son genç Kirin ölmüştü. Liraz cevap vermeyince Akiva, "Üzüldüm," dedi.

Thiago yine ona baktı. "Ama sayende ekibi yine yaşayacak. Neyse, konuya dönersek, ona işkence eden meleğin ta kendisi düşmanımız değil mi?"

Akiva başıyla onayladı. "Jael. Dominyonların komutanı. Yeni imparator. O güçlenirken biz burada durmuş konuşu-

yoruz ve sözlerin benim için hiçbir anlam taşımasa da bir şeye güveniyorum: Onu durdurmak istediğinden eminim. O yüzden askerlerinin Dominyonlar'la Piçler'i ayrıştırabilecek kadar melekleri tanıdıklarına inanıyorsan, bizimle gel, sonra neler olduğunu hep birlikte görürüz."

Liraz, Ten'e bakarak soğuk bir tavırla ekledi. "Biz siyah giyiniyoruz, onlar beyaz. Belki bunun yardımı olur."

"Benim için hepsinin tadı aynı," diye yanıtladı dişi kurt.

"Ten, lütfen," diye uyardı onu Thiago. Sonra Akiva'ya dönüp "Tamam, o zaman hep birlikte göreceğiz." Gözlerini melekten ayırmadan başını sallayarak söz verdi. Hâlâ aklı başında görünüyordu, zulmünden eser yoktu, yine de Akiva onun parçaladığı boğazları düşünmeden edemiyor, pişman olacağı bir karar vermekten korkuyordu.

Ölümden dönen askerler ve Piç Melekler bir arada. En iyi hâlde ittifakları sefilce olurdu. En kötü hâldeyse kesin bir yıkım demekti.

Ama tüm çekincelere rağmen Akiva, parlak bir geleceğin onu çağırdığını hissedebiliyordu. Kesin değildi, sadece umut vardı. Ve bu umut, sadece Karou'nun o minicik hareketinden ibaret değildi. En azından Akiva öyle düşünüyordu. Esas olarak bunu yapmak zorunda olduğunu düşünüyor, bunu yapmanın aptallık değil, cesurca olacağına inanıyordu.

Neler olacağını zaman gösterecekti.

6

Canavar Göçü

Karou, bu küçük ordunun bir dünyadan ötekine geçişini daha önce de görmüştü. Zorlu günlerdi. Sayıca kalabalık kanatsız askerleri Eretz'e geçirmenin başka bir yolu olmadığından uzun ve dolambaçlı bir yol yapmak zorunda kalmışlardı. Bununla birlikte Thiago çoğunu *serbest bırakmayı* tercih etmiş, topladığı ruhları buhurdanlıklarda geri getirmişti. Cesetler için "Ölü ağırlık," demiş, kendisi, Ten ve daha büyük kanatlı canavarları at biner gibi kullanan diğer subaylarını bundan muaf tutmuştu.

Bu sefer Karou, avluda dizilenlerin *ölü ağırlığı* olarak görülmeden *serbest bırakılmayacaklarını* bildiğinden daha rahattı.

Çukur, midesine inen son cesetle idare edebilirdi.

Grup uçuşa geçtiğinde Karou çukura son bir kez baktı. Zaten çukur âdeta bir mıknatıs gibi bakışlarını üzerine çekiyordu. Yukarıdan bakıldığında, Kasbah'a giden dolambaçlı patikasıyla oldukça küçük görünüyordu. Tümsekli toprak renklerinin arasında kapkara bir girintiden ibaretti.

Kenarındaki toprak yığınlarına birer gözcü gibi saplanmış kürekler seçilebiliyordu. Karou bir an için Thiago'nun saldırdığı yerdeki didişme izlerini gördüğünü sandı. Şu koyu lekeler kan bile olabilirdi. Ve toprak yığınlarının hemen arkasında çok iyi bildiği rahatsız edici başka bir tümsek vardı: Ziri'nin mezarı.

Derin değildi. Kürekle kazarken Karou'nun elleri su toplamıştı, ama hiçbir şey onu son Kirin'i o sinek ve leş çukuruna atmaya razı edemezdi. Kurt'la dalkavuklarının sırf Karou'nun yanında yer aldıkları için öldürdükleri Amzallag'la Yaşayan Gölgelerin ruhlarını toplamak için Ziri'den geri kalanlarla birlikte o zifir rengindeki iğrenç çorbanın kıyısına eğilmek zorunda kalmıştı.

Keşke bir buhurdanlıkta olmak yerine yine yanında olsalardı ama şimdilik saklı kalmak zorundaydılar. Ne zamana kadar? Karou bilmiyordu. Henüz kestiremediği, hayal bile edemediği bir zamana kadar ruhlar buhurdanlıkta kalmalıydı. Oynadıkları oyuna gerek kalmayacak, her şeyin bittiği zamana kadar...

Tabii öyle bir zaman gelirse.

Biz getirirsek o zaman gelecek, dedi kendi kendine.

Thiago'nun gözcüleri Eretz'deki geçidin millerce çevresinde hiç melek olmadığı haberini göndermişti. Bu iyi haberdi, fakat Karou buna hiç güvenmiyordu. Razgut, Jael'in elindeyken, hiçbir şeyden emin olamazlardı.

Buradan ayrılmaları, daha doğrusu kaçmaları hiç doğru gelmiyordu ama başka ne yapabilirlerdi ki? Sadece seksen yedi Kimera kalmıştı. Dünyanın, *canavar,* hatta Jael kutsal varlığını insanlara kabul ettirebilirse *iblis* olarak göreceği seksen yedi Kimera... Jael'i yenmek ya da geri püskürtmek için sayıları çok azdı. Yeni imparatora şimdi saldırırlarsa sadece

kaybetmekle kalmayacaklar, aynı zamanda amacına ulaşmasını kolaylaştırmış olacaklardı. Karou'nun dirilttiği bu askerleri gören insanlar, füzeleri kendi elleriyle Jael'e teslim ederdi.

Gerçi Akiva'nın Piç Kardeşleriyle en azından bir şansları vardı.

Tabii bu bile başlı başına bir arı kovanı sayılırdı. İttifak. Kimeralar'ı buna ikna etmek. Aldatmacayla isyankâr bir orduyu en derin içgüdülerine karşı gelerek harekete geçirmek... Karou, bundan sonraki her adımın grubun büyük bölümünde dirençle karşılaşacağını biliyordu. Geleceği şekillendirmek için her adımı kazanmaları gerekiyordu. Peki, bunu kiminle yapacaklardı? Kendisinin yanı sıra, Thiago, Issa ve en az Ten kadar sinirli olsa da diğerlerinden daha az kötü yürekli Haxaya'nın yerine geçtiği Ten, gizli oyunun en önemli aktörleriydi. Eh, bir de aralarına şimdi Zuzana'yla Mik katılmıştı.

Akiva ve Thiago'yu pazarlık yapmak üzere yalnız bıraktıkları anda, "Senin neyin var?" diye sormuştu Zuzana, gördüklerine inanamıyormuş gibi. "Beyaz Kurt'la canciğer kuzu sarması mı oldunuz?"

"Köpekbalıklarını çekmek için suya kan dökmekten falan mı bahsediyorsun?" diye yanıtlamıştı Karou, kaçamak bir cevapla.

"Eh, ben daha çok kankaya bağlamaktan bahsediyordum ama şimdi kelime oyunlarının zamanı değil. Kurt sana ne yaptı? Sen iyi misin?"

"Artık iyiyim," demişti Karou. Arkadaşlarının kankalık anlayışını kötüye kullanmak elini rahatlatsa da Ziri'yle ilgili gerçeği onlara söylemekten hiç keyif almamıştı. İkisi birden ağlamaya başlayınca o da kendini tutamamış, sürekli onu

gözleyen canavarların önünde zayıf görünme tehlikesinin eşiğine gelmişti.

Sevgili tanrılar ve yıldız tozu adına, bir de Akiva meselesi vardı. Beyaz Kurt'la *kankaya bağladığı* görüntüsü vermek? İyi de başka ne yapabilirdi? Bütün Kimeralar'ın gözü üzerindeydi. Bazıları daha çok *Akiva'yı hâlâ sevip sevmediğini* merak ediyordu ama diğerleri şüpheyle bakıyor, her bakışmalarında yepyeni komplo teorileri üretmek için can atıyorlardı. Şu anda kimsenin eline koz veremezdi, o yüzden Kasbah'da Akiva ve Liraz'dan uzak durmuş, hatta onlardan yana bile bakmamıştı.

Thiago, asker Uthem'e binmiş önde gidiyordu. Upuzun tekinsiz at-ejder bedeniyle Uthem bir Vispeng'di. Kimeralar arasında en büyüğü ve korkuncuydu. Hâl böyleyken üzerindeki Thiago, asil bir prense daha çok benziyordu.

Dashnag askeri Rua'ya binen Issa, Karou'ya yakın uçuyordu. Zuzana'yla Mik ise bindikleri iki vahşi kuşun üstündeki minicik serçelere benziyorlardı.

Zuzana Virko'nun, Mik ise Emylion'un üstündeydi. Havalanırken ikisi de korkudan kocaman açılmış gözleriyle kimeraların güçlü bedenlerini saran deri kayışlara yapışmıştı. Virko'nun sarmal koç boynuzları, Karou'ya Brimstone'u hatırlatıyordu. Devasa kedi bedeni, steroid kullanan bir aslanınki kadar kaslıydı ve arkadan bakıldığında boynunda tüyler yerine sert dikenler seçilebiliyordu. Zuzana, ayak gibi koktuğundan şikâyet ederek canavarın ensesine bir yün battaniye sarmıştı. "Demek yol boyunca ya pis ayak koklayacağım ya da dikenlerle gözlerimi oyacağım, öyle mi? Şahane!"

Şimdiyse Virko aniden sola kıvrılıp kendi yaptığı uyduruk semerin üzerinde yana kayınca, "Kasten yapıyorsun!" diye azarlıyordu canavarı.

Virko gülüyordu, ama Zuzana'nın gülecek hâli yoktu. Başını kaldırıp Karou'ya baktı ve "Yeni bir ata ihtiyacım var," diye bağırdı. "Bu kendini komik sanıyor!"

"Onunla idare etmek zorundasın!" diye seslendi Karou. Ağır yük yüklenmiş iki griffon ejderinin etrafını dolaşıp Zuzana'ya yaklaştı. Ağır çantası ve ruhları sakladığı düzinelerce buhurdanlığın dizildiği uzun zinciriyle, kendi yükü de hafif sayılmazdı. "Virko seni taşımaya gönüllü oldu."

Aslında Zuzana bu kadar hafif olmasa, insanları yanlarında götürmeleri mümkün olmayacaktı. Virko zaten yeterince yük taşıyordu. Mik'i taşıyabilmek için Emylion da yükünü birkaç askerle paylaşmak zorunda kalmıştı. Mik iri sayılmazdı ama Zuze kadar hafif olduğu da söylenemezdi. Hâliyle kemanını yanına alması bile olay olmuştu. Karou'nun bildiği tek bir şey vardı: Arkadaşları, canavarlar tarafından kendisinden daha çok seviliyordu.

En azından çoğu tarafından seviliyorlardı. Ziri başka bir durumdu. Artık eski Ziri gibi görünmese de hâlâ Ziri'ydi ve Karou onun...

Kendisine âşık olduğunu biliyordu.

"Neden aranızda kanatlı bir at falan yok?" diye sızlandı Zuzana. Yerden uzaklaştıkça beti benzi iyice atıyordu. "Diken yerine güzel bir yelesi olan, bulutların üzerinde nazikçe süzülecek harika bir aygır mesela?"

"Tabii tabii. Hem düşmanların ödünü koparırlardı," diye dalga geçti Mik.

"Hey, düşmanların ödünü koparacağız diye hayatın nimetlerinden eksik mi kalalım?" dedi Zuzana. "Sanki binlerce metre gökyüzünde süzülürken ödün *–aaaah!*" Virko aniden ağır silah çuvalıyla alçalmaya başlayan demirci Aegir'in altına

daldığında korkunç bir çığlık attı. Karou da yardım edince Aegir yükseldi. Virko yine öne geçti.

"Arkadaşıma iyi davran!" diye seslendi Karou, Kimera dilinde. "Yoksa seni bir sonraki dirilişinde kanatlı at yapmasına izin veririm!"

"Hayır!" diye kükredi canavar. "Hayatta olmaz!"

Havada tekrar dengesini bulduktan sonra Karou, hayatın hâlâ tatlı sürprizlerle dolu olmasıyla küçük bir şaşkınlık hissetti. Daha birkaç ay önce Zuze'la birlikte şövalelerinin önünde resim dersine giriyor ya da Zehir Mutfağı'ndaki tabut masaya ayaklarını uzatıyorlardı. Mik o zamanlar henüz "kemancı çocuk", platonik aşktı. Şimdiyse sırtına bağladığı kemanıyla canavarlardan biriyle birlikte başka bir dünyaya doğru yol alıyordu. Üstelik Karou, yanlış yaparlarsa canavarları diriltmemekle tehdit etmişken...

Bir an için silahlarla dolu çantası ve buhurdanlıkların ağırlığına, hatta demir örs ağırlığındaki görevi ve iki dünyadaki gelecekleri için başvurduğu aldatmacanın yüküne rağmen Karou *hafif* hissetti. Yine umutlanmıştı.

Sonra sıradan kötülükle kulaklarda neşeli bir şekilde patlayan kahkahayı duyunca gözünün ucuyla bir elin hareketini sezdi. Çakal başlı *Sab* savaşçısı Keita-Eiri'ydi bu. Karou hemen onun ne yaptığını anladı. Avucuna dövdürdüğü şeytan gözü hamsaları Akiva'yla Liraz'a doğrultmuştu. Yanında uçan Rark da aynısını yapıyor, ikisi birlikte kahkahalarla gülüyorlardı.

Meleklerin yeterince uzakta olduğunu uman Karou onlardan yana bakma riskini göze aldı. İyi ki bakmıştı, çünkü tam o anda Liraz'ın kanatlarının tökezlediğini, uzakta olduğu hâlde havada yalpaladığını gördü.

Demek yeterince uzak değillerdi. Akiva kız kardeşine uzanıp saldırganlarının üzerine atılmaması için onu tuttu.

Kimeralar çok eğlenmiş olmalıydılar ki kahkahalar daha da yükseldiğinde Karou yumruklarını sıktı. Hamsa dövmelerini kullanıp bu eğlenceyi sona erdiremezdi. Bu her şeyi daha kötüleştirirdi. Dişlerini sıkıp Akiva'yla Liraz'ın uzaklaşmasını seyretti. Kimeralar'la aralarında giderek açılan mesafe, bu cesur başlangıç için kötü bir işaretti.

"İyi misin, Karou?" diye bir tıslama duydu.

Dönünce Lisseth'in yanaştığını gördü. "İyiyim," dedi.

"Ah, öyle mi? Gergin görünüyorsun."

Issa gibi Naja olsalar da partneri Nisk'le Lisseth, yılan kadının iki katı ağırlığındaydı. Piton bedenleri ve boğa boyunlarıyla hantal görünseler de oldukça hızlıydılar. Görüntüleriyle tezat oluşturan kanatlarıyla zehirli dişleri de hesaba katıldığında son derece ölümcül yaratıklardı. Hepsi Karou'nun eseriydi. *Aptal. Aptal.*

"Sen beni dert etme," dedi Lisseth'e.

"Eh, bu o kadar da kolay değil, haksız mıyım? Bir melekseviciyi nasıl dert etmem?"

Çok yakın zamana kadar bu hakaret Karou'nun canını acıtıyordu. Ama artık alışmıştı. "Bir sürü düşmanımız var, Lisseth," dedi sakince. "Çoğu bir görev gibi bize düşman olarak doğmuş ama kendi elimizle düşman ettiklerimiz çok özeldir. Onlara dikkatle yaklaşmalıyız."

Lisseth kaşını kaldırdı. "Sen beni tehdit mi ediyorsun?"

"Tehdit etmek mi? Söylediklerimden bunu anlamayı nasıl başardın? Düşman edinmekten bahsediyordum. Dirilticiyi kendine düşman edecek kadar aptal bir asker olabileceği aklımın ucundan bile geçmez."

Al bakalım, diye geçirdi içinden Lisseth'in gerilen yüzünü görünce. *Nasıl istiyorsan öyle anla.*

Konuşma süresince grubun ortasında uçuyorlardı. Yaratıklar seyrelirken hızını düşüren Uthem'in üstündeki Thiago yanlarına geldi.

"Lordum," diye selamladı onu Lisseth. Karou, dişi canavarın aklından geçen müzevirliği açıkça okuyabiliyordu. *Lordum, bu melek-sevici beni tehdit etti. Onu daha sıkı kontrol altında tutmalıyız.*

Sana bol şans, diye düşündü. Ama Kurt ne Lisseth'e ne de başkasına konuşma fırsatı tanıdı. Sesi ancak duyulabilecek bir tonda konuştu. "En önde gidiyorum diye askerlerimin ne yaptığını fark etmiyorum mu sandınız?" Sustu. "Hepiniz damarlarımdaki kan gibisiniz. Her ürpertiyi, her iç çekişi bile seziyorum. Acı çektiğinizde ya da eğlendiğinizde sizi damarlarımda hissediyorum. Ah, tabii şu kahkahaları da duyabiliyorum."

Gözleriyle etrafındaki askerleri süzdü. Çakal başlı Keita-Eiri artık gülmüyordu.

"Sizden... *müttefiklerimize...* acı çektirmenizi istersem söylerim. Ve size bu doğrultuda bir emir verdiğimi unutmuşsam, lütfen hatırlatmaktan çekinmeyin." Mesaj hepsineydi. Keita-Eiri, generalin buz gibi alaycılığını doğrudan yönlendirdiği şanssız askerden başka bir şey değildi. "Ne diyorsun, asker? Zatıalinize böylesi daha uygun gelir mi?"

Korkudan sesi kısılan Keita-Eiri ancak fısıldayabildi. "Evet, efendim." Karou, neredeyse dişi canavar için üzülecekti.

"Sevindim." Kurt sesini yükseltti. "Birlikte savaştık, kayıplarımızın acısını birlikte çektik. Birlikte kan döküp birlikte çığlıklar attık. Peşimden kendinizi ateşe, ölüme attınız, pe-

şimden başka bir dünyaya geldiniz ama böylesi tuhaf görünen bir durumu hiç yaşamadık. Meleklerle birlikte kaçmak mı? Tuhaf gelebilir ama bana güveninizde küçücük bir şüphe hissedersem çok daha büyük hayal kırıklığı yaşarım. Fikir ayrılığına düşme lüksümüz yok. Bu iş birliğine katlanamayacağını düşünen herkes geçitten öteki tarafa geçtiğimiz anda kendi başına şansını deneyebilir."

Gözleri askerlerinin yüzlerinde dolaştı. Sert bakışlarında içten gelen zekâ pırıltıları seçilebiliyordu. "Meleklere gelince... Sizden sadece sabretmenizi istiyorum. Bir zamanlar olduğu gibi onlarla savaşamayız. Kan kaybettiğimiz günlerde bile sayımıza güvenebiliyorduk. Yeni bir çözüm yolu için sizin izninize ihtiyacım yok. Benimle kalırsanız sonsuz *itaat* beklerim. Gelecek gölgeli, size bunun ötesinde hiçbir şey vadedemem: Ruhlarımızın son yankısına kadar dünyamız için savaşacağız. Güçlü olursak, şansımız yaver giderse ve *akıllı* davranırsak, kaybettiğimiz şeyi tekrar inşa etmek için bir şansımız olabilir."

Her bir askerinin gözünün içine bakarak onlara değer verdiğini, onları anladığını göstermeye çalıştı. Bakışlarıyla onlara inandığını, dahası onların da *kendisine inandığına* inandığını anlatıyordu. "Çok basit: Bu davayı kaybedersek, sonumuz gelecek. Kimeralar'ın sonu olacak." Ara verdi. Sonra gözleri tekrar Keita-Eiri'de durduğunda, tekinsizlik hissettirecek bir nezaketle ekledi. "Bu işin şakası yok, asker."

Ordunun başına geçmek için Uthem'i hızlandırdığında askerler onun için yol açtı. General geçtikten sonra tekrar yerlerini alan askerleri seyreden Karou, hiçbirinin Kurt'u bırakmayacağını biliyordu. Üstelik Akiva ve Liraz, yolculuğun geri kalanında hamsa saldırılarına uğramayacaktı.

Bu iyiydi. Ziri'yle gurur duyarken büyük bir hayranlık hissetti. Kendi bedeninde bu genç asker sessiz sakin biriydi. Hatta utangaç bile sayılabilirdi. Şu anda taşıdığı bedenin kibirli kendini beğenmişliğinden eser taşımazdı. Karou şimdi onu izlerken ilk kez merak ediyordu ve Thiago olmanın Ziri'yi ne kadar değiştirebileceğini daha önce hiç düşünmemiş olduğu için kendini aptal gibi hissediyordu.

Ama bu düşünce geldiği gibi silindi. Ziri'ydi bu. Onun güç sarhoşluğuyla yozlaşması, Karou'nun endişelenmesi gereken en son konulardan biriydi.

Lisseth daha tehlikeliydi. Karou, kendisine oldukça yakın uçtuğu için generalin ordunun başına geçişini izleyen Naja'nın gözlerindeki hesapçı kıvılcımları açıkça görmüştü.

Acaba ne düşünüyordu? Karou, Thiago'nun hiçbir subayının ordudan ayrılmayacağından adı gibi emindi ama öte yandan gitmiş olmalarını diliyordu. Bu subaylar, gerçek Beyaz Kurt'u en iyi tanıyan yaratıklardı. Lisseth'e dirilticiyi kendine düşman etme konusunda söyledikleri ne şaka ne de öylesine bir tehditti. Bu canavar askerler savaşmaya devam ettikçe, eninde sonunda yeni bir bedene ihtiyaç duyacaklardı.

Sığır, diye geçirdi içinden Karou. *Senin için aklımda yavaş ve ağır bir inek bedeni var.* Lisseth düşüncelerini okumuş gibi ona sert bir bakış fırlattığında, neredeyse neşeyle *Muuuu* diye bağıracaktı.

7

Vahşi Hediye

Kimeralar iyice yükselmişti. Kasbah geride kalmıştı, geçit önlerindeydi ama Karou geçidi hâlâ seçemiyordu. Bu tür geçitler, yakından bile küçük bir yarıktan ibaretmiş gibi görünür, gözü karartıp inançla içinden geçmek gerekirdi. Büyük yaratıklar, kanatlarını iyice kapatmaya çalışır, hızla yarığa dalar, biraz yukarıdan ya da aşağıdan gittiklerini hissettikleri anda geçidin dibinden dönüp tekrar göğe yükselirlerdi. Oysa bu sefer bunların hiçbiri olmadı. Bu birlik ne yaptığını çok iyi bilecek kadar profesyoneldi ve teker teker yarıkta gözden kayboldular.

Yine de zaman alıyordu.

Sıra Virko'ya geldiğinde Karou, Zuzana'ya, "Sıkı tutun!" diye seslendi. Zuzana üstüne bindiği yaratığa neredeyse yapışınca yarıktan geçip gittiler. Sırada Emylion'la Mik vardı. Karou arkadaşlarını gözünün önünden ayırma fikrinden hiç hoşlanmıyordu, o yüzden herkesin geçmesini bekleyen Kurt'a başıyla bir işaret çakıp son Dünya havasını ciğerlerine doldurarak yarığa daldı.

İki dünyayı ayıran ne olduğu bilinmez tüy dokusu yüzünü okşarken öteki tarafa geçti.

Eretz'deydi.

Burada gökyüzü mavi değil, bembeyazdı. Ufuk metal grisi bir karanlığa gömülmüştü. Altlarında sadece su vardı ve bu renksizlikte dalgalar bile siyah görünüyordu. Canavarlar Körfezi. Zifiri karanlık su insanın tüylerini ürpertecek kadar tekinsizdi. Bu sularda acımasız yaratıklar dolaşıyordu.

Güçlü rüzgâr, geçidin öbür tarafında şekillenen bedenleri âdeta dövüyordu. Karou, ürperdiğinde kazağının eteklerini çekiştirdi. Yarıktan son geçenler Uthem'le Thiago'ydu. Uthem'in ejder-at bedeni, yoktan var oluyormuşçasına yemyeşil dalgalar hâlinde ortaya çıktı. Vispeng türünün kanatları olmazdı ama Karou yaratıcılığını konuşturmuş, yaratığın uzunluğuna uygun yelken büyüklüğünde iki kanadın yanı sıra arka bacaklarına yakın bir yere bir çift daha küçük kanat yapmıştı. Karou tasarımının oldukça havalı olduğunu düşünüyordu.

Geçitten geçerken Kurt başını eğmişti, öteki tarafa geçer geçmez hemen doğrulup havada turlar atan askerlerine göz attı. Sonra bakışları kısa bir süre için kendisinde durduğunda, Karou onun her iki dünyada da en çok önemsediği kişi olduğunu hissedebiliyordu. Ziri, onu görüp rahatladıktan sonra tekrar görevine odaklandı: Ordusunu güvenli bir şekilde Canavarlar Körfezi'nden geçirmesi gerekiyordu.

Karou, herkesin kolayca bulup kullanmaya kalkabileceği geçidi öylece bırakmak istemiyordu. Akiva'nın geçidi yakıp kapatması gerekiyordu ama Jael yüzünden plan değişmişti. Bu geçide hâlâ ihtiyaçları vardı.

Geri dönüp kıyameti başlatacaklardı.

Kurt, yine birliğin başına geçip metal grisi ufkun tam aksi yönde doğuya yöneldi. Adelphas Dağları'na gidiyorlardı. Güzel havada, tepeler oldukları yerden bile görülebilirdi. Oysa hava kapalıydı ve ileride görebildikleri sadece nabız gibi atan bir sisten başka bir şey değildi.

İyi tarafından bakılırsa, sis onlara görünmezlik sağlayacaktı. Melek nöbetçileri onları kolay kolay göremeyecekti.

Kötü yanıysa, sis her ne kadar kendilerine paravan olsa da birbirlerini ya da başka herhangi bir şeyi görmeleri hiç kolay olmayacaktı.

Karou, birliğin tam ortasında uçuyordu. Issa'yı kontrol etmek için Rua'ya yanaştı.

"İyi misin, tatlı kızım?" diye sordu Issa.

"İyiyim," dedi Karou. "Ama senin daha çok kıyafete *ihtiyacın* var."

"Bak bu konuda haklısın," dedi Issa. Aslında giyinikti. Karou'nun kazağını giymiş, kobra başını geçirebilmek için kazağın yakasını bir parça yırtmıştı. Giyinik olmak Issa için alışıldık bir şey değildi ama şu anda tir tir titrerken dudakları morarmış, omuzları neredeyse kulaklarına kadar büzüşmüştü. Najalar, sıcak iklim yaratıklarıydı. Fas, tam ona göre bir yerdi. Oysa buradaki sis ve gidecekleri yerin soğuğu âdeta kanını donduruyordu. Gerçi soğuk iklim, beden diriltmek için ihtiyaç duydukları şeyleri saklamaya çok uygundu. Karou, yıllar öncesinden mağaraların alt bölümlerindeki labirentlerde yer alan termal odaları hatırladı. Kirin mağaraları.

Doğduğu ve daha önceki hayatında yuva bildiği yere daha önce hiç gitmemişti. Bir zamanlar geri dönmeyi planlamıştı. Geri dönecek, Akiva'yla birlikte isyan başlatacaktı. Sanki kaderin başka planları yokmuş gibi...

Ama hayır. Karou kadere inanmıyordu. Planlarını bozan kader değil, ihanet olmuştu. Şimdi bile şüphe ve fitneye gebe bu sapkın gölge oyununu şekillendiren kader değil, iradeydi.

"Sana bir battaniye falan bulayım," dedi Issa'ya. En azından söze başladı ama tam o sırada üstlerine doğru bir şey geldi.

Daha doğrusu *ona* doğru bir şey geldi.

Hatta hepsine doğru.

Sis üstlerine âdeta bir yük gibi baskı yapıyordu. Karou havada iyice küçülüp bakmak için başını kaldırdı. Hisseden sadece kendisi değildi, bütün Kimera askerleri de aynı tepkiyi veriyor, alçalıyor, silahlarını çekiyor, bir şeylerden kaçışıyorlardı.

Tepelerindeki beyaz gökyüzü dokunabilecekleri kadar yakın görünüyordu. Büyük bir boşluktan ibaretti ama çok dipten geldiği için güç bela duyabildiği bir gümbürtü Karou'nun kanını donduruyordu. Sonra aniden gümbürtü hızlanıp güçlenerek Kimera ordusunu oyuncak askerler gibi yalpalattı.

Büyük bir şeydi.

Tepelerinden hızla geçen bir şey neredeyse birliğin başına değiyordu. O kadar ani, o kadar büyüktü ki Karou ne olduğunu anlayamıyordu. Bu şey her neyse üstünden geçerken başına değmiş, geride bıraktığı şiddetli hortumla havada takla atmasına neden olmuştu. Denizlerdeki dip akıntı gibiydi, buhurdanlıkların asılı olduğu zincir şiddetle savruluyor, vücuduna dolanıyordu. Havada yuvarlanırken bir an için buhurdanlıkların çok aşağılardaki kapkara sulara gömülebileceğini düşündü. Canavarlar Körfezi ruhları yutacaktı. Hemen kontrolünü sağlamaya çalıştı... Ve o anda, kasırga onu tuhaf bir sakinliğe terk etti. Zincirler her yerine dolanmıştı ama ka-

yıp yoktu. Sonrasında tek bir bakışta bembeyaz gökyüzünde onları böylesine yutup savuran şeyin ne, daha doğrusu *neler* olduğunu gördü. Gördüğü gibi de gözden kayboldular.

Fırtına Avcıları.

Denizin en derinlerindeki sırları koruyan, dünyanın en büyük yaratıkları. Kanatlarının üzerine küçük bir ev kurulabilir, bir kanat darbesiyle evler yıkılabilirdi. Üstlerinden geçen bir Fırtına Avcısı kanadıydı. Dev kuşlardan oluşan bir sürü az önce tepelerinden geçmişti ve tek bir kanat çırpışıyla Kimeralar neredeyse çil yavrusu gibi etrafa saçılmıştı. Karou korksa da hayretler içindeydi.

Rua'nın boynuna sımsıkı sarılan Issa sarsılmış görünüyordu, ama iyiydi. Demirci Aegir, silahlarının tamamını denize düşürmüştü. Akiva'yla Liraz hâlâ uzaktaki yerlerindeydi. Zuzana'yla Mik de biraz ileride oldukları hâlde kanat çırpışının ani kasırgasından sağ salim kurtulmuşlardı. En hafif deyimiyle ürkmüş görünüyorlardı ama tıpkı Karou gibi onların hâllerinden de hayrete düştükleri anlaşılıyordu. Grup tekrar bir araya toplanırken dev yaratıklar sisin içinde gözden kayboluyordu. Neyse ki herkes iyiydi.

Sadece Fırtına Avcıları'nın rüzgârına yakalanmışlardı.

Önceki hayatında Karou, yüksek dünyanın çocuklarından biriydi. Kirinli Madrigal, Adelphas Dağları'ndaki son kabileydi. Devasa yaratıklar, bu dağların zirvelerinde yuvalansa da ne herhangi bir Kirin ne de Karou, Fırtına Avcıları'ndan birini hiç bu kadar yakından görememişti. Onları yakından gördüğünü söyleyenine bile rastlanmazdı. Bu yaratıkları avlamak, ele geçirmek mümkün değildi. Bir kere çok hızlılardı ve şaşırtılamayacak kadar tetikte yaşarlardı. Havadaki, hatta atmosferdeki en ufak bir değişimi bile hissettikleri söylenir-

di. Çocuk Madrigal'in buna inanmak için haklı bir gerekçesi vardı. Uzakta güneşin etrafında dönen pervaneler gibi süzülüşlerini seyrederken daha yakından görebilmek için havalanırdı ama daha ilk kanat çırpışında yaratıklar onu hissedip uzaklaşırlardı. Kimse yuvalarını görmemiş, geride bıraktıkları bir yumurta kabuğuna ya da cesetlerine rastlamamıştı. Fırtına Avcıları ölse bile nerede öldüklerini kimse bilmiyordu.

Karou şimdi onları çok yakından görmüş ve açıkçası heyecanlanmıştı.

Damarlarının adrenalinle dolmasına engel olamıyordu. Gülümsedi. Onları çok kısa bir an için görmüş olsa da bedenlerini kaplayan sık kürkü, siyah gözlerini görme şansını yakalamıştı. Kocaman tabakları andıran gözlerini tıpkı Dünya kuşları gibi kırpıyorlardı. Tüyleri rengârenk parlıyor, ışıkla renkler yer değiştiriyordu.

Vahşi bir hediye gibiydiler. Dünyadaki her şeyin sonu gelmek bilmeyen savaşlardan ibaret olmadığını hatırlatıyorlardı. Karou havada kendini toparlamaya çalışırken boynundaki buhurdanlık zincirini düzeltti. Sonra Zuzana'yla Mik'e doğru süzüldü.

Hâlâ afallamış görünen arkadaşlarına bakıp sırıtırken "Eretz'e hoş geldiniz," dedi.

"Kanatlı atı unut," diye bağırdı Zuzana, gözlerini heyecanla kocaman açarak. "Ben bunlardan istiyorum!"

8

Çürük Gökyüzü

"Fırtına Avcıları artıyor," dedi asker Stivan, pencerenin önünden çekilip Melliel için yer açarken.

Hücrenin tek penceresiydi. Dört gündür buraya hapsolmuşlardı. Güneş üç kere batmış, gün geçtikçe daha da anlamsızlaşan dünyayı aydınlatmak üzere üç kere doğmuştu. Melliel, göreceklerine kendini hazırlayarak pencereden dışarı baktı.

Güneş doğuyordu. Işık yoğundu. Bulutlar parlıyor, deniz yakamozlanıyordu. Ufuk göz kamaştıracak kadar parlaktı. Oraya buraya saçılmış adalar, oldukları yerde pinekleyen yaratıkların gölgeleri gibiydi ve gökyüzü... Eh, her zamanki gibi *tuhaftı.*

Gökyüzü et olsa, çürüdüğü söylenebilirdi. Diğerleri gibi bu şafak da sabahın bütün renklerine bulanmıştı. Daha doğrusu buna bozulma da denilebilirdi. Mor, eflatun, hastalıklı bir sarı, en uçuğundan bir mavi... Açan ya da kanayan çiçekler gibi devasa lekeler. Melliel gördükleri karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Bütün gökyüzü bu lekelerle doluydu ve bir

saat içinde renkler koyulaşıp solacak, sonunda yerlerini başka renklere bırakacaklardı.

Çok güzeldi. Melliel'le arkadaşı esir olarak buraya ilk getirildiğinde, gördüklerinin güney gökyüzüne özgü bir fenomen olduğunu düşünmüşlerdi. Burası tanıdıkları, bildikleri bir dünya değildi. Uzak Adalardaki her şey aynı zamanda hem harika hem de tuhaftı. Hava o kadar yoğundu ki sanki somutlaşıyor, bütün kokuları en az sesler kadar kolayca taşıyordu: Parfümler, kuş sesleri, kulağa çalınan her tür canlının cıvıltıları, denizdeki bütün balıkların kokusu... Deniz, her saniye binlerce yeni renge bürünüyordu ve sadece maviyle yeşilin tonlarından ibaret değildi. Ağaçlarsa, kuzey yarımküredeki kuzenlerinden farklı olarak âdeta bir çocuğun rengârenk çizimleri gibiydi. Peki ya gökyüzü?

Eh, bütün bu renk oyunlarının nedeni gökyüzüydü.

Ama Melliel bu durumun normal *olmadığını* çoktan anlamıştı. Gün doğumuyla birlikte Fırtına Avcıları'nın böyle toplanması da normal değildi.

Denizin üzerinde yaratıklar sık daireler hâlinde gruplanmıştı. Piçler'in Kan Askeri ve İsminin İkinci Taşıyıcısı Melliel, artık genç değildi. Hayatı boyunca bir sürü Fırtına Avcısı görmüştü ama gördüğü gruplar en fazla bir düzine avcıdan oluşurdu ve hep gökyüzünün en uzak köşesinde bir sıra hâlinde uçarlardı. Bu seferki grup düzinelerce Fırtına Avcısı'ndan oluşuyordu. Düzinelerce dev yaratık âdeta gökyüzünde mekik dokuyordu.

Aslında tüyler ürperten bir manzaraydı. Buna rağmen gardiyanların yüzlerindeki ifadeyi görmese bunun doğal bir fenomen olduğunu falan düşünürdü. Oysa Stelyalılar diken üstündeydi.

Bir şeyler oluyordu ve kimse tutsaklara bir şey söylemiyordu. Gökyüzündeki tuhaflık, Fırtına Avcıları'nı harekete geçiren şey ya da kendilerini bekleyen kader hakkında tek bir kelime bile edilmiyordu.

Melliel penceredeki demir parmaklıkları sımsıkı kavrayarak deniz, gökyüzü ve adaları daha iyi görebilmek için başını uzattı. Stivan haklıydı. Gece vakti Fırtına Avcıları, sanki bir çağrıya cevap verircesine bütün Eretz'de toplanmaya başlamıştı. Havada turlar atarlarken gökyüzü sanki kanıyor, yara kapandıktan sonra geride çürükler bırakıyordu.

Nasıl bir güç gökyüzünde çürükler bırakabilirdi ki?

Melliel demir parmaklıkları bırakıp hücrenin kapısını yumrukladı. "Hey! Birileriyle konuşmak istiyorum!"

Ekibi işareti alıp hemen toparlandı. Hamaklarında uyuyanlar hemen uyanıp ayağa kalktı. On iki kişiydiler. Hiçbiri yaralanmadan esir alınmıştı. Tabii esir alınırken kafaları fena hâlde karışmıştı. Ne olduğunu anlayamadan yakalanmış, rutubetli bir zindan yerine kalın bir kapının ardındaki bu temiz ve uzun odaya konmuşlardı ve bu durum herkesi afallatıyordu.

Kapalı bir tuvaletleri, yıkanmak için suları vardı. Hamaklarda uyuyorlardı. Verilen dokuma kıyafetler o kadar hafifti ki sonunda hepsi üstlerindeki kaskatı siyah zırhları çıkarıp bunları giymişti. Yeterince yemek vardı, hatta alıştıklarından bile fazlaydı. Beyaz balık eti, yumuşacık ekmek. Hele o meyveler! Bazıları bal gibi tatlıydı, kalın ve ince yapraklı çeşitli renklerdeki çiçekler gibi kokuyorlardı. Sarı renkli mayhoş böğürtlenlerle birlikte bıçakları da alındığı için nasıl açacaklarını bilemedikleri kalın kabuklu mor toplar vardı. Meyvelerden birinin keskin dikenleri vardı. İçi muhallebi kıvamında bir özle doluydu. Önce bunu denemişlerdi. Dolgun

etli pembe bir topu andıran, neredeyse kokusuz ve kanlı gibi görünen özü nedeniyle hiçbirinin görmeye bile katlanamadığı başka bir meyveyi ise kapının yanındaki düz sepette bırakmayı tercih etmişlerdi.

Melliel merak etmeden duramıyordu: Yatağının dibinde bulduğunda imparator babalarını öylesine öfkeye boğan acaba hangi meyveydi?

Dışarıdan cevap gelmeyince yeniden kapıyı yumrukladı. "Hey! Kimse var mı? Açın!" Tam gönülsüz bir *lütfen* eklemeyi düşünüyordu ki kilitte dönen anahtarı duyunca irkildi. Sanki Eidolon bunca zamandır seslenmesine cevap vermek için bir *lütfen* bekliyordu.

Stelyalı kız, her zamanki gibi yalnız ve silahsızdı. Üzerinde, kahverengi sol omzunun üstünden bağladığı bembeyaz bir kumaştan ibaret bir elbise vardı. Saçlarını sarmaşıklarla örmüştü. İki pazısına aynı hizada işlemeli altın bilezik takmıştı. Kızın yalınayak olduğunu görünce Melliel, bu savunmasız görüntü karşısında sarsıldı. Oysa bu savunmasız görüntü bir yanılsamadan ibaretti.

Eidolon hiçbir şekilde asker gibi görünmüyordu. Aslında bütün Stelyalılar, sanki bir ordunun askerleriymiş gibi görünmezdi. Oysa Melliel'le ekibi... alıkonduğunda Eidolon kesinlikle birliğine komuta ediyordu. Melliel hâlâ olan bitenleri kafasında toparlayamıyordu ama bir düzine savaşçı Piç, son derece zarif görünen bu kızla karşılaştığında kaçmayı akıllarına bile getirememişlerdi.

Eidolon, tıpkı Uzak Adalar gibi güzellik ve zarafetten çok daha fazlasıydı.

"İyi misiniz?" diye sordu. En sert kelimeleri bile yumuşatan Stelyalı aksanıyla konuşuyordu. Gülümsemesi sıcaktı.

Başını hafifçe eğip altın bilezikli kollarıyla hücredekileri sarmalamak istercesine açarak selamlarken gözlerinde Stelyalı kıvılcımları dans ediyordu.

Hücredeki askerler selama mırıltılarla karşılık verdi. Kadını erkeği gizemli Eidolon'un gözlerindeki kıvılcımların etkisine girmişti ama Melliel bu jesti kuşkuyla karşıladı. Stelyalı kızın tıpkı şimdiki gibi zarif hareketlerle dudak uçuklatan şeyler yaptığına tanık olmuştu ve şimdi kollarını iki yanında tutmasını tercih ederdi. "Gayet iyiyiz," dedi. "Tutsak olmak dışında." Stelyalılarla karşılaştırıldığında kendi aksanı fazlasıyla vahşiydi. Konuşurken sesi çatlayıp hırıldıyordu. Demir bir kılıç kadar yaşlı ve kaba olduğunu hissetti. "Dışarıda neler oluyor?"

"*Olmasa* daha iyi olacak şeyler," diye yanıtladı Eidolon tatlı bir sesle.

Melliel onu daha önce de konuşturmaya çalışmıştı ama bu sefer beklediğinin çok ötesinde bir cevap almıştı. "Ne gibi şeyler?" diye üsteledi. "Gökyüzünün nesi var?"

"Yoruldu," dedi kız, gözlerinde çomakla karıştırılan bir kamp ateşini andıran kıvılcımlarla. Tıpkı Akiva'nın gözleri gibi diye geçirdi içinden Melliel. Şimdiye kadar karşılaştıkları tüm Stelyalıların gözlerinde uçuşan kıvılcımlar görmüşlerdi. "Canı yanıyor," diye ekledi Eidolon. "Biliyorsunuz, artık çok yaşlı."

Gökyüzü yaşlı ve yorgun muydu? Saçma bir cevaptı. Kız onlarla dalga geçiyordu. "Rüzgârla bir ilgisi var mı?" diye sordu Melliel. *Rüzgâr* kelimesine özellikle vurgu yapmıştı, çünkü herhangi bir rüzgârdan bahsetmediğini belirtmek istiyordu.

Aslında buna rüzgâr demek, bir kuşa Fırtına Avcısı demek gibi bir şeydi. Karşılaştıklarında Melliel'in birliği Caliphis'e

çok yakındı. Bir anda havadaki her şeyle birlikte gerisin geri yutulurken tüyleri paramparça olmuştu. Kuşlar, güveler, bulutlar ve evet Fırtına Avcıları bile... Yerdeki her şey sımsıkı toprağa tutunma ihtiyacı duymuş, ağaçlar tomurcuklanan çiçekler gibi savrulmuş, deniz bembeyaz köpürmüştü.

Miller boyunca tek hissedilen güçsüzlük ve çaresizlikti. Yakalandıkları gibi savrulmuşlardı. Doğu yönüne doğru yutulurken kontrolü elde tutabilmek için bütün güçleriyle kanat çırpmışlardı. Sonra... Rüzgâr bir anda kesilmişti. Kısa bir an süren sessizlikte daha nefeslerini bile düzenleyemeden bu sefer batıya doğru, Caliphis'in çok gerilerine çekilmişler, sonra rüzgârdan kurtulmuşlardı. Ama nasıl bir güçtü bu! Sanki gökyüzünün kendisi nefes çekip tekrar salmıştı. Şimdiki gökyüzü fenomeni de bununla ilgili olmalıydı. En azından Melliel böyle düşünüyordu. Rüzgâr, çürük gökyüzü, toplanan Fırtına Avcıları? Bunların hiçbiri ne doğal ne de normaldi.

Eidolon'un gözlerindeki yumuşak şefkat hafifçe solduğunda artık sıcak kıvılcımlar dans etmiyordu. "Rüzgâr değildi," dedi.

"İyi de ne o zaman?" diye sordu Melliel, beklenmedik bir dürüstlük beklentisiyle.

"*Hırsızlık*," diyen kız, geri geri çıkmaya hazırlandı. "Bağışlayın. Başka bir şey var mıydı?"

"Evet," dedi Melliel. "Bize ne olacağını bilmek istiyorum."

Âdeta bir yılanın çevikliğiyle başını çeviren Eidolon irkilmesine neden oldu. "Bir şey *olmasını* çok mu istiyorsunuz?"

Melliel gözlerini kırpıştırdı. "Ben sadece–"

"Henüz karar verilmedi. Buraya çok az yabancı gelir. Sanırım çocuklar sizi görmekten hoşlanır. Mavi gözler. Muhteşem." Bunu birliğin en genci olan Yav'ın gözlerine ba-

kıp hayranlıkla söylemişti ve haklıydı. Genç adam sapsarı saçlarının köklerine kadar kızardı. Eidolon düşünceli bir ifadeyle tekrar Melliel'e döndü. "Öte yandan Hayalet, sizi çaylaklara vermemizi önerdi. Eğitim için."

Eğitim mi? Neyin eğitimi? Melliel sormayacaktı. Bu insanlarla bir araya geldiğinden beri hayal bile edemeyeceği sihir gücünden şüphelenmişti. Sihir çok uzun zaman önce bütün İmparatorluktan silindiği için Melliel'in yüreğini korkuyla dolduruyordu. Oysa Eidolon'un gözlerinde yine kıvılcımlar çakmaya başlamıştı. Dalga mı geçiyordu? Bu bile onu rahatlatmaya yetmezdi. Çok az yabancı gelir, demişti Stelyalı. "Diğerleri nerede?" diye sordu.

"Diğerleri?"

Melliel nereye kadar üsteleyebileceğinden emin değildi. "Evet," derken kendinden emin konuşmaya çalışıyordu. Her şey bir yana diğerlerinin nerede olduğunu öğrenmek onun göreviydi. Birlik imparatorun ortadan kaybolan casuslarının izini bulmak için göreve çıkmıştı. Joram'ın Stelyalılara savaş ilanı meyve sepetiyle açık bir şekilde yanıt bulmuştu ama elçiler asla geri dönememişti ve dağılan birçok birliğin askerleri Uzak Adaları bulmak için ortadan kaybolmuştu. Geldiklerinden beri Melliel'le birliği, diğer tutsakları ne görmüş ne de seslerini duymuşlardı. "İmparatorun elçileri," dedi. "Geri gelmediler."

"Bundan emin misin?" diye sordu kız. Hâlâ tatlı tatlı konuşuyordu. Öyle tatlıydı ki sanki zehirli mazıyı balla sıvazlıyordu. Sonra gözlerini bir kez olsun Melliel'den ayırmadan düşünceli bir şekilde kapının yanındaki sepetten bir meyve almak için eğildi. Piçler'in el sürmeye cesaret bile edemediği pembe meyveyi aldı. Aldığı her neyse meyve olabilirdi ama bu

şeyler kıpkırmızı özleriyle et parçalarına benziyordu. Bütün iticiliği ve *sıcaklığıyla* herhâlde yiyenin ağzında her lokma büyüdükçe büyürdü.

Kız meyveden bir ısırık aldı. O anda Melliel, kızın dişlerinin sipsivri olduğuna yemin edebilirdi. Sanki perde aralanmış, Eidolon'un gözlerinde vahşetin kıvılcımları uçuşmaya başlamıştı. Artık zarafetinden eser yoktu. Birden... *iğrençleşmişti.* Meyve dişlerinin arasında patlarken Eidolon başını arkaya kaykıltı, bir damlasını bile kaçırmamak için yalayıp emdi. Boynu iyice ortaya çıkarken dudaklarından akan kırmızı öz çenesinden damlıyor, bembeyaz elbisesinin üzerinde vahşi kan çiçekleri gibi açıyor, kız yine de meyveyi emmekten vazgeçmiyordu. Askerlerin midesi bulanmıştı. Eidolon tekrar Melliel'e bakmak için başını indirdiğinde yüzü aç bir kırmızıya bulanmıştı.

Tıpkı dişleriyle parçaladığı bedenden başını kaldıran bir yırtıcı gibi, diye düşündü Melliel.

"Hayvan ruhlarınızla birlikte bize et ve kan getirdiniz," dedi Eidolon. Ağzından damlayan kırmızı özsuyla az önceki zarif kızdan eser yoktu. "Kendinizi bize vermeyecekseniz niye geldiniz ki? Mavi gözleriniz ve kara ellerinizle falan sizi olduğunuz gibi tutacağımızı mı sandınız?" Suyunu emdiği meyvenin kabuğunu havaya kaldırıp bıraktı. Kabuk şlap diye yere yapıştı.

Bunu kastetmiş olamazdı... Hayır. Meyveyi kastediyor olamazdı. Melliel bir sürü şey görmüştü ama böyle bir *olasılığı* beyni kabul etmiyordu. Mümkün değildi. Bu korkunç bir şaka olmalıydı. Tiksinti cesaretini güçlendirdi. "Bizim asla hayvan ruhumuz olmadı," dedi. "Düşmanlarımızı seçme lüksüne hiç sahip olmadık. Biz askeriz." Gerçi bunu söylerken aynı zamanda *köle* olduklarını düşünüyordu.

"Askermiş," dedi Eidolon kaşlarını öfkeyle çatarak. "Evet. Askerler ve çocuklar, kendilerine söylenenleri yaparlar." Dudaklarında tekinsiz bir kıvrımla hücredekileri süzdü. "Çocuklar büyüdükçe bundan kurtulur ama askerler sadece ölür." *Sadece. Ölür.* Her kelimesi âdeta birer bıçak darbesiydi. Hemen ardından kapı kendiliğinden ardına kadar savruldu. Eidolon kaşla göz arasında dışarı çıkmıştı. Hiç hareket etmediği hâlde koridordaydı. Bunu daha önce de yapmıştı. Sanki zaman tökezliyor, adımları saniyeleri paramparça edip yutuyordu.

Tıpkı kan olamayacak kıpkırmızı özsuyunu yuttuğu gibi...

Melliel zorlanarak da olsa konuştu. "Yani ölecek miyiz?"

"Size ne olacağına Kraliçe karar verecek."

Kraliçe? Eidolon ilk kez bir kraliçeden bahsediyordu. Batıyolu'ndaki darağacında sallanan on dört *Kırıkkılıcı* ve metresin kefene sarılıp lağım kapısından kaçırıldığını gören, Joram'a meyve sepetini gönderen kişi miydi bu?

"Ne zaman?" diye sordu Melliel. "Ne *zaman* karar verecek?"

"Eve döndüğünde," dedi kız. "Etinizin ve kanınızın keyfini sürün, tatlı askerler. Scarab ava çıktı." Son sözlerini şarkı mırıldanırcasına söylemişti. "Ava, ava." Hırlamayı andıran gülümsemesiyle birlikte Melliel kızın sivri dişlerini yine görür gibi oldu. Sonra dişler yine düzeldi. Zaman nabız gibi sekiyor, gerçeklik tökezliyordu. Hangisi gerçekti? Bir çatırtı ve hışırtıyla kapı kapandı. Eidolon gitmişti ve...

... Hücre zifiri karanlığa büründü.

Melliel gözlerini kırpıştırarak birden üstlerine çöken ağırlıktan kurtulmaya çalıştı. Karanlık mı? Eidolon'un sözleri hâlâ hücrenin duvarlarında yankılanıyordu. *Ava, ava...* Demek henüz ancak saniyeler geçmiş olabilirdi ama hücre kapkaran-

lıktı. Stivan, Doria ve diğerleri de gözlerini kırpıştırıyordu. Genç Yav olduğu yerde sıçrarken gürbüz bir çocuğunkileri andıran masmavi gözlerinde korku dolu gözyaşları vardı.

Ava ava ava.

Melliel pencereye döndü. Kanatlarından destek alarak boşluktan dışarı baktı. Korktuğu gibiydi. Artık şafak vakti değildi.

Artık *gündüz* bile değildi. Gecenin karanlığı gökyüzündeki çürükleri gizlemişti. İki ay tepedeydi. Nitid hilal, Ellai yarımaya yakındı. İkisi birlikte havada bitmek bilmez turlarını atan Fırtına Avcıları'nın kanatlarında gümüş ışıltılar yaratacak kadar etrafı aydınlatıyordu.

Ava. Eidolon'un sesi, hayaleti, hatırası hâlâ hücredeydi. Kayıp giden bütün bir günün sarsıntısını atlatabilmek için Melliel duvara yaslandı. Çalınan her bir dakika yeni bir ürpertiye neden oluyor, yüreğini sıkıştırıyordu. Burada mı öleceklerdi? Hepsi birden? Eidolon'un meyve imasına inanamıyordu, inanmak istemiyordu. Meyveyi ısırdığını düşünmek bile midesini ağzına getiriyordu.

Buradakiler de melek olabilirdi ama akrabalık ilişkilerinin nerede başlayıp nerede bittiğini kestirmek çok zordu. Melliel'in gözünde canlanan gizemli kraliçe, korkunç bir silüete dönüşüyordu. *Scarab?*

Ava ava ava.

Ne *avıydı* bu?

GELİŞ + 6 SAAT

9

Kara

Greenwich saatine göre 15:12'de bütün dünyanın gözleri önünde melekler karaya indi. Yaratıklar saatlerce Semerkant'tan batıya doğru Hazar Denizi ve Azerbaycan üzerinden bir yay çizerek uçmuştu. Nereye gittikleri bir muammaydı. Türkiye üzerinden batıya doğru devam etmiş, güneye yönelmeden 36. Meridyeni geçtikleri için Kutsal Topraklar'da karmaşa yaşanmamıştı. Sonrasında bahisler Vatikan'a gidecekleri üzerineydi ama tahminler aslında doğruydu.

Ellişer melekten oluşan yirmi mükemmel sıra hâlinde Vatikan'ın üzerinden geçerlerken, Roma'daki muhteşem St. Peter Bazilikası'nın meydanında ziyaretçiler gördükleri manzara karşısında kendinden geçti.

Washington'daki Ulusal Doğa Tarihi Müzesi'nin bodrumunda toplanan bilim insanları, lisansüstü öğrenciler ve stajyerler, sessizlik içinde ekrandan unvanının hakkını veren barok kıyafetiyle muhteşem misafirlerini karşılamak için dışarı çıkan Majesteleri, Roma Piskoposu, İsa'nın Vekili, Havarilerin Prensi'nin Veliahtı, Kâinat Kilisesi'nin Yüce Lideri,

İtalya'nın Başpiskoposu, Roma topraklarının Başpiskoposu ve Metropolitanı, Vatikan Şehir Devleti'nin Hükümdarı, Tanrı'nın hizmetkârlarının Hizmetkârı... Papa'yı izliyorlardı.

Dışarı çıktığı anda ilk ve orta sırada bir değişiklik oldu. Detayları seçmek zordu. Kameralar havadaydı, helikopterler uçuşuyordu ve bulundukları yüksek noktadan melekler bir ateş danteli ve beyaz ipekten ibaretmiş gibi görünüyorlardı. Nefes kesiciydi. Tüylerle süslü gümüş bir miğfer takmış gibi görünen meleklerden biri öne çıktı ve akışkan bir hareketiyle diğer hepsi aynı anda dizlerinin üzerine çöktü.

Papa, titreyen elini kutsamak için kaldırarak yaklaştığında meleklerin lideri başını hafifçe eğdi. İkisi karşı karşıyaydı. Sanki konuşuyorlardı.

"Şimdi... insanlığın sözcüsü Papa mı oluyor?" diye fikir belirtti afallamış görünen zoolog.

"Nesi yanlış?" diye sordu kafası karışmış görünen antropolog.

Eliza'nın iş arkadaşları, boş bir sınıfta televizyonlar ve bilgisayarlarla bir medya odası oluşturmuşlardı. Saatler boyunca tiz sesli yorumlarıyla komplo teorilerinden rahatsız edici şüphelere savrulmuşlardı... *Bu gerçekse, nasıl gerçek olabilir ve bu ne anlama geliyor ve... bunu nasıl anlamlandırabiliriz?*

Televizyondaki yorumlara bakılırsa her şey budalacaydı. Pervasızca İncil alıntıları yapılıyordu.

Mahşer. Kıyamet. İsa'nın dönüşü.

Eliza'nın ezeli rakibi köfte dudaklı Morgan Toth, tamamen farklı bir açıdan yaklaşıyordu. "Bu bir uzaylı istilası," dedi. "Bunun için protokoller var."

Protokoller. Eliza, onun nereye varmaya çalıştığını çok iyi biliyordu.

"Bak bu kitleler üzerinde iyi bir etki yaratır," dedi mikrobiyolog Yvonne Chen kahkaha atarak. "İkinci Geliş! Jetleri uçurun!"

Morgan abartılı bir sabırla iç çekti. "Evet," dedi lütfedercesine. "Bunlar her neyse, aramızda jetler olmasını tercih ederim. Gezegen üzerinde bir tek ben mi akıllıyım?"

"Evet, Morgan Toth, bir tek sen akıllısın," diye söylendi Gabriel. "Kralımız olur musun?"

"Memnuniyetle," diyen Morgan, hafifçe arkaya kaykılarak kollarını iki yana açtı. Güzel yüzlü, kısa boylu biriydi. Sıskacık omuzlarını başına bağlayan boynu Eliza'nın serçe parmağı kalınlığında sayılırdı. Köfte dudaklarından sinsi sırıtışı hiç eksik olmazdı, tam da bu yüzden Eliza sürekli ağzına bir şey fırlatmamak için kendini zor tutardı. Bozuk para. Ayıcık şekeri.

Yumruk.

İkisi Dr. Anuj Chaudhary'nin laboratuvarında lisansüstü öğrenciydi. İkisi de dünyanın en saygın biyologlarından birinin yanında son derece rekabetçi bir araştırmada çalışıyordu. Ama daha tanıştıkları ilk günden itibaren, bu bızdık adamın sürekli rol kesmesi Eliza'nın midesini bulandırmaya yetmişti. Okuduğu üniversiteyi söylediğinde resmen kahkaha atmış, dalga geçtiğini söylemişti ve bu, sonrasında olacakların sadece ilkiydi. Eliza, onun laboratuvardaki görevini hak etmediğine inandığını biliyordu. Morgan muhtemelen buraya bir tür torpille falan geldiğini düşünüyordu. Bazen Dr. Chaudhary, Eliza'nın söylediği bir şeye güldüğünde ya da omzunun üzerinden eğilip önündeki sonuçlara baktığında Morgan'ın pis düşüncelerle sırıttığını görebiliyordu ve bu onu çileden çıkarıyordu. Bu iğrenç bir iftiraydı, üstelik son derece dürüst ve evli bir adam olan Dr. Chaudhary'ye karşı büyük bir ayıptı.

Dahası doktor Eliza'nın babası yaşındaydı. Eliza hafife alınmaya alışıktı, çünkü siyah bir kadındı ama kimse ona Morgan kadar aşağılık davranmamıştı. Genç adamı tutup sarsmak istiyordu ve bu kendini daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Her şeye rağmen Eliza hep *uyumlu* biri olmuştu. Morgan'a duyduğu öfke onu daha da öfkelendiriyordu. Morgan Toth onunla oynuyor, iğrenç kişiliğiyle onu bir tel gibi büküp öfkesini şekillendirebiliyordu.

"Hadi ama ya," dedi Morgan televizyon ekranını işaret ederek. Miğferli melekle Papa hâlâ konuşuyordu. Biri kamerayı onlara yaklaştırmıştı. Neredeyse aynı hizadaydı, fakat konuşmaları duyabilecek kadar yakın değildi. "Bunlar ne böyle?" diye üsteledi. "Göksel varlıklar olmadıklarını biliyoruz–"

"Henüz hiçbir şey *bilmiyoruz*," dedi Eliza birden. Oysa lafa karışmak, *melekler* lehine tartışmaya girmek isteyeceği son şeydi.

Elbette sadece Morgan onu böyle bir şey için kışkırtabilirdi. Sanki küstahlıkla tizleşen sesi, tartışma yaratmak için otonom bir dürtüyü tetikliyordu. Tek yapması gereken bir taraf tutmaktı, ardından Eliza hep hemen muhalefet etme gereği hissederdi. Morgan aydınlığı övmeye kalksa, Eliza hemen karanlığı savunacak hâle gelirdi.

Üstelik karanlığı hiç mi hiç sevmezdi.

"Sen kendini bilim insanı mı sayıyorsun?" diye sordu Eliza. "Ne zamandan beri elimizde hiçbir veri olmadan bir şeylere karar veriyoruz?"

"Aynen, Eliza. Veri. Veriye ihtiyacımız var. Papa'nın bilgi sahibi olacağından şüpheliyim, üstelik başkanın bilgi verilmesi için ısrar ettiğini duymadım."

"Duymaman başkanın bilgi istemediği anlamına gelmez. Her senaryonun göz önünde tutulduğunu söyledi."

"Yesinler. Vatikan'a bir uçan daire inmeye kalksa, kahrolası St. Peter Meydanı'nda pist de yapsınlar bari."

"Ama burada uçan dairelerden bahsetmiyoruz, öyle değil mi Morgan? Bunun farklı olduğunu gerçekten kavrayamıyor musun?" Morgan'la tartışmanın anlamsız olduğunun farkındaydı, yine de Eliza deliye dönmüştü. Sanki her şeyin üstündeymiş gibi tepeden bakarak durumun hassasiyetini anlamazdan gelmesi gerçekten sinir bozucuydu. *Ne kadar ilkelsiniz! Şu din dediğiniz de ne?* Oysa Eliza meselenin uçan dairelerden çok daha farklı bir tehditle ilgili olduğunu çok iyi biliyordu. Uzaylılar yeryüzüne inse, bütün dünya tıpkı bilimkurgu filmlerinde olduğu gibi birlik olurdu. Fakat *meleklerin* insanlığı binlerce keskin parçaya bölmesi potansiyeli vardı.

Eliza biliyordu. O da yıllardır keskin bir parça olmuştu.

"İnsanların uğruna memnuniyetle öldürüp ölecekleri çok fazla şey yok ama bu her şeyden daha büyük bir olay," dedi. "Anlıyor musun? Senin neye *inandığın* ya da bunun aptalca olduğunu *düşünmen* hiç önemli değil. Bahsettiğin *protokoller* var ya... bu noktada hiçbir işe yaramaz."

Morgan yine iç çekerken parmak uçlarıyla şakağını dövüyor, muhtemelen neden böylesi *geri zekâlılıklara* katlanmak zorunda kaldığını düşünüyordu. "İşe yarayacak herhangi bir senaryo da yok. Mest olmuş köylüler gibi dizlerimizin üzerine çökmek yerine durumu kontrol altına almamız gerekiyor."

Bunun üzerine Eliza yanağını ısırmak zorunda kaldı, çünkü Morgan Toth'la hemfikir olmaktan ne kadar nefret etse de onunla aynı fikirdeydi. Bu savaşta yıllardır savaşıyor, dizlerinin üzerine bir daha asla çökmemenin, ellerine düşmemenin, onların zoruyla hareket etmemenin savaşını veriyordu.

Şimdiyse gök yarılmış, *melekler* yere inmişti, ha?

Komik sayılırdı. Eliza gülmek istedi. Bir şeyleri yumruklamak istiyordu. Mesela bir duvarı yumruklayarak gülmemek için kendini zor tutuyordu. Belki yumruğunu Morgan Toth'un sırıtan dudaklarına indirebilirdi. Nereli olduğunu... Daha doğrusu *neyden* geldiğini, neyden *kaçtığını* bilse genç adamın kendisine nasıl bakacağını hayal edebiliyordu. Muhtemelen insanlık tarihinin tanık olmadığı bir küçümsemenin eşiğine gelirdi. Ya da hayranlıkla iğrenmenin karışımı bir *coşku* yaşardı. Yılın olayı olurdu.

Eliza çenesini tutmaya karar verdi. Bu, Morgan'ın zaferi anlamına geliyordu ama bir şekilde genç adamın gözlerindeki meraklı kıvılcımlar nedeniyle bir an önce susmasının daha iyi olacağını hissetmişti. *Sırları olan insanlar düşman edinmemeli*, diye hatırlattı kendine.

O sırada sanki düşüncelerine yanıt verircesine hafızasının çok gerilerinden annesinin sesini açıkça kulaklarında duydu. "Kaderi çizilmiş insanlar," dedi ses, "Plan yapmamalı."

En arsız muhabirlerden tiz bir heyecanla, "Aman Tanrım!" diye çığlık attığında, Eliza dikkatini yine odaya dizilmiş televizyonlara çevirdi. Bir şeyler oluyordu. Papa, yardımcılarına bir şeyler söylemek için dönmüştü ve kameralarla mikrofonlarını yüklenen bir muhabir ekibi deli gibi onlara doğru koşuyordu.

"Sanırım Ziyaretçiler demeç verecek!"

10

Paniğin Eşiğinde

Meleğin oymalı gümüş miğferini, beyaz tüylerden oluşan bir taç süslüyordu. Miğfer, burundan çeneye kadar inerek yüzü neredeyse ikiye bölen ek gümüş parçayla Romalı komutanlarınkini andırıyordu. Parça burnunu, dudaklarının kenarı hariç olacak şekilde ağzını saklıyorsa da gözlerini, elmacık kemiklerini ve çenesini açıkta bırakıyordu.

Oysa diğer meleklerin güzelim yüzlerini saklayan miğfer takmamış olması dikkat çekiciydi. Öndeki meleğin ilginç başka farklılıkları da vardı ama bunları insan gözü ayırt edemezdi. Zaten duruşuyla gözleri kamaştırdığından bunların önemi yoktu.

Duruşu, tuhaf bir şekilde kabarık görünen gölgesi, aşırı duygusal peltek sesi ve konuşurken verdiği uzun aralarda sanki birileri tarafından ne söyleyeceği sufle ediliyormuş gibi duyulabilen fısıltılar çok daha sonra tartışma konusu olacaktı. Duruşuyla ilgili yarattığı tuhaf izlenimin ayrıntıları, parmağa bulaşan vıcık vıcık bir şeyi çok sonra fark edercesine daha sonra gündeme gelecekti.

Ama henüz bunların sırası değildi. Öncelikle duruşu ve söyledikleri bütün dünyada panik yaratmaya yetmişti.

"*Tek ve gerçek Tanrı'nın kızları ve oğulları,*" demişti. Ama bunu *Latince* söylediği için konuştuğu sırada çok az kişi onu anlamıştı. Yerkürenin her yerinde yüzlerce dilde dua eden, küfreden, soru soran milyonlar, bu sözleri tercüme etmenin yollarını arıyordu.

Ne demişti?

Sözlerin çevirisi dalga dalga yayılırken insan ırkının büyük çoğunluğu, meleğin ilk mesajına, Papa'nın tepkisini izleyerek tanıklık etti.

Rahatlatıcı olmadığı kesildi.

Papa'nın rengi atmıştı.

Tökezleyerek bir adım gerilemişti.

Bir noktada konuşmaya çalışmış, ama meleğin tek bir bakışıyla sözünü bitirememişti.

Mesaj insanlığa hitap ediyordu:

"*Tek ve gerçek tanrının kızları ve oğulları, sizleri son ziyaretimizin üzerinden çağlar geçtiyse de sizleri hiç gözümüzün önünden ayırmadık. Asırlar boyunca insanlığın hafızasının alamayacağı bir savaştaydık. Üzerinize bir gölge gibi düşen tehlikeden haberiniz bile olmasın diye çok uzun zaman hem bedeninize hem de ruhunuza kalkan olduk. Büyük iştahla gözünü size diken Düşman'ı engelledik. Topraklarınızdan çok çok uzaklarda büyük savaşlar yaşandı. Kan döküldü, bedenler parçalandı. Oysa tanrısızlık ve kötülük aranızda yayıldıkça, Düşman'ın hâkimiyeti artıyor. Bugün artık bizimle aynı güçteler ve yakında daha güçlü olacaklar. Artık sizi Gölge'nin masumiyetinde bırakamayız. Yardımınız olmadan artık sizi koruyamayız.*"

Melek derin bir nefes almış, son sözlerini söylemeden önce tekrar arkasına bırakmıştı.

"*Canavarlar... sizin için geliyor.*"

İşte o zaman kaos başladı.

GELİŞ + 12 SAAT

11

Sessizliğin Çocukları

Akiva sabırla dimdik duruyordu. Az önce ağzından çıkan sözler hâlâ havada asılı duruyordu. Bildirisinin yarattığı etki, Fırtına Avcıları'nın kanat çırpışıyla oluşan basınca benziyordu. Sanki az sonraki felaket için hava tümden çekilmişti. Kirin mağaralarında iki yüz doksan altı ekşi suratlı Piç etrafında toplanmıştı. İmparator'un gayrimeşru çocuklarından oluşan lejyona az önce akıl almaz bir teklifte bulunmuştu.

Gerilim giderek artıyor, âdeta irtifadaki ince havayı ağırlaştırıyordu. Sonra...

Kahkahalar. Duyduklarına inanamayanların rahatsız kahkahaları.

"Uyurken de ters yüz mü yatacağız? Bir canavar, bir melek, bir canavar, bir melek?" diye sordu Akiva'nın birçok üvey kardeşinden biri olduğu hâlde pek tanımadığı Xathaneael.

Canavar felaketinin şaka kaldırır yanı yoktu, ama *bunun* şaka olduğu kesindi: Düşman gelip onlarla mı kalacaktı? Onlara mı katılacaktı?

"Yatmadan önce birbirimizin saçlarını da tararız artık!" diye ekledi Sorath.

"Daha doğrusu bitlerini ayıklarız," dedi Xathanael. Kahkahalar arttı.

Akiva acıyla yanı başında yatan Madrigal'i hatırladı. Beraber yatmaları onun için asla şaka olmamıştı. Oysa *burada*, Madrigal'in halkının katledildiği bu yankılı mağaralarda yaşananlar da şaka değildi. Dikkatli bakan gözler, yerlerde sürüklenen cesetlerin kanlı izlerini hâlâ görebilirdi. Karou kanıtları gördüğünde ne olurdu? Yetim kaldığı gün olanların ne kadarını hatırlıyordu? *İlk yetim kalışı,* diye hatırlattı Akiva kendine. İkincisi çok daha yakın zamanlıydı ve tamamen Akiva'nın suçuydu. "Bence," diye yanıtladı, "ayrı yerlerde uyursak daha iyi olur."

Kahkahalar sönmeye yüz tuttu, sonunda tamamen kesildi. Dalga geçmekle öfke arasına sıkışıp kalan bütün gözler Akiva'ya dikilmişti. Ne düşüneceklerini kestiremiyorlardı. Dahası teklifi akıllarına yatıramıyorlardı. Akiva'nın, gönülsüz de olsalar onları ikna etmesi gerekiyordu.

Şu anda fazlasıyla serinkanlı hissediyordu. Kimeralar'ı, güvenli ortamı yaratana kadar kalabilecekleri yüksek dağlarla çevrili bir vadiye bırakmıştı. Karou'nun ve tabii ki diğerlerinin güvenliği her şeyden önemliydi. Böyle bir fırsat bir daha ayaklarına gelmezdi. Kardeşlerini en azından denemeye bile ikna edemezse, bütün hayaller suya düşecekti.

"Seçim sizin," dedi. "Reddedebilirsiniz. Artık İmparator'un hizmetinde değiliz. Artık kendi savaşımızı seçebiliyorsak, kendi müttefiklerimizi de seçebiliriz. Gerçek şu ki Kimeralar'ı mahvettik. Bugün hayatta kalan birkaç tanesi geçmişteki savaşımızın düşmanları. Oysa şu anda yeni bir tehditle karşı

karşıyayız. Bu tehdit bizi hedeflese de sadece bize karşı değil, bütün Eretz için tehlike yaratıyor. Yeni bir tiranlık ve savaş, babamızın yufka yürekli bir kral gibi görünmesine neden olabilir. Jael'i durdurmalıyız. Bu hayati önem taşıyor."

"Bunun için canavarlara ihtiyacımız yok," dedi öne çıkan Elyon. Xathanael'in aksine Akiva onu iyi tanıyor, hatta saygı duyuyordu. Yaşayan Piçler'in yaşlılarındandı. Yine de saçları daha yeni ağarmaya başlamıştı. O bir düşünce ve plan adamıydı. Ne kurusıkı cesaret gösterilerine ne de gereksiz şiddete prim verirdi.

"Öyle mi?" diye üsteledi Akiva. "Dominyon birliği beş bin kişiden oluşuyor. Jael artık imparator olduğuna göre İkinci Lejyon'a da hâkim."

"Peki, şu bahsettiğin canavarlar kaç kişi?"

"Kimeralar," diye cevap verdi Akiva. "Şu anda seksen yedi."

"Seksen yedi." Elyon güldü. Dalga geçmiyordu, dahası gülümsemesi hüzünlüydü. "Çok az. Bize ne faydası olur ki?"

"Seksen yedi askerimiz değerinde faydası olur," dedi Akiva. *En azından şimdilik*, diye düşünse de bunu dile getirmedi. Kimeralar'ın yeni bir dirilticiye sahip olduklarını henüz söylememişti. "Dominyonla savaşabilecek hamsalı seksen yedi asker."

"Ya da bizimle savaşacak seksen yedi asker," diye itiraz etti Elyon.

Akiva, hamsaların kendilerine dönme ihtimalini inkâr etmeyi çok isterdi. O sinsi avuçlardan çıkan dalganın etkisini hâlâ midesinin dibinde acı bir sızı gibi hissedebiliyordu. "Onları sevmek için hiçbir nedenimiz olmadığı gibi onların da bizi sevmek için bir nedeni yok. Hatta belki nefret bile ediyorlardır. Ülkelerine ne olduğuna bakın, anlarsınız. Ama

en azından şimdilik tek derdimiz ittifak. Beyaz Kurt söz verdi–"

Beyaz Kurt'un adı geçtiği anda kalabalık huzursuzlandı. "Beyaz Kurt yaşıyor mu?" diye soranlar oldu. "Ve sen onu öldürmedin, öyle mi?" diye üsteledi daha çoğu.

Mağaranın taş tavanı ve duvarlarında yankılanan sesler çoğalarak hayaletlerin çığlıklarına dönüşüyordu.

"General yaşıyor, evet," diye doğruladı Akiva. Sesleri bastırmak için bağırmak zorunda kalmıştı. "Ve hayır, onu öldürmedim." *Keşke kendimi tutmak için ne kadar zorlandığımı bilseniz*, diye geçirdi içinden. "O da kolayca yapabileceği hâlde beni öldürmedi."

Bağrışmalar dindi, ardından yankılar da sustu ama Akiva söyleyecek başka sözü kalmamış gibi hissediyordu. Mesele Thiago olduğunda, kendisi bile inanmıyordu. Beyaz Kurt ölmüş olsaydı, daha rahat konuşabilir miydi? *Thiago'yu düşünme*, diye hatırlattı kendine. *Karou'yu düşün.*

Öyle de yaptı.

"Geçmiş geçmişte kaldı, şimdi geleceğe bakalım. Şimdiki zamansa, akıp giden saniyelerden başka bir şey değil. Geçen her saniye olduğumuz yerde duruyoruz. Nereye kadar böyle durabiliriz? İmparator'un emriyle canavarları yok etmeye adadığımız hayatlarımız artık geçmişte kaldı. Ama biz hâlâ hayattayız, sayımız üç yüzden az ve hâlâ bilmediğimiz bir geleceğe sürükleniyoruz ve bunun artık İmparator'la alakası yok. Benim açımdan gelecek–"

Jael'in ölmesi anlamını taşıyor, diyebilirdi. Yalan da değildi. Ama bu, daha büyük bir nedenin sadece küçük bir parçasıydı. Beyninin gerilerindeki ses daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle, "Efendin ya yaşamdır ya da ölüm," diyordu.

Brimstone'un son sözleriydi bunlar.

"Yaşamak demek," dedi kardeşlerine. "Geleceğin hayat olmasını istiyorum. Bunun önündeki engel Kimeralar değil. Asla onlar olmadı. Hayatlarımızın önünde duran Joram'dı, şimdi de Jael."

Nefretin azı çoğu söz konusu olduğunda Akiva kişisel nefretin her zaman zaferle çıkacağını biliyordu ve Jael bu şerefi kazanmak için elinden geleni ardına koymamıştı. Gerçi Piçler henüz onun ne kadar ileri gittiğini bilmiyordu.

Akiva söylemeye gönülsüz olduğu için haberi biraz daha geciktirdi. Şimdi her zamankinden daha suçlu hissediyordu. Sonunda gerçeği, sessizliğin ortasına bir ceset gibi bırakıverdi.

"Hazael öldü."

Sessizlik çoğalıyordu. Tıpkı ölüp ölüp dirilen Kimeralar gibi artıyordu. *Kimera*, temel olarak "*melek* olmayan melez yaratık" anlamına geliyordu. Bu topraklarda yaşayıp melek olmayan herkesin, her dilde ve gelenekte bildiği bir şeydi bu. Melekler saldırganlıklarıyla kabileleri kendilerine karşı birleştirmeseydi, bu tanım bile yapılmayacaktı.

Ve Akiva'nın verdiği haberi takiben gelen yeni sessizlik, Kirin'le Heth kadar birbirinden farklıydı.

Geçen yıl, Piçler hızla eksilmişti. Geride kalanlar kaybettikleri çok sayıda kardeşin külleri içinde boğuluyordu. Ölüm için doğmuşlardı, yine de ölmek hiçbir zaman kolay değildi ve savaşın son aylarında ölüm sayısı saçmalık derecesinde artmaya başladığında durum değişti. Öfkeleri giderek büyüyordu, kayıplarından ziyade daha çok silah olarak görüldükleri için kayıplarının ardından yas tutmaya bile hakları olmamasına öfkeleniyorlardı. Yaslıydılar. Ve Hazael sevilen bir kardeşleriydi.

"Fetih Kulesi'nde Dominyonlar tarafından öldürüldü. Oyuna geldik." Bunları anlatırken Akiva yine o ana dönmüştü. Olağanüstü ışığıyla *sirithar* aydınlanmasına çok geç ulaştığından kardeşinin ölümünü sadece seyredebilmişti. Diğerlerine Hazael'in, Liraz'ı Jael'in akıl almaz planlarına karşı korurken öldüğünü söylemedi. Liraz için bunu bilmek bile yetiyordu.

"Babamızı öldürdüğüm doğru," diye devam etti. "Oraya onu öldürmeye gitmiştim, öyle de yaptım. Ne duyduğunuzu bilmiyorum ama veliaht prensi ben öldürmedim. Öldürmezdim. Ne konseydekileri, ne muhafızları, ne Gümüş Kılıçları, ne de banyo görevlilerini öldürürdüm." Her yer kan gölüydü. "Hepsi Jael'in işi, hepsi onun planıydı. O gün ne olursa olsun, suçu bana atacak, hepimizi yok etmek için bahanesi olacaktı."

O konuşurken sessizlik evrim geçiriyordu. Akiva kılıçların kabzalarındaki yumrukların gevşediğini hissedebiliyordu.

Belki o gün Akiva ne yapmış olursa olsun, hayatlarının söz konusu olduğu haberiydi sıkılı yumrukları gevşeten. Belki de değildi. Belki hiçbirinin önemi yoktu. Hazael ve Jael isimleri sevginin ve nefretin bayrakları olabilirdi ve ikisi bir araya geldiğinde her şey daha gerçek görünüyordu. Amcalarının yükselişi, sürgüne gönderilişleri, hatta artık özgür kalışı... Öğrenmeye hiç fırsatları olmamıştı özgürlüğü, hâlâ yabancılık çekiyorlardı.

Artık istediklerini yapabilirlerdi. Hatta... Canavarlarla ittifak mı kuracaklardı?

"Jael, bunu yapacağımızı tahmin bile edemez," dedi Akiva. "Her şeyden önce duyduğunda öfkeden köpürecek. Ama daha da iyisi, rahatı kaçacak. Kimeralar'la Piçlerin it-

tifak kurduğu yeni dünyada bir sonra ne olacağını kestiremeyecek."

"Bahse girerim biz de kestiremeyeceğiz." Akiva, Elyon'un sesinden meleğin eğlendiğini düşünmeden edemedi. Sanki tüylerini diken diken etse de bilinmezlik aklını çeliyor, onu heyecanlandırıyordu.

"Bir şey daha var," dedi Akiva. "Kimeralar'ın yeni bir diriltici buldukları doğru. Ve bir karar vermeden önce, Hazael'i kurtarmaya gönüllü olduğunu bilmeniz gerekiyor." Sesi çatladı. "Ama artık çok geçti."

Piçler, duyduklarını hazmetmeye çalışıyordu. Elyon, "Peki ya Liraz?" diye sorduğunda meleklerin arasında mırıltılar dolaştı. Karar noktaları Liraz olacaktı. "Eminim *o* bunu kabul etmemiştir," dedi başka biri.

İşte o zaman Akiva içinden kız kardeşine şükranlarını iletti, çünkü karşısındakileri artık ikna etmeye çok yakın olduğunu biliyordu. "Liraz onlarla birlikte; kampta benden haber bekliyor. "Tahmin edeceğiniz üzere–" Buraya gelip herkesi topladığından beri ilk kez sesini yumuşatıp, kendine gülümseme izni verdi. "Kesinlikle burada sizlerle olmayı tercih ederdi. Ama tartışacak zamanımız yoktu. Jael beklemez." Elyon'a baktı. "Eee?"

Asker birkaç kez gözlerini hızla kırpıştırırken sanki uykudan yeni uyanıyormuş gibi görünüyordu. Sonra kaşlarını çattı. "*A détente*," dedi uyaran bir sesle. "Ateşkes ve ilişkilerde yumuşama, her iki taraftaki en az güvenilir olanlar kadar güçlü olur."

"O zaman bunun bizim tarafta olmasına izin vermeyelim," dedi Akiva. "Elimizden gelenin en iyisi bu olur."

Elyon'un gözlerinden farklı düşündüğü belli oluyordu ve iş kılıçla çarpışmaya kadar gidebilirdi, yine de başını salladı.

Başını sallamıştı. Akiva'nın rahatlaması Fırtına Avcıları'nın hortumundan kurtulmaya benziyordu.

Elyon söz verirken diğerleri de ona katıldı. Şimdilik Akiva meseleyi tereyağından kıl çekercesine kolay halletmişti. Rüzgâr düşmanı getirdiğinde, ilk saldıranlar onlar olmayacaktı. Thiago da kendi askerleri adına aynı sözü vermişti.

Yakında sözlerin ne kadar güvenilir olduğu anlaşılacaktı.

12

Sıcak Bir Fikir

"Bence ne yapmalıyım, biliyor musun?" dedi Zuzana titreyerek.

"Ne yapmalısın?" diye sordu arkasına oturup kollarını sevgilisine sararak yüzünü onun boynuna gömen Mik. Boynu şu anda Zuzana'nın en sıcak yeriydi, çünkü delikanlı bu birkaç santimetre karelik alanda nefesiyle mikro bir tropik iklim yaratıyordu.

"*Star Wars*'taki şu sahneyi bilirsin," dedi Zuzana. "Hani Han Solo, Luke soğuktan donup ölmesin diye şu Tauntaun yaratığının karnını yarıp onu içine sokuyor ya?"

"Ay, çok tatlı," diye karşılık verdi Mik. "Isınayım diye beni buharı tüten taze bir cesedin içine mi sokacaksın?"

"Seni değil. *Kendimi.*"

"Ah. Peki. Güzel. Çünkü o sahneyi seyrettikten sonra *hep* bağırsakların hızla soğuyacağını düşünmüşümdür ve şahsen vıcık vıcık bir Tauntaun yaratığının bağırsakları arasında olmaktansa soğukta olmayı–"

"Aman, tamam," dedi Zuzana. "Detaya girmeye gerek yok."

"Skywalker uyku tulumu diyorlar," diye devam etti Mik. "Amerika'da bir kadın aynısını bir atla denedi."

Zuzana öğürdü. "*Kes* şunu."

"Hem de çıplak."

"Ah *Tanrım*." Zuzana başını çevirebileceği kadar uzaklaşıp ona baktı. Boynundaki mikro iklim anında soğumaya başlamıştı. *Elveda minik tropikalim*. "Bunu gözümde canlandırmaya hiç ihtiyacım yoktu."

"Pardon," dedi Mik pişmanlıkla. "Neyse, daha iyi bir fikrim var."

"*Sıcak* bir fikir mi?"

"Evet. *Star Wars* fikrinle aklımı karıştırmandan önce cesaretimi toplamaya çalışıyordum."

Kimera ordusu, artı kendileri ve Liraz, dağların arasındaki korunaklı bir vadide kamp kurmuşlardı. Akiva'nın *kendi* ordusundan göndereceği haberi umutla bekliyorlardı. Aslında *korunaklı* ve *vadi* kavramları, bulundukları yer açısından tartışmalıydı. Bunları duyunca insanın aklına kırlar, vahşi çiçekler, gökyüzünü ayna gibi yansıtan göller falan gelirdi, ama burası daha çok ayın üzerindeki kraterlere benziyordu. Berbat bir rüzgârla baş etmek zorundaydılar. Ateşi söndürmeyecek kadar insaflı bir rüzgârdı, fakat fazla gazları yoktu ve birinin -Rark? Aegir?- ormandan baltasıyla kesip getirdiği tahta parçaları hızla yanarak etrafa kıvılcımlar saçıyor, yıllar boyunca Zuzana'nın teyzesinin Prag'daki evine sinen çürük lahana kokularına benzer bir koku yayıyordu.

Böylesi bir kokunun gerçekten de iki dünyada da yeri olmamalıydı.

Zuzana, Mik'in cesaretini toplamaya çalıştığı fikri merak etti. "Fikrin beni etkileyecek mi?" diye sordu.

"İşe yararsa mı? Evet. Yaramazsa ve kuzu kuzu ya da... Şey, *bıçaklanmış* gibi görünerek geri dönersem, benimle dalga geçme olur mu?"

Bıçaklanmış gibi görünmek mi? "Seninle hayatta dalga geçmem," diyen Zuzana, bir an için samimiydi. "Özellikle bıçaklanma riski varsa. Aslında böyle bir risk yok, değil mi?"

"Sanmıyorum. Ama küçük düşeceğim kesin." Mik derin bir nefes aldı. "Hadi bakalım, gidiyorum." Delikanlı ayağa kalktığında Zuzana soğuğun insafına kaldı. Artık biraz önce aslında fazla üşümediğini anlıyordu. Sanki bir Tauntaun yaratığının içinden sırılsıklam çıkmıştı ve...

Iyyy.

"Mik ne yapıyor?" diye sordu Karou, hepsini -sözüm ona- rüzgârdan koruyan kayanın üstünden atlayarak. Yukarıda nöbet tutuyor, Akiva'yı bekliyordu. Güneş batmak üzereydi ve Zuzana meleğin kısa sürede döneceğini hiç sanmıyordu, yine de bu düşüncesini arkadaşına söylemeye niyeti yoktu.

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Bizi donarak ölmekten koruyacak, cesaret gerektiren bir şey." O anda soğuktan şikâyet ettiği için pişman oldu.

Karou yüzünü ekşitti. "Daha iyi hazırlanamadığımız için üzgünüm, Zuze," dedi. "Keşke siz kalsaydınız. Gelmenize izin vermem aptalcaydı."

"Kes şunu. Ben üzgün falan değilim. Aslında soğuktan ölmek üzere falan değilim, yoksa Issa'yla birlikte battaniye yığınının altına girerdim."

Soğukkanlı yaratıklardan bazıları birbirine sokulmuştu ve Zuzana'nın boyun ısıran battaniyesi de dâhil olmak üzere bütün battaniyeler onlara gitmişti. Zuzana en azından bir hırka ve Mik'in süveterini giymişti. Kaçarken bütün eşyaları-

nı Kasbah'da bıraktıkları için şanslıydılar, yoksa onlardan da olacaklardı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Karou bu sefer. Mik, dinlenen Kimeralar'ın aksi yöne gitmişti. "O şey yapmıyor, değil mi? Yani... *Ah*. Yapıyor." Sesinde hem hayranlık hem de endişe vardı.

Zuzana da onunla aynı şeyi hissediyordu. "Aklını peynir ekmekle mi yedi bu?" diye tısladı. "Görev iptal. *Görev iptal.*" Ama çok geçti.

Ellerini kot pantolonunun ceplerine iyice sokan Mik, ayaklarını korkak bir evsiz gibi sürüyerek ilerledi ve... Liraz'a yaklaştı.

Zuzana onları izlemek için ayağa kalktı. Melek, Kimeralar'dan uzaktaki kayalık bir hendeğin en dibindeydi. Kasbah'da ve tabii ki Charles Köprüsü üzerindeki gibi yine sinirli görünüyordu. Belki *daha* da sinirliydi. Yoksa suratının asıklığı doğuştan mıydı? Zuzana şimdiye kadar onu farklı bir yüz ifadesiyle görmemişti. Uçarken Mik'le aralarında gruptakilere uygun seri ilanlar uydurarak eğlenmişlerdi. Liraz için uydurdukları şuna benzer bir şeydi: *Ateşli ve sürekli sinirli melek, kaş çatma idmanı ve genel iğneleme çalışmaları için canlı bir iğne yastığı arıyor. Öpüşmek söz konu bile edilemez.*

Elbette o iğne yastığı Mik olmayacaktı. Zuzana, onun ilanın daha çok *ateşli* kısmıyla ilgilendiğini fark etti. Deliceydi. Ve ölüm demekti. Liraz hayatta gelip birbirine sokulmuş yaratıkları, o ateşli, harika görünen kanatlarıyla ısıtmazdı.

Mik, Liraz'la konuşuyor, elini kolunu oynatıyordu. Evrensel *bırrr* hareketini yaptıktan hemen sonra kollarını kanat gibi iki yanında açtı ve başıyla geldiği yeri gösterip ardından ellerini yalvarıyormuş gibi önünde birleştirdi. Liraz,

delikanlının işaret ettiği yere bakınca Zuzana'yla Karou'nun izlediğini gördü. Ve o anda gözleri kısıldı. Sadece bir saniyeliğine tekrar Mik'e baktı. *Tepeden* bakıyordu, çünkü delikanlıdan uzundu, fakat yüzünde hiçbir ilgi belirtisi yoktu. Bir şey demediği gibi başını iki yana sallama zahmetine bile girmedi. Mik orada değilmiş gibi arkasına döndü.

Bu ne cüret? "Onu *Tauntaun* yaratığı gibi deşeceğim," diye söylendi Zuzana.

"Ne?" diye sordu Karou.

"Yok bir şey."

Mik, kuzu kuzu geri dönüyordu ama neyse ki bıçaklanmamıştı. Görevinde başarısız olsa da yaptığı hayranlık uyandıracak kadar cesurca bir girişimdi. Ne yani? Liraz'ın onların rahatını düşüneceğini mi sanmıştı? Canavar görünümlerine rağmen Kimeralar bile Liraz'dan daha sıcak yürekliydi.

"Kahramanım," dedi Zuzana, dalga geçmeden. Mik'in elini tutup zayıf kamp ateşinin yanma götürdü ve kendini boynundaki minik tropikal iklime hazırladı.

13

Birlikte

Güneş battı. Nitid'in ardından Ellai da yükseldi. Karou, gece karanlığında sadece küçücük bir ışık olmalarına rağmen kız kardeşlerin mucizesi karşısında arkadaşlarının yaşadığı hayranlığın tadını çıkarıyordu. Dahası arkadaşları Fırtına Avcıları'nı da görme şansını elde etmişlerdi ama yaratıklar her zamanki gibi fazlasıyla uzaktı. Hava gittikçe soğuyor, titreşen yaratıklar birbirlerine daha sıkı sarılıyordu. Yemek pişirip yediler. Oora, insanı esir alan ritmik melodisiyle bir hikâye anlattı.

Liraz hâlâ mümkün olduğunca birbirine sokulmuş yaratıklardan uzak duruyordu. Karou, meleğin çöldeki vaha gibi görünen alevli kanatlarını uzaktan seyrederken ellerini koltuk altlarına sıkıştırmış ısınmaya çalışıyordu. Yine de yolculuk sırasında gerçekleşen şu hamsa oyunundan sonra Liraz'ı suçlayamazdı. Eh, Mik'e karşı kaba davrandığı için onu suçlaması mümkündü. Sonuçta Mik'in avucunda hamsa yoktu. Hem kim Mik'e kaba davranabilirdi ki? En kötü yürekli Kimeralar bile delikanlının sevimliliği karşısında yelkenleri indirmişti.

Hele Zuzana! Kimeralar'ın taktığı *Nik-Nik* ismine rağmen Mik onu bala döndürmüştü. Şimdiye kadar bir tek Liraz, Mik'in sevimliliğine karşı bağışıklığı olduğunu kanıtlamıştı.

Liraz özeldi. Özellikle de herkesten uzak duruyordu. Bu tavrı hayranlık uyandıracak kadar belirgindi. Fakat Karou ona karşı sorumlu hissediyordu. Geride kalmıştı. Ama neyin gerisinde? Elçilik işlerinin mi? Hiç kimse ondan daha beter bir elçi olamazdı. Ayrılmadan önce bir an için Akiva'nın bakışları uzaklardan Karou'ya kaymıştı. Zaten ondan başkası, aradaki mesafeye rağmen insanın *görüldüğünü* hissetmesini sağlayamazdı. Sanki bakışlarıyla alevden bir yol çizerdi. Kasbah'dan ayrıldıklarından beri konuşmamışlardı, hatta yan yana bile gelmemişlerdi ve Karou bu süre boyunca gözlerini hep kaçırmıştı ama Akiva'nın o bakışı birçok şey söylemişti ve bunlardan biri de kız kardeşine göz kulak olması için bir yakarıştı.

Karou bunu önemsiyordu. Görebildiği kadarıyla kimse Liraz'a bulaşmıyordu. Dahası onu tutabilecek Akiva burada olmadığı için kimsenin böyle bir çıkıntılık yapmaması için içinden dualar ediyordu.

İyi de Akiva *ne zaman dönecek?*

Aşağıda kamp ateşi etrafa yeşil kıvılcımlar saçıyor, zayıf ısı gücüne rağmen kokuşmuş lahana kokusunu etrafa yayıyordu. Karou kayanın üstünde volta atıyor, bir taraftan Kimeralar'ı gözetiyor, bir taraftan da Akiva'nın yolunu gözlüyordu. Çöken karanlıkta hâlâ alevli kanatlara dair herhangi bir iz görünmemişti.

Ne yapıyordu acaba? Kötü haberlerle mi dönecekti? Kirin mağaralarına gidemezlerse Kimeralar nereye gidecekti? İnsanların dünyasına sığınmadan önce saklandıkları ma-

den tünellerinden başka nereye gidebilirlerdi? Düşüncesi bile Karou'nun içinin ürpermesine neden oluyordu.

Hele melek işgalinin büyüklüğünü düşünmek.

Hele tek şanslarını yitirme olasılığını düşünmek.

Ne kadar çılgınca olursa olsun, kısa sürede ittifak fikrine ne kadar bel bağladığını şimdi anlayabiliyordu. Birlikte olduğu yaratıklar için, onlara ihtiyaç duydukları yaşama amacını verebilmek için bu çok önemliydi. Kimeralar'ın buna ihtiyacı vardı. Karou'nun buna ihtiyacı vardı.

Öte yandan kendisi burada buz tutarken, Piçler Kimera atalarının yuvası olan bir yerde keyif çatacaktı, öyle mi? Mutlulukla hatırladı, o mağaralarda *sıcak su kaynakları* vardı!

Ah kahretsin, olamaz.

Kayanın üstünde pençelerin belli belirsiz çıtırtısını duydu. Beyaz Kurt'un yürüyüşünü nerede duysa tanırdı. Ona döndü. Yaratık çay getirmişti. Karou minnetle alıp parmaklarını sıcak teneke kupanın etrafına sardı ve buharıyla yüzünü ısıtmaya çalıştı.

"Rüzgârda burada durman gerekmiyor," dedi Thiago. "Kasgar'la Keita Eiri nöbette."

"Biliyorum," dedi Karou. "Yine de oturduğum yerde oturamıyorum. Çay için teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Diğerlerini nereye gönderdin?" diye sordu Karou. Kayanın üstünden generalin subaylarıyla konuştuğunu ve ikişerden dört grubu geldikleri yöne gönderdiğini görmüştü.

"Körfezin doğu yakasına gönderdim," dedi Beyaz Kurt. "Gözlerini ufuktan ayırmayacaklar. Her gruptan biri yirmi dört saatte bir gelip rapor verecek. Böylece dağdan ayrılırken güvende olup olmadığımızı bileceğiz."

Karou başını salladı. Canavarlar Körfezi, melek bölgesiydi. Gerçi artık *her yer* melek bölgesiydi ve İmparator'un diğer güçlerinin nerede ne yaptıklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Dağlar korunaklı bir alan sağlıyordu sağlamasına ama insanların dünyasına dönebilmek için geçitten teker teker geçerken sayıca eksik kalmamak adına mümkün olduğunca açıkta durmaları gerekiyordu.

"Sence nasıl gidiyordur?" diye sordu Beyaz Kurt alçak sesle.

Karou aşağıdaki gruba baktı. Hepsi geniş kayalığın kıyılarına sığınmışlardı. Şahsen ikisini birlikte görecekler diye diken üstündeydi ama neyse ki kimse onlardan yana bakmıyordu. Yine de karanlığa karışmış olsalar da rüzgâr seslerini taşıyabilirdi. "İyidir sanırım," dedi. "Çok iyi idare ediyorsun." Thiago rolünü kastediyordu. "Gerçi biraz ürkütücü."

"Ürkütücü," diye tekrar etti Beyaz Kurt.

"İkna edici. Birkaç kez senin o olduğunu neredeyse–"

Yaratık sözünü bitirmesine izin vermedi. "Unutma. Asla. Bir saniye için bile olsa." Derin bir iç çekti. "Lütfen."

Son kelimenin ardı öylesine yüklüydü ki. *Lütfen benim bir canavar olmadığımı unutma. Lütfen nelerden vazgeçtiğimi unutma. Lütfen beni unutma.* Karou, aklındakini dile getirdiği için utanmıştı. Ziri'ye iltifat etmeye mi çalışmıştı? Karşısındakinin bunu bir iltifat olarak alacağını nasıl düşünebilmişti? *Öldürdüğüm manyağı güzel oynuyorsun.* Bu neredeyse bir suçlama sayılırdı.

"Unutmayacağım," dedi. Kurt postuna bürününce Ziri'nin değişeceğinden endişelendiği o küçücük anı hatırladı. Şimdi ona bakarkense öyle bir tehlike olmadığını açıkça görebiliyordu.

Gözleri artık Thiago'nun gözleri değildi. Fazlasıyla sıcak bakıyorlardı. Ah, tabii Kurt'un o buz mavisi gözleri hâlâ yerli yerindeydi. Yine de Karou'nun hayal bile edemeyeceği kadar farklıydı. İki ayrı ruhun, aynı gözlerden bakarken ne kadar farklı olabileceğini görmek olağanüstüydü. Kurt'un kibri yok olduğunda, bu gözler aslında kibar sayılabilirdi. Tabii bu daha da tehlikeliydi. Kurt asla kibarca bakmazdı. Onun bakışları asildi ve evet, bazen nazik sayılabilirdi. Kibarlık gösterisi yapabilir miydi? Elbette yapabilirdi. Ama *gerçekten* kibar olabilir miydi? Hayır, olamazdı ve bu Kurt'u tanıyanlar için bariz bir fark oluştururdu.

"Söz," derken sesi o kadar alçaktı ki rüzgârın uğultusunda eriyip gitti. "Kim olduğunu asla unutamam."

Karou'yu duyabilmek için Ziri'nin eğilmesi gerekmişti, sonrasında uzaklaşmadı ama aynı fısıltıyla kulağının dibinde fısıldadı, "Teşekkürler." Sıcak sesinde ve Thiago'yla uzaktan yakından alakası olmayan gözlerinde minnet dolu bir yakarış hissedilebiliyordu.

Karou aralarındaki mesafeyi açmak için hemen karanlığa doğru döndü. Ziri'nin ruhu, Kurt'un fiziksel görünümünü alt etse de böylesi bir yakınlık ürpermesine engel olamıyordu. Yaraları hâlâ sızlıyordu. O vahşi dişlerin parçaladığı kulağı hâlâ zonkluyordu. Dahası uğradığı saldırının, hain saldırganın ağırlığının altında esir kalmanın hissettirdiklerini hatırlaması için gözlerini kapatması bile gerekmiyordu.

"Sen nasılsın?" diye sordu Ziri, kısa bir suskunluğun ardından.

"İyiyim," dedi Karou. "Neler olup bittiğini öğrenirsem daha iyi olacağım." Gelecekleri gökyüzündeymiş gibi başıyla karanlığı işaret etti. Her ne olursa olsun, nasıl bir haberle

gelirse gelsin Akiva oradan gelecekti. Birden yüreği sıkıştı. Gelecekleri ne kadar derindeydi? Ne kadar derine inmişti?

Ve gelecekte yanında kim olacaktı?

"Ben de," dedi Ziri. "En azından haberler iyi olursa kendimi daha iyi hissedeceğim. Planımız işlemezse ne yapacağımı bilmiyorum."

"Aynen." Karou cesur bir ifade takınmaya çalıştı. "Ama gerekirse bir şeyler buluruz."

Ziri başıyla onayladı. "Doğduğum yeri görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunu tereddütle söylemişti. Kabilelerini kaybettiklerinde henüz bebekti ve Loramendi'den önceki hayatla ilgili hiçbir hatırası yoktu. "Yuvan olarak düşünebilirsin," dedi Karou. "En azından benim yanımdayken."

"Sen hatırlıyor musun?"

Karou başını salladı. "Mağaraları hatırlıyorum. Yüzleri hatırlamakta zorlanıyorum gerçi. Annemle babamın yüzleri hayal meyal hatırımda."

Bunu kabullenmek can yakıcıydı. Ziri o zamanlar bebek olsa da olaylar gerçekleştiğinde Karou yedi yaşındaydı ve ondan başka hatırlayacak kimse kalmamıştı. Kirin halkı, ancak hafızasına sarıldığı sürece var olacaktı ve çoğu çoktan unutuluşun karanlığında yitip gitmişti. İşte Karou, bu belli belirsiz hatıraya sıkı sıkıya sarılmak zorunda olduğunu hissediyordu. Ziri'nin yüzünü de unutacak mıydı? Sığ mezarında yatan bedenin hayaleti hâlâ zihnindeydi. Kirpikleri, toprağı tutması, son toprağı atmadan önce kahverengi gözleri son görüşü... Çaresizce mezar kazarken su toplayan parmakları, ölümün esir aldığı o yüzü hatırladıkça hâlâ acıyordu. Ama kısa sürede bu kadar net hatırladığı yüz de bulanıklaşacaktı, Karou

bundan emindi. Hâlâ fırsatı varken, Ziri hâlâ *canlıyken* onun resmini yapması gerekirdi. Ama bunu yapsa bile Ziri'ye gösteremezdi. Delikanlı küçük ayrıntılar konusunda fazlasıyla hassastı ve Karou ona umut vermeyi hiç istememişti. En azından onun umutlarına karşılık vermesi yanlış olurdu.

"Oraya gidersek, bana etrafı gösterir misin?" diye sordu Ziri.

"O kadar zamanımız olmayacak," dedi Karou.

"Biliyorum. Ama kısacık bir süre için bile olsa *biraz* yalnız kalabilmeyi isterdim."

Yalnız mı? Karou gerildi. Ziri'nin aklından ne geçiyordu ki? Yalnız kalacaklarını mı sanıyordu?

Fakat Karou'nun yüz ifadesinin donduğunu görünce Ziri de gerildi. "Seninle baş başa kalmaktan bahsetmiyorum. Yani seninle baş başa kalmak isterdim... Ama onu kastetmedim. Ben sadece–" Derin bir nefes alıp geri saldı. "Ben sadece yoruldum, Karou. Bir anlığına bile olsa gözetlenmemek, sürekli yanlış bir adım atmaktan korkmamak istiyorum. Hepsi bu."

Of, Karou ne kadar da bencilce davranmıştı! Sadece kendini düşünmek zorunda mıydı? Ziri'nin omuzlarındaki yük haddinden fazla ağırdı, delikanlı bu yükün altında eziliyordu ve Karou onunla baş başa kalma düşüncesine bile katlanamıyordu, öyle mi? Katlanıyormuş gibi bile mi yapamayacaktı?

"Özür dilerim," dedi perişanlıkla. "Her şey için."

"Dileme. Lütfen. Kolay olmadığını biliyorum ama her şeye değer." Ziri samimi görünüyordu. Bir kez daha yüzündeki ifade Kurt'tan uzaktı, sesiyle birleştiğinde generalin akıl almaz güzelliğine bir *tatlılık* katmayı bile beceriyordu. *Ah, Ziri.* "Başarabileceklerimiz düşünülürse buna değer," diye ekledi. "Birlikte."

Birlikte.

Karou'nun yüreği isyan doluydu. İçinde bir parça şüphe varsa bile, böylesi bir açıklık karşısında ufalanıp yok olmaması mümkün değildi. Yüreğinin yarısı farklı bir birliktelikten yanaydı. Başka bir bedende bir düş hayat bulmuştu ve aylardır kendine söylediği yalanlara rağmen bu düş hâlâ canlıydı.

Gülümsemek için kendini zorladı, çünkü bütün bunlar Ziri'nin suçu değildi ve delikanlı bunu hak ediyordu. Yine de *birlikte* kelimesini tekrarlayamadı.

En azından Ziri'ye tekrarlayamazdı.

Ziri, Karou'nun zoraki gülümsemesini fark etmişti. Bunu farklı bir bedende olmasına bağlamayı çok isterdi, ama... biliyordu. Bir şekilde biliyordu. Şimdiye kadar bilmemesi Karou'nun değil, kendi suçuydu ve bunu yeni anlıyordu.

Umut yoktu. Hiç şansı yoktu.

İyi geceler dileyip kayalığın üstünde volta atarken meleğin dönüşünü bekleyen Karou'yu yalnız bıraktı. Uzaklaşırken yüzündeki kasların kendiliğinden şekillendiğini hissedebiliyordu. Dudaklarının kenarında eğleniyormuş gibi alaylı bir kıvrım belirmişti. Zalim bir kıvrımdı bu. Oysa Ziri, hiç de eğleniyormuş gibi hissetmiyordu. Karou hâlâ Akiva'ya mı âşıktı? Gerçek Thiago olsa, düşüncesiyle bile iğrenir, öfkeden köpürürdü. Sahte Thiago'nunsa sadece kalbi kırıktı.

Dahası hissettiği kıskançlık midesini bulandırıyordu.

Şimdi her zamankinden çok eski bedenini özlüyordu. Sadece Karou'nun onu daha farklı görebileceği umudundan değil, aynı zamanda uçmayı da özlüyordu. Kısa bir süreliğine bile olsa kanatlarını ve ciğerlerini zorlayabilmeyi, gecenin karanlığına yükselip kendisinin bile olmayan yüzünde hüznün

belirmesine izin verebilmeyi çok isterdi. Oysa bunu yapamayacaktı. Artık kanatları yoktu. Sadece sivri dişleri ve pençeleri vardı.

Aylara karşı uluyabilirim, diye geçirdi içinden hayal kırıklığıyla. Eskiden umutlarını sakladığı ve şimdi buz gibi bir boşluğa dönüşen yerde, biraz olsun içini ısıtacak başka bir umuda yer açtı.

Bunun aşkla alakası yoktu. Aşk umutlarıyla vakit geçirmek gereksizdi. Mesele şans meselesiydi ve kendini şanslı addetmesinin tek nedeni, insanlar dünyasındaki sığ mezarda çürümeye bırakılmış olmasıydı. "Şanslı Ziri." Aman ne komikti!

Yeni umudu bir gün yine Kirin olabilmekti. Unutulmamak için oynadıkları oyun ortaya çıkmadan, bir hain olarak yakılmadan bütün bunları atlatması gerekiyordu. Az önce Karou'ya söylediklerinin hâlâ arkasındaydı: Kimeralar Beyaz Kurt'un zalimliğinden özgür bir geleceğe uzanabilecekse, oynadıkları oyun ve feda ettiği şeyler her şeye değerdi.

Ama bunun ötesinde Ziri'nin umudu alçak gönüllüydü. Tek istediği uçabilmek, ağzını sivri dişlerle, el ve ayaklarını pençelere döndüren bu nefret edilesi bedenden kurtulabilmekti.

Bir gün biri beni severse, en azından kan akıtmadan ona dokunabilmek hoş olacak, diye geçirdi içinden acı acı.

14

Tarihteki En Uzun Beş Dakika

Liraz biraz... suçluluk hissediyordu.

Ve bu duygudan hiç hazzetmezdi. Daha çok *duygusuzluktan,* karmaşaya neden olabilecek başka her türlü mesafeden hoşlanırdı. Örneğin şu anda, gereksiz bir duygusal tepki olduğunun farkında olsa da öfkesinin kaynağına karşı öfkeleniyordu ve bunu *hissetmemesi* mümkün değildi. Öfkeliydi, çünkü... suçluluk duygusunun üstünden gelebilmek için bir şeyler yapması gerekecekti.

Kahretsin.

Lanet olası yakaran gözleri ve titreyişiyle karşısına geçen insandı bunun sebebi. Sanki sorumluluğu *altındalarmış* gibi kendisinden onları ısıtmasını isterken ne demek istiyordu ki? Hem bu insanlar neden canavarlarla seyahat ediyordu? Burada ne işleri vardı? Bu onların dünyası değildi. Dahası ikisi Liraz'ın sorunu asla değildi. Hissettiği suçluluk duygusu yeterince aptalca değilmiş gibi giderek berbatlaşıyordu.

Hatta aptallaşıyordu.

Liraz'ın Kimeralar'a öfkesinin nedeni o bildik tehdit değildi. Niyeyse hamsalarını ona doğrultmuyorlardı. Kamp kurulduktan bu yana o büyüyle yarattıkları iğrenç sancıyı yaşamamıştı. Zaten *tam da* bu yüzden öfkeliydi. Öfkelenmesi için ona bir neden vermiyorlardı.

Duygular. Tamamen. Aptalcaydı.

Hadisene Akiva, diye geçirdi içinden gecenin karanlığında, sanki kardeşi onu kendinden kurtarabilecekmiş gibi. Bu neredeyse imkânsızdı oysa. Akiva duygusal bir enkazdı ve bu Liraz'a, öfkelenmesi için başka bir neden daha veriyordu. Bu Karou'nun eseriydi. Liraz, parmaklarını kızın boğazına doladığını hayal edebiliyordu. Hayır. Daha iyisi, o komik saçlarını ip gibi burup boynuna dolayacaktı.

Gerçi tabii böyle bir şey yapmazdı.

Akiva'nın gelmesi için beş dakika verecek, kardeşi hâlâ gelmemiş olursa bunu yapacaktı. Hayır, Karou'yu boğazlamayacaktı. Öteki şeyi yapacaktı. Bu aptalca duygu *yoğunluğuna* bir dur demek için yapması gerekeni.

Beş dakika.

Üçüncü beş dakikası geçmişti bile. Ve her *beş dakika* muhtemelen on beş dakikadan daha uzundu.

Sonunda içinden Akiva'ya küfrede küfrede ağır adımlarla yürümeye başladı. Tarihleri boyunca kardeşine en uzun beş dakikayı vermişti ve Akiva maalesef bu işe engel olamamıştı. Kamptakiler uyuyordu, bir tek bir kayanın üstüne tünemiş griffon nöbet tutuyordu. Yaratık yukarıdan aşağıda neler olduğunu anlamayacaktı.

Kurt, etrafı yarım saat önce kolaçan etmiş, ardından kamp ateşlerinden birinin, üstelik de ne yazık ki en uzaktakinin ya-

nına çökmüştü. Gözleri kapalıydı. Herkesin gözü kapalıydı. Liraz'ın anlayabildiği kadarıyla herkes uykudaydı.

Kimse ne yaptığını görmeyecekti.

Sessizce ağır adımlarla yaklaştı. En uygun yaratık grubunun yanına geldiğinde son adımı atmadan önce durup bir an için tiksintiyle onları inceledi. Kamp ateşi acınacak durumdaydı, neredeyse hiç ısı üretmiyordu. İnsan çift, ana rahmindeki ikiz bebekler gibi birbirine sarılmış uyuyordu. *Cenin*, diye geçirdi içinden. *Zavallıca*. Uzunca süre onları süzdü. Titriyorlardı.

Tekrar hızlıca etrafa bakındı.

Sonra insan çiftin yanma diz çöküp kanatlarını açtı. Kanatların alevini ayarlamak meleklerin en basit yeteneklerindendi. Düşünmesi bile alev yoğunlaştı. Birkaç saniye içinde sıcaklık bütün guruba yayıldı, ama Liraz titremelerin geçmesi için biraz zaman geçmesi gerektiğini fark etmişti. Kendisi soğuk nedir hiç bilmemişti. Görünüşe göre fena hâlde keyif kaçıran bir şeydi. *Zayıflık*, diye düşündü insan çifti izlerken, fakat beyninde bu düşünceye karşı koyan başka bir kelime daha vardı. *Cesaret*.

Çift yüz yüze uyuyordu.

Liraz'ın aklı almıyordu. Kendisi başka bir canlıyla hiç böyle yakın olmamıştı. Annesiyle yakınlaşmış olabilir miydi? Belki. Hatırlamıyordu. Görüntü karşısında ağlamak üzere olduğunu biliyordu ve bu yüzden çiftten daha da nefret etmek istiyordu. Oysa onları izleyip ısınmalarını sağlarken neden onlardan nefret edemediğini anlayamıyordu. Kamp ateşinin etrafına göz atmak için başını kaldırdığında algılaması için biraz zaman geçmesi gerekti. Bir şeyi daha merak ediyordu: Akiva'yla Karou da... böyle bir anı paylaşmış mıydı? Bu kor-

kusuz yakınlığı? Hem Karou neredeydi? Görünüşe göre Najalı Issa huzurlu bir şekilde uyuyordu ama Karou'nun uyuyanlar arasında olmaması Liraz'ın sinirini bozuyordu.

İyi de Karou neredeydi?

Kalbi teklerken anladı. *Tanrı yıldızları adına, nasıl bu kadar dikkatsiz davrandım?* Öfkesini daha da perçinleyen endişeyle başını geri atıp yukarı baktı. Karou elbette kayalığın üzerinde, dizlerini göğsüne yapıştırıp kollarıyla sarmış, öylece duruyordu. *Ne zamandır oradaydı?* Uyanık mıydı? Ah, evet. Buz gibi uyanıktı. Seyrediyordu.

Merakla seyrediyordu.

Gözleri buluştuğu anda Karou, bir kuş gibi başını yana eğdi. Gülümsemiyordu ama gözlerinde Liraz'a kadar ulaşan bir sıcaklık vardı.

Liraz, bu bakışları bir ok gibi gerisin geri yollamayı isterdi.

Sonra Karou birden başını dizlerinin arasına gömüp uykuya yattı. İş üstündeyken yakalanan Liraz ne yapacağını bilmiyordu. Geri mi basmalıydı? Herkesi yakmalı mıydı?

Eh, ikincisini yapmasa iyi olurdu.

Sonuç olarak olduğu yerde kaldı.

Sabah Kimeralar uyanıp Akiva iyi haberlerle geri döndüğünde Liraz da uyanmıştı. Piçler ittifak sözü vermişti ve gece Liraz'ın ne yaptığını Karou'dan başka kimse bilmiyordu. Liraz onu kimseye söylememesi için uyarmayı düşünse de konuyu fazla önemsediği anlamına gelebileceğinden bunu yapmamaya karar verdi. Hem duygusal savunmasızlığına seviye atlatır, hem de Karou'ya koz vermiş olurdu. Yine de kıza ateş saçan gözlerle *bakmayı* ihmal etmedi.

Baş başa kaldıkları bir ara, "Teşekkürler," dedi Akiva sessizce.

"Ne için?" diye sordu Liraz gözlerini kısarak. Gece yaptığıyla ilgili bir şeyler mi biliyordu?

Akiva omuz silkti. "Burada kaldığın için. Huzuru koruduğun için. Eğlenceli olduğunu hiç sanmıyorum."

"Değildi," diye yanıtladı Liraz. "Ve bana teşekkür etme. Destek bulduğum anda kılıcı ilk çeken kesin ben olurdum."

Akiva aptal değildi. "Hı hı," dedi gülümsemesini bastırmaya çalışırken. "Hamsalar mı?"

"Hayır," diye hayıflandı Liraz öfkeyle. "Dokunmadılar bile."

Akiva'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "İnanılmaz."

Gerçekten de inanılmazdı. Saçma öfkesini hatırlayınca Liraz yüzünü ekşitti. Ona bulaşmamışlardı ama akıllarından ne geçiyordu acaba? *Tuhaftı.* Akıl alır gibi değildi. Ama bunu dile getirmesi kulağa fazlasıyla aptalca gelecekti ve muhtemelen de öyleydi. Akiva umut dolu bakıyordu. Liraz onun böyle baktığına tarih boyunca tanık olmamıştı. Yüreği hem kötü hem de iyi bir duyguyla sıkıştı. Bir duygu nasıl hem iyi hem de kötü olabiliyordu? Akiva mutluydu, bu iyiydi. Hazael yanlarında olmalıydı, bu da kötüydü.

"Onlara söyledin mi?" diye sordu Akiva'ya. "Haz meselesini?" İyi duyguyu saklamaya çalışırken beynine saplanan sancıyı kovalamakla uğraşıyordu.

Akiva başını salladı. İşte o zaman Liraz, kardeşinin gözlerindeki umut dolu bakışın, zaferle birlikte, belki çok daha yoğun bir suçluluk duygusunun yarattığı acıyla bulandığını gördü. "O da burada olsaydı bütün bunların ne kadar kolay olabileceğini sen de gözünde canlandırabiliyor musun?"

Yani benim yerime o olsaydı, diye geçirdi içinden Liraz. Yine de Akiva'nın bunu kastetmediğini biliyordu. Ama Liraz

bu düşüncesinde samimiydi. Gece belki de Hazael gibi davranmış, kanatlarının alevlerini bu insan ve yaratıklarla paylaşmıştı ama Hazael'in bu canavar ve meleklerden oluşan tuhaf ittifaka katacaklarının yanında Liraz'ın yaptıkları devede kulak kalırdı. Kahkahalar gayriihtiyari sırıtışlara neden olur, yüksek duvarlar anında eriyiverirdi. Kimse Haz'a karşı düşmanca tavır sürdüremezdi. Oysa Liraz'ın yeteneği farklıydı ve bunu düşününce içi ürperdi. Kurmaya çalıştıkları gelecekte bu yeteneği pek hoş karşılanmayacaktı. Liraz'ın iyi olduğu tek konu öldürmekti.

Çok uzun zamandır öldürme konusundaki ustalığı gurur ve böbürlenme kaynağı olmuştu. Gerçi artık gururdan bahsetmek yersiz olsa da böbürlenme kısmını sonsuza kadar sürdürebilirdi. Gömleğinin kolları her zamanki gibi bileklerine çekilmişti. Öldürdüklerine dair tenine attığı çentiklerin sadece ellerinde olmadığı gerçeğini saklıyordu. Aslında Kasbah'dayken ellerini Kimeralar'ın gözüne sokmalıydı, ama bu korkunç gerçekle gösteriş yapmaya gerek görmemişti.

Dört çiziğin üstüne çapraz atılan beşinci çizikle kamp ateşinde yaptığı dövme sütunları sadece ellerinde değildi. Çentikler bileklerinden kollarına tırmanıyor, tenini siyah bir dantel gibi sarıyordu. Kimsede onunki kadar çentik yoktu. Hiç kimsede.

Sonuncu çentikler dirseğine varmıştı. Gerçi beşliği tamamlayamamıştı. Loramendi'den önce bütün gücünü toplayıp tenine işlediği iki çizikle son buluyordu.

Loramendi.

O zamandan beri sürekli aynı rüyayı görüyordu. Rüyasında kollarını kestiğinde yerlerine yenilerinin çıkacağı gibi bir fikre kapılıyordu.

Gerçi bunun nasıl olacağını kestiremiyordu. Eh, bir kolu kesmek herhâlde zor olmazdı. İkincisini nasıl keseceğiyse aklını fena hâlde karıştırıyordu.

Biri iki kolunu birden nasıl kesebilirdi ki?

Sonuçta kestiğin kolun yerine yenisi çıkmıyordu. En azından kolları kesildikten sonra yeniden çıkmadan uykudan uyanmış oluyordu. Rüyadan sonra yattığı yerde gözlerini kırpıştırıp uyumaya çalışır, uyuyamadığında kollarının kesildiği yerden kanlar fışkırırken kemiklerin, etlerin, parmakların yeniden oluştuğunu hayal etmeye çalışırdı. Sonunda kollarına yeniden kavuşurdu. Hem de ölüm dövmeleri olmayan tertemiz kollara...

Yeni bir başlangıç için.

Yeni bir hayal için.

Bunu sadece Hazael'e anlatmıştı. Kardeşi yarım saat kadar birinin iki kolunu birden nasıl kesebileceği bilmecesini çözmeye çalışmış, sonunda arkasına kaykılıp bunun mümkün olmadığına karar vermişti. Liraz rüyasını Akiva'ya anlatmamıştı, çünkü Akiva yanında değildi. Loramendi'den sonra gitmişti, geri geleceği kesindi ama artık kendi dünyasındaydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Liraz, yüzünü yalayıp geçen bakışların kime odaklandığını görmek için arkasına bakmaya gerek duymuyordu. Kardeşinin gözlerinin önünde parmağını şaklattı.

"Biraz daha çaktırmadan baksak diyorum, kardeşim? Aranızda hâlâ bir şeyler olduğunu düşünürse Kimeralar kızcağıza yüklenecektir. Ona ne dediklerini duymadın mı?"

"Ne?" Akiva gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Ne diyorlar?"

"Melek-sevici."

bu düşüncesinde samimiydi. Gece belki de Hazael gibi davranmış, kanatlarının alevlerini bu insan ve yaratıklarla paylaşmıştı ama Hazael'in bu canavar ve meleklerden oluşan tuhaf ittifaka katacaklarının yanında Liraz'ın yaptıkları devede kulak kalırdı. Kahkahalar gayriihtiyari sırıtışlara neden olur, yüksek duvarlar anında eriyiverirdi. Kimse Haz'a karşı düşmanca tavır sürdüremezdi. Oysa Liraz'ın yeteneği farklıydı ve bunu düşününce içi ürperdi. Kurmaya çalıştıkları gelecekte bu yeteneği pek hoş karşılanmayacaktı. Liraz'ın iyi olduğu tek konu öldürmekti.

Çok uzun zamandır öldürme konusundaki ustalığı gurur ve böbürlenme kaynağı olmuştu. Gerçi artık gururdan bahsetmek yersiz olsa da böbürlenme kısmını sonsuza kadar sürdürebilirdi. Gömleğinin kolları her zamanki gibi bileklerine çekilmişti. Öldürdüklerine dair tenine attığı çentiklerin sadece ellerinde olmadığı gerçeğini saklıyordu. Aslında Kasbah'dayken ellerini Kimeralar'ın gözüne sokmalıydı, ama bu korkunç gerçekle gösteriş yapmaya gerek görmemişti.

Dört çiziğin üstüne çapraz atılan beşinci çizikle kamp ateşinde yaptığı dövme sütunları sadece ellerinde değildi. Çentikler bileklerinden kollarına tırmanıyor, tenini siyah bir dantel gibi sarıyordu. Kimsede onunki kadar çentik yoktu. Hiç kimsede.

Sonuncu çentikler dirseğine varmıştı. Gerçi beşliği tamamlayamamıştı. Loramendi'den önce bütün gücünü toplayıp tenine işlediği iki çizikle son buluyordu.

Loramendi.

O zamandan beri sürekli aynı rüyayı görüyordu. Rüyasında kollarını kestiğinde yerlerine yenilerinin çıkacağı gibi bir fikre kapılıyordu.

Gerçi bunun nasıl olacağını kestiremiyordu. Eh, bir kolu kesmek herhâlde zor olmazdı. İkincisini nasıl keseceğiyse aklını fena hâlde karıştırıyordu.

Biri iki kolunu birden nasıl kesebilirdi ki?

Sonuçta kestiğin kolun yerine yenisi çıkmıyordu. En azından kolları kesildikten sonra yeniden çıkmadan uykudan uyanmış oluyordu. Rüyadan sonra yattığı yerde gözlerini kırpıştırıp uyumaya çalışır, uyuyamadığında kollarının kesildiği yerden kanlar fışkırırken kemiklerin, etlerin, parmakların yeniden oluştuğunu hayal etmeye çalışırdı. Sonunda kollarına yeniden kavuşurdu. Hem de ölüm dövmeleri olmayan tertemiz kollara...

Yeni bir başlangıç için.

Yeni bir hayal için.

Bunu sadece Hazael'e anlatmıştı. Kardeşi yarım saat kadar birinin iki kolunu birden nasıl kesebileceği bilmecesini çözmeye çalışmış, sonunda arkasına kaykılıp bunun mümkün olmadığına karar vermişti. Liraz rüyasını Akiva'ya anlatmamıştı, çünkü Akiva yanında değildi. Loramendi'den sonra gitmişti, geri geleceği kesindi ama artık kendi dünyasındaydı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Liraz, yüzünü yalayıp geçen bakışların kime odaklandığını görmek için arkasına bakmaya gerek duymuyordu. Kardeşinin gözlerinin önünde parmağını şaklattı.

"Biraz daha çaktırmadan baksak diyorum, kardeşim? Aranızda hâlâ bir şeyler olduğunu düşünürse Kimeralar kızcağıza yüklenecektir. Ona ne dediklerini duymadın mı?"

"Ne?" Akiva gerçekten şaşırmış görünüyordu. "Hayır. Ne diyorlar?"

"Melek-sevici."

Kardeşinin gözlerindeki ışıltıyı görünce kendi gözlerini devirdi. "O kadar mutlu görünme. Öyle demeleri kızın seni sevdiği anlamına gelmiyor." Sanki bu işlerden sadece kendisi anlıyormuş ya da daha fenası *umurundaymış* gibi kardeşini azarlıyordu. Liraz'ın duygular hakkında bildikleri kendine fazlasıyla yeterdi ama... Eh, artık bu konuyla ilgili konuşmasa daha iyi olurdu ama yine de yüreğindeki tatlı sızıyı kanatlarıyla sımsıkı sarıp soğuktan korumak istiyordu.

GELİŞ + 18 SAAT

15

Tanıdık Dehşet

Eliza, Geliş gecesi uyumadı. Rüyaların omzuna tünediğini hissedebiliyordu ve uyuduğunda neler olacağının son derece farkındaydı ama asıl mesele bu değildi. Asıl mesele, kimsenin uyumamasıydı. Bütün dünya kızgın bir çubukla deşilmişti ve kıvılcımlar her yana sıçrıyordu. Meleklerin gelişiyle yayılan haberler, korkunç ayaklanmalara ve mezhepsel şiddete yol açmıştı. İnsanlar mest olmuş bir şekilde kendilerini ibadete kaptırıyor, kitleler hâlinde dua ediyor, öte yandan önlerine geleni yağmalıyor, intihar ediyor, hatta... Hayvanları kurban ediyorlardı. Tabii bir de sabahlara kadar süren Kıyamet Partileri vardı. İblis kostümlerine bürünmüş sarhoş üniversiteli gençler çatılardan aşağı işiyor, kadınlarsa bebeklerini doğurabilmek için kendilerini meleklere sunuyorlardı.

Sığ ve aptal insanlardan daha fazlasını beklemek zaten ayıp olurdu.

Heyecan ve öfke birbirine karışmıştı, sağduyu için yakaranlar çaresizdi. Ah, hele o yangınlar... Birçok yerde yangın çıkmıştı. Delilik, heyecan, sapkınlıklar, panik, gürültü. Ulusal

Doğal Tarih Müzesi, Ulusal Alışveriş Merkezi'nin üstünde yer alıyordu ve hemen dışarıda binlerce insan, başkana iletilecek bir mesajda birleşmeseler de Beyaz Saray'a doğru yürüyordu. Tek dertleri, bu unutulmaz gecede bir şeylerin parçası olmak, bir şeyler yaparken görünmekti. Kimi adaklıklarını taşıyordu, kimilerinde megafon vardı. Kafasına dikenli taçlar takan, devasa haçları sırtlarında sürükleyenler de vardı. Cebine ya da beline tabancasını tıkıştıranlar da eksik değildi.

Eliza dışarı çıkmayacaktı.

Kendisini birilerinin bekleyebileceği korkusuyla eve gitmedi. Ailesi telefon numarasını bulduysa, nerede oturduğunu da öğrenmişler demekti. Nerede çalıştığını da öğrenmiş olmaları muhtemeldi ama neyse ki burada güvenlik vardı. Güvenlik iyi bir şeydi.

"Ben burada kalıyorum," dedi Gabriel'e. "Tamamlamam gereken birkaç dosya var." Bu tam olarak yalan sayılmazdı. Harvard Karşılaştırmalı Zooloji Müzesi'nden ödünç aldıkları birkaç kelebek türünün DNA'sını çıkarmıştı. Tezi için geri sayım devam ediyordu ama böylesi bir günde çalışmadığı için birilerinin onu kınamayacağından emindi. Bütün dünya üzerinde birilerinin bugün bir şeyler yapmadığından da emindi. Tabii Morgan Toth o insanlardan biri değildi. Meleklerin mesajı ortaya çıktıktan sonra tiksintiyle yanlarından ayrılmış, sanki gezegendeki yedi küsur milyar aptalı serinkanlılığıyla kandırabilecekmiş gibi bütün öğleden sonrayı laboratuvarında geçirmişti.

En azından çıkıp gitmesi Eliza adına rahatlatıcı olmuştu, böylece laboratuvarı kendine kalmıştı. Kapıyı kilitledi, ayakkabılarını çıkarıp düşüncelerine odaklanmaya çalıştı.

Bu ne anlama geliyordu? Bütün bunların *anlamı* neydi?

Kafasının gerilerinde hapsolmuş panik baş ağrılarına gebeydi. Bir Tylenol alıp, konuşmayı tekrar seyretmek için dizüstü bilgisayarıyla kanepeye kıvrıldı. Ekrandaki melek, daha ağzını açıp şapırtılı sözcükleri sarf etmeden tüyleri bir kez daha diken diken oldu. Gerçi konuşurken ağzı görünmüyordu. Neden miğfer takmıştı? Garip bir görüntüydü. Yüzünün büyük bölümü görülebiliyordu, ama burnunun üstünden yüzünü ikiye bölen parçanın etkisi çarpıcıydı. Hiç de sıcak bakmadığı rahatça söylenebilecek, insanı sarsan mavi gözlerdeki duygusuz zalimlik de görüntüye eklenince tuhaf etki iyice katlanıyordu.

Bir de sanki sırtındaki görünmez bir yükü dengelemek istercesine hafifçe öne eğilmesi vardı.

Sırtında gerçekten bir şey olabilir miydi?

Eliza bir şey göremiyordu. Sesi açtı. İşte *fısıltı* kulaklarındaydı. Konuşma duraksamalarla doluydu ama Eliza'nın tek duyabildiği kâğıt hışırtısını andıran ürkütücü bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Nasıl bir sesti bu?

Konuşmayı birkaç kez izledi, Latince kelimelere kulak verdi, çevirmeye çalışmadan meleği seyrederek daha çok melekteki tuhaflıklara odaklandı. Ama bunu yaparken asıl odaklanması gereken mesajı duymazdan geldiğinin farkındaydı.

Konuşmayı alt yazıyla yayınlayan ilk kanal CNN olmuştu. Eliza bunu ilk okuduğunda damarlarını büzüştüren ürperti bir buzdağına dönüşmeye yüz tuttu.

... Açgözlü Düşman... Etler parçalandı... Gölge... Canavarlar.

Tekrar altyazılı kaydı izlemek üzere açarken farkında olmadan köprücük kemiğindeki küçük yara izini parmağıyla yokluyordu. Artık pil orada değildi. On altı yaşındayken çıkarmışlardı. Korkuları dindiğinden değil, artık yeterince güçlü olabilecek kadar büyüdüğü için çıkarmışlardı.

Canavarlar seni almaya geliyor.

İçindeki buzdağı tenini sarıyordu. Ürperten dehşet. *Canavarlar geliyor.* Bu tanıdık bir dehşetti.

Çünkü rüyasında da canavarlar geliyordu.

16

Verilen Değerli Sözler

Kirin mağaraları.

Bugün iki ordu buluşacaktı. Öldürme arzusu dışında birbirlerinin yüzlerine bakmayan, içinde yetiştikleri nefreti bir kez olsun görmezden gelmeye tenezzül bile etmemiş askerler bir araya gelecekti. Kimeralar bir adım öndeydi. Şimdilik Akiva ve Liraz'ı öldürmeme konusunda deneyim kazanmışlardı.

Piçler'in ne yapacağı henüz belli değildi ama ilk saldırı Kimeralar'dan gelmediği sürece Akiva kardeşlerinin sözlerinde duracaklarına inanıyordu. Gerçi yeni müttefiklerinin saklandığı Kirin mağaraları ve dağlar henüz uzaktaydı. Akiva melek askerlerle birlikte yere konduğunda iki yüz doksan altı çenenin içgüdüsel bir dürtüyle nasıl sımsıkı kasıldığını, dişlerin nasıl gıcırdadığını şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. Ömür boyu edinilen nefreti yenmek kolay değildi.

"İki düşman arasındaki ittifak, iki taraftan en az güvenilir olanın sözünde durduğu kadar güçlüdür," diye uyarmıştı Elyon. Akiva onun haklı olduğunu biliyordu. Piçler söz ko-

nusu olduğunda, aralarında herhangi bir zayıf halka olmadığına inanıyordu. Her askerin güçlü bir emir komuta zincirinin sağlam bir halkası olması, birliklerini hep güçlü tutmuştu. Piçler, kolay kolay hata yapmazdı.

Peki Kimeralar? Yolculuğun başında üzerlerine doğrulttukları hamsaları uçuş boyunca bir daha göstermemiş olmalarının iyiye işaret olduğunu düşünmüştü. Sonuna kadar güvenmek için henüz çok erkendi, şimdilik umut etmekle yetinecekti. *Umut.* Karou'nun adını hatırlayınca gayriihtiyari gülümsedi.

Karou. Uçan gruptakilerden sadece biriydi, üstelik çoğundan daha küçüktü ama Akiva'nın gözü ondan başkasını görmüyordu. Gök mavisinden bir parça, bir gümüş ışıltısı. Taşıdığı buhurdanlıklara rağmen bir kuş kadar rahat süzülüyordu. Ejder ve boğa benzeri kanatlı yaratıkların, Naja, Dashnag, Sab, Griffon ve Hartkind'in arasında âdeta bir mücevher gibi ışıldıyordu.

Tıpkı gecenin sarmaladığı bir yıldız gibi.

Kirin mağaralarında nasıl hissediyordu acaba? Mağaralarda atalarından kalma bir sürü eşya vardı: Silahlar, aletler, pipolar, tabaklar, bilezikler. Paslanan yaylarıyla çalgılar, başka bir yüze sahip olduğu günlerde kendini seyrettiği aynalar. O zaman henüz yedi yaşındaydı. Hatırlayacak yaştaydı.

Bütün kabilesini meleklerin yok ettiği günü hatırlayacak yaştaydı. Buna rağmen Bullfinch'te Akiva'nın hayatını kurtarmıştı. Buna rağmen Akiva'nın onu sevmesine izin vermişti.

Biz başlangıcız. Kafasının içindeki ses âdeta bir duaydı. *Biz hep başlangıçtık. Şimdi başlangıçtan da ötesi olabiliriz.*

*

Dağın yamacında hilal şeklindeki gölgeli bölgeyi görünce Karou'nun yüreği sıkıştı. Yuvası. Burası mıydı? Ziri'ye böyle demişti: *Yuva.* Lafı evirip çevirmeye gerek yoktu artık. İki hayatında yaşadığı yerler düşünüldüğünde, burası sorgusuz sualsiz ait olduğunu hissettiği yerdi. Burada ne göçmen ne de sığınmacıydı, kanı bu topraklardan geliyordu, kökleri kayalıkların dibine iniyordu, kanatları gökyüzüyle kardeşti.

Burada özgürce yaşayıp yetişkinliğe adım atabilirdi. Işığı karanlığıyla parçalayan, kalın demir parmaklıklarıyla güneşi ve ayı dilimlere bölen devasa Loramendi kafesini hiçbir zaman bilmek zorunda kalmayabilirdi. Hayatını bu dağları aydınlatan görkemli ışıkta geçirebilirdi.

Ama o zaman Brimstone, Issa, Yasri ve Twiga'yı tanıma şansı olmayacaktı.

Öte yandan annesiyle babası hayatta olacaktı. Burada, *yanında* olacaktı.

İnsan olmak zorunda kalmayacak, fakat dünyanın arkadaşlık ve sanatla yoğrulmuş on yıllara dayanan zengin barış ortamının tadına bakamayacaktı.

Çocukları... tıpkı kendi çocukluğu gibi rüzgâr kadar vahşi çocukları olacaktı. Kirinli bir kocası olacaktı.

Akiva'yla hiç tanışmayacaktı.

Melek aklına düştüğü anda onu gördü. Liraz'la olduğu gibi şimdi de gökteki grubun sağ ucunda uçuyordu. Mesafeye rağmen gözleri birleştiğinde içi sevinçle ürperirken, yepyeni öyle-olsaydı-böyle-olurdu bilmeceleri beynine üşüştü.

Ölmek yerine bu uçuşu on sekiz yıl önce yapabilirdi.

Dizini dövse ne fark ederdi? Yaşanmamış bütün hayatlar birbirini iptal ediyordu. Elinde yaşadığı andan, *şimdi*'den baş-

ka bir şey yoktu. Sırtındaki kıyafetler, damarlarındaki kan ve halkının verdiği söz. Keşke sözlerini tutabilselerdi.

Keita-Eiri'nin fettanlıklarını düşününce, bu konuda pek emin olamıyordu. Ama endişelenecek zaman değildi.

Melekler artık gelmişti.

Planlandığı gibi Akiva'yla Liraz önden girdi. Mağaranın ağzı hilal şeklindeydi. Uzun Kirinler kadar yüksek, fakat dardı. Bu yüzden bir seferde birkaç kişiden fazlası içeri giremiyordu. Girişin çeşitli yerlerine okçular için açılmış oyuklar şimdi boştu. Kirin okçuları ustalıklarıyla ünlüydü. Piçler, birçok silah konusunda uzmandı ama genellikle yay kullanmazlardı. Niye kullansınlar ki? İlk girenler hep canavar barikatını kırmak için gönderilir, hemen arkalarından daha değerli askerler onları siper ederek ateşleriyle okçuları devre dışı bırakırlardı.

Akiva askerleri süzerken işte bu çelik iradeyi görmeye çalışıyordu, oysa gördüğü çok farklıydı.

Kardeşlerinin elleri beceriksizce iki yanlarında duruyordu, çünkü normalde kılıçlarının kabzasına çoktan davranmış olması gereken ellerini nereye koyacaklarını bilmiyorlardı. Verdikleri sözü tuttuklarını göstermek için iki yüz doksan altı Piç'in tamamı, tehlikeli bir görüntüye neden olmamak için ellerini kılıçlarından uzak tutuyorlardı. Bazıları ellerini bellerine dayamıştı, diğerleri ya arkalarında birleştirmiş ya da göğüslerinin üzerinde kavuşturmuştu. Doğal duruşları bu olmadığı için son derece rahatsız görünüyorlardı.

Beklenen an gelmişti ve bu öyle böyle bir an değildi. Karşılarındaki yaratıklar da tetikteydi –daha önceki karşılaşmalardan kurtulanların tek hatırladıkları kılıcın çeliği ve acı

dolu çığlıklardı. O kılıçlar hedefi hiç şaşmazdı. Şu anda kılıçların çekilmemiş olması bile çılgıncaydı.

Ve kimse kılıç çekmiyordu.

Akiva, kardeşleriyle gurur duyuyordu ve bu gururla umutları daha da yeşeriyordu. Şu anda kardeşlerini teker teker kucaklayabilmeyi isterdi. Ama bunun için zamanları yoktu. Her şey yolunda giderse belki onlara minnettarlığını gösterebilirdi. Her şey yolunda gidecekti. Her şey yolunda *gitmeliydi.* Elyon, hepsinin önünde duruyordu, o yüzden Akiva'yla Liraz onun karşısına geçti.

Hilal şeklindeki dar geçitten görünen *hol* belli ki dağın derinliklerine inen birbirine bağlı mağaralara yol veriyordu. Çok uzun zaman önce duvarlar açılıp birbirine geçen odalara dönüştürülmüştü ama yine de her açıdan tepeden sarkan taş sarkıtlarıyla kayalardan ibarettiler. Tabii her yerde okçular için gizli oyuklar bulunuyordu. Burası bir kaleydi, ama Kirinler'i kurtarmaya yetmemişti. Yerler düz değildi, çatlaklardan sızan kar ve yağmur suları çukurlarda birikip buz tutmuştu. Bugün gökyüzü açık olmasına rağmen yerler hâlâ buzluydu. Askerlerin nefesleri havayla buluştuğunda buharlaşıyordu.

Kaskatı duran melekler sessizdi. Sessizlik büyüyor, dağın kendi sesi etraflarında yankılanıyordu. Akiva topuklarının üzerinde dönüp diğerleriyle birlikte içeri giren Kimera ordusunu izledi.

Önce zarif ve minyon kedigillerden bir çift griffon girdi. Buhurdanlıklar dâhil ağır yüklerine rağmen hafif adımlarla yürüyorlardı. Griffonlardan birinin yanında Thiago'nun kurt-bedenli subayı Ten, ayaklarını sürüyerek ilerliyordu. Meydan okuyan gözlerle melekleri süzüp karşılarında durdu. Başkaları da gelip sıraya dizildi. Ordular şimdi karşı karşıyaydı. Akiva

diken üstündeydi. Her an bir savaş çıkabilirmiş gibi görünüyordu. Öte yandan Kimeralar'ın güvenle ezeli düşmanlarına sırtlarını dönebileceklerini düşünecek kadar da iyimser olmamıştı asla.

Başkaları mağaraya girmeye devam ederken Akiva düzeni gördü: Önce en korkunç görünen korkusuz yaratıklar gelmiş, arkalarından geleceklere nefes alabilecekleri kadar bir alan yaratmışlardı. Böylece melekler, ölümcül düşmanlarının görüntüsü karşısında iki kere düşünmek zorunda kalacaktı. Yaratıklar ikişerli üçerli gruplar hâlinde mağaraya kondukça düzen iyice belirginleşti. Yaratıklar tamamlanmadan önce insanlarla birlikte mutfak işçisi kadınlar getirildi. Issa da onlarla birlikteydi. Dashnag'ın sırtından akarcasına inip melekleri selamlamak üzere başını ve omuzlarını tüyleri diken diken eden bir hareketle öne eğdi. Çok güzeldi, bir savaşçıdan ziyade bir saraylıyı andırıyordu. Akiva, Elyon'un gözlerini kırpıştırarak yaratığa bakakaldığını görebiliyordu.

Karou geldiğindeyse, melekler *onun* hakkında ne düşüneceklerini bilemediler. Kanatları olmadığı hâlde uçabiliyordu, canavarlara hiç benzemiyordu ve mücevher mavisi saçları vardı. Kimse onun geçmişte kim olduğunu bilemezdi. Oysa Karou, bir Kirin olarak yuvasına dönmüştü. Onun yüzündeki gergin ifadeyi gören Akiva, Karou için hatıralar barajının kapaklarının açıldığını anlayabiliyordu. Kız mağarayı gözleriyle tararken onun yanında olabilmeyi çok isterdi.

Hem melekleri hem de yaratıkları gözlemesi gerekirken Akiva gözünü ondan alamıyordu.

Birileri izliyorsa ikisi arasında bir şeyler olduğunu hemen anlayabilirdi.

Elyon'un da daha önce belirttiği üzere seksen yedi yaratıktan oluşan ordu kalabalık sayılmazdı ve şu anda Thiago'nun devriye çıkardığı yaratıklar aralarında olmadığı için sayıca daha az görünüyorlardı. Sonunda bütün Kimeralar mağaraya indi. Piçler tabii ki bu Kimeralar'ın farklı bir kabileden olduklarını duymuşlardı. Güneydeki köle karavanlarına ilk saldırıları sırasında hayalet olmaları kulaklarına fısıldanmıştı, yoksa Brimstone'un ölürken söylediği sözler bir lanet gibi peşlerini bırakmayacaktı. Şimdi bu yaratıklar karşılarındaydı. Çoğunun kanatları vardı ve yarı taş yarı demir gibi görünen derileriyle kimileri haddinden fazla büyüktü. Issa'yı hafifçe andıran Naja çifti geldiğinde, Elyon yine gözlerini kırpıştırıp bakakalmadıysa, bunun nedeni hayranlıktan çok uzaktı. Tepsi büyüklüğünde toynaklarıyla boğa görünümlü yaratıkların yanı sıra Joram'ın av odasındakilerden daha çok dallanıp budaklanan devasa boynuzlu Hartkind de vardı.

Akiva'nın aklına babasının barbarlığı sonucu Fetih Kulesinde duvarlarda asılı duran Kimera kafalarını hatırladı. Kuleyle birlikte bütün bu ganimetler de yok olacaktı ve Akiva bunun için seviniyordu. Tek isteği her şeyin yok olmasıydı. O gün ne yaptığını anlamakta hâlâ zorlanıyordu, hatta birkaç kez kendinden şüphelendiği bile olmuştu. O gün orada her ne olduysa hem efsaneviydi hem de başarısızlığın en büyüğüydü. Başarısızlıktı, çünkü geç gelen enerji Hazael'in hayatını mal olurken, Jael'in kaçmasına fırsat vermişti. Kontrol edilemez enerji, anlamsız bir şiddete yol açmıştı.

Yine de böylesi kasvetli düşüncelerin zamanı değildi şimdi. Akiva, acı hatıralarını kafasından kovdu. Thiago'nun gözcüleri gökyüzünde görünmüştü, biraz sonra onlar da hilal şeklindeki yarığa inecek, böylece ordu tamamlanmış olacak-

tı. İki ordu karşı karşıya durmuş, her an tetikte ve gergin, birbirlerini süzüyor, verdikleri sözü tutabilmek için dişlerini gıcırdatıyordu.

Ya da en azından sözlerini yalan çıkartmamaya çalışıyorlardı.

Akiva bu başarıyı bekliyordu, çünkü ittifak düşüncesine başından beri hiç şaşırmamıştı. Keyfi yerindeydi, hatta etkilenmişti. İçten içe minnettarlık hissediyordu.

İttifak tutmuştu.

Bir noktaya kadar.

17

Umudun Beklenen Ölümü

Birbirine yakın duran Kimeralar'ın arasındaki Karou'nun görüş alanını etraflarını saran iri yarı askerler tarafından engelleniyor, mağaranın tamamını görmesini engelliyordu ama kardeşlerinden biriyle diğerlerinden ayrı duran Akiva ve Liraz'ı rahatlıkla görebiliyordu.

İşte buradayız, diye geçirdi içinden. Bundan kastı yuvada olmak değildi. Aklında başka şeyler vardı. Evet, burası aynı zamanda yuvasıydı ve hatıraları hâlâ canlıydı ama hepsi artık geçmişte kalmıştı. Burası şu anda daha çok, *geleceğin* eşiğiydi. Kurt hâlâ havadaydı, Karou onun arkadan yanaştığını hissedebiliyordu, yine de Akiva'ya bakıyordu. Melek başarmıştı. Karou ona bakarken midesinde kelebeklerin, sinek kuşlarının, hatta Fırtına Avcıları'nın uçuştuğunu hissedebiliyordu. Bu gerçekten de büyük bir başarıydı.

Gerçekten başarmışlar mıydı?

İşte buradaydılar, işte oluyordu. Akiva'yla bu hayalin ilk fısıltılarını paylaştıklarında, en büyük sorunları halklarını ve kardeşlerini bu amacın etrafına toplayıp toplayamayacakla-

rıydı. Hepsini ikna edemeyecekleri açıktı ama bazılarını yanlarına çekebilirlerdi. Önce bazıları gelirdi, sonra çoğalırlardı. Ve şu anda mağarada bazıları bir araya gelmişti. Burası çoğalmak için başlangıç noktasıydı.

Karou başta Akiva olmak üzere melekleri izlerken, bir anda hayallerin çöküşüne tanık oldu.

Akiva *irkildi.* Gözle görülebilir bir nedeni yoktu ama sanki elektrik çarpmışçasına ürperdi. Liraz ve yanlarındaki kardeşleri de aynı tepkiyi vermişti. Karou melek ordusunun tamamını göremiyorsa da irkilme hâlinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordu. Midesindeki tatlı heyecan anında soldu. Brimstone'un işaretleri hayal ettiği gün bu ittifakın başarısızlığa mahkûm olması kaçınılmazdı.

Hamsalar.

Kim? Kahretsin kim?

Kimeralar'dan birinin ya da hepsinin birden bu işi yapmış olmasının bir önemi yoktu. Tetik çekilmişti. Kaşla göz arasında her şey değişiverdi. Mağaradaki gerilim bir anda boşalmış, her birinin bastırmaya çalıştıkları delilikle birlikte bütün kaslar kaskatı kesilmişti.

Kan dökülecekti.

Karou'nun kafasındaki ses panik çığlıkları atıyordu. *Hayır. Olamaz!* Harekete geçti. Bir sıçrayışta havadaydı, ordunun üzerinden olanları görmeye çalışıyordu: Kim yapmıştı? Bunu kim başlatmıştı?

Kimeralar'dan kimsenin avucu açık değildi. Keita-Eiri? Her an atılmaya hazır yaratık yumruklarını sıkmış etrafına bakınıyordu. Bunu Keita-Eiri yapmış olsaydı, bir ödlek gibi, bir hikâyenin *kötü kahramanı* gibi yapar, herkesin birbirini katletmesini beklerdi...

Zuzana ve Mik. Karou'nun kalbi tekledi. Arkadaşlarını buradan uzaklaştırmalıydı.

Arkasına baktığında yaratıkların dişlerini göstererek atılmaya hazır eğildiklerini gördü. Daha ilk sarsıntıda askerler içgüdülerine teslim olmuşlardı.

Sonra hâlâ havada duran Thiago'yu gördü. Harika kanatları ve gövdesiyle upuzun boynunu uzatmış Uthem'e bakarken, göz ucuyla havada bir şeyin uçtuğunu fark etti. Duyduğu yay sesini daha kavrayamadan...

Ok Uthem'in boğazını parçaladı.

Sihrin ilk mide bulandırıcı dokunuşuyla birlikte Akiva'nın beyninde tek bir kelime yankılanıyordu. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!*

Sonra ok–

Vispeng çığlık attı. Vurulan atların kişnemesini andıran çığlık mağaranın duvarlarına çarpıp hepsinin kulaklarında çınladı.

Yaratık düşüyordu. Kafası üstüne yere çarpmadan önce altındaki yaratıklar etrafa kaçıştı. Sert bir düşüştü. Gözleri deli gibi yuvalarında dönen yaratığın boynu yere çarpıp zıplarken ok iyice ete saplandı, parlak gövde yay gibi kasılıp dehşetengiz bir sessizliğe teslim olurken üzerindeki sürücü telaşla üstünden atladı.

Beyaz Kurt ne yazık ki Piçler'in tarafına düşmüştü. Buzdan kayganlaşan zeminde sırt üstü kayarken ordusu resmen kükrüyordu.

Akiva olan biteni hâlâ bir dehşet perdesinin ardından izler gibiydi. Kimeralar ihanet mi planlamıştı? Bunu başlatanın hamsa sihri olduğu kesindi.

Ama ok? Ok nereden gelmişti? Yukarıdan. Akiva göz ucuyla sarkıtların arasında bir hareket sezince dehşeti kardeşlerinin öfkesiyle birleşti. Az önceki gururu yerle bir olmuştu. Kılıç kabzalarının üstünde hazır bekleyen bütün eller, yukarıda yaylarını germiş okçular varken, gösteriş yapmanın ötesine geçmiyordu. Ve o eller biraz sonra kılıca davranacaktı.

Beyaz Kurt dizlerinin üstündeydi. İki tarafta da vahşi sırıtışlarla dişler ortaya serilmişti. Meleklerin arasından bir el uzandı. Hareket çoğaldı. Tıpkı bir koreografi gibiydi. Bir el uzanıyor, hemen ardından bir başkası harekete geçiyor, üç el elli oluyordu ve Akiva çaresizlikten sadece irkilerek tepki verebiliyordu. Boş ellerini yalvarırcasına havaya kaldırırken Liraz'ın boğuk çığlığını duydu. "*Hayır!*"

Tek bir saniye geçti. Sadece tek bir *saniye*. Eller kılıçlara davranmıştı bile. O tek saniyede denizdeki azgın bir dalga gibi herkes harekete geçmişti ve dalganın geri dönüşü yoktu. Kılıçlar kınlarından çekildiği, canavarların kasları kabardığı anda aynı mağara yine kana bulanacak ve tarih bir trajediye daha sahne olacaktı.

O sırada mavi bir hareket oldu. Akiva'yla gözleri birleştiğinde Karou'nun bakışları dünya üzerindeki en hüzünlü bakışlardı.

Beklendiği üzere umut ölüm döşeğindeydi.

Ve Akiva hayatında üçüncü kez ateşin başkalaşımıyla birlikte kavradı. O anda dünya değişiverdi. Sanki sessiz bir perde açılıvermiş, her şey gözünün önüne serilmişti: Her şey yerinde, net, parlak ve hareketsizdi. Akiva yine *sirithar* anma yakalanmış, içine hapsolmuştu.

Kardeşlerine şu tek saniyenin geçmişle geleceği birbirinden ayırdığını mı söylemişti? İçinde bulunduğu sakin ruh hâlinde,

bu kristal ışıltısında, vahşet bir rüyadaki gibi yavaşlarken ayırt etmek mümkün değildi, çünkü geçmişle gelecek şu anda bir aradaydı. Askerlerin bütün niyetleri önünde rengârenk ışıldıyordu ve Akiva daha olmadan olacakları görüyordu. Havayı yaran ışık hüzmeleri çekilen kılıçlardı.

Avuçlar açılmış, hamsa dövmeleri bel hizasında doğrultulmuştu. Melek elleriyle Kimera elleri birbirine dolanıyordu.

Oysa ışık, bu başlangıcın tıpkı sonuncusu gibi öldüğünü, yerini yeni bir başlangıcın aldığını anlatıyordu: Jael, Eretz'e geri döndüğünde onunla savaşacak hiçbir asiyle karşılaşmayacaktı. Ne Kimeralar ne de Piçler ona kafa tutacaktı, çünkü bu mağaranın buz tutmuş yerlerinde kanları kıpkırmızı donmuş olacak, çünkü Jael'e kafa tutması gereken asiler ona iyilik yaparak birbirlerini katledeceklerdi. Önünde hiçbir engel olmayan Jael, Eretz'i acıya boğacaktı. Akiva dünyayı sarsacak utanç verici olayların yankılarını görebiliyordu. Dahası kaosun eşiğinde durduklarını, birkaç saniye sonra Karou'nun hilal şeklindeki bıçaklarını kınından çektiğini de görebiliyordu.

Karou bugün öldürecek, belki kendi de ölecekti.

Şu saniyenin geçmesine bakardı.

Buna izin verilemezdi.

Astrae'de Akiva zihin gücüyle öylesine büyük bir öfkeyi serbest bırakmış, Melek İmparatorluğu'nun sembolü Fetih Kulesi'nin yıkılmasına neden olmuştu. Gerçi bunu nasıl yaptığını hala bilmiyor, anlam veremiyordu.

Öfke patlaması her nasıl bir güçse ondan çıkmış, *sirithar* ile birlikte bir anda yok olmuştu. Akiva hızla ve büyük bir gürültüyle yeniden zamanın akışına katılmıştı. Şimdi de sanki bir aynanın içinden geçiyordu. İçine hapsolduğu ışıkta öne doğru sendelerken nefes almadan sadece bir anlık bir ışıltının

içinde hapsolmuş, nefes alamadan, sadece sihrin neleri yok edeceğini merakla seyrediyordu.

18

Bir Çığlıkla Sönen Mumun Alevi

Bütün meleklerin elleri yayla gerilmiş gibi kılıçlarında duruyor, Kimeralar ise avuçlarını açmış hazır ol pozisyonunda bekliyordu.

Thiago, iki ordunun arasındaki boşluktaydı. İlk ölen o olacaktı. Karou, bıçaklarını çekmeye davranırken beynindeki hayalet çığlık hâlâ haykırmaya devam ediyordu: *Hayır!* Kan dökmeye yeminli şu saniyenin *karmaşasında* düşünmeye zamanı olsaydı, hiçbir gücün bu kaosu durduramayacağını düşünürdü. Meleğin irkilişini gördüğü anda zaten bütün umutları ölmüştü.

Evet, umut ölmüştü. En azından Karou böyle düşünüyordu. Böylesi bir hayal kırıklığı yaşayacağı aklının ucundan bile geçmemişti ama umudun bu seferki ölümü ağır gelmişti.

Ani ve yıkıcıydı. Herkes gibi onu da bir hortum gibi içine çekmişti.

Son kesindi. Melek kılıçlarının savrulmaya, Kimera dişlerinin hırlamaya hazır olduğunu görmek, geleceğin parampar-

ça oluşunu görmek demekti. Geleceğin ve geçmişin gelmiş geçmiş tüm düşüncelerinin ya da duygularının yerini bu... bu... bu anlamsız saçmalık almıştı.

Kafasındaki ses tiz çığlıklar atmaya devam ediyordu: Ölüm mü? Ne için?

Hayal kırıklığının getirdiği kasvet tartışılmazdı ama sızıntı yapıyordu. Bir an içine düştükleri kasvetten sıyrılan Karou kurtulmuş olsa da bütün dünya için...

... Bir çığlığın söndürdüğü mum alevi gibi tükenen umutların bütün ağırlığını içinde hissetti.

Ve bu büyük ağırlığın ardından her şey bittiğinde dünya silinip giderken, Karou enkazdan yükselen bir duman kıvrımından daha fazlası olmayacaktı.

Ölüm. Hem de ne için?

Çıkmaz sokak. Ölüm.

Elleri, niyetlendiği işi sonuçlandıramadı. Bıçaklarını çekmedi. Çekemedi. İçinde hâlâ bir yaşama umudu ve ciğerlerinde nefes olduğunu fark ettiğinde neredeyse şaşkınlıkla derin bir nefes alarak bıçaklarını olduğu yerde bıraktı.

Tek bir saniye.

Bir nefes, bir saniye daha.

Havadaydı, yere doğru süzülüp boş bir çuval kadar gevşek bir şekilde dizlerinin üzerine kondu. Beynindeki çığlık hâlâ *hayır,* diye haykırıyordu, ama sonra... Hiçbir şey olmadığını fark etti.

Hiçbir şey. Olmuyordu.

Canavarların gerilen kasları gevşemişti. Kapkara çentiklerle bezeli eller kılıçların kabzalarında donakalmıştı. Yarı çekilmiş melek kılıçları savrulmadan sadece ışığı yansıtıyorlardı.

Kana susamış iki ordu birden öylece durmuştu.

İyi de nasıl?

Bir saniye geçmek bilmiyordu. Yaşadığı umutsuzluğun ağırlığıyla afallayan Karou buna nasıl bir anlam vereceğini kestiremedi. O gergin anın felakete sürüklendiğini bütün netliğiyle hissetmişti. Nasıl olmuştu da birden herkes öylece *duruvermişti?* Gördüklerini yanlış mı yorumlamıştı? İki taraf da sadece poz mu veriyordu? Kılıçların sesi mi onu yanıltmıştı? Bu kadar basit olabilir miydi? Hayır. Hayır, bir şeyleri gözden kaçırıyor olmalıydı. Her yanından sessiz bir kafa karışıklığıyla sarılmıştı. Gözler yavaşça kırpılıyor, tıpkı kendisi gibi herkes sonsuz bir nefes alıyordu. İçine düştüğü sisten kurtulmak için silkindi.

O sırada iki ordunun arasındaki boşlukta Beyaz Kurt'un ayağa kalktığını gördü. Bütün gözler generale kilitlenirken sis de dağılmaya başladı.

Bu olabilir miydi? Şu tuhaf an *Kurt'un* mu eseriydi?

Karou da ayağa kalktı. Hareket etmek çok zordu. Umutsuzluğu ve hayal kırıklığı gitmiş olabilirdi ama geride bütün ağırlığını bırakmıştı. Kurt'un dizleri kanıyordu. Uthem'in bedeni, kendi kanından oluşan gölün içinde yatıyordu. Thiago, kana bulanacakken ayağa kalkmıştı. Şimdi kan ayaklarının dibinde toplanıyor, beyaz tüylerini kırmızıya boyayarak meleklere doğru akıyordu. Uthem, iri bir yaratıktı, çok fazla kan vardı. Bembeyaz Kurt, dizlerinde ve kaşında tomurcuklanan kendi kanıyla hepsinin ortasında dururken fazlasıyla dramatik bir tablonun kahramanı gibi görünüyordu. Avuçları da kan içindeydi.

Kanlı avuçlarını birleştirmişti. Dua ediyormuş gibi bir hâli vardı ama bunun anlamı açıktı. Saldırmak yerine hamsa dövmelerini birleştirip, avucundaki gözleri kör etmişti. Hem

büyü gücünü hem kendini kontrol ediyordu. Askerlerinden biri yerde ölü yatıyordu ve zalim Beyaz Kurt buna tepki vermiyordu! Bu çok güçlü bir mesajdı ama Karou hâlâ anlamakta zorlanıyordu. Bu hareketiyle nasıl olmuştu da üç yüz Piç meleği durdurmuştu?

Sonunda general konuştu. "Loramendi'nin külleri üzerine yemin ederim ki buraya kan dökmeye değil, ittifak kurmaya geldik. Kötü bir başlangıç yaşadık ve bunu ben planlamadım. Emrim olmadan elini kaldıran her kimse onu bulacağım. Verdiğim *sözü* bozan asker her kimse onu bulacağım ve cezalandıracağım." Tiksinti dolu alçak sesiyle Karou'nun sırtı ürperiyordu.

Thiago dönüp kıstığı gözlerle askerlerini süzdü. Delici gözlerle askerlerini tararken, "O asker her kimse, buradaki herkesi ölümün eşiğine getirdi ve cezasını çekecek," dedi.

Mesaj çok açıktı, herkes bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Tehditkâr gözlerinin takıldığı askerler, oldukları yerde siniyordu.

Tekrar Piçler'e baktı. "Hayatlarımızı tehlikeye atmak için bir nedenimiz var ama bu neden artık birbirimiz değiliz. Kötü bir başlangıç bile bir başlangıç sayılabilir." Konuşması hararetliydi. Gözleri Akiva'nın üzerinde durduğunda, Karou generalin durumu birlikte kontrol altına almak üzere meleğin yardımını beklediğini sezebiliyordu. Herkes gibi o da bekledi. Onları buraya getiren Akiva'ydı, mutlaka bu anı tamir edecek birkaç sözü vardı ama suskunluğu uzadıkça uzuyor, gerginliği perçinliyordu.

Bu işte bir terslik vardı. Liraz bile gözlerini kısmış Akiva'yı bekliyordu. Karou'nun yüreği yine korkunç bir endişeyle sıkıştı. Akiva neredeyse hasta gibi görünüyordu, geniş omuzları kas-

katı kesilmişti. Nesi vardı? Karou, onu daha önce de bu hâlde görmüştü. Daha doğrusu, *Karou* onu bu hâle getirmişti. Şimdi bu hâlde olması hamsa dövmelerinin bir sonucu olamazdı ya? Neden diğerlerinden daha fazla etkilenmiş olsundu ki?

Gözle görülür bir çabanın ardından melek konuşmayı başardı, "Evet. Bir başlangıç." Oysa Kurt'un hararetli konuşması ve güçlü kelimeleri karşısında sesi neredeyse duygusuzdu. "Çok kötü bir başlangıç. Ölen için üzgünüm... Dahası bu ölüme neden olacak kadar birbirimize karşı tetikte durmak zorunda hissettiğimiz için de üzgünüm. Umarım bu bize ders olur."

"Olacak," diye ekledi Kurt. "Karou? Lütfen."

Bir davet. Karou, bütün gözlerin üzerine çevrildiğini hissedebiliyordu. Bir anda damarlarına saldıran delicesine bir korkuya rağmen kendini toparlayıp yürüdü. Doğrudan Uthem'in yanındaki generalin yanına yürürken bütün bakışlar hâlâ üzerindeydi. Kan gölünün ortasında durdu. Thiago'nun bir baş hareketiyle diz çöküp sırtındaki çubuğu aldı. Çubuğun ucundaki zincirden bir buhurdanlık sarkıyordu. Antika tabancalarına benzer sürtünme çarklarıyla çalışan tetiğe bastığında, buhurdanlıktaki tütsü, metalik parmakların şaklaması gibi tutuşuverdi. Biraz sonra kükürtlü koku herkesin burnuna dolmaya başlamıştı.

Karou, Uthem'in ruhunu hissedebiliyordu. Gri gökler, ateş dili ve kıyıyı döven dalgalar gibiydi. Ruh buhurdanlığın güvenliğine girerken görüntüler belirip kayboluyordu. Karou sonunda kilidi çevirip tütsüyü söndürdüğünde ayağa kalktı. Hamsa dövmelerini meleklere göstermemek için özen gösteriyordu.

Bütün gözler hâlâ onun üzerindeydi. Karou, Thiago'ya baktı. Konuşmasalar da doğru bir iş yaptıklarını hissedebili-

yordu. "Daha önce hiç melek diriltmedim ama aynı cephede savaştığımız sürece bunu yapacağım. Tabii melekler de isterse. Bir düşünün, nasıl tercih ederseniz. Teklif var, ısrar yok." Önünde sıralanan meleklerin gözlerine teker teker baktı. "Bir şey daha var. Farklı görünsem de ben bir Kirin'im ve burası benim evim. O yüzden lütfen yolu açın da içeri girebilelim."

Melekler yolu açtı. Bu hemen olmadı ama dalgalar hâlinde ona yolu açtılar. Karou omzunun üzerinden baktığında kalabalıkta Issa'yı gördü. Zuzana ve Mik de kocaman gözlerle onu izliyordu. Göz ucuyla Akiva'nın alevli varlığını sezebiliyordu. Melek âdeta ona bakması için yakarıyordu ama Karou bakmadan ilerledi. Thiago hemen yanı başındaydı. Diğerleri de harekete geçince Piçler iyice iki yana açıldı. Topuklarındaki kanla birlikte Karou ve Thiago, yaratık ordusunun önünden içeri girdi.

"Bunu nasıl yaptı?" diye sordu Liraz fısıltıyla.

Soru sonunda Akiva'nın sirithar sonrası uyuşukluktan sıyrılmasına yardımcı olmuştu. "Kim neyi nasıl yaptı?"

"Kurt." Liraz afallamış görünüyordu. "Bizim yaptığımızdan emindim. Bunu *hissedebiliyordum*. Ama sonra..." Aklındakini kovmak istercesine başını iki yana salladı. "Nasıl durdurdu?"

Akiva ona bakakaldı. Az önceki felaketi *Thiago'nun* durdurduğunu mu sanıyordu?

Keskin bir kahkaha attı. Başka ne yapabilirdi ki? İçindeki enerjinin bir dalga gibi yayıldığını hissetmişti. Neyse ki bu sefer patlama etkisi yaratmamıştı. Bu enerjinin içeriği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama bir şekilde bütün askerlerin aynı anda duraksadığını sezmişti. Bunu Akiva yapmıştı. Bu

katliamı o engellemişti ve... Liraz bile ne olduğunu anlayamadıysa, Karou'nun da kesinlikle ne olduğunu anlamadığı kesindi.

Sahip olduğu sihrin ardından iki kelimeyi bir araya getiremeyecek kadar afallamış hâldeyken Kurt ipleri eline almış, anı sahiplenmiş ve Liraz'ın bile hayranlığını kazanmıştı, öyle mi? Peki Karou nasıl hissediyordu? Akiva, mavi saçlı kızın ordusunun önünden mağaranın girişinde gözden kayboluşunu izledi. Beyaz Kurt yanındaydı. İkisi çarpıcı bir ikili oluşturuyordu ve Akiva'nın elinden kahkaha atmaktan başka bir şey gelmezdi. Oysa yüreği âdeta cam kıymıklarına dönüşmüştü. *Şahane,* diye düşündü. Felek yine yapacağını yapmıştı. Yoksa kader miydi? Yıldız Tanrıları? Şans?

"Ne?" diye üsteledi Liraz. "Neye gülüyorsun?"

"Çünkü hayat piçlik yapmaya devam ediyor," diye yanıtladı Akiva.

"İyi o zaman," dedi kardeşi düz bir sesle. "Sanırım biz de bu hayata gayet güzel uyum sağlıyoruz."

19

Eretz'in diğer ucunda bir sihir dalgası yayıldı. Bu sefer sihri hissettirecek bir Rüzgâr, bir ses ya da bir hareket yoktu, o yüzden hissedenlerin hemen hepsi bunun kendi yalnızlıkları ve çaresizlikleri olduğunu düşündü. Bu öylesine güçlü ve saf bir his dalgasıydı ki bir an için bütün diğer hislerin yerini alırken *hissedebilen* ve düşünebilen bütün yaratıklar gerçek sonun geldiğine kanaat getirdi.

Dalga hızlı ve bulanıktı. Araziyi, gökyüzünü, denizi yalayıp geçti. Hiçbir canlı bu dalgadan muaf değildi, hiçbir materyal, hiçbir mineral önüne set olamadı.

Kanatların taşıyabileceğinden çok daha hızlı bir şekilde Melek İmparatorluğu'nun başkenti Astrae'yi geçti ve geldiği hızla kayboldu. Ardında bıraktığı sessizlikte, hiç kimse muhteşem Fetih Kulesi'nin yıkılışıyla bir bağlantı kurmayı akıl edemedi.

Ama Kule'nin enkazında, geriye kalan çarpık metal iskeletin içinde duran beş melek anladı. Melek olmalarına rağ-

men imparatorluktan değillerdi. Çok uzaklardan avlanmaya gelmişlerdi ve şimdi hep birlikte tıpkı iğnesiz bir pusula gibi yüzlerini güney doğuya çevirmişlerdi. Bu ağır umutsuzluk dalgası karşı konulmaz ve şiddetliydi. Kendilerinin yaratmadığını bildiklerinden dalganın derinliğini ve sarsıcı gücünü çözene kadar sessizce beklediler. Dünyanın tellerine dokunan yabancı bir büyücünün kokusunu alabiliyorlardı.

Bozguna uğramış bu şehrin sokaklarında sert fısıltılarla "Canavar Afeti!" dendiğini duymuşlardı. Cani, hain, Kimera kıyıcı, piç ve baba katili... Bu dalga da onun eseriydi.

Ateş rengi gözleriyle Stelyalılar, bakışlarını uzaktaki Adelphas Dağları'na çevirdi.

Kraliçeleri Scarab kanatlarını açıp keskin dişlerinin arasından katıksız bir hiddetle tısladı: "Ava devam."

20

Çarpık

Uzak Adalar'a gece çökmüştü. Gökyüzünde tomurcuklanan yeni çürükler, şafağa kadar görülemeyecekti. Diğer gecelerden farklı bir geceydi. Gerçekten de kısa sürede herkesi zifiri karanlığa gömmüştü. Gökyüzü bir uçtan diğer uca mavinin en koyusuna boyanmıştı, gökyüzü kapkaraydı. Bu seferki çürük, bir renk tomurcuğundan daha fazlasıydı. Bu bütün ışığı emen bir çarpıklık, bir çukur, bir bozulmaydı. Eidolon gözleriyle gökyüzünü tararken göğün yorulduğunu, acı çektiğini söylemişti. Oysa saptaması, gerçeğin yanında hafif kalıyordu.

Gökyüzü çöküyordu. Fırtına Avcıları'nın kararmayı görmeleri gerekmiyordu. *Hissetmişlerdi.*

Ardından çığlık atmaya başladılar.

21

Nitid'in Elleri

Devasa bir ortak alandan tünellerle birbirine bağlanan Kirin mağaraları, bir dağ köyü olmaktan çok uzaktı. Doğa, zaman ve insan elinin iş birliğiyle oluşan bu yer, planlı olmadığı gibi imkânsız sayılabilecek derecede kolay ve doğaldı. Bir mucize gibiydi. Genel olarak ilk izlenim, coğrafyanın mucizevi bir tesadüfü olduğunu düşündürebilirdi ama asıl mucizevi olan asırlar ve nesiller boyunca Kirinler'in bu mağaraları basit bir estetik anlayışıyla şekillendirmiş olmasıydı. *Nitid'in Elleri.* Bu mağaralar tanrıçanın elleriyle şekillendirilmişti ve bunu bir görev olarak görmelerinin yanı sıra tanrıçalarının tarzını olduğu gibi yansıtırken halk olarak alçak gönüllülüklerini de bu mağaralara yansıtmışlardı.

El marifeti olabilecek çok az ayrıntı vardı. Köşeler yoktu mesela. Asimetrik ve düzensiz basamaklar bile doğal merdivenler gibi görünüyordu.

Karanlıktı ama zifiri karanlık değildi. Güneş ve ayın ışığı, gizli hematit aynalar ve kristal mercekler vasıtasıyla mağaraları belli belirsiz aydınlatıyordu. Ve sessizlik söz konusu bile

değildi. Karmaşık kanallar, taze havayı içeri taşıyan rüzgârın ürpertici uğultularını da taşıyor, karanlık ve fırtınalı bir geceye balina şarkılarının eşlik ettiği sürgit bir ses ortamı yaratıyordu.

Bütün bunların ortasında yürürken Karou, tıpkı iki nehrin birleştiği noktadaymış gibi hem eski hem de yeni bir tecrübeyi yaşıyordu. Madrigal'in hatıralarıyla Karou'nun hayreti her adımda birleşiyordu. Devasa boyutlardaki merkez mağaraya girdiğinde Karou aynı anda hem hatırladı hem de nefesi kesildi. Gördüklerini kavrayabilmek ve aklını başına toplayabilmek için öylece kalakaldı.

Tepedeki Kirin kanatlarını, kahkahaları, müziği, coşkulu şölenleri ve günlük hayatın sıradanlığını hatırlıyordu. Uçmayı bu mağarada öğrenmişti.

Mağara gerçekten de uçsuz bucaksızdı. Yüksekliği yüzlerce metreyi buluyor, genişliğinde ses yankılanarak kayboluyor, sadece bazen tekrar geri geliyordu. Yüzlerce yıldır yerde ve tavanda oluşan on metreyi aşkın dikitlerle sarkıtların buluşması belki milyonlarca yılı bulacaktı, yine de dalgalı duvarlar oluşturmaya yeterli oluyorlardı. Cevher damarlarla süslü kayalık duvarlar, altın renginde parlıyordu. Bazı noktalardaki nişler, Karou'ya bal peteğini ya da operadaki locaları hatırlatıyordu. Melek askerleri kamplarını bu nişlerde kurmuştu, aşağıda çok yakın zamanda söndürülmüş kamp ateşleri görülebiliyordu.

"Vay canına!" dedi Zuzana arkasından. Karou dönüp ona bakmak üzereyken Kurt'a gözü takıldı. General yoğun duygularını yenmeye çalışırken yutkunmakta zorlanıyordu. Kimse göremezdi, diğer yaratıklar arkalarında kalmıştı. Kurt'un gözlerindeki özlem ve matemin bütün yüzüne bir anlığına bile hâkim olmasına ancak Karou tanık olmuştu.

"Hadi gelin," diyerek mağarayı geçti.

Kimera ve Piçler'in oluşturduğu yaklaşık dört yüz üyelik grup hep birlikte ilerledi. Kirin halkının en güzel günlerinde bu dağda muhtemelen yine dört yüz yaratık yaşıyordu ama şimdi bile meleklerle Kimeralar'ı birbirinden ayrı tutabilecek kadar çok yer vardı. Melekler büyük mağarayı alabilirdi. Burası çok soğuktu. Soğuktan Karou'nun nefesi buharlaşıyordu. Derinlere indikçe köyün odaları jeotermal ısıyla ısınıyordu. Karou, onları bu odalardan birine götürecek pasaja yöneldi. Hayır, kendi odasına götürmeyecekti. Orayı sadece kendisi ziyaret edecek, zaman bulabilirse orada kendiyle baş başa kalacaktı.

"Buradan."

22

Deli Boşluk

"Bir çikolatalı pasta, bir banyo, bir yatak. Aynen bu sırada." Zuzana, üç dileğini dile getirirken parmaklarını şaklattı.

Mik, takdirle başını salladı. "Hiç fena değil," dedi. "Ama pasta olmaz. Zehir Mutfağı'ndan gulaş, elmalı tart ve çay alayım. Sonra, evet, bir banyo ve bir yatak."

"Hayır. Saydıkların beş etti. Bütün dilek haklarını yemeğe kullandın."

"İlk dileğim saydığım öğün. Gulaş, elmalı tart, çay."

"Yok öyle yağma. Dilek yatar. Ben kazandım. Sıcacık banyomu yapıp yumuşacık yatağımda uyurken sen artık dolu karnınla beni seyredersin." Sıcak banyo, yumuşak yatak... Ne delice bir hayaldi. Zuzana'nın bütün kasları âdeta ağlıyordu ama kızın bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Zaten dilekleri de gerçekleşmeyecekti. Sadece kendi aralarında şakalaşıyorlardı.

Mik, kaşını kaldırdı. "Ya? Sen banyo yaparken, ben seyredeceğim, öyle mi? Yazık bana."

"Evet, yazık sana. Benimle *birlikte* banyo yapmak istemez miydin?"

"Hem de nasıl?" Mik ciddiydi. "Acayip isterdim. Dilek polisleri bile beni tutamazdı."

"Dilek polisleri..." Zuzana kıkırdadı.

"Dilek polisleri mi?" Karou eşikte göründü.

Yerleştikleri bir dizi küçük mağara, Zuzana'nın anladığı kadarıyla Kirin zamanlarında bir aileye aitti. Dört odalı mekân kayalardan oyulmuştu. Dağın içindeki bir daireye benziyordu. Doğal bir sobayla ortasında delik olduğu için tuvalet olduğuna kanaat getirdikleri bir kaya parçası bile vardı. Gerçi ikincisini kullanmadan önce Zuzana bunun doğruluğunu onaylatma gereği hissediyordu. Ne var ki görünürde ne banyo ne de yataklar vardı. Bir köşeye yığılan kürkler fazlasıyla iğrenç ve eskiydi. Zuzana, bu kürklerin arasında nesillerdir yuvalanarak rahat bir yaşam süren başka dünyaların sürüngenleri ve böcekleri olduğundan emindi.

Meskenlerden oluşan bu kompleks yerleşim birimi, bir tür köy meydanının etrafına kurulmuştu. Devasa giriş mağarasının çok daha küçük bir versiyonu, bu odalardan önce de vardı. Yerleşecek çok bir şey olmasa da askerler yerleşmeye başlamıştı. Eh, demirci Aegir bir şeyler yapıyordu ve Thiago subaylarıyla birlikte büyük savaş öncesi yapılması gerekenlere yoğunlaşmıştı. Zuzana olan bitene ne kafa yoruyor ne de anlamak istiyordu. *Thiago* gerçeği ve büyük savaş da umurunda değildi. Üzerine biraz düşünmeye çalışsa bile beyni tıpkı çocuk kanalı arar gibi zaplamaya başlıyor, sonra -aaah!- yemek kanalında takılı kalıyordu.

Yemekten bahsetmişken, Mik, *diriltme merkezi* için en iyi yeri bulmaya çalışırken Zuzana, Kimeralı Vovi ve Awar'ın geçici bir mutfak kurup Fas'tan getirdikleri malzemeleri düzenlemelerine yardımcı oluyordu. Yemek ya-

panlarla arayı iyi tutmanın kimseye zararı olmazdı, dahası Zuzana yardımlarının karşılığında *birkaç* kuru kayısı elde etmeyi umuyordu.

Birkaç ay önce birileri ona birkaç kuru kayısı hayaliyle heyecanlanacağını söylese, Zuzana kesinlikle kaşlarını kaldırıp boş boş bakardı. Şimdiyse kuru kayısıya, hapistekilerin sigarası gibi takas edilebilecek bir şey olarak bakıyordu.

"Üç Dilek oyunu oynuyoruz," dedi arkadaşına. "Pasta, sıcak banyo, yumuşak yatak. Sen ne dilerdin?"

"Dünya barışı," dedi Karou.

Zuzana gözlerini deverdi. "Aman sevsinler. Azize Karou."

"Kanser tedavisi," diye devam etti Karou. "Ve herkes için boynuzlu at."

"Manasız. Üç Dilek oyununu fedakârlık kadar hiç eden bir şey yoktur. Kendin için dilemelisin ve dileklerin arasında yiyecek bir şey yoksa baştan aşağı fasa fisodur."

"Ama yemek saydım. Boynuzlu at demedim mi?"

"Hımmm. Demek canın boynuzlu at çekiyor, ha?" Zuzana kaşlarını kaldırdı. "Bir saniye. Burada onlardan bulunur mu?"

"Neyse ki bulunmaz."

"Bir zamanlar bulunurdu," diye araya girdi Mik. "Ama Karou hepsini yemiş."

"Doymak bilmez bir boynuzlu at oburuyum."

"Bunu da seri ilanına ekleyelim," dedi Zuzana.

Bu sefer Karou kaşını kaldırdı. "Seri ilan mı?"

"Yolda seri ilan uydurma oyunu oynamış olabiliriz," diye teslim oldu Zuzana. "Zaman geçirmek için."

"Başka işiniz yok zaten. Eee, benim ilan nasıl bir şey?"

"Şey, yazacak durumda değildik ama sanırım şöyle bir şeydi: *Çok güzel, melez ve vurduğunu deviren kız...* Şey... *karmaşık*

olmayan flört, kumsalda uzun yürüyüşler ve sonsuz mutluluk için ölümlü olmayan bir düşman arıyor?"

Karou hemen cevap vermeyince Zuzana, Mik'in onu kınayan bakışlarıyla karşılaştı. Tek kaşını kaldırmasının tek anlamı vardı: *Ne var?* Sonuçta "*soykırımcı meleklerin başvurmasına gerek yok*" kısmını atlamamış mıydı? Sonra arkadaşının elleriyle yüzünü kapattığını gördü. Omuzları sarsılıyordu. Zuzana onun güldüğünü mü, yoksa hıçkırdığını mı kestiremiyordu. Kahkaha olmalıydı, değil mi? "Karou?" dedi endişeyle.

Karou yüzünü açtığında gözleri yaşlı değildi ama eğleniyormuş gibi de görünmüyordu. "Karmaşık olmayan," dedi. "O nasıl *bir şey* acaba?"

Zuzana, Mik'e göz attı. Karmaşık olmayan *onların* ilişkisiydi. Harika bir ilişkiydi. Karou da bu bakışmayı gözden kaçırmadı. Hınzırca arkadaşlarına sırıttı. "Ne kadar şanslı olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?" dedi.

"Biliyorum," dedi Mik.

"Ben *kesinlikle* biliyorum," diye ekledi hızla Zuzana. Her zamanki tarzından bir parça daha zevkle söylemişti. Hâlâ kendini *berbat* hissediyordu. Evet, açtı, pisti, yorulmuştu. Üç dileği boşuna değildi. Ama berbatlık hissi bunların da ötesindeydi. Mağaraya girerken bir an için korkunç bir dünyanın sonuna bakıyormuş gibi hissetmişti.

Neydi bu lanet olası his?

Çocukken çok sevdiği bir bebeği vardı. Aslında bir ördekti. Ve sevgisini olmadık şekillerde gösteriyordu. Ağabeyi Tomáš'ın da dilinden düşürmediği üzere, mesela ördeğin gözlerini emmeyi alışkanlık hâline getirmişti. Minicik dişlerinde takırdayan pürüzsüz düğme gözleri, bir şekilde rahatlatıcı bulurdu.

Oysa annesiyle babasının sürekli, *düğmeyi yutarsa ölebileceği* uyarıları hiç rahat bırakmazdı. "Boğazına kaçarsa boğulabilirsin, tatlım. Nefes alamazsın."

Ama küçük bir çocuk için bu ne anlama gelebilirdi ki? Anlamasını sağlayan yine Tomáš olmuştu. Onu... boğarak. Yani biraz. Zaten ölüm deneyimi yaşatmak için ağabeylerden daha iyisi olabilir miydi? "Ölebilirsin," demişti parmakları boğazına dolandığında. "Aynen böyle."

İşe de yaramıştı. Zuzana o zaman ölümü anlamıştı. Bazı şeyler insanı öldürebilirdi. Oyuncaklar ve ağabeyler de buna dâhildi. Ve büyüdüğü sürece liste giderek uzamıştı.

Yine de hayatı boyunca hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Barbar şair-tiplerin çok sevdiği Nietzche alıntısı neydi? *Boşluğa baktığında, boşluk da sana bakar* mıydı? Eh, bu sefer boşluk gerçekten ona bakmıştı. Hayır. Boşluk ona deli deli, hatta *ateş saçan* gözlerle bakmıştı. Zuzana, bu bakışın yüreğinde yanıklar bıraktığından emindi ve bir daha normal hissedeceğini hayal bile edemiyordu.

Öte yandan korkuları konusunda Karou'ya şikâyet etmeye niyeti yoktu. Buraya gelmeyi *kendisi* istemişti. Karou onu tehlikelerle ilgili uyarmıştı. Tamam, belki bu uyarılar, tıpkı küçük bir çocuğu boğulacağı konusunda uyarmak kadar havada kalıyordu, üstelik uygulamalı bir anlatım da söz konusu değildi... Ama işte buradaydı ve bu yaratıkların arasındaki ağlak bebek olmayı hiç istemezdi.

Peki, şu şans meselesi? "Yaşadığım için bile şanslıyım," diye ekledi. "Küçükken ördek bebeğimin gözlerini emerdim."

Mik'le Karou ona bakakaldığında, Zuzana arkadaşının bakışlarındaki hınzırlığın yerini şaşkın bir endişe aldığını görünce keyiflendi. "Bu... enteresan, Zuze," diyebildi Karou.

"Biliyorum. Üstelik enteresan olmak için uğraşmıyorum bile. Bazıları doğuştan enteresandır. Mesela senin tekdüze ve sıradan bir hayatın var. Biraz daha dışarı çıkmalı, yeni şeyler denemelisin."

"Hı-hı," dedi Karou, arkadaşını bir kez daha o nadir hınzırlık anlarından biriyle ödüllendirerek. "Haklısın. Çok sıkıcı bir hayatım var. Biraz pul koleksiyonu falan yapayım. Bu enteresan olur, değil mi?"

"Hayır, olmaz. Tabii pulları giysi niyetine vücuduna yapıştırırsan ayrı."

"Bu birinin okuldaki sömestr projesi olurmuş gibi geliyor bana."

"Aynen!" diye ona katıldı Zuzana. "Bu tam Helen'lik bir proje. Gerçi bunu bir performansa dönüştürürdü. Pullarla dolu koca bir kâsenin yanında çırılçıplak durup insanların yalayarak yapıştırmasını beklerdi."

Karou sonunda kahkahayı patlattığında Zuzana zaferiyle gururlandı. Arkadaşına kahkaha attırmayı *başarmıştı*. Karou'nun hayatını ya da aşk hayatını daha az karmaşık yapma gücü yoktu ve melek istilası, tehlikeli aldatmacalar ya da birbirini öldürmekten başka bir şey istemeyen ordular söz konusu olduğunda muhtemelen işe yarayabilecek hiçbir şey söyleyemeyecekti ama en azından onu güldürebilirdi.

"Eee, şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu. "Melekler onurumuza görkemli bir şölen mi düzenleyecek?"

Karou yine güldü, ama bu seferki bir parça karanlıktı. "Tam sayılmaz. Sırada savaş konseyi var."

"Savaş konseyi," diye tekrarlarken Mik, Zuzana kadar afallamış görünmüyordu. Zuzana fena hâlde afallamıştı. Son bir saat yaşadıkları elektrikli dehşetin ardından bunu duyunca

tüyleri diken diken oldu. Uthem'in ölümünü seyretmişlerdi! Bu Zuzana için bir ilkti. Dahası yaratığın *kan* gölünden geçmişti. Diğer askerler, sanki her sabah kahvaltı niyetine kan içiyormuş gibi pek etkilenmemişse de Zuzana, neler olup bittiğini tam olarak kavrayamasa da büyük şok yaşamıştı. Felç eden dehşetle öylesine... sarsılmıştı ki ancak şimdi o anı *derinliğin deliliği* olarak anabiliyordu.

Karou, sertçe iç çekti. "Bu yüzden *buradayız.*" Sonra etrafına göz atıp hızla ekledi, "Ne kadar tuhaf görünürse görünsün."

İşte o zaman Zuzana, daha da derinlerde bir yerlerde buraya geri dönmenin arkadaşı için ne anlama gelebileceğini hayal etmeye çalıştı. Elbette bunu hayal etmesi mümkün değildi. Katliam burada gerçekleşmişti. Belki boşluğun yankılarıydı buna sebep, ama Zuzana arkadaşının evine girip ailesinin orada olmadığını gördüğünü, yatakların çürüdüğünü ve selamlayacak hiç kimseyi bulamadığını gözünde canlandırınca nefes alamadı.

"İyi misin?" diye sordu Karou.

"İyiyim. Daha önemlisi, *sen* iyi misin?"

Karou küçük bir gülümsemeyle başını salladı. "Evet, aslına bakarsan iyiyim." Meşalesini havaya kaldırıp etrafa bakındı. "Çok tuhaf. Burada yaşadığım zamanlar, bu mağara benim dünyamdı. Dağın dışında birilerinin yaşadığını bile bilmiyordum."

"Bu inanılmaz," dedi Zuzana.

"Öyle. Üstelik daha en güzel yanını görmedin bile." Karou utangaç görünüyordu.

"Yaaa? Nedir? Lütfen buralarda mantar gibi biten pastalar olduğunu söyle."

Bir kahkaha daha Zuzana'nın zafer hanesine gidiyor.

"Hayır," dedi Karou. "Pasta falan yok ve korkarım yatak konusunda da bir şey yapamayacağım ama..." Susup Zuzana'nın anlamasını bekledi.

Ve Zuzana anladı. *Bu olabilir miydi?* "Dalga geçiyorsun."

Karou'nun gülümsemesi samimiydi. Arkadaşını mutlu edebildiği için mutluydu. "Gelin. Sanırım birkaç dakikayı kendimize ayırabiliriz."

23

Bütün Mesele

Termal havuzlar Karou'nun hatırladığı gibiydi. Yani hemen hemen. Çünkü Kirinler yoktu. Eskiden aileler burada hep birlikte banyo yapmaya gelirdi. Yaşlı kadınlar aralarında dedikodu yaparken çocuklar oynayarak etrafa sular saçardı. Annesinin elleriyle başına sürdüğü selen kökünün, termal suların kükürt kokusuna karışan baharatlı kokusu hâlâ burnundaydı.

"Çok güzel," dedi Mik. Gerçekten de güzeldi. Sular soluk tebeşir yeşiliydi, kayalar pastel resimlerdeki gibi gül kırmızısı ve denizköpüğü renklerindeydi. Küçük olmasa da samimi bir ortamdı. Kat kat termal su havuzlarını sakince akan bir şelale besliyordu. Kristal ışıltıları ve uçuk pembe renkli kara yosunlardan oluşan perdeler, tavanın dalgalandığı izlenimini bırakıyordu. Kara yosun denmesinin nedeni sadece karanlıkta yetişmeleriydi.

"Buraya bak," dedi Karou meşalesiyle mağaranın pırıl pırıl kantaşı bölümünü gösterirken. Bu bir aynaydı.

"Vay canına," dedi Zuzana nefesini tutarak. Üçü yan yana durup yansımalarına baktılar. Aynı anda hem perişan hem

saygın görünüyorlardı. Aynanın eğri yüzeyinde görüntüleri çarpılıyordu. Yüzü tıpkı panayırlardaki komik aynalarda olduğu gibi yüzünün çarpıldığını görünce biraz yana kaymak zorunda kaldı. Saldırıya uğramasının üstünden asırlar geçmiş gibi gelse de yüzü tam olarak iyileşmemişti. Psikolojisi de düzelmiş sayılmazdı. Aslında aynanın çarpıttığı yüzü, herkesten saklamaya çalıştığı iç dünyasını yansıtıyordu.

Soyunup sıcacık ve yumuşacık sulara girdiler. Birkaç saniye içinde tenleri, porselen bebekler gibi pürüzsüzleşti, saçları yumuşadı. Karou'yla Zuzana'nın saçları, fokurdayan suların üstünde denizkızı kuyruğu gibi zarifçe salınıyordu.

Karou gözlerini yumup suya daldı ve suyun gerilimini alıp götürmesine izin verdi. Gerçekten Üç Dilek oyunu oynasaydı, unutuşun nehri Lethe gibi suyun onu alıp götürmesini, ordulardan ve dünyanın sonundan uzaklaşmayı dilerdi. Yine de yıkandıktan sonra sudan çıktı. Temiz kıyafetlerini giyerken Mik kibarca yüzünü başka tarafa çevirdi. Temiz kıyafet dediği şey aslında Fas nehirlerine daldırılıp tozlu çatılarda kurutulmuşa benzeyen kıyafetlerden farksızdı.

"Meşale muhtemelen bir saat daha idare eder," dedi arkadaşlarına, meşalelerden birini alırken. "Yolu bulabilecek misiniz?"

Zuzana'yla Mik bulabileceklerini söyleyince Karou iki sevgiliyi mükemmel ortamın keyfini en saf hâliyle çıkarmaları için yalnız bıraktı. Ayakları onu orduların bitmek bilmez uğultusuna doğru götürürken onları kıskanmamaya çalışıyordu.

"İşte seni buldum."

Karou tam arı kovanına benzeyen köy merkezine dönerken Thiago karşısına çıktı. *Ziri.* Gözleri buluştuğunda, ge-

neral bir an için duygularını saklayamadı. Hızla saklamaya çalışsa da Karou farkındaydı. Generalin gözlerinde umutsuz bir aşk açıkça okunabiliyordu ve bu Karou'nun yüreğini burkuyordu. Kasbah'da çalıntı bedeninde yalnız hissetmemesi için ona, "Yanındayım," demişti. Ama Ziri *yalnızdı*. Karou yanında olduğu hâlde onunla değildi. Ve Ziri bunu biliyordu.

Karou zorla da olsa gülümsedi. "Ben de seni bulmaya geliyordum." Bu doğruydu. "Bir karar verildi mi?"

Kurt derin bir iç çekip başını iki yana salladı. Gerçek Kurt'un asla olmayacağı kadar perişan görünüyordu. Gerçek Kurt sadece savaşın hemen ardından böyle görünürdü. Saçları darmadağınıktı, yere düştüğünde yarılan kaşındaki kan kurumuştu, sıyrık ve yaralarla dolu dizleriyle elleri kanlı et parçalarına dönmüştü. Etrafına hızlıca bir göz atıp eliyle Karou'yu bir eşiğe çağırdı.

Kaskatı kesilen Karou az daha itiraz edecekti. *O Kurt değil,* diye hatırlattı kendine, yaratığın ardından küçük bir odaya girerken. İçerisi karanlık ve rutubetliydi. Karou kapıyı kapattıktan sonra meşalesiyle havada bir yay çizip yalnız olup olmadıklarını kontrol etti.

Yalnızlardı. Ziri bütün gün boyunca şu kısacık zaman diliminde Kurt postundan kurtulmayı mı beklemişti? Bitkin bir hâlde duvarın dibine çöktü. "Lisseth, göstermelik bir idam için bir günah keçisi seçmeyi önerdi."

"Ne?" diye bağırdı Karou. "Bu korkunç bir şey!"

"Kendisi gönüllü olmadığı sürece buna izin vermeyeceğimi söyledim."

"Keşke gönüllü olsa."

"Sonuçta sesi kısıldı." Ziri'nin sırıtışı yorgundu, sonra sesini iyice alçalttı. "Hâlâ bizi bekliyorlar. Daha doğrusu

benim katliam içermesini umdukları bir plan açıklamamı bekliyorlar."

"Sence bir şeylerden şüpheleniyorlar mı?" diye sordu Karou endişeyle. Onun da sesi Kurt'unki gibi fısıltıya dönüşmüştü. Zuzana ve Mik'le olduğu gibi onunla da Çek dilinde konuşmayı dilerdi, böylece duyan olup olmadığını dert etmezdi.

"Bir şeylerden şüphelendikleri kesin. Ama gerçeğe yaklaşabileceklerini sanmıyorum."

"Umarım yaklaşmazlar."

"Gizli bir ajandam varmış da henüz onlarla paylaşmıyormuşum gibi davranıyorum ama bunu ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum. Thiago'nun yakın çevresinde hiç olmadım. Ya planlarını onlarla paylaşıyorlarsa ve benim böyle davranmamı tuhaf buluyorlarsa? Dahası..." Elini başına götürüp yaralarına dokunurken sert bir iç çekti. "Böyle bir durumda *Kurt* ne yapardı? Hiçbir şey yapmazdı. Meleklere günah keçisi falan vermezdi ve hepsine tepeden bakardı."

"Haklısın." Kurt'un rakiplerine tepeden bakışı anında Karou'nun gözünde canlandı. "Öte yandan ***kesinlikle*** bir katliam planlardı."

"Aynen. Ama taktiğimiz zaten bu olmalı: İnandırıcı bir başlangıç noktası bulmak ama onun yapacağı şeyleri yapmamak. Meleklere ne günah keçisi veririm ne de onlardan özür dilerim. Bu bir Kimera meselesi ve tartışmaya açık değil."

"Peki, tekrar olursa?" diye sordu Karou.

"Olmaması için elimden geleni yapıyorum." Basit, ağır, tehditkâr ve pişmanlıkla dolu bir çıkıştı bu.

Karou, onun böylesi bir sorumluluk almak istemediğini biliyordu ama sözleri hâlâ kulağındaydı: "*Ruhlarımızın son*

yankısına kadar dünyamız için savaşacağız." Gözünü kan bürümüş iki ordunun arasında bir duvar gibi durmuştu. Karou, onun yeni bir durum söz konusu olduğunda yine ipleri ele alacağından emindi. "Tamam," demekten başka çaresi yoktu.

Aralarındaki sessizlik büyürken, mesele çözüldüğü için *yalnızlık* durumu da değişmişti. Loş karanlıkta korkuları ve duyguları karmakarışık öylece duran iki yorgunlardı şimdi – aşk, güven, tereddüt ve keder birbirine geçmişti.

"Geri dönsek iyi olacak," dedi Karou, her ne kadar Ziri'ye bir parça daha huzur vermeyi dilese de. "Melekler bekliyordur."

Kurt başını sallayıp ardından kapıya yöneldi. "Saçların ıslak," dedi.

"Termal banyolar var," dedi Karou kapıyı açarken. Sonra Ziri'nin bunu bilmemesinin normal olduğunu hatırladı.

"Kulağa hiç fena gelmiyor." Ziri kanın kaskatı kuruduğu ayak tüyleriyle paramparça ellerini gösterdi. Başını kaya zemine çarptığı yerdeki yara da hâlâ kan içindeydi. Karou yaklaşıp yaraya uzandığında yaratık yüzünü ekşitti. Kanlı kabukların altında kocaman bir şişlik görülebiliyordu.

"Ufff," dedi Karou. "Baş dönmen var mı?"

"Yok. Sadece zonkluyor. Sorun değil." Ziri bunu söylerken dikkatle kızın yüzünü inceliyordu. "Sen çok daha iyi görünüyorsun."

Karou elini yanağına götürdüğünde sızının kaybolduğunu fark etti. Şişliği de inmişti. Parçalanan kulak memesine dokunduğunda etin kapandığını anladı. *Ne oluyordu?*

Sonra küçük bir nida eşliğinde hatırladı. "Su," dedi. Sanki çok eski bir rüyayı hayal meyal hatırlıyordu. "Şifalı etkileri var."

"Sahi mi?" Ziri tekrar paramparça olmuş ellerine baktı. "Bana yolu gösterir misin?"

"Şey." Karou beceriksizce duraksadı. "Gösteririrdim ama şu anda Zuzana'yla Mik orada." Kıpkırmızı kesildi. Muhtemelen âşık çift, önceden tanıdığı Zuzana ve Mik gibi vakit geçirmeyecek kadar yorgundu ama suların şifalı olduğu düşünülürse arkadaşlarının Zuzana-Mik tarzında baş başa bir saat geçirmeleri işten bile değildi.

Ziri hemen anladı. Yüzü kızardı. Mükemmel yüz hatlarına saldıran insani duygular olağanüstü bir görüntü yaratıyordu. Ziri bu bedeni Thiago'dan çok daha güzel taşıyordu.

"Beklerim," dedi mahcup bir kahkaha atarak. Gözlerini kaçırdığında Karou güldü.

Mahcup kahkahalarla kıpkırmızı kesilmiş birbirine böylesine yakın dururken bir anda köşeyi dönen biri olduğu yerde donakaldı. Karou elini Kurt'un kaşından çekmişti ama bedenleri hâlâ yakındı.

Tanrılar ve yıldız tozu aşkına, diye bağırmak istiyordu Karou. *Şaka mı bu?*

Tabii ki köşeyi Akiva'ydı, başka kim olabilirdi ki? Meleğin adım sesleriyle rüzgârın sesi bile hafif kalmıştı. Sadece on adım ötelerindeydi ve her ne kadar duygularını saklama konusunda usta olsa da bu sefer bu ustalığı gösterememişti.

Ani duruşunda gördüklerine inanamıyormuş gibi bir hâl vardı. Yanakları belli belirsiz kızarmıştı. Hatta Karou, meleğin gayriihtiyari nefesini tuttuğuna yemin edebilirdi. Serinkanlılığın kralı Akiva'daki bu işaretler, tokat yemeye eşti.

Karou, Kurt'tan uzaklaştı ama o esnada verdikleri görüntüyü bozamadı. O kısacık saniye boyunca Karou son derece gergindi ama kahkahasıyla mahcubiyetten kızaran yüzünü

gördükten sonra Akiva'nın ne düşündüğünü kestiremiyordu. Yetmiyormuş gibi şimdi de sanki suçüstü yakalanmış gibi bir hisse kapılmıştı.

Beyaz Kurt'la gülüşüp mahcup bir şekilde kızarmak? Eh, bu kadarı *aldatmak* için yeterdi.

Akiva. Uçup kucağına atılmaması yer çekiminin bir güzelliğiydi ama yine de Karou yüreğine söz geçiremiyordu. Sonunda ağırlaşan ayakları ve suçluluk duygusuyla olduğu yerde kaldı.

Akiva, buz gibi bir sesle hızlı hızlı konuştu. "Temsilciler konseyini oluşturduk. Siz de aynısını yapsanız iyi olur." Sustuğunda yüzündeki ifade Kurt'un ifadesinin tam tersiydi. İkiliye bakarken içindeki bütün insani duygular tamamen geri çekilmişti. Tıpkı Karou'nun, onunla Marakeş'teki ilk karşılaşmalarında gördüğü gibiydi. Ruhsuzdu.

"Hazır olduğunuzda toplanırız."

Meşale ışığında Beyaz Kurt'la yüzünüzü kızartacak her ne yapıyorsanız, işiniz bittiğinde toplanırız.

Sonra topuklarının üzerinde dönüp ikiliye cevap verme fırsatı vermeden gözden kayboldu.

"Bekle," diye seslendi Karou ama sesi zayıf çıkmıştı. Zaten rüzgârın uğultusuna rağmen Akiva onu duymuş olsa bile geri dönüp bakmadı.

Ona söyleyebilirdik, diye düşündü Karou. *Ona gerçeği anlatabilirdik.* Oysa fırsatı kaçırmışlardı ve Akiva giderken sanki nefes aldıkları havayı da beraberinde götürmüştü. Uzunca bir saniye boyunca Karou nefes alamadı, sonrasındaysa mesafeli ve normal davranmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı.

"Özür dilerim," dedi Ziri.

"Ne için?" diye sordu Karou, inandırıcılıktan uzak bir aldırmazlıkla. Sanki Ziri gördüklerine anlam veremeyecekmiş gibi. Tabii ki anlamıştı.

"İşlerin başka şekilde yürüyememesine üzülüyorum. Senin için üzülüyorum." Akiva'yla ikisini kastettiğini Karou çok iyi biliyordu ve sevgili Ziri çok samimiydi. Kurt'un yüzü şefkatle parlıyordu.

"Olabilir," dedi Karou, kendini de şaşırtarak. Suçluluk duygusuyla kendi kendine ettiği işkencenin yerine bir rahatlama geldiğini hissedebiliyordu. Brimstone buna inanmıştı, Akiva da inanmıştı. Ve yaşadığı hayattaki en yoğun mutluluğu tattığı sırada Karou da inanmıştı. "Her şey farklı *olabilir*," dedi Ziri'ye. Bu sadece Akiva ve kendisi için bir umut değildi. "Gerçekten istersek hepimiz fark yaratabiliriz," derken gülümsemeyi becerdi. "Bütün mesele bu."

24

Kıyamet Alameti

Saatler sonra Karou, son gülümsediği anın hissettirdiklerini tamamen unutmuştu.

Elbette her şey farklı olabilirdi. Ama önce meleklerin tamamını öldürülmesi ve muhtemelen bütün insanlığın sonsuza kadar enkaza döndürülmesi gerekiyordu. Ah, bir de her hâlükârda kaybetme ihtimali vardı. Ölüm vardı. Çok önemli değildi.

Aslında sürpriz sayılmazdı. Kimsenin bu toplantıya "barış konseyi" falan dediği yoktu.

Ama tarih kitaplarına geçeceği konusunda kimsenin kuşkusu yoktu. Özgür topraklarla İmparatorluk arasında bir duvar gibi duran Adelphas Dağı'nın yücelerinde, toplantının katılımcıları birbirine düşman iki asi ordunun üyeleriydi. Melekler ve Kimeralar. Piçler ve hayaletler. Canavar Afeti ve Beyaz Kurt. Gerçi bugün artık düşman değil müttefiktiler.

Toplantı beklenebileceği kadar iyi gidiyordu.

"Ben açıkça görünen yoldan yanayım." Bu, Hazael'in yerine Akiva'nın yanında yer alan Elyon'du. Briathos, Orit, Akiva

ve Liraz'la birlikte Piçler tarafındaydı. Thiago'nun yanındaysa Karou, Ten ve Lisseth vardı.

"Görünen yol derken?" diye atıldı Kurt.

Elyon, yeterince açıkmış gibi cevap verdi. "Geçitleri kapatacağız. Jael'le insanlar uğraşsın."

Ne?

Karou, böyle bir öneriyi hiç beklemiyordu. Konuşmayı liderlerine bırakmaları gerektiğini bildiği hâlde, "Hayır!" diye itiraz etti.

Hayır, iki dünya arasındaki geçitleri kapatıp insanları, Jael ve bin Dominyon askerinin *insafına* bırakamazlardı. Farklı nedenlerle bile olsa bu konuda anlaşmaları gerekiyordu.

"Jael'in hesabını ben göreceğim," dedi Liraz. Alçak sesle ve duygusuzca konuşmuştu. Sinirleri iyice geren ses tonu, kulağa inkâr edilemez bir gerçekten bahsediyormuş gibi geliyordu. "Ne olursa olsun, perde böyle inmeli."

Liraz'ın niyeti intikamdı. Karou onu suçlayamazdı. Hazael'in cesedini, Liraz'ın perişan matemini, yanında duran Akiva'nın çektiği acıyı görmüştü. O gece yaşadığı en karanlık saldırıya rağmen Karou onları görünce sarsılmıştı. Jael'in ölmesini o da istiyordu ama bu tek meselesi değildi.

"İnsanların başına böyle bir bela saramayız," dedi. "Jael *bizim* sorunumuz."

Elyon'un cevabı hazırdı. "İnsanlar ve silahları hakkında söylediklerin doğruysa, bu işin altından kolayca kalkabilirler."

"Karşılarındakileri düşman olarak görseler dediğin olurdu," dedi Karou. Jael'in görkemli gösterisi, kurnazca bir göz boyamaydı. "Bizlere tanrıları gibi ibadet edecekler," demişti Akiva'ya. Karou onun haklı olduğunu biliyordu. "Tanrı yıl-

dızlarının gökten indiğini ve kanlı canlı bir şekilde yanına geldiklerini hayal et. Onlarla *baş etmeyi* düşünür müydün?"

"Sanırım istedikleri her neyse veirdim," diye yanıtladı Elyon, lanet olası kusursuz bir mantıkla. "Tam da bu yüzden geçitleri kapatmalıyız. Öncelikli meselemiz Eretz olmalı. Bizim olmayan bir dünyadaki savaştan çok daha önemli sorunlarımız var."

Karou başını iki yana salladı ama meleğin sözleri karşısında bocaladığından bir an için verecek cevap bulamadı. Elyon haklıydı. Jael'in insan silahlarını Eretz'e sokmaması her şeyden önemliydi ve onu durdurabilmenin en basit yolu geçitleri kapatmaktı.

Ama bu kabul edilemezdi. Karou insanlığı elinin tersiyle bir kenara itip dünyaya sırtını dönemezdi. Özellikle de Jael'in büyük gösterisiyle kendisi arasında eninde sonunda bir bağ kurulması ihtimali olduğundan bunu yapamazdı. O pislik Razgut'u Eretz'e getirip sahip olduğu tehlikeli bilgilerle serbest bırakan *Karou'ydu*. Yaratık savaş donanımı, din ve coğrafyayla ilgili bütün bilgileri altın bir tepside Jael'e sunmuştu. O kokuşmuş iki meleğin buluşmasına neden olduğu için dünyanın başına bu belayı onun sardığı rahatça söylenebilirdi.

Söyleyecek söz bulmak için bocaladığı saniyeler içinde taş masada destek ararken gözleri Akiva'nınkilerle buluştu. Yakıcı bakışlar karşısında bir an için kalbi tekledi. Melek boş bakıyordu. Acaba onun için ne hissediyordu? Tiksinti? Hayal kırıklığı? Dipsiz bir sızı? Belli olmuyordu.

"Geçit kapatmak, sorunu çözmenin yollarından biri," dedi Akiva. Gözlerini Thiago'ya çevirmişti. "Ama pek iyi bir yol sayılmaz. Düşmanlarımız hep bıraktığımız yerde kalacak ve bir gün ölümüne intikam almak için geri gelmeye çalışacaklardır."

Kendi kaçışından ve bunun sonuçlarından bahsettiği açıktı. Kurt, mesajı almıştı. "Aynen," dedi. "Geçmişin bize öğretmenlik etmesine izin vermeliyiz. Öldürmek son çıkış." Karou'ya kaçamak bir bakış fırlatıp hafifçe gülümsedi. "Bazen ölüm bile yetmez."

Toplantıdakilerin Canavar Afeti'yle Kurt arasında, buz gibi soğuk olsa da bir anlaşma olduğunu anlamaları birkaç saniyelerini aldı.

"Çok belirsiz bir yol," dedi Liraz, Elyon'a dönerek. "Üstelik tatminkârlıktan uzak." Basit sözleri kan donduruyordu. Öldürülmesi gereken bir amcası vardı ve bunu yapmaktan zevk almayı planlıyordu.

"O zaman sizin öneriniz ne?" diye sordu Elyon.

"Her zaman yaptığımızı yapacağız," dedi Liraz. "Savaşacağız. Akiva, güçlerini toplayamasın diye Jael'in geçidini yok edecek. Bin kişilik ordunun hakkından geleceğiz, sonra diğer geçidi kullanarak buraya döneceğiz, portalı kapatacağız ve Eretz'dekilerin ifadesini alacağız."

Elyon, bir süre düşündü. "Bir an için Eretz'dekileri bir kenara bırakırsak, insan dünyasındaki bin kişilik orduyla savaşırken üçe karşı bir olacağız."

"Üç Dominyona karşı bir Piç mi demek istiyorsun?" Liraz'ın dudaklarında beliren gülümseme, bir köpekbalığı yavrusunun ağzındaki palayı andırıyordu. "Ben sayıca eksikliğimizi kapatırım. Üstelik unutma, bizde onlarda olmayan bir şey var."

"Neymiş o?" diye sordu Elyon.

Akiva'ya bir bakış fırlatan Liraz, Kimeralar'a döndü. Konuşmadı. Bakışları son derece aşağılayıcı ve küçümseyiciydi ama bakışlarıyla her şeyi anlatıyordu. Dudakları tiksintiyle

bükülmemiş olsa muhtemelen şöyle derdi: *Canavarlar bizden yana.*

"Olmaz," dedi Elyon hemen. Destek için Briathos'la Orit'e baktı. "Onları öldürmeme konusunda anlaştık, hepsi bu. Gerçi ateşkesi bozdukları için buna hakkımız var–"

"Ateşkesi *biz* bozduk, öyle mi?" Konuşan Ten'di. Daha doğrusu aldatmacanın keyfini çıkarıyormuş gibi görünen Haxaya. Karou onun gerçek yüzünü biliyordu. Çok uzun zaman önce arkadaştılar ve gerçek yüzü kurttan ziyade tilkiyi andırırdı. Gerçi şu anda da daha keskin ve tehditkâr görünen yüz hatlarıyla tam bir kurttu. Bir keresinde bedenden ziyade dişten ibaret olduğunu söylemişti ve Ten'in kurt çenesiyle gülümsemesi tamamen alaycı kaçıyordu. Şimdi bile onu izleyenler aklından, *seni yiyebilirim*, diye geçirdiğini düşünebilirdi. "O zaman neden mağarayı neden *bizim* kanımız kırmızıya boyadı?" diye üsteledi.

"Çünkü biz sizden hızlıyız," diye yanıtladı Orit, belirgin bir küçümsemeyle. "Sanki başka kanıta gerek varmış gibi."

Ten, dişlerini çıkararak masanın üzerinden atılmaya hazır göründüğünde ateşkesin sona ermesi an meselesiydi. "Bunun hesabını sizin okçular vermeli, biz değil."

"Savunmaydı. Hamsalarınızı gösterdiğiniz anda sözümüzden dönme hakkımız doğdu."

Siz ciddi misiniz, diye bağırmak istiyordu Karou. Yaşananlardan hiç mi bir şey öğrenmemişlerdi? Hepsi çocuk gibi davranıyordu. Ölüme susamış çocuklar gibi.

"*Yeter.*" Bağıran Karou değildi. Thiago'nun buz gibi hırlaması sert bir emirdi ve birbirlerinin karşısına geçmiş askerlerin hafifçe irkilmesine neden olmuştu. Ten, generalin bağırışıyla birlikte başını önüne eğdi.

Orit hâlâ ateş saçan gözlerle bakıyordu. Liraz kadar güzel değildi. Daha güzel melekler vardı. Dolgun yüzündeki hatlar zayıftı, burnu herhâlde çok uzun zaman önce kırılmış, burun kemeri büyük bir güç karşısında dümdüz olmuştu. "Neyin yeteceğine sen mi karar vereceksin?" diye sordu Thiago'ya. "Hiç sanmıyorum." Kardeşlerine döndü. "İyi niyetlerini görmeden bu işe devam etmeyeceğimizi sanıyordum. Ben iyi niyet falan göremiyorum. Tek gördüğüm sıkılmadan suratımıza sırıtan canavarlar."

"Hayır," dedi Thiago. "Bu doğru değil."

"Sırıtmamamız için dua edin," diye ekledi Lisseth, generale destek olmak için.

Thiago, yardımcısının söylediklerini duymamış gibi devam etti. "Emirlerimi yerine getirmeyen askerlerimden hesap soracağımı söyledim ve öyle de yapacağım. Bu konu sizi hiç ilgilendirmez, buna tanık olmanıza izin vermeyeceğim."

"İyi de hesabın kapandığını nereden bileceğiz?" diye çıkıştı Orit.

"Bileceksiniz," dedi Kurt, az önce Karou'nun yerine çıkış yaptığı kadar sert ve tehditkâr bir tavırla. Sesinde çekingenlikten eser yoktu.

Elyon tatmin olmamıştı. Kardeşlerine dönerek "Yanımızda savaşmalarına izin verecek kadar onlara güvenemeyiz," dedi. Orduları birleştirmeden de Jael'le savaşabiliriz. Sizinkiler senin emirlerine itaat eder, bizimkiler de bizim emirlere. Ayrı savaşacağız."

Kimeralar'ı süzen Liraz aksini düşünüyordu. "Ordudaki tek bir hamsa bile Dominyonları zayıflatıp bize fırsat yaratabilir."

"Ya da bizi zayıflatabilir," diye itiraz etti Orit. "Bizi zayıflatarak karşı tarafa fırsat yaratabilir."

Karou, Akiva'dan yana kaçamak bir bakış fırlattığında meleğin gözlerinde kıvılcımların uçuştuğunu gördü. Belli ki aklına heyecan verici bir fikir gelmişti. Aniden konuşmaya başladığında, Karou onun bu fikri dile getirmesini bekliyordu ama melek sadece, "Liraz haklı, ama Orit de haklı," dedi. "Orduların birlikte savaşmasını konuşmak için biraz erken olabilir. Bu meseleyi sonraya bırakalım." Konu saldırı planlarına doğru kaydığında Karou hâlâ merak içindeydi: *Akiva'nın gözlerinde gördüğü kıvılcımlar ne anlama geliyordu? Aklına acaba ne gelmişti?*

Ve merak ederken gözlerini ondan alamıyordu. Meleğin bir çıkış noktası bulduğunu ummayı çok isterdi, çünkü geçen her saniye meleklerle Kimeralar'ın en azından bir konuda fikir birliği içinde oldukları daha da netleşiyordu. İki taraf da planlarını yaparken saldırının insanların hayatındaki etkilerini hiç umursamıyordu.

Savaş konseyi tartışmaya devam ederken Karou bunu dile getirmeyi denedi ama kimsenin dikkatini çekemedi. Sanki Liraz her girişiminde sözünü kesip konuşmaya başlıyordu. Dahası daha önceki çıkar çatışmaları yüksek sesli itirazlarda buluşurken, şimdi iyice zıvanadan çıkmışlardı. Liraz, Jael'in kanını istiyordu ve kanın kimin üzerine sıçrayacağı umurunda değildi.

Herkesin aynı telden çalmaya başladığını hissedince Karou telaşla, "Dinleyin," diye atıldı. Böylesi bir konseyin aynı telden çalması bir mucize sayılabilirdi ama bunun *iyi* bir mucize olduğu söylenemezdi. "Saldırdığımız anda Jael'in gösterisinin bir parçası oluruz. Beyazlar içindeki melekler, siyaha bürünmüş meleklerin saldırısına uğruyor! İnsanların Kimeralar hakkında ne düşüneceklerinin hiç önemi yok.

Bunun için de bir hikâyeleri var ve onların hikâyesinde şeytan bir *melek*–"

"İnsanların hakkımızda ne düşüneceklerini kafaya takmak zorunda değiliz," dedi Liraz. "Bu bir şov değil. Bu bir pusu. Girip çıkacağız. Hızla. İnsanlar ona yardım etmeye çalışırlarsa, onlar da düşmanımız olur." Ellerini taş masanın üzerine koymuştu. Her an oturduğu yerden fırlayabilirmiş gibi görünüyordu. Ah, kesinlikle gözünü kan bürümüştü.

"Bu muhtemel düşmanı hafife alıyorsun," dedi Karou. Aslında tüfekleri, roketleri ve askeri hava araçları olduğunu anlatmak istiyordu. Ama Eretz dillerinde böylesi detaylı bir şekilde konuşmaya başlamak mümkün değildi. "Kitlesel katliam silahları var," dedi bunun yerine. Bu da derdini anlatırdı.

"Bizim de var," diye karşılık verdi Liraz. "Bizim *ateşimiz* var." Öylesine buz gibi bir sesle konuşmuştu ki Karou durakSadı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu sonra, öfkeden tizleşen sesiyle. Liraz'ın ne demek istediğini tabii ki çok iyi biliyordu. Zaten bildiği için böylesine sarsılmıştı. Loramendi'nin külleri arasında durmuştu. Melek ateşinin neler yapabileceğini görmüştü. Zuzana'yla Mik uyurken onları ısıtan Liraz mı dünyayı ateşiyle yakmakla tehdit ediyordu?

Akiva araya girdi. "O noktaya geleceğimizi sanmıyorum. İnsanlar düşmanımız değil. Mümkün olduğunca az hasar yaratmalıyız. İnsanlar Jael'in kuklası dönüşse bile bunun nedeni cahillikleri olur."

Sözleri soğuk ama rahatlatıcıydı. *Mümkün olduğunca az hasar yaratmak.* Beyni isyan ederken Karou duygularını saklamak için âdeta savaşıyordu. Ne olursa olsun insan dünyası, melek ateşi karşısında kuru bir çıraya benziyordu. *Kıyamet,*

diye düşündü. Son aylarda iyice zenginleşen kendi felaketler tarihçesi için bile böylesi bir yıkım fazla kaçardı. *Sadece iki dünyanın yok edileceğini düşünerek dert edinmem aslında iyi bir şey*, diye geçirdi bu sefer aklından. Kahretsin ki muhtemelen daha fazla *dünya* söz konusuydu. Neden olmasındı ki? Bir dünya, yıldız tozundan oluşmuş mükemmel bir tesadüf olabilirdi. Ama iki dünyanın varlığını bilirken, *sadece iki dünya* olması ihtimali ne kadardı?

Yürüyün be dünyalar, diye düşündü. *Kıyametlerden kıyamet seçin!* Masadakilere şöyle bir göz gezdirdi ama savaşçıların savaş konseyindeydi ve burada verilen bütün kararlar, "*Tabii ki geri zekâlı, ya ne olacağını sanıyordun?*" dosyasına girecekti. Yine de şansını denedi. "Hasarın azı çoğu olmaz."

Akiva'nın gözlerinde bir yumuşama gördüğünü sansa da cevap veren o olmadı. Lisseth, iğrenç bir tıslamayla, "Aman, çok endişelendim!" dedi. "Sen Kimera mısın, yoksa insan mı?"

Lisseth. Karou, onu gelecekte keyifle geviş getirirken hayal etti. Dönüp o Naja suratına bakmamak, yüzüne karşı *Möööö* dememek için kendini zor tuttu. Bunun yerine bir gerçeği açıklıyormuş gibi lütfedercesine, "Ben insan bedeninde bir Kimera'yım, Lisseth," dedi. "Bunu şimdiye kadar anlamış olduğunu sanıyordum."

"Çok iyi anlıyor. Öyle değil mi, asker?" Thiago yan gözle Naja'ya uyarı dolu bir bakış fırlattı. Azarı daha sonra yiyeceği belli oluyordu. Kurt, ne olursa olsun aralarındaki birliği bozmamak adına konseyin önünde onu azarlayamazdı. Lisseth'in çıkışının buna son derece ters olduğunu fark edince bir kez daha hayret etti.

"Evet, efendim," dedi Lisseth, duygusuz bir sesle.

"Ve insanlar bir yana," diye devam etti Karou. "Bize ne olacak? Kaçımız ölecek?"

"Gerektiği kadarımız ölecek," diye cevap verdi Liraz masanın karşı tarafından. Karou, muhteşem görünen ölüm meleği buz kraliçesini omuzlarından tutup *sarsmak* istiyordu.

"Ya kimsenin ölmesi gerekmiyorsa?" diye üsteledi. "Ya başka bir yolu varsa?"

"Eminim vardır," derken Liraz, sıkılmış gibi konuştu. "Neden gidip Jael'den çekip gitmesini rica etmiyoruz? Belki lütfen dersek–"

"Ben bunu kastetmedim," diye patladı Karou.

"Ne o zaman? Başka bir fikrin mi var?"

Tabii ki Karou'nun başka bir fikri yoktu. Kabul etmekten başka çaresi yoktu ve bunun için kendine öfkeleniyordu. "Henüz yok."

"Aklına bir şey gelirse bizimle paylaşacağına kalıbımı basarım."

Ah, şu küçümseyen bakış, şu alaycı ses tonu... Karou, meleğin nefretini suratında patlayan bir tokat kadar net hissetti. Bunu hak etmiş miydi? Akiva'ya bir bakış fırlattı ama melek ona bakmıyordu.

"Bu iş tamam," dedi Thiago. "Askerlerimin dinlenmeye ve bir şeyler yemeye ihtiyacı var. Dahası diriltme işlemlerine girişmemiz gerekiyor."

"Şafak vakti uçuyoruz," dedi Liraz.

Kimse itiraz etmedi.

Hepsi buydu.

Konsey dağılırken Karou'nun aklında iki kelime vardı: *Kıyamet alameti.*

Ya da... Belki değildi. Ona doğru hiç bakmayan Akiva'nın çıkışını izlerken, gözlerinde tanık olduğu kıvılcımları meleğin

bir fikri olduğuna yormaya meyilliydi ama insanların dünyası için savaşma konusunda ne ona ne de başkasına güvenmeye niyetliydi. Kendi adına bu katliamın gerçekleşmesine kolay kolay izin vermeyecekti. Üstelik hâlâ zamanı vardı.

Çok bir zaman sayılmazdı ama vardı işte. Ki bu da iyi bir şeydi, öyle değil mi? Tek yapması gereken yaklaşmakta olan kıyameti önleyecek bir plan geliştirip bir şekilde ekşi suratlı askerleri ikna etmekti. Yaklaşık on iki saat içinde. Mümkün olduğunca çok sayıda diriltme işlemi yaparken transa girse bile.

O kadar da büyütülecek bir durum yoktu.

GELİŞ + 24 SAAT

25

Sen, Çoğul

Konseyden sonra Akiva, kendisi için belirlediği odaya girip kapısını kapattı.

Liraz biraz dışarıda durup dinledi. Ardından tıklamak için elini kaldırdı ama tekrar indirdi. Yaklaşık bir dakika boyunca gözlerindeki özlem ve öfke karışımı kıvılcımlarla kapının önünde öylece kalakaldı. İki kardeşiyle birlikte olduğu zamanları özlüyordu. Şimdi ihtiyacı olduğu hâlde yanında olmadıkları için öfkeliydi. Kendini korumasız hissediyordu.

Bir yanında Hazael, diğerinde Akiva, hep ona kalkan olmuşlardı. Tabii savaş sırasında. Beş yaşından beri birlikte eğitilmişlerdi. Günlerindeyseler altı kollu, tek beyinli bir beden gibi dövüşürler, hiçbiri düşmana açık vermezlerdi. Ama şimdi bunun sadece savaşta olmadığını daha iyi anlıyordu. Liraz, iki kardeşini her zaman aralarında durabileceği birer duvar gibi kullanmıştı. Tıpkı şu anda ihtiyaç duyduğu gibi bir duvar. Hazael göçüp Akiva kendi dünyasına kapandıktan sonra rüzgârın her yandan estiğini, her an kendisini dağıtabileceğini hissedebiliyordu.

Bir zamanlar yanında birinin olmasını rica etmesine bile gerek olmazdı. Şimdiyse ihtiyaç duyduğu hâlde Akiva'nın bunu hissedememesi canını fena hâlde yakıyordu. Nasıl kendi yasını tutup Liraz'ı dışarıda tutabiliyordu?

Kapıyı çalmadı, bunun yerine omuzlarını dikip yürümeye devam etti. Nereye gittiğini bilmiyordu, nereye gittiğinin bir önemi de yoktu. Kılıcını amcasının kalbine saplayıp yavaş yavaş batırana kadar yaptığı ne varsa dolgu malzemesinden öteye gitmeyecekti zaten.

Ne insanlar, ne silahları, ne Karou'nun delice endişeleri ne de barış yakarışları bunun önüne geçebilirdi.

Hiçbir şey buna engel olamayacaktı.

Akiva yas tutmuyordu. Kardeşinin cesedi ve Karou'nun Kurt'la kırıştırmasına dair gözünün önüne gelen görüntüleri beyninin arkalarına itmişti. Gözleri yumuluydu, rüyasız bir yüzü uykuya dalmış gibi hareketsizdi ama uyumuyordu. Tam olarak uyanık olduğu da söylenemezdi. Bullfinch'te onu öldürmesini umut ettiği yaraların iyileşmesi sırasında keşfettiği bir yerdeydi. O zaman ölmemişti gerçi, dahası kolunu yine eskisi gibi kullanmaya başlamış olsa da omzundaki sızı yıllardır bir saniye olsun dinmek bilmemişti.

Şimdi de sihir çalıştığı yer olan o sızının ta içindeydi.

Sirithar değildi bu. Tamamen başka bir şeydi. Bilerek yaptığı bütün sihirleri, burada yapmıştı, hatta belki burada *bulmuştu.* Başlarda zihninin karanlık derinliklerindeki bir gizli kapaktan geçiyormuş gibi hissediyordu ama zaman geçtikçe güçlenerek daha derinlere indi. Mekân algısı her seferinde biraz daha genleşiyordu. Daha sonraları ise kendine geldiğinde, sanki çok uzak diyarlardan geri gelmiş gibi boş ve dengesiz hissediyordu.

Sihri yapıyor muydu, yoksa buluyor muydu? Sihir içinde miydi, değil miydi? Bilemiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu. Eğitim almadan içgüdüleri ve umutlarına güvenerek bu gece her geçen dakika bu soruların yanıtını arıyordu.

Savaş konseyinin ortalarında, aklına gelen fikir, âdeta bir keşifti. Hamsa sihrini düşünmüştü.

İki ordunun kısa zamanda uyum sağlayacağına inanırken hayal görmüyordu. Endişe verici olduğunun farkındaydı ama aynı zamanda asıl başarının ateşkeste değil, gerçek bir ittifakta olduğunu görebiliyordu. Entegrasyon gerekliydi. Karma ordu olsun olmasın Dominyonlar'la karşılaştıklarında sayıca hep az kalacaklardı. Oysa Liraz haklıydı: Her bölükte bir hamsa olması, düşmanı zayıflatacak, dengeyi sağlayacaktı. Bu zaferle yenilgi arasındaki ince bir çizgiydi.

Kötü başlangıç yaptıkları hesaba katılırsa yine de kardeşlerinin Kimeralar'a güvenmekte zorluk çekeceklerini biliyordu. Hamsa dövmeli avuçlar, meleklerin kendilerini savunamayacakları tek silahtı.

Ama ya bir *savunmaları* varsa?

İşte toplantı sırasında Akiva'nın aklına gelen buydu. Piçler'i hamsa dövmelerinden koruyabilecek bir karşı sihir üzerine çalışsa ne olurdu? Karşı sihri bulup bulamayacağını bilemezdi, hatta belki de hiç bulmamalıydı. Bunu başarırsa, çözüm olmaktan ziyade sorun mu olurdu? Kimeralar, avantaj kaybetmekten hiç hoşlanmayacaktı.

Peki... Karou?

İşte bu noktada Akiva kayboluyordu. Bütün içgüdülerin umut maskesinin ardına gizlenmişken ve umutların aslında olasılık ayağına yatan çaresizlikken hislerine nasıl güvenebilirdin ki? Çünkü başarırsa, iki ordunun arasında gerçek bir

ittifak umuduyla birlikte çok daha kişisel bir sonuç daha elde edebilirdi.

Karou, ona artık rahatça dokunabilirdi. Acı çekmeden onun dokunuşlarını tam anlamıyla hissedebilirdi. Kızın ona dokunmak isteyip istemediğini bilemezdi ama yine de başarırsa Akiva'nın cepte tuttuğu bir şansı olacaktı.

Melekler ve Kimeralar, dağın içindeki köyle büyük mağaraya açılan girişe nöbetçiler yerleştirmişlerdi. Tabii ki ayrı ayrı duruyorlardı. Düşmanın her köşede olduğuna dair bir inanç hâkimdi. Ordunun geri kalanı kaçmanın imkânsız olduğu, gökyüzünü göremedikleri bu kaya duvarlar arasında hapsolmuş gibi hissediyordu. Özellikle de çıkışla aralarında Piçler'in olduğunu bilen Kimeralar, âdeta kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Dinlendiler, yemek yediler, köle tacirleri tarafından yıllar önce yağmalanmış Kirin cephanelerinden kalan silahları değerlendirmeye çalıştılar. Kılıç yapmak için kap kacağı ve metal aletleri ateşte eriten Aegir'in demir döverken çekicinin çıkardığı sesler dağın kendi seslerine eşlik ediyordu. Bazı askerler eski okları tüylerle dengelemeye çalışıyordu ama geri kalanını meşgul edecek herhangi bir iş olmadığından başıboşluk tehlike yaratıyordu. Bariz bir tartışma yaşanmıyorduysa da verilen söz tutulmadığı için hiçbir canavarın cezalandırılmamış olmasına öfkelenen melekler, kaya duvarların içinde nabız gibi atan hamsa dövmelerinin kendilerini hasta ettiğinden şikâyet ediyordu.

Generallerinin açık emrini akıllarından çıkarmayan Kimeralar ise dengelerini sağlayabilmek ya da bir yere yaslanmak için kaya duvarlara avuçlarını bastırmak için bir sürü

fırsat buluyordu. Hamsa sihrinin kayalıklardan yansıması pek olası değildi ama denemeler olmuyor da değildi. Piçler hakkında konuşurlarken onlardan kara elli kasaplar diye bahsediyor, çentiklerle dolu ellerini kesip yakmakla ilgili sessiz sedasız mırıldanıyorlardı.

Öte yandan genel kafa karışıklığının ötesindeki umutsuzlukları, içlerini oyuyordu. Umut, hem yaratıklar hem de meleklerde, tıpkı uzaklaşan bir davulun sesi gibi azalıyordu. Kimse dile getirmese de herkesin en zayıf noktası buydu. Bu askerler umutsuzluğu böylesine temelden hissetmemişlerdi ama umutsuzluk oradaydı.

Korku gibi umutsuzluk da her an pusuda yatıyordu.

Karou, yeterince zaman geçirdiğine karar verip Thiago, Ten ve Lisseth'in gerisinde kalmıştı. Köye tek başına döndüğünde Issa, "Eee?" diye sordu. Yılan kadın onun yolunu gözlüyordu. "Nasıl gitti?"

"Tahmin edebileceğin gibi," dedi Karou. "Kan dökme aşkı ve cesaret gösterileri."

"Herkes mi?" diye üsteledi Issa.

"Sayılır." Karou gözlerini kadından kaçırdı. Bu doğru değildi. Ne Akiva ne de Thiago öyle davranmıştı ama aksi olsaydı bile sonuç farklı olmayacaktı. Gözlerini ovuşturdu. Offf, çok yorgundu. "Katliama hazır ol."

"Saldırıyoruz o zaman? Eh, işe koyulsak iyi olacak."

Karou derin bir iç çekti. Şafağa kadar zamanları vardı. O zamana kadar kaç yaratığı diriltebilirlerdi? "Böylesi bir savaşta bir avuç asker ne işe yarar?"

"Elimizden geleni yapalım," dedi Issa.

"Yeter mi? Çünkü planlarımızı savaşçılar yapıyor."

Issa bir an için sessiz kaldı. Mağara köyünün hemen dışındaydılar. Köşeyi döndükleri anda meydana giden köy odaları başlıyordu. "Peki, planlarımızı bir sanatçı yapsaydı?" diye sordu Issa nazikçe.

Karou dişlerini sıktı. Savaş Konseyi'ne üzerine düşünebilecekleri bir alternatif veremediğinin farkındaydı. Liraz'ın dalga geçişini hatırladı: "Neden gidip Jael'den çekip gitmesini rica etmiyoruz?" Keşke sorunu böyle çözebilselerdi. *Böylece melekler sessizce evlerine döndüler ve mutlu mesut yaşadılar. Son.*

Çok zayıf ihtimaldi.

Issa'nın sorusunu, "Bilemiyorum," diye yanıtlarken acı da olsa yetersizliğini kabul etmek zorundaydı. Ağır adımlarla basamakları inmeye devam etti. "Bir keresinde bir ödev için bir resim yapmıştım. Hatırlıyor musun? Hani savaş konseptli bir resim yapmam gerekmişti?"

Issa başıyla onayladı. "Çok iyi hatırlıyorum. Sen gittikten sonra üzerine çok konuştuk."

Karou, masanın iki yanında birbirine bakan canavar görünümlü iki adam çizmişti. Önlerindeyse devasa boyutlarda birer kâse dolusu insan vardı. Birbirine dolanmış kollar ve bacaklar, acıdan çarpılmış minik yüzler... Ve iki adam, çatallarını büyük bir açlıkla birbirlerinin kâselerine saplıyor, *insanları* ardı ardına koca ağızlarına atıyorlardı.

"Orada şunu anlatmaya çalışmıştım: Rakibinin kâsesini ilk boşaltan savaşı kazanıyordu. Mesele şu ki daha Eretz hakkında hiçbir şey bilmeden burayı, buradaki savaşı ya da Brimstone'un bu savaştaki rolünü çizmişim."

"Ruhun biliyordu," dedi Issa. "Beynin bilmese de ruhun her şeyi biliyordu."

"Belki," dedi Karou. "Konsey toplantısında sürekli o resmi düşündüm. Olan biten her şeydeki rolümüz aklımdan çıkmıyordu. Biz kâsede hile yapıyoruz. Sürekli yeniden dolduruyoruz ve canavarlar sürekli dev çatallarını kâseye daldırıyor, çünkü biz oldukça kâseleri hep dolu olacak. Hiç kaybetmiyoruz ama aynı zamanda hiç de kazanmıyoruz. Sürekli ölüyoruz. Böyle değil mi?"

"*Böyleydi*," diye düzeltti onu Issa. Buz gibi elini Karou'nun koluna koydu. O kadar güzeldi ki yüzü tıpkı Rönesans Madonna'sı gibi tatlıydı. "Brimstone'un seninle ilgili çok daha büyük umutları olduğunu biliyorsun."

Kimera dilinde, ikinci tekil şahsın hem tekil hem de çoğul kullanımı vardı ve Issa şimdi çoğul formunu kullanıyordu. *Brimstone'un sizlerle ilgili çok daha büyük umutları vardı. Çoğul.*

Sen ve Akiva. Karou, Brimstone'un söylediklerini hatırladı. Madrigal olduğu zamanlarda idamından hemen öncesinde hücreye gelen ustası, asırlardır yaptığı şeyi sürdürmesinin tek nedeninin Kimeralar'ı hayatta tuttuğu inancı olduğunu söylemişti. "Ta ki dünya yeniden yaşanılacak bir yer olana kadar," diye tekrarladı Karou, adamın sözlerini yumuşak bir sesle.

"O bunu yapamadı," dedi Issa da yumuşacık bir sesle. "Ve Savaş Lordu da yapamadı. Thiago'nun yapamayacağı açıktı. Ama sen yapabilirsin." Yine ikinci tekil şahıs, çoğul.

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi Karou, korkunç bir sırrı paylaşırcasına. "Kimeralar ve Melekler, hep birlikte buradayız ama aslında birlikte değiliz. Herkes birbirini öldürmek istiyor ve fırsat bulduğunda bunu yapmaktan çekinmeyecektir. Bunun yeni bir dünya olduğunu söylemek aptallık olur."

"İçgüdülerini dinle, tatlı kızım."

Karou yorgun bir kahkaha attı. "İçgüdülerim hemen uykuya yatıp her şey bittikten sonra uyanmamı söylüyorsa ne yapayım? Mesela iki dünya düzeldiğinde, geçitler kapandığında, herkes kendi tarafına geçtiğinde, Jael yenildiğinde ve savaş bittiğinde uyansam ne güzel olur."

Issa gülümsedi. "Bunlar olup biterken uyumayı hiç istemezsin, aşkım. Bunlar çok sıra dışı zamanlar." Gülümsemesi hınzırlaşana kadar neşeliydi. "Ya da *sen* ne yapacağını anladığında çok daha sıra dışı olacak."

Karou, hafifçe kadının omzuna vurdu. "Harika. Sağ ol. Üstümden büyük yük kalktı."

Issa onu kendine çekip sarıldı. Tıpkı geçmişteki binlerce Issa sarılışı gibi bu seferki de Karou'nun içini güçle doldurdu. Bu başkalarına inanma gücüydü. Şimdi o da Brimstone'un inançlarını içinde hissediyordu.

Peki, Akiva'ya hâlâ inanıyor muydu?

Sırtını dikleştirdi. Zuzana'yla Mik'in seçtiği diriltme merkezine iyice yaklaşmışlardı. Karou, açık kapıdan içeride titreşen meşalelerin yeşil ışıklarını seçebiliyordu. Patikanın ilerisinden mağara sakinlerinin sesleriyle pişen yemeklerin kokuları geliyordu. Sebzeler, kuskus, pide, ellerinde kalan son Fas tavukları. Sıskacık tavuklar. Karou, sırf acıktığından güzel koktuğunu düşünmüyordu. Aklına bir şey gelmişti.

İçgüdülerini dinle. Bunun yerine midesinin sesini dinlese? Bir plan ya da çözüm değildi belki ama küçük de olsa bir fikirdi. Emekleyen bir fikir. Issa'ya, "Zuze ile Mik'e hemen geleceğimi söyler misin?" dedikten sonra Kurt'u bulmaya gitti.

26

Kan Tomurcukları

Akşam yedi civarında, çığlıklar atarak uyanmasının üzerinden yirmi dört saatten fazla zaman geçmişken Eliza bitkin düştü ve kendini rüyaların kucağına bıraktı.

Rüya her zamanki gibi gökyüzüyle başlamıştı. Herhangi bir gökyüzü. Uçsuz bucaksız maviliği bulutların lekelediği sıradan bir gökyüzüydü. Ama rüyadaki Eliza bir şeyler biliyordu. Rüyalara özgü o keskinlikle bir şeyler bildiğini hissediyordu. İçinde bulunduğu rüya, bir fantezi ya da hayal ürünü değildi. Sanki zihnine bağlı bir kordonla çok daha derin ve tuhaf bir yerde dolaşıyordu. Bu yer gerçeğe çok yakındı.

Ve Eliza'nın en başta bildiği şey, bu gökyüzünün özel ve çok ama çok uzaklarda olduğuydu. Tahiti ya da Çin uzaklığı değildi bu. Hissettiği uzaklık, bildiği evrene meydan okuyordu.

Nefesini tutmuş gökyüzünü izliyor, bir şeyler olmasını bekliyordu.

Bir şeylerin olmasını umuyordu.

Bir şeyler olmasından korkuyordu.

Vicdan azabı gibi *umut* ve *korku* kelimeleri de rüyadaki hislerinin yoğunluğunu tanımlamaya yetmezdi. Gündelik umut ve korku kelimeleri, hissettiklerinin en fazla birer avatarı olabilirdi. Bu dünyadaki karşılıkları, gerçek hayatta yenilip yutulamayacak derecede saf ve korkunçtu, insanın aklını kaçırmasına neden olabilirdi. Rüyada bile Eliza, katlanılmaz bir beklentinin baskısıyla paramparça olacağını hissediyordu.

Gökyüzünü seyret.

Olacak mı?

Yapamam. Yapmamalıyım.

Yapmamalıyım yapmamalıyım yapmamalıyım.

Bir hıçkırıkla boğulur gibi oldu. Umutsuz umudu bir keman nağmesi gibi dalga dalga içine yayıldı, tek bir kelime *-lütfen-* bütün içtenliğiyle sonsuzluğa doğru uzandı. Ama sonsuzluk uzak değildi.

Çünkü dünyanın sonu yaklaşmıştı.

Rüyanın defalarca ağına düşürdüğü Eliza, olan biteni seyretmeye zorlanmıştı. İlk seferinde yedi yaşındaydı, o günden beri sayısız kez aynı rüyayı görmüştü ve neler olacağını adı gibi bildiği hâlde her seferinde umudu her an yakalayabilirmiş gibi hissederken dehşet anı onu içine çekivermiş...

... Umudu da beraberinde sürüklemişti.

Mavilikte bir tomurcuk. Henüz çok küçüktü. Gökyüzünde belli belirsiz bir nokta, mürekkep hokkasından düşen tek bir damla gibiydi. Hızla büyüyüp diğerlerine katıldı.

Gökyüzü kanayıp tomurcuklandı. Renkli fırıldaklar büyüdükçe büyüyor, bir ufuktan diğerine uzanıyor, birleşiyor, kaynaşıyor, lekelerden oluşan bir kaleydoskop gibi iç içe geçiyordu. Gökyüzü yeniliyordu. Manzara hem büyüleyici hem de korkunçtu. *Korkunç, korkunç, sonsuz korkunç, amin.*

Dünya böyle sona erecekti. *Benim yüzümden. Benim yüzümden. Daha kötüsü yapılmadı. Ne tarihte, ne bütün evrende. Yaşamayı hak etmiyorum-*

Gökyüzü yenik düşecek, onlara yol verecekti. *Onlar.* Avlanan, alt üst eden, parçalayan onlar.

Canavarlar senin için geliyor.

Canavarlar.

Eliza rüyasında onlardan kaçıyordu. Arkasını dönüp kaçarken panik ve suçluluk duygusu, ardından kovalayan dehşet kadar vahşiydi. Bir şekilde bu onun suçuydu. Bunu *o* yapıyordu. Onları içeri alanlardan biri oydu.

Asla. Ben asla...

"Bu ne ya? Burada mı *uyuyorsun?*"

Eliza nefesi tıkanmış hâlde uyanırken Morgan'ın eşikte durduğunu gördü. Yeni yıkadığı saçları, yeni yetme müzisyenler gibi alnına düşmüştü. Büzdüğü dudakları memnuniyetsizlikle çarpılmıştı. Sadece gördüğü rüya, Morgan Toth'un pis sırıtışını alt edebilirdi. Bakışlarıyla Eliza'ya kıyafetleriyle birlikte kanepede uyuyakalmış gibi değil de uygunsuz bir hâlde yakalamış gibi hissettiriyordu.

Eliza doğruldu. Dizüstü bilgisayarının ekranı kapanmıştı. Ne zamandır uyuyordu? Elinin tersiyle ağzını sildiğinde salyaları akmadığı için şükretti.

Salyaları akmamıştı, çığlıklar atmamıştı, ama göğsünde giderek büyüyen çığlığın farkındaydı. Morgan onu uyandırmasaydı, laboratuvarın ortasında çığlıklar atarak uyanacaktı ki bunu düşündüğünde bile Eliza dehşete düşüyordu.

"Saat kaç?" diye sordu kanepeden kalkarken.

"Ben senin çalar saatin değilim," dedi genç adam, yanından geçerken. Laboratuvarda iki DNA dizilimi vardı ve Eliza

bu ikisi arasındaki farkı hiç anlayamamıştı ama Morgan'ın sol taraftakine düşkün olduğunu biliyordu. O yüzden fırsatı ele geçirdikçe laboratuvara erken gelip o DNA dizilimiyle çalışmaya başlıyordu.

Rüyayla başlayıp bitkinlikle devam eden, dünyanın parçalanmaya başladığı, ailesinin izini bulduğu, bir yerlerde onu izlediği ve bir tam gündür üstünü hâlâ değiştiremediği bu günün sevimsiz geçeceği Eliza için aşikârdı.

Oysa yanılıyordu. Yine de bir sürü şeyin yanı sıra iyi şeyler kaynayıp gidecekti ve gününün iyi geçeceğine dair bütün umut kırıntıları vahşi bir dönemeçle tamamen kaybolacaktı.

Vahşi bir dönemeç.

Her şey Eliza'nın başını işten kaldırmasına neden olduğu kapı tıklamasından birkaç saat sonra başladı. Zaten işine odaklanmakta zorlanıyor, gözleri boş boş önündeki verilerde yüzüyordu, o yüzden davetsiz misafire minnettardı. Kapıya Dr. Chaudhary baktı. Morgan'dan az sonra gelmiş, olan bitenlerle ilgili görüşlerini kısaca özetlemişti. Sonra ofisine giderken kaşlarını kaldırıp "Tuhaf günler," demişti. Anuj Chaudhary, laklak edecek adam değildi. Ellili yaşlarındaki uzun boylu Hintli adamın kanca bir burnu ve şakaklarında gümüşe dönüşen gür saçları vardı. Bir Viktorya dönemi centilmeni edasıyla konuştuğu İngilizcesi ağır bir ada aksanı taşıyordu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" diye karşıladı kapıdaki iki adamı.

Adamlara şöyle bir göz atan Eliza, bir anda bir televizyon programına ışınlandıklarını sandı. Koyu renk takım elbiseler, askeri saç kesimi, yüzlerde üzerine çalışılmış bir ifadesizlik. Devlet ajanları. "Dr. Anuj Chaudhary?" dedi uzun boy-

lu olanı, rozetini gösterirken. Hintli adam başıyla onayladı. "Bizimle gelmenizi rica ediyoruz."

"Hemen şimdi mi?" diye sordu Dr. Chaudhary, çalışanlardan biri bir fincan çay önermiş gibi serinkanlılıkla.

"Evet."

Herhangi bir açıklama yapılmadı, durumu yumuşatmak için tek bir kelime bile sarf edilmedi. Eliza, devlet ajanlarının böylesi gizemli olmak için eğitimden geçip geçmediklerini merak etti. Mesele neydi? Dr. Chaudhary'nin başı belada mıydı? Hayır. Tabii ki değildi. Devlet ajanları laboratuvara gelip "Bizimle gelmenizi rica ediyoruz," demeleri, muhtemelen bilim insanının uzmanlığına ihtiyaçları olduğu anlamına geliyordu.

Ve Dr. Chaudhary, moleküler filo-genetik alanında uzmandı. O zaman soru şuydu... neyin DNA'sını analiz ettirmek istiyorlardı?

Başını çevirip baktığında Morgan'm ürpertici bir heyecanla kapıdaki adamları izlediğini gördü. *Uzaylı istilası protokolü*, diye düşündü Eliza. Kızın baktığını hissettiğinde Morgan pis bir sırıtışla ona dönüp "Belki gezegendeki tek geri zekâlı olmayan ben değilimdir," dedi. Bunu söylerken âdeta *Eliza'yı* geri zekâlıların başkanı ilan ediyordu.

İşte o sırada, çok kısa süre sonra karanlığa boğulacak günün en tatlı anı, inanılmaz bir şekilde gerçekleşti. Dr. Chaudhary, "Asistanımı da alabilir miyim?" diye sorduktan sonra, sert bir baş hareketiyle... Eliza'yı gösterdi.

Eliza'yı. Böylesine tatlı anlar, gerçek olamayacak kadar güzeldi. "Eliza, bana eşlik edebilecek misin?"

Morgan'ın saldığı nefese bakılırsa, sadece ciğerlerindeki hava, sadece ağzından burnundan değil, sanki gözleri ve ku-

lakları da dâhil olmak üzere başındaki bütün gözeneklerinden boşalmıştı. Tıpkı çizgi filmlerdeki gibi. Hatta adaletsiz bir seçim olduğuna inandığı için tıslamayı andıran bu nefeste, bariz bir duyduğuna inanamamak ve yoğun bir *garez* de hissedilebiliyordu.

"Ama Dr. Chaudhary..." diye söze başlasa da Dr. Chaudhary bütün profesyonelliğiyle onu susturdu.

"Şimdi olmaz, Bay Toth."

Taburesinden kalkan Eliza, çaktırmadan, "Al sana kapak, Bay Toth," demeden edemedi.

"Bunu ancak *ben* sana söylerim," diye yanıtladı Morgan, asitli bir öfkeyle kıstığı gözlerini Dr. Chaudhary'ye çevirirken. Eliza, onu tokatlama arzusuyla avucunun alev alev yandığını hissedince fena hâlde şaşırıp donakaldı. Neyse ki ajanların da kıpırdanmasıyla hocasının baktığını fark ederek öfkesini bastırdı. Yine de atmadığı tokadın ağırlığı avucunu hâlâ yakıyordu.

Eh, Dr. Chaudhary için ekipmanları toparlamak, ardından ajanları takip ederek çıkarken Morgan'ı küçük oğlanlar gibi hırsından ağlarken arkada bırakmak, bir nebze bile olsa teselli oluyordu.

Dışarıda bir araba bekliyordu. Pırıl pırıl, kapkara, tam devlet arabası. Eliza, adamların hangi birimden olduğunu merak etti. Rozetlerini okuma fırsatı olmamıştı. FBI? CIA? NSA? Meleklerle hangi birim ilgilenirdi ki?

Dr. Chaudhary, başıyla Eliza'ya arabaya binmesini işaret etti, sonra yanına oturdu. Kapı kapandığında kilitler indi, ajanlar öne geçti, sonra araba trafiğe karıştı. Müzeyle arasındaki mesafe açıldıkça Eliza'nın zafer duygusu sönüyor, yerini yoğun bir endişe alıyordu. *Bir saniye*, diye geçirdi içinden. *Durumu bir değerlendirmekte fayda var.*

"Şey, pardon. Nereye gidiyoruz acaba?" diye sordu.

"Gittiğiniz yerde bilgilendirileceksiniz," dedi öndeki ajan kısaca.

Tamam.

Gittiğimiz yer neresi?

Roma olmalı.

Öyle değil mi?

Eliza yan gözle baktığında Dr. Chaudhary belli belirsiz omuz silkip bir kaşını kaldırdı. "Bu kadarı aydınlatıcı olmalı," dedi.

Aydınlatıcı? Öyle miydi? Ziyaretçilerle bir araya gelecekleri yerde gerçekten aydınlanacaklar mıydı?

Meleklerden birinin yanağından numune aldığını gözünde canlandırınca isterinin eşiğinde olduğunu hissetti. Bütün bunlara sırtını dönmüşken *bilimin* onu meleklerle yüz yüze getireceğini kim tahmin edebilirdi ki? Kahkahasını yuttu. *Anne, bak!* Tanrım. Sadece fazlasıyla saçma olduğu için komikti. Eliza, geçmişinden mümkün olduğunca farklı bir yol seçmişti. Şimdi o yol nereye çıkıyordu?

İnsanlık tarihinin en büyük olaylarından biri gerçekleşiyordu ve Eliza bir meleğin ağzına pamuklu çubuk sokacaktı ha? *Ağzınızı açın.* Kahkaha krizinin dudaklarına kadar ulaştığını fark edince sahte bir öksürükle bastırdı. Eliza, bir meleğin DNA'sını analiz edecekti. Tabii bir DNA'ları varsa! *Muhtemelen vardır,* diye düşündü. Fiziksel bir bedenleri vardı, bu da yapı taşlarından oluştukları anlamına gelirdi. Ama acaba analizden ne çıkacaktı? İnsan DNA'sıyla ne tür benzerlikler gösterecekti? Hayal bile edemiyordu ama gizemin böyle çözüleceğine inanıyordu. Gizem, moleküler seviyede çözülecekti.

Meleklerin ne olduğunu öğrenecekti.

Beyninde binbir tilki dolaşırken yorgunluğu, gerginliği ve rüyasının ağırlığı, tıpkı leşçil bir kuş gibi hâlâ omuzlarındaydı. O yüzden düşünceleri yüzüne yansıyordu. Sanki birini kovalıyordu, tam yakalayacakken kaçan vahşi aniden dönüp boğazına sarılıyordu.

Meleklerin ne olduğunu öğrenecekti. Eliza'nın düşüncelerine hâkim olmasını sağlayan buydu. Eğitimi sayesinde ne olduklarını bulacaktı. Nükleotid dizilimleriyle dünya, evren ve gelecek sonunda bir anlam ifade edecekti. Filojenez. Düzen. Akıl sağlığı.

Hemen ardından bir düşünce dönüp dolaşıp onu boğmaya başladı. Aslında kovaladığını düşündüğü bu değildi. Bu düşünce gözlerinde deli kıvılcımlar çaktırıyordu.

Mesele meleklerin ne olduğunu öğrenmek değildi.

Eliza'nın asıl düşündüğü *kendisinin ne olduğunu* öğrenip öğrenemeyeceğiydi.

27

Bir Dünyanın Yaratıkları

Zuzana, Mik ve Issa'nın yanma geldiğinde Karou, savaş konseyindeyken arkadaşlarının başka işlerle meşgul olduklarını keşfetti. Çalışmak için alan hazırlamış, tepsileri boşaltmış, temizlemiş, dişleri dizmişlerdi. Hatta Zuzana, Karou'nun ilgilenmesini bekleyen, hâlâ ipe geçirilmemiş kolyeler için özel dizimler yapmıştı.

"Bunlar iyi olmuş," dedi Karou, dikkatle inceledikten sonra.

"İşe yarayacak mı?" diye sordu Zuzana.

Karou, biraz daha inceledi. "Bu Uthem mi?" diye sordu birincisini işaret ederek. Kanatlar için çifte yarasa kanadı kabı, at ve iguana dişleri, demir ve irilikle zarafeti birleştirmek için yeşim taşı vardı.

"Onun için bunların doğal olacağını düşünmüştüm," dedi Zuzana.

Karou başıyla onayladı. Savaşa giderken Thiago'nun Uthem'e ihtiyacı olacaktı. "Bu işi iyi kaptın," dedi arkadaşı-

na. Kolye mükemmel değildi ama mükemmele yakındı. Hele Zuzana'mn azıcık deneyimi düşünüldüğünde çıkardığı iş inanılmazdı.

"Aynen." Yapmacık bir alçak gönüllülük Zuze'a yakışmazdı. "Şimdi tek yapman gereken, onları canlandırabilmem için bana biraz sihir öğretmek."

"Aklımı çelmeye çalışma," dedi Karou, kasvetli bir kahkaha atarak.

"Ne?"

"Bir hikâye vardır, ölüm nehrinde kayığıyla sonsuzluğa taşıma işini kader edinmiş bir adamla ilgili. Aslında yükünden kurtulabilirdi ama aklına gelmedi. Tek yapması gereken küreği başkasına verip kaderinden kurtulmaktı."

"Ve sen de küreği bana mı vereceksin?" diye sordu Zuzana.

"Hayır. Sana kürek falan *vermiyorum*."

"Paylaşmaya ne dersin?" diye üsteledi Zuzana.

Karou hayret ve bıkkınlıkla başını iki yana salladı. "Zuze, hayır. Yaşayacağın bir hayat..."

"Ne yani, sana yardım ederken *yaşayamaz* mıyım?"

"Tabii ki yaşarsın ama..."

"Durumu bir değerlendirelim. Ya kimseciklerin hayal bile edemeyeceği en inanılmaz, en hayret verici, en harika, en sihirli şeyi yaparak savaştan sonra bütün kadınları, bütün çocukları, bütün bir yaratık ırkını tekrar hayata getirebilir, kimsenin inanmayı aklına bile getiremeyeceği yeni bir çağı başlatmana yardım edebilirim. Ya da... eve dönüp turistler için kukla gösterisi yaparım."

Karou, sırıtmamak için kendini zor tuttu. "Eh, güzel tarif ettin." Sonra Mik'e döndü. "Bu konuda söyleyecek sözün yok mu?"

"Var," dedi Mik ciddiyetle. Yapmacık bir ciddiyet değildi bu, ciddi ciddi konuşuyordu. "Bence geleceği, savaş zımbırtıları bittikten sonra tartışalım. Zuze'un da dediği gibi bir geleceğimiz *olduğundan* emin olduktan sonra."

"İyi dedin," diyen Karou, buhurdanlıklara döndü.

En iyi ihtimalle bir düzine diriltme işlemi gerçekleştirebilirlerdi ki bu bile iyimser bir tahmin olurdu. Asıl soru başkaydı kimin diriltileceğiydi. *Günün şanslı ruhu kimmiş bakalım?* Buhurdanlıkları inceleyip "evet," "belki" ve "of, seni şimdi çekemem" yığınları oluştururken düşüncelere dalmıştı. Ne Lisseth gibi asilere ne de beladan başka bir şey getirmeyen Razors'a ihtiyacı vardı. Yeni hedeflerini sahiplenecek, her fırsat bulduklarında muhalefet etmeyecek onurlu askerler istiyordu. Birkaç seçenek kesindi ama Karou onları nasıl geri getireceğini düşünürken tereddüt ediyordu.

Balieros, Ixander, Minas, Viya ve Azay. Bunlar gerçek Kurt'un melek halklarını katletme emrine karşı çıkıp kendi halklarını ölümüne savunmak için Kıyı Topraklar'a dönen Ziri'nin eski birliğiydi. Güçlüydüler, rekabetçi ve saygındılar ama Kurt'un emirlerine itaat etmemişlerdi. Diriltilmeleri şüphe yaratıp Thiago'nun Asla Yapmayacağı Şeyler listesine dâhil olur muydu?

Belki... Ama Karou onları istiyordu. Suçu kendi üstüne alırdı. Amzallag ve Yaşayan Gölgeler'i de istiyordu, fakat ne var ki bunun çizgiyi aşmak olacağının farkındaydı. Onların buhurdanlıklarını, daha güzel günler için birer adak gibi bir kenara ayırdı. En kısa zamanda onları da diriltecekti.

Baliero'nun ekibini "evet" yığınına koymuştu. Onlarla birlikte altıncı bir ruh daha vardı. Ağaçların arasından sızan ışıktan bir bıçak gibi sezgilerini dinlediğinde Ziri'nin bahsettiği

genç Dashnag oğlan olabileceğini düşündü. Çocuk onlarla birlikte savaşmış ve ölmüştü.

Önlerindeki savaşta başarıyla dövüşecek başka askerler varken eğitimsiz bir çocuğu diriltmek mantıksız kaçabilirdi ama Karou yine de onu diriltmeye karar vermişti. Lisseth'e ya da *geleceğin ineği,* zehir gibi dili olan Naja kadınına, "Dirilticinin seçimi," derken hayal etti kendini. "Bir sorun mu var?" Neyse ki Dashnag oğlanı artık bir oğlan olmayacaktı. Karou'nun elinde genç dişi yoktu, zaten olsaydı da şimdi genç yaratıklar diriltmenin zamanı değildi. Çocuk, yaratıklar ve meleklerin bir arada olduğu uzak diyarlardaki bir mağarada tamamen büyümüş ve kanat çıkarmış bir şekilde uyanacaktı.

Onun için ilginç bir gün olacaktı. Karou'nun içinden bir ses ona bunun berbat bir fikir olduğunu söylüyordu, ama bir yandan da doğru olacağına dair bir hisse kapılıyordu. Dashnag yaratıkları çetin olurdu, hatta göreni dehşete düşürdükleri bile söylenebilirdi, yine de Karou bu yaratıkların saf ruhlarının çok daha önemli olduğuna inanıyordu. Işıktan bir bıçak. Onur ve yeni bir amaç.

"Tamam," dedi asistanlarına. "Hadi başlayalım."

Saatler, hızlı çekilmiş bir film gibi akıp gitti. Bir ara Thiago uğradı. Banyoya gittiği belliydi. Kurumuş kan lekelerinden kurtulmuştu, yaraları iyileşmeye başlamıştı. Birlikte çalışırken kollarında ve ellerinde solmaya yüz tutmuş çürüklere yenilerini eklediler. Yine de bir düzine diriltme işlemi gerçekleştiremediler. Altı saatten az bir sürede ancak dokuz yaratık diriltmişlerdi ki durmaları gerekti. Her şeyden önce yeni yaratıklar için yer kalmamıştı. Dokuz yaratık bütün odayı doldurmuştu. Öte yandan Karou öylesine tükenmişti ki artık uyuşmaya başlamıştı. İşe yarayacak hâli kalmamıştı. Bitmişti.

Belli ki Zuzana da aynı durumdaydı. "Kafein, lütfen kafein," diye bir dua mırıldanıyordu, ellerini birleştirip tavana bakarken. Biraz sonra Issa çay getirdiğindeyse mızıldandı. "*Kahve* istemiştim, *kahve*," dedi bu sefer tavana. Sanki evrenin garsonu siparişi yanlış getirmişçesine memnuniyetsizdi.

Yine de çıkardıkları işi sessizce izlerken çaylarını içtiler. Dokuz beden için tek yapmaları gereken ruhları transfer etmekti. Karou artık kolunu kaldıramayacak kadar yorgun olduğundan bu işi Mik'le Zuzana'ya bıraktı. Çünkü her hareketi bütün vücudunun sızlayıp zonklamasına neden oluyordu artık. Thiago'yla birlikte bir duvara yaslanıp Zuzana'nın yerdeki yeni bedenlerin başlarına birer birer tütsü külahları yerleştirmesini izledi.

"Onları da davet ettin mi?" diye sordu bu arada Kurt'a.

Kurt başını salladı. "Davetimi değerlendirdiler, sonunda kabul ettiler. Yani lütfedercesine kabul ettiler. *Sizin yemeğinizi yemeyi gönülsüzce kabul ediyoruz, sakın keyif aldığımızı düşünmeyin.*"

"*Böyle* mi dediler?"

"Daha az kelimelerle."

"Eh," dedi Karou. "Gurur işte. Keyif almıyormuş gibi yapacaklar, ama keyif alacakları kesin."

Bu onun küçük fikri, attığı küçük bir adımdı. Meleklere yemek vermek bir başlangıçtı. Galiba Elyon ya da Bariathos'tu; savaş konseyi toplantısında, İmparatorluk'un çeşitli noktalarında görev yaptıkları yerlerden telaşla ayrıldıkları için yanlarında getirdikleri çok az yiyeceği de tükettiklerini ağzından kaçırmıştı. Yaklaşık üç yüz meleği beslemek, Kimera yemeklerini de azaltacaktı ama aralarındaki ittifak güçlensin diye

böyle bir jeste ihtiyaç vardı. *Birlikte yer, birlikte açlık çekeriz. Bu işte birlikteyiz.*

Ve belki bir gün birlikte bile yaşayabilirlerdi. Bir dünyanın yaratıkları olarak. Neden olmasın?

Üstünde bir çizgi kahraman olan küçük kırmızı renkli plastik çakmağı çakan Zuzana, tütsü külahlarını yine teker teker yaktı. Brimstone'un diriltici tütsüsünün kokusu ağır ağır kayalık odayı doldurdu. Önce Uthem, sonra diğerleri canlandı.

Karou karmaşık duygular içindeydi. Her şeyden önce gururluydu. Kendiyle ve Zuzana'yla gurur duyuyordu. Bedenler güçlüydü, Kasbah'daki diriltmelerinden farklı olarak abartılı canavar görüntüsü taşımıyorlardı. Bu daha çok Brimstone'un tarzıydı. Karou onu ne kadar özlediğini hatırladı.

Ve içi buruldu.

Burası, savaşta canlıları dişleriyle çiğneyenler için tekrar tekrar doldurulan bir kaptı.

Bir dünyanın yaratıkları olarak, diye düşünmüştü daha birkaç saniye önce. Şimdiyse hayata dönen bedenleri izlerken merak ediyordu: Öyle bir dünya mümkün müydü?

28

Melek-Şenici, Canavar-Şenici

Tıpkı uğultulu pasajdan dağın içindeki izole köye geçirdikleri gibi, şimdi Karou'yla Thiago herkesi yukarı çıkarıyordu. Piçler, toplanma yeri olarak belirlenen merkez mağarada çoktan toplanmış hazır bekliyorlardı. Şüphe uyandıracak bir şekilde merkez mağaranın en dibindeydiler, diğer ucunu Kimeralar'a bırakmışlardı. Bir arada olabilirlerdi ama mağaranın tam ortasına bir çizgi çekilmiş gibi ayrı durduklarından birlikte değillerdi.

Sebze, kayısı ve bademle pişirilen büyük kuskus kapları taşındı. Tavuk sayısı az olduğundan bir şölen sayılmazdı belki ama kuskusa biraz olsun lezzetini katmıştı ve sıcak kayalar üzerinde pişirilmiş pideler de vardı. Karou hayatı boyunca hiç bu kadar ekmeği bir arada görmemişti. Dev bir yığın gibi görünse de ekmekler hızla azalıyordu.

"Şimdi ne iyi giderdi, biliyor musun?" diye fısıldadı Zuzana, tabakları döven kaşık sesleri sonunda azaldığında. "Çikolata. Çikolatasız ittifak girişimi olmaz."

Hayatları boyunca böylesi güzelliklerden mahrum kaldıkları için Karou, Piçler'in tatlı konusunda deneyimli olduklarından şüpheliydi.

"Çikolatamız yok," diye araya girdi Mik. "Müziğe ne dersin?"

Karou gülümsedi. "Bence bu harika bir fikir."

Mik kemanını çıkarıp akordunu yaptı. Mağaraya geldiklerinden beri Karou çaktırmadan Akiva'yı kolaçan ediyordu. Şu anda mağarada değildi ve Karou buna ne anlam vermesi gerektiğini kestiremiyordu. Gerçi Liraz da görünürde değildi. Geriye sadece asık suratları ve boş bakışlarıyla yemek yiyen birkaç yüz melek kalıyordu. Kasıntı bir ortam değildi ama kıyametin eşiğinde oldukları düşünülürse rahat bir ortam olduğu da söylenemezdi. Karou, ateşkesin tıpkı geldiklerindeki kadar hassas bir noktada olduğunu hissedebiliyordu. Her iki tarafın askerleri, en küçük bir fırsat doğduğunda, tıpkı böldükleri ekmekler gibi birbirlerinin boyunlarını kırabilirdi.

Mik, keman çalmaya başladığında melekler pürdikkat dinlemeye başladı. Karou onları izliyor, hırs dolu güzel yüzlerini teker teker inceliyor, her birinin nasıl bir ruh taşıyabileceğini merak ediyordu. Biraz sonra müziğin melekleri etkilediğini düşündü. Asık suratları gülmeye başlamamıştı ama ortam sanki yumuşamıştı. Yüzlerce omzun gevşemesini sağlayan upuzun ağır bir nefesin salındığım neredeyse duyabiliyordu.

Şafakla birlikte insan dünyasına geri uçacaklardı. Orada neler oluyordu acaba? Jael kendini nasıl göstermişti ve insanlar onu nasıl karşılamıştı? Ona silahlarını sunmak için yarışıyorlar mıydı? Silah eğitimine başlamış olabilirler miydi? Yoksa şüpheyle mi yaklaşıyorlardı? Bazılarının kuşkucu olaca-

ğı kesindi ama kimin sesi daha yüksek çıkıyordu? Kimin sesi *hep* daha yüksek çıkardı?

Haklı olanların?

Korkanların?

"Karou," diye fısıldadı Zuzana. "Tercümana ihtiyaç var."

Karou arkadaşına dönüp baktı. Zuzana, Kasbah'daki yemek vakitlerinde olduğu gibi Virko'yla Kimera dilini öğrenmeye çalışıyordu. "Ne diyor?" diye sordu. "Anlayamıyorum."

Virko kelimeyi tekrar ettiğinde Karou çevirdi. "Sihir."

"Ah," dedi Zuzana. Sonra bir kaşını havaya kaldırdı. "Sahi mi? Nereden biliyormuş?"

Karou usulen sordu.

"Hepimiz hissettik," diye yanıtladı Virko. "Söyle ona. Aynı anda."

Karou, gözlerini kırpıştırarak yaratığa baktı. Tercüme etmeyi unutmuştu, "Aynı anda hepiniz neyi hissettiniz?"

Gözleri buluştu. "Sonu," dedi Virko. En basit ve ürkütücü cevabı vermişti.

Karou, buz gibi bir ürpertinin sırtını dolaştığını hissetti. Yaratığın tam olarak neden bahsettiğini çok iyi biliyordu, ama yine de sordu. "*Son* derken neyi kastediyorsun?"

"Ne dedi?" diye araya girdi Zuzana. Oysa Karou, bütün dikkatini Virko'ya vermişti. Bir türlü adını koyamadığı bir şeyin sonunda saklanmaktan yorulduğu hissine kapılmıştı.

Virko etrafta toplanan irili ufaklı gruplarda göz gezdirdi. Kimi gözlerini yummuş müziği dinliyor, kimi ateşi seyrediyordu. "Olan olduktan sonra şöyle düşündüm: *Melekler şanslı. Galiba aklımı yitiriyorum.* Çektiğim hâlde kılıcımı unuttum. Ağzım öylece apaçık, sanki yüreğim göğsümden çekilip

alınmış gibi kalakaldım. Yaşadığım upuzun ömrün sonuna geldiğimi sandım."

Karou'nun sözlerini hazmetmesini bekledi. Karou ise dinledikleri karşısında önce başından aşağı kaynar sular döküldüğünü hissetti, hemen ardından sırtı buz tuttu. "Ama herkes benimle aynı durumdaydı," diye devam etti Virko. "Sadece bana olmaması biraz içimi rahatlattı. Hepimize bir şeyler olmuştu. Biri bir şey yapmıştı." Ara verdi. "Ne olduğunu bilmiyorum ama hâlâ hayatta olmamızın tek nedeni bu."

Karou, afallamış bir şekilde oturdu. Bunu nasıl görememişti? Oysa Loramendi'nin küllerine batmış bir hâlde olduğu gün bile böylesine büyük bir umutsuzluğa kapılmamıştı. Ve umutsuzluk, âdeta bir dalga gibi yalayıp geçmişti. Güçlü bir dalgaydı. Belki yakamoz. Ya da belki... bir sihir patlaması.

Tam ortalığın karışacağı anda gerçekleşen sihir patlaması, hepsini uçurumun kıyısında tutmuştu. Ve Beyaz Kurt ayağa kalkıp konuştuğunda, sihrin ardında bıraktığı sessizliğe hitap ederek herkesin kendine gelmesini sağlamıştı. Ama iki ordunun birbirini gırtlaklamasını önleyen o değildi.

Akiva'ydı.

Kafasına dank eden gerçekle Karou yine başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi oldu. Bunun gerçek olduğunu adı gibi biliyordu. Sorgusuz sualsiz...

Ve Akiva sonunda mağaraya girdiğinde, Karou'nun onu hissetmesi için göz ucuyla görmesine bile gerek yoktu. Bir anda yüreği hopladı. Hislerini doğrulamak için meleğe baktı ama Akiva ona bakmıyordu.

Mağarada mırıltılar dolaşmaya başladı, hemen ardından kelimeler daha anlaşılır bir hâl aldı.

"Oydu," dedi birileri. "Bizi kurtaran oydu."

Karou'nun kavradığı gerçeği başkaları da mı kavramıştı?

Kimin konuştuğunu görmek için arkasına baktığında, artık oğlan çocuğu gibi görünmekten çok uzak olan Dashnag çocuğunu görünce şaşırdı. Adı Rath'di. Mağara girişindeki o umutsuzluk dalgasını bilmesi mümkün değildi, çünkü ruhu o sırada bir buhurdanlıktaydı. İyi de neden bahsediyordu? Karou dinlemeye karar verdi.

"Kıyı Topraklar'a hiç gitmedim," diyordu Balieros ve diğer yeni diriltilenlere. "Birkaç kişiyle güneye gidiyordum. Melekler ardımızdaki ormanları yakıyordu. Caprine'de bir köyün tamamı ve birkaç Dama kızı, benimle birlikte köle tacirlerinden kurtarılmıştı. Saklandığımız yerde bizi gördüler. İki oro..." Bir an için durdu. "İki Piç. Hemen önümüzdeydi. Koçların katledilirken attıkları çığlıkları duyabiliyorduk ama iki melek bize bakmakla yetindi ve bizi görmezden geldi. Gitmemize göz yumdular."

"Belki sizi *görmemişlerdir*," diye fikir yürüttü Balieros.

Onun bu görüşüne saygı duyduğunu belirten Rath kararlı bir şekilde cevap verdi. "Gördüler. Ve içlerinden biri oydu." Çenesiyle Akiva'yı işaret etti. "Dashnaglar'ınki gibi turuncu gözler. Yanılmadığımı biliyorum."

Artık dinlemeye karar verdiği, içini bir türlü rahat bırakmayan his, onları dinlerken bir kez daha Karou'yu sarıverdi. Tabii ki Kıyı Topraklar'da Akiva sadece Ziri'yi kurtarmamıştı. Halkına yardım etmek yerine düşmanlarını öldürmeyi seçen Kurt'un ardında bıraktığı köleler ve köylüler de kurtulmuştu.

"Canavar Afeti, yaratıkları mı kurtardı?" dedi düşünceli bir şekilde Balieros. Mağaranın diğer ucuna uzun uzun bakarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve son yaklaşırken saatleri tuhaf bir şekilde katladı."

Saatleri tuhaf bir şekilde katladı. Bu bir şarkıdandı. Bütün askerler bilirdi. Umut dolu bir şarkı değildi belki ama sihir çığlığı bağlamında gayet anlamlıydı. *Son yaklaşırken. Son.*

Karou kendini tutamıyordu. Tekrar Akiva'ya baktı. Melek hâlâ ona bakmıyordu. Karou, onun bir daha ona bakacağından şüpheliydi.

İşte burada, Kirin mağaralarındaydılar. Savaşın eşiğindeydiler. Hayal bile edilemeyecek bir başarıyla iki orduyu bir araya getirmişlerdi, oysa hiçbir şey hayal ettikleri gibi değildi. Ordular yan yana değildi. Birbirlerine bile bakmıyorlardı.

Karou'nun yüreği onunla oyunlar oynuyor, içinde ürkek bir yaratık hapsolmuş gibi çırpınıyordu. Akiva kendi türünden olanların arasındaydı, Karou da kendi halkıyla birlikteydi.

Mik, kayaya oturmuş, başını kemanına eğmişti. Çaldığı parça kulağa Kasbah'dakinden çok farklı geliyordu. Notalar burada gökyüzüne süzülüyor, yankılanıyordu.

Tıpkı Karou'nun yüreği gibi notalar da burada hapsolmuştu.

Zuzana'nın başını omzunda hissetti. Issa öbür yanında oturmuş, huzurla Mik'i izliyordu. Kurt önüne uzanmış, ateşin yanında dirseğini başına destek yapmıştı. Rahat görünüyordu. Hâlâ güzel, hâlâ göz kamaştırıcıydı ama sanki çalıntı bedeninin yüz hatları ağır ağır ta içerilerden değişmeye başlamıştı. Yüzünde ne zalimlik ne de kötülük vardı. Karou, çok daha güzel bir şeyin doğduğunun işaretlerini görüyordu. Ona göre bu Brimstone'un zanaatıyla Ziri'nin ruhunun bir bileşimiydi. Artık eski Thiago'yla alakası yoktu. Canavar sonsuza kadar gitmişti. Ve ondan geriye kalan artıkları temizleyecek biri varsa, o da Ziri'den başkası değildi.

Gerçi biraz daha temkinli olmasında fayda vardı. Bu kadar rahat davranması büyük risk taşıyordu. Karou çaktırmadan etrafa göz gezdirirken, özellikle gözlerini kırpmadan Kurt'u izleyen Lisseth'i görmekten endişeleniyordu. Oysa Lisseth ortalıkta yoktu. Yanında partneri olmayan Nisk ise gözlerini ateşe dikmişti.

Karou, Kurt'un gözlerini üzerinde hissetse de ona bakmadı. Bakışları, âdeta mıknatıs gibi Akiva'ya kayıyordu. *Akiva, Akiva.* Son bir kez daha bakacaktı. Nefesini tuttuğunda, sadece bir kalp teklemesi süresince kendini de tuttu. Nefesini bırakırken aklına çocukken oynadığı eski bir tahmin oyunu gelince içinden bir tahmin tuttu: *Bana bakmazsa, onu kaybettim demektir.*

Ve bunu düşünmek bile mağaraya girerken hissettiği o büyük umutsuzluğun tekrar üstüne çullanmasına neden oldu. *Bir çığlığın söndürdüğü mum alevi gibi.*

Gözlerini kaldırıp mağaranın karşı tarafına baktı. Ve...

... Alev tekrar canlandı. Kıvılcımlar saçan gözler ona bakıyordu. Aralarında sanki bir elektrik akımı oldu. Akiva *ona* bakıyordu. Aralarındaki mesafeye, yaşayan ve ölü onca Kimera ve meleğe rağmen, bakışı âdeta bir dokunuştu.

Tıpkı güneşin ışığı gibi.

Bakıştılar. Bakışırlarken birileri görebilir, birileri fark edebilirdi. *Melek-sevici. Canavar-sevici.*

Görsünler varsındı.

Çılgınlıktı, tam bir kontrol kaybıydı ama her şeye rağmen Karou gözlerini ondan alamıyordu. Sonsuza kadar Akiva'nın gözlerinin ışığında yıkanmak istiyordu. Kıyamet yarın kopabilirdi. Bugün güneşliydi.

Sonunda bakışlarını kaçıran Akiva oldu. Ayağa kalktı, etrafındaki meleklere sessizce bir şeyler söyledi, sonra mağara-

dan çıkarken kemerli girişin altında kısa bir süreliğine oyalandı ama yeniden ona bakmasa da Karou anlamıştı. Arkasından gelmesini istiyordu.

Tabii ki gidemezdi. Görülürdü. Öndeki mağaralara Piçler yerleşmişti. Lisseth ortada olmayabilirdi, yine de burada gözünü Karou'nun üzerinden ayırmayan bir sürü Kimera vardı. Bu arada, Lisseth neredeydi hakikaten?

Neyse, bir şekilde yolunu bulmalıydı. Akiva'yı bekletme fikrine bile katlanamıyordu. Bunun son bir şans olduğunu hissediyordu.

"Ben biraz uyuyacağım," dedi ayağa kalkıp esnerken. Rol yapmaya niyetlenmişti ama buna gerek bile kalmadı. Akiva'nın çıktığı yerin aksi tarafından köye doğru inmeye başladı.

Ama merkez mağaradakilerin görüş alanından çıkar çıkmaz geri dönüp, kimselere görünmeden sessizce iki ordunun arasından geçti. Yürek çarpıntılarıyla Akiva'yı bulmaya gitti.

29

Bir Hayal Gerçek Oluyor

"Her şey *farklı* olabilir," demişti Karou, savaş konseyine girmeden hemen önce Ziri'ye. "Bütün mesele bu."

Mesele neydi? Karou'nun sevgilisine kavuşabileceği bir dünya kurmak mı? Akiva'yla mağaranın iki ucundan bakışmalarını gören Ziri, hayatını ne için feda ettiğini merak ediyordu.

"Hepimiz için," demişti Karou.

Bu Ziri'yi de kapsıyor muydu? Onun için ne farkh olabilirdi ki? Bir gün bu bedenden kurtulacak, ya yeniden dirilecek ya da bir daha dönmemek üzere tarihten silinecekti. Bir gün mutlaka bu olacaktı.

Akiva'nın gittiğini gördükten kısa süre sonra Karou'nun da kalktığını görünce şaşırmadı. Ayrı ayrı aksi kapılardan çıkmışlardı ama bir şekilde birbirlerini bulacaklarına kuşku yoktu. Aklına yıllar yıllar önce Savaş Lordu'nun düzenlediği balo ve tanık olduğu manzaralar geldi. O zamanlar henüz çocuk sayılırdı, fakat gördüklerini anlamak için büyük olması gerekmiyordu. Madrigal dans ederken, her seferinde kıvrak hare-

ketlerle *Kurt'tan* kaçıyor, *yabancılara* gidiyordu. Yetişkinlerin karmaşık entrikaları aklını bulandırsa da izlenimlerini değerlendirebiliyordu. Onun için ilkti, egzotik ve zehirli bir parfümün kokusu gibiydi... Korkutucuydu.

Artık yetişkinlerin entrikaları onun için bir gizem değildi. Hâlâ zehirli ve korkutucu oldukları kesindi. Dahası Karou'yla Akiva merkez mağaradan ayrıldıklarında Ziri tekrar kendini çocuk gibi hissetti. Dışlanmıştı. Arkada bırakılmıştı.

Belki bedeni kaç yaşında olursa olsun Karou söz konusu olduğunda hep böyle hissedecekti.

Karou'nun çıktığı kapıda birisi belirdi. Bir an için Ziri onun döndüğünü sandı ama değildi. Gelen Lisseth'di.

Ziri, Naja kadının aralarında olmadığını fark etmemişti. Her şeyden önce bu kadar dikkatsiz olduğu için kendine kızdı. Gerçek kurt, subaylarının nerede olduğunu bilirdi. Ama Lisseth'in yüzündeki ifadeyi görünce bu düşüncesi silinip gitti. En güzel hâlinde bile sevimsiz bir yüzü vardı, tepsi gibi düz görünüyordu, hele sinsilikten zalimliğe kadar geniş bir yelpazeye sahip yüz ifadeleri hesaba katıldığında iyiden iyiye sevimsiz bir kadındı. Oysa şu anda... üzgün görünüyordu.

Genişleyen burun kanatları beyaza çalıyordu, sımsıkı kapattığı dudaklarından kan çekilmişti. Gözleri şaşırtıcı şekilde savunmasızdı. Omuzlarını ve küt çenesini kaldırışında kaskatı bir temkinlilik göze çarpıyordu. Kurt'u görünce başıyla sert bir selam verdi. Kurt merakla ayağa kalkıp yanına gitti.

Najalı Nisk de onları görmüş, kapıda yanlarına gitmişti.

"Ne oldu?" diye sordu Ziri.

Lisseth'in büzdüğü ağzından kelimeler zorla çıkıyordu. Gücenmiş görünüyordu. "Efendim, size bir yanlışım mı oldu?"

Evet, demek istiyordu Ziri. *Her hareketin yanlış.* Hamsa dövmesini Piçler'e yönelterek verdikleri sözü bozanın o olduğundan şüphelense de Lisseth bu suçlamayı reddetmişti. Ziri'nin de elinde kanıt yoktu. "Bilmem," dedi. "Mesele nedir?"

"Komuta bende olmalıydı. Başından beri bunu bekliyordum, çünkü taktik deneyimim çok daha fazla. Güçlüyüm, gizlice yanaşma konusunda üstüme tanımam. Planlarınızdan bana bahsetmemiş olmanız..."

"Ne planı? Asker, sen neden bahsediyorsun?"

Lisseth gözlerini kırpıştırarak bir Nisk'e, bir Kurt'a baktı. "Meleklere saldırı, efendim. Başlamak üzere."

Ziri'nin rengi atmış mıydı? Renginin solduğunu fark etmişler miydi? Böyle tepki veremezdi. Buz gibi öfkesini keskinleştirmeli, askerlerinin emirleri dışında hareket ettiğini öğrendiği anda sivri dişlerini göstermeliydi. "Benim öyle bir planım yok," derken subayının yüzündeki değişimi gördü. Gücenme ifadesi kayboldu. Emir komuta zincirinin dışında bırakılmadığını anlayınca, yine sevimsizleşti. "Beni oraya götür," diye emretti Kurt.

"Emredersiniz, efendim," diyen Lisseth döndü ve bir yılan kıvraklığıyla yol gösterdi. Ziri'nin ardından Nisk de geliyordu.

Kimdi? Ziri merak ediyordu. İlk tahmini, zehrini akıtmaktan hiç çekinmeyecek Lisseth olurdu. Onun başının altından mı çıkmıştı? Bu bir tuzak mıydı?

Belki. Yine de onun peşinden gitmekten başka şansı yoktu. Birden Ten'i yanına çağırtması gerektiğini fark edince, dişi-kurdun hâlihazırda yanında olmamasını garipsedi.

Mağaranın içinde dönemeçlerle dolu pasajlardan aşağı inmeye başladılar. Bildikleri bölümlerden de derinlere iniyor-

lardı. Meşaleleriyle her yeni köşeyi döndüklerinde rengi atmış devasa böcekler oraya buraya kaçışıyor, duvardaki incecik yarıkların içinde kayboluyorlardı.

Kaya odalar, rüzgârın uğultusu kadar boğucu, nemli bir havaya sahipti, mineral kokusu havayı iyice ağırlaştırıyordu. Dahası ilerledikçe karanlığın içinde yeni kokular beliriyordu. Ağır ve çürümeye yüz tutmuş hayvan kokuları. Bir Kimera grubu... Yanık saç ve et kokusuyla Ziri midesinin kasıldığını hissetti. Meleklerle savaşan bütün Kimeralar, yanık et kokusunu çok iyi bilirdi.

Ziri'nin koku alma duyusu eskisinden çok daha iyiydi ama dünyanın kokularını tanıma konusunda hâlâ her gün yeni şeyler öğreniyordu. Parfüm kokularını da. Çok koku, birkaç günlük deneyim hesaba katıldığında hiç de iyi bir şey değildi. Öte yandan daha önce farkına bile varamadığı nefis kokular da vardı.

Şimdi de bir kilimdeki tek bir altın teli gibi belli belirsiz ışıldayan bir koku alıyordu. *Baharat olmalı*, diye düşündü. *Dilde eriyip ardında saf bir tat bırakan baharatlardan.*

Bu her kimse kokusu, Kimeralar'ın beden kokularını bastırıyordu. Ve Ziri bunun bir melek olduğundan emindi. Bununla birlikte beyninin gerilerinde rahatsız edici bir gerilme hissetti. Korkuydu bu.

Mağaranın derinliklerinde neyle -ve *kimle*- karşılaşacaktı?

Karou, atalarının evindeki pasajlardan, kimselere görünmeden geçti. Kimeralar'ın tarafından meleklerin tarafına süzüldü. Akiva'yı nerede bulacağını bilmiyordu ama meleğin onu bir yerlerde beklediğini tahmin ediyordu. Tahmini doğruysa Akiva da onu bulmak isteyecekti.

Sırtı ürperdi. Haklı olduğunu umuyordu.

Mağaranın girişine yaklaştıkça hava giderek soğuyordu. Biraz sonra nefesleri buharlaşmaya başladı. Son bir meleği daha geçmesi gerekiyordu. Kimsenin ona bakmadığını düşündüğünde son derece umutsuz ve temkinli görünen Elyon'du bu. Meleğin görüş açısından çıkana kadar, ağzından çıkan buharlar onu ele vermesin diye nefesini tuttu.

Başka melek yoktu. Hepsi bir aradaydı ve geride kalmışlardı. Karşılaşacağı tek melek Akiva olacaktı.

Açık bir kapı gördü. İşte oradaydı. Bekliyordu.

Bir an için hareket edemedi. Kim bilir ne zamandır ona bu kadar yakın olmamıştı. Hele baş başa? Herhâlde en son Fas'taki nehir kıyısında görünmezlik sihriyle gelip Issa'nın ruhunu barındıran buhurdanlığı verdiği gün karşı karşıya durmuşlardı. Ve o gün Karou ona korkunç şeyler söylemişti. Ona hiç güvenmediğini söylemesi başlı başına bir yalandı ve Karou'nun bu sözlerini bir şekilde geri alması gerekiyordu.

Görünmezlik sihrinden çıkmadan içeri girdiğinde Akiva onun varlığını hissedip başını kaldırdı. Onu göremese de gözleriyle etrafı taradığını gören Karou, yanaklarının yandığını hissetti. O kadar yakışıklıydı ki... Karou ondan yayılan ısıyı hissedebiliyordu.

Meleğin gözlerinde parlayan özlemi görebiliyordu.

"Karou?" dedi Akiva yumuşak bir sesle.

Kapıyı kapatan Karou görünmezlik sihrinden sıyrıldı.

Öfkesinin hâlâ yerli yerinde olduğunu bilmek neredeyse rahatlatıcıydı. Yakın mesafe hamsa saldırısı nedeniyle bitkin bir hâlde dizlerinin üstünde olmasına rağmen Liraz, herhangi bir tutku ya da zafer duygusu olmaksızın hâlâ düşünebiliyor, et-

rafındaki dünyayı sezebiliyordu. Kendi isteğiyle arkalarında kaldığı gece, canavarların onun tek başına uzakta durmasına ses çıkarmamalarının nedeni de buydu. Çünkü zamanının gelmesini bekliyorlardı.

Dördü karşısındaydı. Üçü hamsa dövmeli avuçlarını ona doğrultmuş, sihirli darbeyle onu iki büklüm etmişti. Dördüncüsü, elinde kocaman, çift tarafı keskin bir balta tutuyordu.

Tabii bu dörtlünün haricinde yerde ölü yatan üç yaratık daha vardı. Öyle ani ölmüşlerdi ki kalpleri hâlâ ölümün farkında olmadığından parçalanan damarlarından hâlâ tulumbadan çekilen su gibi kan boşalıyordu.

"Bunu yapmamalıydın," dedi küçük suikast çetesinin lideri, arkadaşlarının cesetlerinin üzerinden atlarken suratına sabitlenmiş kurtlara özgü sırıtışıyla.

Ten.

Liraz, Thiago'nun dişi-kurt subayı tarafından saldırıya uğradığı için neden şaşırdığını bilmiyordu. Ama şaşırmıştı. Beyaz Kurt'un sonunda şerefli biri olduğuna gerçekten inanmaya mı başlamıştı? Ne aptallık. Şimdi generalin nerede olduğunu ve neden eğlenceyi kaçırdığını merak ediyordu. "İster inan, ister inanma," diye hırladı Ten. "Seni öldürmeyecektik."

"İnanıp inanmamak bana kalmış." Liraz karanlıkta uzaklaşırken, diğerleri peşinden gelmeye devam etti. Liraz, hayatının tehlikede olduğundan adı gibi emindi.

"Ama bu doğru. Biz sadece sizin oyununuzu oynamak istedik."

Bir an için Liraz, Ten'in ne dediğini anlayamadı. Sihirli darbenin geride bıraktığı zonklamalar nedeniyle düşünmekte zorlanıyordu ama sonra birden kavradı. Tanışma oyunu.

Hangimiz eski bedenlerde hanginizi öldürdü? Midesinin bulantısı artarken Liraz bunun hamsa sihri yüzünden olmadığını biliyordu. *Tabii ya*, diye düşündü. Aynen böyle olacağını zaten tahmin etmemiş miydi? Hiçbir şekilde eğlenceli bulmadığı oyunu gözünde canlandırırken olacakları görmüştü. "Dur, sakın söyleme," dedi. "Seni bir kez öldürmüştüm. Yoksa birden fazla mıydı?"

"Bir ölüm yeter," dedi Ten.

"Eee, şimdi ne olacak? Özür dilemem mi gerekiyor?"

Ten bembeyaz dişlerle güldü. "Dilemelisin. Gerçekten özür dilemelisin. Ama özür dilediğini hayal bile edemediğim için ganimetlerinle yetineceğim galiba. Onlar olmadan da uzun ve mutlu bir hayat yaşayabilirsin. Eh, muhtemelen mutlu mesut yaşayamayacaksın ama bu tamamen senin sorunun."

Ellerinden bahsediyordu. Ellerini keseceklerdi. Eh, en azından bunu deneyeceklerdi.

"Hiç durmayın," dedi Liraz tükürürcesine. Bakışlarında küçümseme vardı.

"Acelemiz yok," diye yanıtladı Ten.

Belki onların acelesi yoktu. Üzerine doğrultulmuş hamsa dövmeleriyle Liraz her geçen saniye biraz daha güçsüz hissediyordu. Zaten yaratıkların derdi de buydu. Lanetli şeytan gözlerinin ardına sığınan ödleklerin planı, parçalamadan önce onu iyice güçten düşürmekti.

Gerçi böyle bir planla yola çıkmamışlardı ama bir dakikadan az bir sürede üç arkadaşlarını kaybedince planlarını gözden geçirmek zorunda kalmışlardı.

Üç ölü. Ne aptalca bir israftı. Cesetleri düşündükçe Liraz çığlıklar atmak istiyordu. *Bana bunu neden yaptırdınız?*

Ten yaklaştı. İki yanında, saraylıların grotesk yakalarını andıran pullu boyunlarıyla sürüngen görünümlü iki Dracand vardı. Doğrulttukları ellerindeki hamsa dövmeleriyle Liraz'ın beynine perişanlık pompalıyorlardı.

Titremesinin düşünme yeteneğini iyice ele geçirmemesi için Liraz bütün gücüyle savaşıyordu. Bunu uzun süre sürdüremeyeceğinin farkındaydı. Yakında titremesi felce dönüşecekti.

Gücünü yitirmesi tepesini attırıyordu. Bu çok aşağılayıcı ve uğursuzdu. *Hemen şimdi*, diye geçirdi içinden. Bu durumdan kurtulmak için bir şansı varsa, o da hemen harekete geçmekti. Üç çift hamsa dövmesi, sihirli bir çekiç gibi hâlâ beynini dövüyordu.

Çektiği acının arasından bir fikir filizlendi: *Benim de ellerim silah.*

Saldırdı.

Ten bir bileğini tutup ona engel olduğunda, hamsa sihrinin değdiği nokta neredeyse acıyla çığlık attı. Sızı damarlarına sızıp kemiklerine, genzine, beynine saplanıyordu. Her sarsıntıyla bedeni biraz daha güçsüz düşüyor, beyaz ateş tıpkı bir yalaz fırtınası gibi bütün bedenini sarıyordu. *Tanrı yıldızları adına.* Liraz alevlerin onu canlı canlı yiyeceğini, biraz sonra küle dönüşeceğini düşünüyordu.

Ten bileğini tutmuştu ama Liraz, Kimera'nın suratına acıyla haykırarak avucunu yaratığın göğsüne dayadığında ateş canlandı. Ve duman çıktı.

Ve kora döndü.

Dişi-kurdun göğsündeki gri renkli zayıf tüyler ateş almıştı. Mide bulandırıcı yanık kokusu, Liraz'a Loramendi'de cesetlerin yakıldığı devasa şölen ateşlerini hatırlatıyordu. Neredeyse

bütün dikkati dağılıyordu ama bir şekilde Kimera'nın tüylerini geçip etini yakan avucunu çekmemeyi başardı.

Yüzü acıyla çarpılan Ten de Liraz'ın haykırışına eşlik etti. Burun buruna gelmiş, birbirlerini elleriyle acıya boğarken öfkelerini haykırıyorlardı ki başka bir çift el Liraz'ı tuttuğu gibi sert bir şekilde duvara savurdu. Karanlıkta ne olduğunu anlayamadan uçan Liraz bir anda kendini yerde buldu. Nefes alamıyordu.

Şansı buraya kadardı.

Gözleri kararırken kendisini tutarak üzerine eğilenlerin yüzlerini hayal meyal seçebiliyordu. İki Dracand. Onu tekrar ayağa kaldırırlarken tıslıyorlardı, gömleğinin uzun kolları bile Liraz'ı hamsa dövmelerinin acısından koruyamıyordu.

Korkunç çetelesini tuttuğu kendi dövmeli kolu.

Bir kez daha Ten'le göz göze geldi. Dişi-kurt artık sırıtmıyordu, yüzünde saf bir nefret vardı. Kurt çenesini, hiçbir insanın ya da meleğin hayal edemeyeceği bir vahşilikle açmıştı. "Bu oyun daha bitmedi," dedi. "Şimdilik ben kazandım, ama sıra sana geçmezse, bu bir oyun olmaktan çıkar, öyle değil mi ya? Ben seni hatırlıyorum melek, peki *sen beni* hatırlamıyor musun?"

Liraz hatırlamıyordu. Kamp ateşi isi ve kor bıçak ucuyla kollarına işlediği bütün çentikler, hayal meyal ölümlerdi ve şu anda hatırlayacak durumda değildi. On yıllardır kaç kurt görünümlü Kimera öldürmüş olabilirdi? Ancak tanrı yıldızları bilebilirdi. "Oyun konusunda iyi olduğumu hiç iddia etmedim," dedi boğulurcasına.

"Bir ipucu vereyim," dedi Ten. İpucu, dudaklarının arasından tek bir nefret tıslaması gibi çıktı. Bu bir yer adıydı. "Savvath."

Kelime, Liraz'ın hafızasını bir bıçak gibi yardığında hatıralar kan gibi boşaldı. Savvath. Çok uzun zaman önceydi ama Liraz o köyü ve köyün hemen dışında olanları unutmamıştı. Bir kitaptan yırtılan bir yaprak gibi bu anıyı kendinden bile saklamıştı. Gerçi anı sadece bir kitap sayfasından ibaret olsaydı, onu şimdiye kadar çoktan yakmış olurdu.

Hatıralar yanıp kül olmazdı.

Çok uzun zaman önce ölmek üzere olan düşmanına yaptığı şey ve hemen ardından kardeşlerinin ona bakışı hâlâ hatırındaydı. Kardeşleri çok uzun bir süre ona öyle bakmaya devam etmişlerdi.

"O sen miydin?" diye sorduğunda, kendi boğuk sesini neredeyse tanıyamıyordu. Konuşmayı aklının ucundan bile geçirmemişti. Hamsaların etkisiyle bütün savunması düşmüştü. Ve... tabii Savvath. Hayatı boyunca katlettiği yüzlerce Kimera onun için hayal meyal bir hatıradan ibaret olabilirdi ama tek bir kelime hepsini tekrar yüzeye çıkarmıştı. *Savvath.*

Yine de aklına yatmayan bir şey vardı. "Sen *değildin*," dedi bu sefer, kendini toparlayabilmek için başını iki yana sallarken. "O asker..."

Tilkiye benziyordu, diyecekti ki Ten sözünü kesti. "O asker bendim. İlk ölümümdü, biliyor musun? Parçaladığın doğal bedenimdi, şimdikiyse sadece bir kılıf. Oyununuzun *bize* sağladığı bir güzellik işte, melek. Görünüşte kim olduğumuzu nereden bileceksiniz? Hiç şansınız yok."

"Haklısın," dedi Liraz. Kafasının içi kırık cam parçalarıyla âdeta bir kaleydoskopa dönmüştü.

"Yeni oyun," dedi Ten alayla. "Kazanırsan ellerin sende kalır. Tek yapman gereken, bana her bir çentiğin ne anlama geldiğini söylemek."

Liraz, rüyasındaki muammayı çözdüğünü Hazael'e söylediğini hayal etti. *Kendi ellerinle iki kolunu birden nasıl kesebilirsin?*

Çok kolay. Bir Kimera'ya bir balta ver, o halletsin.

Bu oyunu kazanması mümkün değildi.

Ten, büyük baltayı taşıyan canavara bakıp parmağıyla yanına çağırdı. Sonra Dracandlar'a, "Kollarını sıyırın," dedi.

Askerler ona itaat ederken Liraz sadece gözlerindeki korkunç bakışları görebildi, ardından bir kül çığı üzerine çullanmış gibi karanlığa boğuldu. Bir de askerler kollarını sıyırırken, kolundaki çentikleri gördüğünde Ten'in hayretle irkildiğini fark edebildi. Dört hamsa dövmesi doğrudan etine değiyordu. Daha fazlası da olabilirdi. Liraz, hiçlikte kaybolacağını hissedebiliyordu. Hiçliğin kıyısında tökezliyordu. Hiçbir melek bu acıya dayanamazdı. Şu anda ölmek neredeyse merhamet ettikleri anlamına gelirdi.

Birden acı dindi.

Demek merhamet etmeyeceklerdi. Ten herhâlde Dracandlar'a bayıltmamalarını işaret etmişti, çünkü kül çığı dağıldı ve Liraz, dişi-kurdun göğsündeki yanık el iziyle karşı karşıya geldi. Kapkara yanık tütüyor, korlar döküldükçe alttaki kırmızı et ortaya çıkıyordu. İğrençti.

"Hadi," dedi Ten emredercesine, sesinde kötücül bir tıslamayla. "İşini kolaylaştırayım. Sondan başa doğru geri git. Eminim yakın zamanda öldürdüklerini daha kolay hatırlarsın."

Liraz'ın fısıltısı acınasıydı. "Oyununu oynamak istemiyorum," dedi. İçinde bir şeyler pes etmek üzereydi. Kalbi, bir çocuğun çaresiz yumrukları gibi çırpınıyordu. Kurtarılmak, güvende olmak istiyordu.

"Senin ne istediğin kimin umurunda? Hadi bahsi büyütelim. Kazanırsan, Rark anında işini bitirecek. Kaybedersen..." Sapsarı uzun dişlerini gösterip abartılı bir gaddarlıkla ısırır gibi yaptığında devamını getirmesine gerek kalmamıştı. "İşin zor biter," dedi. "Ama çok *eğleniriz.*" Liraz'ın ellerini tutup kollarını kendine doğru çekti. "Benimle başlayalım. Hangi çentik, güzel melek? Hangi çentik benim?"

"Hiçbiri," diyebildi Liraz nefes nefese.

"Yalancı!"

Ama Liraz doğruyu söylüyordu. Savvath ölümlerini tenine işleseydi, parmaklarında olurdu. Çok uzun zaman önceydi. Ama o gün biterken Hazael, elindeki dövme kitini tartıp ona bir bakış fırlatmış, sonra kiti çantasına atıp ona sırtını dönmüştü. O gün Liraz'ın yaptığı sadece kendini değil, aynı zamanda Hazael'i de sonsuza kadar değiştirmişti. Kardeşinin bakışı uzun ve duygusuzdu.

Liraz, tek bir duygunun bütün yoğunluğuyla ve ilk günkü canlılığıyla dirilebileceğini duymuştu. Bu tek duygu asla ölmez, ele geçirdiği varlığı yıllar sonra bile en saf hâliyle yaşanan ana geri götürürdü. Bu aşk değildi. Zaten Liraz aşkı hiç yaşamamıştı. Nefret, öfke, mutluluk ya da yas da değildi. Bu duyguların anısı, gerçek bir duygunun ancak yankısı olabilirdi.

Utanç duygusu asla ölmezdi ve Liraz şimdi şimdi bütün duygularının temelinde utanç olduğunu fark ediyordu. Utancın zehirli topraklarında, ruhu hiçbir zaman iyi bir meyve veremeyecekti.

Ten biraz önce onun özür dileyeceğini hiç sanmadığını söylemişti ve haklıydı. Ama şimdi Liraz özür dilemeyi düşünüyordu. Savvath için özür dilerdi. Sesi çıkabilse dilerdi.

Oysa şu anda kahkaha mı, yoksa hıçkırık mı olduğu anlaşılamayacak inlemeleri tek sesiydi.

Aslında hem kahkaha atıyor hem de hıçkırıyordu. Acılı ya da acısız yoldan kollarını kaybedecekti. İşte bu komikti. Ne kadar korkunç ne kadar sadistçe de olsa rüyası gerçek oluyordu.

30

Dokunacak Kadar Yakın

Başta kimse yoktu.

Sonra varlığını hissetse de Akiva onu göremiyordu. Tek bildiği, artık yalnız olmadığıydı.

Ardından kapı gıcırdayarak kapandı ve yelin etkisiyle Karou yerini belli etti. Sonunda bir ışıltı yağmuruyla Karou, bir dileğin gerçekleşmesi gibi karşısında beliriverdi.

Umut etme, diye uyardı kendini. *Neden geldiğini bilmiyorsun.* Ama bu kadar yakınındayken, dokunacak kadar yakınken elleri ipeğin, nabzın, titremenin hatıralarıyla doluydu. Oysa şu anda elleri ne kadar istese de ona dokunamazdı. Ellerini arkasında birleştirdi.

Sırf mağaranın diğer ucundan baktı diye, Karou'nun geçici bir ittifaktan daha fazlasını istediğini düşünemezdi. Öte yandan mağaradaki bakış, âdeta bakmamaya çalışmaktan yorulmuş gibiydi.

"Selam," dedi Karou. Yanakları kızarırken gözlerini yere indirmişti. Akiva'nın umuda karşı savaşı, o saniyede kaybedilmişti.

Karou'nun yanakları al al olmuştu. Yanakları al al oluyorsa...

Tanrı yıldızları adına. Çok güzel.

"Selam," dedi o da alçak ve düz bir sesle. Umudun doruğundaydı. *Tekrar söyle*, diye içinden dualar ediyordu. Tekrar söylerse, belki Ellai tapınağında festival maskelerini çıkarıp Bullfinch savaş meydanından beri ilk kez birbirlerinin yüzlerini gördükleri anı hatırlardı.

Fısıltılı bir dua gibi, verilen bir söz gibi yine *selam* derlerdi.

Dudakları ilk öpücükle birleşmeden önce nefesleri birbirine karışırdı.

"Şey," dedi Karou. Akiva'ya bakmak için başını hafifçe kaldırmıştı ama hemen kaçırdı, çünkü yüzü daha da kızarıyordu. "Merhaba."

Bu bile yeter, diye geçirdi içinden Akiva. Karou'nun ona doğru attığı iki adımı izlerken içinde temkinli bir umut filiz verdi. Sonunda baş başalardı. Başkalarından saklanmaya gerek görmeden rahatça konuşabileceklerdi. Ve merkez mağarada paylaştıkları o küçücük bakışma anını düşündükçe Akiva bunun... *her anlama* gelebileceğine dair umuduna gem vuramıyordu.

Umutlanmak, bir uçurumdan aşağı sarkarken ipi Karou'nun eline vermek gibi bir şeydi. Kız istese onu uçurumun dibine yollayabilirdi.

Karou etrafına bakınıyordu ama görecek fazla bir şey yoktu. Burası ortasında uzun bir taş levhayla birkaç mumun yerleştirildiği oyuklardan ibaret küçük bir odaydı. Akiva'ya göre taş levha sıra dışıydı. Diğer taş yüzeylerden çok daha özenle yontulmuştu. Pürüzsüzdü, sert köşeleri yuvarlatılmıştı.

"Bu odayı hatırlıyorum," dedi Karou dalgın bir sesle. "Ölüler bu odada yakma işlemi için hazırlanırdı."

Bu oldukça rahatsız ediciydi. Akiva saatler boyunca burada rüya görmüş, acısını burada yaşamıştı. Daha önce kim bilir kaç ölünün yattığı bu mekânda bir ölü gibi yatmıştı! "Hiç bilmiyordum," dedi, burada olmasının tuhaf kaçmayacağını umarak.

Karou parmağının ucunu taş levhanın üzerinde dolaştırdı. Sırtı dönük olduğu için ancak nefes aldıkça inip kalkan omuzları seçilebiliyordu. Mavi alevi andıran saçlarını örmüştü. Pek düzgün bir belik olduğu söylenemezdi. Ensesine yakın saçlar örgüden kurtulmuştu. Uzun mavi perçemlerini kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı ama tek bir ince tutam bir şekilde kurtulup yanağına kıvrılmıştı.

Akiva, o ince tutamı parmaklarının ucunda hissedebiliyordu. Kulağının arkasına iterken teninin sıcaklığını hissetmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu.

"Buraya gelip bunun üzerine yatmak üzere bahse girerdik," dedi Karou. "Yani çocukken." Taş levhanın etrafını ağır adımlarla dolaşıp diğer uçta durdu ve Akiva'nın karşısına geçti. Taş levha şimdi aralarında bir kalkan gibiydi. Başını kaldırıp tavana baktı. Tavan yüksekti, huni gibi daralıp bacayı andıran bir delikle son buluyordu. "Şu delik ruhlar için," diye devam etti. "Dağın içinde hapsolmasınlar, gökyüzüne özgürce ulaşabilsinler diye. Burada uyuyakalırsak, ruhumuzun öldüğümüzü sanarak yükseleceğine inanırdık." Yüzünde tatlı hatıraların anısı belirirken sesindeki gülümseme tınısı açıkça seçiliyordu. "Bir keresinde ben de uyuyakalmış gibi yapmıştım. Sonra ruhumu kaybettiğimi söyleyerek bulmak için çocuklardan yardım istemiştim. Bütün gün dip köşe sözüm ona

kayıp ruhumu aramıştık." Bu sefer minik kahkahasına engel olamadı. Alışılmadık, ağırdan alan bir kahkahaydı. "İlkel bir kanatlı yakalayıp *ruhum* olduğunu söylemiştim. Zavallı şey. Çocukken insan acımasız olabiliyor."

Akiva, karşısındaki yüzün gizemli topraklar kadar uzak olduğunu düşünüyordu. Kızın dudaklarındaki gülümseme bile yabancıydı.

Madrigal'i bir ayın geceleri kadar tanımıştı. Peki Karou'yu? İki gece miydi? Yoksa aslında arada uyuduğu ve her şey hızla paramparça olduğu için tek bir gün mü sayılmalıydı? Sonraki birkaç temkinli karşılaşmada Akiva onda öfke, umutsuzluk ve korkudan başka bir şey görmemişti.

Oysa şimdi tamamen farklı görünüyordu. Gülümserken neredeyse *aytaşı* kadar parlaktı.

Onu neredeyse hiç tanımadığı kafasına dank etti. Mesele sadece kızın yeni yüzü değildi. Şimdiye kadar hep Madrigal'in yeni bir bedende karşısına çıktığını düşünmüştü ama Karou bundan çok daha fazlasıydı. Karou, başka bir dünyada, başka bir hayat yaşamıştı. Madrigal'den geriye ne kalmış olabilirdi? Kestiremiyordu.

Ama öğrenebilirdi.

Özlemi göğsünün ortasındaki koca bir delik gibiydi. İki dünyada da Karou'ya tekrar tekrar âşık olmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Güzel bir gündü," dedi sonunda Karou, geçmişin hatıralarına dalarak.

"Ruhun nasıl kaybolmuş gibi yapılır ki?" diye sordu Akiva. Çocuk oyunu hakkında masumca bir soru sormak istemişti ama dudaklarından çıkan kelimeleri kendi kulaklarıyla duyunca, *bunu benden daha iyi kim bilebilir,* diye düşündü.

İnandığın her şeye ihanet edersin. Matemini intikamla boğarsın. Kimse kalmayana kadar öldürürsün, öldürürsün, öldürürsün.

Düşünceleri yüzünden belli olmalıydı ki Karou'nun gülümsemesi soldu. Göz göze öylece dururlarken uzunca bir süre sessiz kaldı. Akiva, onun gözlerini de ezberlemeliydi. Madrigal'in gözleri sıcak kahverengiydi. Yaz ve toprak çağrışımları yapardı. Karou'nun gözleriyse siyahtı. Gece kadar karanlık, yıldızlar kadar parlaktı. Şu anda olduğu gibi bütün dikkatiyle baktığında gözleri sanki birer gözbebeğinden ibaret oluyordu. Kapkara. Rahatsız edici.

"Ruhun *geri* döndüğünde nasıl davranabileceğini söyleyebilirim," diye yanıt verdiğinde, Akiva onun artık oyundan bahsetmediğini biliyordu. "Hayatları kurtarırsın. Yine düşler kurarsın." Karou'nun sesi fısıltıya dönüştü. "Bağışlarsın."

Sessizlik. Tutulan nefesler. Atan kalpler. Karou... ondan mı bahsediyordu? Sanki bütün dünya şu anda Akiva'yı ona, dokunacak kadar yakın olmaya itiyordu. Bir dokunsa huzura erecekti, sonrası çorap söküğü gibi gelirdi.

Karou başını eğdiğinde yine mahcup görünüyordu. "Ama sen benden daha iyi biliyorsun. Ben daha yeni başladım."

"Sen mi? Sen hiç ruhunu kaybetmedin."

"Ama bir şey kaybettim. Sen Kimeralar'ı kurtarırken, ben Thiago için canavarlar diriltiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Senden *nefret* etmeme neden olan şeyi yaptığım hâlde farkında değildim..."

"Acı," dedi Akiva. "Öfke. Bunlar, sonradan pişman olduğumuz şeyler yapmamızın nedeni." *Ve senin pişmanlığın bendim*, diye geçirdi içinden. *Hâlâ pişman mısın?* "Başından beri halklarımızın birbirlerine yaptıklarının ana yakıtı acı ve

öfke oldu. Acı ve öfke, barışı imkânsızlaştırıyor. Sevdiklerini öldürenleri öldürmek isteyen birini nasıl suçlayabilirsin ki? Sevdiklerinin acısını çekerken yaptıklarından dolayı birini nasıl suçlayabilirsin?"

Bunları söylerken Akiva aslında kendi acımasız matem sarmalı ve bunun başkaları üzerindeki korkunç sonuçları ile ilgili mazeret bulmaya çalıştığını fark etti. Çok utandı. "Yani... *kendimden* bahsetmiyorum. Yaptıklarımı geri alamayacağımı biliyorum, Karou."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Karou. Sanki Akiva'nın utancının arasından gerçekleri seçmeye çalışıyormuş gibi keskin gözlerle bakıyordu.

Gerçekten böyle mi düşünüyordu? Yoksa günün birinde bir şekilde telafi edeceğini umut *edemeyecek* kadar suçluluk duygusuyla mı doluydu? Belki günün birinde, kötülükten çok iyilik yaptığını hissedecek, böylece sırf hayatta olduğu için dünyaya kötülük bulaştırmakla kendini suçlamaktan vazgeçecekti. Son geldiğinde terazinin dengesini bu *telafi* mi sağlayacaktı?

Öyleyse bir ihtimal vardı.

Uzun yıllar yaşayıp yok ettiğinden çok daha fazla hayatı kurtarmaya devam ederse belki başarabilirdi.

Oysa Karou'nun sert ve keskin sorusu karşısında buna inanmadığını fark etti. "Evet," dedi. "Böyle düşünüyorum. Başkalarının hayatını kurtararak aldığın canları telafi edemezsin. Ölene ne faydası var?"

"Ölen," dedi Karou. "Aramızda bir sürü ölü var, ama onlardan özgür kalan ruhlar değil de bileğimizdeki prangalarmış gibi konuşuyoruz." Zaman içinde bacadan göğe yükselmiş ruhları hayal ediyormuş gibi tavana baktı. "Artık gittiler, can-

larını kimse yakamaz, oysa onlar adına en kötüyü yaparak, intikam istediklerini varsayarak hatıralarını kendimizle birlikte oraya buraya çekiştiriyoruz! Ölüler adına konuşamam, yine de öldüğümde senin de ölmeni istemediğimi biliyorum. Brimstone'un da Eretz ve benim için bunu istemediğinden eminim." Kapkara gözbebeklerinden ibaret bakışları hâlâ deliciydi. Sanki hem kendini hem de Akiva'yı suçluyordu. Aslında halkları birbirine düşürmenin değil, düşlerini başarıya ulaştırmanın bir yolunu bulmalarını istiyordu. "Akiva, Issa'nın ruhunu bana getirdiğin için sana teşekkür etme fırsatı bulamamıştım. Ben... ben, o zaman sana söylediklerim için üzgünüm."

Karou'nun özür dilediğini kavrayan Akiva dehşetle sarsıldı. "Hayır," dedi zorla yutkunarak. "Söylediklerinin hepsini hak etmiştim. Daha kötülerine layığım."

Gözlerindeki acıma mıydı? Kızmış mıydı? "Bağışlanmama konusunda ısrar mı edeceksin?" diye sordu Karou.

Akiva başını iki yana salladı. "Kendim için hiçbir şey istemiyorum, Karou. Kendim için hiçbir umudum olmadığı gibi bağışlanma gibi bir beklentim de yok."

Onun kapkara delici gözleri hâlâ üzerindeyken kendine sormadan edemedi: Bu *doğru* muydu?

Hem doğruydu, hem değildi. Ne kadar bastırmaya çalışırsa çalışsın, umut yüzeye çıkma konusunda kararlıydı. Rüzgâr nasıl bildiği gibi esiyorsa, umut da bildiğini okuyordu. Ama yaptığı her şeyin nedeni bu muydu? Ödül umudu muydu? Hayır. Karou'nun onu asla affetmeyeceğini, bir daha hiç sevmeyeceğini bilse bile yine aynısını yapardı. Zihnini eğip büken *sirithar* ışığı da dâhil bütün gücünü kullanarak onun için dünyayı yeniden inşa ederdi.

Geride durup yeni dünyada Beyaz Kurt'un yanında yürüyüşünü seyretse bile bunu yapar mıydı?

Evet, o zaman bile yapardı.

Ama... şu anda umudun tükenip tükenmediğinden emin *değildi*. En azından şimdilik.

Seni affediyorum. Seni seviyorum. Her şey sona erdiğinde seni istiyorum. Düşümü, barışı ve seni.

Karou, böyle söylemek istiyordu. Karşıdan da aynı şeyleri duymak isterdi. Akiva'nın ona dair ümitlerini yitirdiğini duymak isteyebileceği en son şeydi.

Oysa meleğin şu anda neyin peşinde olduğunu kestiremiyordu, yine de sadece barıştan ibaret olmayan ortak düşlerini gerçekleştirme gibi bir amacı olduğundan şüpheliydi. Duygularını saklama pahasına düşü sona mı erdirmişti? Peki ya *Karou*? Kendisi de düşten vaz mı geçmişti? Ateş çoktan sönmüş olabilir miydi?

"Sana inanıyorum," dedi. Meleğin kendisi için hiçbir beklentisi yoktu. Umutsuz bir asalet gösteriyor, aynı zamanda söylemek istediği sözlerin önüne bir duvar örüyordu. Oysa söyleyemediği sözler Karou'nun içinde giderek ağırlaşıyordu. Durup dururken nasıl *seni seviyorum* derdi ki insan? Bunu söyleyebilmek için karşında seni kucaklayacak sıcak kollar olduğunu bilmen gerekirdi. En azından şu anda Karou'nun dile getiremediği *seni seviyorum* sözlerinin böylesi bir karşılığa ihtiyacı vardı. Aylar boyunca öfkesinin altında ezilip büzülen sevgisini, Akiva'nın yüzünü avuçlayıp öpmeden dile getiremezdi.

Akiva'yı öpmek... İşte *bu*, imkânsızdan da imkânsız geliyordu.

Meleği süzüp aklına kazırken ürkek bakışlarını sürekli kaçırıyordu. Yüzünün şipşak fotoğrafını çektikten sonra gözlerini ellerine ya da taş levhaya indiriyor, çektiği fotoğrafın hatırasına tutunuyordu.

Akiva'nın altın teni, dolgun dudakları, rüya gibi bakışları ve gözlerindeki *mesafe*... Merkez mağaradayken bakışları neredeyse gün ışığı gibi gözlerini almıştı. Şimdiyse aynı gözler ketum ve temkinliydi. Karou güneşi tekrar hissetmek istiyordu. Ama gözlerini, nereye koyacağını bilemediği ellerinden tekrar kaldırdığında Akiva'nın taş levhaya baktığını gördü.

Onları gören, ikisinin de ortadaki taş levhaya hayran kaldığını düşünürdü.

Eh, Karou buraya sadece onu sevdiğini söylemek için gelmemişti. Derin bir iç çekip konuşmasını sürdürdü.

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Akiva tekrar başını kaldırıp baktı. Karou'nun ses tonunda yeni beliren bir şey dikkatini çekmişti. Kızda tereddütlü bir hâl vardı. Artık umudu kıyıda tutmaya uğraşması bile gerekmiyordu. Umut onu çoktan terk etmişti.

Ne söyleyebilirdi?

Artık Kurt'la birlikte olduğunu. İttifak kurmakla hata ettiklerini. Kimeralar'ın gitmeye hazırlandığını. Onu bir daha hiç görmeyeceğini...

Benim de sana söylemek istediğim bir şey var, diyerek Karou'nun sözlerini geciktirebilirdi. Henüz tam olarak test etmemiş olsa bile yeni sihrinden bahsedebilir, ondan yardım isteyebilirdi. Aslında gerçekten de böyle ummuştu. Kendileri için olmasa bile orduları için edindiği yeni yeteneği ona anlatmak istemişti.

Her şey farklı olabilir. Gerçekten istersek hepimiz fark yaratabiliriz.

Dünyaları bile değiştirebiliriz. Belki.

Karou, "Thiago hakkında," dediğinde, Akiva sonun buz gibi dokunuşunu yüreğinde hissetti. Tabii ki Kurt hakkında konuşacaklardı. Onları birbirlerine sokulmuş gülüşürken gördüğünde, beyninin bir kısmı, düşünmek bile istemediği bir gerçeği görmemekte direnmişti. Karou mağaranın diğer ucundan öyle bakınca... *ona* bakınca... umutlanmıştı.

"O sandığın kişi değil," dedi Karou.

Akiva, ardından gelecek sözleri biliyordu. Kendini hazırladı.

"Onu öldürdüm," diye fısıltıyla devam etti Karou.

...

...

...

Bir saniye.

"Ne?"

"Thiago'yu öldürdüm. Kurt o değil. Yani onun ruhu değil." Karou derin bir iç daha çekip titrek sesle sözlerini sürdürdü. "Thiago'nun ruhu gitti. O artık yok. Onunla... Benim... Yani onu affettiğimi..." Kıvılcımların çaktığı kaçamak bir bakışla âdeta Akiva'nın aklını okumuştu. "Ya da onunla *gülüştüğümü* düşünmeni hiç istemem. O hâlâ hayatta olsaydı barış mümkün değildi. Peki ya ittifak?" Başını iki yana salladı. "İmkânsızdı. Daha Kasbah'dayken hem seni hem Liraz'ı öldürmüş olurdu."

"Bir saniye," dedi Akiva, duyduklarına anlam vermeye çalışırken. "Bir saniye." Karou neler anlatıyordu böyle? Hiç mantıklı gelmiyordu. Kurt ölmüş müydü? Kurt ölmüştü ve

yerine geçen her kimse onu oynuyordu... Ama o değildi. Akiva, Karou'ya bakakaldı. Düşüncesi bile baş döndürücüydü. Ne soracağını kestiremiyordu.

"Daha önce söylemek istedim," diye devam etti Karou. "Ama dikkatli olmam gerekiyor. Çok hassas bir durum. Kimse bilmiyor. Sadece Issa ve Ten... yani Ten de aslında Ten değil... Ama Kimeralar öğrenirse, onları da kaybederiz." Parmağını şaklattı.

Akiva, hâlâ basit gerçeği kavramaya çalışıyordu.

"Thiago'dan başka kimsenin peşinden gitmezlerdi. En azından henüz buna hazır değiller. Bu çok açıktı. Kurt'a ihtiyacımız vardı. Bu ordunun, halkımızın ona ihtiyacı vardı, ama bize *daha iyi* bir kurt lazımdı."

Daha iyi.

Akiva, ittifak görüşmelerini yaptığı Kurt'la ilgili izlenimlerini hatırladı. O zaman karşısındakinin zeki, güçlü ve aklı başında olduğunu düşünmüş, nedeni üzerinde durmamıştı.

Sonunda taşlar yerine oturduğunda durumu kavradı. Karou bir şekilde Kurt'un bedenine başka bir ruh yerleştirmişti. "Kim?" diye sordu. "Kurt'un bedenindeki kim?"

Karou'nun yüzünde bir hüzün ifadesi dalgalandı. "Ziri," dedi. Akiva tepki vermeyince ekledi. "Hayatını kurtardığın Kirinli."

Kabilenin son üyesi genç Kirinli. Demek ölmemişti. Yani en azından ruhu kurtulmuştu. "İyi ama... nasıl?" Akiva, onları bu noktaya getiren zincirleme olayları hayal bile edemiyordu.

Karou bir an için sessizce uzaklara daldı. "Thiago bana saldırdı," derken, henüz yeni iyileşen yanağına dokundu. Liraz'la birlikte Hazael'in cesedini uçarak getirdiklerinde Fas'tayken Akiva onun sıyrıklarla kaplı şiş yanağını görmüştü.

Artık bereleri iyileşmiş sayılırdı. Karou, devamını getirecekmiş gibi görünüyordu ama sustu. Sımsıkı bastırdığı dudaklarıyla birlikte titreyen çenesini görünce Akiva, onun incinmiş hâli karşısında ne kadar öfkelendiğini hatırladı. Kasbah'daki o gece Kurt'la Karou arasındaki o tutku dolu bakışmayı gördüğü anı, yumrukları kadar yüreği de hatırlıyordu. Oysa şimdi anlıyordu.

Yine de içi rahat değildi.

"Bana saldırdı, ben de onu öldürdüm," diye devam etti Karou. "Ne yapacağımı bilmiyordum. Bizi bulsalardı diğerleri onu yeniden diriltmemi isteyeceklerdi. Bunu göze alamazdım. Daha önce bile kötü biriydi, sonrası nasıl olurdu, düşünebiliyor musun? Ne yapardım bilmiyorum..." Sesi kısıldı.

Sonra gözlerindeki buğu kalktı ve bakışlarını *Akiva'ya* dikti. İnanılmaz bir şekilde gülümsedi. Az önceki ışıltılı gülümsemesine benzemiyordu, bu seferki ani sürpriziyle küçücüktü, tamamen farklıydı. "Ne kadar düşünürsem düşüneyim..." dedi. "Her şeyin seninle alakalı olduğunu ancak şimdi anlayabiliyorum."

"Ben mi?" Akiva irkildi.

"Bana Issa'yla Ziri'yi sen getirdin," dedi Karou. "Sen olmasaydın ne müttefikim ne de herhangi bir şansım olurdu."

Kızın sözlerindeki ağır minnet tınısı, Akiva'nın utancını yeniden depreştirdi. "Ben olmasaydım, çok daha fazla müttefikin olurdu, Karou." *Hem de çok daha fazla.* Bu sözlerde kaç cesedin ağırlığı vardı? Loramendi. Binlerce, binlerce ölü.

"Kes şunu," diye çıkıştı Karou. "Akiva, bağışlama konusunda sözlerimin arkasındayım. Bu, ilerleyebilmenin tek yolu. Kurt hâlâ Kurt'ken, onu ikna etmeye, tuttuğu yolun ölüm olduğunu anlatmaya çalıştım. Oysa onunla tartışırken

dudaklarımdan dökülen kelimeler *senin* kelimelerindi. En uzak diyarlara gitsen bile geri geleceğini biliyordum. Ve... bu sayede *ben de* geri gelebildim."

Senin kelimelerin derken? Akiva şu anda ne diyeceğini bilemiyordu. Duydukları, Karou'nun söylemesini beklediği şeylerin çok ötesindeydi ve kavramakta hâlâ zorlanıyordu.

"Gelecekte Kimeralar'ın varlığının bize bağlı olduğunu söylemiştin," dedi Karou. "Bunlar gelişigüzel sözler değildi. Ziri'nin hayatını kurtardın. Bunu yapmasaydın, şu anda burada olmazdık. Sen ölmüş olurdun, ben de... ben de Kurt'un..." Devamını getiremedi. Bir kez daha yüzünde kapkara bir dehşetin gölgesi belirdiğinde Akiva, "*Thiago bana saldırdı*," sözlerinin ne anlama gelebileceğini kavradı.

Öfkesinin ateşi onu kör edebilecek kadar güçlüydü. Derin bir nefes alarak öfkesine hâkim olmaya, saldırganın artık yaşamadığını kendine hatırlatmaya çalıştı. Thiago artık cezalandırılamazdı. Bu bile öfkesinin alevlenmesine neden oluyordu. "Seni korumak için orada değildim," dedi. "Seni onunla asla..."

"Kendimi korudum," diye onun sözünü kesti Karou. "Sonrasında yardıma ihtiyacım vardı, yardımıma Ziri yetişti. Şimdi hepimiz buradayız. Söylemek istediğim bu."

Gözlerindeki dehşet gitmişti, gözleri yaşlarla parlıyordu ve dudaklarındaki minik kıvrım minnettarlıktan başka bir şey değildi. Akiva, kendini bu minnetin *kime* olduğunu merak ederken yakaladığında bir kez daha kendinden nefret etti.

Kasbah'dayken sahte Kurt'la Karou'nun arasındaki şefkat dolu bakışları görmüştü. Mağara odanın eşiğinde, daha az önce bir kez daha gülüşmelerine tanık olmuştu.

Tanrı yıldızları adına. Kurt gerçekten Kurt olsaydı şimdiye ölmüş olacaktı, oysa burada durmuş Karou'nun yardımına koşan kahraman ruhlu Kirinli "zeki, güçlü ve aklı başında" Thiago'nun, işkenceci ve cani bir manyaktan daha tehlikeli olup olmayacağını, Karou'yla ilgili ufacık umut kırıntılarını yok edip etmeyeceğini merak ediyordu, öyle mi? Ordular harekete geçmeye hazırdı ve o Karou'nun kimi *sevdiğini* dert ediyordu, öyle mi?

"Her şey bir yana," dedi Karou. "Bana Issa'yı getirirken beraberinde ne getirdiğini hayal bile edemezsin, ama... Akiva, çok büyük bir fark yarattın." Gözleri ışıldıyordu. Kapkara derinliklerde kendi alevden kanatlarını bir ayna gibi seyredebiliyordu. "Loramendi. Bu bir... telafi değil belki, ama bir başlangıç. En azından oraya gidebilirsek bir başlangıç olacak."

Ardından katedral meselesini anlattı.

Bu öylesine büyük bir haberdi ki, serseme dönen Akiva bütün kaygılarını anında unutuverdi.

Şehrin altında Brimstone'un katedrali vardı. Akiva, yıkıntıların arasında dolaşırken görememişti, çünkü bütün girişler çöküp saklanmıştı. Ve katedralde, enkazın altında ruhlar vardı. Sayısız ruh. Çocuklar, kadınlar. Dirilme umudunu henüz yitirmemiş binlerce Kimera'nın ruhu...

Akiva Fas'tayken Karou'ya, geri geleceklerini bilse her bir Kimera için binlerce kere ölmeye razı olduğunu söylemişti. Sarf ettiği kelimelerin umutsuz bir boşluktan ibaret olduğunu biliyordu, çünkü bunu kanıtlamanın hiçbir yolu yoktu. Oysa şimdi...

"İzin ver yardım edeyim," dedi hemen. "Karou... lütfen. O kadar ruhu tek başına diriltemezsin." Karou, bunun bir telafi sayılamayacağını söylemişti. Ama Akiva, telafiye bu

kadar yakın olabileceğini aklına bile getirmemişti. Üstelik bütün yüreğiyle istediği telafi imkânı, kurdelelerle sarılmış bir şekilde ayağına kadar gelmişti. Artık utancıyla ezilmeyecekti. Hep bunu istemişti ve yardım etmezse korkuları ve endişeleriyle sonsuza kadar lanetlenecekti. Karou ister onu ister Kurt'u sevsin, nasıl olsa kimi sevdiğini sonunda öğrenecekti. "Tek istediğim yanında olmak, sana yardım etmek. Yanında olacaksam sonsuza kadar sürse bile umurumda değil."

Aralarındaki taş levha aralarında bir duvar olabilirdi ama Karou'nun cevap niyetine dudaklarında beliren gülümsemeyi hiçbir duvar engelleyemezdi. Bu yepyeni bir gülümsemeydi. Akiva onunla sonsuza kadar olsa bile her saniye yepyeni gülümsemeler keşfedeceğinden emindi. Bu seferki gülümsemesi müzik kadar tatlı, gözyaşı kadar ağırdı. Yürek dağlayan cinstendi. Sanki mavi saçlı kızın bütün gerginliği, bütün yorgunluğu ve endişeleri eriyip ışığa dönüşüyordu.

Yürekten gülümsemesinin tek sahibi Akiva'ydı.

"Tamam," dedi Karou. Alçak sesle söylemişti ama bu tek kelime Akiva'nın uzanıp dokunabileceği kadar parlak ve yoğundu.

Tamam. Tamam, ona yardım edebilecek miydi? Sonsuza kadar tamam mıydı?

Tamam.

Keşke bu tek kelime her şeyin sonu olsaydı. Ya da her şeyin başlangıcı... Keşke şu anda Loramendi'ye uçabilselerdi. Keşke sonsuzluk şimdi başlasaydı. Ama tabii ki öyle bir şey söz konusu değildi. Karou tekrar konuştuğunda hâlâ alçak sesle konuşuyordu. Sesi hâlâ parlak ve yoğundu ama az önceki *tamam* kelimesinin güneş kadar sıcak, taş kadar pürüzsüz huzuruyla

karşılaştırıldığında, şimdi dudaklarından dökülenler dikenden başka bir şey olamazdı.

Karou, "Tabii o kadar uzun yaşayabilirsek," dedi.

31

Hayatta Kalmanın Tam Tersi

Ziri eşikte durdu. Bir bakışta durumu değerlendirdi.

Üç asker, ayaklarının dibinde ölü yatıyordu. Oora, Sihid ve Ves. Üstüne basılıp geçilecek boşa akıtılmış daha fazla kan, daha fazla parçalanmış et, daha fazla acı... Hâlâ hayatta olanlardan Rark bütün iriliğiyle loş ışıkta dururken baltasının metali hafifçe parlıyordu ama Ziri'nin gözleri doğrudan Liraz'a kaydı. Kanatlarının alevi sönmeye yüz tutmuştu ama hâlâ odadaki en parlak şeydi. Bembeyaz boş bakan gözlerle omuzları sarsılırken gülüyor muydu? Ağlıyor muydu? Korkunç bir ses çıkarıyordu. Kimeralar tarafından sarılmıştı, zaten ancak onların dokunuşları meleği olduğu yere sabitleyebilirdi. Bir yandan tutmaya çalışıyor, aynı zamanda onu öldürüyorlardı.

Melekler hamsa dokunuşuyla ölür müydü? Liraz'a bakan Ziri, cevabın evet olduğuna karar verdi. Ama Kimeralar'ın amacı onu öldürmek değildi. Kollarını öne doğru çekiştiriyorlardı. Daha bakar bakmaz Ziri anladı.

Rark. Balta... Meleğin kollarını keseceklerdi.

Balta, Rark'ın kaslı omzunda bekliyordu. Taşlar yavaş yavaş yerine oturmaya başladı. Sesler, manzara, koku. Hırlama. Sararmış sivri dişlerden süzülen salya ve zaferin çürümüş kokusu. Ten.

Ziri, midesine yumruk yemiş gibi oldu. *Ten*'di. *Ah Nitid, ah Ellai, olamaz.* Emrindeki onca asker arasında... Suç ortağı, oynadıkları oyundaki rol arkadaşı. Sırrını bilen asker.

Ten, saldırmak üzereydi. Bedeni eskisinden daha çok insana benzese de başını eğdiği için sırtı gerçek bir kurt gibi kamburlaşmış, omuzlarındaki tüyler kabarmıştı. Genizden gelen hırıltısı hayvaniydi, yarattığı titreşim duyulmaktan ziyade *hissediliyordu.* Bulundukları oda kan, dışkı ve yanık et kokuyordu. Sıcak, yakın ve ölü. Ceset ve geri dönüşü olmayan bir intikam arzusu. Ve Ziri, Ten'in -yani Haxaya'nın- ne yapmak üzere olduğunu çok iyi biliyordu.

"Dur." Bu Kurt'un sakin ve buz gibi soğuk sesiydi, ama Ziri'nin hissettiği katıksız dehşet de hissediliyordu. Aslında böylesi bir manzara, melekleri keskin dişleriyle parçalamış gerçek Kurt için o kadar dehşetli sayılmazdı. Öte yandan Ten ona bakmak üzere döndüğünde korkunç son en azından birkaç dakikalığına ertelendiğinde bile Ziri, neden bu kadar *derin* bir dehşete kapıldığından emin değildi. Kimseyi dişleriyle parçalamamışsa da birçok Kimera'yla omuz omuza savaşmış, gagaların, pençelerin, boynuzların, dikenli kuyrukların ve sahip oldukları birçok bedensel silahın sonuçlarına tanık olmuştu. Meleklerin üstünlüğü karşısında bu silahlar, hayatta kalmalarının tek çaresiydi.

Ama burada *başka* bir şey vardı. Burada olanlar hayatta kalmaya çalışmanın tam tersiydi.

Burada her şey riske atılıyordu. En başta elbette ittifak tehlikedeydi ama oynadıkları oyun baştan sona tehlikedeydi. Çünkü karşısındaki Ten'di.

Ve karşısındaki Ten olduğu için, Nisk'le Lisseth arkasından çıkıp Rark ve Dracandlar ona bakmak için döndüklerinde Ziri sesini çıkarmadan kaskatı durdu. Karşısındaki Ten olduğu için ne söyleyeceğini bilemiyordu. Haxaya'nın dişikurtlara özgü sarı gözlerle yan yan ona baktığını hissedebiliyordu. Sinsice küçümseyen gözlerinde korku yoktu.

Bakışlarıyla âdeta meydan okuyordu. *Beni cezalandırırsan, ben de seni cezalandırırım. Sahtekâr.*

Ziri'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Kendine hâkim olmak için savaştı. Naja, tıpkı sürüngenler gibi vücudun yaydığı ısıyı algılayabiliyordu. Nisk'le Lisseth, telaşını hissedebilirdi ve Thiago asla telaşa düşmezdi. Kurt'un her zamanki soğukkanlı yüz ifadesini korumaya çalışıp durumu değerlendiriyormuş gibi gözlerini hafifçe kıstı.

"Bu ne anlama geliyor, subay?" diye sordu alçak ve ölümcül sakinlikte bir sesle.

Rark şaşkınlıkla irkilirken Wiwul ve Agwiwal Ten'e bakmak için döndü. Belli ki Ten onlara bunun generalin emri olduğunu söylemişti ve onlar da hiçbir şekilde şüphelenmemişti. Sonuçta Kurt'un sağ kolu ve en çok güvendiği subayıydı.

Şimdiye kadar.

"İntikam," dedi Ten, *efendim* hitabını eklemeye zahmet etmeden. Ziri bunun katıksız bir saygısızlığın yanı sıra bir uyarı olduğunu biliyordu. "Bu melek bir günahkâr. Kollarına bakın."

Ziri baktığında gördüğü karşısında midesi bulandı. Kolundaki sayısız çentiğin yanı sıra meleğin kederi yüreğinin

sıkışmasına neden oluyordu. Liraz'ı pek tanımıyordu. Güzel bir melekti ama ne olmuş ki? Çoğu melek güzeldi. Liraz aynı zamanda düşmanca tavırları olan fevri bir melekti. Güçlü olduğunda Ten'in vahşiliğine denkti. Ama ölen kardeşini kollarında tutarken ne kadar üzgün olduğunu da görmüştü. O saniyede bütün vahşiliği kaybolmuş, yerine küçük bir kız gelmişti. Ve Ziri onda başka bir şey daha görmüştü.

Kasbah'dayken çok açık ve şaşırtıcı bir şekilde... *Ziri'nin* ortalıkta olmadığını, nerede olabileceğini sormuştu. Kirinli askerin öldüğünü öğrendiğindeyse meleğin gözlerinde, iplerinden bir anlığına kurtulmuş bir hüzün dalgası belirip kaybolmuştu.

Tabii ki askerlerinin böylesi tenha bir yerde onu öldürmesine ya da kollarını kesmesine izin veremezdi. Çok daha büyük ve kişisel olmayan bir amaca hizmet ediyordu. Tam da gerçek Kurt'a yakışacak bir öfkenin içinde yükseldiğini hissederken, bu tartışılmaz amacın getirdiği bir soğukkanlılıkla telaşesini hızlı bir şekilde bastırmayı başarınca, yürek atışları sakinleşerek ağır bir çekiç vuruşuna döndü.

"Bırak onu," dedi, duygusuz bir bakışla. Meleğin gözleri, yuvalarında döndüğünden, çırpınan kirpiklerin altındaki bembeyaz kürelere dönmüştü. Bayılmak üzereydi. Belki de ölüyordu. "Yoksa kendinizi açıklamanıza fırsat kalmadan ölecek."

Wiwul'la Agwilal aniden bıraktığında Liraz duvarın dibine yığıldı, ama Ten hâlâ bileklerini tutuyordu. Diğerlerinin önünde başka bir emre daha itaatsizlik edilmişti. Demek meydan okumaya devam ediyordu. "*Kendimizi* açıklamak mı?" dedi, yapay bir masumiyet takınarak. Oysa sesinde asit keskinliği vardı. "Ne açıklaması... *efendim?*" Gerçek Kurt'un

asla tahammül edemeyeceği son *efendim* hitabını kullanmasa daha iyi olurdu. "Peki, siz *kendinizi* açıklamak ister misiniz?"

Ziri, arkasından birinin nefesini tuttuğunu duydu. Nisk ya da Lisseth, bu başkaldırı karşısında dehşete düşmüştü. Rark'ın da ağzı açık kalmıştı. Ziri'nin gerçek Kurt'un böyle bir durumda ne yapacağını düşünmesi gerekmiyordu. Kurt'un ne yapacağını damarlarında hissediyordu. Tek bir hatası her şeyin bitmesi anlamına geliyordu. *Kan seni koruyor. Kan artık hayatın.* Zaten başka çaresi var mıydı?

Ödünç aldığı bedeninin içinde farkındalığı doğal olamayacak kadar güçlü bir şekilde arttı. Ten'in başkaldıran kötücül bakışları ve ağzından çıkaracağı baklayla tehlikeye atacağı geleceğin ağırlığı da başroldeydi.

Haxaya nasıl bu kadar aptal olabilirdi?

Bir kırbaç şaklaması hızında uzanıp bir elini yaratığın başının arkasına, bir elini ağzına bastırdı...

Ve boynunu kırabilirdi.

Şaşırmaya bile zaman olmamıştı. Maytabı andıran bir dizi kütürtünün ardından yaratığın gözleri camlaştı. Artık kötülük, isyankârlık, tehdit söz konusu değildi. Kaslarının gevşemesi saniye bile sürmedi. Yere yığılırken sonunda Liraz'ın bileklerini bıraktığı için melek de baygın bir hâlde düşüp yanağını yere çarptı. Ziri, yere düşen bedenlerin neden olabileceği irkilmeyi bastırarak aldırmadan izledi. Meleğin alevden kanatları her geçen saniye biraz daha sönüyor, sadece hâlâ yaşadığını gösterircesine hafifçe titreşiyordu.

Ziri askerlerine dönüp hiçbir şey olmamış gibi, "Hayır, kendimi açıklama ihtiyacı hissetmiyorum," dedi. Bakışıyla açıklama isteyebilecek herhangi birine meydan okuyordu.

İlk konuşan Rark oldu. "Efendim, biz... Ten bize sizin emriniz olduğunu söyledi. Yoksa asla..."

Ziri, "Sana inanıyorum, asker," diye sözünü kestiğinde yaratık rahatladı.

Oysa rahatlamak için henüz erkendi.

"Aslına bakarsan, *bu kadar aptal* olabileceğimi düşündüğüne inanıyorum." Ziri sıktığı dişlerinin arasından nefes aldı. "Sayımız az, savaşa giriyoruz, uçmaya saatler kalmış ve en ihtiyaç duyduğum anda ordumun gücünü boşa harcayacağım, öyle mi?" Elinin ani bir hareketiyle eşikte üzerinden atladığı cesetleri gösterdi. "Başkalarının acı çekerek bedelini ödediği bedenleri bir hiç uğruna harcayacağım, ha? Bütün planlarımı riske mi atacaktım? Ne uğruna? Bir melek için mi? Gerçek tehdit olan *bin* melekle karşılaşmak için birkaç saat beklemek yerine... Her şeyi bir kenara itecek kadar aptal olduğumu düşünüyorsun. Ne yani, böyle düşündüğün için kendimi daha iyi mi hissetmeliyim?"

Kimse cevap vermeyince başını ağır bir tiksintiyle iki yana salladı. "Uyduğunuz emir, bugüne kadar ağzımdan çıkan bütün emirleri yok sayacak türden. Dişlerinizi çıkarmadan önce biraz olsun düşünseydiniz, emri sorgulardınız. Bunu istediğiniz için yaptınız. Belki hepimiz istiyoruz ama bazılarımız arzularımızın efendisiyken bazılarımız heveslerimizin kölesiyiz. Bu kadarını akıl edebileceğinizi sanırdım."

Kendini suçlamalardan muaf tutan Lisseth'e döndü. "İtaatsizliğine seni uygun görmeyerek Ten kibarlık etmiş, yoksa aynı heveslerin peşinde koşacağından hiç kuşkum yok. Arkadaşlarının çekeceği cezadan kurtuldun, ama ikimiz de seni kurtaranın akıllı olman değil, şansın olduğunu biliyoruz."

Cezadan bahsedildiğini duyunca Rark, Wiwul ve Agwiwal kaskatı kesildi. Ziri bir süre daha konuşmayarak işkencenin dozunu artırdı. "Güvenimi sarstınız," dedi sonunda. "Rütbeniz düşürüldü. Önümüzdeki savaşta dövüşeceksiniz. Hayatta kalırsanız, günahlarınız affedilene kadar arkadaşlarınızın diriltilişi sırasında acıyı siz çekeceksiniz. Kabul mü?"

"Evet, efendim," dedi, Nisk ve Lisseth de dâhil olmak üzere beşi birden.

"Şimdi gözümün önünden kaybolun ve şu üçünü de beraberinizde götürün." Oora, Sihid ve Ves. "Ruhlarını alın, cesetleri gömün, sonra diriltme odasında beni bekleyin. Burada olanlardan kimseye bahsetmeyin. Anlaşıldı mı?"

Askerler bir kez daha koro hâlinde, "Emredersiniz, efendim," dedi.

Ziri, dudaklarında memnuniyetsiz bir sırıtışla gidebileceklerini işaret etti. "Bu ikisiyle ben ilgileneceğim." Ten ve Liraz. Biri ölü, biri canlı. Öylesine bir kasvetle söylemişti ki yapacaklarıyla ilgili askerlerin hayal gücünü tetikleyeceğini umut ediyordu. Tünelde sürüklenecek cesetlermiş gibi Ten'i tüylü ensesinden, Liraz'ı ise kolundan sertçe kavradı. Yine de Liraz'ı tutarken hamsa dövmesinin gömleğin kumaşına denk gelmesine dikkat etti. Meşale taşıyamayacaktı ama meleğin az da olsa parlayan kanatları sayesinde buna ihtiyacı yoktu.

Liraz ölürse, tamamen karanlıkta kalacaktı.

Ve karanlık, yaşanacakların yanında hiç kalırdı.

"Gidin!" diye hırladığında askerler telaşla yerdeki cesetleri toplayıp yüklendiler. Hızla uzaklaşırken arkalarında kan damlalarından izler bırakıyorlardı. Biraz sonra Ziri, Liraz'ı nazikçe kaldırarak beline sarıldı. Bedenlerinin böylesine yakın olması fazlasıyla yanlış geliyordu, üstelik Ziri başka birinin bedenini

taşıyordu, o yüzden eşiğe yürüyene kadar zor olacağı anlaşılsa da aralarında boşluk bırakmaya çalıştı. Daha da zoru, hamsa dövmesiyle meleğe daha fazla zarar vermemeye çalışmaktı.

Bir köşeyi dönerken Ten'i tutan elini dengelemeye çalıştığı sırada Liraz'ın başı sert bir şekilde düştü, kaşı Ziri'nin çenesine çarptı. Meleğin ateşini teninde ilk kez hissediyordu. Hemen başını kaçırdı ama uzaklaşmış olsa da melek kokusunu solumaya devam etti. Baharatlı koku çok daha belirsiz ve beklenmedik başka bir sıcak kokunun açığa çıkmasına neden oluyordu. Ziri bunun parfümlerdeki en büyük gizem olduğundan kuşku duymuyordu. Bu öylesine belli belirsiz bir kokuydu ki meleğe bu kadar yaklaşmasa Kirin burnuyla kokuyu algılaması mümkün değildi. Varla yok arasıydı ama varlığının esintisi bile tıpkı gece tomurcukları kadar kırılgandı. Şafağın en soluk vaktindeki bir ağıt goncası kadar buruktu.

Ziri yüzünü önüne çevirdi. Meleğe fazla yaklaşmıyor, kokusunu içine çekmeye çalışmıyordu. Yine de karanlıkta bir cesetle, uyandığında -tabii *uyanırsa*- muhtemelen ona dokunduğu için bağırsaklarını deşecek meleği taşırken bile, gizemli koku parmaklarının ucundaki pençeleri, ağzındaki sivri dişleri ve kendisine ait olmayan her şeyi daha yoğun bir şekilde hissetmesine neden oluyordu. Üstündeki bir canavar kostümüydü. Dokunmak bir yana dursun bir kadının kokusunu alması bile korkunç bir tacizmiş gibi geliyordu.

Taşımaya devam etti. Engel olamadığı için koku hâlâ burnundaydı. Yaşam tanrıçası Nitid'e ve arsız kıskançlığı için Lisseth'e, tam zamanında yetişebildiği için içinden şükretti. Keşke daha erken gelip meleği hamsa dövmelerinin bilinemeyecek derinlikteki zararlarından koruyabilseydi. Melek, birkaç saat içinde kendini toparlayıp diğerleriyle birlikte uçmaya

hazır olabilir miydi? Ziri hiç sanmıyordu. Onun için yapabileceği bir şey varsa...

Bunları düşündüğü anda tünellerden oluşan bir sapağa geldi ve nerede olduğunu fark etti. Melek için yapabileceği bir şey vardı. Ve Ziri, melek için elinden geleni ardına koymayacaktı.

Elinden bir şey gelebilirdi. O da öyle yaptı.

Dönüp ikinci tünele girdi. Liraz'ı suyun kıyısına götürmeden önce dişi-kurdun cesedini girişte bıraktı. Şifalı sular... Su sadece yara berelere mi iyi geliyordu? Ziri bilmiyordu. Meleği kucağına alıp havuza taşıdı. Onu suya bırakırken karanlık üstlerine çöktü. Panik dolu bir an için meleğin kanatlarının artık iyice söndüğünü anladı.

Ama hayır. Suyun altında belli belirsiz bir ışık vardı. Meleğin ateşi hâlâ sönmeye yüz tutmuş bir kor gibi canlıydı. Suya batmaması için dokunmamaya çalışarak kolunu Liraz'ın ensesinin altından geçirdi ve bekledi. Meleğin dudaklarında ve gözlerinde bir kıpırtı bekliyordu. Bekledi... Zaman o kadar ağır ilerliyordu ki başta fark edemedi, sonra suyun altındaki ışığın parladığını gördü. Liraz sonunda hareket ettiğinde Ziri artık sadece tebeşir yeşili suları ve taş duvarlardan sarkan pembe yosun damarlarını değil, aynı zamanda meleğin yanaklarındaki allığı ve titreyerek yavaşça açılan koyu altın kirpikleri bile seçebiliyordu. Melek bakışlarını ona dikmişti.

Ziri, Kasbah'da tanıştıkları günü hatırladı. "Henüz tanıştırılmadık," demişti, melek de onu azarlarcasına, "Kim olduğumu biliyorsun, ben de senin kim olduğunu biliyorum, bu kadarı yeter," diye karşılık vermişti.

Oysa Liraz karşısındakinin gerçekte kim olduğunu *bilmiyordu*. Ve Ziri kendini ona tanıtmak istemişti.

Liraz yumuşacık sulara gömülü olduğunu fark ettiği sırada Ziri tekrar, "Henüz tanıştırılmadık," dedi. "Yani... tam olarak tanıştırılmadık."

32

Sonrası İçin Saklanacak Pasta Dilimi

"O kadar yaşarsak."

Karou böyle demek istememişti. Aklından geçirmemişti. Aslında bir şey demek gibi bir niyeti *bile* yoktu. Taş levhanın karşısında duran Akiva'nın gözleri hâlâ sonsuzlukla doluydu ve Karou'nun tek yapmak istediği taşın üstüne tırmanıp tam ortasında onunla buluşmaktı.

Ama ne zamandan beri istediğine kavuşabiliyordu ki? Akiva onunla sonsuza kadar yaşamak mı istiyordu? Bu, içinde güneşlerin patlamasına, yıldırımların çakmasına neden oluyordu ama aynı zamanda daha sonraya saklanacak bir pasta dilimi gibi geliyordu. Âdeta alay etmek için oltanın ucuna takılmış bir yem gibi.

Yemeğini bitirirsen pastanı yiyebilirsin.

Tabii ölmezsen.

"O kadar yaşayacağız," dedi Akiva kendinden emin bir heyecanla. "Bunu atlatacağız. Kazanacağız."

"Keşke ben de senin kadar emin olabilseydim," dedi Karou. Aklından *ordular, melekler, geçitler, silahlar, savaş* geçiyordu.

"Emin ol. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Karou. Olanlardan sonra... artık seni gözümün önünden ayırmayacağım." Karou'nun ne düşündüğünden hâlâ emin değilmiş ve bahsettiği şimdi umut ettiği şeymiş gibi küçük bir sessizliğin ve tatlı bir mahcubiyet kızarıklığının ardından ekledi, "Yanında olmamı istediğin sürece."

"Yanında olmak istiyorum," dedi Karou hemen. "Ama olamam. Henüz olmaz. Karar çoktan verildi. Ayrı savaş birlikleri... Unuttun mu?"

"Unutmadım. Ama benim de sana söylemem gereken bir şey var. Hatta göstersem daha iyi olacak. Sanırım daha iyi anlaşılacak." Ardından taş levhanın üzerine oturup uzandı ve eliyle işaret ederek Karou'yu yanına çağırdı.

Karou onun yanına uzandığında ısındığını hissetti. Aralarında hiçbir duvar kalmamıştı. Soğuk taşın üstüne kıvrılırken ne göreceğini merak ediyordu. Akiva ona dokunmadı ama tereddütle karışık bir arzuyla baktı. "Karou, sence Kimeralar karışık birliklere karşı çıkar mı?" diye sordu.

Ne? "Thiago emrederse kimse bir şey diyemez. Ama bunun ne önemi var? Kardeşlerin kabul etmez. Bu konuda ne kadar inatçı olduklarını gösterdiler."

"Biliyorum," dedi Akiva. "Hamsa dövmeleri yüzünden böyle düşünüyorlar. Kendimizi savunamayacağımız bir silaha sahipsiniz."

Karou başını salladı. Kendi dövmesini soğuk taşa bastırıyordu. Meleklerle birlikteyken dövmesini saklamaya çalışmak artık alışkanlık hâlini almıştı. Kazara bir olay yaratmamak için tedbirli davranıyordu. "Biz olmasak bile ellerimiz

düşman," derken hafife alırmış gibi konuştu, ama yüreği tam tersini söylüyordu. Hiçbir parçasının Akiva'nın düşmanı olmasını istemiyordu.

"Ama ya düşman değilse?" diye üsteledi Akiva. "Sanırım Piçler'i karma birlikler için ikna edebilirim. Böylesi çok mantıklı olur, Karou. Bire bir savaştığımızda Dominyonlar eşitimiz değil, ama bire bir dövüşmeyeceğiz, dahası haberdar olmadığımız bir avantaj edinmemiş olsalar bile sayıca kısıtlıyız. Birliklerimizdeki Kimeralar sadece gücümüzü artırmakla kalmaz, aynı zamanda düşmanlarımızın sayısını azaltır. Üstelik psikolojik avantajımız olur. Bizi birlikte gördüklerinde dengeleri şaşar." Kısa bir ara verdi. "Ordularımızı kullanmanın en iyi yolu bu."

Akiva nereye varmaya çalışıyordu? "Belki bunu Elyon'la Orit'e söylemelisin," dedi Karou.

"Söyleyeceğim. Kabul edersen ve... işe yararsa."

"Ne işe yararsa?"

Hâlâ yarı tereddütlü bir yoğunlukla bakarken Akiva çok ağır hareketlerle ona uzandı, parmağının ucuyla yanağındaki saç tutamını nazikçe Karou'nun kulağının arkasına itti. Bu küçücük dokunuş bile çok derinlerdeki alevlerin körüklenmesine yetmişti. Avucunu yanağına dayadığındaysa bakışları umut doluydu, meraklı ve heyecanlıydı. Dokunuşu belki fısıltı kadar hafif olabilirdi ve... Karou'nun yemesine izin verilmeyen pasta tadındaydı. Bu işkenceden beterdi. Başını çevirip dudaklarını Akiva'nın avucuna bastırmak, ardından bileğindeki nabzı takip edip alevlerin kaynağına gitmek istiyordu.

Akiva'nın yüreğine, göğsüne, varlığının köküne gitmek istiyordu. Sarılsınlar, ten tene değsin, terleri ve nefesleri birbirlerine karışsın istiyordu. *Ah, Tanrım.* Meleğin dokunuşuy-

la kendini aptal gibi hissediyordu. *Orduların, meleklerin, geçitlerin, silahların ve savaşın* nabzıyla atan gerçek hayatından sıyrılıp çok uzun zaman önce hayal ettikleri cennete adım atıyordu. O cennet ki bir mücevher sandığı gibi bulunmayı bekliyordu ve mutlulukla doluydu.

Cennet. Sonsuzluğa kavuşsalar bile cenneti değil, öğrendiklerini unutup yeni şeyler öğrenmelerini gerektirecek savaş enkazı bir dünya bulacaklardı. Bütün güçleriyle çalışacaklar, acılar çekecekler ve... ve... Karou kendini savunurcasına *pastayı* düşündü. Bütün zorluklara rağmen yaşayacaklardı. Akiva her gün çalışacak, acı çekecekti ama aşklarını yaşayabileceklerdi.

Hayatın kendisi *pasta* olacaktı.

Başını çevirdi, dudaklarını Akiva'nın avucuna bastırdı. Aralarındaki bir kol uzaklığındaki fiziksel mesafenin gittikçe azaldığını, meleğin heyecanla ürperdiğini hissetti. Bu küçücük ve geçici cennette kendini kaybetmesi ne kadar da kolaydı...

"Hatırlıyor musun?" diye sordu Akiva boğuk bir sesle. "Bu başlangıç." Parmakları yanağından boynuna kaydı. Bu alevden sihir, Karou'nun her bir hücresinde âdeta patlıyordu. Eli köprücük kemiğinde durduğunda avucunu bir sinekkuşu hafifliğinde yüreğinin üzerine bıraktı.

"Tabii ki hatırlıyorum," dedi Karou da aynı boğuklukta.

"O zaman bana elini ver." Karou'nun elini tuttu. Bu sırada Karou'nun gözleri V yakasında, üçgen gerdanındaydı. Hayalinde elini gömleğin altına sokup avucunu meleğin yüreğine bastırıyordu.

Dur.

Tehlikeyi hayal meyal de olsa hatırlayınca elini yumruk yapıp sıktı. "Canını yakmak istemiyorum."

"Güven bana," dedi Akiva. Karou'nun dudaklarını avucunda hissedince tereddüdünden eser kalmamıştı, geriye sadece gözlerindeki yoğunluk ve ancak çok güçlü bir dirençle birbirinden ayrılabilecek mıknatıslara özgü bir çekim kalmıştı. Karou'nun direnci kararsızdı. Nefes alırcasına Akiva'ya dokunmak istiyordu. O yüzden meleğin elini yönlendirmesine izin verdi. Parmak eklemleri yakaya değdiğinde, "*Başlangıç biziz,*" hatırasına sarılıp parmaklarını açtı ve kumaşın altından göğsüne kaydırdı. Akiva'nın göğsüne. Akiva'nın tenine. Meleğin teni parmak uçlarında canlanıyordu ve Karou dokunduğu her yere öpücükler kondurmak istiyordu. İçindeki arzular beynini âdeta kavuruyordu, o yüzden avucunu meleğin tenine tamamen dayadıktan onun ne demeye çalıştığını anlaması, yüreğini hoplatan uzun bir saniye aldı.

Dokunuşu Akiva'ya zarar vermiyordu.

Hayretle sordu. "Akiva... nasıl?"

Akiva elini sımsıkı tuttuğunda hamsa dövmesinin yaydığı ısıyı Karou hissedebiliyordu. Avucundaki dövme ne zaman bir melekle karşılaşsa ısınmaya başlar, etini ısırırdı ama Akiva ne irkilmiş ne de titremeye başlamıştı. Sadece gülümsüyordu. Aralarındaki boşluk giderek kapanıyordu, Akiva başını hafifçe eğerek iyice yaklaştı ve "Sihir," diye fısıldayarak ne yaptığını gösterdi.

Ensesinde Karou'nun daha önce hiç görmediği bir şey vardı. Yakadan dolayı sadece ucu görünüyordu ama Karou bunun ne olduğunu hemen anlamıştı. Bu bir gözdü. *Kapalı bir göz.* Brimstone'un sihrine karşı kendi sihri. Hamsa gibi çivit mavisi değildi, hatta bir dövme bile değildi. Bu bir yara iziydi. "Bunu ne zaman yaptın?" diye sordu.

"Gece."

Karou parmak uçlarıyla yara izinin hatlarında dolaştı. "İyileşmiş bile."

Akiva başını sallayarak hafifçe doğruldu. Neler yapabileceğine dair aklına kuşkular doluşmaya başlasa da Karou hayretler içindeydi. Meleğin yara izini birkaç saatte iyileştirmiş olması inanılmazdı ama yarattığı sihrin yanında bunlar hiç kalırdı. Akiva, Kimeralar'ın en güçlü silahına karşı etkili bir kalkan geliştirmişti. Tabii dirilişten sonra bir silah yerine geçerse. Belki şu anda ödünün kopması gerekiyordu, ama Karou'nun hissettiği korku değildi.

"Sana dokunabiliyorum," dedi hayretle. Meleğin kalp atışlarını avucunda duymak için elini yavaşça kaydırıp pürüzsüz göğsüne yerleştirmemek için kendiyle savaşmadı. Savaşmak istemiyordu.

"İstediğin kadar dokun," dedi Akiva. Titriyordu ama acıdan değil.

Ten ve sonsuzluk, güçlü bir birliktelik oluşturuyordu. Akiva'nm bu sihri geliştirmiş olmasının asıl nedeni unutulmuştu. İki kalbin gümlemeleri dışındaki her şey dışarıda kalmıştı...

... Ta ki kapı gümleyene kadar.

Daha kötü bir görüntü olamazdı. Neredeyse herkesin toplandığı merkez mağaranın görüş açısında Kimera bölümünden meleklerin bölümüne ter içinde, omuz omuza, sessiz bir amaçla geçmeye çalışan *Thiago ve Liraz.* Üstelik arkalarında Ten'in cesedi sürükleniyordu.

Bütün sesler kesildi. Mik zaten keman çalmayı bir süre önce bırakmış, başını Zuzana'nın kucağına yaslamıştı. Kızın dehşetle nefesini tuttuğunu fark ettiği anda hızla doğruldu.

Issa kuyruğunun üstünde iyice yükseldiği için kadim tapmaklardaki yılan tanrıçalara çok daha fazla benziyordu. Etrafındaki Kimeralar da işareti aldıkları anda atılmak üzere telaşlı bir hazırlıkla doğrulmuşlardı. Ama kimse onlara bir işaret vermedi. İkili gözlerini önlerinden ayırmadan yürümeye devam etti. Yüzlerindeki aynı kasvetle geçip gittiler, sonra hiç durmadan ya da bir açıklama yapmadan meleklerin tarafındaki nöbetçinin yanında gözden kayboldular.

Akiva'nın kapısının hâlâ kapalı olduğunu gören Liraz, tıklamaya gerek görmeden sıkıntılı bir oflamayla kapıyı ardına kadar savurdu ve olabilecek en tuhaf manzarayla karşılaştı. Akiva ve Karou, taş levhanın üstünde yan yana uzanmış, arzulu bakışlarla birbirlerini seyrediyorlardı. Ellerini birbirlerinin yüreklerinin üzerine bastırmışlardı.

Galiba suikast ve gizli aşk tanrıçası Ellai, bu gece mağaranın tünellerinde dolaşıyor, hınzırlık yaparak herkesi günaha itiyordu. Birkaç saniye farkla Liraz ölmüş olabilirdi. Karou'yla Akiva elleri birbirlerinin yüreklerinde, arzulu bir şekilde bakışırken yakalanıyordu. Bir saniye daha geçse belki öpüşeceklerdi.

Ama Ellai kaypak bir tanrıçaydı ve daha önce harika şekillerde onları hayal kırıklığına uğrattığı olmuştu. Karou artık tanrılara inanmıyordu ve ona göre kapının ardına kadar açılması tamamen Liraz'la Kurt'un eseriydi.

"Eh," dedi Liraz, ıslak kıyafetlerinin aksine kupkuru bir sesle. "En azından kıyafetleriniz hâlâ üzerinizde."

Şükürler olsun, diye düşündü Karou, elini Akiva'nın gömleğinden hızla çekerken. O anda odanın soğukluğunu kemiklerine kadar hissetti. Bedeni Akiva'nın sıcaklığına ne kadar da

hızlı alışmıştı? Sanki onun dışındaki her şey soğuktu. Kendine gelmek, karşısındakinin ıslak kıyafetlerini algılamak ve belli belirsiz kükürt kokusunu almak için birkaç kez gözlerini kırpıştırması gerekti.

Ziri, Liraz'ı termal havuzlara mı götürmüştü? Eh, bu en hafif tabiriyle tuhaftı. Hem de kıyafetleriyle suya mı sokmuştu? Tamam, çıplak olsaydı daha tuhaf kaçardı ama büyük tablo da zaten başlı başına saçmaydı. Sonra Kurt, eşikten bir şeyi sürükleyerek çekiştirdiğinde durum iyice tuhaflaştı.

Bu bir cesetti. "Verdiğimiz sözü bozan buydu," dedi Kurt.

Ten. *Haxaya.*

Nasıl yani?

Karou, tünediği taş levhanın üstünden atlayıp hızlı adımlarla yürüyerek cesedin yanında diz çöktü. İlk bakışta dişikurdun göğsündeki yanık el izini gördü. Başını kaldırıp baktığında Liraz onu her zamankinden çok daha duygusuz bir bakışla selamladı.

Akiva da cesedin yanına gelmişti. Saniyeler geçmeden koridor melek ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştıklarından meleklerin bölümüne girmeyi göze alan Kimera kalabalıklarıyla dolmuştu. İki ordunun böylesine kaynaşmasına şiddetin sebep olması neredeyse komik sayılırdı. Ama buna gülmek mümkün değildi.

Kibrit çakıldığı anda her yer alev alabilirdi. Bir sonraki saniyeler soru ve cevapların bir karmaşasıydı. Kurt, oynadığı role sımsıkı sarılarak olanları anlattı. Suçlu Ten'di. Ve şimdi ölmüştü. Haxaya açısındansa Karou, olanlarda kendi payına düşen sorumluluğu anlamaya çalışıyordu. Haxaya'yı çok yakından tanımıştı. Madrigal olduğu günlerde omuz omuza dövüşmüşlerdi, ona hep güvenmişti. Delişmendi ama ne ya-

pacağı belli olmayan bir deli değildi. Hele *aptal* hiç değildi. Oyununu kurgularken Karou, hepsinin hayatını hiç düşünmeden onun ellerine teslim etmişti. "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sorarken, bir cevap beklemiyordu. Ama Liraz cevap verdi.

"Kişisel bir şeydi," dedi. Akiva'ya baktığında duygusuz gözleri çözülür gibi oldu. Öyle ani bir değişimdi ki Karou, Kurt'un yüzüne Ziri'nin getirdiği farklılığı düşündü. Oysa elbette sebepleri aynı değildi. Liraz'ın gözlerinden bir başkası bakmıyordu. Meleğin yüzündeki değişim daha çok bir maskenin kayması, yumuşaması, neredeyse küçük bir kız olan öz benliğinin ortaya çıkmasıydı. "Savvath," diye devam ettiğinde Akiva anladığını belirtircesine başını sallayıp derin bir iç çekti.

Karou bu ismi biliyordu. *Savvath Savaşı.* Canavar Körfezi'nin batı kıyılarındaki bir köydü. Bir zamanlar. Çok uzun zaman önce.

Liraz, gözlerini yere indirip başını hafifçe Thiago'ya çevirdi. "Onun ruhuyla ne yapacağınız size kalmış ama onu suçlamadığımı bilmenizi istiyorum. İntikamı hak ettim."

Thiago bir cevap verdi, ama Karou'nun kafası o kadar karışıktı ki duymadı bile. Bir şey beynini gıdıklıyordu. Bir Ten'in cesedine bir Liraz'a, bir dişi-kurdun göğsündeki kapkara yanık el izine bir meleğin bileklerine kadar çektiği yeninin altındaki ölüm çentiklerine bakıyordu.

Biz düşman olmasak bile ellerimiz düşman, düşüncesini hatırladı.

Bütün melekler sessizce evlerine döndü ve kimse ölmedi. Son.

Kalbi güm güm atıyordu. Küçük bir fikir filiz vermeye başlamıştı. Dile getirmese de filizin dallanıp budaklanması-

m bekledi, her bir dalı inceleyip hata aradı, karşılaşabileceği itirazları tahmin etmeye çalıştı. *Bu kadar basit olabilir miydi?* Çevresindeki bütün sesler şimdi düşüncelerinin gerisindeki yumuşak bir mırıltıdan ibaretti. Evet, basit olabilirdi, zaten basit olmalıydı. Mevcut plan karmaşıktı. Hatta tam bir karmaşaydı. Etrafındaki yüzlere baktı. Akiva, Liraz ve Kurt odadaydı, Elyon ve Issa eşikte duruyordu. Koridorsa alevden kanatlarla kabarmış tüylerin, siyah zırhlarla kırmızı pulların, pürüzsüz tenlerle sertleşmiş kabukların bir karışımıydı.

Hepsi insanlık adına düş ve kâbusların başrolündeki kıyameti başlatacak savaş için uçmaya hazırdı.

Belki de tam tersiydi.

Karou'nun tavrındaki değişimi ilk fark eden ne Akiva ne de Kurt'tu. Karou sırtını dikleştirmiş, heyecanla ışıldıyordu ve Liraz onu fark etmişti. "Neyin var *senin?*" diye sorduğunda, sesinde bıkkın bir merak vardı.

Tam da Liraz'dan beklenecek bir tepkiydi. "Daha iyi bir fikrin olduğunu düşünüyorsan, bizlerle paylaşacağından eminim," demişti savaş konseyinin sonunda küçümsercesine. Ve şu anda Karou, kendinden fazlasıyla emin olduğu için güçlü hissediyordu. Umutsuzluğu meyvesini vermişti ve bu çelikten bir meyveydi.

"Aklıma daha iyi bir fikir geldi," dedi. "Konseyi toplayın. Hemen."

Bir varmış bir yokmuş,
bir kız, ölülerin sergilendiği yerde

canavar koleksiyoncusuyla görüşmeye gitmiş.

GELİŞ + 36 SAAT

33

Uzaylı İstilası Gibi

"Bunu bir uzaylı istilası gibi ele almalılar."

Morgan'ın bu sözleri uçakta Eliza'nın aklına gelip duruyordu. Pencereden baktığında dışarıda gizemli bir gece görüyordu. Hayal meyal bulutlar aralandığında bile karanlık görünüyordu. Atlantik üzerinde miydiler? Nerede olduklarını bilememek çılgıncaydı. Dünyanın bilinmeyen bir köşesine gitmek kaç kişinin başına ne sıklıkta gelirdi ki?

Eliza ürperdiğinde alnını soğuk pencereden çekti. Dışarıda bulut parçaları ve gece dışında görülecek hiçbir şey yoktu. Bir kitapta ya da filmde olsaydı, muhtemelen yıldızlara bakarak nerede olduğunu kestirebilirdi. Roman ve film kahramanlarının, her zaman duruma uygun yetenekleri olurdu. "İyi ki amcamın kaçakçılık için kullandığı teknedeki yakışıklı miço denizde yolumu nasıl bulacağımı öğretmiş," derlerdi mesela. Hah.

Eliza'nın böyle yetenekleri yoktu. Eh, bir korku filminde çığlık atabilirdi. Bu işe yarardı. Ah bir de neşter kullanabilirdi. Üniversitede alt sınıflardan birine anatomi laboratuvarın-

da ders verirken, öğrencilerden biri muhtemelen birini nerelerinden bıçaklaması gerektiğini bildiğini söyleyerek dalga geçmişti. Bu doğru olabilirdi ama yine de başvuracağı yeteneklerinden biri olduğu söylenemezdi.

Yani temelde özel yetenekleri, birini doğru yerden bıçaklamak ve korku filmlerine yaraşır çığlık atabilmekten ibaretti. Pratikte bir süper kahraman bile sayılabilirdi!

Of, Tanrım. Yorgundu. Laboratuvardaki kısa şekerlemesi hariç tahminen otuz altı saattir ayaktaydı ve bu hiç kolay değildi. Koridorun diğer ucundan kulağına gelen Dr. Chaudhary'nin yumuşak horultuları işkence gibiydi. Korkmadan böylesi uyuyabilmek nasıl bir şeydi acaba?

Rüyaları olmasa kendisi nasıl biri olurdu? Hem zaten kimdi ki? Sıfırdan yarattığı Eliza Jones mu, yoksa başkalarının yontup ezdiği kaçınılmaz diğer kişiliği miydi? İkisi birden miydi?

Kaderleri belli insanların plan yapmaması gerekir.

Uçağın inişe geçtiğini fark ettiğinde bu düşüncelere dalmıştı. Tekrar yüzünü soğuk cama dayadığında karanlığın bir nebze olsun dağıldığını gördü. Dünyanın sınırları şafağın ışığıyla çizilmişti ve... Eliza kaşlarını çattı. Biraz daha eğilip daha iyi görebilmek için başını eğdi. Daha önce hiç İtalya'ya gitmemişti ama İtalya'da olmadıklarından adı gibi emindi.

Sonuçta İtalya'da çöl yoktu, öyle değil mi?

Birkaç sıra arkada oturan ajanlara göz attı ama yüzlerinden bir şey anlaşılmıyordu.

Türbülansın sarsıntısıyla Dr. Chaudhary sonunda uyanıp Eliza'ya döndü. Gerinirken, "Neredeyiz?" diye sordu.

Eliza, "Bir yerlerdeyiz," diye yanıtladığındaysa kendi penceresinden eğilip dışarı baktı.

Uzun uzun baktıktan sonra kaşlarını hafifçe kaldırıp tekrar koltuğuna yayıldı. Sadece "*Hımmm*," demesi Dr. Chaudhary için "*Gerçekten çok tuhaf*," anlamına geliyordu.

Eliza, kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı. *Bizi nereye getirdiler?*

Uçağın tekerlekleri uçsuz bucaksız görünen çöl pistine değdiğinde güneş artık dağların ardından yükselip kum rengi araziyi renklere boyamaya başlamıştı. Terminal niyetine dikilmiş tek bina gecekondu gibiydi ve yine kum rengiydi.

Orta Doğu'ya mı gelmişlerdi? *Star Wars* filmlerindeki *Tatooine* miydi geldikleri yer? Elle boyanmış bir tabela egzotik kıvrımlı harflerle derme çatma görünüyordu. Herhâlde Arapçaydı. Bu durumda Tatooine ihtimali eleniyordu.

Askeri bir tür üniforma giymiş bir görevli pistin kenarında duruyordu. Ajanlardan biri onunla konuşup birtakım kâğıtlar uzattı. Toprak binanın gölgeliğindeyse iki adam bir cipe yaslanmış bekliyordu. Biri simsiyah takım elbise giymiş bir ajandı, diğeri bir cüppe giyip başının etrafına parlak mavi renkli bir kumaş sarmış koyu tenli biriydi.

"Bir Tuareg," dedi Dr. Chaudhary. "Sahra Çölü'nün mavi adamları."

Sahra Çölü mü? Eliza, etrafına bu yeni bilgiyle baktı. *Afrika.*

Ajanlar bir şey söylemeden onları araca yönlendirdi.

Yol uzun ve tuhaftı: Uçsuz bucaksız, hiçbir özelliği olmayan topraklar hayranlık uyandırıcı harabe şehirlerle sekteye uğruyordu. Bazen bir çamaşır ipi ya da bacasından tüten duman, bu harabelerde hâlâ yaşayan birilerinin olabileceğine işaret ediyordu. Deve güden çocukları, başörtüleriyle sürü hâlinde yürüyen kadınları geçtiler. Kadınların bol ve uzun kı-

yafetleri, güneşten solmuştu. Yine hiçbir özelliği olmayan bir yerde araç yoldan ayrılıp çukurlarla kaplı kayalık bir tepeye tırmanmaya başladı. Arada bir aracın arkası uçurum yolun kenarına yanaşıyordu. Kapının üstündeki sapı tutan Eliza'nın parmakları bembeyaz kesilmişti. Meleklerle ilgili düşünceleri tamamen uçakta kalmıştı.

Birden yüreğini sıkıştıran ve kesinlikle bilimsellikten uzak bir şekilde *anladı.* Oysa bu kavrayış yeteneğini de uçakta bıraktığını sanıyordu. Karanlık bir el onu kavrayıp hatıraların sandığından, çocukluğundan, bir çocuk saflığıyla öğrendiği inançlardan çekip aldı. Şeytan gerçekti ve onları seyrediyordu. Şeytan, uçurum yolun kıyısında ruhu için pusu kurmuştu.

Şeytan diye bir şey yok, diye hatırlattı kendine öfkeyle. Yıllar önce evden ayrıldığından beri aklından sildiği şeylere, yeni gelişmeler ışığında inanmak kolay değildi.

Canavarlar senin için geliyor.

"Bak," dedi Dr. Chaudhary. Bir yeri işaret ediyordu.

Tepede, uzaktaki dağları kendine gölge etmiş kırmızı kerpiçten bir kale yükseliyordu. Yaklaştıkça tekerlekler kayalık yoldaki taşların üzerinde kayıyordu. Eliza, duvarların dibinde başka araçların park ettiğini gördü. Bazıları cip, bazıları ağır askeri nakliye kamyonlarıydı. Bir kenarda bekleyen helikopteri fark etti. Çöl kamuflaj üniformaları giymiş askerler devriye geziyordu ve... Eliza nefesini tutup Dr. Chaudhary'ye döndü. Adam da aynı şeyi fark etmişti.

Kaleye çıkan yolun başında beyaz biyolojik tulum giymiş insanlar vardı.

Uzaylı istilası protokolü, diye düşündü Eliza. *Vay canına!*

Ajanlardan biri telefonda biriyle konuşurken araçları diğerlerinin yanında durduğunda, kapkara pala bıyıklı bir

adam onları selamladı. Sivil giyinmişti ve aksanlı olsa da belli bir otoriteyle konuşuyordu. "Fas Krallığı'na hoş geldiniz, doktor," dedi. "Ben Dr. Yusuf Amhali."

Adamlar tokalaştı. Eliza, bir baş selamıyla yetindi.

"Dr. Amhali," diye söze başladı Dr. Chaudhary.

"Lütfen Yusuf deyin."

"Yusuf. Buraya gelme nedenimizi söyleyebilecek misiniz?"

"Tabii ki doktor. Ben istediğim için buradasınız. Burada benim uzmanlığımı aşan bir durumla karşı karşıyayız."

"Peki, uzmanlığınız nedir?" diye sordu Dr. Chaudhary.

"Ben adli antropoloğum," diye yanıtladı adam.

"Durum nedir?" diye sordu bu sefer Eliza. Hem hızlı konuşmuştu, hem de sesi yüksek çıkmıştı.

Dr. Amhali -Yusuf- bir kaşını kaldırıp bir süre onu süzdü. Eliza acaba itaatkâr bir kadın olarak sessiz asistanı mı oynamalıydı? Belki adam sesindeki korkuyu sezmişti ya da uzmanlık alanı düşünülürse belki sadece sorusunu aptalca bulmuştu. Eliza, adli antropologların ne iş yaptığını çok iyi biliyordu. Zaten muhtemelen burada toplanma sebepleri de buydu.

Adam sonra başını hafifçe havaya dikip etrafı kokladı. Burnunu kırıştırdığında Eliza da kokuyu aldı. Havada bir çürüme kokusu vardı. "Sıcak bir günde daha beter kokan bir durum, hanımefendi," dedi.

Cesetler.

"Karşı karşıya olduğumuz durum," diye devam etti Dr. Yusuf Amhali. "Bir savaşın başlamasına neden olabilir."

Eliza anladı. En azından anladığını düşünüyordu. Kitlesel bir mezardan bahsediyorlardı. Ama hâlâ *neden* burada olduklarına anlam veremiyordu. Aklına takılan soruyu Dr.

Chaudhary dillendirdi. "Siz uzman olarak zaten buradasınız," diye fikir yürüttü. "Bana niye ihtiyaç duydunuz?"

"Bu konuyla ilgili herhangi bir uzman yok," dedi Dr. Amhali. Kısa bir süreliğine sustu. Gülümsemesi çarpıktı ama Eliza bu gülümsemenin ardında, kendi korkusunu besleyen korkuyu sezebiliyordu. *Burada neler oluyordu böyle?*

"Buyurun." Adam onlara yolu gösterdi. "Kendi gözlerinizle görürseniz daha kolay anlayacaksınız. Çukur şu tarafta."

34

Bilinen Ve Gömülen Şeyler

Gerginliğini her sayfada daha da artıran bir dizi gizlilik anlaşmasını imzalaması Eliza'nın en az yirmi dakikasını aldı. Bir çeyrek saat biyolojik tulumlara girmeyle geçti ve gerginliği bir o kadar daha arttı. Sonunda beyazlara bürünmüş böceklerin resmigeçit yürüyüşü gibi yola çıktılar.

Dr. Amhali, yokuşun tepesinde durdu. Sesi, tulumun nefes filtresinden incecik çıkıyordu. "Daha ileri gitmeden önce size burada göreceklerinizin son derece gizli ve istikrarsız olduğunu söylemem gerekiyor," dedi. "Gizlilik çok önemli. Dünya burada olanları görmeye hazır değil ve biz de görülmesine kesinlikle hazır değiliz. Anlıyor musunuz?"

Eliza başıyla onayladı. At gözlükleri takmış gibiydi, o yüzden Dr. Chaudhary'nin de onayladığını görebilmek için başını çevirmek zorunda kaldı. Beyaz tulumlu başka birileri de toplanınca, Eliza hepsinin birbirine benzediğini fark etti. Kaşla göz arasında Dr. Chaudhary'nin hangisi olduğunu ka-

rıştırabilirdi. Kendini âdeta arafta hissediyordu. Bütün bu olanlar son derece gerçek dışıydı, sözü edilen çukurun bulunduğu girilmesi yasak alana girdiklerinde durum daha da tuhaflaştı. Kasbah'dan aşağı bir dizi asit sarısı renkte biyolojik çadır sıralanmıştı. Büyük jeneratörler uğulduyor, yılan gibi kıvrılan elektrik kabloları göbek bağı misali çadırların içine bağlanıyordu. Etraftaki görevliler de tepeden tırnağa beyaz plastik tulumlar giymişti.

Daha ileride askerler nöbet tutuyordu. Gökyüzünde helikopterler vardı.

Güneş acımasızdı. Tüpten maskesine gelen havanın daracık bir pipetten süzüldüğünü düşündü. Tulumunun içinde kaskatı bir hâlde beceriksizce yokuşu tırmandı. Korkusu bir gölge gibi önünde uzanıyordu.

Çukurda ne vardı? Çadırlarda ne vardı?

Dr. Amhali onları en yakın çadıra getirdiğinde yine durdu. "*Canavarlar senin için geliyor*," dedi alıntı yaparcasına. "Melek böyle söylemişti." Eliza o anda plastik tulumun içinde kalp atışlarından ibaretti. *Canavarlar. Aman Tanrım, burada mı?* "Anlaşılan hâlihazırda aramızdalar."

Aramızdalar, aramızdalar...

Ve doktor bir şovmen gibi çadırın perdesini aralayarak...

... canavarları gösterdi.

Eliza yavaş da olsa *canavar* kelimesinin geniş bir yelpazeyi oluşturan yaratıkları anlattığını kavrıyordu. Hayvanlar, canavarlar, şeytanlar, hatta küçük bir kızın kalbini durdurabilecek korkunçlukta, kâbus gibi şeyler. Oysa burada gördüklerinin, sonuncusuyla uzaktan yakından alakası yoktu.

Bunlar onun canavarları değildi. Kalbi yine düzenli bir şekilde atmaya başladığında Eliza kendini haşladı. Tabii ki

onun canavarları değildi. Ne zannediyordu ki? Hatta bir şey zannetmesi bile yanlıştı. Onun canavarları rüyalar diyarına, tamamen farklı dinamiklerin işlediği bir dünyaya aitti.

Sen bunlara canavar mı diyorsun, Yusuf, diyerek kahkahalara boğulabilirdi. *Sen canavar görmemişsin.*

Tabii ki gülmedi. "Sfenksler," diye fısıldadı.

"Pardon?" diye sordu Dr. Amhali.

"Sfenksleri andırıyorlar," diye açıkladı Eliza sesini biraz daha yükselterek ama gözlerini cesetlerden ayırmadı. Korkusu kaybolmuş, hatta yerini hayranlığa bırakmıştı. "Mitolojiden."

Kedi-kadınlar. İkisi birbirinin aynısıydı. İnsan kafası taşıyan panterler. Eliza içeri girdiği anda ısı değişimini hemen fark etti. Çadır gürültülü bir klimayla soğutuluyordu ve sfenksler metal masalardaki kuru buz kalıplarının üzerine yatırılmıştı. Kedi bedenleri yumuşak, siyah tüylerle kaplıydı ve kanatları -*evet, kanatları*- kapkara tüylerden oluşuyordu.

Boğazları kesilmişti, göğüslerindeki kan kurumuştu.

Dr. Chaudhary, yanından geçip tulumun başlığını çıkardı.

"Doktor," diye atıldı Dr. Amhali hemen. "Çıkarmamanızı rica edeceğim." Ama Dr. Chaudhary onu duymamıştı sanki. En yakın sfenkse yaklaştı. Tulumun içinden çıkan başı fazlasıyla küçük görünüyordu. Yüzündeki ifade, kuşkuculuğun sınırındaydı.

Eliza da başlığını çıkardığında koku anında genzini yaktı. Tepeye çıkarken aldıkları kokunun çok daha saf hâliydi bu. Ama şimdi yaratıkları çok daha iyi görebiliyordu. Dr. Chaudhary'nin yanma gidip cesede baktı. Refakatçileri telaşla onlara risklerden ve kurallardan bahsediyordu ama önlerinde yatan şeye bakarken onu duymazdan gelmek kadar kolay bir iş yoktu.

"Bana bildiklerinizi anlatın," dedi Dr. Chaudhary bütün profesyonelliğiyle. Dr. Amhali'nin anlattıkları dişe dokunur şeyler değildi. Cesetler yeni bulunmuştu, açık çukurda bir düzineden fazlası vardı. Zaten bu her şeyi özetliyordu.

"Bir muziplik olarak görmeyi isterdim," dedi Faslı uzman. "Ama kanıtını bulamadım. Şimdi tek umudum, bu sahtekârlığı *sizin* çözmeniz."

Dr. Chaudhary sadece kaşlarını kaldırarak tepki verdi.

"Hepsi böyle mi görünüyor?" diye sordu Eliza.

"Pek sayılmaz," diye yanıtladı Dr. Amhali, sfenkslerden çok daha iri görünen, üstü beyaz örtüyle kaplı metal masayı başıyla işaret ederek.

Eliza, örtünün altında ne saklandığını merak ediyordu. Ama Dr. Chaudhary şöyle bir bakıp tekrar bütün dikkatini sfenkslere yöneltti. Eliza yanında durup eldivenli parmağını kedinin bacağında dolaştırdı, sonra kara kanatlardan birinin üstüne eğildi. Parmak uçlarıyla aldığı bir tüyü inceledi. "Baykuş," dedi şaşkınlıkla. "Tüydeki bu oluklar baykuşlara özgüdür. Gece uçuşunda sessiz olmalarını sağlar. Bunlar bana baykuş tüyü gibi geldi."

"Baykuş olduklarını hiç sanmıyorum," dedi Dr. Amhali.

Emin misin, diye geçirdi içinden Eliza. *Çünkü Afrika'daki baykuşların kadın başı taşıdıklarını duymuştum.* Neredeyse sarhoş gibiydi. Korkusu yokuş boyunca yanında yürümüştü. *Canavar* kelimesini duyar duymaz, korku yüreğine yerleşmiş, rüyası, kâbusu, kovalamaca, parçalanma hissi yüreğini sıkıştırmıştı. Şimdiyse korku gitmiş, yerini bitkinlik, rahatlama ve hayrete bırakmıştı. Hayret, tıpkı külahın en tepesindeki dondurma topu gibi hepsinden güçlüydü. *Kâbus dondurması,* diye düşündü neşeyle.

Yala gitsin.

"Haklısınız, bunlar baykuş değil," diye fikrini belirtti Dr. Chaudhary. Muhtemelen onun konuşma tarzını en iyi bilenlerden biri olan Eliza, sesindeki kuru alaycılığı sezebiliyordu. "En azından tam olarak baykuş değiller."

Ardından gördüklerinin sahte olmadığını kanıtlamak üzere inceden inceye yaratığı incelemeye giriştiler. Dr. Chaudhary, "Ameliyat izi ara," dediğinde, Eliza adamın istediğini yaparak yaratığın farklı eklem yerlerini inceledi. Önce boyundan ve kanatlardan başladı. Dr. Amhali'nin umudunu paylaşmıyordu, dahası yaratıklarda ameliyat izi bulmak istemiyordu. İz bulursa, her şeyden önce kafaların nereden -ya da kimden- geldiği sorunu çıkacaktı. Böylesi bir keşfin, devrim niteliğindeki bilimsel bir buluştan ziyade bir korku filmine dönüşmesi kesindi. Zaten gereksiz bir iş yapıyorlardı. Eliza yaratıkların, tıpkı melekler kadar gerçek olduğunu biliyordu.

Bu yaratıkları biliyordu.

Hayır, bilmiyorsun, diye kendine itiraz etti yine. *Bu iş böyle yürümez. Merak edersin, verileri toplarsın, analiz eder, sonunda bir hipotez geliştirip test edersin. Belki o zaman bilirsin.*

Ama biliyordu ve bilmiyormuş gibi yapmak, bir kasırgaya karşı haykırmak gibiydi.

Başka şeyler de biliyorum.

O sırada başka şeylerden biri kendini gösterdi. Sanki içindeki bir tarot falcısı kartı çevirip ona hayatı boyunca kartın altında olduğunu bildiği şeyi göstermişti. *Daha uzun. Çok daha uzun.* Oradaydı, fark edilemeyecek kadar büyüktü. Fazlasıyla büyük. Cesedin yanında derin bir nefes alması pek iyi bir şey sayılmazdı, tökezlercesine gerilerken sık nefeslerle ölümün zehirli havasını ciğerlerinden atmaya çalıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Dr. Chaudhary.

"İyiyim," diyen Eliza, heyecanını bastırmakla meşguldü. Doktorun hakkında yanlış şeyler düşünmesini, midesinin kolayca bulandığı için bu işe uygun olmadığı, belki de onun yerine Morgan Toth'u getirmesi gerektiği fikrine kapılmasını gerçekten ama *gerçekten* hiç istemiyordu. O yüzden hemen işe odaklanarak artık zihin gözünün önünde ön yüzünü gösteren tarot kartını görmezden gelmeye çalıştı.

Başka bir evren var.

Bildiği diğer şey de buydu. Okuldayken biyoloji dersi için fizik dersini sık sık asardı, bu nedenle sicim kuramı hakkında çok temel bilgilere sahipti, fakat bilimsel deyişle paralel evrenler yaratmakla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Konuyu tam bilmese de önemi yoktu. Başka bir evren daha vardı. Bunu kanıtlamaya gerek duymuyordu.

Kahretsin. Kanıt işte buradaydı, hemen gözünün önündeydi. Ve başka bir canlı kanıtı da Roma'daydı. Ve...

Hatırlayınca bir kez daha kahkaha atası geldi. "Bunu bir uzaylı istilası gibi ele almalılar," demişti Morgan. Dahası o küçük beyinli pislik kesinlikle haklıydı. Bu *gerçekten* de bir uzaylı istilasıydı. Sadece uzaylılar meleklerle canavarlara benziyordu ve uzaydan değil, paralel evrenden gelmişlerdi. Teorisini yanındaki iki doktora anlattığını düşünürken daha da eğlendi: "*Hey, ne düşünüyorum biliyor musunuz?*" İşte o sırada eğlenmek şöyle dursun, aslında fena hâlde paniğe kapıldığını anladı.

Paniğin nedeni canavarlar, koku, ısı ya da yorgunluk değildi. Hatta başka bir evren fikri bile değildi. Bildiği için panikliyordu. Tıpkı çukurdaki canavarlar gibi en derinlere gömülü duran gerçek, sadece bir histen ibaretti. Oysa canavarlar

ölmüştü ve kimseye zarar veremezdi. Yine de bilmek, içini paralıyordu.

En azından aklına sahip çıkmakta zorlanıyordu.

Aileden gelen bir şeydi. "Doğuştan gelen bir yetenek var," demişti annesi, küçükken hastanede yattığı bir gün. Her yanı serum hortumları ve bipleyen makinelerle doluydu. Kalbi ilk kez o zaman sekmiş, atmakta zorlanan bir kas yığınına dönmüştü. Neredeyse ölecekti. Annesi o zaman bile ona sarılmamıştı. Sadece yatağın yanında diz çöküp ellerini birleştirerek, gözlerindeki tutku ve kıskançlıkla dua etmişti. "Sen bizim için göreceksin. Sen hepimize yol göstereceksin."

Ama Eliza'nın kimseye yol gösterdiği falan yoktu. Yetenek dedikleri bir lanetti. Bunu o zaman bile biliyordu. Sülalesinin geçmişi delilerle doluydu ve Eliza'nın, tımarhaneye tıkılan, kıyametle ilgili saçmalayıp duvarları yalayan *peygamberler* zincirinin bir parçası olmaya hiç niyeti yoktu. Yeteneğini bastırmak için çok uğraşmış, olmak istediği kişi olmaya çalışmış, sonunda başarmıştı. Ergen kaçaktan Ulusal Bilimler Kurumu çalışanı olmaya kadar gelmişti. Hatta yakında doktor bile olacaktı! Biri dışında bütün meselelerin üstünden canhıraş bir şekilde gelmişti, sadece rüyasına söz geçirememişti. Rüya, gömülemeyecek kadar büyük bir güçle istediği zaman geliyordu ve bildiği her şeyden çok daha güçlüydü.

Ama yüreğini sıkıştıran başka şeyler de vardı. Bazı gerçekler ona ait değildi, yine de onu dehşete düşürüyordu. Birkaç kere sendeledi. Baş dönmesi giderek artıyordu. Rüyaya direnmek için uykusuz kalmasının, onu zayıf düşürdüğünden kuşkulanmaya başlamıştı. Nefeslerini düzenlemeye çalışırken düşüncelerini ve kaslarını kontrol altına almaya çalıştı.

"Eliza, iyi olduğundan emin misin? Temiz havaya ihtiyacın varsa, lütfen..."

"Yo, yo. İyiyim." Zoraki bir gülümsemeyle önündeki sfenksin üstüne eğildi.

Sonunda Dr. Amhali'nin umutlarını tatmin edemeyecekleri kararına vardılar. Ameliyat izi yoktu, enselerde *Frankenstein imalatı* olduğunu gösterecek herhangi bir etiket de yoktu. Ama başka bir şey vardı.

Eliza, sfenkslerden birinin cansız elini kendi eldivenli eline alıp, konuşmadan önce uzun uzun bir ize baktı. "Bunu gördünüz mü?"

Dr. Amhali sesini çıkarmayınca, adamın gördüğünü tahmin etti. Belki kendi gözleriyle bulmalarını beklemişti. Dr. Chaudhary birkaç kez gözlerini kırpıştırdı, sonra Eliza'nın kastettiği bağlantıyı anladı.

"Köprüdeki Kız," dedi.

Köprüdeki Kız. Prag'da çivit mavisi göz dövmeleri olan avuçlarını önünde tutup meleklere karşı savaşan mavi saçlı güzel.

Time dergisinin kapağına çıktıklarından beri iblis kelimesiyle eş tutulmuştu. Çocuklar yaramazlık yapmak için tükenmez kalemle resimlerini oraya buraya çizmekten hoşlanıyordu. Bu, şeytanın işareti olan yeni 666'ydı.

"Bunun ne anlama geldiğini anlamaya başladınız mı?" diye sordu Dr. Amhali büyük bir dikkatle. "Dünyanın bunu nasıl algılayacağını anlıyor musunuz? Melekler Roma'ya uçtu. Hristiyanlar için harika bir olay, öyle değil mi? Roma'daki melekler, canavarlar ve savaşla ilgili bir uyarıda bulunurken, burada, Müslüman bir ülkede, toprağın altından *iblisler* çıkıyor. Sizce dünyanın tepkisi nasıl olur?"

Eliza, adamın endişesini anlıyor, korkusunu paylaşıyordu. Dünyanın çıldırmak için ihtiyacı olan son şey, *kanlı canlı iblisler* gibi provokasyonlardı. Yine de bu yaratıklar içindeki merakı tetikliyor, bir taraftan da sahte olmalarını dilemekten kendini alamıyordu.

Her hâlükârda bütün bunlar bilim insanlarının değil, hükümetlerin ve diplomatların, polis ve askerin sorunuydu. Onların işi önlerindeki cesetler, fiziksel maddelerdi. Yapılacak çok iş vardı: Doku örnekleri alıp saklamak, yorucu ölçümler yapıp fotoğraflar çekmek, her ceset için uzun uzun kayıtlar tutmak işin sadece bir kısmıydı. Ama her şeyden önce, yapılacak işler listesinin üstünden geçme konusunda hemfikir oldular.

Dr. Chaudhary, "Bütün cesetlerde bu dövmelerden var mı?" diye sordu Dr. Amhali'ye.

"Biri hariç hepsinde," diye yanıtladı Dr. Amhali. Eliza meraklanmıştı ama beyaz örtünün altında yatan iri yaratıkta da çadırdaki diğer yaratıklar gibi dövme vardı. O yüzden Eliza, bu konuyu daha sonraya erteledi. Gördüklerini kavramaya, kokuları anlamaya çalışmak yeterince zorluydu. Üstelik her cesedi tek tek incelemek daha doğru olacaktı. Midesi bulanıyordu, yorgunluktan bitap düşmüştü, paniği hâlâ yakınlardaydı. Bilip gömdüklerinin hissiyle zalim bir hüznün pençesinde olduğunu hissediyordu. Çadırdan çadıra geçip bu dünyaya ait olmayan yaratık yığınlarını görmek, sirk panayırında ölüleri toplayan bir koleksiyoncunun sergisini ziyaret etmeye benziyordu.

Bütün yaratıklar bildiği hayvanların bir bileşimiydi ve çürüme çoktan başlamıştı. Çukurun derinliklerine indikçe çürüme oranı artıyordu. Muhtemelen bu yaratıklar zaman için-

de teker teker ölmüşlerdi. Yani burada her ne olmuş olursa olsun, bir katliam söz konusu değildi.

Sonra çukurun diğer ucundaki son çadıra geldiler. "Bu tek başına gömülmüştü," dedi Dr. Amhali, perdeyi açarken. "Derin bir mezar değildi."

Eliza çadıra girdi. Ölü koleksiyoncusunun son sergisinde, içindeki hüzün çok daha ağır bir ağıta başladı. Bu yaratığın avuçlarında dövme yoktu. Sanki mezara özenle yatırılmıştı. Diğerlerinin çukura atıldığı gibi atılmamıştı. Özenle yatırılmış, üzeri toprakla kapatılmıştı. Gri tozlarla kaplı bedeni, neredeyse bir heykel gibi görünmesine neden oluyordu.

Belki de sırf bu yüzden, Eliza gördüğü şeyin çok güzel olduğunu düşündü. Yaratık gerçek görünmüyordu. Âdeta bir sanat eseriydi. Eliza her an ağlayabilirdi ve bu çok saçmaydı. Şimdiye kadar gördükleri çeşitli derecelerde canavarlardı, oysa karşısındaki hepsinden çok daha iblise, hatta şeytanın ta kendisine benziyordu. İnsan bedenini, uzun siyah boynuzlar ve toynaklar tamamlıyordu. Yarasa kanatları iki yanında, neredeyse üç metreden fazla açılmıştı ve çadırın duvarlarına değen uçları kıvrılmıştı.

Ama öte yandan yaratık Eliza'ya hiç de iblis gibi gelmiyordu. Tıpkı melekleri meleksi görmediği gibi.

Burada ne olmuş böyle? Eliza merak ediyordu. Ne olduğunu anlamak onun işi değildi ama merak etmekten kendini alamıyordu. Sorular, ürküp havalanan kuşlar misali beynine üşüşüyordu. *Bu yaratıkları kim, neden öldürmüş? Hem Fas'ın vahşi çöllerinde ne işleri varmış? Peki, adları neydi?*

Beyninin gerilerinden bir ses, ölü canavarlar hakkında aklına gelen son sorunun hiç de uygun olmadığını söylüyordu. Canavarların adını merak etmek de neyin nesiydi? Yine de

özellikle bu son cesedin güzelliği karşısında adını merak ediyordu. Boynuzlardan birinin ucu kırılmıştı. Önemsiz bir detay olsa da Eliza bunun nasıl olduğunu da merak etti. Zaten ardından merak çorap söküğü gibi her şeye yansıdı. Hayatı nasıldı? Neden ölmüştü?

Adamlar konuşurken Dr. Amhali'nin Dr. Chaudhary'ye, yaratıkların bir süredir Kasbah'da yaşadıklarını ve burayı dün terk ettiklerini düşündüğünü söylediğini duydu.

"Göçebelerden bazıları onların ayrıldıklarına tanık olmuş," diye ekledi adam.

"Bir saniye," diye araya girdi Eliza. "Canlı yaratıkları gören mi olmuş? Kaç taneymiş?"

"Bilmiyoruz. Görenler deliliğin eşiğindeydi. Söylediklerine göre düzinelerce varmış."

Düzinelerce. Eliza onları görmek istiyordu. Onları kanlı canlı görmek istiyordu. "Peki, nereye gitmişler? Onları bulabildiniz mi?"

Dr. Amhali'nin cevabı temkinliydi. "Şu tarafa gittiler," dedi parmağıyla yukarıyı işaret ederek. "Ve hayır, bulamadık."

Görgü tanıklarına göre iblisler, Atlas Dağları'na doğru gitmişti ama bunu kanıtlayacak herhangi bir kanıt bulunamamıştı. Çürüyüp eriyen canavar cesetleri olmasa, hikâye tam anlamıyla saçmalık olarak görülebilirdi. Bu arada helikopterler dağlık araziyi taramaya devam ediyordu. Ajanlar, cip ve develerle göçebe Berberi kabilelerinin ve herhangi bir şey görmüş olma ihtimali olabilecek çobanların peşine düşmüştü.

Eliza, doktorlarla birlikte çadırdan çıktı. *Onları bulamayacaklar,* diye düşündü, inanılmaz sıcağa rağmen zirveleri karla kaplı dağlara bakarken. *Başka bir evren daha var ve yaratıklar oraya gitti.*

35

Üçüncü Kez Düşmüş

"İn sırtımdan."

Kapı ardından kapanır kapanmaz, meleklerin imparatoru Jael, sırtında taşıdığı görünmez yaratığı omuzlarını silkeleyerek üstünden atmaya çalıştı.

Razgut, İmparator'un sırtında kalmak isteseydi, bu silkelemeyle yerinden bile kıpırdamazdı. Sımsıkı tutunmuştu, inanılmaz işkencelerle dolu uzun hayatı iradesini güçlendirmişti, dahası acıya karşı dayanıklıydı. "İndir o zaman," diye dalga geçmesi, İmparator elinden gelen en acımasız işkencelere başvursa bile deli kahkahalar atması işten değildi.

Genellikle başkalarını perişan etmenin acı çekmeye değdiğini düşünürdü ama bu sefer Jael'in işkenceden aldığı zevkin yerini sefillik aldığından, artık emre itaat etmemesi için bir neden göremiyordu. Adamı bırakıp gümbürtülü bir şekilde mermer zemine yapıştı, yapıştığı gibi de nefesini kesen çarpmanın etkisiyle görünür oldu. Dirseklerinin üstünde doğrulup bacaklarını bir yana kıvırdı. "Bir şey değil," dedi, sahte bir gururla.

"Sana teşekkür etmemi mi bekliyordun?" Jael, miğferini çıkarıp nöbetçilerden birine fırlattı. Sadece etrafında çok az insan olduğunda korkunç yüzünü gösteriyordu. Saç dibinden çenesine inen iğrenç yara izi, burnunu parçalamış, ağzından geriye salyaların aktığı bir delik bırakmıştı. "Ne için teşekkür edecekmişim?" diye üsteledi tükürükler saçarken.

Razgut'un çirkin suratında bu sefer yapmacık bir alay belirdi. Morarmış şiş yüzündeki deri öylesine gergindi ki yağdan parlıyordu. İmparatorun tabii ki anlayamayacağı Latin dilinde huysuzca cevap verdi: "Şansım varken boynunu kırmadığım için. Oysa çok kolay olacaktı."

"İnsanların diliyle konuşmandan sıkıldım," dedi Jael, sabırsız bir imparatorun tavrıyla. "Sen ne diyorsun?"

St. Peter Bazilikası'nın bitişiğindeki Papa Sarayı'nın lüks süit odalarından birindeydiler. Jael'in dünya liderlerine isteklerini sıraladığı toplantıdan geri dönmüşlerdi. Daha doğrusu Razgut'un kulağına fısıldadığı her heceyi tekrar etmişti.

"Dört kelime," dedi Razgut, bu sefer melek dilinde tatlı tatlı. "Benim kelimelerim olmadan, bebek yüzlü bir melekten geriye ne kalır ki lordum?" Pis pis kıkırdadığında Jael onu tekmeledi.

Dramatik bir tekme değildi. Gösteri niyeti yoktu, tek amaç acımasız bir cezaydı. Hızla indirdiği terliğinin çelikle güçlendirilmiş burnu Razgut'un şişko etinde âdeta kayboldu. Razgut acıyla haykırdı. Hissettiği acı keskindi, gözlerinde yıldızlar uçuşuyordu. Yerde acıyla kıvrıldı.

Kahkahalarla gülüyordu.

Razgut'un kafası çatlaktı. Bir zamanlar düzgün düşünebilen beynindeki çatlak, elmastaki kusur, kristal küredeki iz gibiydi. Ve çatlak her geçen gün biraz daha yayılıyor, dallanıp

budaklanıyordu. Her duyguyu, mutasyona uğramış bir kuzenine dönüştürüyordu. Tepkileri anlaşılabilir durumdaydı, ama fena halde tersti. Başını kaldırıp Jael'e baktığında, gözlerinde neşeli nefret kıvılcımları uçuştu.

Razgut'u Razgut yapan gözleriydi. Geri durup bakıldığında meleklerle akraba olduğuna inanmak zordu. Meleklerin hepsi, hatta yüzü kapalı kaldığı sürece Jael bile simetri ve zarafet, güç ve muhteşemlik eseriydi. Oysa Razgut bir melekten ziyade etrafa hastalık saçtığı sanılabilecek kadar iğrenç, kokuşmuş, yerlerde sürünen bir garabetti. Ah, tabii bir zamanlar güzeldi ama bu ancak gözlerinden anlaşılabilirdi. Badem gözleri, şişip morarmış yüzündeki en güzel şeydi.

Atalarından edindiği başka bir özellik daha korkunçtu. Kürek kemiklerinden sivri kemikler fırlıyordu. Kanatları parçalanmıştı. Kesilmemiş, koparılmıştı. Acısı bin yaşındaydı ama asla unutmayacaktı.

"Silahlar askerlerimin eline geçince," dedi Jael, tepesine dikilerek. "İnsanlar önümde diz çöktüğünde, o zaman belki kelimelerine değer veririm."

Razgut akıllıydı. Jael silahları ele geçirdiği anda bir kan lekesinden başka bir şey olmayacağını biliyordu ki silahları elde etmesine ilk elden yardım etmesi durumunu daha ilginç kılıyordu.

Başarsa da başaramasa da eninde sonunda bir kan lekesinden ibaret olacaksa asıl soru şuydu: Sızlanarak da olsa itaat eden mi, yoksa bir imparatorun hırslarını boşa çıkarıp oyunu bozan bir kan lekesi mi olacaktı?

İlk bakışta kolay bir karar gibi görünüyordu. Jael'i küçük düşürüp mahvetmek kolay işti. Büyük önem ve ağırlık taşıyan toplantıdan dönerken, imparatorun kulağına fısıldayabileceği

saçmalıkları düşünerek pek eğlenmişti. Aptal herif, onun rezil yaltaklanmalarına öylesine inanmıştı ki fısıldadığı her kelimeyi tekrarlayabilirdi. Aslında çok cazip bir fikirdi ve düşüncesi bile Razgut'un birkaç kez kıkırdamasına neden olmuştu.

Tanrı yok, sizi gidi aptallar, dedirtebilirdi. *Sadece canavarlar var ve ben en zalimiyim.*

İpleri elinde tutmak eğlenceliydi. Jael buraya kendi başına gelse ve Dünya'ya kendi dilinde seslense, yerkürenin sahipleri akıl birliği edip bir çeviri programı kodlamaya girişecek ve muhtemelen bir hafta içinde söylenenleri mükemmel bir şekilde anlayacak, hatta bilgisayar sesiyle cevap vereceklerdi. Razgut bundan adı gibi emindi.

Tahmin edilebileceği üzere Jael'e bundan bahsetmemişti. Önceden tasarladığı her cümlenin her hecesini tekrarlatmak daha iyiydi. Mesela Rus büyükelçisine şöyle dedirtebilirdi: *Sakızı olan var mı? Nefesim berbat kokuyor.*

Ya da daha iyisi, Amerika dışişleri bakanına şöyle dedirtebilirdi: *Gel, anlaşmamızı bir öpücükle imzalayalım. Yanıma gel canım, gel de miğferimi çıkar.*

Eğlenceli olmaz mıydı?

Ama kendini tutmuştu, çünkü Jael'i mahvetme ya da ona yardım etme kararı, İmparator'un kendisinin bile hayal edemeyeceği kadar temel ve çok uzun vadeye yayılabilecek sonuçlar yaratma gücündeydi.

Ah, her şey tahmin edilemeyecek şekillerde dallanıp budaklanabilirdi.

"Silahlarına kavuşacaksın," dedi Razgut. "Ama dikkatli olmalıyız, lordum. Burası özgür bir dünya, emrinizdeki bir ordu değil. İhtiyaç *duyduğumuz* şeyi gönüllü olarak vermelerini sağlamalıyız."

"İhtiyaç duyduğum," diye düzeltti onu Jael.

"Ah, evet, duyduğun," diye tekrarladı Razgut. "Hepsi senin, lordum. Senin silahların, senin savaşın... Ve dokunulmaz Stelyalılar, önünde diz çöküyor."

Stelyalılar. Jael'in ilk hedefi onlardı ama iş daha da güzelleşmişti. İmparator'un onlara duyduğu özel nefretin sebebini bilmese de Razgut sonuca bakıyordu. "Harika bir gelecek bizi bekliyor." Pişmiş kelle gibi sırıtarak yaltaklandı. Az önce attığı kahkahalarla içi rahatlamıştı, çünkü... Ah, öyle şeyler biliyordu ki... Evet, evet, bir şeyleri bilen olmak kesinlikle çok güzeldi. Bir şeyleri tek bilen olmak harikaydı.

Razgut, sırlarını sadece bir kez, bilgiye ulaşma arzusunun çolak bir melek eşeğine dönüşmesine neden olduğu tek bir kişiye anlatmıştı. Izîl. Yaşlı dilenciyi ne kadar özlediğini fark edince Razgut şaşırdı. Yaşlı dilenci parlak zekâlı ve iyi kalpliydi ama Razgut onu mahvetmişti. Eh, zaten ne beklemişti ki? Hiçbir şey karşılığında her şeyi mi? Âlimden deliye, doktordan mezar hırsızına... Kaderi buydu ama sonuçta istediğini elde etmişti, öyle değil mi ya? Brimstone'un bile bilemeyeceği şeylerdi bunlar. O yaşlı şeytan bile *bu sırları* bilemezdi. Razgut, başka hiç kimsenin bilmediği başka bir şeyi hatırladı.

Afet.

Korkunç, korkunç, sonsuz korkunç.

Bu bilgi boşuna unutulmamıştı. Düşünce biçimleri değiştirilmişti. Beyinler boşaltılmıştı. Kafanın içine giren eller, geçmişi silip süpürmüştü. Ama Razgut bundan muaf kalmıştı.

Aptal Izîl, alev gözlü meleğe, Fas'ta ziyaretlerine neyin geldiğini anlatmaya çalışmıştı. Meleğin adı Akiva'ydı ve Stelyalı kanı taşıyordu. Ama Stelyalıların bilgisine sahip değildi, bu kadarı açıktı, o yüzden dilenciye kulak asmamıştı. "Sana an-

latacaklarım var!" diye ağlamıştı Izîl. "Çok gizli şeyler! Kendi türünle ilgili. Razgut'un anlattıkları..."

Ama Akiva onun sözünü kesmiş, Düşmüş bir melege dair tek bir kelime duymak istemediğinde diretmişti. Sanki bunun anlamını biliyormuş gibi! *Düşmüş.* Bu kelimeyi bir lanet gibi söylemişti ama hiçbir fikri yoktu. "Kitaplardaki küf gibi tarih mitlerle doludur," demişti Izîl. "Belki asırlar önce orada olan birine sormalısın. Belki Razgut'a sorabilirsin."

Ama Akiva sormamıştı. Razgut'a kimse bir şey sormadı. *Sana ne oldu? Sana niye bunu yaptılar?*

Sen aslında kimsin?

Ah, ah ve ah. Sormaları gerekirdi.

"Korkma, insanları yanına toplayacağız," dedi Jael'e. "Hep böyledirler, tartışıp dururlar. Toplantı yapmak onlar için yemek içmek gibidir. Hem bizim için önemli olan kendini beğenmiş devlet adamları değil. Bu gösterinin bir parçası. Yıpranmış yüzleriyle birbirlerine bakarlarken, insanlar bizim için çalışmaya başladı bile. Bu sözümü unutma. Gruplar ellerindeki silahları sana sunmak için cephanelerini toplamaya başladılar bile. Sana sadece yanına almaya değer gördüklerini seçmek kalacak."

"İyi de neredeler?" Bir kez daha havada tükürükler uçuştu. "*Nerede?*"

"Sabır, sabır."

"Bana tanrı gibi tapacaklarını söylemiştin!"

"Eh, şey, çirkin bir tanrısın," deyiverdi Razgut, sabır taşı çatlamışçasına. "Onları rahatsız ediyorsun, sinirlerini bozuyorsun. Konuşurken tükürük saçıyorsun, maskenin arkasına saklanıyorsun ve her birini yataklarında öldürmek istermiş gibi bakıyorsun. Biraz sevimli olmayı düşündün mü? Bu benim işimi de çok kolaylaştırırdı."

Jael bir kez daha tekmeyi indirdi. Bu seferki çok daha keskin bir acıydı. Razgut pürüzsüz mermer zemine kan tükürdü. Sonra iğrençliğini göstermek için parmak ucunu kana batırıp yere bir küfür karaladı.

Tiksintiyle başını iki yana sallayan Jael hışımla içeceklerin olduğu masaya gitti. Kendine bir kadeh şarap doldurduktan sonra da volta atmaya başladı. "Çok uzun sürdü," dedi sabrı tükenmişçesine. "Buraya dualar ve ayinler için gelmedim. Ben buraya silah için geldim."

Razgut derin bir iç çekerken ağır ağır dirseklerinin üzerinde doğruldu ve kapıya doğru sürünmeye başladı. "İyi. Gidip onlarla kendim konuşurum. Bu, işleri hızlandırır. Latince telaffuzun çok çarpıcı."

Jael, kapıda bekleyen iki Dominyona işaret çaktı. Askerler onu koltuk altlarından tutup Jael'in ayaklarının dibine sertçe fırlatırken Razgut kahkahalarla gülüyordu. Hatta şakasına devam etti. "Yüzlerini bir düşünsene!" diye hıçkırdı, iyi durumda olan tek gözündeki yaşı silerken. "Ay, Papa'nın şu saniye içeri dalıp ikimizi bütün muhteşemliğimizle gördüğünü düşünsene! *Bunlar mı melek,* diye çığlık atarken yüreği tekler zavallı adamcağızın. *Ah, bu arada, Tanrı aşkına söylesenize, canavarlar da ne tür yaratıklar?*" Kahkaha atarken iki büklüm oldu.

Jael onun kadar eğlenmiyordu. "İkimiz diye bir şey yok," dedi buz gibi ama yumuşak bir sesle. "Bunu aklına sok, *ucube*. Eğer yoluma taş koyarsan..."

Razgut onun sözünü kesti. "Efendim? Yoksa bana ne yaparsın, sevgili İmparator?" Yattığı yerden gözlerini Jael'e dikti. Gözünü kırpmadan, istifini bozmadan bakıyordu. "Bak ve gör. Bana bak ve öğren. Ben Üçüncü Kez Düşmüş Razgut'um.

Meleklerin en sefiliyim. Benden alabileceğin hiçbir şey yok, bana yapacaklarını başkaları çoktan yaptı."

"Henüz öldürülmedin," dedi Jael pes etmeyerek.

Bunun üzerine Razgut gülümsedi. İğrenç ağzındaki dişler mükemmel görünüyor, deliliği gözlerinden okunuyordu. Rahatsız edici bir samimiyetsizlikle ellerini birleştirip yakardı. "Hayır lordum, lütfen. Canımı yak, işkenceler et ama ne yaparsan yap, yalvarırım, lütfen beni *huzura* kavuşturma!"

Jael'in yaralı yüzünde öfke dalgaları yayılırken çenesi öyle bir sıkıldı ki suratının tamamı kıpkırmızı kesilirken yara izi bembeyaz görünüyordu. Demek sonunda anlamıştı. Jael, çelik burunlu terliklerinin ucunu midesine geçirirken hâlâ gülen Razgut böyle düşünüyordu. Çektiği acılara yepyeni acılar eklense ne olurdu ki? Sonunda Jael, iplerin elinde olmadığını kavramıştı. Razgut'u öldüremezdi, ona ihtiyacı vardı. İnsan dilini konuşabilmek için ama daha da çok insanları, onların geçmişlerini, politikalarını ve psikolojilerini anlayıp onlara cazip gelecek bir strateji ve söylem geliştirebilmek için Razgut'a ihtiyaç duyuyordu.

Evet, onu tekmeleyebilirdi ve Razgut bütün gece yeni acılar doğururken kıvranabilir, sabah olduğunda bedenindeki çürükleri, inatçılıklarını ve sefilliklerini sayabilir, kimselerin hatırlayamadıklarını, hiç unutulmaması gerekenleri ve tanrı yıldızları adına, en mükemmel ve korkunç neden olsa da Jael'in Stelyalılara bulaşmaması gerektiğini bilmeye devam edebilirdi.

"Ben Üç Kez Düşmüş Razgut'um, Meleklerin en sefiliyim," diye şarkı söylercesine mırıldanmaya başladı. Latince, Arapça, İbranice tekrarlıyor, tekrar başa dönüyor, sadece tekmeyi yediğinde inleyerek ara veriyordu. "Ve ben korkunun

ne olduğunu bilirim! Ah evet, canavarların da ne olduğunu çok iyi bilirim. Sen bildiğini san! Ama öğreneceksin, ah, hem de nasıl öğreneceksin. Sana silahlarını vereceğim, sana silahlarını en kısa zamanda vereceğim ve beni öldürürken tıpkı tekmelediğinde olduğu gibi kahkahalar atacağım. Her şey sona erdiğinde kahkahalarım kulaklarında çınlayacak, seni durdurabileceğim aklına gelecek. Sana *anlatabileceklerim* aklına düşecek."

Bunu yapma, ah hayır, bunu yapma, diyebilirdi. *Yoksa herkes ölecek.*

Sonra melek dilinde ekledi. "Şu zavallı düşmüş yaratığa daha nazik davransaydın, anlatabilirdim de."

36

Gezegen Üzerindeki Tek Gerzek Olmayan

"Günaydın, Kral Morgan," dedi Gabriel, başını laboratuvara uzatarak. "Gezegen üzerindeki tek gerzek olmayan önemli şahsiyetin bu güzel günü nasıl geçiyor bakalım?"

"Git başımdan," dedi Morgan, başını bilgisayarından kaldırmadan.

"Ah, mükemmel," dedi Gabriel. "Ben de harika bir sabah olduğunu düşünüyorum." İçeri girip birkaç adım attı ve etrafına bakındı. "Eliza'yı gördün mü? Eve gelmedi."

Morgan, burnundan saldığı öfkeli nefesle homurdandı. "Evet, gördüm. Ağzı açık ortalıkta uyuyakalan Eliza Jones manzarası bütün günümün içine etti."

"Ah," dedi Gabriel, iyi niyetli bir coşkuyla. "Muhtemelen alakası yoktur. Herhâlde rüyanda arkadaşların olduğunu, herkes tarafından takdir edildiğini falan görüp uyandığında hâlâ kendin olduğunu anladığın için gününün içine edilmiştir."

Morgan sonunda ateş saçan gözlerle bakmak için ona döndü. "Ne istiyorsun, Edinger?"

"Söylemiştim ya. Eliza'yı arıyorum."

"Burada olmadığını görüyorsun," dedi Morgan, tekrar bilgisayarına dönerek. Kelime dağarcığındaki en sinsi küfürler eşliğinde, Eliza'nın muhtemelen ülkede bile olmadığını, yokluğu sayesinde laboratuvarın çok daha temiz göründüğünü söylemenin eşiğindeydi.

"Telefonu bende," dedi Gabriel. "Eve gelmedi, telefonuna milyonlarca mesaj yağıyor. Aslına bakarsan, birinin telefonsuz bu kadar *yaşayabileceği* aklıma bile gelmezdi. Onun iyi olduğundan emin misin?"

Morgan Toth'un yüz ifadesi anında değişti. Sırtı hâlâ dönüktü ve Gabriel biraz dikkatli baksaydı genç adamın yüzündeki değişimi bilgisayar ekranından görebilirdi ama Gabriel hiçbir zaman Morgan Toth'u önemsemezdi.

"Dr. Chaudhary'yle bir yere gitti," dediğinde Morgan'ın ses tonunda değişiklik yoktu. Her zamanki gibi ekşi konuşmuştu ama yüzünde şimdi serinkanlı ve kötücül bir açgözlülük vardı. "Telefonu bırakmak istersen, birazdan dönerler."

Gabriel tereddüt etti. Avucundaki telefonu tartarken etrafına bakındı. Eliza'nın kazağı, sandalyelerden birinin arkasında asılı duruyordu. "Peki," dedi sonunda telefonu kazağın yanına bırakmak için ilerleyerek. "Geldiğinde bana mesaj atmasını söyler misin?"

"Elbette," dedi Morgan. Gabriel eşiğe geldiğinde, kendini beğenmiş asistanın birden böylesine uyumlu olmasından şüphelenerek bir an için duraksadı. Ama sonra Morgan ekledi. "Ama ben söyleyene kadar nefesini tutarsan!"

Gabriel gözlerini devirip çıktı. Ve Morgan Toth, tam beş dakika boyunca saatin uzun kolu üç yüz kez hareket ederken kaskatı bekledi. Ardından kapıyı kilitleyip telefonu eline aldı.

37

Mutluluk Dalgınlığı

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye sordu Akiva, kız kardeşine. Kaşını endişeyle kaldırmıştı. Bir gün önce iki ordunun birbirine girmenin eşiğinden döndükleri mağaranın girişindeydiler. Önlerinde uzanan manzara oldukça farklıydı.

"Neyi? Yasak aşkınla daha çok zaman geçirip geçiremeyeceğimi mi soruyorsun?" diye yanıtladı Liraz, kemerindeki kılıcı düzeltirken başını kaldırıp bakarak. "Kolay olmayacak. Bana insan kıyafeti giydirmeye kalkarsa, yapacaklarımdan ben sorumlu tutulamam."

Akiva, keyifsizce gülümsedi. Şu anda Karou'yla daha çok zaman geçirmekten başka bir şey istemiyordu. O daha çok zamana savaş düşkünü sadist amcalarını, arzularının aksine evine dönmeye ikna etmek dâhil olsa da bu böyleydi. "Seni yaptıklarının çok daha fazlasından sorumlu tutuyorum," dedi. Aslında bunu tatlılıkla söylemeye niyetlenmişti.

Öyle olmadı. Liraz'ın gözleri öfkeyle parladı. "Ne yani? Biricik sevgilin konusunda bana güvenmiyor musun? Belki ona refakat etsin diye bütün bir tabur görevlendirmelisin."

Ya da sadece ben refakat ederim, demek istiyordu Akiva. Karou'ya onu gözünün önünden ayırmayacağını söylemişti, oysa anlaşılan son bir kez yanında olamayacaktı. Kurnazca olduğu kadar cesur planını hepsi kabul etmişti. Planın ileriki aşamaları kayda değer ve hayatiydi, fakat Karou Liraz'la birlikte insanların dünyasına dönerken Akiva, Eretz'de kalacaktı.

"Sana güvendiğimi biliyorsun," dedi kardeşine içtenlikle. Karou'yu koruyacağına yürekten inanıyordu. Bunu yapıp yapamayacağını sorarken aslında başka bir şey kastetmişti. "Zamanı geldiğinde, Jael'i öldürmemeyi başarabilecek misin?"

"Öldürmeyeceğimi söylemiştim, öyle değil mi?"

"Pek inandırıcı değildi," dedi Akiva.

Tekrar toplanan savaş konseyinde Liraz, Karou'nun fikrini kulaklarına inanamıyormuş gibi âdeta havlarcasına kahkahalarla karşılamış, ardından teker teker herkese bakarken, fikri değerlendirdiklerini görünce hayatı boyunca hiç olmadığı kadar afallamıştı.

Jael'i öldürmemeyi değerlendiriyorlardı.

En azından şimdilik.

Tartışmaların ardından planın hayata geçirilmesine karar verildiğinde Liraz'ın şüpheci bir suskunluğa bürünmesini Akiva, o saniyede kardeşi ne söylerse söylesin, alçak amcalarıyla karşı karşıya geldiğinde burnunun dikine gideceği şeklinde yorumlamıştı.

"Öldürmeyeceğimi söyledim," diye tekrarladı Liraz, kardeşinin şüphesine karşı meydan okurcasına.

Açık konuşalım, Lir, demek istiyordu Akiva. *Her şeyi mahvetmeyi planlamıyorsun, öyle değil mi?* Vazgeçti. "Hazael'in intikamını alacağız," dedi bunun yerine. Söyledikleri bir teselli değildi. O da en az kardeşi kadar intikam almak istiyordu.

Liraz acı bir kahkaha attı. "Eh, aramızda mutluluk dalgınlığına kapılmayanlar bunu yapabilir en azından."

Akiva'nın içi cız etti. *Mutluluk dalgınlığı.* Liraz bunu önemsiz ve yanlış bir şeymiş gibi söylemişti. Savsakça davrandığını düşünüyor olmalıydı. Âşık olmak Hazael'in anısına ihanet anlamına mı geliyordu? Ama Akiva buna karşılık sadece Karou'nun, kendilerinden öyle beklense de ölüler adına yarattıkları karanlıkla ilgili daha önce söylediklerini düşünebiliyordu. Merak bile etmiyordu. Hazael'in mutluluklarına diş bileyeceğini adı gibi biliyordu. Ama Liraz'ın diş bilediği kesindi.

Kardeşinin patlamasına karşılık vermedi. Zaten ne diyebilirdi ki? Çevreye şöyle bir bakmak, aşkın ne kadar anlamsız karşılanacağı görülebilirdi. Meleklerle Kimeralar'ın rahatsız bir şekilde bu mağarada bir araya gelmesi, küçük bir mucize değildi ve bu mucizeyi Karou'yla birlikte yaratmışlardı. Tabii ki bunu sesli olarak dile getirmeyecekti ama yüreği bunu çok iyi biliyordu.

Öte yandan mucizede Liraz'la Thiago'nun da payı vardı. Bu görüntüye sarılmaları gerekirdi: İkisi omuz omuza örnek olarak iki orduyu birleştiriyordu. Karma birliklerle ilgili pazarlıkları ve görev dağılımlarını yapmışlardı. Akiva, iki yüz doksan altı kardeşine, hamsa karşıtı dövme yapmıştı ve şu anda gözlerinin önünde iki ordunun üyeleri dövmeleriyle denemeler yapıyorlardı.

İki taraftan birkaç asker grubu geride duruyordu ama görünen o ki çoğunluğu çok temkinli bir şekilde, Liraz'ın dakikalar önce maruz kaldığından çok daha az zalimce, tanışma oyununu oynuyordu.

Akiva, kardeşi Xathanael'in çakal kafalı Sab'a avucunu kendisine doğrultmasını istemesini izledi. Kimera tereddüt-

lüydü, izin almak istercesine Kurt'a bakıyordu. Kurt yüreklendirircesine başıyla onay verince avucundaki göz dövmesini Xathanael'e doğrulttu ve hiçbir şey olmadı.

Uthem'in akan kanının iyice karardığı yerde duruyorlardı. Daha bir gün önce birbirlerini öldürme aşamasına geldikleri noktadaydılar ve hiçbir şey olmuyordu. Başta Xathanael gergindi ama sonra rahatlayarak bir kahkaha attı ve Sab'ın omzuna saldırganca sayılabilecek bir yumruk indirdi. Neyse ki kahkahası baskındı da Sab hareketi düşmanca algılamadı.

Onların biraz arkasında Issa ve Elyon'u gördü. Issa, Elyon'un daveti üzerine, zarif eliyle meleğin çentiklerle dolu eline dokunuyordu.

Akiva bu görüntüler karşısında, Eretz'in geri kalanı için bir iksir yaratabilmeyi diliyordu. *Önce biraz, sonra daha fazla,* diye geçirdi içinden dua edercesine.

O sırada gözüne bir maviliği hep Karou'ya yorduğu için gözlerini çevirdi ve onu gördü. Tek bir bakışla âdeta sarhoş oluyordu. Oysa Karou yakında değildi. *Tanrı yıldızları adına, neden yanımda değil?* Akiva, aralarında varlığını sürdüren boş mesafelerden sıkılmıştı. Zaten kısa süre sonra aralarına birlikler ve gökyüzü girecekti.

"Affedersin," dedi Liraz sessizce. "Haksızlık ettim."

Akiva'nın içini bir sıcaklık ve gurur kapladı, özür dilemekte sonsuz zorlanan huysuz kız kardeşine karşı koruyucu bir şefkat hissetti. "Hayır, haksız değildin," dedi elinden geldiğince yumuşak bir sesle. "Ve haksızlıktan bahsetmişken, kapıda birkaç dakika oyalanabilirdin. Öpüşmemize saniyeler vardı."

Espri karşısında Liraz istemese de kıkırdarken aralarındaki gerginlik uçup gitti. "Neredeyse ölecek olmam, neredeyse öpüşmeni engellediyse kusura bakma."

"Affedildin," dedi Akiva. Dehşetli anlar bu kadar yakınlarındayken şakalaşmak kolay değildi, yine de Hazael'in de böyle durumlarda bu kadar rahat olacağını hissediyorlardı ve göründüğü kadarıyla hep haklı çıkan bu tavır neredeyse kılavuzları olmuştu. "Seni *bu seferlik* affediyorum," diye ekledi. "Bir dahaki sefere lütfen, ölüm tehlikelerinin zamanlamasıyla ilgili daha dikkatli davran. Daha da iyisi *neredeyse ölüm* tehlikesiyle karşılaşma." *Neredeyse öpüşmeyi dene*, diye geçirdi içinden, *gerçek bir öpüşme.* Ama söylemedi, çünkü bunu kısmen hayal etmesi bile zordu, öte yandan kardeşinin bundan rahatsız olacağını biliyordu. Yine de Liraz'ın bir gün mutluluğun dalgınlığında kendini bulmasını samimiyetle diliyordu.

"Gitmeden önce yıkanacağım," dedi, dayandığı kaya duvardan kendini iterek. Saatler süren kesintisiz sihrin ardından bedeni güçsüz düşmüştü. Omuzlarını oynatıp boynunu esnetti.

"Termal havuzlara gitmelisin," dedi Liraz. "Fena hâlde harika bir yer."

Akiva harekete geçmişken durup gözlerini kısarak ona baktı. "Fena hâlde harika?" diye tekrarladı. Liraz'ın daha önce harika kelimesini kullandığını hiç sanmıyordu. Peki, yanaklarının kızarması ne anlama geliyordu?

İlginçti.

"Şifalı sulardan bahsediyorum tabii," dedi Liraz. Gözlerini Akiva'nınkilere dikmişti. Hislerini bastırdığı çok açıktı. Bir de yanakları hâlâ al aldı.

Çok ilginçti.

"Eh, buna vaktim yok," dedi Akiva. Pasajın biraz ilerisindeki oyukta su akıyor. "Hemen şuradayım," dedi kardeşine ayrılırken. Termal havuzlara gitmeyi isterdi, hatta *Karou'yla*

gitmek çok hoşuna giderdi ama hayatının iplerini eline alana kadar yapılacaklar listesine bir madde daha eklemek zorundaydı.

Karou'yla yıkanmak.

Ateş basmasıyla birlikte bir suçluluk ve kendini inkâr duygusuna kapılmayınca şaşırdı. Bu olumsuz duyguların yokluğuna alışık değildi. Sanki binlerce defa döndüğü köşeyi son dönüşünde orada olduğunu bildiği duvar yerine uçsuz bucaksız gökyüzüyle karşılaşmak gibi bir şeydi bu.

Özgürlüktü.

Ve henüz özgür olmasalar da Akiva en azından büyük düşler kurmakta özgürdü.

Karou onu bağışlamıştı.

Onu seviyordu.

Ve yine ayrılmışlardı. Onu öpememişti, hiçbir şey yoluna girmemişti. Duygularını iki ordudan saklamak zorunda kalmasalar ve baş başa kalma şansları olsa da Akiva, bir askerin vedalarla ilgili batıl inançlarına sahipti. Veda edilmezdi. Vedalar kötü şanstı, veda öpücüğü bile vedalaşmanın bir türüydü. Ayrılık öpücüğünden başlangıç öpücüğü olmazdı. Beklemeleri gerekecekti.

Pasajın kıvrıldığı yerdeki oyukta taş duvardan buz gibi su çıkıyor, yine kayaların arasında kaybolmadan önce bel hizasında birkaç metre boyunca akıyordu. Mağaranın hayranlık uyandıran birçok özelliği gibi bu pınar da her ne kadar doğal görünürse görünsün, muhtemelen doğal değildi. Akiva kılıcıyla kemerini çıkarıp kayadaki bir çıkıntıya astı, sonra gömleğini çıkardı.

Avuçlarıyla aldığı suyu yüzüne çarptı. Yüzünü, boynunu, göğsünü, omuzlarını yıkadı. Başını suya daldırıp geri çekti-

ğinde teninin ısısıyla buharlaşan serinliği, kanatlarının birleşim yerlerinden süzülen damlaları hissetti.

Karou'nun planını, sağlam olduğu için kabul etmişti. Zekiceydi, bir önceki planlarından çok daha az risk taşıyordu ve işe yararsa Jael'in insan dünyası için yarattığı tehlike, tıpkı bir yele dönüşen kasırga gibi hatırı sayılır bir şekilde hafifletilmiş olacaktı. Eretz meselesi hâlâ önlerinde duracaktı ama Eretz hep bir endişe kaynağı olmuştu, yine de Karou'nun toplu kıyım silahları dediği şeylerin düşmanın önüne geçmiş olacaklardı.

Liraz, ilk savaş konseyinde, Jael'den basitçe dünyayı terk etmesini söyleyerek de sorunu çözebileceklerini söyleyerek Karou'yla dalga geçmişti ama şimdiki planın temeli de bu sayılırdı: Jael'in askerleriyle birlikte amacına ulaşamadan evine dönmesini isteyecekler, sonra teşekkür edip iyi geceler dileyeceklerdi.

Tabii bu *rica*, planın düğüm noktasıydı. Basit ve zekiceydi, *lütfen* değildi ve Karou'yla Liraz'ın bu işin altından kalkabilecekleri yönünde Akiva'nın tek bir şüphesi bile yoktu. İkisi de zorlu kişiliklerdi ama aynı zamanda Akiva'nın iki dünyada da en çok önem verdiği iki kişiydi ve onları, hayalini kurduğu, hiç kimsenin hayatının tehlikede olmadığı, günün en zor kararının kahvaltıda ne yiyeceklerine ya da nerede sevişeceklerine karar vermek olduğu bir geleceğe taşımaktan başka bir şey istemiyordu.

Liraz haklıydı, diye düşündü. Kendini mutluluk *dalgınlığına* kaptırmıştı. O sırada Karou'yla tekrar karşılaşmayı hiç beklemiyordu, o yüzden arkasında bir nefes duyar duymaz nabzı hızlanırken, Karou'yu görme umuduyla arkasını gördü.

Ama kimseyi göremedi.

Gülümsedi. Tıpkı nefesi duyduğu gibi şimdi önündeki varlığı hissedebiliyordu. Karou yine sihirle kendini gizlemişti, bu da kimseye çaktırmadan buraya geldiği anlamına geliyordu. Daha saniyeler önce veda öpücüğünün başlangıç öpücüğü olamayacağını kendine hatırlatmış olsa da içinde yükselen umutlara engel olamıyordu. Buna ihtiyacı vardı. Yeniden anlaşmaya başlamışlardı ama yürekleri hâlâ eksikti. Böylesine mutlu olabileceğini, yeniden derin nefesler alabileceğini hiç sanmazdı. Bir kez daha umuda karşılık içinde suçluluk duygusu olmamasına hayret etti. Yine de... onu öpene kadar başlarına kim bilir daha neler gelecekti. Kahrolası batıl inançlar.

"Karou?" dedi gülümseyerek. "Burada mısın?" Kollarıyla sarılmak için hazırlanarak kızın görünür olmasını bekledi. Artık ona rahatça sarılabilirdi. En azından etraflarında kimse yokken...

Ama Karou ortaya çıkmadı.

Birden varlığın tanıdık olmadığını, hatta düşman olduğunu sezdi. Başka bir şey vardı. İşte o sırada, kendi hayatının farklı bir tür olduğuna dair tamamen yeni bir kavrayış Akiva'nın yüreğine çöreklendi. Bir sürü şeyin keskin baskısıyla sarıldığı karmaşık ve kırılgan bir kavrayıştı bu. Sırtı ürperdi.

"Karou? Sen misin?" diye sordu bu sefer ama o olmadığını biliyordu.

Sonra pasajda adım sesleri işitildi ve Karou koşar adım yanına geldi. Görünmezlik sihri yapmamıştı, bütün ışıltısıyla görünür hâldeydi. Akiva'yı yarı çıplak yakaladığı için yanakları kızararak zorla durdu. Gülümsemesinden az önce Akiva'nın içindeki umutları paylaştığı anlaşılabiliyordu.

"Selam," dedi gözlerini kocaman açarak, yumuşak bir sesle. Umudu yüzünden okunabiliyordu ama Akiva bunun ge-

risinde hayatıyla ilgili başka bir şey daha sezebiliyordu. Bu kötücül bir tehditti. Ve görünmezdi.

Ve şu anda yanlarındaydı.

38

Mükemmel Bir Yıldız Tozu Kazası

Eliza, Fas'ta irkilerek uyandı. Çığlık atmıyordu, çığlık atmanın eşiğinde bile değildi. Aslında hiç korkmuyordu ve bu güzel bir sürpriz sayılabilirdi. Dinlenmesi gerektiğini bilerek uykuya yenik düşmüştü, çünkü uykusuzluk insanı gerçekten öldürebilirdi. Ya rüyanın mucizevi bir şekilde onu rahat bıraktığını ya da duvarların, atmış olabileceği çığlıkları boğacak kadar kalın olmasını umuyordu.

Görünen o ki *ilk seçenek* doğruydu ve bu rahatlatıcıydı. *İkinci seçenek* ise kesinlikle yanlıştı. Dışarıdaki köpeklerin havlamalarını duyabiliyordu. Duvarlar kalın görünse bile hiçbir şeyi boğmayacağı ortadaydı.

Rüyası değilse onu ne uyandırmıştı peki? Köpekler olabilir miydi? Hayır. Başka bir şey vardı...

O rüya değil, başka bir rüyaydı. Fener ışıkları ulaşamadan kaybolan bir gölge gibi rüyanın hatırası âdeta dans edercesine ondan uzaklaşıyordu. Yattığı yerde uzanırken bir an için

rüyanın hatırasını yakalar gibi oldu. Rüyayla gerçek arasında mekik dokuyan mahmurluğunda kurmaya çalıştığı bağlantı sürekli kopuyordu. Kendini küçücük bir ışıkla zifiri karanlıktaki verandaya çıkan bir kız gibi hissetti.

Ki zifiri karanlığa çıkmak gerçekten ama gerçekten çok aptalca olurdu, o yüzden doğrulup başını iki yana salladı. Bütün gücüyle salladı. *Defolun, rüyalar. Burada istenmiyorsunuz.* Güvercinlerin konmasını engellemek için pencere pervazlarına yerleştirilen dikenler olurdu. Şimdi o da rüyalarını uzak tutmak için beyninde böyle dikenlere ihtiyaç duyuyordu. Zihinsel dikenler. Mükemmel.

Gerçi zihinsel dikenler olmadığı için tekrar uykuya dalamazdı. Zaten uykusunun kaçtığından şüpheleniyordu ve dört saatlik uyku muhtemelen uykusuzluktan ölme tehlikesini bir süre erteleyecekti. Bacaklarını yataktan aşağı sarkıtıp oturdu. Dizüstü bilgisayarı yanındaydı. Uyumadan önce fotoğrafları bilgisayarına yüklemiş, müzede kullandığı güvenli hesaba göndermeden önce hepsini şifrelemiş, ardından kameradaki görselleri silmişti.

Öğleden sonra Dr. Chaudhary'yle birlikte cesetlerden doku örnekleri almışlardı, bu sabah aynı işe devam edeceklerdi. Eliza, bu işin birkaç gün süreceğini tahmin ediyordu. Cesetlerin acayip bileşimi nedeniyle her organdan ayrı doku örneği almaları gerekiyordu. Deri, kürk, tüy, pul, pençe... Gerisini laboratuvarda çalışacaklardı ve bu geçici misafirlikleri bir düş gibi geride kalacaktı. Hızlı, bir o kadar tuhaf...

Peki, bulguları onlara ne diyecekti? Hipotez geliştirmek bile başlı başına bir işti. Ayrı beden parçaları ayrı DNA'lardan mı oluşuyordu acaba? Bir yerde panter, bir yerde baykuş, arada insan DNA'sı mı bulacaklardı? Yoksa tutarlı bir DNA dizi-

limine sahip olsalar da mesela insan genetiğini oluşturan gözyuvarı, ayak tırnağı ve bedeni oluşturan her şey sadece farklı mı olacaktı?

Bu dünyada bildiklerinden çok ama çok uzak, yeni ve tuhaf bir şey mi bulacaklardı? İçi ürperdi. Bu öyle büyük bir şeydi ki ne düşüneceğini kestiremiyordu. Konuşmasına izin verilse, telefonu yanında olsa da hemen şu anda Taj'ı ya da Catherine'i arayabilse... ne diyecekti?

Kalkıp dışarıya göz atmak için pencereye gitti. Pencere iç avluya açılıyordu, hiçbir şey görünmüyordu, o yüzden kotuyla ayakkabılarını giyip sessizce kapıdan çıktı.

Gerçi sessizce çıkması gereksizdi. Kocaman bir otelde olsaydı, arada kaynar, istediği yere rahatça gidebilirdi. Ama burası kocaman bir otel değildi. Kasbah'dı. Yani Kasbah'ın *kendisi* değil de harabelerden fazla uzak olmayan otele dönüştürülmüş bir Kasbah.

Tamam, harabelere birkaç saat direksiyon sallamak gerekiyordu ama böylesi topraklarda bu hiçbir şey sayılırdı. Çevre yolundan dümdüz ilerlediğinizde, Amerika Birleşik Devletleri büyüklüğündeki Sahra Çölü'ne varırdınız. Bu bağlamda birkaç saat direksiyon sallamak, fazla uzak olarak tanımlanamazdı.

Kasbah'ın adı Tamnougalt'tı. Girişte ellerindeki sopaları bıçak gibi sallayarak karşılaşan asık suratlı çocuklara rağmen, Eliza burayı nedense sevmişti. Palmiyeli vahanın göbeğinde sadece merkezindeki harabeler restore edilmiş kerpiç şehir öyle şatafatlı görünmüyordu. Hala güzel görünen kerpiç binaları ve odaları, yüksek kirişli tavanları ve yere serilen yünlü kilimleriyle yeterince rahattı. Bir de rüzgârla salınan palmiye ağaçlarını seyredebileceğin bir terası vardı. Dr. Chaudhary'yle

akşam yemeğini orada yerken, hayatı boyunca hiç görmediği kadar yıldız görmüştü.

Hayatta olan herkesten daha çok yıldız gördüm.

Eliza durup gözlerini yumdu ve içindeki huzursuzluğu bastırmak istercesine parmaklarını gözlerine bastırdı. Hayali zihinsel dikenlerle lanet olası rüya güvercinlerini kovalamaya çalıştı.

Görebileceğimden çok daha fazla yıldız öldürdüm.

Başını iki yana salladı. Tanıdık dehşet ve suçluluk duygusunun kırıntıları beynine sızmaya çalışıyordu. Aklına bitki saksılarındaki deliklerden çaresizce yolunu bulan soluk kökler geldi. Bazı şeyleri yerinde tutamayacağını, her şeyi kendine dert edemeyeceğini düşündü. *Aldırma,* dedi kendine. *Sen hiçbir şey öldürmedin. Bunu biliyorsun.*

Ama bilmiyordu. Aniden bir şeyleri bilmeye, hiç bilimsel olmadığı hâlde başka bir evrenin varlığı gibi akıl almaz kozmik meselelerle ilgili kesin kanılar edinmeye başlamıştı ama kendi masumiyetinden o kadar emin olamıyordu. En azından içinde buna direnen bir şeyler vardı. Mantığın sesi çürüyor, ikna edicilikten uzaklaşıyordu ve muhtemelen bu hiç iyiye işaret değildi.

Ağır adımlarla terasa çıkan merdivenleri tırmanırken kendine delirmediğini, sadece fazla stres yaşadığını söylüyordu. *Hâlâ delirmedim ve delirmeyeceğim. Bunun için çok savaştım.* Yukarı çıktığında sürpriz bir yelle ürperdi. Aşağıdaki sertleşmiş toprakta havlayan köpekleri şimdi daha iyi duyabiliyordu.

Sonra Dr. Chaudhary'yi gördü. Adam hâlâ birkaç saat önce bıraktığı yerde oturuyordu. Eliza'yı görünce belli belirsiz el salladı.

"Bu kadar saattir burada mıydınız?" diye sordu Eliza yanına yürürken.

Adam güldü. "Hayır. Uyumaya çalıştım. Uyuyamadım. Beynim durmadı. Sürekli bulguları düşünüyorum."

"Aynen."

Dr. Chaudhary başını salladı. "Otur. Lütfen," dediğinde Eliza oturdu. Gece karanlığında bir süre sessizce oturdular, sonra adam konuştu. "Nereden geldiler?" Eliza bunun bir başlangıç cümlesi olduğunu düşündü ama ardından gelen uzun suskunluk karşısında cesaret edebilseydi bir cevap verme tehlikesini de göze alabilirdi.

Morgan Toth olsaydı çoktan bir cevap vermişti, o yüzden konuşmaya karar verdi. "Başka bir evrenden," dedi. *Bana güvenebilirsiniz. Bir şekilde biliyorum, bu bilgi bir çöp parçası gibi beynimin bir kenarında duruyordu.*

Dr. Chaudhary'nin kaşları havaya kalktı. "Bu kadar çabuk? Eliza, senin Tanrı'ya inandığını düşünmüşümdür hep."

"Ne? Hayır. Neden böyle düşündünüz ki?"

"Şey, niyetim inancına saygısızlık değildi. *Ben* Tanrı'ya inanıyorum."

"Sahi mi?" Eliza şaşırmıştı. Birçok bilim insanının Tanrı'ya inandığını biliyordu ama doktordan asla dindar bir elektrik almamıştı. Hem DNA yoluyla evrim tarihini yeniden yapılandırma uzmanlığı da Yaratıcı fikriyle pek uyuşmuyordu doğrusu. "İşinizle inancı bağdaştırmakta zorlanmıyor musunuz?"

Adam omuz silkti. "Karım, beynin bir sürü konuk için odalarla dolu bir saray olduğunu söylemekten hoşlanır. Belki kâhya, Bilim delegeleriyle İnanç temsilcilerini, koridorlarda tartışmasınlar diye sarayın ayrı katlarında tutuyordur."

Eliza, ondan böylesi esprili bir yanıt beklemezdi. O yüzden hayret etti. "Şey," dedi sohbeti sürdürmeyi göze alarak. "Şu anda karşı karşıya gelseler, sizce hangisi kazanırdı?"

"Ziyaretçilerin nereden geldiğine dair *fikrimi* mi soruyorsun?"

Eliza başıyla onayladı.

"Öncelikle rahatlıkla bir laboratuvardan gelmelerinin mümkün olduğunu söyleyebilirim. Sanırım bugünkü incelemelerimiz doğrultusunda, cerrahi hokkabazlık ihtimalini eleyebiliriz ama birileri bunları *yetiştirmiş* olamaz mı?"

"Yani yanardağın içindeki kötü kalpli kahramanın ini gibi mi?"

Dr. Chaudhary güldü. "Aynen. Ve sadece bu cesetler... yani *canavarlar* söz konusu olsaydı, bu teori geçerli olabilirdi, ama öte yandan bir de melekler var. Onlar biraz daha karmaşık bir konu."

Evet. Alevler, kanatlar. "Yüz tanıma veri tabanlarında hiçbir eşleşme olmadığını duymuş muydunuz?" diye sordu Eliza.

Adam başını salladı. "Duydum. Ve henüz erken bile olsa, onların... gerçekten de başka bir yerden geldiğini düşünebiliriz. Peki buradakiler?"

"Başka bir evren ya da... Cennet ve Cehennem," diye şansını denedi Eliza.

"Evet. Ama burada oturmuş yıldızları gözlerken... sence de buradaki gibi yıldızlara *bakmak* fazlasıyla edilgen bir eylem olmaz mıydı?"

Zekice, diye düşündü Eliza başıyla onaylarken.

"Neyse, bu yıldızları gözlerken belki saraydaki konuklar kaynaşıyordur..." Sarayı işaret etmek için parmağıyla kafasını dövdü. "Yine de düşünmeden edemiyorum: Bu ne anla-

ma geliyor? Aynı şeyi söylemenin iki yolundan ibaret bir şey mi? Sanırım Cennet ve Cehennem de başka birer evrenden ibaret."

"Başka birer evrenden ibaret," diye tekrarladı Eliza gülümseyerek. "Ve Büyük Patlama, sadece bir *patlamadan* ibaret."

Adam kıkırdadı. "Başka bir evren, Tanrı fikrinden daha mı büyük, yoksa daha mı küçüktür? Bunun bir önemi var mıdır? Yukarıda meleklerin yaşadığı bir kat varsa, oraya Cennet demek anlam bilimsel bir tercih midir?"

"Hayır," diye yanıtladı Eliza kararlı bir şekilde, kendi de şaşırarak. "Anlam bilimsel bir tercih değil. Güdü meselesi."

"Pardon?" Dr. Chaudhary, şaşırmış gibi ona baktı. Eliza'nın ses tonunda bir sertlik sezmişti.

"Ne istiyorlar?" diye sordu bunun üzerine Eliza. "Bence asıl büyük soru bu. Bir yerden geldiler." *Başka bir evren var.* "Ve geldikleri bu yerin Tanrı'yla alakası yoksa..." *Tanrı'yla alakası yok.* "O zaman kendileri adına hareket ediyorlar demektir. Ve bence bu korkunç bir şey."

Adam bir şey demeden bakışlarını yıldızlara çevirdi. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki Eliza yeni tanıştığı konuşkan doktorun susmasına neden olup olmadığını merak etti ama sonunda doktor konuştu. "Sana tuhaf bir şey anlatabilir miyim? Ne düşüneceğini merak ediyorum."

Ufuk aydınlanmaya başlamıştı. Güneşin doğması yakındı. Terastan bakarken ufuk ve gökyüzü karşısında yer çekimi marifetiyle devasa bir kaya parçasına yapıştığını hissetmemek mümkün değildi. Oracıkta dururken gördükleri resmin derinliği akıl almazdı. Evren, aklın kavrayamayacağı kadar büyüktü ve tek bir evren yoktu.

Belki insan beyni için fazla büyüktür.

"Piltdown Adamı'nı bilirsin," dedi Dr. Chaudhary.

"Tabii." Tarihteki en meşhur bilimsel sahtekârlıklardan biri sayılırdı. Yaklaşık bir asır önce İngiltere'de gün yüzüne çıkan, ilk insan kafatasından bahsediyordu.

"Eh," dedi Dr. Chaudhary. "Sahte olduğu ancak 1953 yılında kanıtlanabildi ve o yıl önemli bir yıldı. Büyük bir utançla, kırk yıl boyunca insan evriminin özellikle çarpıtılmış *kanıtı* olarak sergilendiği Britanya Müzesi'nden kaldırıldı. Sadece birkaç yıl sonra, 1956 yılında, Patagonya'daki And Dağları'nda başka bir keşif daha yapıldı. Alman bir amatör paleontolog..." Meraklandırmak için bir süre sustu. "Canavar iskeletleriyle dolu bir mezar buldu."

Eliza bir anda her şeyin birbirine girdiğini hissetti. Zihinsel dikenlerin engelleyemediği rüya kuşatması başlamış gibiydi. Dr. Chaudhary tuhaf bir şey anlatacağını söylemişti ve kapıldığı kuşatma duygusuna rağmen Eliza'nın aklı, kazı alanından ziyade asıl meselenin canavar iskeletleri olduğunu kavrayacak kadar başındaydı. Ama beyni onu oraya götürdü.

Patagonya'daki And Dağları'na.

Daha adam sözünü ettiği anda, sivri zirvelerindeki sivri dişleriyle dağları görmüştü. Göllerin mavisi olağanüstü saflıktaydı. Vadiler buzullarla kaplanmış, ormanlar yoğun sisle sarılmıştı. Ölümcül bir vahşet ve *katil* bir doğa hâkimdi ama vahşi doğa onu öldürmemişti, çünkü onu öldürmek kolay değildi ve çok daha kötülerini zaten atlatmıştı.

Ters çevrilen bir elbise gibi içine dönmüştü, oysa Dr. Chaudhary'nin yanında oturuyor, adamın canavar iskeletlerinin, Piltdown olayından sonra bir dalga konusu olduğuna, gerçi bir açıklama getirilemediği için dalga konusu olmaya mahkûm kaldığına dair anlattıklarını duyabiliyordu. Ama

kelimeler bir dere yatağındaki sular gibi hızla akıyordu ve dere yatağı bin cilalı taştan oluşuyordu. *Binlerce* bin cilalı taş, yüzeyin altında, Eliza'nın içinde ışıldıyordu. Taşlar hem Eliza'ydı hem de ondan çok daha fazlasıydı. Eliza'nın kendisi bile Eliza'dan daha fazlasıydı ve bunun ne anlama geldiğini kestiremese de Eliza bunu yüreğinin derinliklerinde hissedebiliyordu.

Kendinden bile fazlasıydı ve Dr. Chaudhary'nin bahsettiği yeri görüyordu. Toprak altından çıkarılan canavar iskeletlerini değil, daha çok manzarayı ama daha çok da gökyüzünü görüyordu. Arkasına kaykılıp hem şimdi hem de o zaman yukarıdaki gökyüzüne bakıyordu. *O zaman? Ne zaman?* Dahası gökyüzünün onu reddetmesi içini büyük bir matemle doldduruyordu.

Gökyüzü onu o zaman da şimdi de sonsuza kadar reddetmişti.

Dr. Chaudhary dikkat kesilip yüzüne bakarken yanaklarının ıslandığını hissetti. Adam hâlâ konuşuyordu. "Kalıntılar hâlâ Berkeley Paleontoloji Müzesi'nde duruyor," demişti. "Tabii hâlâ bilimsel bir merak olarak sergileniyor ama bir şeyler değişmek üzereymiş gibi hissediyorum... Eliza, sen iyi misin?"

Eliza, yanaklarını sildi ama gözyaşlarına hâkim olamıyor, bir türlü konuşamıyordu.

Yıldızları gözlediği -bakmadığı, gözlediği- baş döndürücü bir an için bütün evrenin büyüklüğünü ve sırlarını, dahası bütün bunların çok daha ötesinde ve çok daha büyük başka bir varlığını hissetti... Bunun da ötesinde, hatta daha da ötesinde, bir şekilde içindeki bilinmez derinlikler bu bilinemez büyüklükle temas kurdu ve başka bir evren *yoktu*.

Başka evrenler vardı.

Bilinemeyecek kadar çok evren vardı.

Onları gördüm, diye düşündü Eliza. *Biliyordu.* Gözyaşları sicim olmuş yanaklarından süzülüyordu. Sonunda rüyanın ne anlama geldiğini anlamış, korktuğundan çok daha kötü olduğunu kavramıştı. Bu bir kehanet değildi. Hep kehanet sanılmıştı. Gördüğü dünyanın sonu değildi.

En azından *bu* dünyanın sonu değildi.

Rüyası gelecek değil, geçmişti. Rüyası bir hatıra, Eliza'nın anlamı böylesine gölgelenmiş bir hatıraya nasıl sahip olduğuna dair bir soruydu. Gördükleri çoktan olup bitmişti.

Diğer evrenleri gördüm. O evrenlere gittim.

Ve onları yok ettim.

39

Koruyucu Melek

Sirithar, ölülerin sığınağı olan dağın taş tünelleri arasından bir misk kokusu gibi onu kendine çekmişti ve Stelyalıların kraliçesi Scarab, öldürmeye geldiği büyücüyü böyle bulmuştu.

Dünyanın öbür ucundan onu bulmak için yola çıkmıştı ve işte büyücü, dağın sessiz kuytu bir köşesinde duruyordu. Sırtı dönüktü, beline kadar çıplaktı, kaya duvardaki su kanalından avuçlarıyla aldığı suyu yüzüne, boynuna, göğsüne çarpıyordu. Su soğuk, beden sıcaktı, o yüzden buhar bir sis gibi adamın etrafını sarmıştı. Başını suya daldırdı, parmaklarını saçlarından geçirdi. Parmakları dövmeliydi, gür siyah saçları kısacıktı. Doğrulduğunda sular boynundan aşağı süzülürken Scarab, adamın ensesindeki yara izini fark etti.

Yara, kapalı bir göz şeklindeydi. Scarab şekli tanımasa da gücünü hissedebiliyordu. Bu şekil, *lügatten* değildi. Dünya rüzgârı ve umutsuzluk gibi Scarab bunu adamı kendisinin yarattığını tahmin ediyordu ama çalıntı *sirithar* eseri değildi, yoksa sihrin yaratılış sürecini ürpertilerle hissederdi. Öte

yandan *sirithar* bir elektrik misali adama yapışmıştı. Bir tür ozon katmanı gibiydi, ama daha yoğundu. Baş döndürücüydü.

İşte dünyanın iplerini elinde tutan ve durdurulmazsa dünyayı yok edecek bilinmeyen büyücü karşısındaydı. Aslında karşısında yoz birini bulacağını düşünmüştü ve bütün güdüleri onu öldürmek için şimşekler gibi çakıyordu. Ama bulduğu, beklediği şey değildi. Melek ve Kimeralar'ın birlikteliği gibi böyle bir adamla karşılaşacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

Sen mi yaparsın leydim, yoksa ben mi yapayım?

Carnassial'ın mahrem fısıltısı beynine ulaştı. Birkaç adım gerisinde duruyordu, Scarab gibi o da görünmezlik büyüsü yapmıştı, ama Carnassial'ın zihni de tıpkı kulağını gıdıklayan bir nefes gibi kafasının içindeydi. Bedeninden yayılan ısı, hatta belli belirsiz kokusu... Fena hâlde gerçekti.

Kendine fazlasıyla güveniyordu.

Verdiği cevapla Scarab, yardımcısının irkilerek uzaklaştığını hissetti.

Sence?

Tek bir kelime, sessizliği sağlamıştı.

Telestezi, telepatiden farklı olarak bir tür rüya iletişimini andırıyordu. Mesaj gönderen kelimeler olsun olmasın algı yaratarak mesajı alanın zihnini her seviyede tetikleyebiliyordu: Ses, görüntü, tat, dokunuş, koku ve hatıra... Hatta ustalık derecesine ulaşıldığında duyguları aktarabiliyordu. Usta bir *telestetin* mesajı, gerçek durumdan çok daha zengin bir deneyimdi: Düşünceyle iletilen bir düş gibiydi. Scarab usta bir telestet değildi fakat mesajıyla birlikte birçok algıyı tetikleyebilirdi. Tıpkı şimdi yaptığı gibi. Uzayan kedi tırnakları ve

Eidolon'un öğrettiği ısırgan otu iğnelerinin hissi, Carnassial'a tek bir şey söylüyordu: *Geri bas.*

İlk düş mevsiminde sırf bedenini hediye ettiği için zihnine böyle dilediği zaman ulaşabileceğini mi sanmıştı?

Erkekler.

Tek düş mevsimi, tek düş mevsimi demekti. Ertesi yıl tekrar onu seçse bir anlamı olabilirdi ama Scarab hiç öyle sanmıyordu. Zaten zevk de almamıştı ama daha önemlisi, karşılaştıracak başka biri olmadan Carnassial'a nasıl değer biçebilirdi ki?

Bağışla beni, Kraliçem.

Mesaj, daha çok fiziksel mesafeyi açarcasına saygın bir geri çekilmeydi ve olması gerektiği gibi koku ve duygu karmaşasından uzaktı. Hatta Scarab'ın hissettiği belli belirsiz pişmanlık hoş bir gelişmeydi. Carnassial da usta bir telestet değildi, ikisinin de ustalık mertebesine ulaşması çok uzun zaman alacaktı, çünkü ikisi de henüz çok gençti. Yine de Carnassial, Scarab'dan bir adım öndeydi. Scarab onu sadece, bahar mevsiminde ut çalan parmaklarıyla yaratabildiği şehvet, çınlayan kahkahaları, içini okuma arzusu ya da duyularına hitap eden zihinsel mesajları için baş muhafızı olarak seçmemişti.

Diğer muhafızları gibi Carnassial da iyi bir büyücüydü, ama hiçbiri şu anda karşısında duran melekten yayılan güce sahip değildi. Gözleri meleğin çıplak sırtında dolaşırken yüreği şaşkınlıkla tekledi. Bu kaslı ve yara izleriyle dolu sırt, bir savaşçının sırtıydı. Sağ tarafındaki bir taş çıkıntısına iki kılıç asmıştı. O bir askerdi. Halkın ondan korkuyla bahsettikleri Astrae'de bu bilgileri zaten toplamıştı, fakat ancak şimdi gözüyle gördükten sonra duyduklarına ikna olmuştu. Oysa burada bir terslik vardı. Büyücüler çelik kullanmazdı, çünkü

çeliğe ihtiyaç duymazlardı. Büyücü öldürdüğünde, kan akmazdı. Scarab, buraya onu öldürme amacıyla gelmişti ve meleği öldürdüğünde melek sadece ölmüş olacaktı.

Hayat, ruhla bedeni birbirine bağlayan bir bağdan ibaretti ve o bağı bulmayı bildikten sonra gerisi çiçek koparmak kadar kolaydı.

E, hadi yap o zaman, dedi kendi kendine Scarab. Meleğin hayat bağına uzanırken, arkasında bekleyen Carnassial'ın farkındaydı. "Sen mi yaparsın, yoksa ben mi yapayım?" demişti yaltaklanarak az önce. Scarab'ın yapabileceğinden şüpheliydi, çünkü Scarab daha önce hiç kimseyi öldürmemişti. Eğitimi sırasında hayat bağlarına dokunmuş, parmaklarının arasında bir sazın teli gibi titretmişti. Ruhunun parmakları, yani sahip olduğu *anima*, içindeki tinsel özüydü. Hayat bağına dokunmak, dövüş sırasında rakibinin boğazına bıçak dayamak gibiydi. *Ben kazandım, sen öldün, bir dahaki sefere bol şans.* Ama daha önce hiç hayat bağı koparmamıştı ve bunu yapmak, rakibinin boğazına bıçak dayamakla boğazını *yarmak* arasındaki farkı ortaya koyacaktı.

Bu büyük bir farktı.

Ama bunu yapabilirdi. Carnassial'a kendini kanıtlamak adına temiz bir idam yöntemi olan *ez vash* yapmayı düşünüyordu. Saniye bile sürmeyecekti. Büyücünün hayat bağına dokunup bir şeyler okumaya çalışmayacak, *animasıyla* bağa dokunduğu anda melek katilinin yüzünü görmeden, hatta hayat bağına dokunulduğunu anlayamadan o saniye ölecekti.

Sonra *yoraya* yapmayı düşündüğünde damarlarında muazzam bir güç hissetti.

Bu bir efsaneydi. Muhtemelen öyleydi. Acımasızca yok edildikleri ikincisinden çok daha uzun süren İlk Çağ'daki

Stelyalı ataları, şimdikinden çok farklıydı. Etrafları güçlü düşmanlar tarafından kuşatıldığı için hayatları savaşla geçiyordu ve bu yüzden sahip oldukları büyü yeteneği âdeta bir savaş sanatına dönüşmüştü. Düşmanların hayat bağlarını arp çalarcasına parçalayan mistik *yoraya* ile ilgili masallar anlatılırdı. Ruhsal bir silahtı ve maddi dünyada bir karşılığı yoktu. Toprak altında antik bir silah gibi bulunmaz, miras bırakılamazdı. Büyücü kendi *yorayasını* yapar, onunla ölürdü. Söylenenlere göre bu en derin güçlerin toplamıydı ama aynı zamanda korkunç bir cinayetle elde edilebilen karanlık bir büyüydü. Hatta çok fazla kullanıldığında yaratan büyücüyü güçlendirdiği kadar delirttiği de söylenirdi.

Küçük bir kızken Scarab, kendi *yorayasıyla* bakıcılarını korkuturdu. Yıkanmak istemediği hâlde onu yıkamaya çalışan *ayasına* bütün fettanlığıyla "İlk koparacağım bağ sen olacaksın," derdi.

Şimdi de aynı cümleyi düşünüyordu. *İlk koparacağım bağ sen olacaksın,* diye geçirdi içinden, tanımadığı büyücünün yara izleriyle kaplı kaslı sırtına bakarken. *Animasıyla* idamı gerçekleştirmek üzere uzanırken bir an için ağır bir dehşet duygusuna kapıldı, çünkü bunu düşünürken gerçekten kastetmişti.

"Hayatını şekillendirip hükmedecek arzularınız konusunda özenli olmalısınız, Prenses," demişti *aya*, o gün küvetin yanında dururken. "*Yoraya* gerçek olsa bile sadece çok düşmanı olan biri ona ihtiyaç duyar ama artık hiçbirimizin o kadar çok düşmanı yok. Savaşmaktan daha önemli işlerimiz var."

Evet, önemli işler. Bu işler hayatlarını şekillendiriyor, ömürlerini çalıyordu. "Ama kimsenin teşekkür ettiği yok," diye karşılık vermişti Scarab. O zaman henüz çok küçüktü

ve Stelyalıların önemli işlerindense savaş hikâyeleri daha çok ilgisini çekiyordu.

"Çünkü kimse bilmiyor. Biz işimizi teşekkür için ya da faydalansalar bile Eretz'de hak sahipliği iddia etmek için yapmayız. Kendi geleceğimiz için çalışırız, çünkü bunu bizden başka kimse yapamaz."

O gün *ayasına* dil çıkarmış olabilirdi ama büyüdükçe kadının sözleri yüreğinde yer etmişti. Hatta çok kısa bir süre önce aptal imparator Joram'ın düşmanlık teklifini, ne kadar cazip olursa olsun reddetmişti. Ondan bir arp teli alabilirdi ama bunun yerine bir meyve sepeti göndermekle yetinmişti ve imparator, söylentiler doğruysa, şu anda karşısında duran büyücünün eliyle ölüp gitmişti... Her şey olması gerektiği gibiydi.

Hayatında düşman istemiyordu. *Yoraya* ya da savaş istemiyordu. Aslında içinden gizli gizli de olsa bir sesin bunları istediğine kendi kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Heyecan vericiydi ama aynı zamanda korkutucuydu. İçindeki karanlık heyecan, en korkuncuydu.

Scarab, *ez vash* yapmadı. Kendini Carnassial'a kanıtlamaya çalıştığını fark ettiği anda bu fikre isyan etmişti. Birinin kendini kanıtlaması gerekiyorsa o kişi *Carnassial*'di. Hem Scarab, büyücünün yüzünü görüp, öldürmeden önce hayatına dokunmak istiyordu. *Sirithar*'ı dizginlemek kolay bir iş değildi. İyi bir şey de değildi ama kuşkusuz *muhteşem* bir şeydi ve Scarab, Melekler İmparatorluğu'nda sözüm ona kaybolan sihir bilgisini nasıl elde ettiğini öğrenecekti.

O yüzden meleğin hayatını almak yerine *animasıyla* uzandı ve onun hayat bağına dokundu.

Ve nefesini tuttu.

Küçük bir sesti, ama meleğin arkasına dönmesine yetecek kadar gürültülüydü.

Scarab. Carnassial, bastırdığı bir telaşla mesaj gönderiyordu. *Yap şunu.*

Scarab bir şey yapmadı, çünkü artık anlıyordu. Meleğin hayatına dokunmuştu ve daha yüzünü görmeden onun daha önce ne olduğunu anlamıştı. Carnassial'le birlikte yüzünü gördüklerindeyse, muhafızı nefesini tutmasa da Scarab onun da kendisiyle aynı şoku yaşadığını hissetti.

Sirithar'ı dizginlediği için yaşamasına izin verilmeyen büyücü Canavar Afeti ve aynı zamanda inanılması zor olsa da bir Stelyalı, bir savaşçı ve bir baba-katili... Boşluğu tarayan gözleri alevdendi ama Scarab onunla ilgili bir şey daha biliyordu. Bu bilgiyi en basit hâliyle Carnassial'a gönderdi. Bunu yaparken hiçbir duyusuna ya da duygusuna hitap etmeden sadece kelimeleri düşündü.

Mağaranın pasajlarında neler olduğunu anlamak üzere dağılan diğer askerlerine de aynı bilgiyi gönderdi. Spectral ve Reave için bir şey ifade etmeyebilirdi ama telaşla bu bilginin Nightingale için... Çok büyük anlam taşıdığını fark ederek son anda kendini tuttu.

Büyücü durduğu yere bakarken nefesini tutup bekledi. Meleğin kendisini göremediğini bilse de bakışlarından karşısında bir varlığın mevcudiyetinden emin olduğu belli oluyordu. Dahası verdiği tepki yeni bir sürprizdi.

Karşısında bir varlığın mevcudiyetinden emin olduğu hâlde melek telaşlanmamıştı. Yüzü sertleşmedi, aksine yumuşadı... Sonra gülümsediğinde Scarab derinden sarsıldı. Meleğin gülümsemesi katıksız bir keyif ve sevinci yansıtıyordu, böylesi nefes kesen, iplerinden kurtulmuş bir mutluluk

karşısında genç ve güzel bir kraliçe olan Scarab'ın yanaklarının kızarmasına neden oldu, çünkü hayatı boyunca bir erkek ona böylesine gülümsememişti.

Tabii melek onun kim olduğunu bilmiyordu.

Adam sevgi dolu alçak ve tatlı bir sesle konuştu. "Karou? Burada mısın?"

Scarab yanaklarının daha fazla yandığını hissederken görünmez olduğu ve bir yabancının gülümsemesiyle kapıldığı duyguları sezemeyecek kadar Carnassial'i uzaklaştırdığı için seviniyordu.

Meleğin güzelliği, insanı olduğu yerde durdurup hayretle nefesini kesecek türdendi. Yasak ve lanetli *sirithar*'ın saf ve vahşi misk kokusundan gelen gücü de güzelliğinin bir parçasıydı ama Scarab'ı asıl sarsan meleğin mutluluğuydu. Gözüyle gördüğü kadar yüreğiyle de bu mutluluğu hissedebiliyordu.

Tanrı yıldızları adına. O anda melekte gördüğü mutluluğu daha önce hiç hissetmemişti, dahası böyle bir mutluluğun olabileceği aklının ucundan bile geçmemişti. Bahar mevsiminde Carnassial ile geçirdiği ilk gece, ayinler ve dans bittikten sonra sonunda baş başa kaldıklarında, Scarab daha birbirlerine dokunmadan onun açlığını ve zevkle kendinden geçmekte olduğunu hissetmişti. O gece hissettikleri gerçek gibi gelmişti ama şu anda öyle olmadığını biliyordu.

Meleğin gözlerindeki bakış çok daha fazlasıydı. Scarab içini ezen bir sıkıntıyla merak etti: Bu gülücük kimeydi?

Reave ve Spectral'den mesajına cevap geldi, Carnassial da mesajı almıştı. Tek almayan Scarab'ın mesajı iletmediği Nightingale'di. Bir an için her şeyin üstüne geldiğini hissetti. Reave ve Spectral, yaşça daha büyük oldukları için büyü ve telestezi konularında ikisinden daha deneyimliydi ve ikisinin

birlikte ve birbirine karışmış bir şekilde gönderdiği mesajı Scarab ayrıştıramasa da algıladığı şok duygusuyla gözlerini kırpıştırıp bir adım gerilemek zorunda hissetti.

Meleğin gülümsemesi solarken emin olmayan bir şekilde alnı kırıştı. "Karou? Sen misin?"

Biri geliyor.

Zihinsel mesajıyla birlikte yine yaklaşan Carnassial'ın sözleriyle birlikte tüneldeki adım seslerini duyunca Scarab sessizce kenara kaydı ve köşede Carnassial'le birlikte büzüştü. Temasla birlikte muhafızın kaskatı kesilmesi, muhtemelen yanlış bir hareket yaparsa Scarab'ı kızdırmaktan çekindiği anlamına geliyordu. Scarab derhâl hafifçe uzaklaştı. Öte yandan, az önce nefes kesen yabancılık hissiyle birlikte yaşadığı derinliği kaybettiği için üzülüyordu.

Sonra biri geldi.

Scarab'ın akranı sayılabilecek bir kızdı. Ne melek ne de meleklerin bir arada bulunduğu Kimera ırkındandı.

Kız bir yabancıydı. Bu dünyadan değildi. Scarab daha önce hiç insan görmemişti ve neye benzediklerini bildiği hâlde kendi gözleriyle görmek bambaşka bir şeydi. Merakla gözlerini kırpıştırdı. Kızın ne kanatları vardı ne de yaratıklara benziyordu ama iki türle karşılaştırıldığında son derece basit beden formuyla çok zarif görünüyordu. İnce uzundu, yaz ortasında gölgelik bir yer arayan bir ceylanın zarafetiyle yürüyordu. Hele ufak tefekliği hem hayranlık uyandırıcı hem de şaşırtıcıydı. Teni krem rengiydi, gözleri bir kuşunki kadar karaydı ve saçları mavi mavi ışıldıyordu. *Mavi.* Onun da yüzü tıpkı sevgilisinde olduğu gibi sevinçle kızarmış, sanki aralarında yeni bir şeyler oluyormuş gibi aynı tatlı ve titrek utangaçlığıyla ona bakmıştı.

"Selam," dediğinde sesi bir kelebeğin kanat vuruşu kadar yumuşak bir fısıltıydı.

Oysa melek aynı tatlılıkla cevap vermedi. "Burada mıydın?" diye sordu, kızın omzunun üstünden arkalara ve etrafına bakınarak. "Görünmez miydin?"

"Hayır," diye yanıtladı kız. Nasıl davranacağını kestiremez bir hâli vardı. "Niye?"

Melek çok ani bir hareketle kolundan tuttuğu gibi kızı arkasına çekti ve elbette boş sayılamayacak boşluğu dikkatle süzdü. "Orada kim var?" dedi melek dilinde. Gözleri buluştuğunda Scarab bu sefer onda ilk başta görmeyi beklediği şeyleri gördü: Kuşku ve ateşli bir gaddarlık. Bunlara bir de koruyuculuk eklenmişti. Kendi bedenini mavi saçlı güzel dünyalıya kalkan yapmıştı.

Scarab bunu sadece bedeniyle değil, aynı zamanda zihniyle de hissetmesini ilgiyle karşıladı. Melek *animaya* karşı bir duvar örmemişti, hem kendi hem de sevgilisinin hayatı bir örümceğin ağı kadar kırılganken, sanki bir fark yaratırmış gibi bütün gücü ve öfkesiyle orada öylece duruyordu.

Onu öldürecek miyiz?

Kendi fikrini hiçbir şekilde yansıtmayan bir şekilde mesajı gönderen Carnassial'di.

Tabii ki öldürmeyeceğiz, diye yanıtladı Scarab.

Muhafızı sanki yanlış bir şey yapmış gibi nedense ona karşı birden öfkelenmişti.

Tabii Nightingale'e Festival soyundan bir koruyucu meleğin hayat bağını kopardığımızı açıklamak istiyorsan, hiç durma sen yap.

Bunu az daha kendisi yapacaktı. Ürperdi. Öldürebileceğini kanıtlamak için az daha *onu* öldürecekti.

Festival soyundan bir koruyucu melek. Bu bilgiyi Carnassial'le birlikte Reave ve Spectral'e göndermişti, ama henüz Nightingale'le paylaşamazdı. Nightingale, kendinden önceki kraliçe olan büyükannesinin Baş Büyücüsüydü. İki kez *veyanadan* kurtulmuştu. İkinci Çağ'da *veyanadan* ikinci kez kurtulan olmamıştı ve Nightingale'in ilk deneyimi Festival için olmuştu.

Kızı için.

Scarab kraliçe olabilirdi ama henüz on sekiz yaşında olduğu için deneyimsiz ve sığ sayılırdı. İlk kez öldürme umuduyla baş belası bir büyücünün peşinden buraya gelmişti ama bulduğu şey aradığından çok daha büyüktü ve bir şey yapmaya karar vermeden önce başta Nightingale olmak üzere büyücüler konseyine danışması gerekiyordu.

O zaman gidelim, diye mesaj gönderdi Carnassial, onun iğneleyici son mesajını duymazdan gelerek. *O bizi öldürmeden gidelim.*

Haklıydı. Meleğin neler yapabileceğiyle ilgili hiçbir fikirleri yoktu. O yüzden Scarab, hiç tanımadığı güçten yayılan elektrikli misk kokusundan son bir nefesi içine çekerek geriledi.

40

En Kötüsüne Hazırlıklı Olmak

Stelyalılar, bir sonraki saat mağarada olanları hayretler izlediler ve birçok şey öğrendiler, ama hâlâ birçok şey karşısında şaşıp kalıyorlardı.

Büyücünün adı Akiva'ydı. Nightingale bu isimden nefret etmişti, çünkü bu bir İmparator ismiydi ve her şeyden önce o bir piçti. O yüzden ona "Festival'in çocuğu" demekle yetindi. Zihinsel mesajlarında ondan hiç beklenmeyecek kadar haşinlik hissediliyordu. Uzak Adalar'daki en iyi telestetlerden biriydi, usta sayılırdı ve zihinsel mesajları genellikle kendiliğinden güzellik, anlam, ayrıntı ve espri içerirdi. Yeni mesajlarda bunların eksikliğini fark eden Scarab, Nightingale'in duygularını saklamaya çalışmakta zorlandığını düşünüyordu. Onu suçlayamazdı, beşi de görünmezlik büyüsü yaptığı için göremiyordu ama yaşlı kadının birden ortaya çıkan *torun* karşısında kafasının karıştığı belliydi.

Dahası torunun varlığı, yıllardır bir sır olarak kalan Festival'in kaderine dair bir fikir veriyordu.

Kraliçe olarak Scarab, istediği herkesin zihnine dokunabilirdi ama böyle bir duruma karışmak istemiyordu. Nightingale'e ellerinin sevgiyle birleştiği bir görüntü eşliğinde sıcak duygular göndermekle yetindi. Sonra etrafında olup bitenlere odaklandı.

Savaşa mı hazırlanıyorlardı? Bu neydi böyle? Bir isyan mı?

Büyürken dinlediği hikâyelerde birbirinin ezeli düşmanı olan bu iki halkın askerlerinin arasında dolaşmak çok acayip bir şeydi. Dünyanın öte ucundaki bu akrabalar, hayatı boyunca bir tehdit olarak varlık göstermişti. Asırlar boyunca savaşa kilitlenmiş, sihir güçlerini kaybetmiş bu iki halk, neredeyse ibretlik bir masal sayılırdı. Scarab, eğitimi boyunca biz-onlar-gibi-değiliz öğretisiyle yetiştirilmiş, çok uzaklardaki açık tenli kuzenleri kötü örnekler olarak gösterilmişti. Stelyalılar kendilerini onlardan hep ayrı tutmuş, kaosa dâhil olmamak için İmparator'la herhangi bir temastan kaçınmışlardı. Dünyanın öbür ucunda kendi zehirli aptallıklarıyla baş başa kalmaları daha hayırlıydı.

Kimeralar yakılıp Adelphas'tan Kıyı Topraklar'a kadar kan dökmüşlerse ne olmuş? Bütün bir kıta kitle mezarlığına dönüşmüşse ne olmuş? Savaştan başka bir şey bilmeyen melekler de dâhil dünyanın diğer yarısının kızları ve oğullarının daha iyi bir hayat için umutları tükenmişse ne olmuş?

Bizimle ilgisi yok.

Stelyalılar, önemli işlerinin sorumluluğunu omuzlarına yüklenmişlerdi ve bu kadarı onlar için yeterliydi. Scarab'ı, sadece gökyüzünü parçalayan *siritharın* büyük etkisi, adalarından ta buralara kadar getirebilirdi, çünkü *bu*, Stelyalılar için hayat memat meselesiydi.

İki ordu, mutlu mesut olmasa da bir araya gelip taburlar hâlinde mağaradan ayrılırken, beş görünmez Stelyalı peşlerinden gitti. Dağların üzerinden güney batıya doğru uçtular. Köpekbalığı yüzgeci şeklindeki zirvenin kuytu bir kraterine indiklerinde neredeyse üç saat havada kalmışlardı.

Scarab, sessizce kalabalığın arasında dolaşırken, hâlihazırda orada bekleyen üç Kimera'nın Thiago isimli, kurt görünümlü general tarafından keşif için gönderildiğini öğrendi.

General, "Diğerleri nerede?" diye sorduğunda keşif için gelen Kimeralar üzüntüyle başlarını iki yana salladılar.

"Gelmediler," dedi içlerinden biri.

Generalin yanında duran kendi türünden subayı ilginçti. Meleklerin güzelliğinden ziyade sertliğiyle dikkat çekiyordu. General ona döndü. "Aksi bir gelişme olmadıkça en kötüsüne hazırlıklı olmalıyız."

Neyin en kötüsü? Scarab merak etmişti, çünkü bütün bunlar ona çok anlamsız geliyordu. Scarab bir avcıydı, ölüm eşiğindeki Fırtına Avcıları'na yol göstermişti. O bir büyücü, bir kraliçeydi. Tufan'ın Koruyucusuydu. Çocukluğunda *yoraya* gücünü geliştirmek için düşmanlarının hayat bağlarını koparmayı hayal etmişti ama hiçbir savaş yaşamamıştı. Bir zamanlar halkı savaşçı bir halktı, oysa bu başka bir çağda kalmıştı ve Uzak Adalar'daki inziva köşesinden savaş tacirlerinin aptallıklarından doğan milyonlarca kadere omuz silkmiş olsa da Scarab sadece savaşlardaki ölümlere tanık olmadığı için kayıtsız kalmıştı.

Şimdi bu tavrı değişmek üzereydi.

"İyi de neden Liraz bizimle geliyor? Neden Akiva gelmiyor?" diye sordu Zuzana. Yeniden.

"Nedenini biliyorsun," diye yanıtladı Karou. Bir kez daha.

"Evet ama o nedenlerin hiçbiri umurumda değil. Tek bildiğim, onunla zaman geçirmek zorunda kalacak olmam. Ruhumu kulağımdan söküp alacakmış gibi bakıyor."

"Liraz ruhunu falan söküp alamaz, şapşal," dedi Karou, arkadaşının korkusunu hafifletmeye çalışarak. "Belki beynini söküp alabilir ama ruhunu asla."

"Ah, iyiymiş o zaman."

Karou, Liraz'ın gece soğuğunda Mik'le onu nasıl sıcak tuttuğunu anlatmayı düşündü, ama Liraz'ın, bunu duyarsa gerçekten birilerinin *beynini* söküp alabileceğinden korktu. "Ben de Akiva'yla birlikte olmak istemez miyim?" derken sesindeki sıkıntıya engel olamıyordu.

"Sonunda kabul ettiğini duymak güzel," dedi Zuzana. "Ama küçük bir entrika çevirmenin kimseye zararı gelmez."

"Pardon? Bence yeterince entrika çevirdim," dedi Karou, bu hakarete tahammül edemeyecekmiş gibi bir edayla. "Bütün bir isyanı başlattım."

"Haklısın," diye hakkını verdi Zuzana. "Saman altından su yürüten entrikacının tekisin. Senden korkulur."

Buz gibi soğuk geceyi geçirdikleri kratere geri dönmüşlerdi. Yeni gelmişlerdi ve kısa süre sonra Canavarlar Koyu'ndaki portala doğru tekrar harekete geçeceklerdi. En azından bir kısmı uçacaktı ve Akiva onlardan biri değildi. Ten, Akiva'nın odasında, hemen ayaklarının dibinde ölü yatarken bu fikir aklına geldiğinde, Karou yanında Liraz'ın değil, Akiva'nın olacağını hayal etmişti.

Ama fikrini konseye sunduğu andan itibaren, planının aslında daha büyük stratejik pastanın sadece bir dilimi oldu-

ğunu fark etmişti ve planı işletirken Canavar Afeti Akiva'nın orada kalması gerekiyordu.

Kahretsin.

Bu yüzden, Akiva yerine Liraz'la yola çıkacaklardı. Kimeralar, Thiago'nun Karou'yu portala Akiva'yla göndermesini sorgulardı ve hâlâ oynamaları gereken bir oyun vardı. Kahretsin, çok *fazla* oyun vardı.

Neyse ki portaldan geçtikten sonra her hareketini izleyen Kimeralar'ın üzerine dikili gözlerinden kurtulmuş olacaktı.

Tabii Akiva ortalıkta olmadığı için birilerinin hareketlerini izlemesi için bir neden de olmayacaktı.

"Hepimiz üstümüze düşen rolü oynamalıyız," dedi Zuzana'yla Mik'e. Aslında bu kendine bir hatırlatmaydı. "Jael'i oradan çıkarmak, işin sadece başlangıç kısmı. Hızlı, temiz ve kıyamet kopmadan onu oradan çıkaracağız. Umarım. Eretz'e döndüğünde onunla uğraşmaya devam etmemiz gerekecek. Ve bildiğiniz gibi, avantaj bizden yana değil."

Bu söylediği, durumu hafife almaktan başka bir şey değildi.

"Sence yapabilecekler mi?" diye sordu Mik. Kratere birlikte gelen Kimera ve melek askerlerine bakıyordu. Gökyüzünde hep birlikte süzülürken yarasa ve alev kanatlarını çırpan askerler, âdeta büyüleyiciydi.

"*Biz*," diye onu düzeltti Karou. "Evet, bence yapabiliriz." *Yapabilmeliyiz.* "Yapacağız."

Jael'i yeneceğiz. Dahası Jael'i yenmek bile başlangıç sayılırdı. Düşlerine kavuşana kadar kaç lanet olası başlangıç gerekiyordu?

Farklı bir hayat için? Halklar arasındaki uyum için?

Barış için kaç başlangıç yapacaklardı?

"Canım kızım," demişti Issa, mağaradayken. Thiago gibi birkaç istisna dışında, uçamayan Kimeralar geride kalmıştı ve ayrılırlarken Issa, Brimstone'un son sözlerini Karou'ya tekrarlamıştı. "İki hayattaki kızım, hayat neşem. Senin düşün, benim düşüm. Senin ismin benim gerçeğim. Sen hepimizin umudumuzsun."

Senin düşün, benim düşüm.

Eh, yani. Herhâlde Brimstone'un halklar arasındaki uyum anlayışı, çokça öpüşme arzusunun dâhil olduğu Karou'nun anlayışından oldukça farklıydı.

Öpüşmeyi at kafandan. Dünyalar tehlikede. Pastayı daha sonra yersin. Altını çiziyorum: Sonra.

Su başındaki Akiva'nın yanına gittiğinde öpüşmeleri gerekirdi, Tanrılar ve yıldız tozları adına, çıplak göğsü görünce bütün o sıcak hatıralar aklına üşüşmüştü ama öpüşmemişlerdi, çünkü Akiva endişelenmiş, orada görünmeyen biri ya da bir şey olduğunda ısrar etmiş, elindeki kılıcını boşluğa savurmuştu.

Karou ondan kuşkulanmazdı ama kendisi orada başka bir varlık sezmemişti ve ne olabileceğini de aklı almıyordu. Hava elementleri miydi? Kirin hayaletleri mi? Canı sıkılan tanrıça Ellai mi? Her neyse, öpüşebilecekleri o kısacık an uçup gitmişti. Dahası, sonrasında doğru dürüst vedalaşamamışlardı bile. Vedalaşabilselerdi, ayrılıkları çok daha kolay olurdu. Ama öte yandan, yıllar önce matem bahçesindeki şafak vakti vedalaşmalarını hatırladı. Her seferinde uçarak ondan uzaklaşmak ne kadar da zor gelmişti? Veda öpücüklerinin, işleri kolaylaştırmadığı ortadaydı.

İşine odaklanıp yeni gelen askerleri karşılamak üzere arazinin diğer ucunda olan Akiva'ya bakmamaya çalıştı.

Yeni plan şuydu:

Portaldan geçip Jael'e bilmedikleri bir bölgede saldırmak yerine, Thiago ve Elyon karma ordularının saldırı birliğini ikinci portalın kuzeyine götürecekti ve Karou'yla Liraz el birliğiyle Jael'i geri gönderdiğinde onu karşılayacaktı.

İşte bu noktada işler daha da ilginçleşiyordu. Jael'in birliklerini nereye konuşlandırdığını henüz bilmiyorlardı ve Astrae'nin kuzeyindeki Veskal Bölgesi'nde yer alan ikinci geçitte neyle karşılaşacakları hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Her şeye hazır olacaklardı, ama elbette büyük bir güçle karşılaşmayı bekliyorlardı. Şansları varsa, ona bir oranında savaşmak zorunda kalacaklardı.

Bu yüzden Karou onlara gizli bir silah vermişti. Daha doğrusu iki silah.

Kraterin kıyısında, asker yığınlarından çok uzakta, birbirlerinden ayrı tek başlarına oturmuş, aşağıya bakıyorlardı. Tangris zarif panter patisini yalarken, hareketi her ne kadar kedilere özgü olsa da yüzü ve dili tamamen insandı. Sfenksler canlanmıştı.

Karou, asilere Yaşayan Gölgeler'i vermişti. Bu konuda karışık duygular içindeydi. Tangris ve Bashees adındaki iki sfenksi, hatta ruhu aynı buhurdanlıkta olduğu için Karou'nun tartışmaları kabul etmediği Amzallag'ı diriltmek için bu karışık duygular bir bahane olmuştu. İyi de olmuştu. Ama öte yandan Karou, görünmeden, sessizce hareket edip düşmanlarını uykuda öldürme yeteneğine sahip bu yaratıklardan her zaman korkmuştu.

Yetenekleri ya da sihirleri her neyse sessizliğin ve sinsiliğin ötesindeydi. Sanki sfenksler, avlarını uyandırmamak için uyutucu bir ilaç salgılıyordu. Zavallı avları, ne oldu-

ğunu anlayamadan, hatta uykularından uyanamadan ölüp gidiyorlardı.

Belki bu aşamada kan dökülmemesini umut etmek fazlasıyla iyi niyetli bir yaklaşım olurdu ama Karou *zaten* iyi niyetliydi ve dökülen kanlardan sorumlu olmak istemiyordu. "Dominyonların yatacak yeri yok," demişti Elyon. "Uykularında ölmeyi hak etmiyorlar."

Kimse yaşadıklarından ders almıyor, diye geçirmişti içinden Karou. *Asla.* "Aynı şeyi İmparatorluk'taki herkes Piçler için söylüyordur. Doğru yolu bulmalıyız. *Herkesi* öldüremeyiz."

"O zaman canlarını bağışlarız," demişti Liraz. Karou ondan buz gibi bir iğneleme bekliyordu ama alay etmediğini görünce fena hâlde şaşırmıştı. "Üç parmak," demişti melek kadın. Ters yüz ettiği eline bakıyordu. "Kılıç kullananların ya da okçuların, silah kullandıkları ellerindeki üç orta parmağı keseriz, böylece savaşta hiçbir şey yapamazlar. Tabii diğer elleriyle silah kullanmayı öğrenebilirler ama bu, daha sonraki günlerde düşüneceğimiz bir risk." Sonra soran gözlerini Karou'nunkilere dikip kaşlarını kaldırmıştı: *Eee? Bu işine yarar mı?*

Aslında yarardı. Hepsi bu konuda hemfikirdi ve Karou'nun Dominyonlar konusunda merhametli bir yaklaşımın Liraz'dan gelmesine şaşıracak zamana sahip değildi. Üstelik Ten'in kafa karıştıran saldırısından sonra böylesine merhametli bir öneri getirmesi gerçekten akla hayale sığmazken... "İntikamını hak etmiştim," demişti Liraz, öfkeden uzak bir tavırla. Karou, onun bunu neden hak ettiğini öğrenmek istemiyordu. Kan davasının böyle kesilmesine şaşırmak yeterliydi. Uzun yıllara dayanan nefret savaşında kaç kişi, "Yeter, bunu hak ettim, bu

iş burada bitsin," derdi ki? Oysa Liraz aynen böyle demişti. "Ruhuyla ne yapacağın sana kalmış," diyerek de daha en başında dişi-kurt bedeninde tekrar dirilen Haxaya'nın ruhunu saklamasına izin vermişti.

Karou, onun ruhuyla ne yapacağını bilmiyordu ama ruh ondaydı ve Liraz şimdi sadece Dominyon askerlerinin hayatlarını bağışlamayı önermekle kalmıyor, ellerinin bir kısmını kullanılmaz hâle getirme önerisi de getiriyordu. Askerler bir daha yay çekip kılıç sallayamayacaklardı ama elleri bileklerinden kesilse çok daha hayırlı olurdu. Liraz'ın önerisi fazlasıyla merhametliydi. İyi yürekli bir tutumdu. Tuhaftı.

Neyse, karar verilmişti. Yapabilirlerse Yaşayan Gölgeler, Jael'in portalını koruyan askerleri, en azından mümkün olduğunca çoğunu etkisiz hâle getirecekti.

Akiva ise batıda İmparator'un en büyük hapishanesindeki tutukluları serbest bırakmak için Armasin Burnu'na uçacaktı. Her şeyi belirleyecek görevi, İkinci Lejyon'da isyan başlatıp İmparatorluk'un en azından bir kısmını Jael'e karşı ayaklandırmaya çalışacaktı. Dominyon güçleri elit ve aristokrattı. Doğuştan sahip oldukları ayrıcalıklar için savaşacaklardı. Buna karşılık İkinci Lejyon genellikle sonradan asker olanlardan oluşuyordu ve yeni savaşlarda yer almak için heyecanla beklediklerini söylemek abes kaçardı. Özellikle de canavar oldukları hâlde uzaktan akrabaları olan Stelyalılarla savaşmak istemezlerdi. Elyon, Akiva'nın Canavar Afeti namıyla, kardeşlerini ikna edebilecek konumda olduğunu kanıtladığına inanıyordu.

Karou'nun da Jael'i dünyadan ayrılması için ikna etmesi gerekiyordu ama özel bir ikna olacağından tıpkı Akiva gibi bu görev de Liraz'a düşecekti.

"Keşif için gelenlerden bir şeyler öğrenmeye çalışacağım," dedi Mik'le Zuzana'ya. Omzundaki ve boynundaki yükleri gürültüyle yere bıraktı. Sadece üç keşif askerinin olması gerçeği bir parça canını sıkıyordu. Lilivett, Helget ve Vazra. Ziri, dört çift asker görevlendirmişti ve her gruptan bir kişi buraya gelip körfezde karşılaşmış olabilecekleri melek birlikleri faaliyetlerini rapor edecekti.

Yani burada dört asker bulmaları gerekirdi.

Muhtemelen gecikmiştir, diye geçirdi içinden Karou ama sonra Kurt'un Liraz'a, "En kötüsüne hazır olmalıyız," dediğini duydu.

O da öyle yaptı.

Ve öyle oldu.

41

Bilinmeyenler

Çok fazla bilinmeyen vardı. Adelphas'ta tünedikleri yerde asiler kördü. Yukarıda her şey buz kristalleri ve hava elementleriydi, fakat zirvelerin ötesindeki dünya, düşman birlikler, zincire vurulmuş köleler, sığ mezarlar ve yanan şehirlerin uçuşan külleriyle doluydu ve her şey perdenin ardında gerçekleşiyordu.

Jael'in onların üstüne birliklerini gönderip göndermediğini bilmiyorlardı.

Jael birliklerini göndermişti.

Geçmelerinin ardından Atlas portalını bulup ele geçirip geçirmediğini bilmiyorlardı.

Jael portalı henüz bulamamıştı ama arama ekipleri Canavar Körfezi'nde çalışmaya devam ediyordu.

Onun zafer ya da başarısızlıkla Eretz'e geri dönüp dönmediğini bilmiyorlardı. Keşif subayları Bast ve Sarsagon'un, kraterdeki buluşmadan bir buçuk gün önce ele geçirildiğini bilmeleri mümkün değildi.

Subaylar yakalanmış, işkence görmüştü.

Ve asiler, dünyanın öbür ucunda gökyüzünün bir günden fazla bir süredir alaca karanlığa büründüğünü ne bilebilir ne de hayal edebilirlerdi. Güneşin yokluğuyla alakası olmayan tuhaf ve amansız bir karanlık gökyüzünü ele geçiriyordu. Güneş hâlâ parlıyordu ama mürekkep rengine boyanmış gökyüzünde, yanan bir göz gibi görünmekten ileri gidemiyordu. Işığı hâlâ denize vuruyor, yeşil adaları aydınlatıyordu. Renkler hâlâ tropik parlaklığındaydı. Bir tek gökyüzünün kendisi kararıyordu. Hastalıklı, kapkara bir hâle bürünmüştü ve Fırtına Avcıları hâlâ korkunç boğukluktaki çığlıklarıyla dönüp dolaşıyorlardı. Hapishane hücresine benzemeyen hücrelerindeki tutuklular, pencereden gökyüzünü seyrederken adını koyamadıkları bir dehşetle ürperiyorlardı ama kimseye bir şey soramıyorlardı, çünkü onları kaçıranlar yanlarına bile uğramamıştı. Hınzır Eidolon ortalıkta yoktu. Ne yemek ne içecek getirilmişti. Sadece kanlı ete benzeyen meyveyle dolu sepet vardı ve henüz aralarında meyveyi yemeyi göze alacak kadar acıkan olmamıştı. İsminin İkinci Taşıyıcısı Melliel ve Piç kardeşleri, öyle görünüyor ki unutulmuştu. Şimdi parmaklıkların ardından dışarı bakarken, tek düşünebildikleri gördüklerinin dünyanın sonu anlamına gelebileceğiydi.

Scarab ve dört büyücüsü, memleketlerindeki gökyüzünün durumundan *haberdardı.* Burada bile gönderilen mesajları alabiliyorlardı ve *animaları* erircesine, ruhları gölgede küçülüyormuş gibi felaketin geldiğini hissedebiliyorlardı.

Felaketin çok daha yakın olduğunu sezselerdi bile, görünmez bir şekilde aralarına karıştıkları bu grubu uyarmak için hiçbir şey yapmadılar. Bunun nedeni asırlar boyunca inzivada kalmanın yarattığı ilgisizlikti. Buradaki halkların aptal oldukları için savaşları hak ettiklerini öğrenerek büyümüşler-

di. Dahası Uzak Adalar'da, vahşi savaşların iyi bir şeye hizmet ettiği düşünülürdü. Birbirlerini öldürüp durdukları için İmparatorluk, aptal düşmanlıklarıyla Stelyalılara bulaşmaya fırsat bulamıyordu.

Ve bütün bunların ötesinde Stelyalılar için savaşlardan uzak kalmak, hak edilmiş bir faydaydı.

Stelyalılar, rahatsız edilmemeliydi.

Ne pahasına olursa olsun, Stelyalılar huzurlarıyla baş başa bırakılmalıydı. Scarab, dünyanın öbür ucunda Melliel ve diğerlerinin, doğal olamayacak bir şekilde kararan gökyüzünün altındaki hücrelerinde ne *yapmadıklarını* biliyordu. Hınzır Eidolon gibi hastalanan gökyüzüyle uğraşan birçoğunun, dünyanın dikişlerini bir arada tutmaya çalıştığını biliyordu. Eidolon'un tutsaklarla uğraşacak zamanı yoktu.

Ve tabii beş ateş gözlü meraklının, ufukta beliren pusuyu hissetmemeleri mümkündü. Gerçi böylesi keskin sezgilere sahip büyücülerin, saldırmaya hazırlanan binlerce düşmanın nefesini hissetmemeleri pek olası sayılmazdı. Her hâlükârda asiler uyarılmamıştı.

Sadece seyrediyorlardı.

Scarab'ın diğerlerine gönderdiği mesaj, her tür duygu ve duyudan uzaktı. *Bizimle alakası yok*, mesajı göndermişti.

Bu, geçmişte hep doğru olmuştu. Bugünse ne kadar yanıldığını, karma ordunun neyle savaşmaya hazırlandığını ya da başarısızlık sonucunda neyle karşılaşılabileceğini bilmesi mümkün değildi.

Çok fazla bilinmeyen vardı.

GELİŞ + 48 SAAT

42

En Kötüsü

İlk önce sırtında bir ürperti hissetti. Bunu hisseder hissetmez, Karou asker kalabalığının üstünden Akiva'ya baktı. Aynı anda Akiva da ona baktı. Kaşları çatılmıştı.

Bir şeyler...

Ve saniyesinde, hiçbir uyarı olmaksızın gökyüzünün hazırladığı ihanet ortaya çıktı. Tıpkı portaldan geldiklerinde olduğu gibi hava basık ve aydınlıktı, güneş sisin ardından parlıyordu. Ama bu sefer yukarıdan düşenler Fırtına Avcıları değildi.

Bu bir orduydu.

Büyük bir ordu.

Melekler alev alevdi, koca bir lejyondu, kanat kanata uçuyorlardı, bu yüzden gökyüzü alev almış gibi görünüyordu. Parlak ve canlı. Ama güneşin ışığı daha parlak olduğu için birbirine giren gölgeler karanlık gibi üstlerine çöküyordu.

Alev saçan gölgeler.

Çok hızlı. Hepsi birden.

Böyle başladı.

*

Krater eğri büğrü bir kaba benziyordu, Dominyonlar ise ateşten bir kapaktı. Kılıçlarını çekmiş kanat kanada aşağı iniyor, kaşla göz arasında yüzlercesi üstlerine süzülüyordu. Çıkış yoktu. Kaçacak yer yoktu.

Aşağıdakiler de hiç duraksamadı. Kirin mağaralarında her an gerçekleşmesinden korkulan şey, şimdi kırbaç şaklaması hızında kendiliğinden oluyordu. Kılıçlar çekildi, dövmeli avuçlar doğrultuldu. Hamsa dövmeleri hemen etkisini gösterdi. Saldırganlar rüzgârda savrulan sazlar gibi dağılırken, asiler avantajı ele geçirdi ve kükreyerek karşılık verdiler. Kayayla alevler arasında sıkışıp kalmaya hiç niyetleri yoktu, anında fırlayarak bir yumruk şaklamasıyla havada İmparator'un birliklerini karşıladılar.

Yumruk sayısı eşit değildi belki ama azınlığın sihir gücü vardı.

Gökyüzündeki gölgelerin belirmesiyle birlikte Akiva *sirithar*'a uzandı...

... Ve yıldırım çarpmış gibi dizlerinin üstüne çöktü. Yıldırım bir silahtı, yıldırım beyninin içindeydi. Akiva'nın kulakları çınlıyor, başı dönüyordu. O sırada biri onu tuttu. Bu, artık küçük bir oğlan olmayan Dashnag'dı. *Rath*. Akiva'nın omzundaki el dev gibiydi. Bir Kimera'nın mahvettiği omzu, şimdi başka bir Kimera'nın desteğini alıyordu. Dahası sirithar yoktu, sadece kılıçların tıngırtısı vardı. Rath tekrar kavgaya döndüğünde Akiva zar zor ayağa kalkıp kılıcını çekti ama Karou'yu göremiyordu...

... Karou da onu göremiyordu ama aramaktan vazgeçmiyordu. Zuzana ve Mik, bir melekle birlikte ona doğru geliyordu ama Karou oraya zamanında yetişemeyecekti. Tam haykırmak için ağzını açmıştı ki Virko'yu gördü. Saldırıya geçmişti.

Parçalandı.

Melek paramparça olurken Karou, çektiği hilal şeklindeki bıçaklarıyla dans adımlarıyla düşmanı yararak arkadaşlarının yanına gitmeye çalıştı.

Akiva, tekrar *sirithar*'ı çağırdığında yıldırım bir kez daha beyninde çakıp onu dizlerinin üzerine düşürdü.

Küçük bir an için alnında serin bir el hissetti, sonra kayboldu. Gözlerinde yıldızlar çakıyor, kılıçlar çarpışıyor, hırlamalar, bıçaklamalar, dişlemeler, tökezlemeler birbiriyle yarışıyordu. Sihir onu reddetmişti. Tek yapabileceği ayağa kalkıp dövüşmekti.

Zuzana gözlerini kapatmıştı. Kopan kol ve bacaklar karşısında doğal bir tepkiydi bu. Hayatı boyunca bunun nasıl bir şey olduğunu öğrenmeden yaşayabilirdi, oysa şimdi biliyordu, *bütün şu savaş şeyleri* denen dehşetle tanışmıştı ama öte yandan *görmemenin* görmekten daha beter olduğunu kavrayıp gözlerini tekrar açtı. Mik hemen sağındaydı, çok güzeldi. Virko ayaklarının dibinde iki büklüm olmuştu, hem korkunç hem güzel görünüyordu. Yaratığın boynundaki dikenler sonuna kadar açılmıştı. Dikenlerin böylesine açılabileceği Zuzana'nın aklının ucundan bile geçmemişti. Kirpi dikeni gibi dimdik olmuşlardı ama çok daha büyük, çok daha sivriydiler. Uçları tırtıklıydı. Yelpaze gibi boynunu çevreleyen dikenleriyle şimdi Virko neredeyse iki katı büyüklükte görünüyordu. Tıpkı bıçaklardan oluşan bir aslan yelesi gibiydi.

Sonra Karou kanlı bıçaklarıyla göründü. Virko'nun dikenleri yatışıyordu. Daha doğrusu, Zuzana'nın hayret dolu bakışları altında birbirinin içine giriyordu... Görüntünün zarafeti ve simetrisi, mükemmelliğin kanıtı gibiydi. Gördüklerinin önüne perde çekmeye hazır beyni, kopan kolu değil, işte bu

simetriyi hatırlayacaktı. Virko'nun dikenleri, pis kokulu bir battaniyeyle kapandı. Mik onu ayağa kaldırmaya uğraşırken zarar görmeyecekti ama Zuzana korkmuyordu. Bu korkunç kâbusun tam göbeğinde, bıçaklardan aslan yelesi olan bir arkadaşı olduğu için mutluydu. Mik arkadan sarıldığında Virko, ikisinin arasında ayaklandı ve delikanlının bütün gücüyle verdiği destek sayesinde savaş meydanından ayrıldılar ve sonra gözden kayboldular.

Ziri, Virko'nun gittiğini gördü. Karou birini arıyordu. Ziri onun kendisini aramadığını biliyordu. Ama artık eskisi kadar takmıyordu. Muhtemelen Virko'nun görünmez kanat çırpışlarıyla oluşan yelde kızın ipek mavisi saçları geriye savruluyordu. Çığlık çığlığa savaş meydanında, âdeta bir sessizlik balonuyla kuşatılmıştı.

Ziri görebiliyordu. Karou hem Kimeralar hem de Piçler tarafından korunuyordu. O dirilticiydi, üstelik önemli bir işi daha vardı. Bunu hatırlayınca Ziri öne atıldı. Burada ne olursa olsun, Karou'nun planı ilerlemeliydi. Jael durdurulmalıydı.

Ziri, Liraz'ı aradı. O da Akiva da hemen ilerideydi. Bire bir savaşıyorlardı. Akiva çift kılıcını, Liraz kılıcıyla baltasını sallıyordu. Dişi meleğin gülümsemesi âdeta üçüncü silahıydı. Konseyde, savaş ihtimalleri üzerine dalga geçerken de yüzünde aynı gülümseme vardı. "Üç Dominyon'a karşı bir Piç?" demişti hevesle. Ziri, şimdi gözüyle görüyordu. Üçüne karşı tek başına savaşıyordu. Hatta daha fazlasıyla. Ama o arada bir şey oldu. Nisk'le Lisseth, inanılmaz bir şekilde Akiva'yla Liraz'a destek oluyordu. İkisi de hem kılıçlarını hem de hamsa dövmelerini çekmişti, büyünün nabız gibi yaydığı dalgalarla Dominyonlar, iki Piç'in hızına ve gücüne yetişemiyordu.

Ziri'nin yüreği umutla hopladı. Bu çok iyi bildiği, ama aynı zamanda küçümsediği bir umuttu. Öldürüldüğü halde bir süre daha yaşamaya devam edebilen kara ve çirkin bir umuttu bu.

Öldür ya da yaşa. Başka çıkış yoktu.

Krater cesetlerle doluyordu ve gökten çok daha fazlası düşüyordu. Ziri gözünde, dağın avucunu açıp gözyaşı ve yaşamın tanrıçası Nitid'e, tanrı yıldızlarına ve evrene kurbanlarını sunduğunu canlandırdı.

Kimera ve Piçler de kurban veriyordu. Sonra...

... İkinci bir karanlık çöktü.

Kanatlardan oluşan alev alev ikinci gökyüzü çöküyordu. O kapkara çirkin umut kırıntısı bile bunun karşısında duramazdı. İlki kadar büyük bir Dominyon ordusu geliyordu ve bugün Nitid sadece gözyaşı tanrısıydı.

"Karou!" diye bağırdı. Artık kendi ağzından Kurt'un tenor sesini duymaya alışmıştı. Sesi, hayat kan dökerek elde edilecek bir ödülmüş gibi savaşmaktan yorgun düşmüş askerlerin arasında patladı. *Yaşamak için öldür, öldür, öldür.* Daha ne kadar öldüreceklerdi? Kaçını öldürmeleri gerekiyordu? Hesap, savaşın sonunda ortaya çıkacaktı ve gerçek Thiago savaşlardaki eşitsizliğin üstesinden gelmiş olsa da matematik denklemi *bu kadar* imkânsız görünmemişti.

Üstelik Ziri, Thiago değildi.

Emirlerini yağdırırken, Kimeralar ve Piçler, hep birlikte kulak kesildi. Sonunda Karou'nun yanına vardığında askerler Akiva, Liraz ve Thiago'nun etrafında bir duvar ördü.

"İkinizin gitmesi gerekiyor," dedi Kurt. Gürültüyü bastırmak için bağırıyordu, gözlerinde okunan soğukluk ya da delilik değildi. Beyaz Kurt, bugün dişleriyle boğazları parça-

lamayacaktı. "Buradan çıkın. Görünmezlik sihrini kullanın. Yapmanız gereken bir iş var."

Karou başta karşı çıktı. "Sizi şu anda bırakıp–"

"Gitmeniz gerekiyor. Eretz için."

Eretz için. Bunun anlamı gayet açıktı: *Bizim için değil. Biz zaten ölmüş olacağız.*

"Sadece kendinizi emniyete alırsanız giderim," dedi Karou boğulurcasına. "Birini. Herhangi birini görevlendirin."

Cinayetler bitene kadar bekleyecek, her şey bittikten sonra gelip ruhları toplayacak birini kastediyordu. Saçmaydı. Artık diriltme meselesini bilen melekler, bunun önüne geçmek için tedbirler almıştı. Ölüleri yakıyor, emin olmak için küllerin başında bekliyorlardı. Ziri yine de başını sallayarak onayladı.

Gitme zamanıydı. Gönülsüzlükleri bir örümcek ağı, bir kedinin sevgi ve özlemle kucaklanması gibi hepsini birleştiriyordu. Aralarında daha önce yaşanan olumsuzluklarla dolu ihtimaller, artık kahkahalarla gülebilecekleri kadar geri kalmıştı. Göz göze geldiklerinde Ziri'yle Liraz bakışlarını kaçırdılar. Ziri, Karou'ya; Liraz, Akiva'ya baktı. Sonsuzluk gibi gelen küçücük bir an, vedalaşmak için kendilerine izin verdiler. Hiç anlamı olmayan iyi dilekler dilediler, yerdeki cesetlere rağmen *umutlu* görünmeye çalıştılar.

Efsanelere göre Kimeralar gözyaşından, melekler kandan doğmuştu ama şu anda hepsi pişmanlığın çocuklarıydı.

Karou'yla Akiva, son bir bakışma için birbirlerine döndüklerinde, ikisinin de gözleri, gizli bir özleme rağmen boş bakıyordu. *Ah, hayır, lütfen şimdi olmasın, lütfen.* O sırada Kurt konuştu. "Akiva," dedi. "Götür onları. Portala kadar eşlik et. Geçtiklerinden emin ol."

Akiva gözlerini iki kez hızla kırpıştırdı. İtiraz etmek istemiyordu ama yine de edecekti. *Burada* kalmalı, savaşmalıydı...

"Portal korunuyor olabilir," dedi Kurt, meleğin itirazını hissederek. "Yardıma ihtiyaçları olabilir." Etraflarındaki savaş giderek kızışıyordu. "Gidin!"

Akiva başıyla onayladıktan sonra kraterden ayrıldılar.

Gözden kayboldukları sırada Liraz'ın bakışı Ziri'nin duraksamasına neden oldu. Küçük bir boşluk anında, birdenbire, kaşla göz arasında Liraz'ın bakışlarında zalimlik, alaycı bir gülüş, hor görme, soğukluk ya da intikam arzusu yok oldu. Yüzü hüzünle yumuşadığında güzelliği nefes kesiciydi.

Sonra Liraz gitti. Askerlerin ortasında Beyaz Kurt yapayalnızdı. *Şanslı Ziri,* diye geçirdi içinden, boş bir duyguyla. *Ne bugün ne de yarın.*

Başını kaldırıp baktı. Askerlerden oluşan duvar dağılmaya başlamıştı. Her yerde asker görüyordu.

Askerler, askerler, daha çok asker.

Güldü. Çalıntı bedenini dikleştirip, dişlerini çıkararak sıçradı.

Askerlere *tırmandı.* O kadar çok ve sıklardı ki bunu yapmak zor olmamıştı. Tek bir sıçramayla havadakilerden birini yakalayıp öldürdü. Ölen asker düşerken bu sefer bir başkasına sıçradı. Askerden askere sıçrarken yer gittikçe uzaklaşıyor, ondan kaçmaya çalışanların kanatları birbirine karışıyordu. Sayıları tükenmek bilmediğinden av son bulmuyordu. Kan dökerken boğulurcasına kahkahalar atıyordu.

O Beyaz Kurt'tu.

Liraz hızla portala doğru uçuyordu. Savaşın çığlıkları arkasında kalıyor, rüzgâr gözlerini yakıyordu. O kadar hızlı uçuyordu ki hava gözlerini acıtıyordu.

"*Tanıştırılmadık. Tam olarak değil.*" Bıçak gibi sırrını vermeden önce termal havuzlarda Ziri böyle söylemişti. *Bununla beni öldürebilirsin. Ama sana güveniyorum.*

Güven. Liraz ona, hayatını kurtardığı için mi güveniyordu, yoksa sırrını söylediği için mi? Yoksa ikisi birden miydi nedeni? Büyük bir şevkle savaşırken Kurt hem zalim hem zarifti ama Liraz'ın onu Kıyı Topraklar'da gerçek bedeni ve hilal şeklindeki bıçaklarıyla dans ederken gördüğündeki zarafeti hiçbir şeyle karşılaştırılamazdı. Bıçakları, âdeta bedeninin bir uzantısıydı. Bu kılıçlar ona yakışmıyordu. Bu beden de yakışmıyordu. Kim olduğunu söylediği andan itibaren Liraz onun Beyaz Kurt görünümünü bir kostüm olarak görmeye başlamıştı. Sanki fermuarını açıp uzun ince bedeni, kopkoyu teni, boynuzları ve kanatlarıyla Ziri her an dışarı çıkabilirmiş gibi geliyordu. Gönül gözünde Ziri bir silüetten ibaretti. Onu sadece uzaktan görmüştü ve gerçek yüzünün neye benzediği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

Keşke görebilseydi.

O saniyede dileğinin aptalca olduğunu düşündü. Neye benzediğinin ne önemi vardı ki? Arkasında bıraktığı Kirinli tekrar ve sonsuza kadar ölüyor olabilirdi. Hem *gerçek* yüz ne anlama geliyordu? Sadece ruhlar gerçekti ve tıpkı Haz gibi herkesin ruhu havaya karışıp uçuyordu. Kayıpları sayısızdı... *Kayıp*. Liraz, elini midesine bastırdı. Alevler sönerken dünya soluyordu.

Hayatın böylesine değerli olduğunu anlamak için kaç yılını boşa harcamıştı?

Uçtular. Dağı arkalarında bırakıp körfezin karanlık sularına yöneldiklerinde, hızlı olmalarına rağmen dakikalar geçmek

bilmiyordu. Yukarıdan bakıldığında körfez, ufku ve karayı gizleyen sisiyle bir denizi andırıyordu. Karou sonunda ileride Virko'nun üstünde uçan Mik'le Zuzana'yı görebildi. İkisi görünmezlik büyüsünü sürdürmeye çalışsa da görüntüleri arada bir titreşiyordu. Dahası Dominyon devriyelerinden biri onları fark etmişti. Giderek yaklaşıyorlardı.

Virko seğirip daldı. Başardı. Yarıktan geçip hızla gözden kayboldu. Ardından Karou, Akiva ve Liraz, gökyüzündeki yarığın dalgalı kıyısına vardılar. İçinden geçmek yerine Karou, Akiva'ya doğru döndü. Artık görünmez değillerdi. Karou ona baktığında, bir kez daha vedalaşmanın imkânsızlığı bütün ağırlığıyla üstüne çullandı. Daha da kötüsü, hem de çok daha kötüsü büyük tehlikedeydiler. Akiva'yı nasıl böyle tek başına bırakacaktı?

"Git!" diye bağırdı Liraz. "*Hemen!*"

Karou, Akiva'nın elini kavradı. Çaresizce onunla son bir an yaşamak istiyordu. Konuşmasalar bile bakışmaları yeterli olacaktı. En azından bunu hatırlayabilirdi. Meleğin eli sıcak, gözleri ışıl ışıldı. Ama aynı zamanda dalgındı. Mağdur, üzgün, kızgın bakışlarıyla her an tanrı yıldızlarına küfredecekmiş gibi bakıyordu.

Karou'nun elini sıktı. "Biz idare ederiz," derken, umutsuzluğu yüzünden okunabiliyordu. İnanmak istese de tam olarak kendini inandıramıyordu, hâliyle Karou'yu da ikna edemiyordu.

Ah, Tanrım, ah, Tanrım. Karou, onu tuttuğu gibi portaldan geçirmek, elini bir daha hiç bırakmamak istiyordu.

Liraz'ın haykırışları, Karou'nun kulaklarında çınlıyor, paniğini ve öfkesini körüklüyordu. Akiva dirseğini tutmuş gitmesi için itince gökyüzündeki yırtığı yüzünde hissetti. Ve

artık Eretz'de değildi. Öylece. Liraz'ın "Git! Git!" çığlıkları beyninde yankılanıyordu. Ondan nefret etmeye hazır bir şekilde bir an için öfkeyle kıpkırmızı kesildi. Yarıktan gelecek kadın meleği beklerken ona çenesini kapatmasını söylemeye hazırdı.

Öteki tarafta Akiva sırtını yarığa dönmüştü bile. İçi boştu. Karou'nun gözden kayboluşunu izlemiş, ardından son bir kez kız kardeşine bakmıştı. *Onu koru*, demek istiyordu ama söyleyemezdi. *Kendini de koru. Lütfen, Lir.* Bir an için bakıştılar.

"Kül vazosu dolu, kardeşim," dedi Liraz.

Kül vazosu? Akiva önce gözlerini kırpıştırdı, sonra hatırladı. Hazael böyle demişti. Akiva, isminin yedinci taşıyıcısıydı. Ondan önce ölen altı Akiva, kül vazosunu ağzına kadar doldurmuştu. "Yaşaman gerekiyor," demişti Hazael, ne kadar aptalca olsa da bir doğruya parmak basarak.

Hazael ölmüş, Akiva yaşamıştı.

Akiva düşünceleri kovdu. Dominyon askeri, birkaç saniye sonra üstlerine çullanacaktı. Şu anda Liraz'ın hemen arkasındaki şekilleri seçilebiliyordu. Kız kardeşi, "Git! Git! Git!" diye bağırırken, içi içine sığmıyordu, yine de tek bir şey düşünebiliyordu: Liraz'ı hayatı boyunca hiç bu kadar canlı görmemişti. Yüzünde azim ve enerji vardı. Bir şeyleri kavramış gibi görünüyordu. Odaklanmıştı, *dengeliydi.*

O sırada Liraz'ın ayakları göğsüne çarptı.

Darbeyle kalbinin patladığını, göğüs kafesinin parçalandığını, nefesinin kesildiğini hissetti. Düşünceleriyle birlikte ciğerlerindeki hava boşalırken gökyüzünde dönmeye başladı. Ne nefes alabiliyor ne de bir şey görebiliyordu.

Kendine geldiğinde portaldan geçiyordu.

Yarık alev alırken Liraz öteki tarafta kalmıştı. Liraz yarığı yakarak yok ediyordu. Kılıç sesleri Akiva'nın kulağında patlarken iki dünya arasındaki bağlantı koptu.

Gökyüzündeki yarık, bir yara gibi kabuk bağladı. Liraz hâlâ Eretz'de, Akiva onun yerine dünyadaydı. Karou'yla birlikte.

43

Gökyüzünde Yangın

Ve sessizlik.

Aslında tam bir sessizlikten bahsedilemezdi. Ateş ve rüzgârın çıtırtısı ve fısıltısı vardı. İkisinin sık nefesleri vardı. Ama şok hâlindeyken başka sesler silinmişti, gözlerini ateşe karşı kısmışlardı. Alev aniden söndüğünde geride ne duman ne de koku kalmıştı. İki dünyayı bağlayan şey her neyse yanıp gitmişti ve geride hiçbir iz bırakmamıştı. Ne bir kül, ne bir is... Portal öylece kayboluvermişti.

Karou, herhangi bir iz görebilmek umuduyla hâlâ bakıyordu. Bir yara izi, bir çatlak, hayalet bir çizik... Ama hiçbir şey yoktu.

Akiva'ya döndü.

Akiva. Buradaydı. *Akiva* buradaydı. Liraz değil. Nasıl yani? Melek henüz ona bakmıyordu. Dehşetten kocaman olmuş gözlerini gökyüzündeki boşluğa dikmişti. "Liraz!" diye bağırdı boğuk sesiyle ama geçit artık kapanmıştı. Sadece kapanmakla da kalmamış, tamamen yok olmuştu. Gökyüzü sadece gökyüzüydü artık. Afrika dağlarının üstündeki ince

atmosferden başka bir şey kalmamıştı. Eretz'in, sınırın öteki tarafındaki komşu ülke gibi görünmesine neden olan anormallik, şimdi gitmişti ve Eretz artık çok uzaktaki hayali bir yerdi. Ve Liraz orada kan dökerken–

Aman Tanrım. Kan hayali değildi. Kan, ölümdü. Dahası bu taraf çok sessizdi, rüzgârdan başka ses çıkaran yoktu ve arkadaşları, ailesi, geriye kalan bütün Piç askerler, Akiva'nın kan kardeşleri, başka bir gökyüzünde savaşa tutuşmuştu ve bu konuda yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

Onları orada bırakmışlardı.

Dönüp Karou'ya baktığında, olanlara inanamıyormuş gibi rengi atmıştı. Perişandı.

"Ne... ne oldu?" diye sordu Karou, havada yanına süzülerek.

"Liraz," dedi Akiva, hâlâ anlamaya çalışıyormuş gibi. "Beni portaldan itti. Sanırım..." Yutkundu. "Yaşamam gerektiğine karar verdi. *Benim* yaşamam gerektiğini düşündü."

Öteki dünyayı görebilecekmiş gibi, sanki Liraz tül bir perdenin öbür tarafındaymış gibi hava boşluğuna baktı. Ama portal gitmişti, daha önce hiç var olmamış gibi geride tek bir iz bırakmamıştı. Eretz *neredeydi* ve nasıl bir sihir, oraya gidip gelmeyi bu kadar kolay kılmıştı? Portalları kim, ne zaman, nasıl yapmıştı? Karou'nun zihin gözünde bir yıldızın etrafında dönen gezegenleriyle bildik kozmos belirdi. Mesafelerin hayal bile edilemeyeceği bir sonsuzlukta Eretz'i nereye yerleştirebileceğini kestiremiyordu. Puzzle oyununda iki parçayı aynı yere yerleştirmeye çalışmaya benziyordu bu.

"Liraz devriyelerle baş edebilir," dedi Akiva'ya. "En azından görünmezlik büyüsü yapıp kaçabilir."

"İyi de nereye gidecek? Katliama geri mi dönecek?"

Katliam.

Karou, içinde bir çığlığın yükseldiğini hissetti. Kalbi çığlıklar atıyor, içini yakıyordu. Loramendi'yi düşününce başını iki yana salladı. Yine aynı şeyleri yaşayamazdı; Eretz'e uçtuğunda kendisini bekleyen ölümle karşılaşmayı yüreği kaldıramazdı. "Kazanabilirler," dedi. Akiva'nın başını sallayarak onaylamasını, kendisiyle aynı fikirde olmasını istiyordu. "Karma ordu. Kimeralar düşmanı zayıflatacak ve senin de dediğin gibi..." Yutkundu. "Dominyonlar'ın Piçler'le baş edemeyeceğini söylemiştin."

Tabii Akiva böyle söylememişti. *Teke tek* dövüşte Dominyonlar'a denk olmadıklarından bahsetmişti. Ve teke tek dövüş, uzun zaman söz konusu olmamıştı.

Akiva onun yanlışını düzeltmedi. Her şeyin iyi olacağını ima edercesine başını da sallamadı. "*Sirithar*'ı çağırmaya çalıştım. Şu güç kaynağı. Yapamadım. İlk başarısızlığımda Hazael öldü, şimdi de herkes–"

Karou başını iki yana salladı. "Ölmeyecekler."

"Bu işi ben başlattım. Onları ben ikna ettim. Ve hayatta kalan *ben* olacağım, öyle mi?"

Karou hâlâ başını iki yana sallıyordu. Havada eğilip sıktığı yumruklarını sımsıkı göğsüne bastırdı. Tam o noktada açlık gibi bir boşluk hissediyordu. Bir şey tam orayı kemiriyordu. Bir de açlığın ta kendisi vardı. Ne zamandır doğru dürüst beslenmemişti, iyice zayıflamıştı, yumruklarını bastırdığı yerde, vücudunun tahtadan oyulmuş gibi cılız olduğunu hissedebiliyordu. Ama içindeki boşluk, açlıktan daha büyüktü. Üzüntü, korku ve çaresizlik yüreğini kemiriyordu. Akiva'yla birlikte çok daha büyük bir amacın parçası olduklarına ya da düş dedikleri kaderlerine inancını çoktan yitirmişti ama aynı zamanda içinde hâlâ evrene karşı bir öfkenin yükseldiğini

hissedebiliyordu. Yardım etmediği, hatta aleyhlerine çalıştığı için evrene kızıyordu.

Belki gerçekten büyük bir amaç *vardı*. Bir plan, bir kader vardı.

Belki evren onlardan nefret ediyordu.

O kadar sessizdi ki... Diğerleri o kadar uzaktı ki.

Kıyı Topraklar'dan gelen Dashnag çocuğunu, Yaşayan Gölgeler'i, hayata döndürdüğü Amzallag'ı düşündü. Amzallag'ın tek umudu, Loramendi harabelerinde çocuklarının ruhlarına yeniden kavuşabilmekti. Sonra aklına Ziri düştü. Yanında Issa, Ten ve kendisi olmadan, oynadıkları oyunun bütün yükünü omuzlarına almıştı. Ve Kurt olarak ölecekti.

Yok olacaktı.

Karou burada güvendeyken, Akiva'yla birlikteyken, Ziri her şeyini feda etmiş olacaktı. İçindeki boşlukta duyguları zehirli bir sarmaşığa dönüşüyordu çünkü çok daha derinlerde bir yerlerde, dile getirilemeyecek kadar korkunç bir dehşet filiz veriyordu. Bu kesinlikle *memnuniyet* değildi. Belki hâlâ hayatta olmanın getirdiği rahatlıktı. Hayatta kaldığın için rahatlamak sorun olmamalıydı ama yanlış geliyordu. Fazlasıyla ödlekçe geliyordu.

Akiva havada kalmak için hâlâ ağır ağır kanat çırpıyordu. Karou, öylece süzülüyordu. Arkalarında Virko, sırtındaki Mik ve Zuzana'yla sağa sola uçuyordu. *Ah*. Karou tekrar onlara baktı. Virko. Onun burada kalmaması gerekiyordu, insanların arasına karışması söz konusu bile olamazdı. Mik ve Zuze'u yere bırakıp tekrar portaldan geri dönmesi gerekiyordu. Ama Karou, bunu sonraya bıraktı. Akiva ona bakıyordu ve Karou, meleğin tıpkı kendisi gibi rahatlama ve dehşet karışımı duygular yaşadığından emindi. Daha beteri Liraz'ın kendini kur-

ban etmesiydi. "Yaşamam gerektiğine karar verdi," demişti. "*Benim* yaşamam gerektiğini düşündü."

Kara düşüncelerden kurtulabilecekmiş gibi Karou hâlâ başını iki yana sallıyordu. Akiva'nın gözlerinin içine bakarak "Geride kalan *sen* olsaydın, senin iyi olduğunu düşünürdüm," dedi. "Böyle düşünmek *zorundaydım* ve şimdi de aynısını düşünüyorum. Yapabileceğimiz hiçbir şey yok."

"Geri dönebiliriz," dedi Akiva. "Doğrudan diğer portala uçabiliriz."

Karou'nun bunun üzerine verebileceği bir cevap yoktu. Hayır demek istemiyordu. Bu fikirle yüreği tekrar hoplamıştı, sanki mantığı yüreğine söz geçiremiyordu. Kısa bir suskunluğun ardından, "Bu ne kadar zaman alır?" diye sordu. Oldukları yerden Özbekistan'a, oradan öteki tarafa geçip Adelphas'ın arkasındaki Veskal Bölgesi'ne gitmeleri gerekecekti.

Akiva çenesini sıkıp gevşetti. "Yarım gün," dedi gergin bir sesle. "En az yarım gün."

İkisi de dile getirmedi ama biliyorlardı: Geriye dönmeyi başarsalar bile savaş, öyle ya da böyle bitmiş olacaktı. Dahası başladıkları işi bitiremeyeceklerdi. Böylesi bir başarısızlığa izin veremezlerdi.

Sesindeki yasın tınısından nefret eden Karou, temkinli bir şekilde, "Liraz benim yanımda, sen de onun yerinde olsaydın, ne yapmamızı isterdin?" diye sordu.

Akiva, onun sözlerini değerlendirdi. Gözlerinde gölgeler tutuşuyordu. Karou, onun ne düşündüğünü kestiremiyordu. Öteki tarafta olduğu gibi elini tutmak istiyordu ama böylesi önemli bir konuda pes etmesi için ikna etmek üzere hüznü kullanmak ters geliyordu. Böyle olsun istemezdi. Akiva adına karar veremezdi. O yüzden bekledi.

Akiva'nın cevabı ağırdı. "Buraya yapmaya geldiğiniz şeyi yapmanızı isterdim."

İşte buydu. Gerçek bir seçim bile sayılmazdı. Durumu değiştirmek adına öteki tarafa ulaşamazlardı. Hem ulaşsalar bile nasıl bir fark yaratabilirlerdi ki? Yine de sanki bir tercih yapıyorlarmış gibi hissediyordu. Sanki öteki tarafta kalanlara sırtlarını çeviriyorlardı. Karou'nun içinde kandan bir tomurcuk gibi bir suçluluk duygusu filizleniyordu.

Elimden geleni yaptım mı? Elimden gelenin en iyisini yaptım mı?

Hayır.

Öteki taraftaki savaş ve bu tarafta filiz veren kaos varken Karou, Akiva'yla bulmayı ya da inşa etmeyi umduğu mutluluğun lekelendiğini görebiliyordu. Yeni bir hayat kurmak için savaş alanındaki cesetlerin üzerinde vals mi yapacaklardı yani?

Dikkat et, oraya basma, bir iki üç, kız kardeşinin cesedine takılma.

"Şey, çocuklar?" Konuşan Mik'ti. Gözyaşlarını bastırmaya çalışan Karou, dönüp arkadaşlarına baktı. "Planın ne olduğundan emin değilim," dedi. Virko'ya ve Mik'e sımsıkı tutunmuş Zuzana kadar solgun görünüyordu. "Ama buradan hemen uzaklaşmalıyız. Şu helikopterleri görüyor musunuz?"

Karou, elektrik çarpmış gibi silkindi. Helikopterler mi? Sesleri fark etmişti. Dönüp baktığında, sandığından çok daha yakın olduklarını görebiliyordu. *Vumpvumpvumpvumpvump...*

"Buraya doğru geliyorlar," dedi Mik. "Hem de hızla."

Gerçekten de hızlıydılar. Hem de tam üstlerine doğru geliyorlardı. *Nasıl yani?* Burası kimselerin adım atmadığı bir yerdi. Helikopterlerin burada ne işi vardı? Karou birden kötü bir hisse kapıldı.

"Kasbah," derken, içini yepyeni bir korku sardı. "Kahretsin. Çukur."

Eliza bugün pek kendinde değildi. Çayını yudumlarken, iyi idare ettiğini düşünüyordu. Rol yapma yeteneği konusunda ailesine teşekkür etmeliydi. Yıllardır beslediği tiksintiyle, *Teşekkürler*, diye geçirdi içinden. *Duygularımla yüz kaslarım arasındaki irtibatsızlığa neden olduğunuz için çok sağ olun. Aklımı kaçırmıyormuşum gibi yaparken çok işime yarıyor.* Yıllar yılı perişanlığını, utançlarını, kafa karışıklıklarını, küçük düşmelerini ve korkularını saklamış biri olarak, boş bir ifadeyle hayatın içinde süzülebilir, en ufak bir ipucu vermeden rolünü oynayabilirdi.

Tabii rüya devreye girdiğinde farklıydı. O zaman hayatın kendisi oluyordu. Hem de nasıl! Ve gece çatıdaki terastayken... yoksa sabah mıydı? *İkisi de galiba,* diye düşündü. Gece şafağa uzamıştı. Ağlamaktan kendini alamamıştı. Bu sefer uyumuyordu bile ama yine de rüya onu bulmuştu. Rüya. *Anılar.*

Kendine söz geçiremeden içinde bir fırtına kopmuştu. Fırtına matemin, dindirilemez bir kaybın eseriydi. Artık pişmanlığının derinliğini çok iyi biliyordu.

Yıldızlar solup gün doğarken Eliza'nın içindeki fırtına dinmişti. Bugün, fırtınanın geride bıraktığı darmadağınık toprakların ta kendisiydi. Sular çekiliyor, harabeler ortaya çıkıyordu. Ve... kıyısından köşesinden bile olsa bir kavrayış kendini göstermişti. Tortular sürüklenip gitmişti, zihni selden geriye kalan berrak ve çetin sular gibiydi. Ayaklarının dibindeki çatlaktan fışkırıyordu. Bu bir korsanın hazine sandığı ya da Pandora'nın kutusu da olabilirdi. Belki de bir çatının kıyısıydı. Gömülmüş bir tapınağın. Kocaman bir şehrin.

Dünyanın kıyısı.

Tek yapması gereken üstündeki kumu temizlemekti. Böylece içinde ne olduğunu öğrenecek, en azından bir ipucu bulabilecekti. Bunu ta içinde hissedebiliyordu. Yeşeren, sonsuz, korkunç ve muhteşem bir hediye. Bir lanet. Mirası. Kışkırtıcı. Mirasını içinde o kadar çok tutmuştu ki bazen sevinç, sevgi ya da ışık için hissettiği bütün hevesler sanki doğrudan o sandığın içine gidiyordu. Çok fazla fedakârlık gerektiriyordu.

Peki, savaşmaktan vazgeçip teslim olsa?

Rüya. Eliza rüyayı gören ilk kişi değildi. Miras. O sadece son elçiydi. Sığınağın son habercisi.

Bu yolun sonu delilik. Bugün kendini fazlasıyla *Shakespearvari* hissediyordu. Ama komedileriyle değil, trajedileriyle. Kral Lear, sonunun delilik olduğunu söylerken, zaten deli olmak üzereydi. Belki Eliza da onun durumundaydı.

Belki aklını yitiriyordu.

Ya da belki...

... Belki aklına kavuşuyordu.

Şimdilik, öyle ya da böyle kendine hâkim olabiliyordu. Kasbah'da soğuk nane çayı içiyordu. Otelde değil, canavar mezarlığındaydı. Çukurdaki işe küçük bir mola vermişti. Dr. Chaudhary bugün pek konuşkan değildi. Zaten Eliza da gece kendinden geçercesine ağlarken adamın beceriksizce koluna dokunmasını hatırlayarak utanıyordu.

Kahretsin. Ne düşündüğüne gerçekten önem verdiği çok az insan vardı ve Dr. Chaudhary'nin hakkında düşündüklerine çok önem verirdi. Oysa şimdi... Aklı, utancın atlıkarıncasına binmiş gibi sürekli o utanç anına dönüp duruyordu. O sırada çalışanlardaki hareketliliği fark etti.

Kalenin devasa kadim kapılarının önünde derme çatma bir yeme-içme büfesi hazırlanmıştı. Küçük bir kamyonetten çay ve yemek veriliyordu. Oturmak için birkaç plastik sandalye bile konmuştu. Kasbah'ın tamamı kordon altına alınmıştı. Bir grup adli antropolog, sık dişli taraklarla çalışıyorlardı. Odalardan birinde uzun mavi saçlar bulmuşlardı. Akıllara "Köprüdeki Kız" ve "Diş Hırsızı" kavramlarını getiren dişler de aynı odanın zeminine saçılmış olarak bulunmuştu. Chicago Müzesi'nin güvenlik kameralarına yakalanan gölge, muhtemelen aynı kişi olabilirdi.

Kuşkular iyice artıyordu.

Şimdi başka bir şey daha oluyordu. Eliza, telaşın ne zaman başladığını görmemişti ama kazı alanındaki gruplar arasında el hareketleri ve gürültülü Arapça konuşmalar dalga dalga yayılıyordu. Biri dağları işaret etti. Dr. Amhali de parmağını zirvelerin üstüne doğrultup küçümsercesine, "O yöne gittiler," dediği yerden bahsediyorlardı.

Onlar. Yaşayan *canavarlar*. Eliza, derin bir iç çekti. Canavarları mı bulmuşlardı?

Uzaktaki bir hava aracını seçtiğinde, hemen sağ tarafında, ne iş yaptıklarını kestiremediği birkaç adam kalabalıktan koptu. Burada bir sürü adam vardı ve çoğu hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu. Adamlar düz bir yerde bekleyen helikoptere doğru koştu. Eliza seyrederken elindeki çayı unutmuştu. Pervane dönmeye başlayıp yerdeki kumları kaldırdı, sonra havalandı. Gürültülüydü *–vump-vump-vump-vump*. Etraftaki insanların yüzlerini tararken, kalbinin deli gibi attığını fark etti. Yabancı dil yüzünden kendini fazlasıyla olayın dışında kalmış hissediyordu. İngilizce konuşanlar da vardı tabii ama konuşmaya cesaret edenlerin sayısı çok azdı.

Tekrar iç çeken Eliza, kâğıt bardağı çöpe attı ve kazı alanındaki birkaç kadın çalışandan birine yanaştı. Telaşın nedenini öğrenmesi için birkaç soru yetti.

"Gökyüzünde yangın," dedi kadın.

Yangın?

"Melekler mi?" diye sordu Eliza.

Gözlerini uzaklardan ayırmayan kadın, "İnşallah," dedi. *Allah ne isterse olur.*

Eliza bir gün önce Dr. Amhali'nin, "Hristiyanlar açısından çok hoş, değil mi?" dediğini hatırladı. *Melekler Roma'da, iblisler burada.* Batılı dünya açısından ne kadar hoş, aynı zamanda ne kadar yanlış. Müslümanlar da meleklere inanıyordu ve Eliza'nın anladığı kadarıyla, meleklerin bu topraklara gelmesi onlar açısından da hoş olacaktı. Eliza, Müslümanların melekler olmadan daha iyi durumda olacaklarına dair bir hisse sahipti. Özellikle inanmaya başladığı şeyin ışığında kendini merak etmekten alamıyordu: Neden canavarlardan değil de meleklerden daha çok korkuyordu?

44

Son Dakika

Melekler, gelişlerini sahneleme avantajını kullanmıştı. Kendi müzikleri eşliğinde kostümlerle dünyaya inmeleri sırasında hesapladıkları etkiyi yakalamışlardı. Zaten bunları becerememeseler bile yeterince güzel ve zarif görünüyorlardı. Asırlar boyunca süregelen melek güzellemeleri onların yararına çalışıyordu. Yanlış bir şey yapmaları pek ihtimal dâhilinde değildi.

Canavarların gelişi, çok daha az gösterişliydi. Kurumuş kanla kararan kıyafetleri kırışıktı, eşlik eden müzik sansasyonsever televizyon yapımcılarının seçimiydi ve elbette ne güzel ne de zarif oldukları söylenebilirdi.

Tabii bir de ölüydüler.

Melek liderinin şok eden, "Canavarlar sizin için geliyor!" açıklamasından iki gün sonra, yeni bir haber, en az Meleklerin gelişi kadar toplum hafızasında yer etmişti. O iki gün boyunca talanlar, toplu intiharlar olmuştu, insanlar aşırı kalabalık kiliselerde vaftiz olmak için sıraya girmişti. Aynı iki gün boyunca dünya liderlerinin kapalı konseylerinde soru

sorarcasına kalkan kaşlar, hımlamalar ve kem küm etmeler eksik değildi.

"Son dakika!"

Medya hâlihazırda çıldırmıştı. Gazeteciliğin sinekkuşu-metabolizması devredeydi. *Hızlı, hızlı, hızlı, daha çok.* Çeşit çeşit korkular, basın özgürlüğü güvencesi altında hararetle köpürtülüyordu. Yayıncıların bayram ettiği günlerdi. *Korkun. Hayır. Daha çok korkun! Bu bir acil durum provası değil.*

Bu bağlamda en son dakika haberlerinin ulaştırılması, işi ciddiyetinden ve ağırlığından uzaklaştırıyordu.

Haber, dünyanın en çok para kazanan haber spikeri tarafından duyurulmuştu. Geceleri Amerikan oturma odalarına abur cubur haber servisi yapan programın sunucusu, yıllar geçmiş olsa da hâlâ ilk günkü kadar genç bir yüze sahipti. İşini şerefiyle yapıyordu. "Gerçek mi, Sahte mi?" türünden uyduruk haberleri kale almazdı ve gazetecilik etiğine bu kadar değer vermeseydi, işler çok daha kötüleşebilirdi.

"Amerikalı dostlarım, Dünya vatandaşları..." Ah, izleyicilere *Dünya Vatandaşları!* diyebilmek... Rakipleri kıskançlıkla tir tir titriyordu. "Kanalımız, Ziyaretçiler'in iddialarını kanıtladığına inandığımız bir bilgiye ulaştı. Hangi iddialardan bahsettiğimi biliyorsunuz. Bağımsız kaynaklar fotoğrafların gerçek olduğunu söylüyor ama anlayacağınız üzere, bu aynı zamanda henüz cevaplanmamış milyonlarca yeni soruya neden oluyor. Şimdi göreceğiniz görseller çocuklar için uygun değildir." Küçük bir duraksama. Milyonlarca insan nefeslerini tutmuş, televizyona yaklaşmış bekliyordu. "Aslında belki de *kimse* için uygun değildir ama bu bizim dünyamız ve olanlara göz yumamayız."

Hiç kimsenin gözünü kırpmaya bile niyeti yoktu, çok az anne baba çocuklarını odalarına göndermişti. Spiker lafı uzatmadan sessizce fotoğrafları gösterdi.

İlk görüntü ekranda belirdiğinde ülkedeki oturma odalarında, barlarda, ofislerde, yurtlarda, itfaiye istasyonlarında, Ulusal Doğal Tarih Müzesi'nin bodrumundaki laboratuvarlarda ve her yerde kaşlar çatıldı.

Aslında bu kaş çatışlar, inanmıyormuş gibi yapmalar, *yok artık* demeler, sürecin en hafif kısmıydı ama uzun sürmedi. Kırk sekiz saat sonra bütün kuşkular, âdeta her şeye inanma hâline dönüşmüştü. Birçok insan *inanmayı* yeni öğreniyordu. Böylece büyük dalgalar hâlinde insanlar, *hadi canım sen de,* söyleminden, *aman Tanrım,* söylemine geçtiler ve Dünya yepyeni bir panikle tanıştı.

İblisler.

Kimse adını bilmese de tıpkı Eliza gibi meraklı gözlerin karşısındaki Ziri'den başkası değildi.

Zuzana'yla Mik, Kirinliler için uçarken uydurdukları seri ilanda Ziri için şöyle bir şey uygun görmüştü: "*Dünyayı kurtarmak için yakışıklı mı yakışıklı bir manyağın bedenini taşıyan kahraman prensim. Aşk için her şeyimi feda ederim ama umarım buna gerek kalmaz. Mutlu sonu hak ettiğime inanıyorum.*"

Zuzana'ya göre, bir masalda olsalardı, Ziri mutlu sona kesin ulaşırdı. Saf yüreği her zaman öne çıkıyordu. Mik'le masallara yaraşır bir hayalleri vardı: Mik üç kahramanca görevi yerine getirdiğinde, ona aşkını kanıtlamış olacaktı. Zuzana daha çok jestlerden bahsediyordu ama Mik durumu ciddiye almıştı ve iki görevi yerine getirmişti bile. Gerçi Zuzana içten içe kaldıkları son oteldeki odalarında klimayı

tamir etmesini de kahramanca bulmuş, görevlerden biri olarak saymıştı.

Ziri'nin kendi bedeninden fedakârlık etmesi kesinlikle bir kahramanlıktı ama hayat hiçbir zaman masallardaki gibi değildi. Bazen hayat, masaldan ne kadar uzak olduğunu göstermek için âdeta özel çaba gösteriyordu.

Tıpkı o anda olduğu gibi.

Çok uzaklarda bir şey oldu. İki dünyada da kimsenin başaramayacağı bir bağ kurulmuştu. Eretz'de olanların aynısı Dünya için de geçerliydi. Kimse bu tesadüfün zamanlamasına fark etmemişti. Ama bu neredeyse iki dünya arasında bir senkronizasyon yaratmıştı.

Cansız Kirin bedeni insanların önüne çıktığı anda, hem de *aynı anda*, Eretz'de bir Dominyon kılıcı kalbine saplandı.

Bu iki dünyadan fazlası varsa, muhtemelen hepsi birbiriyle bağlantılıydı ve Ziri'nin hikâyesi hepsinde aynı şekilde yankılanıyor, gölgesi bütün dünyalara düşüyordu. Belki de sadece tesadüftü. Acımasız, sevimsiz bir tesadüf. Yanmış cesedi toplumun önüne bir *iblis* olarak çıktığında, Ziri bir kez daha öldü.

Bu seferki çok daha acıydı, hayat onu terk ederken ne cesedini kucaklayacak biri vardı ne de bakılacak bir yıldız... Yalnızdı, çabucak ölmüştü, yakınında buhurdanlığı olan herhangi biri yoktu. Karou'ya bunun için birini görevlendireceğini söylemişti ama yapmamıştı. Zamanı olmamıştı.

Ve şimdi artık hiç zamanı olmayacaktı.

Çukurdayken Karou, Ziri'nin ruhunu, o nadir saflığı, Adelphas Dağları'nın sert rüzgârlarını ve *evini* bütün çıplaklığıyla hissetmişti. Beyaz Kurt'un nefret ettiği bedeninden kılıç şakırtıları ve savaş ulumaları arasında kurtulması şaşırtıcı değildi. Ses yoktu. Sadece ışık vardı.

Ve Ziri'nin ruhu, *evin* ta kendisiydi.

"Sevgili seyirciler," dedi spiker, New York City'deki masasından. Son derece ciddiyetle konuşsa da sesinden sapkın bir zevk aldığı anlaşılıyordu. "Bu ceset, daha dün Sahra Çölü'nün ücra bir köşesindeki toplu mezardan çıkarıldı. Tek bir ceset yoktu ama cesetlerin hiçbiri birbirine benzemiyordu ve aralarında canlı yoktu. Kim tarafından öldürüldükleri bilinmiyor. Yaklaşık üç gün önce öldürüldükleri tahmin ediliyor."

Kazı alanından çıkarılan cesetlerin fotoğrafları teker teker ekrana gelirken, dehşet her seferinde biraz daha artıyordu. Parçalanmış boğazlar, vahşi dişler, çürüme seviyesine odaklı acıyla çarpılmış yüzler, yuvalarında dönmüş gözler. Şişmiş diller. Hepsi Eliza'nın çektiği fotoğraflardı.

Aslında Morgan Toth, televizyon kanallarına en korkunç fotoğrafları seçerek göndermişti. Tabii bunu yaparken Eliza'nın e-posta adresini kullanmıştı. Ölü canavarlarda şiirsel bir acıyla şerefli bir duruş göze çarpıyordu ama Morgan onları elemişti.

Şimdi de müzenin alt katlarında kapı pervazına yaslanmış, suratında tepeden bakan bir sırıtışla televizyon izleyen arkadaşlarının tepkilerini izliyordu. *Ben yaptım*, diye düşünürken, kendinden pek memnundu. Üstelik en iyisi henüz gelmemişti. Televizyon kanallarında ikiyle ikiyi toplayıp dördü bulamayacak salakların, haber kaynağını gözden kaçırmamaları için mesajına küçük bir not düşmüştü. Morgan'a göre asıl o zaman dananın kuyruğu kopacaktı. Eliza'ya toplum eliyle işkence edecekti.

Sayın Yetkililer, diye başlamıştı mesaja, tıpkı kızın yazacağı gibi.

Ah, Eliza. Morgan, kıza karşı neredeyse şefkat hissedecekti. Acıyacaktı. Kim olduğunu bildiği için acımak en doğrusu olurdu. Tabii Morgan Toth tarzı bir acıma, kedinin fareyle oynamasından farklı değildi. *Ah, seni zavallı küçüğüm, zaten hiç şansın yoktu ki.* Bazen kediler oynamaktan sıkılır, avlarının güvende olduğunu hissetmesine izin verirdi ama bunu asla merhametten yapmazlardı ve Morgan'ın yakın zamanda sıkılacağı yoktu.

Sayın Yetkililer, yazmıştı. *Beni hatırlarsınız. Yedi yıldır kayıptım ve yüzeydeyken aldığım yolu bilseniz şaşardınız. Sizi temin ederim ki hepsi çok daha büyük bir amaca hizmet ediyordu. Tanrı'nın planına.*

Daha birkaç gün önce Eliza ona, "İnsanların memnuniyetle can verip can alacağı çok şey yoktur ama bu çok büyük bir olay," demişti.

Hayır, Eliza, diye geçirdi içinden Morgan. *Asıl büyük olay bu. Keyfini çıkar.*

Tanrı'nın isteğiyle, diye yazmıştı kanallara, *memnuniyetle can verip canlar alabilirim. Aynı memnuniyetle bu küfür niteliğindeki kepazelikle ilgili gerçeği insanlardan saklamaya çalışan hükümetlere de isyan ediyorum.*

Kepazelik, iyi bir kelimeydi. Morgan, Eliza'nın akıllı görüneceğinden endişelenmişti, ama sonunda bu olasılığa boyun eğmişti.

Başkası adına bir şeyler yazarken bile istesem de aptalca şeyler yazamam ki.

Laboratuvardakiler televizyon ekranlarına âdeta yapıştığından, Morgan fotoğrafları göremiyordu ama sorun değildi. Hepsini çoktan detaylı bir şekilde incelemişti. *Teşekkürler, çok teşekkürler Gabriel Edinger ve telefonunda şifre kullanmadı-*

ğın için sana özellikle teşekkürler Eliza. Bugünden sonra Dr. Chaudhary'nin yanında Eliza'nın değil, *kendisinin* olacağından adı gibi emindi. Eliza'nın adı duyulur duyulmaz, kızın zamanı dolacaktı.

E, hadi, ismi açıklayın, diye geçirdi içinden sabırsızlanarak. Çürümüş canavarları yeterince gösterdiniz. İblis görüntülerinin her şeyin önüne geçtiğini, gerisinin yalan olduğunu biliyordu. Fotoğrafları basına kimin sızdırdığı dünyanın umurunda olmayacaktı. Ama Morgan'ın son taşı yerine koyması gerekiyordu ve ünlü spikerin dalga geçercesine, "Bu şok edici fotoğrafların *kaynağına* gelince... eh, çoğumuz umutsuzluğa kapılmışken başka bir gizemin cevabı ortaya çıkıyor. Üzerinden yedi yıl geçti ama haberimizi hatırlayacaksınız. Bu genç kadını hatırlayacaksınız," anonsunu duyduğunda bütün taşlar yerine oturmuştu.

Ve böylece Morgan Toth, bilim dünyasında önündeki engeli bir dirsek darbesiyle dışı bırakmış oluyordu. Onu özlemeyecekti. Zamanını bekleyen fotoğraf şimdi ekranlardaydı. Yedi yıl önce haber, çözülemeyen bir olay olarak ekranları işgal etmiş, sonunda çözülemeyen olaylar diyarını boylamıştı. Ve Morgan, Eliza Jones'la ilk tanıştığı anda ikiyle ikiyi toplayamadığı için kendini tekmelemek istemişti. Ama fotoğraftaki kızı nasıl tanıyabilirdi ki? Berbat bir fotoğraftı. Kızın gözleri neredeyse kapalıydı, resim bulanık çekilmişti ve zaten öldüğünü düşünerek Morgan onu aklından silmişti. Herkes öyle yapmıştı.

Ekrandaki yazı her şeyi özetliyordu: KAYIP ÇOCUK PEYGAMBERİN, TARİKAT TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ DÜŞÜNÜLÜYOR.

Eliza Jones. Bir peygamber. İlk şaşkınlığı dalga dalga geçtikten sonra Morgan'ın aklına ilk gelen, onun adına kartvizit

bastırıp her yere bırakmak olmuştu. *Eliza Jones, Peygamber.* Dahası en iyi kısmını dışarıda bırakamazdı. Of ki ne of! Haberin asıl zirvesi Tımarhane'ydi. Gerçekten. Tepedeki malikâne, "Benim deliliğim, senin deliliğini döver," türü bir delilikti. Gözü kapalı bir delilik. Bir eli arkada bağlı bir delilik.

Ya da bir *kanadı.*

Of, Tanrım. Morgan, bunu duyduğunda kahkahalar atarken sandalyesinden düşmüştü. Dirseğindeki sızı o gündendi. Eliza Jones'un büyüleyici aile tarikatı mı? Öyle alelade *seçilmişler* değildi bunlar. En acayip farkları ne miydi?

Bir melekten geldiklerini iddia ediyorlardı.

BİR MELEKTEN GELMEK...

Morgan Toth, hayatı boyunca bu kadar iyisini duymamıştı.

Eliza Jones, Peygamber
1/512. Melek (yaklaşık)

Kartvizitte böyle yazacaktı. Ama sonra kızın Fas'tan kendi posta hesabına gönderdiklerini görmüş, daha iyi bir plan geliştirmişti. İşte şu anda o plan işliyordu.

"Hepimiz yedi yıl önce onun için dualar ettik," diyordu dünyanın en çok kazanan haber spikeri. "Onu Elazael olarak tanıdık. Üyesi olduğu... kilise tarafından, bin yıl önce Dünya'ya düşen meleğin onun bedeninde yeniden doğduğuna inanılıyordu. Bu olay hafızalarda yer etmişti ve şimdi devamı geliyor. Sevgili seyirciler, beklenmedik bir şekilde genç kadının sadece başka bir isimle hâlâ yaşadığını öğrenmekle kalmadık, onun aynı zamanda başkentte doktora yapan bir bilim insanı olduğuna da vakıf olduk..."

Morgan gerisini duyamadı, çünkü biri küçük bir hayret nidası salmıştı. "Bu Eliza!" Diğerleri de dehşetle konuşmaya başladı.

Sorun değildi. *Dilediğiniz kadar konuşun, salaklar. Dilediğiniz kadar delirin,* diye geçirdi içinden Morgan Toth, rahat adımlarla laboratuvarına dönerken. *Kral olmak çok güzel.*

45

Ağızdaki Baklalar

Kasbah'daki ikinci hareketlenme, daha baştan değişik bir durum hissi yaratmıştı. Bu sefer *İnşallah*'lar ya da gökyüzüne bakmalar yoktu. Daha çok inanmazlık ve hınç hâkimdi. Dahası, sanki doğrudan Eliza'ya bakıyorlardı.

Eliza hayatı boyunca paranoyayla sorun yaşamıştı. Eh, hayatının büyük bölümünde paranoyadan ziyade, ezbere bir şekilde beklentiler ve kötümserlikle kendine işkence etmişti. Basit, iğrenç ve kesin bir kötümserlik. İnsanlar ona *bakarlardı*, insanlar onu *yargılardı*. Florida'ki Apalachicola Ulusal Ormanı'nda yer alan küçük kasabadayken, herkes onun kim olduğunu bilirdi. Kaçtıktan sonra da durum değişmemişti. Sonrası ensesindeki soğuk nefes, tanınma ya da bulunma korkusu, sürekli omzunun üstünden geriye bakmaktan ibaretti.

Tam olarak bitmese de bu korkular zamanla azalmıştı ama bir sırla yaşayanlar için paranoya her zaman yüzeye yakın dururdu. Kendisi açısından tartışılır olsa da yanlış bir şey yapmayanlar bile, taşıdığı sırrın suçluluk duygusuyla, üzerine yönelen bütün bakışlarda kötü niyet arardı.

Biliyorlar. Kim olduğumu biliyorlar. Biliyorlar mı?

Ama bilmezlerdi. Hiç bilmediler. En azından daha önce de onu fazla tanımazlardı ve Eliza bu yüzden kilisenin sapkınlığına özel bir şükran borçluydu. Sadece Tanrı'nın ve *analarının* değil, aynı zamanda peygamberlerinin de freskleri ni ya da resimlerini yapmaktan uzak durmuşlardı. Eliza ilk mesajı aldıktan sonra fotoğrafını da çekmemişlerdi. Gerçi öncesine dair de çok fazla fotoğrafı yoktu. Annesiyle babası soyağacı tutacak türden insanlar değildi. Onlar daha çok kıyamete-hazırlık ve sığınağa-silah-yığma türü insanlardı. Haberlerde kullanılan fotoğraf, Sopchoppy'de bir turist tarafından çekilmişti. Sopchoppy, kilise yerleşkesinin olduğu kasabanın gerçek adıydı. Adam kasaba sakinlerinden birinin dürtüklemesiyle "şu-melek-tarikatı-manyakları" için görsel malzeme sağlamıştı.

"Şu-melek-tarikatı-manyakları" on yıllardır kasabanın gündeminde olmuştu ama Eliza ortadan kaybolduğunda ulusal bir mesele hâline gelmişti. Yüce Rahibe olan annesi, kızı kaybolduktan haftalar sonra polise bildirmişti. Kayıp peygamberini bulabilmek için çaresizce yardım ararken karakola giderek bütün yandaş ve muhalif gözleri üzerine çekmişti. Tabii olay şüpheli görünüyordu ve toplum tarikatlar konusunda yeterince önyargılıydı. Haberin başlığı ulusal hayal gücünü bir sarmaşık gibi harekete geçirmişti: KAYIP ÇOCUK PEYGAMBERİN, TARİKAT TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜĞÜNE İNANILIYOR.

Bu kadarı yetmişti.

Eliza, istese gittiği Kuzey Carolina'da ortaya çıkabilir, "Hayattayım," diyebilirdi. Ama bunu yapmamıştı. Annesiyle babasına karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Hem de hiç. O za-

man da hissetmemişti, şimdi de hissetmiyordu. Üstelik aylarca büyük gayretlerle aranmış olsa da cesedi bulunamadığından, hukuk da onları terk etmişti. Gerçi bir kanıt bulunamamış olması ne kamuoyunu ne de araştırmayı yapanları yatıştırmıştı. Herkes olayın menfaatle ilgili olduğunu, annenin gözlerinin içine bakmanın yeteceğini söylüyordu. Kariyeri boyunca Gainesville Karındeşen Katilini ve gazetelerin bayıldığı Marion Skilling'i sorgulayan dedektiflerden biri kamera eşliğinde eyaleti aşıp gelmiş, annesiyle babası herkeste olduğu gibi kapkara bir delikte kaybolan ruhlar izlenimi vermişti.

"O kadının dünya üzerinde özgürce dolaştığını bilirken uyumakta zorlanıyorum."

Eliza da buna gönülden katılıyordu.

Sonunda herkes Elazael adlı kızın, uçsuz bucaksız Apalachicola Ormanları'nda bir yere gömüldüğüne ikna olmuştu. Artık kimsenin kuşkusu kalmamıştı.

En azından bugüne kadar.

"Eliza, benimle gelir misin lütfen?"

Dr. Chaudhary. Gergindi. Arkasında duran Dr. Amhali ondan da gergindi. Hatta öfkeden mosmor olmuştu. Çizgi filmlerdeki kızgın boğalar gibi nefes alıp veriyordu. Eliza, yedi uzun yıl boyunca korktuğu şeyin başına geldiğini anlamış olsa da aklını kaçırmaktan korkuyordu.

Tanrım, ah Tanrım.

Ah, Tanrı yıldızları.

Zihninde yine bir tarot kartı açılmış, ona olacakları haber vermişti. *Tanrı yıldızları.* Beyni gıdıklanıyordu ama şu anda Eliza düşünecek durumda değildi. "Sorun nedir?" diye sorsa da Dr. Chaudhary çoktan arkasını dönmüş, uzaklaşmaya başlamıştı. Eliza'nın arkasından takip etmesini beklediği çok

açıktı. Askeri alana dönüşen sıcak bir mezarlığın ortasındaydılar. Eliza, başka ne yapabilirdi ki?

Baklalar ağızdan çıkmıştı. Cesetler artık çukurda değildi. Bu ihtimal, Karou'nun aklının ucundan bile geçmemişti. Memleketi istila edilmiş gibi hissediyordu.

Ne memleket ama, diye geçirdi içinden. Buradayken kendini son derece perişan hissediyordu. Hayatının yeniden ziyaret etmek istemeyeceği bir bölümüne gelmişti, yine de havada daireler çizerek aşağıdaki şekillere bakmaktan kendini alamıyordu. Güneşin önünden geçtiğinde yerde minicik gölgesinin, kapkara bir güve gibi aşağıdaki insanların arasına düştüğünü görebiliyordu. Görünmez olabilirdi ama gölgesini saklayamazdı. Genç bir siyah kadın gölgeyi fark ettiğinde başını kaldırıp yukarı baktığında Karou hızla geri geri uzaklaşıp güve gölgesini de kendiyle birlikte kaçırdı.

Gökyüzünden bile Kimera cesetlerinin çürümüş kokusunu alabiliyordu. Bu kötü olmuştu. İblislerle meleklerin karşı karşıya gelmesi ihtimalini, plan dışında tutmuştu ve aptallık etmişti. "Hepsini yapmalıydım," dedi Akiva'ya. Kanatlarını çırparken yaydığı ısıdan meleği hissedebiliyordu. "Aklım neredeydi ki?"

"Onları şimdi yakabilirim," diye öneride bulundu Akiva.

"Olmaz," dedi Karou, kısa bir süre düşündükten sonra. "Bu daha kötü olur." Cesetlerin bir anda küle dönüşmesi mi? Böyle bir yangını başlatanın melek olması bir yana, cehennemi bir görüntü oluşurdu. "Olan oldu artık. Biz işimize bakalım."

Akiva hemen cevap vermedi. Sessizliği ağırdı. Birbirlerini görememeleri bir lütuftu, çünkü Karou, meleğin gözlerin-

deki acıyla karşılaşmaktan korkuyordu. Buraya gelene kadar yüreklerini bir kenara bırakıp, mantıklarına itaat etmişlerdi. Burada işleri bittiğinde Eretz'e döneceklerdi; daha önce değil. Peki, geri döndüklerinde ne bulacaklardı?

Burada başarılı olup Jael'i silahsız bir şekilde Eretz'e döndürebilseler bile şu anda iyiyi düşünecek çok fazla nedenleri olmadığını fark edince Karou ölüme benzer bir ağırlığın üstüne çöktüğünü hissetti. Sonra ne olacaktı? Hayatın sıkışıp kaldığı şu anda yara bere içinde bir gelecek bile mümkün görünmüyordu. Pastadan kaçamak lokmalar hayatı daha tatlı hâle getirmeyecekti. Bir yaşam biçimi olarak pasta, çok sonraya kalmıştı. Alevden gölgeleriyle gökyüzü çöktüğünde, bütün umutlar boğulmuştu. Karou'nun başından beri bildiği düşman, yenemeyecekleri kadar büyüktü.

Aksini nasıl umut edebilmişti ki?

Akiva. Onu Akiva ikna etmişti. Meleğin tek bir bakışıyla imkânsıza inanmıştı. Şimdi onu görememesi iyi bir şeydi. Umutları Karou'yu bu kadar etkileyebiliyorsa, umutsuzluğu ne hâle getirirdi? Mağaradayken hepsinin içine sızan umutsuzluğu düşünürken merak etti: Umutsuzluk Akiva'nın mıydı? İçinde böylesi bir karanlık olabilir miydi?

"Nasıl?" diye sordu Akiva. "Jael'i nasıl bulacağız?"

Nasıl? Bu işin kolay kısmıydı. Dünya telekom sistemi sağ olsun. Tek ihtiyaçları bir internet bağlantısı ve Karou birilerini arayabilsin diye telefonlarını şarj edecek elektrik prizi bulmaktı. Mik'le Zuzana da muhtemelen ailelerine iyi olduklarını bildirmek isteyeceklerdi. İkisi artık Virko'yla yere konmuştu, birkaç mil ötedeki bir kayanın gölgesinde saklanıyorlardı. Gölgede bile tehlikeli bir sıcak vardı. Aslında ölümcül bir sıcaktı ve suya ihtiyaçları vardı. Bir de yiyeceğe. Bir de yatağa.

Karou'nun yüreği sızladı. Şu en basit ihtiyaçlar bile inanılmaz lüks hale gelmişti. Fakat insanın kendinden önce sevdiklerinin ihtiyaçlarını dert etmesi farklı bir meseleydi ve tam da bu yüzden Karou öncelikle yiyecek bir şeyler ve dinlenecek bir yer bulmayı düşündü. Portaldan geçtiklerinden beri Zuzana tek bir kelime bile etmemişti. *Bütün şu savaş şeyleriyle* ilk sıcak temasının etkileriyle meşguldü, diğerleri de ondan daha iyi durumda değildi.

"Gidebileceğimiz bir yer var," dedi Karou. "Hadi bizimkilerin yanına gidelim."

46

Çörek Ve Karahindiba

"Bunu... Bunu benim yapabileceğimi nasıl düşünürsünüz?"

Eliza'nın ödü kopuyordu. Korktuğundan çok daha kötüsü olmuştu. Dr. Chaudhary'nin aslında kim olduğunu öğrendiğini sanmıştı ki adam gerçekten de öğrenmişti ama bu kadarla kalmıyordu, çok daha fazlası vardı...

Bu ancak o sinsi Toth'un işi olabilirdi. Yok, hayır. *Sinsilik* şu anda Morgan Toth'u tarif etmek için fazlasıyla zayıf kalıyordu.

Belki çakallık daha doğru olurdu: Bütün sinsiliğiyle ele geçirdiği leşi, suratında pis bir sırıtışla yiyen bir çakal.

Genç adamın kendisi hakkındaki bilgilere nasıl ulaştığını bilmiyordu. *Sırları olan insanlar, düşman edinmemeli*, sözünü hatırlarken sırtı ürperdi. Ama şifreli fotoğrafları sadece onun ele geçirmiş olabileceğinden emindi. Bu mezarlığı dünyaya göstererek ne yaptığının farkında mıydı acaba? Daha da önemlisi: Umurunda olur muydu? Genç adam yine de akıllı davranıp gölgede kalmıştı. Kaos vuruşunu yaparken fazlasıyla geniş alnıyla Toth'un başını *rockçular* gibi ken-

dinden geçmişçesine salladığını Eliza gözünde canlandırabiliyordu.

Dr. Chaudhary gözlüklerini çıkarıp iki parmağıyla burun kemerini ovuşturdu. Eliza, onun zaman kazanmaya çalıştığının farkındaydı. Tepenin dibindeki en yakın çadıra gelmişlerdi. Buz gibi klima havasına rağmen, ölüm çürük kokusuyla her yanlarını sarmıştı. Dr. Amhali, yayını dizüstü bilgisayarından gösterdiği hâlde Eliza hâlâ anlamamakta kararlıydı. Midesi bulanıyordu. Fotoğraflar. Üstelik *onun* çektiği fotoğraflar. Hepsi korkunçtu. Dünyanın bu fotoğraflara tepkisi ne olmuştu? İki gece önce Ulusal Alışveriş Merkezi'nde yaşanan kaosu hatırladı. Şimdiki karmaşa daha mı büyüktü?

Dr. Chaudhary elini indirdiğinde, gözlüksüz olduğu için gözlerini odaklayamadığı hâlde doğrudan Eliza'ya bakıyordu. "Yani senin *yapmadığını* mı söylüyorsun?"

"Tabii ki ben yapmadım. Ben asla–"

Dr. Amhali araya girdi. "Bunların senin çektiğin fotoğraflar olduğunu inkâr mı ediyorsun?"

Eliza bir hışım ona döndü. "Fotoğrafları ben çektim, ama bunları medyaya benim–"

"Üstelik senin e-posta hesabından gönderilmiş."

"Demek ki hesabım ele geçirilmiş," dedi Eliza, sabrının taşmak üzere olduğunu gösteren tiz bir sesle. Hesabının ele geçirildiği açıktı ama Faslı doktorun gözünü öfke bürümüştü. Üstelik onları bulup buraya getirdiği ve ülkesini zor duruma soktuğu için muhtemelen kendini suçluyordu. "O mesajı ben yazmadım," dedi Eliza, kararlı bir şekilde. Tekrar Dr. Chaudhary'ye döndü. "Ben böyle şey yazar mıyım? *Küfür niteliğindeki kepazelik?* Bu... ben..." Ne diyeceğini bilemiyordu. Hocasının arkasındaki ölü sfenkslere baktı. Bu yaratıklar ona

asla küfür gibi gelmemişti, dahası melekleri de kutsal varlıklar olarak görmemişti. Buradaki durum bambaşkaydı. "Dün gece söyledim size, ben Tanrı'ya bile inanmam."

Ama doktorun gözlerindeki kuşkuyu görünce, gece yaşananları adama hatırlatmanın pek de iyi bir strateji sayılmayacağını fark etti. Adam resmen onu tanımıyormuş gibi bakıyordu. Eliza, içinde öfkenin kabardığını hissetti. Sadece medyaya fotoğrafları sızdırmakla suçlansaydı, Dr. Chaudhary onun masum olduğuna inanırdı. Terasta sinir krizi geçirmeseydi, gözyaşları çölde sel olmasaydı, ölmüş çocuk peygamber maskesi ortaya çıkmasaydı asistanının arkasında dururdu.

"Söylenenler doğru mu?" diye sordu Dr. Chaudhary. "Sen... o musun?"

Eliza başını iki yana sallamak istiyordu. Bulanık fotoğrafta gözlerini yere eğmiş kız olmadığını, Elazael olmadığını söylemek istiyordu. Kaçıp kendi hayatını kurtardığında belki o isimden kurtulmuştu ama bir açıdan Eliza ismine içi ısınmıştı. Çocukken sessiz isyanlarının ismiydi bu. Normal rolü yaparken bu isme sıkı sıkıya yapışmıştı. Elazael, dizleri acıyana kadar çöküp, sesi çatlayana kadar dua edebilirdi. Elazael, yapmak istemediği bir sürü şey, hatta daha fazlasını yapabilirdi. Ama ya Eliza?

Dışarıda Eliza olarak oyun oynardı. Çörek kadar normal, hindibalar kadar özgür. Ne hayal ama!

O yüzden bu ismi sahiplenmiş, sonuna kadar yaşamıştı. Çörek ve hindiba. Normal ve özgür. Oysa hep rol yaptığının farkındaydı. Yine de on yedi yaşından itibaren kilit altında kalan Elazael, hayatı yaşayan Eliza olmuştu. Tıpkı yoksulla yer değiştiren prens gibi. Biri yükselirken, diğerini yoksun bırakan bir değişim. Tabii Eliza artık prensle yoksulun enin-

de sonunda tekrar eski yerlerine döneceğini biliyordu. Fakat buna asla izin vermeyecekti. Bir daha asla Elazael olmayacaktı. Öte yandan Dr. Chaudhary'nin ne kastettiğini bildiğinden gönülsüzce de olsa başıyla onayladı.

"*Oydum*," diye düzeltti. "Kaçtım. Nefret ediyordum. *Onlardan* nefret ediyordum." Derin bir nefes çekti. Nefret doğru kelime değildi. Hislerini anlatacak doğru bir kelime yoktu. Bir yetişkinle birlikte çocukluğuna geri baktığında ne kadar kötü bir şekilde kullanıldığını, nasıl ihanete uğradığını tarif edecek büyüklükte bir kelime bulmak zordu.

Hem de yedi yaşından itibaren. Kalbindeki pille hastaneden eve döndüğünde yaşadığı yeni dehşet annesinden bile korkmasına neden olmuştu. Yeteneği kendini gösterdiği saniyede, tarikatın enerjisi ve umudun odağı hâline dönüşmüştü.

Sürekli dokunuyorlardı. Bir sürü el. Artık kendi bedeni üzerinde hakkı yoktu. Gelip günahlarını itiraf ediyor, bağışlanmak için yalvarıyorlardı. Yedi yaşındaki bir çocuğun asla duymaması gereken şeyler duyuyordu. Gözyaşları minik şişelerde toplanıyor, kestiği tırnakları öğütülüp kutsal ekmeğe katılıyordu. Peki, ilk âdet kanı? Eliza bunu düşünmek bile istemiyordu. Yarım ömür önce olsa bile bu hâlâ bir utanç anı olarak içini yakıyordu. Bir de uyku vardı.

Yirmi dört yaşında olmasına rağmen Eliza hiç kimseyle geceyi birlikte geçirmemişti. Sevgilisi olmamıştı. Odada başka birinin varlığına katlanamazdı. On yıl boyunca, tapınağın ortasındaki çardakta uyumuştu, cemaat çardağın etrafına toplanırdı. *Ah, Tanrım.* İnlemeler, sızlamalar, horlamalar, öksürükler. Fısıltılar. Hatta bazen gecenin en sessiz saatlerinde, çok sonraları ne olduğunu anlayabileceği ritmik nefesler...

Geceleri etrafına toplanan düzinelerce insanın ürpertici nefeslerinden kaçmak mümkün olmamıştı.

Ziyaret etmek için onun rüya görmesini bekliyorlardı. Umut ediyorlardı. Dua ediyorlardı. Küçücük kızın yaşadığı dehşete duydukları açlıkla akbabalar gibi bekliyorlardı. Kendileri rüya göremedikleri için ona yakın olmak istiyorlardı. Sanki çığlıkları kurtuluşun sedasıymış gibi. Sanki canavarlar, sonsuz sonsuz sonsuz dehşet -amin- rüyadan çıkıp dünyanın her yerindeki günahkârların kederini silip süpürecek, seçilmişlerin zaferiyle sonuçlanacaktı.

Eliza'yı kıyametin gerçek haberci olarak görüyorlardı.

Gabriel Edinger'in kâbus dondurmasına hayır diyemezdi.

"Hâlâ. Hâlâ onlardan nefret ediyorum," diyordu şimdi, belki bir parça aşırı bir hararetle. Gözlüğünü takan Dr. Chaudhary'nin gözlerinde hâlâ kuşku vardı. Konuşurken sesinde aklı yerinde olmayanlar için rezerve edilmiş bir nezaket vardı.

"Bana söylemeliydin," dedi, Dr. Amhali'ye göz atarak. Rahatsız bir şekilde boğazını temizledi. "Bu bir çıkar çatışması olarak görülebilirdi, Eliza."

"Ne? Çıkar çatışması falan yok. Ben bir bilim insanıyım."

"Ve bir melek," dedi Faslı doktor küçümseyici bir sırıtışla.

Bu adam niye sırıtıyor şimdi, diye geçirdi içinden Eliza dalgınlıkla. Bu sırıtışın sadece kitaplara özgü olduğunu düşünürdü. "Biz... Yani *onlar* melek falan değil. Melek *olduklarını* asla iddia etmediler," diye karşılık verdi. Yine de neden onlar adına açıklamalar yaptığına anlam veremiyordu.

"Pardon, tabii ki değiller." Dr. Amhali'nin sırıtışı iğnelemeye dönüşmüştü. "*Melek soyundan gelenler.* Ah, tabii reenkarnasyonu da unutmamalı." Adamın bakışları bıçak gibiydi.

"Kıyamet habercisi, ha tatlım? Hâlâ gaipten sesler duyuyor musun?" Din adına bir küfürmüş ve cezalandırılması gerekiyormuş gibi yöneltmişti soruyu. Mesele saçmalığın doruğuna ulaşıyordu.

Eliza, çifte suçlama ve çatık kaşlar karşısında küçüldüğünü, büzüştüğünü hissetti. Yer yarılsın, içinde kaybolsun istiyordu. Şu anda, bu çadırda, bu iki adamın önünde artık Eliza değildi. Elazael'di. *Ben o değilim, ben benim.* Keşke buna kendisi de inanabilseydi. "Her şeyi geride bıraktım," dedi. "*Ayrıldım.*" Sonuncusunu iyice vurgulamıştı, çünkü Eliza durumu hâlâ bu kadar basit görüyordu. *Ayrıldım. Bu bir anlam ifade etmiyor mu?*

"Senin için çok zor olmalı," dedi Dr. Chaudhary.

Saptaması o kadar da yanlış sayılmazdı. Başka şartlar altında, sohbetleri yaşadığı zorluklar karşısında merhametle sonuçlanırdı. Tabii ki çok zor olmuştu. Ne parası ne arkadaşları vardı. Dünyaya tamamen yabancıydı. Eğitim almadığı için zavallı bir şekilde ihmal edilen beyni ve sık sık cezalandırıldığı için güdükleşen iradesi dışında hiçbir şeyi yoktu. Neyse ki iradesi yeterince güdükleşmemişti. *İrademi yala,* derdi annesiyle karşılaşsa. *Beni asla kölen yapamayacaksın.*

Ama bu yeni şartlar altında ve doktorun nazikçe tepeden bakan tavrı karşısında, zorluk kelimesi pek de uygun kaçmıyordu. "Zorluk mu?" diye tekrarladı Eliza. "Zaten Büyük Patlama da bir patlamadan ibaretti."

Bunu bir gece önce şaka olsun diye söylemişti. İroniyle gülümseyip kıkırdamıştı. Şimdiyse sözleri... bir şekilde duruma daha uygundu, ama Dr. Chaudhary, onu yatıştırmak istiyormuş gibi elini havaya kaldırdı.

"Sinirlenmeye gerek yok," dedi.

Sinirlenmeye gerek yok mu? *Gerek yok.* Bu ne anlama geliyordu şimdi? *Ortada sinirlenmek için sebep yok* mu demek istiyordu? Çünkü Eliza, sinirlenmek için bir sürü sebep sayabilirdi. İşlemediği bir suçla suçlandığı gibi gerçek kimliği de ortaya çıkmıştı. Zorluklarla edindiği anonim hayatı ve profesyonel güvenilirliği, saklamak için büyük savaş verdiği geçmişle birlikte yerle bir oluyordu. Acımasız iğnelemeleri, gizlilik anlaşmasını çiğnediği için başına bela olacak yasal süreçleri ve... Lanet olsun, dünyanın kaosa sürüklenişini saymıyordu bile. Ama bu araştırma çadırında şekillenen en belirgin sebep, iki önyargılı adamın ona geçmişte kalan bir kurbanın eski bir fotoğrafı gibi davranmasıydı.

Gözü gayriihtiyari dizüstü bilgisayarın ekranına kaydığında, mahvoluşunun kanıtını gördü. Eski fotoğrafa o bildik başlık atılmıştı: KAYIP ÇOCUK PEYGAMBERİN, TARİKAT TARAFINDAN ÖLDÜRÜLDÜĞÜNE İNANILIYOR.

"Ben sinirli değilim," dedi, nefeslerini düzenlemeye çalışarak.

"Seni geçmişinle yargılamıyorum, Eliza," dedi Anuj Chaudhary. "Geçmişimizi değiştiremeyiz."

"Ah, çok anlayışlısınız."

"Ama belki yardım almanın zamanı gelmiştir. Büyük zorluklar yaşadın."

İşte o anda gidişat sapıttı. Adamın eli, *fevri-davranmayalım* dercesine hâlâ havadaydı. Eliza ona bakakaldı. Neler oluyordu? Doktor ona bir isterikmiş gibi davranırken Eliza bir an için kendinden şüphe etti. Sesini mi yükseltmişti? Deliler gibi gözlerini mi pörtletmişti, burun delikleri mi büyümüştü? Hayır. Kolları iki yanında orada öylece duruyordu ve Eliza, üzerine yemin etmeye değer bir şeyler *olduğuna* inansaydı, deli biri gibi görünmediğine yemin bile edebilirdi.

Nasıl tepki vereceğini bilemedi. Tepki vermeye çalışmak, abartılı ve tuhaf bir çaresizlik hissi yaratıyordu. "Tek ihtiyacım, bunu yapmadığımı kanıtlamama yardım edecek birileri," dedi.

"Eliza. Eliza. Artık önemi yok. Hadi seni eve ulaştıralım, sonrasına bakarız."

Kalbi kulaklarında atıyordu. Öfkeliydi, kızmıştı ama bir şey daha vardı. *Hindibalar kadar özgür,* diye düşündü. Çörek kadar normal. Eh, belki o kadar da normal değildi. Belki hiçbir zaman normal olmayacaktı ama özgür olabilirdi. Nadir bir zekâya sahip, insani aydınlanmanın mükemmel örneği olan hocasına bakarken, gerçekler karşısında adamın iki yüzlülüğünü kavradı. "Hayır," dediğinde, daha önce utancıyla cılız sesinin, bütün zayıflıklara karşı isyan ettiğini duyabiliyordu. "Şimdi bakalım."

"Bence–"

"Ah, çok düşünüyorsunuz. Ama yanılıyorsunuz." Elinin sert bir hareketiyle ekranda donmuş görüntüyü işaret etti. "Bunu Morgan Toth yaptı. Bakın şuna. Gerçekler onu o kadar aşıyor ki bu bilgilere ulaşabileceğini hiç sanmazdım. Zeki olabilir ama sığ bir gölden başka bir şey değil. Ama *siz...*" Adam sözünü kesmek üzere ağzını açsa da Eliza onu susturdu. "Sizden daha iyisini beklerdim. *Zihin sarayınızın* koridorlarında dolaşan tanrılarınız var." Lafı gediğine koymuştu. "Ve hepsi koridorlarda birbirleriyle karşılaşmamak için... Yok, neydi o? Hah, ortalık karışmasın diye bilim delegeleriyle karşılaşmamaya çalışıyordu. Bu kadar açık fikirlisiniz, değil mi? Oysa melekleri *gördünüz,* Kimeralar'a *dokundunuz.*" *Kimeralar.* Bu kelime, tıpkı *tanrı yıldızları* gibi kendiliğinden dudaklarından fırlamıştı. Bir tarot kartı daha açılmıştı.

"Gerçek olduklarını biliyorsunuz. Ve eminim ki nereden gelmiş olurlarsa olsunlar, öncesinde *de burada* olduklarını biliyorsunuz. Bütün mitlerimizin ve masallarımızın gerçek bir kaynağı vardır. Sfenksler. İblisler. Melekler."

Adam kaşlarını çatmış dinliyordu.

"Peki, *benim* onlardan birinden gelme ihtimalim söz konusu olunca? Bakın işte bunun delilik olduğunu düşünüyorsunuz! Eliza'yı evine yolla, yardım almasını sağla ve zihin saraylarında dolaşmasına izin verme!" Neşesizce güldü. "Zihin sarayınızda benim gibilere yer yok, öyle değil mi? Hem kara melek de neymiş? Üstelik kıyameti bir *kadın* başlatacak ha? Asıl *sizin* için zor olmalı, doktor."

Adam başını iki yana salladı. Dertli görünüyordu. "Eliza. Hiç öyle değil."

"Ben size *ne* olduğunu söyleyeyim," dedi Eliza. Ama bunu gerçekten yapıp yapmayacağını merak ederek bir saniyeliğine kendini tuttu. *Söyle. Söyle gitsin. Gerçekleri şu kuşkuyla bakan iki yüzlü adamların suratına çarp.* Bir ona, bir ötekine baktı. Dr. Chaudhary'nin hüzünlü düş kırıklığı ve Eliza'nın hezeyanları karşısında asistanının adına duyduğu utancı yansıtan yüzünü, Dr. Amhali'nin katıksız tiksintisini gördü. Gerçekleri açıklamak için mükemmel bir ikili sayılmazdı ama sonuçta bunların hiçbir önemi yoktu. Eliza her saniye kendinden biraz daha emin oluyordu.

"Ailem sefil, acımasız, duygusuz insanlardı," dedi. "Bana yaptıkları için onları hiçbir zaman affetmeyeceğim, ama... haklıydılar." Kaşlarını kaldırıp Dr. Amhali'ye döndü. "Ve evet, gaipten sesler duyuyorum ve bu durumdan nefret ediyorum. Bunların hiçbirine inanmak istememiştim. Bunun bir parçası olmak istememiştim. Zaten bu yüzden kaçtım

ama benim ne istediğimin hiçbir önemi yok, çünkü ben *benim*. Komik, değil mi? Kaderim bu. DNA'm bu." Tekrar Dr. Chaudhary'ye baktı. "Sanırım zihin sarayınızdaki koridorlarda dolaşan Bilim ve İnanç delegeleri bir süre bununla meşgul olacak. Bir *melekten* geliyorum. Bu benim lanet olası genetik kaderim."

47

Elazael Kitabı

Sonrasında pek bir şey olmadı. Kazı alanında kamu önüne çıktıklarında, kınayan kötücül bakışlar Eliza'nın üzerindeydi. Onu arabaya bindirip, kapıyı sertçe üstüne kapatıldıktan sonra eve dönüşte refakat edecek kişiyi beklemek üzere Tamnougalt'a götürülmesi emri verildi. Birkaç saat süren yolda Drâa Vadisi'nin kuru Sahra toprakları her yandaydı. Ve Eliza'nın kendi kendine köpürmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Eh, bir de, bilinen ve gömülen bir sürü şey söz konusuydu.

İşler karışmıştı. Perde, belki sandık, hatta belki dünyanın kapağı açılmıştı. Tek yapması gereken tozu üflemekti. Eliza gülmeye başladı. Arabanın arkasında otururken, kahkahalar yepyeni bir dil olmuştu. Daha sonra ajanlar onu almaya geldiklerinde, şoför yolda olanları açıklayabilmek için bu kahkahaları rapor etmişti.

Eliza gülmeyi *bıraktıktan* sonra olanlar.

*

Vahşi doğanın ortasındaki dev kumdan kalede bir canavar ordusu kurmak dışında derdi olmayan *eski güzel günlerinde* Karou sık sık pas tutmuş bir kamyonet ve saçlarını kapattığı başörtüsüyle alışveriş yapmak üzere upuzun delik deşik toprak yollardan en yakındaki yerleşim birimi olan Agdz'a giderdi. Torbalar dolusu kuskus, kasalar dolusu sebzeler, pıştiği hâlde çiğnemesi zor tavuklar, kralların sofrasını donatacak kadar çok kuru hurma ve kayısı alırdı.

Şimdi gökyüzünden Agdz'a bakıyordu. Hâlâ sıradan bir yerdi. Arkasından gelenlerin farkında olarak kasabanın üstünden geçip yoluna devam etti.

Gidecekleri yer biraz daha ötedeydi ve Agdz'dan çok daha sıradandı. Önce palmiyeleriyle koyu kahverengi toprak üstünde sürpriz yeşillikler sunan vahayı görebiliyordu. Tıpkı geride bıraktıkları gibi oradaki kerpiç duvarlar da ufalanıyordu. Başka bir Kasbah. Tamnougalt. Karou orada bir otel olduğunu hatırlıyordu. Küçük ve tuhaf grupları için sessiz sakin bir oteldi. Aynı zamanda bulmaya çalıştıkları şeye yakın sayılırdı.

"Burada biraz dinlenebiliriz," dedi. "İnternet ve elektrik olmalı. Duş, yatak, su. Yemek."

Yere güve büyüklüğünde vuran gölgeleri aşağı indikçe büyüdü ve sonunda palmiyelerin gölgelerine sığınıp görünmezlik büyülerini kaldırdılar. Karou arkadaşlarına ilk kez görünüyordu. Zuzana ve Mik güçsüz düşmüş gibiydi. Terliydiler, güneşten yanmışlardı ve susuz kalmışlardı. (Kendine not: Görünmezken de güneş yakabiliyormuş.) Ama daha da kötüsü yüzlerine yerleşen burukluk ve gözlerindeki boş bakışlardı. Savaş depresyonu.

Onları da savaşa sokarken aklı neredeydi ki?

Hâlâ Akiva'nın gözlerinde karşılaşabileceği şeyden korktuğu için bu sefer Virko'ya baktı. Kurt'un subaylarından biri olan Virko, aynı zamanda kendisini Kurt'la çukurun başında yalnız bırakanlardan biriydi. O günlerin tek yadigârıydı, evet ama o da geçmişte kalmıştı. Mik'le Zuzana'nın hayatını kurtarmıştı. Uçuş ve savaş için fazlasıyla korkusuz ve sert görünüyordu. Yorgun değildi, güneşten yanmamıştı ama onun da yüzünden bir burukluk ifadesi ve şok okunabiliyordu. Ve Karou, utancın hâlâ orada durduğunu görebiliyordu. Çukurdan bu yana her göz göze gelişlerinde Karou canavarın gözlerinde utanca tanık olmuştu.

Virko'ya bakıp başını salladı. Onu affetmiş miydi? Minnettar mı hissediyordu? Dostluk elini mi uzatıyordu? Karou, bilemiyordu. Yaratık da bir resmigeçit törenindeymiş gibi ciddiyetle başını sallayınca Karou sonunda Akiva'ya döndü.

Portaldan beri ona bakmamıştı. Görünmezlik büyüsünün kalktığı birkaç an onu görmüştü, her saniye varlığını hissetmişti ama ne yüzüne ne de gözlerine *bakmaya* cesaret edebilmişti. Korkuyordu ve korkmakta haklıydı.

Meleğin acısı apaçıktı. O kadar saf bir acı çekiyordu ki Karou'nun hissettikleri ancak yüzeysel kalırdı. Oysa en kötüsü bu bile değildi. Sadece acı olsa Karou ona ulaşmanın bir yolunu bulabilir, tıpkı portalın diğer ucunda meleğin yaptığı gibi onun elini tutabilir, hatta mağarada olduğu gibi yüreğine dokunabilirdi. *Başlangıç biziz.*

Ama neyin başlangıcıydılar? Karou hem merak ediyor, hem terk edilmiş hissediyordu, çünkü Akiva'nın gözlerini su götürmez bir öfke bürümüştü. Meleğin gözlerinde nefret ve intikam arzusu vardı. Korkunç bakışlar karşısında olduğu yerde donakaldı. Marakeş'te onu ilk gördüğünde, soğuk olduğu-

na karar vermişti. İnsanlıktan uzak, zalim biri gibi gelmişti. O zaman gözlerinde tanık olduğu intikam bir alışkanlıktan ibaretti ve öfkesi yılların uyuşukluğuyla buz tutmuştu.

Daha sonra Prag'dayken insanca duygulara yaklaştığını, yüreğindeki buzların çözüldüğünü görmüştü. O zaman pek kıymetini bilememişti, çünkü bunun ne anlama geldiğini ya da onun *nereden* geldiğini bilmiyordu. Şimdiyse çok iyi biliyordu. Çok uzun zaman önce tanıdığı hayat ve umut dolu Akiva yeniden hayat bulmuştu. En azından değişim başlamıştı. Karou hâlâ onun o zamanki gibi gülümsediğini görmemişti. O zamanlar gülümsemesi güneş gibi açar, onu aşkla sarhoş ederdi. Karou önce çakırkeyif olur, sonra mükemmel zarafetteki gülümsemesiyle dünyaya, gökyüzüne, aşka ve *ona* bağlandığını hissederdi. O duygunun yanında her şey soluklaşırdı. Irk hiçbir şeydi, ihanet sadece bir kelimeydi.

Tam o gülümsemenin yine mümkün olabileceğini düşünürken, Akiva'ya bakıyor fazlasıyla yanıldığını anlayabiliyordu.

Anladığı kadarıyla son bir yılda binlerce Piç asker türemişti ama savaşın son darbesiyle sayıları iyice azalmıştı. Artık Kirin mağarasında toplananlar kadar asker vardı. Akiva bütün bu kayıpları yaşamıştı, sonra Hazael'in ölümüyle sarsılmıştı, tam onu da atlatırken, şimdi burada güvende olduğu hâlde muhtemelen geride kalan kardeşlerini de kaybediyordu.

Karou'nun onda gördüğü intikam arzusu hâlâ erimiş bir demir gibi meleğin içindeydi ve bu yanlıştı, olmaları gereken yerde değillerdi ama aynı zamanda kaçınılmaz olduğu açıktı. Brimstone, idamından hemen önce ona, "Kötülüğün karşısında durabilmek için güç gerekir," demişti ama belki bu abartılı bir beklentiydi. En azından Karou buruk bir şekilde

böyle düşünüyordu. Belki güçlü olmak, birinden istenebilecek en zor şeydi.

Yarı ölümün hissi hâlâ yüreğindeydi. Sanki içi boşalmıştı. Yeniden.

Arkadaşlarına dönüp büyük çaba gerektiren düz bir sesle, "Siz ikiniz gidip bir oda ayarlar mısınız? Belki bizi birlikte görmemeleri daha iyi olur."

Zuzana'nın buna eğlenceli bir cevap vermesini ya da otelin kapısına kadar Virko'nun sırtında gitmekle ilgili bir şeyler söyleyeceğini ummuştu ama arkadaşı sadece başını sallamakla yetindi.

"Farkında mısın?" dedi Mik. Cesur bir girişimle Zuzana'nın içindeki gerçek Zuzana'yı uyandırmaya çalışıyordu. "Üç dileğimiz gerçekleşmek üzere! Çikolatalı pastaları var mı bilmiyorum, ama–"

Zuzana onun sözünü kesti. "Dileklerimi değiştiriyorum," diyerek parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir: Arkadaşlarımız güvende olacak. İki: Jael geberecek ve Üç..."

Her ne söylemeye çalışıyorsa, devamını getiremedi. Karou arkadaşını hiç böylesine dalgın ve kırılgan görmemişti. Bu sefer o atıldı. "Üçüncü dilek, yiyecekle alakalı değilse, dilek falan değildir," diye hatırlattı Zuzana'ya nazikçe. "En azından ben öyle duydum."

"İyi." Zuzana derin bir nefes alıp kendini toparladı. "O zaman akşam yemeğinde biraz dünya barışı alabilirim." Boş bakıyordu. İçinde bir şeyler kopmuştu. Bunu görmek Karou'yu kahrediyordu. Bu savaşın eseriydi. Gerçekler her yandan kuşatmıştı. Hayat içinde kendinle ilgili yarattığın portre paramparça olur, yeni portreni tepene asıverirlerdi. Bırak duvara asmayı, bu çirkin şeye bakmak bile istemez-

din, ama başka şansın olmadığını da bilirdin. Gerçekten anlardın.

Artık anladığına göre bundan sonra Zuzana nasıl biri olacaktı?

"Akşam yemeğinde bir porsiyon dünya barışı," diye dalga geçti Mik, kirli sakalını kaşıyarak. "Yanında kızarmış patates veriyorlar mı?"

"Verseler *iyi* olur," dedi Zuzana. "Yoksa gerisin *geri* gönderirim."

Meleğin adı Elazael'di.

Atalarının kurduğu kiliseye -ki tarikat yerine doğal olarak kilise terimini tercih ediyorlardı- Elazael Birliği deniyordu ve aynı soydan gelen her kız çocuğu Elazael adını alıyordu. Ergenlik çağında yeteneğini göstermezse, başka bir isimle tekrar vaftiz ediliyordu. Eliza, son yetmiş beş yılda isminin hakkını veren ilk kız çocuğu olmuştu ve yetişirken sık sık en kötüsünün diğerlerinin kıskançlığı olduğunu düşünmüştü.

Hiçbir şey gözde kıskançlık kadar parlamaz, kıvılcımlar çakmasına neden olmazdı. Bunu ancak yaşayan bilebilirdi. Yeteneğine sahip olabileceklerini bilseler, geniş ailesi tarafından öldürülüp mideye indirileceğini bilerek büyümek gerçekten çok farklıydı.

Birlik, anaerkil bir yapıydı ve Eliza'nın annesi yüce rahibeydi. Tarikata katılanlara kuzen denirken, soydan gelenlere, yeteneğe sahip değilse bile *Elioud* denirdi. Kadim yazıtlardan gelen bu terim, meleklerle insanların birlikteliklerinin ilk meyveleri olan *Nephilimler*'in bir diğer adıydı.

Hem kutsal hem de sonradan yazılan tüm Nephilim kitaplarında, meleklerin erkek olduğu yazıyordu. Sadece

Etiyopyalı Yahudilerin kutsal saydığı Enoch Kitabı, Samyaza denen düşmüş meleklerin liderinin, yüz doksan dokuz düşmüş kardeşlerinin işe koyulmasını istediğini bildiriyordu.

"Bize çocuklar yapın," diye emretmişti. Kardeşleri de onun isteğini yerine getirmişti. Ama hiçbir yerde dünyadaki kadınların bu konuda ne hissettiğinden bahsetmiyordu. Dönemin yazıtlarında bütün annelerin kısrak olarak kullanıldığından ve rahimlerinden fırlayan nesillerden bahsedilmesi hiç şaşırtıcı değildi. Korkunç acılara neden olan bu doğumlarda, Tanrı'nın daha sonra başmelek Cebrail'den yok etmesini isteyeceği devler ve ısırganlar dünyaya gelmişti.

Belki Cebrail, Tanrı'nın emrini yerine getirmişti. Belki gerçekten hepsi gerçekti: Cebrail ve Tanrı, Samyaza ve kardeşleri, bütün o dev gibi ısırganlar gerçek olabilirdi. Kim bilebilir? Elioudlar, saçma buldukları için Enoch Kitabı'nı kale almamışlardı. Eliza hep merak etmişti: Zaten dinler hep bunu yapmaz mı? Birbirlerine kuşku dolu gözlerini kısarak "Kanıtlanamaz dinim, senin kanıtlanamaz dininden daha iyi," derlerdi. "Yersen."

Öyle ya da böyle, eninde sonunda, olan buydu.

Birlik'in kendi kitabı vardı: Elazael Kitabı, tabii ki iki yüz düşen melek olmadığı savına dayanıyordu. Aslında *dört* melek vardı. Bunlardan ikisi dişiydi ve dişilerden biri çok önemliydi. Yüksek mevkilerdeki meleklerin yozluğunun kurbanı olan bu melekler, sakat bırakılmış, bin yıl önce haksız yere Cennet'ten kovulmuşlardı. Üç Düşmüş Melek'in başına ne geldiği ya da kendi soylarını sürdürüp sürdürmedikleri bilinmiyordu ama insanlar arasından kendine bir koca seçen Elazael, son derece doğurgandı.

Tecrit edilmiş bir çocukluk yaşayan ve eksik de olsa eğitim almaya başlayan Eliza, biriyle birlikte olmaya evlilik dendiğini öğrenmişti. Bu sözcük aynı zamanda, çocuk doğurmakla eş anlamlıydı. Çiftleşme. Meyve verme. *O işi yapmak.* Sonuç olarak evlilik kelimesini ne zaman duysa aklına ilk olarak seks geliyordu ve Washington'da yaşarken evlilik kelimesini sık sık duyuyordu.

Ataerkil Enoch ya da benzer özellikler gösteren Yaradılış kitaplarının aksine Elazael Kitabı'nda melek tohumu *atan* değil, alandı. Melek anneydi, bir rahimdi ve doğası gereği olsa gerek doğurduğu bebekler canavarlara benzemiyordu.

En azından fizyolojik açıdan.

Elazael Kitabı, on sekizinci asrın sonlarına kadar kayıt altına alınmamıştı. Bu işi yapan, çoğu kendisi gibi serbest kölelerden oluşan yaklaşık sekiz yüz müridiyle kiliseyi büyüten ve anaerkil klanda evlenen, Seminole Gaines adında karizmatik bir vaizdi. Elazael'i, "Abanoz kadar koyu tenli ve gözlerinin akının yıldız ateşi kadar beyaz," olarak tarif etmişti. Gerçi doğumundan sekiz yüz yıl sonra melekle ilgili yazdıklarını bir kaynağa dayandırmak zordu. Siyah bir melek anne, yok, daha doğrusu, *düşmüş* siyah bir melek anne gibi büyük bir delaletin ötesinde kitap fazlasıyla Ortodoks sayılabilirdi. Hatta İncil'in destansı bir versiyonu olduğu bile düşünülebilirdi.

Eh, yani buzdolabı kapıları gibi destanlar da on sekizinci yüzyılın sonlarında popüler olsaydı, böyle düşünülebilirdi.

Her hâlükârda Eliza'nın mirasıyla ilgili öğrenmek istedikleri, Elazael Kitabı'nda yer almıyordu. En azından bu versiyonunda. Gerçek Elazael Kitabı ondaydı.

Gerçek kitap onun içindeydi. Sadece aynı kandan gelenlerde olsa da kanından değildi. Aslında kitap, dünya üzerindeki

hiçbir anatomi çiziminde gösterilmeyen, ruhla bedeni yaşamı birbirine bağlayan hayat bağına kodlanmıştı. Dümdüz yolda arabanın arkasında otururken bile bunu bilmiyordu.

Kendisinden önceki bütün elçiler bir anda bir delilik hâli gibi içine doğdu.

48

Açlığın Boyutu

Tamnougalt'ta kızarmış patates yoktu ve Zuzana'ya göre misafir ağırlama kurallarını hiçe sayarcasına, sıvı formu dışında çikolata da yoktu ve sıcak çikolata şu anda tatlı krizini çözecek gibi değildi. Yine de Zuzana eski Zuzana gibi bu tür şeyler için yanıp tutuşsa da eski Zuzana kadar şikâyet edecek kadar kendisi değildi.

Bir daha hiç eskisi gibi olmayacağım, diye geçirdi içinden somurtarak. Yeni geldikleri Kasbah'daki bir terasta bulduğu bir gölgelikte oturuyordu. Eh, aslında Kasbah yeni sayılmazdı. Sadece onun için yeniydi. Fazlasıyla Canavar Kalesi'ni hatırlatan bu yerde, çok havalı görünen deri terlikleriyle dolaşan insanları izlemek tuhaftı. Berberi davulları, tozlu kilimlerin üzerine atılmış büyük yün minderler, yıllardır dibine akmış kalın mumlar gibi ortamı sıcaklaştıran, ev hissi veren dekoratif unsurlar da vardı. Ah, tabii elektrik ve su da. Bir tür medeniyet sayılabilirdi.

Yine de Zuzana'ya göre akan hiçbir su, Kirin mağaralarındaki termal havuzların suyuyla bir değildi. Karou, Mik'le onu

havuzda yalnız bıraktığında, dünya insanlarını mağaralara getirip şifa bulmalarını sağladıklarını hayal etmişlerdi. İnsanları Fırtına Avcıları'nın sırtında taşır, eski aile odalarındaki yepyeni kürklerin üzerinde uyuturlardı. Mum ışığı, rüzgârın şarkısı, büyük mağaradaki sarkıtların altında devasa bir açık büfe... Birine böyle bir deneyim yaşatabilmek. Üstelik Zuzana insanlardan hoşlanmazdı! Muhtemelen böylesi bir hayal kurmasında Mik'in, hiçbir kötü niyet içermeyen masajı etkili olmuştu.

Şimdi de çatıdaki terasta baş başa oturuyorlardı. Diğerleri aşağıda odalarına çekilmiş, saklanıyor, uyuyor, araştırma yapıyorlardı. Yemek bulma işini Mik'le Zuzana üstlenmişlerdi, o yüzden buradaydılar, muşamba masa örtüsüne yaydıkları menüleri inceliyorlardı.

Savaşla ilgili konuşmamışlardı. Zaten söylenecek ne vardı ki? Hey, Virko o meleği nasıl parçaladı ama? Ağır ateşte pişmiş, eti kemiğinden sıyrılmaya hazır tavuk gibi paramparça etti! Zuzana bunları konuşmak istemiyordu, dahası kaçışları sırasında gördüklerinden bahsetmek ya da Mik'in de görüp görmediğini anlamak için karşılaştırma yapmak da istemiyordu. Konuşsalar her şey gerçek olacaktı. Diriltme kolyesini kendi elleriyle dizdiği Uthem'in yarım düzine Dominyon tarafından saldırıya uğraması... Issa'yı portaldan geçiren Dashnag oğlanı Rua... Kaçını konuşacaklardı?

"Biliyor musun?" dediğinde, Mik soran gözlerle başını kaldırdı. "Dırdırlanmak en doğal hakkım. Çikolata yokluğunda dırdırlanamayacaksan yaşamanın ne anlamı var? Bu nasıl bir hayat olur?"

"Sönük bir hayat," dedi Mik. "Ama çikolata yokluğu da nereden çıktı?" Parmağıyla menüyü işaret ediyordu.

"Sakın benimle oyun oynama."

"Çikolata konusunda asla şaka yapmam," diyen Mik, elini kalbine götürdü. "Bak. Bir sayfayı atlamışsın."

Gerçekten de öyleydi. Mik'in siyah-beyaz menüsünde beş dilde birden yazılmıştı. Sanki çikolata evrensel bir kelime değilmiş gibi!

Gateau au chocolat
Torta di cioccolato
Pastel de chocolate
Schokoladenkuchen
Çikolatalı pasta

Fakat siparişlerini almak üzere garson gelip de Zuzana, "Önce çikolatalı pasta istiyoruz, diğerlerini sonra yiyeceğiz, önce pastayı getirin, tamam mı?" dediğinde, delikanlı pasta kalmadığını söyledi. Zuzana büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu.

Ama aynı zamanda içinde bir şeylerin sonsuza kadar değiştiğini de hissetti. Çünkü pasta olmaması o kadar da önemli değildi. Hayata bakışı tamamen yeniden şekillenmişti ve az önceki dırdırlanma hevesi geri kaçmıştı. "Tüh," dedi. "Ama sanırım pasta yemeden de yaşayabiliriz."

Mik'in kaşları havaya kalktı.

Siparişlerinin odalarına getirilmesini istediler. Garson kebap, çömlek yahnisi, ekmek, omlet, meyve ve yoğurttan oluşan siparişin porsiyonlarından emin olmak için üç kere sormak zorunda hissetti. "Ama bu, yirmi kişilik," deyip duruyordu.

Zuzana ona boş boş baktı. "*Açım.*"

*

Eliza artık gülmüyordu. Dahası konuşuyordu. Yani öyle sayılırdı.

Şoför, upuzun düz yolda gaza basarken, onun sesini bastırmak için telefona bağırıyordu. "Ona bir şey oldu!" diyordu. "Bilmiyorum! Duymuyor musunuz?" Eliza'nın gevelemelerini duysunlar diye kolunu arkaya uzattığında bir an için direksiyon hâkimiyetini kaybeder gibi oldu, sonra lastikleri öttürerek tekrar yola döndü.

Arka koltuktaki kız oklava yutmuş gibi dimdik oturuyordu. Gözleri boş bakıyordu ve durmaksızın konuşuyordu. Şoför bu dili tanımıyordu. Arapça, Fransızca ya da İngilizce değildi. Almanca, İspanyolca ya da İtalyanca da olmadığından emindi. Kızın konuştuğu dil tamamen farklıydı, bu dünyadan bile olmayabilirdi. Bir flüt fısıltısı gibiydi ve genç kadın, sanki bedeni işgal edilmiş gibi ellerini ağır ağır öne geri oynatıyordu.

"Duydunuz mu?" diye bağırdı yine şoför. "Onu ne yapayım?"

Gözleri deli gibi bir yola, bir dikiz aynasına kayıyordu. Dikiz aynasında, gördüğü şeyi anlamak için dört beş kez tekrar tekrar bakması gerekti. Yine de gözlerine inanamıyordu.

Eliza'nın elleri, sanki havada süzülüyormuş gibi hafifçe aşağı yukarı oynuyordu.

Çünkü gerçekten de havada süzülüyordu.

Adam frene asıldı.

Frenin etkisiyle Eliza öndeki koltuğa çarpıp yere yığıldı. Artık konuşmuyordu. Arabanın kuyruğu savrulup sarsıldığında Eliza'nın hareketsiz bedeni de sarsıldı. Şoför aracı yolda sabitlemek için çırpınıyordu, sonunda acı bir frenle durduğunda toz dumanın içinde dışarı fırlayıp kızın kapısını açtı.

Eliza baygındı. Şoför panikle bacağını sarstı. "Hanımefendi! Hanımefendi!" Sonuçta o bir şofördü. Deli kadınlarla ne yapılması gerektiğini hiç bilmezdi, üstelik şimdi onu öldürmüş olabilirdi.

Kız kıpırdadı.

"Elhamdülillah," diye nefesini saldı adam. *Allah'a şükürler olsun.*

Ama şükran duygusu uzun sürmedi. Burnundan akan kan ağzına, oradan da çenesine süzülen Eliza biraz sonra kendini zorlayarak da olsa doğruldu ve doğrudan o kulağa dünya dışı gibi gelen dilde bir şeyler söylemeye başladı. Şoför daha sonra, anlamasa da duyduğu şeylerin yüreğini parçaladığını söyleyecekti.

"Roma," dedi Karou, Zuzana'yla Mik odaya girer girmez. "Melekler Vatikan'da."

"Eh, gayet mantıklı," diye yanıtladı Zuzana. İtalya'nın çikolata memleketi olduğuna dair ilk mutlu düşüncesini dile getirmemeye karar vermişti. "Silahları almışlar mı?"

"Hayır," diyen Karou, endişeli görünüyordu. Eh, endişe, bakışlarındaki bir sürü başka şeyden sadece biriydi. Üstüne yorgunluk, bitkinlik, moralsizlik ve yalnızlık eklenebilirdi. Yine omuzları çökmüştü, başı eğikti ve Akiva'ya sırtını döndüğü Zuzana'nın gözünden kaçmamıştı.

"Büyükelçiler ve içişleri bakanları falan, sıkıntıdan bayılana kadar meseleyi tartışıyorlar," diye açıkladı. "Bazıları meleklere silah verilmesini onaylarken, bazıları karşı çıkıyor. Belli ki Jael yeterince iyi izlenim bırakamamış. Öte yandan halktan bazı gruplar destek ve *cephanelerini* vermek üzere sıraya girmiş durumda. Meleklerle görüşme istekleri şimdiye kadar

reddedilmiş. En azından resmi ağızlar bunu söylüyor. Jael'e mesaj göndermek için Vatikan'da birilerine rüşvet verenler olmuştur mutlaka. Bu gruplardan birisi, ciddi cephaneye sahip Floridalı bir melek tarikatı." Sözlerini değerlendirircesine bir süre sustu. "Hiç de korkunç değilmiş."

"Bunları nereden öğrendin?" dedi Mik hayretle.

"Sahte büyükannem," diye yanıtladı Karou, duvardaki telefonu işaret ederek. "Bağlantıları güçlüdür." Zuzana, Karou'nun sahte büyükannesini biliyordu. Belçikalı madam, uzun yıllar önce Brimstone'un güvenini kazanmıştı ve tanıdıkları arasında Karou'nun gerçek bir ilişki kurduğu tek insandı. Deli gibi zengindi. Zuzana hiç tanışmamış olsa da ona karşı sıcak hisler beslemiyordu. Karou'ya gelen Noel kartlarını görmüştü. Hepsi ancak bir bankanın gönderebileceği kadar kişiseldi ve Zuzana arkadaşının daha fazla ilgi için yanıp tutuştuğunu bildiğinden onu hayal kırıklığına uğratan herkesin ensesine şaplağı indirme arzusu duyardı.

Karou'yla Mik'in Esther hakkındaki konuşmasını yarım kulakla dinledi. Bunun yerine Akiva'yı izliyordu. Melek, pencerenin geniş girintisine oturmuş, panjurları arkasından kapatmıştı. Kanatları sönüktü.

Meleğe bakan biri, beynini gördüklerine inandırmak zorunda kalırdı. Akiva'ya bakmak cidden tuhaf bir şeydi. Zuzana, gözünün önünde olduğu hâlde onun photoshop'la oraya kondurulmadığına kendini ikna etmek zorunda kalıyordu. Bir an için göz göze geldiklerinde, her seferinde olduğu gibi girdiği şoku atlattıktan sonra Zuzana'nın içine bir hüzün çöktü.

Karou ve Akiva için hayat hiçbir zaman kolay olmayacaktı. İlişkileri, kurşun yağmurunda dans etmek gibi bir şeydi.

Tabii bir ilişkiden bahsetmek mümkünse. Artık tekrar anlaşmaya başladıkları düşünülürken, aralarında matemden yeni bir perde çekildiği açıktı.

Perdeyi açamazdı, çünkü matem inat ederdi. Ama içinden geçilebilirdi, öyle değil mi? Acı çekeceklerse bile en azından *birlikte* çekmeleri gerekmez miydi? Zuzana böyle düşünüyordu.

Kapı çalınıp yemekleri geldiğinde, belki yardım edebileceğine karar verdi. Hiç olmazsa fiziksel bir yakınlaşmaya neden olabilirdi.

"Bir saniye," diye seslendi. "Siz üçünüz banyoya. Siz burada yoksunuz, unuttunuz mu?"

Görünmezlik büyüsü yapmanın daha kolay olacağı tartışılırken fısıltılar odada uçuştu ama Zuzana hiçbirini dinlemedi. "Devasa bir Kimera odanın yarısını kaplarken, bir melek pencerenin kenarına tünemişken ve yatakta başka bir kız otururken yemekleri nereye koyacaklar? Görünmez olsanız bile yer kaplıyorsunuz. Hem de neredeyse odanın *tamamını*."

Böylece diğerleri harekete geçtiler. Oda küçük, banyo odadan da küçüktü ve Karou'yu sırtından itip Akiva'ya attığı otoriter bir bakışın ardından başıyla içeri girmesini işaret ettikten sonra ikisini duş kabinine sıkıştırdığında Zuzana iyi bir karar verdiğinden emindi. Çünkü onlar duş kabinine girmese, Virko banyoya sığmayacaktı. Çok mantıklıydı.

Banyonun kapısını kapattı. Bundan sonrası onlara kalmıştı. Her şeyi Zuzana'dan bekleyemezlerdi ya!

49

Gönüllüler

"Sabır, sabır."

Razgut, yarım gün önce Jael'e bunu tavsiye etmişti. *Sabır.* Gerçi bunu söylerken kendisi bile *sabırsızlanıyordu.* Gelişlerinin üzerinden iki tam gün geçmişken şimdi sabırsızlık bir bıçak kadar keskindi. Jael'in beklentilerini yatıştırmıştı ama içten içe kendisi de endişelenmeye başlamıştı.

Gönüllüler nerede kalmıştı? Yanlış mı hesaplamıştı? Bu tamamen onun planıydı.

Sen bütün muhteşemliğinle karşılarına çık, demişti Jael'e. *Sonra sana istediğini vermek için kapına yığılacaklar. Ah, devlet başkanları, başbakanlar değil, Papa bile değil. Evet, onlar da önüne kırmızı halılar serecekler. Saygıda kusur etmeyecekler ama konu gizemli bir lejyonu silahlandırmaya gelince güçlüler önlem almaya çalışacaktır. Kaşlar sorgularcasına kalkacaktır. Tekrar değerlendireceklerdir.*

Komiteler.

Ah, bana yarı deli katil bir tiran yeter, diye geçirmişti içinden Razgut. *Yeter ki komiteler uzak dursun!*

Ama başkanlar, başbakanlar ve dini liderler kendi çaplarında eğlenirlerken, dünyanın daha hızlı, daha karanlık akımları devreye girecekti. Özel gruplar, çılgınlar, cehennem ateşinin peşinden koşanlar, kıyamet müjdecileri... Onlar sıraya girecek, tekliflerde bulunacak, rüşvetler verecek, bedeli ne olursa olsun meleklere mesaj göndereceklerdi. *Bizi alın! Önce bizi alın! Dünyayı yakın, günahkârların derisini yüzün, sadece bizi alın!*

Jael, nefret dolu mizacıyla süitin şatafatlı odalarında volta atıyor, hareket etmediğindeyse buz gibi sessizliğinde lanetler okuyordu. Neyse ki küfürlerini alçak sesle savuruyor, dindar ev sahiplerinin kuşkulanmasına neden olabilecek herhangi bir melek-dışı davranışından kaçınıyordu. Yeri geldiğinde rolünü iyi oynuyordu. Diplomatik duruşunu koruyor, şölenlere katılıyor, baş döndürüyordu. Katolik Kilisesi, gösterişe tantanayla karşılık vermekte iddialıydı ve kostümleriyle öne çıkıyorlardı. Razgut, Jael'in sırtında bir törene daha katılıp gösterişli cübbesiyle yaşlı adamın Latince konuşmasını bir kez daha dinlerse çığlık atmaktan korkuyordu.

Sırf ortalığı şenlendirmek için çığlık atıp herkese kendini gösterebilirdi.

O yüzden Papalık Sarayı hizmetkârlarından biri kapıda ayaklarını sürüyerek dans edercesine girdiğinde içini gıdıklayan bir umut dalgası hissetti.

Bir adım ileri, bir adım geri, kollar tavuk gibi çırpılır. Adam, süite gelip ihtiyaçları olup olmadığını öğrenmek üzere onaylanmış birkaç kişiden biriydi ve *kutsal şahsiyetler* karşısında gözlerini yerden ayırmıyordu. Adam ne zaman gelse Razgut, görünmezlik büyüsünü kaldırsa bile odada olduğunun farkına varılmayacağını düşünürdü. Hizmetkârlar

böylesine saygılı davranıyordu. Âdeta hayalet gibiydiler. Gerçi ölümden sonra hayat aklına gelince Razgut'un tepesi atıyordu.

Belki de tepesini asıl attıran Papalık Sarayı mutfağından çıkanlardı.

Neredeyse bir asırdır midesini zengin yiyeceklerle şımartmamıştı ve şimdi aşırı çalışan bağırsaklarının yarattığı rahatsızlığa rağmen kendini yemekten alamıyordu. Belki yakında rahatlardı.

Ya da rahatlamazdı.

Hizmetkâr öksürerek boğazını temizledi. Kapıda dururken bile kalp atışları duyulabiliyordu. Dominyon muhafızlar arkasında heykel gibi kıpırdamadan duruyordu, Jael ise özel odasında dinleniyordu. Razgut, konuşmayı düşündü. Gaipten gelen bir ses, adamın gün içinde yaşadığı en tuhaf olmazdı. Ama konuşması gerekmedi. Adam cesaretini toplayıp hafifçe doğruldu, kolalı ve tertemiz ceketinin cebinden bir zarf çıkararak yere bıraktı.

Bir zarf.

Razgut, gözünü zarfa dikmişti. Ne olabileceğini biliyordu. Umutları yeşerdi.

Sonunda.

Gerçi bir dakika sonra hizmetkâr gitmiş, Jael çağrılmış, Razgut tekrar görünür olmuştu. İkram masasının üzerine yayılmış zarfı elinde tutarken, rahatlamış ve merakta olduğu hâlde, hiç ipucu vermiyordu. Kâğıt inceliğindeki *prosciutto* dilimini ağzına atıp, odadakilerin lezzetli bulduğunu anlaması için şapırtılarla yedi.

"Eee, ne diyor?"

Jael sabırsızdı. Jael buyurgandı. Razgut, onun insaflı olduğunu düşünüyordu.

"Bilmiyorum," dedi hem sıradan bir şey söylüyormuş gibi hem de içtenlikle. Zarfı henüz açmamıştı. "Muhtemelen hayranlarınızdan gelen bir mektuptur. Herhâlde bir vaftiz törenine çağrılıyorsunuzdur. Ya da evlilik teklifidir."

"Oku," diye emretti Jael.

Razgut bir cevap düşünüyormuş gibi bir süre sustu, sonra osurdu. Suratını iyice ekşitmişti. Zorlanmış olsa da ödülü odaya dalga dalga yayılan koku oldu. İmparator'un hiç komik bulmadığı açıktı. Son derece sinirli olduğu zamanlardaki gibi yara izi bembeyaz oldu. İyi yanından bakılırsa, dişlerini sıkması, etrafa tükürükler saçmasına engel oluyordu.

"Oku," dedi yine, tehditkâr sayılabilecek alçak bir sesle. Razgut, dayağın eşiğinde olduğunu biliyordu. Jael'in istediğini şimdi yaparsa, birkaç tekmeden kurtulmuş olabilirdi.

"İşimi zorlaştırma," demişti Jael. "Ben de hayatını cehenneme çevirmeyeyim."

Ama her şey *kolay* olduğunda nasıl eğleneceklerdi? Razgut, hâlâ şansı varken avuç dolusu *prosciutto* dilimlerini ağzına attığında Jael, küçük bir baş hareketiyle dayak emri verdi.

İkisi de bunun bir sonuç vermeyeceğini biliyordu. Sadece günlük oyunlarını oynuyorlardı.

Dayak meselesi halledildikten sonra Razgut'un yeni yara berelerinden beş asırlık koltuğun en iyi kalite ipek minderlerine kan sayılamayacak sıvılar damlarken, Jael tekrar denedi.

"Uzak Adalar'a varıp Stelyalıları sokaklarda yere sermeden önce, onlardan bir iyilik isteyebilirim. Herkes sonunda umuda kapılır."

Razgut'un sırıtışı şeytaniydi. *Tabii yapabilirsen*, diye geçirdi içinden.

Yine de İmparator'un hayallerini yıkmadı.

Yüzüne hiç yakışmayan zarafet maskesini korumakta zorlandığı çok belli olan Jael devam etti. "O zamanla şimdi arasında, *biri* yardım etmek için elinden geleni ardına koymazsa, bu iyiliği onun adına yapmaya razı gelebilirim. Bahse girerim, seni tamir etmek, Stelyalıların başaramayacağı iş değildir."

"Ne?" İsmi söylenmiş güzellik kraliçeleri gibi şaşıran Razgut, elleriyle yanaklarını tuttu. "*Ben* mi? Gerçekten mi?"

Jael, dalga geçildiğini gözden kaçıracak kadar aptal değildi, dahası düşmüş yaratığa can sıkıntısı göstermeyecek kadar aklı vardı. "Ah, benim hatam. Teklifimle ilgileneceğini sanmıştım."

Razgut gerçekten de teklifle ilgilenebilirdi. Ama önemli bir nokta vardı. Eh, iki önemli nokta dense yeriydi. Birincisi çok önemliydi: Jael yalan söylüyordu. Yalan söylemese bile zaten Stelyalılar asla düşmanlarına iyilikte bulunmazlardı. Razgut onları çok öncelerden hatırlıyordu ve hafife alınmayacak düşmanlar olduğunun farkındaydı. Hayal etmesi zor olsa da Stelyalıları yendiklerindeyse, bu halk acı çekmektense kendi kendini yok etmeyi tercih ederdi.

"Ben başka bir şey hayal ediyordum," dedi Razgut.

"Neymiş o?"

Eretz'e dönmek için mavi saçlı şeker kızla yaptığı pazarlık da çok basitti. Uçmak? Evet, uçmak pazarlığın bir parçasıydı. Tekrar bir bütün olmak? Perişan hâldeki kanatları ve bacaklarının iyileşmesinin hiç de kolay iş olmadığının farkındaydı. Yürekten dilediği şey çok daha basitti. "Eve dönmek istiyorum," dedi. Sesindeki alışıldık alaycılığı ya da iğnelemeleri yoktu. Her zamanki gibi söylediklerinden iğrenç bir keyif almıyordu. Sözleri kendi kulağına bile çocukça gelmişti.

Jael, gözlerini kırpıştırarak ona bakakaldı. "Kolay iş," dediğinde, Jael ona bugüne kadar her ne yapmış ya da söylemiş olursa olsun, Razgut asıl şimdi ensesine şaplağı indirmek istiyordu. İçindeki boşluk öylesine ağırdı ki Jael'in bunun farkında olmadığını kendine hatırlatmak için derin derin nefesler almak zorunda hissetti. Kimse farkında değildi.

"O kadar kolay değil," dedi. Üç Kere Düşmüş Razgut'un adı gibi bildiği bir şey varsa, o da asla eve gidemeyeceğiydi.

İmparator'a işkence etme arzusundan vazgeçmekten ziyade kendi sıkıntısını gizlemek için mektubu açtı. O da ne yazdığını merak ediyordu. Kimden gelmişti? Ne tür bir teklif içeriyordu?

Zamanı gelmiş miydi?

Bu içini sızlatan bir düşünceydi. Jael'in artık ihtiyacı kalmadığını anladığı anda onu öldüreceğinden emindi ve hayat en umutsuz anlarda yaşama arzusuna kanca atardı. Sürgündeki melek, titreyen parmaklarının izin verdiği ölçüde karşısındakini delirten bir yavaşlıkta kusursuz bir şekilde sayfaları düzeltti.

Son derece kaliteli bir kâğıttaki yazıların, Latince düzgün bir şekilde yazıldığını gördü. Sonra Jael'e gelen ilk gönüllü teklifini okudu.

50

Mutluluk Bir Yere Gitmeli

Çok yaklaşmışlardı ve durum çok garipti. Hatta saçma bile denilebilirdi. Duşun vanası Karou'nun sırtına batıyordu, Akiva'nın kanatları kapıya sıkışmıştı ve Zuzana'nın entrikası çok açıktı. Arkadaşı hem tatlı hem de son derece tuhaf bir girişimde bulunmuştu. Bir kıvılcım çakması amaçlandıysa bile sadece Karou'nun yanakları bu kıvılcıma tepki veriyordu. Yüzü kızarmıştı. Bulundukları alan çok dardı. Akiva, dev kanatları yüzünden ona iyice yaklaşmıştı ve delirtici bir dürtüyle ikisi de aralarındaki küçücük boşluğu korumak için ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı.

Tıpkı asansördeki iki yabancı gibiydiler.

Öte yandan zaten yabancı değiller miydi? Aralarındaki çekim çok güçlüydü, ikisinin birbirini tanıdığını düşünmek işten bile değildi. Daha önce asla böyle şeylere inanmayan Karou, şimdi ruhlarının daha önceden tanıştığını düşünmeye eğilimliydi. Akiva bir keresinde, "Ruhun benimkine şarkı

söylüyor," dediğinde Karou bunu ta içinde hissetmişti. Ama şu anda birbirlerini tanıdıkları pek söylenemezdi. Birbirleri hakkında öğrenecekleri çok fazla şey vardı ve Karou bunları öğrenmek için can atıyordu, fakat böyle zamanlarda bu nasıl gerçekleşebilirdi ki? Katedralin tepesinde oturup sıcak ekmeklerini yerken güneşin doğuşunu seyredemezlerdi ya!

Şimdi âşık olma zamanı değildi.

"Siz ikiniz orada rahat mısınız?" diye sordu Virko. Sesini iyice alçaltmıştı, fısıltıdan biraz daha yüksekti. Karou, oda servisi için gelen görevlinin onu duyup banyoda kimin olduğunu merak etmesinden korktu. O anda işler biraz daha saçmalaştı. Olan biten her şeyin yanı sıra üstlendikleri görev düşünülürse, banyoya tıkışmış, otel görevlisinden saklanıyorlardı.

"İyi," diye yanıtladı, bir parça boğuk bir sesle. Yalandı. İyi olmaktan çok uzaktı. Daha söylerken bile üstünkörü bir cevap verdiğinin farkındaydı. Umursamıyormuş gibi. Akiva'nın yanlış anlamasından endişelenerek ona doğru kaçamak bir bakış fırlattı. *Ah, tabii, iyiyiz, hava da çok güzel. Senden n'aber?* Oysa yine yeniden gördüğü tek şey, Akiva'nın gözlerindeki acı ve öfkeydi. Hemen başını çevirdi. *Akiva, Akiva.* Mağaradayken büyük meydanın iki ucundan gözleri buluştuğunda, aralarındaki iki taraftan askerlere, havada asılı duran kine, sırlarına ve yüklerine rağmen, o kadar uzaktan bile bakışmaları dokunmaktan farksızdı. Şimdi öyle değildi. Aralarında küçücük bir boşluk olduğu hâlde göz göze gelmeleri âdeta pişmanlık içeriyordu.

"Pişmanlığın çocukları," dedi sesli bir şekilde. Eh, aslında bir fısıltıydı. Akiva'ya tekrar göz attı. "Hatırlıyor musun?"

*

"Nasıl unutabilirim?" diye yanıtladı Akiva, yüreğindeki sızı sesini çatlatırken.

Madrigal hikâyeyi, âşık oldukları gece anlatmıştı. Her kelime, her dokunuş, her gülümseme, her nefes hâlâ aklındaydı. Şimdi geriye bakmak, kapkaranlık bir tünel olan hayatının en ucunda parlayan rengârenk ışığa bakmak gibiydi. Galiba o gece, bütün mutluluğunu sarıp sarmalayarak sakladığı yerdi.

"Bana berbat bir hikâye olduğunu söylemiştin," dedi Karou.

Kimeralar'ın varoluşlarıyla ilgili bir efsaneden bahsediyordu. Sözüm ona Kimeralar ayın gözyaşlarından, meleklerse acımasız güneşin kanından geliyorlardı. "Öyle," dedi Akiva. Daha önce bunu söylemiş olmaktan nasıl nefret ettiyse, Thiago'nun Karou'ya yaptıklarını öğrendiğinden beri bin kat daha fazla nefret ediyordu.

"Öyle," dedi Karou da. "Seninki de berbattı." Melek efsanesinde Kimeralar, karanlıkta yüzen devasa canavarların gölgelerinden geliyorlardı. "Ama verdiği his doğru," diye devam etti. "Şu anda ikisini birden hissediyorum: Hem gözyaşı hem de gölge."

"Efsanelere inanacak olursak, kan bana çok uyuyor."

"Ve ışık," diye ekledi Karou, yumuşacık bir sesle. Sanki kabinin hemen dibindeki Virko onları duyamayacakmış gibi fısıldaşıyorlardı. "Sizin efsaneniz bizimkinden daha insaflıydı. Biz kendimizi kederden var ettik. Siz asil bir amaçla tanrıların suretinden geldiniz. Dünyalara ışık getirmek için doğdunuz."

"Ama karanlığa boğduk," dedi Akiva.

Karou hafifçe gülümsedi, sonra buruk bir kahkaha attı. "Bak buna hayır diyemeyeceğim."

"Efsane aynı zamanda dünyanın sonuna kadar düşman kalacağımızı söylüyor," diye hatırlattı Akiva. Bunu ilk anlatışında ilk sevişmelerinin ardından çırılçıplak, birbirine sarılmış yatıyorlardı. O sırada dünyanın sonu, ağlayan aylar kadar uzak gelmişti.

Ama şu anda Akiva, dünyanın sonunu omuzlarında hissedebiliyordu. Umutsuzluk bütün ağırlığıyla üstlerine çullanmıştı. Hangi noktada kurtaracak bir şey bırakmadıklarını merak ediyordu.

"O yüzden kendi efsanemizi yarattık," dedi Karou.

Akiva hatırlıyordu. "Bulmamızı bekleyen, mutluluğumuzla dolduracağımız cennet. Hâlâ buna inanıyor musun?"

Karou, aslında birbirine sarılmış âşıkların aptalca hayalinden başka bir şey değilmiş gibi konuşmuştu. Oysa yapmak istediği bu değildi. Liraz onu mutluluk dalgınlığına kapılmakla suçladığında, daha bir gün önce kendisi de bu cennete *inanıyordu.* Liraz haklıydı. Karou'yla banyo yaptıklarını hayal etmemiş miydi? Sırtı göğsündeyken ona sarılmak, öylece sarılmak ve suda yüzen saçlarını izlemek istememiş miydi?

Yakında, diye düşünmüştü, *bunların hepsi mümkün olacak.*

Sabah mağaradan ayrılırken, ordularının birlikte uçtuğunu gördüğünde çok daha inanıyordu. Onlara ait bir yerleri, bir yuvaları olacağına inanmıştı. Akiva'nın yuva diyebileceği bir yeri olmamıştı hiç. Barakalar, savaş çadırları, ondan önce de kısa süren çocukluğundaki haremden başka bir şey bilmemişti. Öyle büyütülecek bir hayal değilmiş gibi gerçekten de bu basit özlemi gözünde canlandırmıştı. Bir yuva. Bir ev. Bir kilim, yemeklerini yiyebilecekleri bir masa, sandalyeler. İkisi baş başa, mum ışığında masanın üstünde el ele tutuşmuşlar, sadece birbirlerine dokunup konuşuyor, her geçen saniye bir-

birlerini daha yakından tanıyorlardı hayalinde. Ve kapıları dünyaya kapalı olacaktı, onlara ait şeyleri koyabilecek bir yerleri olacaktı. Akiva, o şeylerin ne olabileceğinden pek emin değildi. Hayatı boyunca kılıçlarından başka eşyası olmamıştı. Ev hayatını gözünde canlandırabilmek için tek çaresi, meleklerin bir zamanlar yakıp yıktığı Kirin mağaralarındaki kırık dökük eşyaları hayalindeki eve yerleştirmek olabilirdi.

Çanaklar, pipolar, bir tarak, bir çömlek.

Ve bir yatak. Bir yatak ve üstlerine örtecekleri, sadece onların olan bir battaniye. Bu öylesine basit bir hayaldi ki Akiva'nın savaştan sonra gerçek *biri* olabileceğine dair inancı bu hayalle somutlaşıyordu. Bu sabah mağaradan uçmadan önce, bunun olabileceğine yürekten inanıyordu.

Evlerinin nerede olabileceği ya da kapıdan çıktığında kiminle karşılaşacağı üzerine kafa yormamıştı ama şimdi gözünde canlandırdığında küçücük, sessiz sakin cennet düşlerinde karşısına çıkacak manzarayı görebiliyordu.

Her yerde cesetler vardı.

"Cennet değil," dedi Karou tereddütle. Yüzü tekrar kızarırken gözlerini kısa bir an için yumdu. Ona bakan Akiva, kızın maviye çalan titrek kirpiklerine takıldı. Karou gözlerini tekrar açtığında, bakışları tekrar birleştiğinde birden irkilmişti. Neredeyse gözbebeğini yutan kapkara, dipsiz bakışları endişeyle, Akiva'nın acılarına denk gelen bir acıyla ama aynı zamanda güçle doluydu.

"Bizi bekleyen bir cennet olmadığını biliyorum," dedi. "Ama mutluluğun bir yere gitmesi gerekiyor, öyle değil mi? Bence Eretz bir parça mutluluğu hak ediyor, böylece..." Utanmıştı. Aralarında hâlâ bir boşluk vardı. "Kendi mutluluklarımızı, buna ihtiyaç duymayan sıradan bir cennete değil,

oraya götürebiliriz." Duraksayarak meleğe baktı. Baktı, baktı, olağanüstü gözleriyle kendini anlattı.

Akiva'ya, sadece Akiva'ya anlatıyordu.

"Sence?"

"Mutluluk," dediğinde kelime ağzından belli belirsiz bir inanamama tınısıyla öylesine nazikçe çıkmıştı ki duyan biri mutluluğun tıpkı tanrılar ve canavarlar gibi hayal ürünü olduğunu sanırdı.

"Pes etme," diye fısıldadı Karou. "Hayatta olduğuna sevinmekte yanlış bir şey yok."

Bir sessizlik olduğunda Akiva'nın söyleyecek söz bulmakta zorlandığı anlaşılıyordu. "Sürekli hakkım olmayan ikinci şanslarla devam ediyorum," dedi sonunda.

Karou hemen yanıtlamadı. Meleğin omuzlarındaki suçluluk duygusu yükünün farkındaydı. Liraz'ın fedakârlığı onu bile derinden sarsmıştı. Uzun ve derin bir nefes aldıktan sonra yanlış bir şey söylemediğini umarak fısıldadı. "Karar onundu." Böylesi bir hediyenin sadece Akiva'ya değil, kendisine de verildiğini hissediyordu.

Ve Brimstone haklıysa, bu umut yegâne umuttu. İkisi bir şekilde umudu somutlaştırıyordu. Bu fedakârlık aynı zamanda Eretz için de bir hediyeydi.

"Belki," diye teslim oldu Akiva. "Ölülerin intikam istemediğini söylemiştin, bazı durumlar için bu doğru olabilir, ama geride kaldığında–"

"Onların öldüğünden–" Karou devamını getiremedi.

"Çalıntı bir hayat yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

"Hediye edilmiş bir hayat yaşıyoruz."

"Ve yüreğimdeki tek cevap intikam," dedi Akiva.

"Biliyorum. İnan bana biliyorum. Ama şu anda seni öldürmeye çalışmak yerine, birlikte bir duş kabininde saklanıyorum. Demek ki yürek, beynin arzularına üstün gelebiliyor."

Meleğin dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti belirdi. Bu da bir şeydi. Karou'nun gülümsemesi gerçekti. Akiva'nın bütün güzelim gülümsemelerini hatırlıyordu. Kim bilir kaç ışıltılı gülümsemeden mahrum kalmışlardı. Karou, işlerinin bitmediğine kendini inandırmaya çalışıyordu. Muhtemelen hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaklardı. Ama bu sefer farklıydı. İlişkilerini düzeltebilirlerdi.

"Umut henüz ölmedi," dedi. "Diğerlerinin başına ne geldiğini bilmiyoruz, bilsek bile, hatta başlarına *en* kötüsü gelmiş olsa bile... *Biz hâlâ buradayız, Akiva.* Bu sürdüğü sürece pes etmeye niyetim yok." Ciddiydi. Hatta meleği ikna edebilecekmiş gibi hararetle konuşmuştu.

Dahası belki işe yaramıştı.

Bullfinch'teki sis ve duman arasında ilk bakışmalarından beri Akiva onu içine sokmak ister gibi hayret ve hayranlıkla gözlerini kocaman açarak bakardı. Sanki gözlerini kırpmaya, nefes almaya korkardı. Şimdi de o hayret ve hayranlık dolu bakış bir şekilde geri gelmişti ve çelik gibi kaskatı öfkesi yenik düşmüştü. Karou, meleğin göz çevresindeki kasların gevşediğini görebiliyordu. Bu küçücük değişim bile yüreğindeki sıkıntının büyük ölçüde hafiflemesine neden olmuştu. Hatta içi pırpır ediyordu. Bu öyle küçük bir değişim değildi. Keşke nefret duygusundan kurtulmak da bu kadar kolay olsaydı. Nefret, yüzdeki minicik bir kasın gevşemesi gibi yok olabilseydi.

"Haklısın," dedi Akiva. "Özür dilerim."

"Özür dilemeni istemiyorum. Senin yaşamanı istiyorum."

Yaşamak. Kanlı canlı yaşamak. Evet. Ama daha fazlası vardı. Karou onun gözlerindeki kıvılcımları görmek istiyordu. Elleri yüreklerinde "biz başlangıcız" türünden bir canlılık görmek istiyordu.

"Yaşıyorum," derken Akiva'nın sesinde hem hayat hem vaat vardı.

Karou, onu hâlâ Madrigal'in gözlerinden hatırlarken buluyordu kendisini. O zamanlar boyu daha uzundu, o yüzden bakış açısı farklıydı ama hatırası hâlâ beynindeydi: İlk öpüşmelerinden hemen önceki matem koruluğu. Akiva'nın gözlerindeki kıvılcımlar. Bedeninin sıcaklığı. O andan beri aralarındaki elektriği tetikleyen hep bu olmuştu. Karou, bu anlarda sadece kendisi oluyordu.

Bazı şeyler basit bir şekilde işlerdi. Mesela mıknatıslar...

Bir harekete bile gerek yoktu. Mesele matem koruluğu ya da ilk öpüşme değildi. Karou'nun boyu, yanağını ancak Akiva'nın göğsüne yaslayacak kadar uzundu. Bunu yaptığında bedeni yanağını takip etti. Aralarındaki berbat boşluk kapanmıştı. Akiva'nın kalbi Karou'nun şakağında atıyordu. Meleğin ona sarılması yaz sıcağı kadar güzeldi, Karou onun nefesini saldığını duyabiliyordu. Öylesine gevşemişti ki bedenleri şimdi birdi. Karou da tuttuğu nefesi bırakarak kendini ona teslim etti. Çok güzel bir histi. *Aramızda ne boşluk var,* diye geçirdi içinden, *ne de utanç. Aramızda hiçbir engel yok.*

O kadar güzeldi ki...

Karou'nun elleri daha sıkı sarabilmek için meleğin bedeninde dolaştı. Aldığı her nefes onun sıcaklığı, onun kokusuydu. Hem hatırlıyor hem yeniden keşfediyordu, her hatırlayıp keşfedişinde varlığıyla bir kez daha sarsılıyordu, çünkü Akiva'ya dokunmak olağanüstü bir histi. Doğanın

bütün gücünü hissedebiliyordu. *Aşk doğanın ta kendisi*, diye düşünmüştü Karou çok uzun zaman önce. Şimdi de sanki havada süzülüyordu. Akiva onun için ateşle hava gibiydi. İkisine de dokunabiliyordu. İkisi de sonsuz bir gerçeklik hissi veriyordu.

Akiva'nın elleri de tekrar tekrar saçlarını okşuyordu. Karou, alnına bastırdığı dudaklarını hissedebiliyordu. İçi arzudan çok şefkatle doluydu. Melek yaşadığı, kendisi de hâlâ hayatta olduğu için içi sevgiyle doluyordu. Akiva onu bir kez bulmuştu, sonra *yine* buluşmuşlardı. Ve, tanrılar ve yıldız tozu adına, şimdi *yine* birlikteydiler. Karou, bir daha kaybolmak istemiyordu.

Yüzünü meleğin kalp atışlarına bastırırken, *işini kolaylaştıracağım,* diye geçirdi içinden. *Hep burada olacağım.*

Akiva onu duymuş gibi sımsıkı sarıldı.

Zuzana banyonun kapısını açıp "Çorbalar hazır," diye seslendiğinde yavaşça ayrıldılar. Bakışmaları minnetle, vaatlerle, birliktelikle doluydu. Bir duvar yıkılmıştı. Henüz öpüşmemiş olmalarına rağmen, bir dokunuşla aralarındaki bütün duvarları yıkmışlardı. İkisi birbirine aitti. Karou, Akiva'nın sıcaklığını hâlâ bedeninde hissederken duş kabininden çıktı. Aynada melekle kendisini birlikte gördüğünde, *evet*, diye düşündü. *Doğru olan bu.*

Aynadan son bir kez bakıştılar. Bakışmaları hüzünden ve acıdan uzak, yumuşacık, sevinçli ve saftı. Virko'nun ardından, padişahlara yaraşır bir piknik gibi nefis yiyeceklerin yerlere yayıldığı odaya geçtiler.

Yemeklerini yediler. Karou ve Akiva, sürekli yan yanaydı. Bunu fark eden Zuzana, belli belirsiz bir kaş hareketiyle memnuniyetini gösterdi.

Tabaklarındakiler henüz bitmemişti ki dışarıda birilerinin bağrıştığını duydular.

Araba kapıları sertçe kapandıktan sonra iki erkek birbirleriyle yarışırcasına kızgın adımlarla koştu. Her şey olabilirdi, belki kişisel bir çatışmaydı ama üçüncü bir sesi duydukları anda Akiva ayağa fırlayınca hepsi pencereye üşüştü. Bu melodik ve üzgün ses bir kadına aitti. Sanki ağa takılmış bir kuş gibi adamların elinde çırpınıyordu.

Ve melek dilinde konuşuyordu.

51

Kaçış

Karou'yla Akiva, pencereden olan biteni göremedikleri için görünmezlik büyüsü yapıp dışarı çıktı. Mik ve Zuzana da onları takip etti ama Virko odada kaldı.

El arabalarıyla birbirlerini kovalarken otel misafirlerine kızgın gözlerle bakan çocukların tozu dumana kattığı ön avludaki tartışmanın, ana meselesinin ne olduğu gayet açıktı. Genç bir kadın, kapısı yarı açık araçta otururken, etrafındakilerin farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Kan çanağına dönen gözleri boş bakıyordu. Dudakları dolgundu. Koyu teni pürüzsüzdü ve ardına kadar açtığı gözlerinin akı o kadar beyazdı ki bakışları hem güzel hem de rahatsız ediciydi.

Elleri gevşekçe kucağındaydı, koltuğun kenarına yaslanmıştı, kanlı dudaklarından imkânsız bir dilin kelimeleri dökülürken başını eğmişti.

Görenlerin manzaraya bir anlam vermesi zaman alıyordu. Kan, kadın, yüksek sesle söylenen ve birbiriyle çatışan iki farklı dilde konuşmalar... Adamlar Arapça konuşuyordu.

Kadını getirdiği belli olan adam bir an önce gitmek istiyordu. Otel görevlisiyse, anlaşılır bir şekilde şaşkındı.

"Öylece bırakıp gidemezsin. Ona ne oldu? Neler söylüyor?"

"Ben nereden bileyim? Amerikalılar geleceklerini söylediler. Bırak onlar ilgilensin."

"İyi de onlar gelene kadar ne olacak? Kadının doktora ihtiyacı var, baksana. Onun nesi var?"

"Bilmiyorum," dedi şoför aksi aksi. Belli ki korkmuştu. "Benim sorumluluğumda değil."

"Ne yani, benim sorumluluğumda mı?"

Onlar tartışadursun, kadın oldukça farklı bir konuşma sürdürüyordu. "Parçalıyor, parçalıyor, hızlı, dev gibi, *avlanıyor*," diye hıçkırdı melek dilinde. Tatlı sesi yasa teslim olmuştu, başka bir dünyadanmış hissi veren Portekiz ağıtları kadar acı doluydu. Bir daha hiç dönmeyecek sevgili için yürekleri burkan bir *fado* gibiydi. "Canavarlar, canavarlar! Afet! Gökyüzü tomurcuklandı, sonra karardı. Hiçbir şey onların önüne geçemez. Birbirlerinden söküldüler ve bu bizim suçumuz değildi. Bizler kapıları açanlar, karanlıktaki ışıklardık. Bunun olmaması gerekiyordu! Ben on ikiden biri seçildim ama yapayalnızdım. İçimde haritalar var ama kayboldum. İçim gökyüzüyle dolu ama hepsi ölü. Ölü, ölü, sonsuza kadar ölü. Ah yıldız tanrıları!"

Karou, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Akiva hemen yanı başındaydı. "Ona ne oluyor?" diye sordu. "Ne söylediğini anlıyor musun?"

"Hayır."

"Kız bir melek mi?"

Akiva, hayır demeden önce duraksadı. "İnsan. Alevleri yok. Ama bir şey..."

Karou da hissediyor, kızdaki o şeyin ne olduğuna bir isim veremiyordu. Kimdi bu kadın? Ve neden melek dilinde konuşuyordu?"

Genç kadın, "Meliz kayboldu!" diye inlediğinde, Karou'nun tüyleri bir kez daha diken diken oldu. "İlk ve son, sonsuz *Meliz bile parçalandı.*"

"Bahsettiği kişiyi tanıyor musun?" diye sordu Akiva'ya. "Meliz?"

"Hayır."

"*Burada neler oluyor böyle?*"

Karou, Zuzana'nın sesiyle irkildi. Kız her zamanki gibi sadede gelmişti. Hızlı adımlarla yanlarına giderken adamlar şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyorlardı. Muhtemelen karşılarındaki minyon kızdan böylesi çelik gibi otoriter bir ses çıkmasını beklememişlerdi. Anında tartışmayı kestiler.

"Kızın kanaması var," dedi Zuzana, Fransızca. Fas'taki kolonyal geçmişinden gelen Fransızcası, buralarda en çok anlaşılan Avrupa dillerinden biriydi. "Bunu ona *siz* mi yaptınız?"

Sesinde, henüz kınından çıkmamış bir hançerin hışmı vardı. Adamlar kekeleyerek bir ilgileri olmadığını söylemeye çalıştılar.

Zuzana onları umursamadı. "Sizin neyiniz var? Niye sırık gibi duruyorsunuz? Görmüyor musunuz? Kızın yardıma ihtiyacı var!"

Adamların ne buna verilecek cevapları vardı ne de cevap vermeye fırsat bulabildiler. Zuzana'yla yardımcısı Mik, çoktan genç kadınla ilgilenmeye başlamıştı. Dirseklerinden tutup onu ayağa kaldırdıklarında, iki adam utanç dolu bir sessizlikle onları seyrediyordu. Kız hâlâ melek dilinde bir şeyler söylüyordu. "Ben düşmüş olanım, yapayalnızım, kendimi kayada

kırdım ve bir daha asla bütün olmayacağım..." İnsanı donduran gözlerini bir kez olsun kırpmamıştı, boşluğa bakıyordu ama ayakları itiraz etmeden harekete geçti. Adamlardan da bir itiraz yükselmeyince Zuzana'yla Mik onu alıp götürdü.

Birkaç saat sonra koyu renk takım elbiseleriyle Amerikalılar onu almaya geldiklerinde, resepsiyon görevlisi onları Eliza'nın odasına götürdü. Kız da eşyaları da orada değildi. Sonra odalarına mutfağın yarısını sipariş eden hırçın kızla erkek arkadaşının odasına gittiler. Kapıyı çaldıklarında ne cevap veren oldu ne de içeride bir hareket duydular. İçeri girdiklerinde odada kimsenin olmadığını görmek sürpriz olmadı.

Yola çıkmak için kullanılan avluda oyun oynayan Kasbah çocukları da dâhil olmak üzere kimse ayrıldıklarını görmemişti.

Aslında, geldiklerini gören de olmamıştı.

Odada çok fazla bir şey kalmamıştı. Boş tabakların yanı sıra bir meleğin bir şeytanın başını okşamak için uzun zaman beklediği duş kabininde mavi renkli uzun saç tellerinden başka bir şey bulamadılar.

Bir varmış bir yokmuş...
Dünyaları ışıkla birbirine dikecek,

bir yolculuk başlamış.

GELİŞ + 60 SAAT

52

Barut Ve Çürüme

Morgan Toth için Noel gibiydi. İsa'nın doğuşu anlamında değil, tatil ve bir sürü hediye bağlamında içi neşeyle doluyordu.

Eliza'nın telefonuna mesajlar yağıyordu ve her geçen saat içerikleri daha endişeli oluyordu. Gözünün önünde bir telaştır kopuyordu ve Morgan, dünya üzerinde hâlâ böyle insanlar olduğuna birlikte şaşırabileceği bir suç ortağı olması için neredeyse yanıp tutuşuyordu. Ama yaptığı şeyi söylediğinde, dehşete düşüp polisi aramayacak biri aklına gelmiyordu.

Moronlar.

Keşke bir arkadaş grubu olsaydı. Ya da bir kız arkadaşı. Kocaman gözleri hayretle açılırdı. "Morgan, çok *kötüsün*," derdi tatlı tatlı. Kötülüğünü onaylardı.

Telefon titreşti. Morgan, Pavlov'un köpeğine dönmüştü. Eliza'nın telefonu ne zaman titreşse, büyük bir beklentiyle ağzının sulandığını hissediyordu. Ve yeni gelen mesaj keyfini daha da yerine getirdi.

Neredesin, Elazael? Artık önemsiz didişmeler geride kaldı. Artık kendi kimliğinden kaçamazsın. Hep bildiğimiz üzere ak-

rabalarımız Dünya'ya geldi. Görüşmelerimizi yaptık. Onlara hizmetlerimizi sunmayı önerdik. Kıyamet günü yaklaşıyor. Biz Tanrı'nın dizleri dibindeyken, bırak dünyanın geri kalanı Canavarlar'la uğraşsın. Sana ihtiyacımız var.

Altın. Saf altın. *Hizmetkârlık.* Morgan güldü. Kahkahası nasıl bir kız arkadaş hayal ettiğinin yansımasıydı.

Cevap vermemek için kendini zor tutuyordu. Şimdiye kadar direnmişti ama bu oyun artık biraz bayatlamaya başlamıştı. Mesajı tekrar tekrar okudu. Böylesi bir deliliğe nasıl cevap verilirdi ki? Görüşmeler yapılmışmış. Bu ne anlama geliyordu? Meleklere kendilerini sunmayı nasıl becermişlerdi? Morgan, daha önceki mesajlardan, mesajı kimin gönderdiğini biliyordu. Anladığı kadarıyla Eliza'nın çatlak annesi Roma'daydı. Ama bildiği kadarıyla Vatikan, Ziyaretçiler'i bir anlamda esir tutuyordu ve bu gerçekten komikti. Papa'yı elinde devasa kelebek ağıyla St. Peters'ın kapısında dururken hayal etti. *Bakın, birkaç melek yakaladım!*

Bir süre düşündükten sonra bir cevap yazdı.

*Selam anne! Yeni bir rüya gördüm. Rüyamda *bizler* Tanrı'nın dizleri dibindeydik, yani bu iyi bir şey. Hüfff, ucuz atlattık! Ama... ona pedikür yapıyorduk? Bak, bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Sevgiler, Eliza.*

Aşırıya kaçtığının farkındaydı ama kendini tutamamıştı. Gönder tuşuna bastı. Sessizlik uzadıkça esprisinin soğumaya yüz tutacağından korkmaya başladı ama korkmasına gerek yoktu. Karşısındaki öyle hemen kırılacak delilerden değildi. Hem yürekten yazmıştı.

Hırçınlığın Tanrı'yı gücendirecek, Elazael. Sana muhteşem bir yetenek verildi. Atalarından çoğu akrabalarımızın kutsal yüzünü göremeden göçüp gitmişken, sen nasıl oluyor da bütün

bunları komik bulabiliyorsun? Bizler göklerdeki yerimizi alırken burada kalıp günahkârlarla mahvolmayı gerçekten–

Morgan, cevap vermek şöyle dursun, mesajın devamını bile okuyamadı.

"O Eliza'nın telefonu mu?"

Gabriel. Morgan hızla arkasına döndü. Sinir-bilimci genç adam nasıl çaktırmadan arkasında belirmişti? Kapıyı kilitlemeyi mi unutmuştu?

"Aynen öyle," dedi Morgan, şok ve tiksintiyle. Şok kısmına kendisi de şaşırmıştı. Edinger ona tepeden bakıyordu. Niye bu kadar şaşırmıştı ki? Hem ne diyebilirdi? Suçüstü yakalanmıştı. Yalan söylemekten başka çaresi yoktu.

"Otuz saniyede bir yeni mesaj geliyor. Belli ki birileri çaresizce ona ulaşmaya çalışıyor. Ben de şimdi burada olmadığını söylemek üzere mesaj yazıyordum–"

"Ver onu bana."

"Olmaz."

Gabriel tekrar etmedi. Tabureye sert bir tekme savurduğunda Morgan korkunç bir gürültüyle yere devrildi. Telefonun artık elinde olmadığını ancak düşüşün yarattığı acı ve öfkeyle gözlerinden ateş saçarak ayağa kalktığında fark etti.

Kahretsin. Telefon Edinger'in elindeydi. Bakışlarındaki tiksinti iyice koyulmuştu.

"Sen yaptın, değil mi?" dedi Gabriel, birden anlayarak. "Başından beri sendin. Tanrım. Ben de tuttum, kızın telefonunu sana bıraktım."

Morgan'ın öfkesi korkuya dönüştü. Sanki açık bir yaraya oksijenli su dökülmüş gibiydi. Köpüren yara yanmaya başlamıştı. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi, hiç de ikna edici olmayan bir masumiyetle.

Edinger, başını yavaş yavaş iki yana salladı. "Oynadığın küçük oyun, muhtemelen kızın bütün hayatını karartti."

Morgan, "Ben bir şey yapmadım," dese de kendini savunacak kadar hazır değildi. Yakalanabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Bunu nasıl atlamıştı?

"Eh. En azından ben, *hayatını* karartmamak için söz veremeyeceğim," diye yanıtladı Gabriel. "Aslına bakarsan, bu konuda azimli bile olabilirim. Ama sana tek bir şey söyleyeyim. Bunu senin yaptığını herkesin bilmesini sağlayacağımdan emin olabilirsin." Telefonu havaya kaldırdı. "Ve hayatın *kararırsa*, kesinlikle üzülmeyeceğim."

Bir mektup daha gelmişti. Hem de üçüncüsü. Mektubu aynı hizmetkâr getirmişti ve Razgut zarfa bakarak daha önceki iki mektubu gönderen aynı kişiden geldiğini görebiliyordu. Bu sefer Jael'le oyun oynama zahmetine girmedi. Hizmetkâr Spivetti ayrılır ayrılmaz, zarfı şöyle bir inceledikten sonra yırtarak açtı.

Son iki yanıtı yazarken büyük özen göstermişti. Okuyan aşk mektubu olduğunu bile sanabilirdi. Gerçi Razgut hayatı boyunca aşk mektubu yazmamıştı, ama... Eh, hayır, aslında bu da pek doğru sayılmazdı. Bir aşk mektubu yazmıştı, ama bu çok uzun zaman önceydi ve bal renkli bir kıza tatlı tatlı tatlı veda eden tamamen farklı biriydi. O zamanlar *farklı* göründüğü kesindi. Yine melek görünümündeydi, kafatası henüz çatlamamıştı, kusursuz zekâsı ışıl ışıldı ve beyni henüz şimdiki gibi küf ve pislikle kaplanmamıştı. O kadar uzun zaman önceydi ki... Yine de mektubu yazdığını hatırlıyordu. Kızın adını da yüzünü de unutmuştu. Hatırası, hiçbir önemi

olmayan altın bir pustan ibaretti. Oysa Razgut, Seçilmiş olmasa belki birlikte bir hayatları bile olabilirdi.

Başkentten ayrılmadan önce güzel ve heyecanlı el yazısıyla şöyle yazmıştı: *Geri dönmezsem, bil ki her an, şafağa uyanan her karanlıkta ve ufuktaki bütün gölgelerin ötesinde hatıran bende yaşayacak.*

Ya da buna benzer bir şeydi işte. Razgut tek tek kelimeleri hatırlayamasa da yazarken hissettiklerini hatırlayabiliyordu ve bu his aşk ya da daha ilginci gerçek bile değildi. Tek yaptığı kumar oynamaktı. O kadar aday arasında ihtimal düşük olduğu hâlde *seçilmemiş* olsaydı, eve dönüp rahatlamış gibi yapardı, bal renkli kız da bütün ipeksiliğiyle onu teselli ederdi. Hatta belki evlenir, çocuk yapar, başarısızlığının çatısı altında bir tür mutluluk-oyunu oynarlardı.

Ama *seçilmişti.*

O zafer günü... Razgut, uzun zaman önce on ikiden biriydi ve zafer onun olmuştu. İsim Günü. Ne muhteşem bir zaferdi. Gece karanlığında şehir ışıklarla parlıyordu. Onlar tanrı yıldızlarını göremese de tanrı yıldızları onları görebiliyordu. Zaten önemli olan da buydu. Tanrılar onları görmüş, onları seçmişti.

Kapıları açanlar, karanlığı aydınlatanlar.

Razgut eve hiç dönmedi, o kızı bir daha hiç görmedi. Ama ona yalan da söylememişti, öyle değil mi ya? Şimdi onu ufuktaki gölgelerin arasından, şafağa uyanan karanlıktan bile olsa hatırlıyordu.

"Kadın ne diyor?"

Kadın.

Jael'in sesini duyunca Razgut daldığı anılardan koptu. Elindeki mektup ipek yumuşaklığında bir kızdan değil, daha

önce hiç görmediği hâlde adını bir şekilde duyduğu bir kadından geliyordu ve kadının yazdığı kelimelerde hiçbir tatlılık sezmemesini Razgut sorun etmiyordu. Artık yaşını başını almıştı. Tatlı sözler yavan geliyordu. Tatlı sözler, kelebeklere ve sinekkuşlarına kalabilirdi. Razgut, leşçil bir böcek gibi daha keskin kokuların peşindeydi.

Tıpkı barut ve çürüme kokusu gibi.

"Silahlar, patlayıcılar, mermiler," diye tercime etti Razgut, Jael için. "Her ihtiyacınızı bulabilirmiş, şartlarını kabul ettiğiniz sürece her istediğinizi verebilirmiş."

"Şartlarmış!" diye tısladı Jael, tükürükler saçarak. "O *kim* oluyor ki?"

İlk mektuptan beri aynı tavrı gösteriyordu. Jael, kırılacak bir şey olması dışında güçlü kadınlara karşı bir yakınlık hissetmezdi. Hele şartlar koşan, anlayış gösterilmeyi hiç hak etmeyen bir kadın? Düşüncesi bile onu çıldırtıyordu.

"Bu kadın en iyi seçeneğin," diye yanıtladı Razgut. *O bir akbaba. O bir kokmuş et parçası. O patlamaya hazır bir barut...* Verilebilecek bir sürü cevaptan biri olsa da Jael'in bunu duymaya ihtiyacı vardı. "Kimse size ulaşabilmek için rüşvet verecek kadar becerikli çıkmadı. Seçim sizin: Ya meymenetsiz devlet liderleriyle flört edip mayınlı kamuoyu meydanında parçalanmalarını, hatta sizden korkacakları yerde kendi halklarından korkmalarını izleyin ya da bu hanıma evet deyin ve iş hallolsun. Silahlarınız sizi bekliyor, İmparator'um. Bunun yanında küçük bir şartın ne önemi var?"

53

Kas Hareketi Ustası

Mik'le Zuzana, Roma'daki St. Regis Oteli'nden içeri girdiklerinde bir anda konuşmalar kesildi, belboylardan biri şaşırarak onlara baktı ve elmacık kemikleri estetik cerrahiyle belirginleştirilmiş, gümüş saçlı müdire hanım elini inci kolyesine götürerek güvenlik görevlilerine bakındı.

Sırt çantalı turistler St. Regis'te kalmazdı. Hem de hiç.

Ve *bu* sırt çantalı gençler... Eh, onların nasıl göründüklerini tarif etmeye kelimeler yetmezdi. Görmüş geçirmiş biri, bu iki gencin *mağaralarda* yaşadıklarını, atlattıkları *savaştan* sonra, muhtemelen bir *canavarın* sırtında seyahat etmiş olabileceklerini söylerdi.

Aslında Marakeş'ten Roma'ya özel bir jetle uçmuşlardı, ama bunu tahmin etmek gerçekten çok zordu. Daha duş bile alamadan Tamnougalt'tan aceleyle ayrıldıkları için üstleri başları hâlâ pisti. Muhtemelen hayatları boyunca bu kadar nahoş bir görüntü sergilememişlerdi.

Otelde kalan konuklar ve çalışanlar muhtemelen tuvalet soracaklarını düşünüyorlardı. Arada sırada, *terbiyeden* nasibi-

ni almamış aşağı tabakadan birileri tuvaleti kullanmak ister, ardından lavaboda resmen banyo yaparlardı.

Onları içeri alan kapı görevlisi gözlerini yerden ayırmıyordu. Ayak takımından insanları içeri almak gibi büyük bir suç işlediğinin farkındaydı. Kuşkusuz, geçmişte kapı görevlileri sırf bu yüzden kellelerinden oluyordu. Ama adamcağız ne yapabilirdi ki? Bu iki genç, rezervasyonları olduğunu söylemişlerdi.

Bankonun ardındaki resepsiyon görevlileri gladyatörler gibi bakıştılar. *Sen mi halledersin, yoksa ben mi icabına bakayım?*

İçlerinden biri bir şövalye edasıyla görevi üstlendi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Aslında ses tonundan şöyle söylediği düşünülebilirdi: *Sizinle konuşmak bile benim için züldür ve sırf bu yüzden sizi cezalandırmaktan kaçınmayacağım.*

Zuzana, rakibine baktı. Yirmili yaşlarındaki genç kadın, şık elbisesiyle son derece burnu havada görünüyordu. Hiç eğlenceli değildi. Hatta *eğlendirilebileceği* bile kuşkuluydu. Kadın hızla tepeden tırnağa süzerken Zuzana'nın çamura bulanmış zebra platform spor ayakkabılarını görünce dudakları memnuniyetsizlikle büzüştü. Öyle ki görenler, onun roka salatasında canlı bir salyangoz bulduğunu sanırdı.

"Biliyor musunuz?" dedi Zuzana, mükemmel bir İngilizceyle. "Dudaklarınızı büzmeseniz çok daha hoş bir kadınsınız."

Kadının soran gözleri donakaldı. Burun kanatlarının belli belirsiz kabarmasına bakılırsa laf yerini bulmuştu. Sonra sanki ağır çekimde bir film gibi, diğer kadının yolunmuş kaşları neredeyse saçlarına kadar kalktı.

Hodri meydan.

Zuzana Novákova, güzel bir kızdı. Genellikle taş bebeklere, hatta peri kızlarına benzetilirdi. Bunun nedeni sadece minyon yapısı değil, aynı zamanda porselen gibi cildi ve mükemmel yüz hatlarıydı. Zarif bir çenesi, yusyuvarlak yanakları, kocaman parlak gözleri vardı. Söyleyeni herhâlde öldürürdü ama dudakları minik aşk meleklerinin dudakları kadar dolgun ve küçüktü. Bütün bu sevimlilik hâli, aslında doğanın en haşin yemiydi, çünkü... Zuzana Novákova göründüğünden çok daha fazlasıydı.

Onunla uğraşmak, bir balığın gölgelerde zıplayan parlak renkli şeye yanaşıp -AMAN TANRIM! SİVRİ KANCA! DEHŞET!- oltaya takılmasına benzerdi.

Zuzana insanları yemezdi. Hayır, Zuzana insanları sindirirdi. Ve ışıldayan mermerleri, kristalleri ve altın varaklı lobisiyle Roma'nın en lüks otelinin lobisinde duran Zuzana, şimdi kaşlarıyla ustalığını gösteriyordu. Kaşların kalkışı gerçekten ustalıklıydı. Memnuniyetsizlik, eğlence, eğlenceli memnuniyetsizlik, kendine güven, yargılama, dalga geçme, hatta acıma bile bu kaşlarla dile gelirdi. Zuzana kaşlarıyla, kaşlarını kaldıran İtalyan kadına âdeta, *Buraya lavaboda banyo yapmaya gelmedik*, diyordu. *Yanlış yoldasın. Yavaşça hizaya gel.*

Mesajı alan kadının *roka-salatasında-canlı-salyangoz-bulmuş* gibi büzüşen dudakları gevşedi. Mik, bütün nezaketiyle, hatta özür dilercesine, "Kral dairesinde kalıyoruz," demeden önce bile, kadın rezil olmanın acı safrasını ağzında hissedebiliyordu.

"*Kral*... dairesi?"

St. Regis'in kral dairesi bugüne kadar kralları, rock efsanelerini, petrol şeyhlerini ve opera divalarını ağırlamıştı.

Sezonda geceliği yaklaşık 20.000 dolardı ve o sıralar Roma için sezondan da değerliydi. Roma bütün dünyanın ilgi alanındaydı, her yer dindarlarla, gazetecilerle, yabancı delegelerle, maceracılarla ve delilerle dolmuştu. Bütün oteller doluydu. Romalı aileler balkonlarını, kilerlerini, hatta çatılarını yüksek fiyatlara kiralıyordu. Polisler, parklardaki hacı çadırlarını kaldırmak için canla başla çalışıyordu.

Zuzana'yla Mik, kral dairesinin Karou'ya ya da sahte büyükannesi Esther'e ya da fatura kime kesilecekse ona kaça patlayacağını bilmiyordu. Normalde böylesine pahalı bir şey karşısında, seçkinlerin önüne çıkan köylüler kadar rahatsız hissederlerdi. Gerçekten de resepsiyon görevlisi kadının hissettirmeye çalıştığı şeyi ta içlerinde hissederlerdi. Fakat bu gün, o gün değildi. Son yaşadıklarının ışığında bu seçkin insanlar, Zuzana'ya yılın üç yüz altmış iki günü kutularında tutulan pahalı ayakkabılar gibi geliyordu. Pamuklara sarılmışlardı ve hayatları boyunca tek bildikleri galalar ve kutunun içi olmuştu. Ne kadar sıkıcı. Ne kadar aptalca! Oysa yaşadığı sıkıntılı yolculuk, görünümündeki bütün olumsuzluklara rağmen âdeta bir zırh gibi onu koruyordu.

Bu çamur boşuna değil.

Çamura saygı göster.

"Doğru," dedi. "Kral dairesi. Rezervasyonumuz var." Sırt çantasını omzundan silkip yere düşürdüğünde, tatmin edici bir toz bulutu yükseldi. "Şunun icabına bakabilirseniz harika olur," dedi esneyerek. Kollarını iyice kaldırması sadece gerinme ihtiyacından değildi, aynı zamanda koltuk altlarındaki ter lekesini de kadınların gözlerine sokmak istemişti. Kim bilir kaç kere terlemiş, bluzunda kaç leke katmanı biriktirmişti? Aslında üç ter halkası vardı ve Zuzana için çok değerliydi. Bu

oteldekilerin hayatları boyunca yaşayamayacağı... karanlık bir masalda, hayatta kalmayı başarmıştı.

Bu bluzu asla yıkamayacak, yaşadıklarının hatırası olarak saklayacaktı.

"Elbette," diyen kadının sesi ezikti. Dudaklarını büzmemeye, kaşlarını çatmamaya, burnunu kırıştırıp gözlerini devirmemeye çalışmasını izlemek gerçekten eğlenceliydi. Bu şık İtalyan kadın, iki gencin karşısında şimdi ezilip büzülüyordu. Amatör kaşları, yine olması gereken yerdeydi ve kayıt işlemleri boyunca orada kaldı. Kısa sürede Mik ve Zuzana'ya asansöre kadar eşlik edildi. Hızla yukarı çıkarılıp gösterişli koridordan geçirildi. Biraz sonra onları bekleyen arkadaşlarıyla buluşacaklardı.

54

Sahte Büyükanne

Esther'in kolay olsun diye ayarladığı jet, Roma'nın hemen dışındaki Ciampino Havaalanı'na inmişti. Uçağın iki yolcusu Zuzana'yla Mik karaya ayak basar basmaz, hemen Pasaport kuyruğuna girdi. Diğerleriyse uçağın kapısı açıldıktan sonra gözden kaybolmuştu. Onlar doğrudan otelin yolunu tutarken Mik'le Zuze, otelde arkadaşlarıyla buluşmak üzere taksi tuttu.

Karou, kral dairesinin oturma odasında, çiçek işlemeli ipek kanepede oturuyordu. Önündeki altın varaklı sehpaya bir Vatikan Şehri haritası açmış, dizüstü bilgisayarını yerleştirmişti. Bir de ananas dâhil gerçek meyvelerden oluşan bir kule getirilmişti. Karou'nun gözü sürekli üzümlere kayıyordu ama kuleyi devirmekten korktuğu için meyvelere dokunamıyordu.

Yanında oturan sahte büyükannesi Esther Van de Vloet, "Alabilirsin," dedi. Yaşlı kadın çıplak ayağıyla yere uzanmış dev gibi köpeğin kaslı sırtını okşuyordu.

İnanılmaz zengin olan Esther, neşter altına yatan, sıska zarafetini korumak için diyet yapan ya da mankenlere daha çok

yakışan özel tasarım kıyafetler giyen inanılmaz zengin yaşlı kadınlardan farklıydı.

Sokak mağazalarından birinden aldığı tunik elbisenin altına kot pantolon giymişti. Beyaz saçlarını dağınık bir topuzla toplamıştı. Elindeki çörek ve kalçalarıyla göğüslerinin rahat kıvrımları, dünya zevklerinden geri kalmadığının kanıtıydı. *Yetmiş* yaşında görünse de aslında yüz otuz yılı devirmişti ama genç görünümü estetik ameliyatlar ve diyetten değil, bir *dilek* sayesindeydi.

Hayatta bir kez yüksek bir bedel karşılığında gerçekleşen, en güçlü dileklerden biriydi bu. *Diş dileği.* Ve Brimstone'un çalıştığı tacirlerin çoğu, diş dileklerini sadece *uzun bir ömür* için kullanırdı. Ömrün ne kadar uzun olacağı tam olarak bilinemiyordu. Karou, en son gördüğünde iki yüz yaşında, ama son derece dinç olan Malezyalı bir avcıyla tanışmıştı. Herhâlde yaşama arzusu, sürede etkili oluyordu. Bazıları herkesten uzun yaşamaktan yorulurdu. Esther bile nesillerdir köpeklerini gömmeye yüreğinin artık yetmediğinden şikâyet ediyordu.

Şimdiki köpekleri hem genç hem de sağlıklıydı. General Lee ve Grant'in atlarının anısına isimleri Seyyah ve Dede'ydi. Esther, bütün çoban köpeklerine, savaş atlarından isim seçerdi. Seyyah ve Dede, altıncı çift köpeğiydi ve sonunda Amerikan savaş atlarını onurlandırmaya karar vermişti.

Karou, meyve kulesine baktı. "Ama bunu yapmak saatler almıştır."

"Biz de bunun karşılığını fazla fazla ödüyoruz. Ye."

Karou birkaç üzüm aldığında kulenin yıkılmadığını görünce sevindi.

"Artık paranın keyfini çıkarmayı öğrenmen gerekiyor, tatlım," dedi Esther, Karou lüks hayat stajyeri, kendisi de akıl

hocasıymış gibi. Brimstone'un hatırına Esther, Karou için birçok güzellik yapmıştı. Onu okullara yazdırmış, sahte kimlik belgeleri bulmuştu. Dahası Karou adına birçok bankada hesaplar açmıştı ve Karou'nun ne kadar parası olduğunu Karou'dan daha iyi biliyordu. "Birinci ders: Meyve kulelerinin nasıl yapıldığını dert etmiyoruz. Sadece yiyoruz."

"Aslında öğrenmem gerekmeyecek," dedi Karou. "Çok kalmayacağım."

Esther etrafına bakındı. "St. Regis'i sevmedin mi?"

Karou da odaya göz gezdirdi. Tasarımcı dört ya da beş yüz metre karelik alanda âdeta görkem konseptine yüklenmişti. Her bir ayrıntı insanın üstüne üstüne geliyordu. Kartonpiyerli yüksek tavanların dipleri kabartma altınla çevrelenmişti. Kırmızı kadife perdeler, ancak bir vampirin evine yakışırdı. Her şey varaklıydı, üzeri gümüş *biscotti* tabaklarıyla kaplı büyük bir piyano göz alıyordu. Hatta duvarlardan birinde bir kralın dizlerinin üstünde tacına kabul edişini resmeden devasa bir halı asılıydı. "Eh, hayır," dedi sonunda Karou. "Sevdiğim söylenemez. Ama ben otelden değil, Dünya'dan bahsediyorum. Burada kalmayacağım."

Esther, gözlerini ağır ağır kırpıştırırken muhtemelen Karou'nun ardında bırakacağı serveti düşünüyordu. "Eh. İçerideki cennet yaratığı düşünülürse..." Başıyla yandaki odayı işaret etti. "Seni suçlayamam." Demek Esther, Akiva'dan etkilenmişti. Karou onları tanıştırdığında, "Aman Tanrım," diye fısıldamıştı. Şimdiyse, "Benim bileceğim iş değil elbet ama sanırım aşk uğruna her şey feda edilebilir," diyordu.

Karou, aşktan hiç bahsetmemişti, yine de durumun bu kadar aşikâr olmasına şaşırmadı. "Bir şey feda ettiğimi düşünmüyorum," dedi içtenlikle. Prag'daki hayatı, artık bir rüya

kadar uzakta kalmıştı. Dünya'yı özleyecekti özlemesine ama şimdilik hem yüreği hem aklı tamamen Eretz'de, Eretz'in karanlık şimdisi ve cılız bir umuda bağlı geleceğindeydi. *Sevgili Nitid, yıldız tanrıları, her kimse... lütfen arkadaşlarımızın yaşamasına izin verin.* Ve evet, Esther'in de altını çizdiği üzere, bu kararda Akiva'nın etkisi büyüktü.

"Peki. En azından şimdilik zenginliğin keyfini çatabilirsin," dedi Esther. "Sakın bana banyoyu sevmediğini söyleme."

Karou, harika olduğunu itiraf etti. Her karışı mermer olan banyo, Prag'daki evinden bile büyüktü. Zaten banyodan yeni çıkmıştı. Islak saçları omuzlarına dökülüyordu.

Haritayı alıp kanepenin üzerine yaydı. "Pekâlâ," dedi. "Melekler nerede kalıyor?"

Karou'nun planı son derece basitti, o yüzden Jael'in nerede kaldığını öğrenmekten başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Vatikan Şehri, tüm monarşi toprakları gibi küçük olabilirdi ama ilk defa gelenler için odadan odaya geçmek neredeyse lanet olası bir keşfe dönüşüyordu.

Esther, kemirdiği tırnaklarından birini Papalık Sarayı'na batırdı. "Burada," dedi. "Lüksün göbeğinde." Jael'in kişisel kullanımına sunulan büyük Sala Clementina salonunu hangi pencerelerden daha iyi görülebileceğini biliyordu. Dahası İsveç Muhafızları ve meleklerin kendi muhafızlarının nerelere konuşlandırıldığını da öğrenmişti. Parmağı, Karou'nun da normal bir hayat yaşarken, bir öğleden sonrası çizimini yaptığı dev boyutlardaki kadim heykelin olduğu Vatikan Müzesi'nin üzerinden geçti.

"Teşekkürler," dedi Karou. "Çok yardımcı oldun."

"Lafı bile olmaz," dedi Esther, süslü kanepede arkasına kaykılarak. "En sevdiğim sahte torunum için her şeyi yapa-

rım. Şimdi anlat bakalım. Brimstone *nasıl?* Portalları tekrar ne zaman açacak? Yaşlı canavarı çok özledim."

Ben de özledim, diye geçirdi içinden Karou, yüreğine buz gibi bir sancı saplanırken. Yolculuk boyunca, bu anın gelmesinden korkmuştu. Gerçeği telefonda söylemeye yüreği el vermemişti. Telefonda sesini duyunca Esther öylesine sevinmişti ki Karou ne yapacağını şaşırmıştı. *Ah, şükürler olsun. Sen nerelerdesin, çocuğum? Meraktan ölüyordum. Aylardır tek bir haber alamadım. Beni neden aramadın?* Esther, gerçek bir büyükanne gibi davranmıştı. En azından Karou, gerçek bir büyükannesi olsaydı tıpkı Esther gibi olacağını düşünmüştü. Öncesinde hiç sızlanmazdı, konuştukları zamanlar önceden planlıydı ve her konuşmaları mesafeli olurdu.

Hâl böyle olunca Karou, haberi yüz yüze vermeye karar vermişti, fakat o zorlu an gelmişti ve beyni uygun kelimeleri bulmakta zorlanıyordu. *O öldü.*

Bir katliam yaşandı.

O öldü.

Kapının o saniyede tıklaması âdeta tanrıların bir lütfuydu. Karou ayağa fırladı. "Mik'le Zuze geldi," diyerek kapıya koştu. Kral dairesi o kadar büyüktü ki kapıdakileri fazla bekletmemek için resmen koşmak gerekiyordu. Kapıyı ardına kadar açtı. "Nerede kaldınız?" derken pis kokmalarına rağmen arkadaşlarına sarıldı.

"Havaalanından buraya gelmek iki saat sürdü," dedi Mik. "Bu şehir çıldırmış."

Karou, öyle olduğunu biliyordu. Vatikan çevresinde biriken medeniyet halkasının bir nabız gibi atışını havadan görme şansı olmuştu. Yukarıdayken bile tezahüratları duyabilmiş ama sözleri anlayamamıştı. Aşağısı filmlerde kurtarılmış

bölgelere sızmaya çalışan zombilerin istilasını andıracak kadar rahatsız ediciydi. Ve şehrin geri kalanı zombi istilasını andırmasa da arı kovanı gibi kaynıyordu. "Umarım takside biraz uyuyabilmişsinizdir," dedi.

Uçakta hepsi ihtiyaç duydukları uykuya kavuşmuştu. Karou, başını Akiva'nın omzuna dayamış, tenini hissederken anılara dalarak uyuyakalmıştı. Rüyaları dinlendirici olmak bir yana, ona âdeta enerji vermişti.

"Biraz," diye yanıtladı Zuzana. "Şu an tek istediğim banyo yapmak." Gerileyip Karou'yu hızla süzdü. "Şuna bak. İtalya'ya geleli henüz birkaç saat bile olmadı ama hanımefendi bir moda ikonuna dönüvermiş. Bu kıyafetleri nereden buldun?"

"Buralarda böyle," diyen Karou onları içeri aldı. "Hawaii'ye gittiğinde, çiçek kolyeleriyle karşılanırsın. İtalya'daysa mükemmel kıyafetler ve deri ayakkabılarla."

"Eh, biz geldiğimizde herhâlde mola veriyorlardı," dedi Zuzana, kendi üst başına bakarak. "Lobidekiler dehşete düştü."

"Iyk." Karou, durumu gözünde canlandırınca yüzünü ekşitti. "O kadar kötü müydü?" Sokaktan lobiye girmek yerine görünmezliğe bürünerek gökyüzünden balkona indiği için kötü bakışlarla karşılaşmak zorunda kalmamıştı.

"Zuze, bakışlarıyla resmen düelloya girdi," dedi Mik.

Zuzana, bir kaşını kaldırdı. "Siz bir de onların hâlini görün."

"Hiç kuşkum yok, hepsini yere sermişsindir," dedi Karou. "Ve şehir molada değildi. Sizi burada bekliyorlardı. Esther, hepimize yeni kıyafetler almış."

Bunu söylerken oturma odasına girdiler. "Aslında alışverişi birine yaptırdım," dedi Esther, şarkı söylercesine ahenkli Flaman aksanıyla. "Umarım üzerinize olur."

Ayağa kalkıp yanlarına geldi. "Seninle ilgili çok şey duydum, tatlım," dedi, sonra Zuzana'nın ellerini tuttu. O anda tam da bir büyükanne gibi görünüyordu.

Oysa Esther Van de Vloet, hiç kimsenin büyükannesi değildi. Çocuğu yoktu, dahası anne sıcaklığına da sahip değildi. Büyükanne *rolü*, duygusallıktan ziyade Karou'nun siyasi müttefiki olmasına yarıyordu.

Özel hayatında, ultra-zengin evliliklerinden sayısız elmasla dul kalmış, aynı zamanda insanlar ve *insansı* dediği diğer yaratıklarla cesur iş birlikleri kurmuş, Brimstone'un küresel bilgi ağındaki en ateşli tacirlerinden biri olmuştu. Hem elit yerlere seyahat eder, hem de karanlık yerlere uğrardı. Uçakta konuşurlarken Karou'ya bir cebinde bir kardinal, diğerinde bir silah tüccarı olduğundan bahsetmişti. Bir sürü cebi daha olduğu kesindi. Gizemli ve mesafeli olduğu için hakkında bir sürü şey söylenirdi. Ölümsüzlük için ruhunu sattığına dair dedikodular yapılsa da çok yüksek mevkilerdeki insanlar için yaptığı inanılmaz iyilikler nedeniyle saygı görürdü.

Tabii büyüye erişimi olanlar için iyilik yapabilmek o kadar da imkânsız değildi.

"Ben de hakkınızda çok şey duydum," dedi Zuzana. Karou, arkadaşının gözlerinde, birbirini süzen matadorla boğanın gözlerindeki kıvılcımların çaktığını görebiliyordu. Boğa mı, yoksa matador mu kestiremiyordu ama Esther'in de gözlerinde aynı kıvılcımlar vardı. İki kadın arasındaki karşılıklı saygı, aynı zamanda birbirlerini değerli birer düşman olarak gördüklerine işaret ediyordu. Karou ikisinin düşman *olmadığını*, hatta onun tarafında olduğunu düşünerek sevindi.

Kısa bir süre havadan sudan bahsettiler. Köpeklerin büyüklüğünü konuştular. Oda servisini övdüler. Roma'dan dem vurdular.

Söz meleklere geldiğinde Esther, "Karou'nun buraya gelme kararma sevindim," dedi.

Zuzana'nın kabaran burun kanatları, matadordan ziyade boğaya benzemesine neden oluyordu. "Daha önce de size gelmişti," diye fikrini belirtti. Ama Karou, sohbetin nereye varacağını kestirerek hemen araya girdi.

"Zuze–" dese de arkadaşı onu duymazdan geldi.

"O zamandan beri sizi merak ediyordum. Karou dilekler için sizinle buluştuğunda..." Zuzana başını hafifçe yana eğip *eğri-oturup-doğru-konuşalım* bakışı fırlattı. "İşini hiç kolaylaştırmadınız, öyle değil mi?"

Yüzündeki gülümsemesi saniyesinde solan Esther, temkinli bir maske takındı. Şimdi hiç de büyükanne gibi görünmüyordu.

"Hayır, Zuze," dedi Karou, elini arkadaşının sırtına koyarak. Bunu daha önce de konuşmuşlardı. "Öyle bir şey olmadı. Esther öyle şey yapmaz." Geçen kış portallar yandığında, Karou, Kimera ailesini bulmak için çırpınmıştı. Razgut'la onu gökyüzündeki portaldan Eretz'e götürebilecek bir *gavriel* bulmak için ilk başvurduğu kişi Esther olmuştu. Yaşlı kadın elinde bir yoncadan daha güçlü dilek olmadığını söylediğinde Karou ona inanmıştı. Zaten neden yalan söylesindi ki?

"Öyle," dedi Esther, ağırbaşlı bir... pişmanlıkla? Karou ona bakakaldı.

Esther gerçekten *ona* yalan mı söylemişti? "Ne?" diye sorarken kafası karışıktı.

"Eh, bunu söylediğim için özür dilerim canım ama onu bulabileceğine hiç inanmıyordum. Ben açgözlü, yaşlı bir kadınım. Sonuçta elimdeki son dileklere sahip çıkmam gerekirdi, değil mi ya? O zaman yanıldığım için ne kadar mutlu olduğumu sana anlatamam."

Karou'nun midesi altüst oldu. "Yanılmamıştın," dedi.

Esther, şaşkın bakışlarla çenesini havaya dikti. "Hangi konuda?"

"*Yanılmamıştın.* Brimstone'u bulamadım. O öldü." Sesinde hiç duygu olmaksızın, öylece söyleyivermişti. Esther'in yüzünün, kireç gibi bembeyaz oluşunu seyretti.

"Hayır, ah, hayır. Olamaz," diye mırıldandı yaşlı kadın, elini ağzına götürerek. "Ah, Karou. Buna inanmak istememiştim." Gözleri doluyordu.

"Ona söylememiş miydin?" diye sordu Zuzana.

Karou, başını iki yana salladı. Alıştıra alıştıra söyleme niyeti buraya kadardı. Esther ona yalan söylemişti. Portallar yanarken, *hiçbir şey* bilmezken, Akiva ve Thiago'yla kapıştığında ölümle burun buruna gelirken, hatta Brimstone'un kendisine sırtını döndüğünü düşünürken yardım alma umuduyla Esther'e başvurmuştu. Hayatı dibe vurmuştu, en azından o zaman daha dibe inebileceğini bilmiyordu, çünkü sonraki aylarda tahmin edebileceğinin ötesinde ruhsal çöküntüler yaşamıştı. Esther güvenebileceği tek insandı ve şimdi onun da yalan söylediğini öğreniyordu.

Yine de kadının gerçekten üzüldüğünü görünce Karou, haberi böylesine sert bir şekilde verdiği için bir parça pişman oldu. "Issa iyi," dedi, darbeyi yumuşatmak için.

"Bunu duyduğuma sevindim," derken Esther'in sesi titriyordu. "Peki Yasri? Twiga?"

Bunu yumuşatmanın yolu yoktu. Twiga ölmüştü. Yasri de ölmüştü ama Issa'nın ruhu gibi onun da ruhu Karou bulsun diye saklanmıştı. Brimstone'un çok önemli mesajıyla birlikte başka bir şişedeki umut olarak bekliyordu. Karou, onun buhurdanlığını alma şansını henüz bulamamıştı ama nerede olduğunu biliyordu. Yasri'nin ruhu, Akiva'yla geçmiş bir hayatta tatlı geceler geçirdiği Ellai Tapınağı'nın yıkıntıları arasındaydı.

Esther'e bakıp başını belli belirsiz iki yana salladı. Diriltici olmayı hayal bile etmemişti. Brimstone'la yaptığı diş ve elmas ticaretine rağmen, Esther onun ne yaptığını bilmezdi. Karou bile ancak lades kemiğini kırdıktan sonra öğrenmişti ve şimdi anlatmaya can atmıyordu.

"Birçoğu öldü," dedi, duygularını sesine yansıtmamaya çalışarak. "Melekleri durdurup portalı kapatmazsak daha da çoğu ölecek."

"Bunu yapabilecek misiniz?" diye sordu Esther.

Umarım, diye geçirdi içinden Karou. Ama sadece, "Evet," demekle yetindi.

Zuzana yine araya girdi. Bu sefer matador mu, yoksa boğa mı olduğu kestirilemese de gözlerini ikisine dikmişti. "O dileklerden bazıları artık gerçekleşmeyecek."

"Aman iyi," dedi Esther telaşla. "Zaten bende de hiç *dilek* kalmadı. Üzgünüm. Bilseydim saklardım." Karou'ya bakarken, "Ah, benim canım," deyip ellerini birleştirdi.

Zuzana'nın dudakları düz bir çizgiye dönüştü. Tek söylediği, "Hı hı," oldu.

Zuzana'nın sosyal nezaket eksikliğini hissetmiş olmalı ki Mik beceriksizce konuştu. "Şey... Şey için, yani jet için teşekkürler. Otel falan için de."

"Bir şey değil," dedi Esther. Karou, tanışma ve hoş sohbet bölümünün kapandığını hissedebiliyordu. Yoksa sevimsiz sohbet mi demeliydi? Neyse ne. Yapılacak işleri vardı.

Arkadaşlarına döndü. "Banyo koridorun sonunda. Fena sayılmaz. Kıyafetler büyük yatak odasında. Orada deneyebilirsiniz."

Zuzana kaşını kaldırdı. "Peki diğerleri?" Duraksadı. "Eliza? O... iyi mi?"

Karou, yeni bir gerginlikle kasıldı. Kızla ilgili ne söyleyebilirdi ki? Eliza Jones. Ne tuhaf işti. İsmini bile kimliğinden öğrenmişlerdi, çünkü kızcağız konuşacak durumda değildi. İsimden yola çıkarak yaptıkları Google aramasıyla yeni şeyler öğrenmişlerdi. Meleklerden gelen Elazael. Bir zamanlar Zuzana'nın meleklerle dalga geçen tişört planları kadar kulağa saçma gelse de kızın akıcı bir şekilde melek dili konuşması, arama sonuçlarını kanıtlar nitelikteydi.

Melek dilinde söyledikleriyse kesinlikle tüyler ürperticiydi. Bir münzevi gibi konuşup duruyordu. Zuzana onun iyileşmeyeceğinden endişeliydi. Karou da kızın iyileşip iyileşmeyeceğini bilemiyordu. Fas'tayken şifalı yeteneklerini kullanarak kızı iyileştirmeye çalışmıştı ama sorunun nerede olduğunu bilemezken bu ne işe yarardı ki?

Akiva da kendi bildiği yoldan kızı iyileştirmeye çalışıyordu. Arkadaşlarını oturma odasından çıkarırken, kapıyı açıp kızla meleği derin bir sohbete dalmış bir şekilde bulmayı çok istiyordu.

"Burada," dedi kapı koluna uzanarak. Omzunun üstünden bakıp zorlama da olsa Esther'e bir gülücük yolladı. Gerilimden nefret ediyordu ve yaşlı kadın iyiliğini istemesi bir ilk değildi. Yaşlı kadın geçen yıl onu Noel için Antwerp'teki evine getirt-

tiğinde, elde oyulmuş muhteşem bir sallanan atın da dâhil olduğu bir oda dolusu hediyeyle karşılanmıştı. Karou o ahşap atı orada bırakmak zorunda kalmış, bir daha hiç görmemişti. Öte yandan Esther ne zaman ona iyilik yapsa, karşılığını bela ile ödemek zorunda kalmıştı.

Aralarındaki ilişki dostluk ya da aile ilişkisi değildi. Bu bir iş ilişkisiydi ve gülücükler zorunlu değildi. Karou çok iyi biliyordu, hep de bilmişti.

Yine de gülümsedi. Esther de onu karşılıksız bırakmadı. Kadının gözlerinde hüzün, pişmanlık, hatta belki matem vardı. Karou daha sonra, *eh, en azından bu da bir şeydir*, diye düşünecekti.

Öyleydi de.

Sadece sandığı gibi değildi.

55

Deli Şiir

Akiva, büyü üzerine çalışırken zihninin en karanlık diplerine defalarca inmişti ama bu yerin içinde mi yoksa dışarıda bir yerde mi olduğunu hâlâ anlayamamıştı. Zihni ne kadar derine ya da uzağa gidiyordu?

Belli belirsiz de olsa sezgileri ona sanki bir kapıdan başka bir diyara gittiğini söylüyordu, yine de ne kadar uzağa giderse gitsin, hiçbir bağ bulamadığı için, zihin gözü okyanusların uçsuz bucaksızlığına baksa da yeterli olmuyordu. Zaman, sınırsızdı.

Kendine özgü bir şey olduğuna inanıyordu. *Kendisi* olduğunu düşünüyordu. Muhtemelen kapının ardındaki bambaşka boyutlara açılan özel evreni sanki sonsuza uzanıyordu, oysa bu uçsuz bucaksızlık karşısında beyni sınırlara takılıp kalıyordu.

Zihin ne kadar büyüktü? Peki ya ruh? Ve uzayda işgal ettiği fiziksel alanla bir ilgisi yoksa neredeydi? Düşündükçe başı dönüyordu. Denediği her seferinde gücü tükeniyordu. Bilinmeyenlere duyduğu öfke, içini kemiriyordu.

Üstelik bütün bunlar, başka birinin zihnine girmeye çalışmadan önceydi.

Eliza'nın zihnine açılan kapının eşiğinden, önünde kendisininki kadar büyük, ama farklı bir evren olduğunu sezebiliyordu. Sonsuzluk, öylesine keşfe çıkılabilecek bir şey değildi. Düşebilir, dibi bulmadan düşmeye devam edebilirdin. Kaybolabilirdin. Zaten Eliza kaybolmuştu. Kızı geri getirebilir miydi? Denemek istiyordu. Kızın içine düştüğü çaresizlik karşısında çarpılmıştı ve onu kurtarmak istiyordu. Bir de kızın susmak bilmeyen sözleri ilgisini çekiyordu. Kız *melek* dilinde konuşuyordu, enteresan bir şekilde hem tanıdık hem de egzotikti. Öte yandan kendi dili olsa bile, bu tonlamaları ve cümle kurulumlarını hiç duymamıştı, dahası... Tanrı yıldızları adına, *söylediği şeyler...*

Canavarlar, kararan gökyüzü, kapıları açanlar, karanlıkları aydınlatanlar.

Seçilmiş. Düşmüş.

Haritalarda kaybolmak. Ölü gökyüzü.

Afet.

Meliz.

"Deli şiiri," diye kesip atmıştı Zuzana. İkisi de doğruydu: Hem şiirsel hem deliceydi ama âdeta bir ses çatalı gibi Akiva'nın içindeki bir teli titretiyordu. Bir anlamı vardı, önemli olduğu belliydi, bu yüzden kendi sonsuzluğundan kızın sonsuzluğuna geçmişti. Bunu yapabileceğini bilmiyordu, hatta belki *yapmaması* gerekirdi. Haneye tecavüz gibi bir şeydi. Dirence rağmen Akiva kızın zihnine girdi. Onu aradı ama bulamadı. Seslense de cevap alamadı. Etrafındaki evren, kendisininkinden farklıydı. Yoğun ve türbülanslıydı. Hareketliydi. Huzursuzluk ve korku hâkimdi. Acı vardı.

Akiva bu sonsuzluğu kavrayamayacağını bildiğinden daha derinlere gitmeye çekiniyordu.

Kızı bulamadı. Onu geri getiremedi. Yapamadı. Ama kızın içindeki kaosu yatıştırabilmek adına kendi acısına odaklanmıştı. En azından denemişti.

Kızın zihninden çıkıp gözlerini açtığında kendine gelmesi biraz zaman aldı. Sonra Karou, Zuzana ve Mik'in yanında olduğunu fark etti. Virko zaten başından beri oradaydı. Eliza'nın gözünün önünde. Kız da biraz yatışmıştı ama Akiva gözlerinin gördüğüne yüreğini ikna edemiyordu. Kızı iyileştirememişti.

Derin bir iç çekti. Hayal kırıklığı yaşıyordu. Karou, bir sürahi suyla yanına gelip bardağı doldurdu. Akiva suyunu içerken de serin elini alnına bastırıp koltuğun koluna oturdu. İşte bu yakınlaşma, normalin yeni eşiğiydi. Akiva kendini daha iyi hissetti. Karou, başlarına ne gelirse gelsin, mutluluk hayallerinden inkâr edilemeyecek bir gerçekmiş gibi bahsetmiş, her şeyden ayrı bir yere koymuştu. Mutluluğun ulaşılabilecek ya da kazanılabilecek bir yer olması fikri Akiva için yeniydi. Mutluluk perişanlığın ötesindeki pırıl pırıl bir cennetti ve onları bekliyordu. Aynı zamanda bu yeri, sıradan bir ihtiyaç gibi alçak gönüllü bir şekilde yanında taşımalıydın. Yiyecek gibi, silah gibi. Mutluluk.

Akiva, silahların bir an önce büyük resimden çıkmasını umuyordu.

Yeni bir yaşam umut ediyordu.

"Daha sakin görünüyor," dedi Karou, Eliza'yı inceleyerek. "Bu da bir şey."

"Yeterli değil."

Karou, *daha sonra tekrar denersin*, demedi, çünkü ikisi de daha sonra zamanları olmayacağını biliyordu. Gece olmak

üzereydi. Karou, Akiva ve Virko, birazdan çıkacak, bir daha geri gelmeyeceklerdi. Eliza Jones bu durumda, *Afet* ve sırlarıyla baş başa kalacaktı, ellerinden başka bir şey gelmezdi. Ama Akiva, pes etmenin tehlikeler yaratabileceğini seziyordu. "Söylediklerini anlamak istiyorum," dedi. "Ona ne olduğunu öğrenmeliyim."

"Bir şey anladın mı?"

"Kaos. Korku." Akiva başını iki yana salladı. "Büyü hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Karou. Temel bilgilere bile sahip değilim. İçimde, her birimizin bir..." Kelimeleri tarttı. "Bir tür *enerji uyumuna* sahip olduğumuzu hissediyorum. Adını koyamıyorum. Zihinden, hatta ruhtan bile öte bir şey bu. Çok boyutlu." Kelimeleri bulmakta hâlâ zorlanıyordu. "Farklı coğrafyalara yayılmış bir şey. Ama neye benzediğini, yönümü nasıl bulabileceğimi ya da daha kötüsü nasıl *görebileceğimi* bilmiyorum. Karanlıkta yolumu bulmaya çalışıyorum."

Karou belli belirsiz gülümsedi. Konuşurken sesinden onu rahatlatmaya çalıştığı anlaşılabiliyordu. "Karanlığı nereden bileceksin ki?" Elleriyle meleğin tüylerine dokunduğunda parmaklarının ucunda kıvılcımlar çaktı. "Sen kendin ışıksın."

Akiva az daha, *karanlığın ne olduğunu biliyorum*, diyecekti. Kelimenin tam anlamıyla biliyordu da. Ama Karou'nun, onu Fas'ta içinden çekip aldığı umutsuzluğa yeniden kapıldığını düşünmesini istemiyordu. Dilini tuttu. Sonra Karou'nun, duymakta zorlandığı yumuşacık bir sesle, "Benim de ışığımsın," dediğini duyunca sevindi.

Başını çevirip ona bakarken kızın varlığı içini doldurdu. Hem Madrigal hem de Karou'yu gördüğünde bu hissi defalarca yaşamıştı. Onu tanımadan önce ve tanımasa hiç bilmeyeceği bu duygusal elektriklenme fena hâlde *gerçekti*. Kökler

dallanıp budaklanıyor, geçtiği her kapı daha karanlık seviyelere açılıyor, sonunda yetersiz bir şekilde tanımlamaya çalıştığı enerji uyumu sayesinde, kapkaranlık uzayda yepyeni bir yıldız patlıyordu. Akiva ışığın ta kendisi oluyordu. Zaman ile bütünleşiyordu.

Bunu ancak aşk yapabilirdi. Gözlerini ondan ayırmadan Karou'nun minicik soğuk elini tuttu. Mutluluk oradaydı, günlük bir ihtiyaç gibi endişe, üzüntü ve azmin hemen yanı başında duruyordu ve hiçbir şeyi çözmese de ışığıyla aydınlatıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Amcasını görme zamanı gelmişti.

Veda etmeden vedalaştılar, çünkü Akiva vedalaşmanın şeytana uymak kadar kötü şans getireceğini söylemişti. Sözler havada uçuşuyordu, ama üzerlerinde bir gölge dolaşıyordu, çünkü ayrılıkları kolay olmayacaktı. Virko, Zuzana'ya son bir dil dersi niteliğinde, "Gözlerinden öper, yüreğimi ellerine teslim ederim," demeyi öğretti. Bu eski bir Kimera vedasıydı ve tabii ki Zuzana, atan kalbini eline almayı pandomim yaparak canlandırmaktan geri kalmadı.

Esther, yine bir büyükanne edası ve bir tür pişmanlıkla üzerlerine titriyordu. Haritayı yanlarına aldıklarından, yolu bildiklerinden emin olmak istiyordu. Endişeyle, bu kadar çok düşman karşısında ne yapacaklarını sorsa da Karou ona bir şey söylemedi. "Yapılacak fazla bir şey yok," demekle yetindi. "Onları eve dönmeye ikna edeceğiz."

Esther pek ikna olmamıştı ama üstelemedi. "Zaferinizi kutlamak için şampanya söyleyeceğim," dedi. "Keşke içerken siz de burada olabilseniz."

Bu arada Eliza, boş gözlerle öylece oturuyordu.

"Onunla ilgilenilmesini sağlayacaksınız, değil mi?" diye sordu Karou, Zuzana'yla Mik'e. "Yani biz gittikten sonra?"

Zuzana, anında ciddi bir ifade takındı. Karou'nun gözlerine bakmıyordu, onun yerine Mik başını salladı. "Merak etme," dedi. "Senin yeterince derdin var zaten."

Zuzana anlamamakta dirense de Mik, işlerin bu şekilde yürümesi gerektiğinin farkındaydı. Buraya gelirken yol boyunca bunu Zuzana'ya defalarca hatırlatmıştı. "Samuraylığın yakınından bile geçmediğimizi sürekli aklında tut," demişti. "Bu konuda elimizden bir şey gelmez. Virko'ya yük olmaktan öteye gidemeyiz. Hele bir de çatışma çıkarsa..."

Devamını getirememişti.

"Teşekkürler," dedi Karou, çaresizce son bir kez Eliza'ya bakarken. "Sizi büyük bir sorumlulukla baş başa bıraktığımı biliyorum ama para için hesabıma nasıl ulaşacağınızı biliyorsunuz. Lütfen parayı kullanın. Onun için, kendiniz için. Her tür ihtiyacınız için."

"Para," diye söylendi Zuzana, sanki işe yaramaz bir şeymiş, hatta neredeyse bir hakaretmiş gibi.

Karou ona döndü. Söylemekten nefret etse de "Geri dönme şansım olursa, sizi bulacağım," dedi.

"Nasıl? Portalı kapatacaksınız."

"Kapatmamız gerekiyor ama başka portallar var. Onları bulacağım."

"Sanki portal avına çıkacak zamanın olacak da?!"

"Bilemiyorum." Karou devamını getirmemek için kendini tutuyordu. *Oraya gittiğimizde neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum. Dünyada ucuna tutunabileceğim bir umut kırıntısı kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Başka portallar bulup bula-*

mayacağımı bilmiyorum. Yaşayıp yaşamayacağımı bilmiyorum. Bilmiyorum.

Zuzana'nın suratı hâlâ asıktı. Başını yavaşça öne eğdi. Karou, arkadaşının kolları onu sardığında sarıldıklarını anladı. O kadar ani olmuştu ki... "Kendine dikkat et," diye fısıldadı Zuzana. "Kahramanlık yapmaya kalkma. Kendini kurtarman gerekirse hiç düşünme ve buraya geri gel. İkiniz de gelin. Üçünüz de geri gelin. Virko'ya insan vücudu falan yapabiliriz. Söz ver bana, oraya gittiğinde herkes..." Gerisini getiremedi. *Ölmüşse.* "Göze batmayın ve bir şekilde geri gelin. *Canlı* olarak."

Karou söz veremezdi. Zuzana bunu çok iyi biliyordu, çünkü Karou'nun bir şey söylemesine fırsat bırakmadan sözlerine devam etti. "Güzel. Teşekkürler. Bütün duymak istediğim buydu," diyerek sözü almış gibi yaptı. Karou da ona sarıldı. En az ihtimaller kadar vedalardan da nefret ediyordu. Sonra gitme zamanı geldi.

56

Benim Tatlı Barbarım

Sonunda tertemiz olmuşlardı. Mik'le Zuzana sırayla banyoya girdikleri için yine sırayla Eliza'nın yanında oturdular, bu arada son dakika melek haberlerini izlediler. Televizyonun sesi alçaktı ve Esther'in açık dizüstü bilgisayarında çeşitli kaynaklardan yeni haberler düşüyordu ama henüz bir şey olmamıştı ve bir süre daha yeni bir şey olacakmış gibi görünmüyordu.

Zuzana, Karou'nun Vatikan'a gitmeden önce Roma'da *Museo Civico di Zoologia*'ya uğraması gerektiğini biliyordu. Doğal tarih müzesine gitmeyi düşündüğünü söylerken Karou âdeta sakince meydan okuyordu. Zuzana'nın bir parça buruklaşmıştı çünkü arkadaşının en azından savaşta kurtarılabilecek ruhlar için diş stokunu tazelemek istediğini biliyordu. Eretz'e geri döndüklerinde karşılaşacakları manzarada ona yardım edemeyeceği için üzülüyordu.

Çaresizlik berbat bir şeydi. Zuzana'nın aklına yeni bir tişört tasarımı fikri geldi.

*

BİR SAMURAY OL,
ÇÜNKÜ LANET OLASI GÖKYÜZÜNÜN ÖTESİNDE
NELER DÖNDÜĞÜNÜ ASLA BİLEMEZSİN.

Elbette mesajı kimse anlamayacaktı ama kimin umurundaydı? Boş boş bakanları ateş saçan gözlerle kovalaması işten bile değildi. O bakışlar hemen her durumda işe yarıyordu.

Hayır, diye kendini azarladı. Her durumda işe yaramıyordu. Çünkü işe *yarasaydı*, samuray olmaya gerek kalmazdı, öyle değil mi?

Yanında oturan Eliza'ya bakıp derin bir iç çekti. Kız, onun varlığının farkında değil gibiydi, hatta bir şeye ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu, fakat onu kendi kendine mırıldanan bir eşya gibi bir köşede yalnız bırakmak hiç doğru gelmiyordu. Zuzana bir hemşire değildi, bu konuda herhangi bir dürtüsü bile yoktu, yine de yiyecek-içecek gibi temel ihtiyaçlar konusunda genç kadına yardım edebileceğini düşünüyordu. Akiva her ne yaptıysa, Eliza şimdi biraz daha sakindi. Delice saçmalamaması işi daha kolaylaştırıyordu.

Öte yandan kızla ilgili ertesi günden itibaren ne yapacakları hakkında Zuzana'nın hiçbir fikri yoktu. Ertesi günü bekleyebilirdi. Günün stresini atıp, gerçek bir yatakta uyuduktan, hatta kuskustan farklı bir şeyler yedikten sonrasını düşünürlerdi.

Yarın.

Ama şimdilik temiz olmak güzeldi. Zuzana, kendini çamurdan doğan Venüs gibi yeniden doğmuş hissediyordu. Esther'in aldırdığı kıyafetler son derece şık ve sadeydi, hepsi kaliteli malzemeden üretilmişti ve neredeyse üzerine tam oturmuştu. Zebra spor ayakkabıları dâhil Zuzana bütün pis

giysilerini düzgün bir şekilde katlamış, plastik torbalara sarmıştı. Eski ayakkabılarıyla yenileri yerde yan yana dururken, Zuzana eski ayakkabılarına ihanet ediyormuş gibi hissetti ama öte yandan yenileri hak edecek kadar zorluklardan geçtiğine inanıyordu. Sanki salya sümük eski ayakkabılarının bağcık deliklerinden gözyaşları süzülüyor, yeni deri ayakkabılara, *tabanları biraz yere sürtmeye meyillidir*, diye iyi niyetle uyarıda bulunuyordu. *Bir de parmak uçlarında yükselmeye çok meraklıdır, buna hazır ol.*

"Pek duygulanmışsın," dedi Mik, oturma odasına gelip eski ayakkabıları sırt çantasına iterken.

"Hiç de duygulanmadım," diye itiraz etti Zuzana havalı bir edayla. "Kuracağım *Başka Dünya Maceraları Müzesi*'nde sergilemek için onları saklayacağım. Serginin adı *Düşman Ordular Arasında İttifak Arayışları Sırasında Buz Gibi Dağlarda Kamp Yaparken Giyilmemesi Gereken Ayakkabılar* olacak."

"Hı-hı."

Mik banyodan döndükten sonra kirli giysileri konusunda hiç duygulanmamıştı. Eski kıyafetlerini seve seve çöpe atacaktı, fakat kotunun ceplerini karıştırırken... Yüzüğü buldu.

Gümüş ve antika olabilecek yüzüğü, dünya çıldırmaya yüz tuttuğunda almıştı. Yüzüğü parmaklarında çevirip ilk kez yakından baktı. Zuzana'nın sürekli yanında olmasından asla şikâyetçi değildi, fakat yüzüğü cebinden çıkarma fırsatını hiç yakalayamamıştı. Şimdi bu komiklik derecesinde şatafatlı otelde bakarken, yüzük gözüne fazlasıyla kaba geliyordu. Oysa Aït Benhaddou'da yüzüğün kararmış sadeliğini, hatta eğri büğrü hâlini pek sevmişti. Buradaysa Roma Talanı sırasında bir Vizigot'un serçe parmağından düşmüş gibi görünüyordu. Barbar takısı.

Mükemmel.

Tatlı barbarım için, diye düşündü. Yeni İtalyan tasarımı pantolonunun cebine koyacağı sırada yüzük parmaklarının arasından kaydı. Mermer zemine çınlayarak çarptıktan sonra kaçmaya çalışıyormuş gibi yuvarlandı. Mik peşinden koşarken, yüzüğün belki de gerçekten gümüş olduğunu düşünüyordu, çünkü gümüş böyle çınlardı. O sırada yüzük mermer tuvalet masasının altındaki üç parmaklık aralığa kaçtı.

"Gel buraya," diye fısıldadı Mik. "Seninle ilgili planlarım var."

Yüzüğü almak için dizlerinin üstüne çöktüğünde, tatlı barbar kız Zuzana, durmaksızın mırıldanan Eliza Jones'un dudaklarına bardağı tutmuş, su içirmeye çalışıyordu. Kral dairesinin arka tarafındaki kapısı kapalı küçük odadaysa Esther Van de Vloet telefonda biriyle konuşuyordu. Ses duyulmasın diye müziği hafifçe açmıştı.

Bu görüşmeyi yapmak onun için kolay değildi ama içten içe görüşmeyi yapmak zorunda kalmamak için dua ettiği de bir gerçekti. Tereddütlü bir saniye boyunca kararsızlıkla gerçek yaşı yüzüne yansıdı. Sonunda sert bir şekilde nefesini salıp konuşmaya devam etti.

Sonuçta güç, durduğu yerde durmuyordu.

Roma'nın çatıları üzerinde uçuyorlardı. Karou'nun doğa tarihi müzesindeki işi bitmişti, şimdi önlerinde sadece Jael meselesi vardı. Gece havası İtalyan yazının ağırlığını taşıyordu, altlarındaki şehir manzarasında çatılar, anıtlar, ışıklar, kubbeleri, kapkara bir yılanı andıran Tiber Nehri bölüyordu. Boğuk korna, trafik düdüğü ve müzik sesleri Vatikan'a yaklaştık-

ça güçleniyor, tezahüratlara dönüşüyordu. Bir düzeni yoktu, ama bir ayin ritmini tutturmuşlardı.

Pis bir koku da vardı. Büyük olasılıkla uzun süredir sıkış tepiş duran insanların kokusuydu bu. Ekşi kokuya bakılırsa, barikatlara yakın bir nokta bulduklarında, hacıların tuvalet ihtiyaçlarını gidermek için bile olsa oradan ayrılmak istemedikleri anlaşılıyordu.

Aman ne güzel!

Haberlerde salgın hastalık krizinin kapıda olduğuna dair uyarılar yapılıyordu. İnsanlar, meleklerin şifasından medet umarak yaşlılarını ve hasta sevdiklerini buraya getiriyorlardı. Hatta bir meleğin gelip onları kutsayacağını umut edenler bile vardı. Her yerde mucizelerden konuşuluyorduysa da henüz kanıtlanan herhangi bir olay yoktu, bununla birlikte ölü sayısı giderek artıyordu.

Mucizelerin böyle bir huyu vardı.

Gökyüzünden bakıldığında Vatikan, eğri büğrü bir takoza, devrilmiş bir pasta dilimine benziyordu. En göze batan şey, Michelangelo'nun meşhur kıvrımlı kemerleriyle devasa büyüklükteki yuvarlak plazalardı. Her bir meydan askeri araçlarla dolup taşıyordu. Tanklar, çirkin böcekler gibi uykuya yatmıştı. Cipler girip çıkıyor, birlikler geliyordu.

Gidecekleri yer kuzey kemerinin hemen arkasındaydı. Papalık Sarayı. Karou önden gitti.

Esther'in cep kardinali sayesinde Jael'in kullanımına verilen odaların yerini tam olarak biliyorlardı. Bir sürü binadan oluşan binaların üzerinde geniş bir daire çizerek çatılarda melek olup olmadığını kontrol ettiler.

Nöbetçilerin olmasını beklemişlerdi. Askerler daha çok yere odaklanmışlardı, köpekleriyle devriye gezen güvenlik

görevlilerini görebiliyorlardı. Binanın giriş çıkışı da sıkı denetim altındaydı. Yine de çatılarda Dominyon muhafızlarını görmeyi beklemişlerdi, çünkü saldırının yerden ziyade gökten geleceği bilinen Eretz'de bu standart uygulamaydı.

Sonunda gördüler. İki kişiydi.

Kolay olacaktı.

"Zarar vermeyin," diye hatırlattı Karou, Akiva'yla Virko'ya. Buna gerek kalmayacağını umuyordu. Ardından ikisinin uzaklaştığını hissetti. Akiva'yla Virko'nun ayın gölgelerine sığınarak muhafızlara yaklaşmasını seyretti. Adelphas'ta gökten inen alevden gölgelerin büyük dalgası hâlâ aklındaydı, o yüzden bir anda kaskatı olup, sonra gevşeyen askerlere karşı hiçbir acıma hissi duymadı.

Başlarına hızlı birer darbe almışlardı. Gevşemiş ama yere yığılmamışlardı. Akiva'yla Virko onları havada yakalayıp sessizce yere bırakırken baygın bedenleri ağır çekimde yere konuyormuş gibi görünüyordu. Kafalarında yumurta büyüklüğünde şişikler oluşacak, ayıldıklarında başları ağrıyacaktı ama iyileşeceklerdi. Mesele merhameti hak edip etmedikleri değildi, görevlerini yerine getirirken en önemlisi kan dökmemekti.

Kan dökmeden, tereyağından kıl çekercesine. Amaç buydu. Katliam, cinayet olmayacaktı. Sadece ikna etmeye çalışacaklardı. Zaten bu iki muhafız ayılıp başlarını ovuştururken çoktan girip çıkmış olacaklardı.

Karou, yavaşça çatıya konup yerdekilere şöyle bir göz attı. Baygın yatan muhafız, Kirin mağaralarında gördüğü sayısız Piç'ten biri gibi görünüyordu. Yakışıklı, genç, zarif. Hem cani hem kurban diye düşünürken, Liraz'ın hayatları almak yerine parmak kesme önerisini hatırladı. Merak ediyordu. Mümkün olsaydı, Dominyon askerleri bile yeni bir dünyada yaşamanın

yollarını öğrenebilirler miydi? Bir seçim yapmayı hak ediyorlar mıydı? Baygınken son derece masum görünen muhafıza tekrar baktığında bir karara varmak çok daha kolaydı. Evet, hak ediyorlardı.

Belki ayıldığında, gözleri nefretle dolacak, umuttan eser kalmayacaktı.

Bu başka bir günün sorunuydu. İşte buradaydılar. Jael'in pencerelerini görebiliyorlardı. Binaların çevresinden yükselen tezahüratlar, bir denizin kükremesi gibi kulaklarına kadar geliyordu ama oldukları yerde âdeta bir fanustaydılar.

"Aklıma daha iyi bir fikir geldi," demişti Karou, Kirin mağaralarındayken. Kıyametten çıkış yolunu bulduğundan adı gibi emindi. Hızlı ve sessiz bir şekilde bu işe bir son verecekti. Çatışma, silahlar, canavarlar olmayacaktı.

Melekler yok olacaktı.

Bu kadar basit.

"Pekâlâ," dedi, telefonunu kapatmadan önce Zuzana'ya mesaj atmak üzere ara verdikten sonra. "Başlayalım."

57

Aslanlara Yem Olmak

Kral dairesinin kapısı sertçe tıklandığında Seyyah ve Dede anında pürdikkat ayağa fırladı.

Onlar gibi sıçramasalar da Zuzana'yla Mik de oldukları yerde dikkat kesilmişti. Oturma odasından salona geçmişlerdi, pencereden Vatikan'ı izliyorlardı. Gözleri televizyonla kırmızı kadife perdelerin kestiği gökyüzü arasında gidip geliyordu. Her an televizyonda ya da gökyüzünde bir şey olmasını bekliyorlardı.

Karou'yla Akiva, görevlerinde başarılı olursa, gerçekten de bir şeyler *olacaktı*. "Göklerin Efendisi" gökyüzüne yükselecek, cehennemi peşinden sürükleyerek Özbekistan'daki portala yönelecekti. *Gökyüzünde yarık gibi görünen şeyin bir yerine değmemesine dikkat et.*

Gökyüzü ya da televizyon. İlk işareti hangisinde göreceklerdi?

Karou'dan telefon ya da mesaj gelir diye Zuzana telefonunu koltuğun koluna bırakmıştı. Şimdiye kadar bir mesaj gelmişti.

*Geldik. İçeri giriyoruz. *öpücük/yumruk*.*

Demek başlamıştı. Zuzana yerinde duramıyordu. Gökyüzü, televizyon, telefon, Mik... Arada bir Eliza'ya da göz atıyordu.

Kız hâlâ kendinde değildi, dalıp gitmişti, yine de cam gibi boş bakan gözlerinin tek bir noktaya odaklandığı söylenemezdi. Arada bir gözleri sağa sola kayıyor, ışıkta bir değişim olmadığı hâlde gözbebekleri büyüyüp küçülüyordu. Sanki zihni, bedeninden farklı bir gerçeklikte yaşıyor, gözleri başka şeyler görüyordu. Dudaklarını şekillendiren yumuşak ama delice şiiri anlayamadığı için Zuzana seviniyordu. Karou bir kısmını tercüme ettiğinde, katliamla dolu bir korku filmi seyredercesine içi ürpermişti. Zuzana, piyanonun üstündeki tabağı dolduran çikolatalı *biscottileri* katlederek bir nebze olsun kendini rahatlatıyordu.

TAK TAK TAK.

Kapıya vuruş şekli ürperticiydi. Kapıya Gestapo dayanmış gibi. Gizli polisler gibi. *Dün gece neredeydiniz?* diye soracak birilerinin tıklamasıydı bu. Ya da kimsenin kapıyı açmaya cesaret edemeyeceği *gece sizin için gelecekler* tarzı bir tıklama.

Yine de Esther hiç çekinmeden kapıya baktı. Arkadaki yatak odasındaydı. Mik'le Zuzana, diğerleri gittiğinden beri onu fazla görmemişlerdi. Şimdi yalın ayak çıkmış uzun ve sakin adımlarıyla salonu geçerken yan gözle onlara bakıyordu. Peşinde köpeklerle kapıyı açmak için koridorda gözden kaybolmadan önce, "Eşyalarınızı toplasanız iyi olur, çocuklar," dedi.

Zuzana'yla Mik bakıştı. Kalbi köpekler kadar hızlı bir şekilde midesine indiğinde Zuzana irkildi. "Ne?" dediği sırada, Mik de aynı anda, "Tanrım," dedi.

"Tanrım *ne?*"

"Eşyalarını topla," diye yanıtladı Mik. "Çantanı hazırla."

Zuzana hâlâ neler olduğunu anlayamıyordu, ama nefis takım elbiseleriyle iki iri yarı adamın koca kulaklarındaki kablosuz telsizleri görünce ilk düşüncesi, *şu işe bak, gerçekten gizli polismiş,* oldu. Fakat yakalarına işlenmiş hilal desenini fark ettiğinde korkusu ateşli bir öfkeye dönüştü.

Gelenler otelin güvenlik görevlisiydi. Esther onları dışarı attırıyordu.

"Pekâlâ," dedi adamlardan biri. "Gidelim. Gitme zamanınız geldi."

"Bu ne demek oluyor?" diye diklendi Zuzana. "Biz burada misafiriz."

"Artık değilsiniz," dedi Esther eşikten. "Karou'nun hatırına size katlandım. Artık burada olmadığına göre... Eh işte."

Zuzana bir hışım ona döndü. Yaşlı kadın, kollarını göğsünde kavuşturmuş, köpekleriyle birlikte duruyordu. Gözlerinde bir yırtıcıya yakışacak türden bir hesaplılık vardı. Zuzana'nın ilk izlenimi, bir yılanın beyaz saçlı büyükanneyi yutup onun *yerine* geçtiği oldu. Üniformalı otel fedaileri salona adım atmışlardı ki bunun ne anlama geldiğini anlayınca Zuzana tokat yemiş gibi oldu.

Karou.

"Sen ne yaptın?" diye bağırdı. Esther'in onları otelden attırması sadece bir anlama gelebilirdi. Yaşlı kadın Karou'yla bir daha görüşmeyeceğini biliyordu.

"Yapmak mı? Ben sadece otel yönetimini, süitimi basan pasaklı gençler konusunda uyardım. Zaten daha lafı açtığımda kimden bahsettiğimi anladılar. Anlaşılan aşağıda bir sürü hayran edinmişsiniz."

"*Karou'ya* ne yaptın?" Kelimelerle birlikte kendisi de yerinde duramıyordu. Bir an için aslan iriliğindeki köpekler ve eşikte duran yarmalar karşısında dikenli bir *nik-nik* olduğunu hissetti.

Her hâlükârda *nik-nik* hâli bütün odayı esir alırken, en yakındaki yarma bileğini sımsıkı kavradı. "Bırak beni!" diye hırlayan Zuzana, kolunu kurtarmaya çalışıyordu.

Şansı yoktu. Adam komik bir şekilde hayatı boyunca aptalca lastik topları sıkıp bırakmış gibi bileğini sımsıkı kavramıştı. O sırada Mik atılıp Zuzana'yı tutan eli tuttu. "Bırak onu," diye bağırırken, devle karşı karşıya kalan bir kemancıyı aşan bir çabayla Zuzana'nın bileğini adamın çirkin parmaklarından kurtarmaya çalıştı. Onun da yapabileceği pek bir şey yoktu. Zuzana, öfkesinin gerilerinde bir yerlerde şu anda ne kadar samuraylıktan uzak bir çift olduklarını hissedebiliyordu. Bu çok aşağılayıcıydı. Güvenlik görevlisi boştaki eliyle Mik'i kapıya doğru itti. Ardından Zuzana'yı da onun yanına gönderdi. Eşyalarını bile alamayacaklardı. Zuzana'nın bileği zonkluyordu ama zihnine üşüşen endişe ve öfke kasırgası arasında bileğinin acısını hissetmiyordu bile.

İtilip kakılmaya isyan eden Zuzana, güvenlik görevlilerinin yanından kaçıp tekrar salona girdiğinde Seyyah ve Dede, efendilerini koruyordu. Köpekler ona baktı. İçlerinden biri, *şu dişleri görüyor musun* dercesine sıkılmış gibi dudağını gererek hırlıyordu.

Daha korkunçlarını gördüm, demek istiyordu Zuzana. Kahretsin, o da dişlerini göstermek için yanıp tutuşuyordu, ama bunun yerine olduğu yerde kalıp gözlerini Esther'e dikti. Yaşlı kadının taş kesmiş surat ifadesi, insanlıktan uzaktı. Zuzana onun ete kemiğe bürünmüş açgözlülükten başka bir

şey olmadığını düşünüyordu. "Sen ne yaptın? Ne yaptın, Esther? Sen. Ne. Yaptın."

Esther derin bir iç çekti. "Aptal mısın? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence sen insanları sırtından bıçaklayan sosyopatın tekisin, işte böyle düşünüyorum."

Suratını asan Esther başını iki yana salladı. "Böyle olmasını istediğimi mi sanıyorsun? Ben hâlimden memnundum. Brimstone'un ölmesi benim suçum değil."

"Ne alaka?" diye üsteledi Zuzana.

"Hadi ama. Göründüğün gibi küçük bir bebek olmadığını çok iyi biliyorum. Hayat seçimlerden ibarettir ve sadece aptallar taraflarını duygularıyla seçer."

"Taraf seçmek mi? *Survivor*'da falan mıyız da taraf seçeceğiz?" Zuzana, tiksintisini bastırmaya çalışıyordu. Esther belli ki meleklerin tarafını seçmişti. Brimstone öldüğü için kendi çıkarlarına odaklanmıştı. O sırada, Esther'in yaşıyla ilgili ne yaptığını da bildiğinden, birden aklına bir şey geldi. "Sen," derken tiksintisi, dudaklarından çıkan kelimeyi boğuyordu. "Bahse girerim, zamanında bir Nazi yandaşıydın, öyle değil mi?"

Esther kahkaha atmakla yetindi. "Sanki kötü bir şeymiş gibi bahsediyorsun. Aklı olan herkes yaşamayı seçer. Neyi aptalca buluyorum, biliyor musun? İnanç uğruna ölmeyi. Bak neredeyiz. Roma. Sırf inançlarından vazgeçmedikleri için aslanlara yem olan Hristiyanları düşün. Tanrı, yaşama arzularını affedemez miydi? Hayatta kalma dürtün yoksa, belki yaşamaya da *hakkın* yoktur."

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu yüzden Romalıları değil de Hristiyanları mı suçluyorsun? Romalılar onları la-

net olası aslanların önüne atmasa olmaz mıymış? Sen kendini kandırıyorsun. Burada asıl canavar sensin."

Esther kısa kesti. "Gitme zamanınız geldi," dedi sertçe. "Ve öldükten sonra Karou'nun bütün malvarlığı en yakınına kalır, bunu unutma." Dudaklarında neşesiz bir gülümseme belirdi. "Tabii ki her şey onu çok seven büyükannesine kalacak. O yüzden banka hesaplarına dadanmayın."

Öldükten sonra. Öldükten sonra. Zuzana devamını duymamıştı bile. Beyni bu iki kelimeye takılıp kalmıştı.

Esther kapıyı gösterdiğinde kasap elli güvenlik görevlileri onları itekledi. "Giysiler üzerinizde kalabilir," diye ekledi Esther. "Bir şey değil. Ah, bir de bitkiyi unutmayın."

Bitki.

Eliza'yı kastediyordu. Bütün bunlar olup biterken Eliza sessiz kalmıştı. Kız kendinde değildi ve yaşlı kadın onu Mik ve Zuzana'yla birlikte öylece dışarı atıyordu.

Öldükten sonra. Zuzana'nın beynindeki kasırga fısıltılara dönüşmüştü. Ne olmuştu? Yoksa?..

Kapa çeneni.

"En azından çantalarımızı almamıza izin ver," dedi Mik, son derece sakin ve mantıklı bir şekilde. Zuzana iyice öfkelendi. *Nasıl bu kadar sakin ve mantıklı olabiliyor?*

"Size bir şans tanımıştım," dedi Esther. "Çantalarınızı almak yerine, karşıma geçip hakaretler yağdırdınız. Daha önce de söylediğim gibi, hayat seçimlerden ibarettir."

"En azından kemanımı alayım," dedi Mik yalvarırcasına. "Hiçbir şeyimiz yok, eve dönmemizi sağlayacak hiçbir şeyimiz yok. En azından tren bileti için sokakta keman çalabilirim."

İkisinin sokaklarda dilencilik yaptığını hayal ederek insafa gelen Esther, "Peki," dedi. Elini defedercesine salladığında

Mik koşarak gitti. Geri döndüğünde keman kutusunu kucağında bir bebek gibi taşıyordu. "Teşekkürler," dedi, Esther büyük bir iyilik yapmış gibi. Zuzana ona ateş saçan gözlerle bakıyordu.

Bu çocuk aklını mı kaçırmıştı?

Mik, "Eliza'yı al," dediğinde Zuzana onu dinledi. Eliza, bir uyurgezer gibi yürüyordu. Zuzana çıkmadan önce Esther'e bakmak için durdu.

"Bunu daha önce de söylemiştim ama hep dalga geçmek için söylerdim." Oysa bu sefer dalga geçmiyordu. Hayatı boyunca hiç bu kadar ciddi olmamıştı. "Bunun hesabını vereceksin. Yemin ediyorum."

Esther güldü. "Bu işler öyle yürümüyor, canım. Ama seni mutlu edecekse, denemekten çekinme. Elinden geleni ardına koyma."

"Görüşeceğiz," diye tısladı Zuzana dişlerinin arasından. Güvenlik görevlisi itince, Eliza'yla birlikte sendeleyerek asansöre giden koridora çıktı. Resmen yerin dibine sokulmuşlardı. Işıkların göz aldığı lobide tökezleyerek yürürlerken, dik bakışların ve iğneleyici fısıltıların hedefi oldular. Özellikle durum değiştiği için kaş savaşına giriştiği resepsiyon görevlisi kadının cesareti yerine gelmişti. Amatör kaşlarından birini ukala ukala havaya kaldırmış, *N'aber?* dercesine bakıyordu.

Bu utanç yürüyüşü, dikenli bir tarladan geçmeye benziyordu, dikenler her yerine batarken canı yanıyordu ama bu bile Zuzana'nın düşmanın insafına kalmış arkadaşları için yüreğinde hissettiği korkuyu bastıramıyordu.

Onlara ne olacaktı?

Esther herhâlde melekleri uyarmıştı. Karşılığında ne söz almıştı acaba? Daha da önemlisi, Mik'le birlikte bu tehlikeyi

nasıl engelleyebilirlerdi? Nasıl? *Hiçbir şeyleri* yoktu. Keman haricinde hiçbir şey.

"Ona teşekkür ettiğine inanamıyorum," diye söylendi, otelin kapılarından sokağa fırlatıldıklarında. Roma kalabalığı ve tuzlu havasıyla üstlerine üstlerine geliyordu. Otelin yapay sakinliği ve serinliği içeride kalmıştı.

"Kemanımı almama izin verdi," dedi Mik, omuz silkerek. Kemanını hâlâ bir bebek gibi kucağında tutuyordu. Sanki hâlinden memnundu. Bu kadarı da fazlaydı. Zuzana durdu. Zaten otelden *uzaklaşmak* dışında gidebilecekleri belli bir yer yoktu. Hışımla Mik'e döndü. Delikanlı gerçekten de hâlinden memnun görünüyordu. Hatta memnuniyetin ta kendisiydi.

"Senin neyin var?" diye çıkışan Zuzana, oturup ağlayabilirdi.

"Biraz sonra anlatırım. Hadi. Burada kalamayız."

"Ay, sanki biz bilmiyoruz."

"Hayır. Esther'in bizi bulamayacağı bir yere gitmemiz gerekiyor. Bizi aramaya geleceğini biliyorum. *Hadi.*" Şimdi sesinde telaş vardı. Zuzana'nın aklı karıştı. Mik koluna girip çekiştirdiğinde o da Eliza'yı çekiştirdi. Bir hayalet gibi arkalarından sürüklenen kızla birlikte, karnaval kalabalığını yarıp gözden kayboldular. Daha önce küfrettikleri kalabalık, tek kaçış yolu olmuştu.

58

Yanlış Cirkinlik

Her şey olması gerektiği gibiydi. Ağır panjurun mandalı, söz verildiği gibi açıktı. Karou'nun tek yapması gereken sessizce içeri süzülmekti. Pencere açılırken gıcırdamak istiyor, Karou'nun daha hızlı itmesi için meydan okuyordu. Karou, uzun zamandır Brimstone'un çay fincanından aşırıp kolyesinde taşıdığı *neredeyse beş para etmez dileklerin* eksikliğini hissetmemişti ama şimdi onları çok arıyordu. Parmaklarının arasına alacağı bir boncukla pencereyi susturması işten bile olmazdı.

Sonunda oldu. Dileğe ihtiyacı kalmamıştı. Yüreği gümbür gümbür atarken pencereyi sabırla yavaş yavaş açması gerekmişti ve sonunda başarmıştı. Bir paspas gibi yere vuran dikdörtgen şeklindeki ay ışığı haricinde oda karanlıktı.

Teker teker içeri girerken gölgeleri ay ışığını da kesiyordu. Hemen aydınlık noktalardan uzaklaştılar. Durdular. Suyun yağın altına çökmesi gibi karanlığın yatışmasını beklediler.

Harekete geçmeden önce son bir kez nefes aldılar.

Yatak başka dünyadan gelmiş gibi görünüyordu. Sarayın en meşhur karşılama salonuna başka bir yerden taşınmıştı ve Barok devasalığıyla kendi başına bir odaya benziyordu. Dört direğin üzerine azizlerin ve meleklerin silüetleri oyulmuştu. Örtünün altında bir şekil kendini belli ediyordu. Şekil nefes alıyordu. Komodinin üstünde Jael'in çirkinliğini insanlardan saklamak için kullandığı miğfer duruyordu. Üçü yatağı izlerken Jael hafifçe kımıldayıp döndü. Nefesi şimdi daha derin ve düzenliydi.

Karou'nun ayakları yere değmiyordu. Havada süzülmesi bilinçli bir tercih değildi, görünmezliğinin doğal bir parçası gibi yeteneği kendiliğinden devreye girmişti. Hem hiç gereği yokken neden yere bassındı ki?

Havada süzülerek yatağa yaklaştı. Akiva, yatağın öteki tarafında hazır bekleyecekti.

En hassas ana gelmişlerdi. Karou'nun tasarladığı planın en hayati noktası, uyandırıp *ikna* etmeye çalışırlarken Jael'in sessiz kalmasıydı. Her şey yolunda giderse, iki dakika sonra pencereden uçup gidebilirlerdi. Jael uyanıp da onu ikna etmeye fırsat kalmadan ses çıkarır diye Karou elinde bir bez parçasını hazırlamıştı. Tabii acı çekerken çığlıklarının duyulmasını da istemezlerdi.

Kan akmayacak olması, Jael'in acı çekmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Karou, daha önce onu hiç görmemişti, fakat duyduklarından Jael'e özgü çirkinliği hayal edebileceğini düşünüyordu. Uyuyan melek yine kıpırdayıp yastığını düzelttiğinde, bu çirkinlikle karşılaşmaya hazırlandı. Beklediği çirkinlik karşısındaydı.

Ama yanlış bir çirkinlikti.

Eğri büğrü surattaki güzel gözler, sözüm ona uykudan uyandı ama yaratığın yüzünde kaşından çenesine kadar inen bir yara izi yerine İmparator'unkinden bile daha çirkin görünen mor renkli bir şişlik vardı. "Maviciğim," dedi yaratık, genizden gelen bir mırlamayla.

Karou, elindeki bez parçasını unutmuştu. Hızla harekete geçti ama yaratık uyuyormuş gibi yaparken zaten onu bekliyordu. Yaratığın ciğer dolusu çığlığını bastırmaya yetişemedi.

Ancak Razgut, "Misafirler geldi!" diye bağırdıktan sonra Karou elindeki bezi onun iğrenç suratına bastırabildi. Yaratık inliyor, tükürükler saçıyordu ama önemli değildi. Alarm susturulmuştu.

O sırada kapılar ardına kadar açıldı. Dominyonlar içeri doluştu.

59

Kendi Kendine Gerçekleşen Kehanet

St. Regis'in kral dairesinde Esther Van de Vloet banyonun kapısında duruyordu. Aslında geçerken küvetteki kemanı görünce öylece kalakalmıştı.

Küvette yatan keman.

Keman.

...

...

...

Boğazlanıyormuş gibi boğuk bir sesle genizden bir çığlık attı. Telaşlanan köpekleri hemen yanma koştu ama yaşlı kadın onları tekmeleyerek kovaladı, sonra dizlerinin üzerine çöküp ahlaya oflaya elini mermer tuvalet masasının altındaki boşluğa uzattı.

Eli panik içinde boşluğu arıyor, olanlara inanamıyordu. Sonunda tekrar haykırıp mermer zemine yığıldı. Damarlarında tutuşan saf duyguyu tarif etmek mümkün değildi.

Bu onun için yabancı bir duygu değildi. Yenilgiyi ilk kez tatmıyordu.

Daha bir saat dolmadan Zuzana, öfkeli iç çekişler konusunda iyice ustalaşmıştı. Gökyüzü hâlâ boştu ve bu hiç iyiye işaret değildi. Jael'i ikna etmek için St. Regis'ten çıkan Karou, Akiva ve Virko çoktan geri dönmüş olmalıydı ama hiçbirinden tek bir işaret bile yoktu, üstelik Zuzana'nın telefon ekranı, tıpkı gökyüzü kadar boştu. Tabii Karou'yu uyarmak için mesajlar çekmiş, hatta aramaya çalışmıştı ama karşısına sürekli telesekreter çıkmıştı. Karou'nun Prag'dan, hatta Dünya'dan ayrıldığı o korkunç günleri hatırladı. O zaman da arkadaşının hayatta olup olmadığını bir türlü öğrenememişti.

"Şimdi ne yapacağız?"

Dar bir sokağa sığınmışlardı. Mik tuhaf bir şekilde sinsi davranıyordu. Zuzana yanına oturttuğu Eliza yana devrilmesin diye uğraşıyordu. Burası tipik İtalyan sokaklarından biriydi. Sanki bir zamanlar bütün insanlar Zuzana kadar minyonmuş gibi daracıktı. Oysa Orta Çağ Rönesans akımına bu kadim sokakların kemikleri üzerinde yenilmişti. Bazı kapılardaki yirmi birinci asır tasarımı kulplar ve "*Apri gli occhi! Ribellati!*" diyen grafiti sokağı modern çağa taşıyordu.

Gözlerinizi açın! İsyan edin!

Anarşistlerin el yazıları neden hep bu kadar kötü oluyordu?

Mik, önünde diz çöküp keman kutusunu Zuzana'nın kucağına bıraktı. Delikanlı kutuyu daha bıraktığı anda Zuzana kucağındaki ağırlığa şaşırdı.

"Mik, neden keman kutun yirmi beş kilo *ağırlığında*?"

"Merak ediyordum da," dedi Mik, cevap vermek yerine. "Masallardaki şu kahramanlar... Hiç hırsızlık yapar mı?"

"Hırsızlık mı?" Zuzana gözlerini kuşkuyla kıstı. "Bilmiyorum. Belki. Robin Hood?"

"O masal sayılmaz ama sorun değil. Asil bir hırsız."

"Jack ve Sihirli Fasulye Sırığı. Jack, o fasulyeleri bir devden çalmıştı."

"Doğru. Pek asil sayılmaz. O dev için hep üzülmüşümdür." Mik, kutunun kapağını açmaya yeltendi. "Ama bu konuda hiç üzülmüyorum." Durdu. "Umarım bunu kahramanlık görevlerimden biri olarak sayabiliriz. Geriye dönük olarak."

Sonunda kapağı açtı. İçi madalyonlarla doluydu. *Ağzına kadar dolu.* Bozuk paradan tava büyüklüğüne kadar bir sürü madalyon. İçinde pirinç parlaklığında olanlar da vardı, koyu kahverengi bronzlar da. Bazıları tamamen paslanmıştı ve hepsinin üstünde aynı desen vardı: Kalın kıvrık boynuzlarıyla gözlerini bilgiç bilgiç kısarak bakan bir koçbaşı.

Brimstone.

"Eee," dedi Mik, ağzını yaya yaya. "Büyükanne hiç dileği kalmadığını söylememiş miydi? Meğer yalan söylüyormuş. Ama bak. Kendi kendine gerçekleşen kehanet diye buna denir. Artık yalan söyleyemeyecek."

60

Bugün Kimse Ölmeyecek

O sırada kapılar ardına kadar açıldı. Dominyonlar içeri doluştu.

Karou, görünmezliğe bürünmek için canını acıtmaya yeltendi ve acı bulması hiç zor değildi, çünkü Razgut bileğini kırarcasına kavramıştı, hâliyle görünmezlik de bir işe yaramayacağından hiç önemi yoktu.

Görünse de görünmese de yakalanmıştı.

Düşmüş melekten elini kurtarmak için çırpındı. Kıkırdamayı andıran mırlamasıyla, bileğine resmen yapışmıştı. Karou, hilal şeklindeki bıçaklarına başvurabilirdi ama kan dökmemeye kararlı olduklarından, kılıçlarını çekmiş boş bakışlı muhafızlar içeri doluşurken elini bıçağının kabzasına yerleştirmekle yetindi. Son günlerde onca olup bitenden sonra zamanın akışı bir kez daha donmuştu. Acımasızca. Bütün yavaşlığıyla... Bir saniyede neler olabilirdi? Üç saniyede? On saniyede?

Sevdiğin her şeyi kaybetmek kaç saniye sürerdi?

Karmaşanın ortasında, *Esther*, diye düşünürken hem buruktu hem de hiç şaşırmamıştı. Burada pusuya yatmışlardı.

Bu muhafızlar, Jael'in odasını koruyan altı kişisel muhafızı değildi. Şimdi etraflarını en az otuz muhafız sarmıştı. Belki de kırk?

O sırada, askerlerin girişte oluşturduğu duvarın ardından ağır adımlarıyla Jael belirdi. Karou, onu gördüğünde, o henüz Karou'yu görmemişti, çünkü doğrudan önüne bakıyordu. Çirkinliği, söylenenlerin de ötesindeydi. Düğüm atılmış bir urganı andıran yara izi ve burun kanatlarının sanki çürümeye yüz tutmuş yumuşak mantarlarla doluymuş gibi görüntüsü gerçekten tüyleri diken diken edecek türdendi. Kırık dişlerinin üstüne düşen dudakları başka bir felaketti. Bataklıklardaki hava kabarcıkları gibi nefes alıp veriyordu. Ama melek imparatorunun en çirkin yanı bunlar değildi. Asıl yüz ifadesi korkunçtu. Meleğin suratı nefretle çarpılmıştı. Sırıtan dudaklarındaki sevinç bile kötülüğe bulanmıştı.

"Yeğen," dedi Jael. Bu tek kelimede hem düşmanlık hem de zafer vardı.

Jael, askerlerin omuzlarının üzerinden Akiva'ya bakıyordu. *Sözüm ona Canavar Afeti.* Eğitim kampında kalmak için ağlarken öldürülmemesi için ağabeyiyle tartıştığı alev gözlü piç. "Öldür onu," demişti Joram'a o zaman. Bu kelimelerin tadı hâlâ ağzındaydı, çünkü yüzündeki sargılar açıldığında da ilk kelimeleri bunlar olmuştu. En azından söylemeye çalışmıştı. Acı içinde kıvrandığı o günlerde kıpkırmızı ağzı tam bir et parçasıydı. Ağabeyinin gözlerindeki tiksintiyi görebiliyordu. Herkes ona iğrenerek bakıyordu. Dahası utanç içindeydi. Ağzını bir kadın parçalamıştı. Kadının ya da kendisinin hâlâ hayatta olmasının önemi yoktu. Bu utancı hayatı boyunca taşıyacaktı.

"Biraz aklın varsa, onu şimdi öldürürsün," demişti ağabeyine. Şimdi geriye bakınca, yanlış taktik olduğunu açıkça görebiliyordu. Joram imparatordu ve emir almaktan hiç hoşlanmazdı.

"Nasıl yani? Hâlâ annesini cezalandırmaya mı çalışıyorsun?" diye surat asmıştı Joram, Festival'in cesedini aralarına çekerek. İkisi de Stelyalı cariyeyi ellerinden geldiğince aşağılamaya çalışmış, ama başaramamışlardı. Kadın ölmüş olabilirdi ama asla gururundan ödün vermemişti. "Onu öldürmek dişinin kovuğunu dolduramadı da şimdi oğlunu da mı istiyorsun? Oğlunu öldürdüğünü öğrenip daha çok acı çekeceğini mi sanıyorsun?"

"Çocuk onun tohumu," diye üstelemişti Jael. "O kadın buraya sürüklenen bir *virüs* gibi. Salgın bir hastalık gibi. Ondan sağlıklı bir şey doğmuş olamaz."

"Sağlıklı? Benim *sağlıklı* savaşçılara ihtiyacım var. O *benim* de tohumum, kardeşim. Kanımın vahşi fahişelerinkinden daha güçlü olmadığını mı ima ediyorsun?

İşte Joram böyle biriydi. Kör, cahil. Uzak Adalar'dan Leydi Festival her şey olabilirdi, ama *fahişe* olmadığı kesindi.

Tutsak da değildi.

Bir şekilde İmparator'un haremine girmişti ve kalmayı neden seçtiği tartışılırdı. En azından kendi iradesiyle kalmak istemese, onu tutmak mümkün olamazdı. O bir Stelyalıydı. Bunu asla dile getirmese de Jael onun bazı güçlere sahip olduğundan emindi. Kadının büyülerinin kendi tasarımı olduğundan hep şüphelenmişti. Öyleyse gizemli bir kabilenin kızı neden kendini Joram'ın yatağına atmıştı?

Jael, gözlerini yavaşça kırpıştırarak Akiva'ya bakmıştı. *Sahi neden öyle yapmıştı?* Akiva'ya tek bir kez bakmak bile kimin

kanının daha güçlü olduğunu anlamaya yeterdi. Siyah saçlar, bronz ten... Teni Festival'inki kadar koyu değildi ama Joram'ın açık tenini almadığı da ortadaydı. Gözlerini ise tamamen annesinden almıştı. Peki, büyü yeteneği? Bu kuşku hep içinde yer etmişti.

Joram kardeşini dinlemeliydi. Ölümüne neden olacak piçi bir şekilde yok etmesi gerekirdi ama bunun yerine Jael'le dalga geçmiş, hatta şapırtılarına katlanamadığı için sofrasından azat etmişti.

Eh, şimdi gülme sırası Jael'e gelmişti, öyle değil mi? Dahası ağzını istediği gibi şapırdatabilirdi.

"Canavar Afeti," derken bir adım yaklaştı ama aradaki iki sıra asker duvarını hâlâ geçmemişti. On Dominyon çok özel silahlarını doğrultmuş, Akiva'yı olduğu yerde kalmaya zorluyordu. Özel silahları, çıplak elleriydi.

Elbette kendi elleri değildi. Kurumaya yüz tutmuş, kararmış, bazıları pençe şeklindeki ellerin hepsinde şeytanın gözü vardı. Askerlerin tuttuğu eller, Kimera savaşçılarından kesip aldıkları ellerdi.

Elleri gördüğü anda Akiva'nın yanındaki canavar hırlamaya başladı. Ensesindeki dikenler, ölümcül bir çiçek gibi dimdik açılmıştı. Bu hâliyle iki kat büyümüş gibi görünüyor, bir savaş meydanı kâbusuna dönüşüyor, içinde bulundukları süslü odayla korkunç bir tezat oluşturuyordu.

Jael, olduğu yerde kaldı. Alevli etten oluşan duvarın ardındayken, menfaatçi yaşlı kadın sayesinde geleceklerinden haberdar olsa bile canavarın görüntüsü karşısında donakalmıştı. Üstelik sadece Kimera'ya şaşırmıyordu. Melekle Kimera nasıl oluyordu da bir arada duruyordu? Ağabeyi canavarlara savaş açmıştı. Jael de gözünü yeni bir düşmana

dikmişti ama gözünün önündeki bu ittifak, binlerce yıllık geçmişi ters yüz ediyordu. Bu kanser Eretz'in her yerine yayılmış olabilirdi.

Geri döndüğünde bütün kanserli hücreleri kesip atacaktı. İsyanın şimdiye kadar çoktan bastırılmış olduğunu düşününce müthiş bir tatmin duygusu yaşadı. Zaten bu üçü, arkalarında orduları olmadan neden buraya gelmiş olabilirdi ki? Karşısındaki aptallara gülmek istese de tehlikeyi gördüğünden ürpererek olduğu yerde donakalmıştı. Yaşlı kadın uyarmasa, bu üçü pencereden kaçıp giderken yatağında ölü yatıyor olacaktı.

Kıl payı kurtulmuştu. Şans bu sefer ondan yana gülmüştü. Bir daha bu kadar dikkatsiz davranmayacaktı.

"Piçler'in Prensi," diye devam etti. Yıllar süren bir ayini yönetiyormuş gibi hissediyordu. Son Stelyalı virüsünü temizleyecek, Festival'in son kalıntısını ortadan kaldıracaktı. "Lanetli ismin yedinci taşıyıcısı Akiva." Gerilimi artırmak için ara verdi. "Hiçbir Piç bu ismi yetişkinliğe taşıyamadı. Bunu biliyor muydun? Yaşlı kâhya Byon, sırf nispet olsun diye sana bu ismi verdi. Annen, bu isim sana verilmesin diye yalvarsın istemişti. Haremdeki her kadın bunun için yalvarırdı ama Festival hiç itiraz etmedi. *Listene istediğin ismi karalayabilirsin, moruk*, demişti. Oğlum, zavallı kaderlerinize takılıp kalmayacak."

Bir tepki vermesini bekleyerek dik dik Akiva'ya baktı. "Cesur sözler, ha? Peki, kaç ölümden paçayı sıyırdın? İsminin lanetine yaraşır şekilde senin için ellerimle hazırladığım kaç ölümden daha kurtulacaksın?"

Galiba Canavar Afeti bu sözler üzerine kaskatı kesilmişti. Jael, açık bir yaraya dokunduğunu hissedebiliyordu. "Ah, başkaları ölüyor ama sen yaşıyorsun, öyle değil mi?" dedi. "Belki

laneti yayıyorsundur. *Sen* ölmüyorsun. Senin yerine en yakınındakiler ölüyor."

Akiva çenesini sıkıyordu. "Korkunç bir yük olmalı," diye üsteledi Jael, başını üzülüyormuş gibi iki yana sallarken. "Ölüm seni arayıp duruyor, ama bir türlü *bulamıyor*. Ne kader ama! Ölüm karşısında görünmez olmak. Sonunda ölüm aramaktan sıkılıyor, hâliyle en yakınında kim varsa onları alıyor." Durup gülümsedikten sonra sıcak ve içten bir ses tonuyla konuşmayı denedi. "Sevgili yeğenim, sana güzel haberlerim var. Bugün laneti kıracağız. Bugün, sonunda ölen sen olacaksın."

Amcasını görmeye ne kadar hazırlanırsa hazırlansın, Akiva karnına ağrılar saplanacağını hiç düşünmemişti. Yüreği sıkışıyordu. Tıpkı Fetih Kulesi gibiydi. Jael ve askerleri bir kez daha hâkimiyeti ele geçirmişti.

"Herkesi öldürün," demişti Jael o gün. Ruhsuz askerleri emri yerine getirmiş, danışmanları kılıçtan geçirmiş, Liraz ve Hazael'in yaralanmadan ele geçirmek için büyük özen gösterdiği büyük Gümüş Kılıçları paramparça etmişlerdi. Hatta banyodakileri bile öldürmüşlerdi. Gerçek bir kan banyosuydu. İmparator ve veliahtı kıpkırmızı bir havuzda yüzüyordu. Duvarlar, yerler, her yer kana bulanmıştı.

Ses, yüz, asker sayısı... Yeni iyileşmeye başlayan yüzlerine bakılırsa, Akiva bu askerlerden bazılarının o gün kuledeki patlamadan kurtulduklarını tahmin edebiliyordu. Kılıçlara ek olarak, o kanlı günde kullandıkları şaşırtıcı silahlarına yenilerini eklemişlerdi.

Üstelik Jael'in selamlaması bile aynıydı. Ah, o şapırtılı ses. "*Yeğen.*" Bunu o gün, tam bir mankafa olan veliaht Japheth'e

söylemişti. Kılıçtan geçirmeden hemen önce. Şimdi sıra Akiva'daydı ve tıslamalar eşliğinde gerisi de gelmişti.

Canavar Afeti. Piçler'in Prensi. Lanetli ismin yedinci taşıyıcısı.

Akiva sessizce dinliyor, bir taraftan da merak ediyordu. Bu *isimlerden* hangisiydi? Annesi, oğlunun onların zavallı kaderlerine takılıp kalmayacağını söylerken ne demek istemişti? Akiva isminin gerçek ismi olmadığını hissediyor, kılıcı ve zırhı gibi bir Piç aksesuarı olarak görüyordu. İsmi, tıpkı eğitimi gibi ona dayatılmıştı. Festival'in tepkisini duyunca daha da merak etti. Başka kim olabilirdi? Ya da neydi?

Aklına gelen ilk şey, arzuları kadar, buraya yapmaya geldiği şey kadar basitti.

Yaşıyorum.

Uzun zaman önceymiş gibi geliyordu ama o kadar olmamıştı. Armasin Burnu'ndaki eğitim alanında sırt üstü uzanmıştı. Liraz'ın baltası, yanağının hemen yanındaki killi toprağa saplı duruyordu. Karou'nun öldüğüne inanıyordu ve orada, o anda, nefes nefese yıldızları seyrederken, hayatın *aksiyon* için bir araç olduğuna karar vermişti. Hayat, kullanılacak bir aletten başka bir şey değildi. Hayat, dünyayı şekillendirmek için kullanabileceği bir törpüydü.

Sonra aklına Karou'nun, o daracık duş kabinindeki yakarışları geldi. "Üzülmeni istemiyorum," demişti Karou. "*Yaşamanı* istiyorum."

Bunu söylerken, hayatın bir aletten fazlası olduğunu kastediyordu. Söyleyiş şekli, o anda Akiva'ya, hayatın *açlık* olduğunu anlatmıştı. Karou buna inanıyordu.

Ve ismi, geçmişi, hatta ataları ne veya kim olursa olsun, Akiva hâlâ *hayattaydı* ve yaşama karşı açlık hissediyordu.

Hayalleri için, barış için, Karou'nun bedenini yine kendi bedeninde hissetmek için, gelecekte bir yerlerde, bir şekilde paylaşacakları yuvaları için, önlerindeki on yıllar boyunca Eretz'de gerçekleşecek değişimleri görebilmek için...

Bugün hayattaydı ve hayatta kalmaya niyetliydi. O yüzden amcası dalgasını geçip damarına basmaya çalışırken, Akiva onun bütün söylediklerini duydu ama hiçbiri umurunda değildi. Amcası, onu gün ışığında karanlıkla tehdit ediyordu âdeta.

"Bugün laneti kıracağız," dedi Jael. "Bugün, sonunda ölen sen olacaksın."

Akiva başını iki yana salladı. Öyle hissetmese de yara almış numarası yapmasının gerekip gerekmediğini değerlendirdi. Joram'ın banyosunda, dövmeli ellerden oluşan korkunç *savaş ganimetleri* Dominyon askerlerine Akiva, Hazael ve Liraz'ı devre dışı bırakma konusunda avantaj sağlamıştı. Bu akşam durum farklıydı. Akiva hiçbir şekilde zayıf hissetmiyordu. Tek hissettiği ensesine kendi kazıdığı büyülü yaranın varlığıydı. Karou'nun parmaklarıyla ensesine dokunuşu hâlâ hatırındaydı. Sonra dövmeli elini göğsüne bastırmış, Akiva ne damarlarındaki çığlığı hissetmiş, ne de hastalanmış, sadece dokunuşun keyfini çıkarmıştı.

Karou, şimdi Razgut denen şeyin elinden kurtulmaya çalışıyordu. Hemen şimdi yaratığın üzerine atılmak, mosmor olmuş şiş suratını dağıtmak, Karou'yu ondan kurtarmak, gerekirse kızın bileğini tutan iğrenç kolu omzundan koparmak istiyordu. Dahası onu bir köşeye kıstırıp sorular sormak için can atıyordu. *Düşmüş*. Bu ne demekti? Daha önce bunu sorma şansı ayağına gelmiş olsa da Akiva önemsememişti. Şimdi de soru sorma zamanı değildi. Öte yandan Karou'nun yaratıkla baş edebileceğini biliyordu.

Asıl rakibi karşısındaydı. "Bugün olmaz," dedi Jael'e. Odaya girdiğinden beri ilk kez konuşuyordu. "Bugün kimse ölmeyecek."

Jael'in kahkahası her zamankinden de iğrençti. "Sevgili yeğenim, etrafına bak. Gece vakti sinsice yatağıma gelme nedenini bilmiyorum–" Bakışları ilk kez Akiva'dan Karou'ya kaydığında, gözlerinde şehvet kıvılcımları uçuştu. "Üstelik bir sürü açıklamanın en keyiflisi olacağına hiç ihtimal vermiyorum..." Durup gülümsedi. "Bu yüzden, niyetlerime karşı geldiğini varsayacağım."

Kendinden emindi. Onun için de Keşif Kulesi'ndeki gün tekrar ediyordu. Öyle ki hayati bir farkı az daha gözden kaçırıyordu. Akiva, büyü karşısında titremiyordu. "Öyle," dedi Akiva. "Gerçi bunu beklediğini hiç sanmıyorum."

"Neyi?" Jael hâlâ dalga geçiyordu. Elini yapmacık bir tavırla göğsüne götürmüştü. "Yani beni öldürmeyecek miydin?"

Bunu komik bir espriymiş gibi söylemişti. Zaten başka neden gelecekti ki? Akiva'nın cevabı, beklenenden yumuşaktı. "Hayır. Seni öldürmeye gelmedik. Buradan gitmeni istemek için geldik. Geldiğin gibi git. Kan dökmeden, bu dünyadan başka bir şey almadan evine git. Hepiniz gidin. Tek istediğimiz bu."

"Tek istediğiniz bu ha?" Kahkahasıyla birlikte Jael'in ağzından tükürükler saçıldı. "Ne yani, bana emir mi veriyorsun?"

"Sadece rica. Ama ısrarcı olmaya hazırım."

Jael gözlerini kıstığında Akiva, amcasının gözlerindeki alaycılığın önce şaşkınlığa, sonra da kuşkuya dönüştüğünü gördü. "Sen sayı saymayı biliyor musun, piç?" Jael, hâlâ alaycı tavrını sürdürmeye çalışıyordu. Komik olmaya çalışıyordu ama sesinin tonu ona ihanet ediyordu. Gözleri dalgalandığın-

da Akiva onun kendi tarafını saydığını anladı. Muhtemelen hâlâ güçlü konumda olduğundan emin olmak istiyordu. "Kırka karşı iki kişisiniz," dedi. *İki.* Karou'yu hesaba katmamıştı. Eh, Akiva'nın onu düzeltmeye niyeti yoktu. Bu sadece amcasının tek hatası değildi, sadece en belirgin olanıydı. "Ne kadar zeki, ne kadar güçlü olursan ol, sonucu sayı belirler."

"Sayı gerçekten önemli," dedi Akiva, alevden gölgeler gözünün önüne gelirken. Adelphas'ta pusuya düşürüldüklerinde gökyüzü kararmıştı. "Ama bazı şeyler, dalgaların yönünü değiştirebilir."

Jael'in bu bazı şeylerin ne olduğunu sormasını beklemedi. Sadece aptallar soru sorardı ve Jael bir aptal değildi. Hem cevap ancak gösterilerek verilebilirdi. O yüzden canavar ruhlu İmparator, askerlerine emir vermeye fırsat bulamadan sözlerine devam etti. "Beni yine şaşırtabileceğini mi sanıyordun?" diye sordu.

Sonrasında sadece tek bir kelime çıktı ağzından. Aslında bu bir isimdi ama Jael bunu bilemezdi. İmparator'un kaşı bir an için şaşkınlıkla kalktı.

Sadece bir an için. Sonra dalga yönünü değiştirdi.

61

Zoraki Süper Güçler

"Aceleci olmayalım," dedi Mik, tabak büyüklüğündeki dileklerden birini elinde tutarak. "Hem samuray tam olarak ne oluyor? Sence de dilemeden önce bunu öğrensek iyi olmaz mı?"

"Doğru dedin." Zuzana'nın avucunda da benzer büyüklükte bir dilek vardı. Gerçi göründüğünden çok daha ağırdı. "Japonlara dönüşebiliriz." Gözlerini kısarak Mik'e baktı. "Japon bir adam olsam beni yine de sever miydin?"

"Tabii ki," dedi Mik, hiç beklemeden. "*Samuray* kelimesi ne kadar havalı olursa olsun, aslında bunu kastettiğimizi sanmıyorum. Asıl isteğimiz birilerinin kıçını tekmeleyebilmek, öyle değil mi?"

"Aman, sakın *bu şekilde* söyleme. O zaman muhtemelen sadece kıç tekmeleme konusunda ustalaşırız." Sesini kalınlaştırdı. "*Sakın onlara sırtınızı dönmeyin. Hedefi hiç kaçırmıyorlar.*"

Dilek dilerken kullanılan kelimeler önemliydi. Karou'dan dinleyemeseler de masallar bunun kanıtıydı. Zuzana daha önce küçük birkaç dilekte bulunmuştu ama bir dileği hiç

elinde tutmamıştı. Ya beceremezse? Elindeki bir *gavriel* dileğiydi. Beceriksizlik korkunç sonuçlar yaratabilirdi.

Bir saniye. Biraz geri git.

Elindeki bir *gavriel* dileğiydi.

Mik'in keman kutusundaki dört *gavriel* dileğinden biri.

Kutu şimdi Zuzana'nın ayağının dibindeydi. Mik'in cesurca Kötü Yürekli Esther'in burnunun dibinden bunları aşırmış olmasına hâlâ hayret ediyordu. *Ne tatlıydı!* Nasıl olmuştu da fark edememişti? O kadar mı öfkeden çıldırmıştı? Düşmanının sinirden tepindiğini görmesen bile intikam almış olur muydun?

Henüz görevler konusunda ortak bir karara varmamış olsalar da Mik'in yaptığı şey, kesinlikle kahramanlık görevlerinden biri yerine geçerdi. Zuzana bunun üçüncü ve son olduğunu düşünmeye yatkındı, çünkü hâlâ Ouarzazate'de klimayı çalıştırmış olmasını da kahramanlık sayıyordu. Mik bunu saymamaları gerektiğini, bir kahramanlık daha göstermek durumunda olduğunu söylemişti, çünkü klimayı tamir etmesi kendi menfaatini de kapsıyordu. Zuzana tartışmanın sonunda delikanlıya evlilik teklifi etmesi için yakarmasına kadar gidebileceğini düşündüğünden fazla üstelememişti. Hem şu anda işleri başlarından aşkındı. Gökyüzü hâlâ tekinsiz bir şekilde boştu, telefonu hâlâ suskundu. Hâlâ ne yapabileceklerini kestiremiyorlardı. Uçma ve dövüşme yeteneği işlerine yarar mıydı? Akiva, Virko ve Karou'nun yapamadığı neyi yaparak onlara yardım edebilirlerdi? Zuzana, dövüş tecrübesi ve iyi bir strateji yaklaşımı dileyebileceklerini sanmıyordu. Dileyebilirler miydi?

Bir de Eliza meselesi vardı. Dilekleri kullanıp kendilerine zoraki süper güçler hediye ettikten sonra kükreyerek günü

kurtarmaya girişebilirlerdi ama Eliza'yı burada böyle otururken bırakıp nasıl gidebilirlerdi?

Hey, bir saniye.

Zuzana önce Eliza'ya, sonra Mik'e baktı. Bir kaşı havaya kalktı. Mik de ona bakıyordu. "Ah, tabii ya," dedi delikanlı hemen.

Böylece zaman sıkıntısının baskısıyla hızlı bir şekilde, hastalığı hakkında en ufak bir fikirleri bile olmayan genç kadını iyileştirebilmek için kullanılacak en doğru kelimeler üzerine odaklandılar. Ardından saygılı bir ciddiyetle Zuzana, elindeki *gavriel* dileğine konuştu. Sanki Brimstone'la konuşuyordu.

"Elazael olarak doğan Eliza Jones'un zihnen ve bedenen bütün gücüyle kendi olmasını diliyorum." Sonuna eklemeden yapamadı. "Olabilecek en iyi hâline dönsün." Çünkü o anda kızın başka kimliklerinden ziyade daha *derinlerde* yatan öz benliğiyle geri gelmesinin büyük önem taşıdığına kanaat getirmişti. Onu en olgun hâliyle görmek istiyordu.

Bir dilek, madalyonun gücünü aştığında hiçbir şey olmazdı. Mesela bir *scuppy* dileğiyle milyonlarca dolar isteseniz, minik madalyon öylece dururdu. Mik'le Zuzana, *gavriel* ile böylesi güçlü bir şey dileyip dileyemeyeceklerini bilmiyorlardı. O yüzden küçücük bile olsa bir işaret görebilmek için dikkatle Eliza'yı izlediler.

Küçük bir işaret yoktu.

Yani... İşaret öyle küçük falan değildi.

Hem de hiç küçük değildi.

62

Savaş Çağı

Akiva'nın söylediği tek kelime *Haxaya* olmuştu. Jael bunun ne anlama geldiğini, hatta bir isim olduğunu muhtemelen bilmiyordu ama etkisi gayet barizdi.

Birinci saniye.

Yanı boştu, sonra değildi. Yanında beliren kürk ve dişten oluşan şekil hareket halindeydi. Jael gördüğü anda darbeyi aldı. Saniye dolmadan geriye sürüklendi.

İkinci saniye.

Bütün askerleri önündeydi.

Ancak Jael çeliği etinde hissettiğinde nefesini tutunca hepsi başını çevirdi ve başlarını çevirdikleri sırada Jael artık kapıda dizlerinin üzerindeydi. Saldırgan arkasında duruyordu, kılıç boğazındaydı.

Bir ciyaklama duyuldu. Jael'in içinde kopan çığlıklar kadar tizdi ama imparator dudaklarını kıpırdatmaya cesaret edemiyordu. Boğazında kılıç varken bağıramazdı. Ciyaklayan, yatakta debelenerek kızla uğraşan düşmüş melekti.

Üçüncü saniye.

Kılıç etine batarken Jael boğazının kesildiğini düşünerek panikledi ama hâlâ nefes alabiliyordu. Çelik sadece sıyırmıştı. "Pardon," dedi bir kadın fısıltısı kulağına. Kılıç keskindi, dişi yaratık pek özenli davranmıyordu. Çelik yine etine battı, yeni bir sıyrık oluşunca omzunun üstünde boğuk bir kahkaha koptu.

Askerlerin ancak başlarını çevirip bakacak kadar zamanları olmuştu. Saniyeler arasındaki süre, şok ve Razgut'un ciyaklamalarıyla geçiyordu. "Yo yo yo!" Düşmüş yaratığın sesi öfkeden boğuklaşmıştı. "Öldürün onları!" diye haykırdı. "Öldürün!"

Emri duyan askerlerden biri, kılıcını kaldırıp Jael'i tutan Kimera'ya yöneldi ama yaratığın kolu İmparator'u daha güçlü sardığında pençeleri kumaşı delip etine saplanırken çelik biraz daha derine battı.

"Durun!" diye bağırdı Jael, hem dişi yaratığa, hem de askerlerine. Sesinin ciyaklarcasına çıkmasından kendisi de memnun değildi. "Geri çekilin!" Beşinci saniyede ne yapabileceğini düşünüyordu ama bütün askerlerini öne yığmış, arkasına koruma almamıştı. Onu sürükleyerek geri çekilen dişi yaratık, duvarı sırtına siper etmişti. Kimse yaratığı yakalayamazdı. Bu Jael'in kendi suçuydu. Askerlerinden ördüğü duvarın ardına sinmemeliydi.

"Kan da hemen akıveriyor," dedi Kimera. Hırıltılı sesi hayvaniydi. "Sanırım özgür kalmak istiyor. Kanın bile senden iğreniyor."

"Haxaya," dedi Akiva uyarırcasına. Jael de bu kelimenin ne anlama geldiğini artık anlamıştı. "Amacımız kan dökmek değildi."

Bunun için artık çok geçti. Jael'in boynu kan içindeydi. "Solucan gibi kıvranıp duruyor," diye yanıtladı Haxaya.

Razgut hâlâ uluyordu. Kız artık ondan kurtulmuş, canavarın yanına geçmişti. Üçü omuz omuzaydı: İnsan, melek ve canavar. İmparator'a, bu üçünün geleceği söylenmişti, ama bu dördüncü? Bu nasıl olmuştu? *Nasıl?*

Akiva, sohbete kaldığı yerden devam ediyormuş gibi konuşmaya başladı. "Diğer bazı şeyler," dedi, karşısındakini ifrit eden bir soğukkanlılıkla. Az önce söylediği gibi bazı şeyler dalgaların yönünü değiştirmişti. "Mesela bir hayatı diğerlerinin çok üstünde tutmak. Mesela kendi hayatın. Sayıca üstün olmak önemli olsaydı, burada kazanan sen olurdun. Şahsen değil. Sen ölürdün. Önce sen ölürdün ama ölümünü sorun etmemeye karar verirse adamların savaşa devam ederdi." Sadece asker değil, seçim yapma kabiliyeti olan varlıklarmış gibi adamların üstünde göz gezdirdi. "Bunu mu istiyorsun?"

Kime soruyordu? İmparator'a mı, askerlere mi? Askerlerinin cevap verme, dahası *kaderini* belirleme ihtimali karşısında Jael afalladı. "Hayır." Biri cevap vermeye fırsat bulamadan kelime ağzından fırlayıvermişti.

"Yani yaşamak istiyorsun," diye durumu açıklığa kavuşturdu Akiva.

Evet, yaşamak istiyordu. Ama düşmanının yaşamasına izin vermesi kabul edilebilir bir şey değildi. "Benimle oyun oynama, Canavar Afeti. Ne istiyorsun?"

"Her şeyden önce," dedi Akiva. "Adamlarının kılıçlarını yere bırakmasını istiyorum."

Razgut'un mırıltılı kıkırdamalarından ve bileğini kavrayan terli elinden gına gelmişti. O yüzden Akiva, Haxaya'nın adını söylediği anda Karou, yaratığın gözüne dirseğini indiriverdi ve acı dolu sürprizin yarattığı avantajla kendini kurtarmaya

çalıştı. Yine de yaratık onu kolay kolay bırakmıyordu. Eli terden sırılsıklam olsa da bileğini kartal pençesi gibi sarmıştı ve Karou kurtulmak için ayağını yatağa dayayıp bütün gücüyle direnmek zorunda kalmıştı. Bileğine resmen kan toplanmıştı, neyse ki sonunda kurtuldu.

Razgut'un bir gözü üzerindeydi, "Yo yo yo!" diye ciyaklıyordu. Diğer gözü ise yuvasında deli gibi dönüyordu. Karou ondan uzaklaşırken hilal şeklindeki bıçaklarını çekip Akiva'nın yanına geçti. Virko öbür yanındaydı. Görev arkadaşlarıyla birlikte Jael'i esir alan Haxaya'yı seyretmeye başladı.

Museo Civico di Zoologia'dan aldığı dişler sayesinde yeniden dirilen Haxaya, görüntüsünün hakkını verircesine tilki gibi kıvrak ve hızlıydı.

Aslında Haxaya planda yoktu. En azından en başta yoktu. Mağaradayken fikir Karou'nun aklında şekillenmeye başladığında, Haxaya'nın cesedi, daha doğrusu Haxaya'nın ruhuyla diriltmiş olduğu Ten'in cesedi, yeni bir fikir vermişti ama o sırada Karou planda ona herhangi bir rol biçmemişti. Subayın ruhunu, sonra karar vermek üzere almıştı. Buhurdanlık küçüktü, Karou onu kemerine takmış, mağaradan ayrılırlarken diğerlerinin yanına bırakmayı unutmuştu. Tesadüf müydü? Kader miydi? Kim bilebilirdi ki?

Her ne olursa olsun, Esther'den tuhaf bir titreşim alan Karou, tilki Kimera'ya hatasını telafi etme şansı vermeye karar vermişti.

Aslında gölge bir askere ihtiyaçları olmayacağını ummuşlardı. Pencereden içeri girerken, yere vuran ay ışığı dört varlığın gölgesiyle bölünse bile planlarının en basit hâliyle gerçekleşmesini dilemişlerdi. Ne yazık ki öyle olmamıştı.

Ama en azından buraya hazırlıksız gelecek kadar aptallık etmemişlerdi.

Diriltmeden önce hepsi kendi kendine, "Ona güvenebilir miyiz?" diye sormuştu. Ellerinde sadece Haxaya'nın ruhu olduğundan, görevi yerine getirebilecek tek aday oydu.

"Kişisel bir şeydi," demişti Akiva, Liraz'ın sözlerini tekrarlayarak. Savvath savaşında her ne yaptıysa, böylesi acımasız bir intikamı hak etmiş gibi konuşmuştu dişi melek. Sonunda Haxaya'nın görevin ağırlığına uygun davranacağına karar verip onu diriltmişlerdi. Görünen o ki kan dökmeme politikası haricinde Haxaya görevini hakkıyla yerine getiriyordu. Belki döktüğü kan da oyunun ikna edici bir parçasıydı. Rengi atan Jael'in gözleri kocaman olmuştu. Askerlerine kılıçlarını bırakmalarını emrederken sesi titriyordu.

Akiva, "Gerileyin," dediğinde askerler odanın dibine doğru geriledi. Dominyon askerlerinin düşünceli ruhlara sahip yaratıklar olduğunu düşünmek çok zordu. Karou onları dikkatle izliyor, Akiva ve Liraz sayesinde değişecek dünyaya ayak uydurup uyduramayacaklarını merak ediyordu.

Öyle bir hâlleri yoktu. Henüz umutlu olmaktan başka seçenek yoktu.

Ama Jael, inşa ettikleri gelecekte yer alamazdı. Akiva ona doğru yürüdü. Bıçaklarını çeken Karou sağında, Virko solundaydı. Burada işleri bitmek üzereydi.

"Beni dinleyin," dedi Akiva askerlere. "Savaş çağı bitti. Kan dökmeden geri dönenler affedilecek." Bu tür vaatlerde bulunabilecek birinin kararlılığıyla konuşuyordu. Geleceklerinin ne kadar belirsiz olduğunu bildiği halde Karou bile ikna olmuştu. Peki Dominyonlar? Karou, bundan emin olamıyordu. Eğitimli sessizlikleriyle öylece duruyorlardı. Jael de

Haxaya'mn kılıcı tarafından susturulmuştu. Sessiz olmayan sadece Razgut'tu.

"Savaş çağı mı?" diye gıdakladı. Yatağın kenarında oturmuş, hiçbir işe yaramayan çolak bacağını aşağı sarkıtmıştı. Karou'nun dirseğini geçirdiği gözü neredeyse kapanmak üzereydi ama diğer gözü tezat oluşturacak şekilde iyi görünüyordu. Hatta güzel bile denebilirdi. Sadece deli deli bakıyordu. Ve kapkaranlık. "Sen *kim* oluyorsun da bir çağı sona erdiriyorsun?" diye kükredi ardından. "Halkın tarafından *seçildin* mi? Büyünün önünde diz çöküp pençesini ruhuna geçirmesine izin *verdin* mi? Küvetteki bebek misali yıldızları *boğdun* mu? İlk Çağı ben sonlandırdım, ikincisini de ben sonlandıracağım."

Kaşla göz arasında hiçbirinin fark etmediği bir bıçağı çıkarıp Akiva'ya fırlattı. Kimse zamanında harekete geçemedi.

Karou elini uzatıp yönünü değiştirebilirdi ama bıçak yanından geçip gitmişti.

Akiva'nın diğer tarafında duran Virko da geç kalmıştı.

Akiva ise donakalmıştı.

Ve Razgut hedefi şaşmadı.

Karou, havada uçan bıçağı gözünün ucuyla görebiliyordu. Eli bakışları kadar hızlı olamadı, bıçağın Akiva'nın kalbine saplanışını gördü. Avucunu ve yanağını dayadığı ama henüz tam anlamıyla sahip olamadığı kalp. Henüz göğüs göğse, dudak dudağa bir olamamışlardı. Hayatları henüz tam olmamıştı. Meleğin kanını pompalayan kalp, aynı zamanda Karou'nun kalbinin yarısıydı. Bıçağı göz ucuyla görmüştü, ama bu yeterli değildi. Başını çevirmesiyle *görmüştü*.

Bıçak doğrudan Akiva'nın kalbine saplanmıştı.

63

Bıçağın Ucunda

Buz gibi bir son. İmkânsız bir donakalış. Akla ziyan. Ama gerçek.

Bıçağın ucunda bütün varlığın bir çığlığa dönüşebilir. Karou da öyleydi. O saniyede bir bedeni yoktu, sonsuza kadar sürecek bir çığlıktan ibaretti.

64

İkna

Bir varmış, bir yokmuş. Sislerin içinde yatan bir melek ölüyormuş.

Ve şeytan onun canını bir saniye olsun düşünmeden almalıymış.

Ama almamıştı. Alsaydı ne olurdu? Karou'nun aklına yüzlerce yolu gelmişti. Hatta merhametinden dolayı ölümlere tanık olduğu Kasbah'da onun ölümünü bile dilemişti.

Akiva'yı o gün öldürseydi ya da ölmeye bıraksaydı, savaş sürüp giderdi. Bin yıl daha sürer miydi? Belki. Ama Karou onu öldürmemişti ve savaş son bulmamıştı. Akiva az önce, "Savaş çağı sona erdi," derken, Karou onunla aynı fikirdeydi, hata ihtimalini bile kabul etmiyordu. Ve bütün varlığı tek bir çığlığa dönüşürken bile yüreği hâlâ bu ihtimale karşı çıkıyordu. Savaş çağı sona ermişti ve Akiva böyle ölmeyecekti.

Bıçak kalbine saplanmıştı.

Karou'nun çığlığı henüz doğmamıştı. Önce bir ses duyuldu. Bıçak Akiva'nın göğsüne saplandıktan sonra bir gümleme duyuldu. Bu etin parçalanma sesi değildi.

Karou başını çevirdiğinde, gördüğünü anlamaya çalıştı.

Akiva karşısında öylece duruyordu.

Sendelemiyordu, kanı akmıyordu, kalbine saplı bıçak yoktu. Karou aklını kaçıracak gibi oldu. Gözlerini kırpıştırarak bakan sadece o değildi. Bıçağın Akiva'nın arkasındaki duvara saplandığını fark ettiğinde, ne saliseler önce hissettiği kederi ne de şu anda içine dolan sevinci anlatacak kelime yoktu. Bu ani sürprizin nedenini kimse kavrayamıyordu ama odadaki herkes aynı şeyi merak ediyordu.

Konuşan Haxaya oldu. "Ölüme görünmez olmak," diye mırıldandı. Çünkü az önce olan tam da buydu. Akiva yerinden kıpırdamamıştı, bıçak doğrudan kalbine uçmuştu.

Ama aynı zamanda bıçak içinden geçip gitmişti.

O sırada Karou, meleğin hem kaskatı durduğunu fark etti. Sanki başka bir varlık tarafından esir alınmıştı. Bunu o mu yapmıştı? Öyle olmalıydı. Akiva'nın kendisi bile neler yapabileceğini henüz bilmiyordu.

Razgut olduğu yere yığılmış, kendi kafasını yumrukluyordu. Karou, iki uzun adımda yanına gidip yaratığı yere fırlattı ve yatakta başka silah olup olmadığını araştırdı. Düşmüş yaratık, onun farkında bile değildi.

Dominyonlar temkinli bir şaşkınlıkla olan biteni izliyordu. Karou, onlardan herhangi bir saldırı gelebileceğini düşünmüyordu. Yine de tedbiri elden bırakmadı. Daha az önce göz ucuyla Akiva'nın ölümüne tanık oluyordu neredeyse. Buradan çıkıp gitmeye hazırdı, tek yapmaları gereken İmparator'u ikna etmekti. Planı en basit şekliyle gerçekleşmeliydi.

Sonunda sadede geldiler.

Akiva, bir kez daha amcasına döndü. Jael sessizdi, kireç gibi bembeyaz olmuş suratını ekşitirken iğrenç ağzı titri-

yordu. Tanık olduğu güç karşısında, pis pis sırıtmak aklının ucundan bile geçemezdi.

Akiva, kılıcını çekmemişti, o yüzden elleri boştu. İyice yaklaşıp bir avucunu amcasının göğsüne dayadı. Hareketi neredeyse dostça sanılabilirdi ama amcasının gözleri yine yuvalarında dönmeye başlamıştı. Ona neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Uzun sürmedi.

Akiva'nın elini izlerken Karou, Paris'i hatırladı. Brimstone için fildişlerini sürükleyerek getirdiğinde kapıda ilk kez yanık el izini görmüştü. Parmağıyla dokunduğundaysa el izi küle dönüşüp pul pul dökülmüştü. Sonra aklına ellerinde ölen Kishmish geldi. Zavallının köz hâlindeki kalbi panikten ağırlaşmıştı. İtfaiye sirenleri acı dolu hıçkırıklarını bastırıyordu. Zaten oradan çıkıp sokaklarda bütün gücüyle koşarak gittiğinde Brimstone'un kapısını da alevler içinde bulmuştu. Cehennemin mavi alevi, dumanlar içindeki gölge kanatlar...

Dünyanın her yerinde, tam olarak aynı anda, kapkara el izleriyle işaretlenmiş düzinelerce kapı, aynı cehennemi alevlerle yanıp tutuşuyordu.

Bunu Akiva yapmıştı. Bütün melekler ateşten yaratıklardı ama o işaretleri yangına dönüştürmek onun uzaktan yapabildiği bir şeydi ve hiçbir uyarıda bulunmadan düşmanı Brimstone'un bütün portal kapılarını teker teker yok etmişti.

Kirin mağaralarında Ten'in yanık teninde Liraz'ın kapkara el izini görünce de bunlar aklına gelmişti.

Akiva'nın elinin altından dumanlar yükseliyordu. Kumaşı eriten sıcaktan önce Jael kokuyu almış olmalıydı. Ya da belki zırh yerine insanlığı kendine hayran bırakmak için süslü cübbeyi giydiğine hayıflanıyordu. İster ısı ister duman olsun, Karou adamın gözlerindeki kavrayışı görebiliyordu. Jael, göğsündeki

elden kurtulmak için panikle çırpınıyordu. Karou, Haxaya'nın kazara İmparator'un boğazını kesmemesini diliyordu.

Jael'in çığlığı dalgalı bir ulumaya dönüşürken Karou, Akiva'nın geri çekilmesini izledi. İşte oradaydı. Jael'in göğsünde kapkara pis kokulu iz, el şeklinde çıplak et görülebiliyordu.

İkna yöntemi buydu.

"Eve dön," dedi Akiva. "Yoksa izi ateşe veririm. Nerede olursan ol, ben nerede olursam olayım, önemi yok. Dediğimi yapmazsan, seni küle çeviririm."

Haxaya, Jael'i bırakıp yana çekildi. Artık kılıca gerek kalmamıştı. Çeliğe bulanan kanı, İmparator'un bembeyaz cübbesinin koluna sürüp temizledi. Jael, bacaklarında derman kalmamış gibi yere çöktü. Acı, öfke ve yenilgi, yüzünden okunabiliyordu. Sanki durumu kavramaya, kaybettiklerini anlamaya çalışıyordu. "Sonra?" diyebildi sonunda. "El izinle Eretz'e döndüğümde ne olacak? Beni yine de yakarsın. Neden şimdi istediğini yapayım?"

Akiva kararlı bir sesle konuştu. "Sana söz veriyorum. Dediğimi yap. Evine dön. Ordun dışında hiçbir şey almadan git. Kaos yaratma. Sadece git, ben de seni ateşe vermeyeyim. Sözüm söz."

Jael, duyduğuna inanamıyormuş gibi burnundan soludu. "Söz veriyorsun. Öylece yaşamama izin veriyorsun."

Karou, Akiva'nın vereceği cevabı tarttığını görebiliyordu. Jael odaya girdiğinden beri serinkanlılığını korumuş, karşısındaki adama karşı hissettiği nefreti saklamıştı. "Ben öyle bir şey demedim."

Aklında Hazael mi vardı? Belki Festival? İnşa ettikleri geleceğin şu aşamasında bile acımasız silahların Eretz'i nasıl şekillendireceğini mi düşünüyordu?

"Seni yakmayacağım." Amcasının anlamasını bekledi. "Ancak bunun sözünü verebilirim. Bu yaşamayı hak ettiğin anlamına gelmez." Amcasının hayal gücünü çalıştırması için zaman tanıdı. "Belki bir şansın olur." Belli belirsiz gülümsedi. "Belki beni yine görürsün." Bir şey demeden eğildi, sonra bir anda gözden kayboldu. "Ama belki görmezsin."

Karou işareti almıştı. O da görünmezliğe büründü. Biraz sonra Akiva'nın dokunuşuyla Haxaya ve Virko da görünmez olmuştu. Jael ve Dominyonlar gölgelerin pencereye yürümesini seyretti. Sonra yalnız kaldılar. Geriye İmparator'un sık nefesleri, deli bir canavarın kesik hıçkırıkları ve ne yapacaklarını kestiremeyen iki sıra asker kaldı.

65

Seçilmiş

Uzun zaman önce, on ikiden biriydi ve zafer onun olmuştu.

Kız on ikisi arasından seçilmişti. *Ah, tatlı zafer.*

Her yerden gelen genç ve umut dolu, gururlu, hayalleri olan binlerce aday arasından öne çıkmışlardı. Hepsi o kadar güzel, o kadar güçlüydü ki... Ten renkleri en beyaz incilerden zifiri karaya, kırmızılara, kahverengilere kadar geniş bir yelpaze oluşturuyordu. Hatta hep alaca karanlığın olduğu Usko Remarroth'dan gelenler *maviydi.* Melekler o zaman dünyaya sunulan en büyük lütuftu, her biri duvar halılarına işlenen mücevherler gibiydi. Bazıları tüylere bürünmüştü, diğerleri ipeklere sarınmıştı. Bazıları kapkara metal zırhlarıyla, bazıları altın tenleriyle boy gösteriyordu. Hepsinde dövmeler vardı. Altın, siyah ya da yeşil saçları kâh örgülü kâh kıvır kıvırdı. Bazıları kafalarını alev şeklinde kazıtmışlardı.

Razgut, ne kaliteli olsa da sade kılığı ne de daha önce hiç sıkıcı bulmadığı rengiyle kalabalıkta göze çarpıyordu. Teni

açık kahve, saçları ve gözleri kahverengiydi. O zamanlar çok güzeldi ama sonuçta oraya gelenlerin hepsi güzeldi. Yine de hiçbirisi Elazael kadar güzel olamazdı.

Kız, meleklerin en karanlık kabilelerinden biri olan Chavisaery'dendi. Teni, ay tutulması zamanı bir karganınki kadar karaydı. Güneşin doğuşu kadar parlak saçları yumuşacık bir şelale gibi koyu renkli omuzlarına dökülüyordu. İki yanağında beyaz bir çizgi, gözlerinin üzerinde birer nokta vardı. Gözleriyse kara değil, kahverengiydi. Geri kalanından çok daha açık renkli oldukları için insanın içine işliyordu. Hele göz akları. Elazael'in göz akları kadar beyaz kar tanesi görülmemişti.

Bütün kabileler en iyilerini göndermişti.

Biri hariç. Kalabalıkta bir renk eksikti. Dünyanın en parlak gençleri arasında gözleri ateş saçanı yoktu. Stelyalılar, bu seçme işine tamamen karşı çıkıyordu, ama kimse onları umursamazdı. O zamanlar umursamazdı. O gün kimsenin aklına gelmiyorlardı.

Sonra bu durum değişecekti.

Ah tanrı yıldızları! Hem de nasıl değişecekti.

Sadece büyücüler ne aradıklarını biliyordu ve ne aradıkları herkes için muammaydı. Zorlu sınavlarla her geçen gün adaylar eksiliyordu. Umutlar, gurur ve hayaller, zaferin tadını alamadan evlerine geri yollanıyorlardı. Ama bazıları sınanmaya devam etti. Gün geçtikçe diğerleri düşerken bazı adaylar yükseliyordu. Büyücülerin önünde on iki aday kalmıştı. Sonunda gülümsediler.

Bildikleri hayatı geride bırakan on iki aday, o gün ilk ve son Kâşifler oldular. İki yolculuk için iki gruba ayrıldılar. Önlerinde uzanan macera için hemen eğitime başladılar.

Sonunda kim olduklarını bile hatırlamayacaklardı. Onlara birtakım şeyler yapılıyordu. Uzayda sadece yer kaplayan bedenlerinin barındırdığı *animalarına,* gerçek benliklerine bir şeyler yaptılar. Büyücülerin istekleri bitmiyordu. Sonunda Kâşifler bambaşka bir şeye dönüştü. Önlerindeki büyük yolculuk için yeni benlikleri çok uygundu.

Kâşifler, muhteşem Zaman'ın tüm boyutlarına ışığı taşımak üzere seçilmişlerdi. Kozmoloji Üniversitesi'nin Büyücü Vekili bunu şöyle açıklamıştı.

"Evrenler, bir kitabın sayfaları gibidir. Ama Zaman'da her sayfa sonsuzdur ve kitabın sonu yoktur." Yani her sayfa, var olduğu sürece sonsuza kadar uzanıyordu. Bir evrenin sonuna ulaşmak mümkün değildi. Çünkü sonları yoktu. Kâşifler sonsuza kadar uçsa bile sınıra ulaşamazdı. Gezegenlerle, yıldızlarla, dünyalarla ve kara deliklerle karşılaşırlardı muhtemelen, ama bir sınır yoktu. Ötesine *geçebilecekleri* bir sınır yoktu.

Evrenlerin *içinden* geçmek gerekiyordu. Evren boyunca gitmek yerine, içine dalmak gerekiyordu. Komşu evrene geçmek, kalemin ucunu bastırarak yazdıklarını alttaki sayfaya geçirmek gibiydi. Büyücüler bunun nasıl yapılabileceğini binlerce yıllık çalışma sonucu öğrenmişti. Kâşifleri bekleyen görev ise evrenlere dalmak ve kalemin kendisi olarak karşılaştıkları her yeni dünyaya meleklerin izini bırakmaktı

İlk altılı bir yöne, ikincisi tam tersi yönde yola çıktı. Yaşadıkları süre boyunca ekiplerin arasındaki mesafe büyüyecek, o güne kendi halkları dâhil hiç kimsenin ulaşmayı başaramadıkları uzaklara gideceklerdi. Bu çok eski bir dünyanın başarı zirvesiydi. Muhteşem *Bütün*'ün haritasında Zaman'daki bütün evrenleri ışıklarıyla öreceklerdi. Kapıları açacak, evrenden evrene, oradan başka bir evrene geçecek-

lerdi. Bütün evrenleri tanıyacak, tanıdıkları için bir anlamda sahipleneceklerdi.

Her biri, birbirinin her şeyi olacaktı. Dostu, ailesi, koruyucusu, hatta sevgilisi... Öncelikli görevlerine ek olarak mirası taşıyacak soyları tohumlayacaklardı. Üçe üç. Üç erkek, üç kadın. Büyücüler görevi böyle şekillendirmişti. Çocuk değil, mirası devredecekleri *vârisler* doğuracaklardı.

Halklarının tarih boyunca olamadığı yeni bir kabilenin başlangıcı olacaklardı. Elazael ve Razgut, aynı Altılı'daydı. Iaoth, Dvira, Kleos ve Arieth'le gidecekleri yön belirlenmişti. Tanrı yıldızlarının gözlerini üzerlerine çekecek alevden bir geceye gidiyorlardı. Tüm meleklerin zaferi için açacakları kanatları unutulmayacak, üstlendikleri görev zamanın tüm katmanlarında yankılanacak ve hayal edilemeyecek kadar uzak bir günde vârisleri eve, Meliz'e geri döneceklerdi.

İlk ve son Meliz. Ebedi Meliz. Meleklerin evi.

Sonsuza kadar hatırlanacaklardı. Kutsallık mertebesine erişeceklerdi. Haklarının kahramanları, kapıları açanlar, karanlığı aydınlatanlar olarak anılacaklardı. Zafer onların olacaktı.

Ah ki ne ah. Vah ki ne vah. Feleğin kahkahaları karın ağrıtan cinstendi. Çünkü bunların hiçbiri olmamıştı. Hayır, hayır ve hayır. Asla.

Çünkü Afet olmuştu.

En basit, en saf, en korkunç rüyaydı.

Gökyüzüne bak.

Olacak mı?

Olamaz. Olmamalı.

Oldu.

Zaman'ın her katmanı açılmaya uygun değildi. Sonsuz katmanlar arasındaki bazı dünyalar ışığı hoş karşılamıyordu. Kâşifler bunu büyük bir hayal kırıklığıyla öğrendi.

Dile getirilemeyecek karanlıklar, içinde başka başka dünyaların yüzdüğü canavarlar vardı.

Onları içeri aldılar. Razgut'la Elazael'i, Iaoth'la Dvira'yı, Kleos'la Arieth'i. Aslında niyetleri yoktu. Bu onların suçu değildi.

Öte yandan tabii ki onların suçuydu. Çok fazla portal açmışlardı.

Ama nereden bileceklerdi ki?

Stelyalılar onları uyarmıştı.

Peki, Stelyalıları dinlemeleri gerektiğini nereden bileceklerdi? Seçim ve başarı arzusuyla, akılları başlarında değildi.

Ah ki ne ah!

Peki, o zamana kadar kaç portal açmışlardı? Kaç dünyayı ışıklarıyla örmüşlerdi? Defalarca arkalarını dönüp kaçarken kaç kapıyı Canavarlar için açık bırakmışlardı? Panik ve hayal kırıklığıyla Meliz'e doğru kaçarlarken portalları mühürlemişlerdi. Arkalarında bıraktıkları her bir portalı kapatmışlardı, ama Canavarlar yarığı açıp gelmeye devam ediyorlardı. Engel olamıyorlardı. Nasıl engel olacakları öğretilmemişti. Muhteşem Bütün'ün sayfaları teker teker karanlığa gömülüyordu. Her bir dünya parçalanıyordu.

Kasten ya da kazara, tarih böylesi kötü günler yaşamamıştı ve bu onların suçuydu.

Sonunda Afet'le Meliz arasında başka dünya kalmadı. İlk ve son Meliz. Ebedi Meliz. Kâşifler eve döndüğünde Canavarlar peşlerindeydi.

Ve evleri mahvoldu.

66

Kurtarılmaktan Çok Daha Fazlası

Eliza, rüyasından başka bir rüyaya uyandı. Çok derinlerdeydi, bunu biliyordu ve dünyaya ulaşabilmek için cehennemi andıran zifiri karanlık bir çukurdan tırmandığını, her rüya katmanında biraz daha uyandığını düşünüyordu.

Rüya olmalıydı. Çünkü gerçek olamayacak kadar tuhaftı.

Bir basamakta oturuyordu. Basamağın sertliğini hissedebiliyordu. Yanında küçük bir kız vardı ama kız bir çocuk değildi. Bebek güzelliğinde, kocaman gözleri olan genç bir kız. Ona bakıyordu.

Kız duyulabilir bir yutkunmayla önce duraksadı, sonra aksanlı bir İngilizceyle, "Şey, Pardon?" dedi. "Yoksa... Hoş geldin mi demeliyim? Artık sana hangisi uygun geliyorsa?"

"Pardon?" dedi Eliza. Aslında daha kaba olmak istemişti. Bu kız ne söylemeye çalışıyordu? Ama minyon kız söylediğini bir cevap olarak almıştı bile.

"Özür dilerim o zaman," dedi gücenmiş bir şekilde.

Kocaman açtığı gözlerini bir an olsun kırpmıyordu. Eliza'nın gözleri, kızın yanındaki delikanlıya kaydı. Onun da gözlerinde merak vardı. "Biz," dedi genç. "Biz, ne olacağını bilmiyorduk. Öylece büyüdüler."

Kanatları kastediyor olmalıydı. Rüyasında Eliza'nın omuzlarında kanatlar çıkıyordu. Bir rüyadan ötekine uyanmak, uyanmaktan sayılırsa. Ki ne kadar uyanmış hissederse hissetsin uyandığına bir türlü ikna olamayan Eliza kendindeki değişimin farkındaydı. Göremese de rüyalarda olduğu gibi kanatları hissetmesine yine şaşırmamıştı. Başını çevirip zaten bildiği şeyi gördü.

Alevden kanatlar. Omuzlarını oynattığında kanatların tetiklediği yeni kasların gerildiğini hissedebiliyor, etrafa kıvılcımlar saçtığını görebiliyordu. Hayatı boyunca gördüğü en güzel şey karşısında Eliza hayran kaldı.

Bu, alışık olduğu rüyalardan çok daha güzeldi.

"Bluzun için kusura bakma," dedi minyon kız.

Başta Eliza, onun ne demek istediğini anlayamadı ama sonra kanatların çıkarken yırtıp parçaladığı tişörtünü fark etti. Aslında mantıklıydı ama bir rüya için beklenmedik bir ayrıntıydı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu delikanlı endişeyle. "Şey, geri geldin mi?"

Geri gelmek mi? Nereye geri gelmiş miydi? *Nereden* geri gelmişti? Eliza, nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığını fark etti. Son hatırladığı şey neydi? Rezil olduktan sonra Fas'ta bir arabadaydı.

Etrafına baktı. Ancak film setlerinde olabilecek dar bir sokakta olduğunu gördü. Arnavut kaldırımı, mermer, pencere kenarlarından sarkan ikonik kırmızı sardunyalar... Fas'a

giderken uçağın penceresinden baktığında, aşağısının İtalya olmadığını düşünmüştü, oysa burada her şey İtalya diye bağırıyordu. Pantolon askılı yaşlı bir adam, kartondan kesilmiş gibi tamamen hareketsiz bir şekilde ona bakıyordu.

Rüyada olmadığını anlaması başta bir karıncalanma gibiydi. Yaşlı adam, bastonunun başını şeffaf bantla sarmıştı. Sardunyalardan biri ölmüştü. Yerlerde çöp, etrafta sesler vardı. Göremediği bir yerlerden kulağına gelen metalik kornalar, belli belirsiz bir köpek havlaması ve hepsinin gerisinde çok uzaklardaymış gibi gelen bir arı kovanının dip gürültüsü. Dünyanın gündelik gürültüleri, rüyasına mı sızıyordu? İşte o anda Eliza anlamaya başladı.

Ama durumu iyice kavrayabilmesi için kendini dinlemesi gerekiyordu.

Başının dönmesi geçmişti. Bilinen ve en derinlere gömmeye çalıştığı şeyler, artık dışarı çıkmaya çalışmıyordu. Nedenini anlaması uzun sürmedi. Dahası cevap çok basitti. O şeyler artık gömülü değildi.

Biliniyorlardı.

Eliza, kim olduğunu anladı. Sanki ağır çekimde bir film geriye doğru oynatılıyordu. Yere saçılan şeyler havaya fırlayarak masanın üzerinde düzenli bir şekilde yerlerini aldı. Çay, demliğin ağzına geri doluyordu. Kitaplar, kapaklarını kanatlar gibi çırparak sıçrıyor, raflarına geri dönüyorlardı.

Sağduyu ve delilik çarpışıyordu.

Her şey gözünün önündeydi, hâlâ korkunçtu, *korkunç ötesiydi*, ama artık sessizdi ve tamamen ona aitti. Eliza kurtulmuştu.

"Bana ne yaptınız?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi kız endişeyle. "Neyin olduğunu bilmiyorduk, o yüzden büyünün en iyisini yapmasını diledik."

Büyü? Dilemek?

"Neyim olduğunu biliyorum," derken Eliza samimiydi. Bilinen ve gömülen şeylerle ilgili bir açıklama vardı ve bu, Elazael adındaki meleğin reenkarnasyonu olması *değildi.*

Sevinç ve perişanlık birleşmiş, adını koyamadığı yepyeni bir duygu olmuştu ve Eliza nasıl tepki vermesi gerektiğini kestiremiyordu. Daha önce kendinde neyin yanlış olduğunu biliyordu ve en korktuğu şey bu yanlışlık değildi. "Ben değildim," dediğinde yeni bir sevinç yaşıyordu. Rüyasındaki suçluluk duygusu hiçbir zaman onun olmamıştı ve asla olmayacaktı.

Ama Afet gerçekti. Bunu açıkça anlayabiliyordu ve perişanlık hissi bundan kaynaklanıyordu.

Ellerini götürdüğünde başı fena hâlde tanıdık geldi. *Ben Eliza'yım.* Ama içinde, yeni ve uçsuz bucaksız yeni bir dünya vardı.

Delikanlıyla kız kaşlarını kaldırıp endişeyle onu izlerken, muhtemelen onun eskisinden daha deli olup olmadığını merak ediyorlardı. Deli değildi. Bundan artık adı gibi emindi. Beyni, bedeni, kanatları, doğanın mükemmel tasarımları olarak bir araya gelmişti. Çifte bir sarmal, bir galaksi, bir bal peteği kadar doğal. Öylesine imkânsız ve akıl almaz tasarımlar karşısında Yaratıcı'nın müthiş bir zekâ ve iradeye sahip olduğu düşünülebilirdi.

Alakası yoktu.

Eliza'nın anladığı bu da değildi. Bunu kimse anlayamazdı. Ama... Kaynağı biliyordu.

Her şeyin kaynağını biliyordu.

Bilinen ve artık gömülmesine gerek kalmayan şeyler arasındaydı bu kaynak. Hepsi şimdi kendi düzenleri ve karma-

şıklıklarıyla Eliza'nın bir parçası olmuştu. O kadar güzeldi ki bir bilinci olmadığını bildiği hâlde Eliza bu kaynağa tapmak istiyordu. Oysa bu rüzgâra tapmaktan farklı olmazdı. Eliza, büyü ve bilimin, aynı parlak madalyonun iki yüzü olduğunu kavramıştı.

Ve önünde bir DNA sarmalı gibi uzanan zamanı sevgiyle selamladı. Zaman artık bir muamma değildi. Hatta muhtemelen yönlendirilebilirdi.

Bu yepyeni uçsuz bucaksız olgu karşısında içi ürperdi. Daha birkaç saniye önce kurtarıldığını düşünmüştü. Şimdi kurtarılmaktan çok daha fazlası olduğunu anlıyordu.

Sımsıcak bakan gözlerindeki minnettarlıkla kurtarıcılarına bakarken ağlamamaya çalıştı. "Eee, *siz* kimsiniz bakalım?"

67

Kıvılcım Yağmuru

Papalık Sarayı'ndan uzaklaşırken Karou, Akiva'nın peşine takıldı. Görünmezliğe bürünmüşlerdi, o yüzden yanma yaklaşması beceriksizce oldu. Ama çarpmanın şaşkınlığı sadece birkaç saniye sürdü.

Çarpmayı istememişti. Yani, kaza da sayılmazdı. Yüz yüze havada yuvarlanmadılar. Sadece Karou'nun beyni ilk saniyelerde bedenini kontrol edemedi.

Sıcaklığı ve hava akımını takip ediyordu. Meleğin peşinden St. Peters Kulesi'ne gidiyordu. Oradan Jael'in Dominyon ordusunu toplayıp Özbekistan üzerinden Eretz'e gidişini gözleyeceklerdi.

Ama Karou hâlâ bıçağın ucunda hissediyordu, ağzından çıkamayan çığlık hâlâ içindeydi. Akiva'yı *göremediği* için iyi olup olmadığını bilemiyordu, biraz da bu yüzden endişeliydi. Hâlâ hayatta olmaları dışında henüz kutlanacak bir durum yoktu. İşte Akiva'ya çarptığında bundan başka bir şeyi umursamamaya karar vermişti. Plaza'nın üstünde uçuyorlardı, Michelangelo'nun kemerleri altlarında kollar gibi açılmış uzanıyordu.

Karou, Akiva'nın omzuna uzanmak isterken eli kanadına çarptı. Bir kıvılcım yağmuruyla birlikte irkilen Akiva, sendelediğini görünce onu yakaladı. Bu kadarı yetmişti.

Mıknatıslar anında birleşti.

Karou'nun elleri meleğin yüzünü buldu, ardından dudaklar buluştu. Görünmez yüze beceriksizce teşekkür öpücüğü yağdırıyordu. Heyecanı artarken dudakları önce alnına, oradan yanağına, oradan burnuna ve sonunda sadece dokunuşundan anlayabildiği dudaklarına kaydı.

Bunun bir rüya olmadığından emin olabilmek için elini meleğin göğsüne koydu. Akiva elindeki dövmeden hâlâ etkilenmiyordu. Bunun rahatlığıyla elini çenesiyle boynunun birleştiği yere koyup dudaklarını meleğin dudaklarına bastırdı.

Akiva bunu hiç beklemiyordu.

Kanatlarının tek çırpışıyla havada yükselmeye başladığında Karou ona, duş kabinindeki sarılışlarından daha sıkı yapıştı, âdeta meleğin bedeninde eriyordu. Ve bu sefer ne başı göğsündeydi, ne de ayakları yere basıyordu.

Bacakları havada birbirine dolandı. Karou'nun elleri meleğin boynundan saçlarına kayarken havada dönerek süzülüyorlardı.

Sonunda. Sonunda öpüşmüşlerdi.

Akiva'nın dudakları iştahlıydı, tatlı, yoğun, yavaş ve sıcaktı. Öpüşmeleri uzun sürdü, sonsuzluğa çok yakındı. Sonsuz değildi, çünkü bir öpücük, yenisi için son bulmalıydı. Tekrar tekrar öpüştüler.

Gözleri kapalıydı, dünya sarılışları arasında kaybolmuştu. Karou'ya göre her öpücük, bir öncekinden daha güzeldi. Neredeyse rüya gibiydi. Öpücükler başka öpücüklerin arasında yitip gidiyor, her öpüşme sıcaklığı ve tatlılığıyla daha

baş döndürücü oluyordu. Karou, yön duygusunu tamamen kaybettiği için Akiva'nın rehberliğine kendini bırakmıştı. Ne yukarısı vardı, ne de aşağısı. Sadece dudaklar, sarılma, eller...

... Ve Karou şimdi onun sıcaklığını ve tenini hissediyordu. Pürüzsüzlüğünü, sertliğini, gerçekliğini.

St. Peters Meydanı'nın tepesinde görünmez bir hâlde uçarken öpüşmek, âdeta bir hayaldi ama aynı zamanda çok ama çok gerçek hissettiriyordu.

Sonra dudaklarda şekillenen gülümsemeleri kahkahalar izledi. Nefessiz kalmışlardı. Solumaya fırsat bulamamışlardı ki. Alınları birleştiğinde burun uçları birbirine dokundu. Bir süre hislerini, öpüşmelerini, nefeslerini, her şeyi demlenmeye bıraktılar.

Altlarında insan askerler devriye geziyor, ani kıvılcım yağmurunun kaynağını arıyorlardı. Karou'yla Akiva büyü ve uyuşuk kanat çırpışları sayesinde havada birbirine sarılmış süzülüyordu. Âdeta çok uzun zaman önce bir savaş meydanında ilk karşılaştıkları anı yeniden yaşıyorlardı.

Karou bir kez daha emin olmak için elini Akiva'nın göğsüne yerleştirdi. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu sessizce. Öpüşmeden dolayı hâlâ başı dönüyordu. "Yani oradayken."

"Bilmiyorum. Hiç bilemiyorum. Birden geliyor."

"Bıçak içinden geçip gitti. Bir şey hissettin mi?" Meleği görebilmeyi çok istiyordu ama göremediği için elini yüzünden, alnını alnından ayırmıyordu.

Akiva başını salladı. Konuşmaya başladığında nefesi Karou'nun dudaklarını gıdıklıyordu. "Hem hissettim hem hissetmedim. Açıklayamıyorum. Hem oradaydım hem değildim. İçimden geçip gittiğini gördüm."

Karou bir süre düşündü. "O zaman Jael'in söylediği doğru mu? Sen... Ölüme görünmez olabiliyor musun? Öleceksin diye korkmam gerekmiyor mu?"

"Hiç sanmıyorum." Akiva, dudaklarını onun yüzünde dolaştırdı. Sanki her yerini ezberlemişti. "Ama her hâlükârda beni diriltmen gerekecek."

Akiva ölse böyle mi olacaktı? Yoksa durumun kontrolünü kaybedip güce yenik mi düşeceklerdi? Karou bunu düşünmek bile istemiyordu. "Tabii," dedi yapmacık bir rahatlamayla. "Ama bu bedeni hor kullanmayalım, tamam mı?" Burnunu meleğin burnuna sürttü. "Ruhunu sevdiğim doğru ama şu beden de hiç fena değil."

Alçak sesle konuştuğu için Akiva'nın cevabı da boğuk ve alçaktı. "Bunu duyduğuma üzüldüğümü söyleyemeyeceğim," dedikten sonra dudaklarını yanağından kaydırarak kulağının altından öptü. Karou, anında elektriğe kapılmış gibi titredi.

Ürpertinin şaşkınlığıyla dudaklarından küçük bir nida fırladı, sonra Akiva'nın omzunun üstünden ilk Dominyon grubunun Papalık Sarayı'ndan ayrıldığını gördü. Jael'in ordusu gökyüzüne geri dönüyordu.

68

Düşmüş

"Bizim suçumuz değildi!" Kâşifler geri dönüp cezalandırıldığında Razgut böyle bağırıyordu ama bu doğru değildi. Olanlar *onların* suçuydu ve bunu bilmek, hem bedenlerini hem de zihinlerini korkunç bir keder ve suçluluk duygusuna esir ediyordu.

Meliz'de panik hâkimdi. Alarm seviyesi yükselmişti. Altılı şimdi sadece dört kişiydi. Iaoth ve Dvira, Afet'le savaşmak için geri dönmüş, savaşın kurbanı olmuştu.

Başkentte çığlıklar eksik olmuyordu. *Canavarlar geliyor! Kaçın! Canavarlar geliyor!*

Kimileri arka kapıdan kaçtılar. Dünyalar, bir kâğıt yığını gibi üst üste, alt altaydı. Canavarların tersine kaçanlar komşu dünyaya geçmişti. Eretz. Kaçış planı yapıp işletecek zaman olmamıştı. Milyonlarcasının içinden sadece binlercesi kaçabilmişti. Yine de on bin değildi. Diğerleri geride kaldı.

Duvar halısındaki rengârenk mücevherler teker teker sökülüp atılıyordu. Bir dünyanın mirası yok oluyordu.

Çoğu portala kadar onca yolu gitmiş olsa da reddedildi. Yarık fazlasıyla küçüktü. Aynı anda sadece iki üç kişi geçe-

biliyordu. Geçiş çok yavaştı ve Canavarlar geliyordu. Öteki taraftan gelen çığlıklar, bugün bile hâlâ Razgut'un kulağındaydı. Sesler bir anda kesilince, bazılarının öteki tarafta kalan sevdikleri için çırpınışları da hâlâ hatırındaydı.

Geçtikleri portal kapanmıştı, ama Kâşifler'in geri dönerken kapattığı hiçbir kapı Canavarları dışarıda tutamamıştı. Yine işe yaramayabilir, Afet, Eretz'i de esir alabilir, oradan Dünya ve diğer dünyalara, İkinci Altılı'nın açtığı portallar dâhil olmak üzere Canavarlar her yere hâkim olabilirdi.

Ama Meliz'den kaçabilenler arasında Stelyalılar vardı ve onlar hazırdı. Kâşifler'e hep karşı olmuşlardı ve onların yokluğunda yıllarca, başka kimsenin aklına gelmeyecek bir hazırlığa girişmişlerdi. Muhteşem Bütün'ün bütün katmanlarını, enerjiyi, özü, örtüyü ve teni tamir ettiler. Portalı kapatıp kapalı tuttular. Böylece Eretz, Dünya ve geri kalan dünyalar kurtulmuş oldu.

Onları Stelyalılar kurtarmıştı.

Kâşifler'i ise lanetlenme ve kötü şöhret bekliyordu. Ve tabii ki yok oluş.

Hücrelerinde Afet'ten kurtulanlara ne yapıldığını duyuyorlardı. Büyücüler, böyle şeylerle oynanmayacağını bir türlü anlamamıştı. Bütün meleklerden sadece Afet'le ilgili değil, Meliz'le de ilgili bütün hatıraları aldılar. Böylece herkes yeni bir hayata başlayabilecekti. Razgut'un anladığı kadarıyla insanlar bir sabah uyanıp, Kâşifler'in en başta büyücülerin hayali olduğu, gençlerinin arasından en iyileri seçtiklerini fark etmeyeceklerdi. Büyücüler de suçun ortağıydı. Ama onlara ceza yoktu.

Ah hayır, onlar ceza almayacaktı.

Ölüp giden Iaoth ve Dvira, en şanslılarıydı.

Diğerlerinin kanatları koparıldı. Bu cezanın ilk aşamasıydı. Hayır, kesilmemiş, koparılmıştı. Kemikleri parçalanırken tattıkları acıyı hayal bile edemezlerdi. Razgut hemen yanı başında dizilen diğerlerini görebiliyordu. Güçlü eller kanatları çekiştirirken diğer Kâşifler'in yüzleri acıyla çarpılıyordu. Öylesine dayanılmaz bir acıydı ki Razgut onların çektiği acıyı da çektiğini sanmıştı. Yaptıkları şeyin ve seçilmenin acısını çekiyorlardı. Ve çektikleri acı onları birbirine bağlıyordu, hepsi her birinin acısını hissedebiliyordu. *Ah, tanrı yıldızları.* Çektikleri acının toplamı çok fazlaydı.

Üstelik en kötüsü bu bile değildi. Bu gerçek cezalarının yanında, yaraya tuz basmak gibi bir şeydi. Asıl cezaları sürgündü.

Çolak hayatlarını yeni hapishaneleri olan Dünya'da sürdürmek *bile* bir teselli olabilirdi ama hayır, ah, hayır...

Onları birbirlerinden ayırdılar. Dört kişiydiler, dört ayrı portal vardı. Kötü şans mıydı, yoksa acımasız bir plan mı, bilinmez ama her biri Eretz'in dört bir köşesindeydi. Hepsini yarıklardan fırlattılar. Tek başlarına. Kanatsız. Kemikleri kırılmış bacaklarıyla. Dört kırık yaratığı başka dünyalara attılar. Göklerden düşüp hiç bilmedikleri topraklara son hızla çarparken, birlikte bile değillerdi.

Razgut'u Canavarlar Körfezi'nin üzerinden taşımışlardı. Harika bir gündü, sular yemyeşildi, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Acı çekmek için fazlasıyla güzel bir gündü. Onu koltuk altlarından tutup boşlukta kanatları çırpınan yarıktan fırlattılar.

Razgut düştü. Düştü. Düştü.

Olduğu şey yüzünden ölmedi. Çok uzun zaman önceki zafer gününde sınavların kanıtladığı üzere, olduğu şey yüzün-

den ölemedi. O bir Kâşif'ti. *Düşerek* ölmeyecek kadar güçlüydü. O yüzden hayatta kaldı. Tabii buna yaşamak denebilirse. Sürgün edildiği dünyada diğerlerini asla bulamadı ama kederlerini, suçluluk duygularını ve dörde katlanan acılarını hissedebiliyordu. Sonra her şey dökülmeye başladı. Yıllar içinde teker teker ölümlerini hissetti. Nerede ya da nasıl öldükleri hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama evet, varlığının bir parçası olan Kleos, Arieth ve Elazael birbiri ardına göçüp gitti ve Razgut tek başına kaldı. Koca bir boşlukta sürünen küçücük bir yaratıktan başka bir şey değildi. Beynindeki çatlakla bin yıl boyunca sürgünü yaşadı.

Ah ki ne ah! Vah ki ne vah! Hâlâ yaşıyordu.

Esther Van de Vloet, geçici bir süreliğine dileklerini kaybetmişti ama parası ve itibarı hâlâ yerli yerindeydi, o yüzden banyo zemininde uzun süre yatmadı. Telefon görüşmeleri yaptı, internete bağlanıp afacanların fotoğraflarını buldu. Mahremiyetten bihaber bu aptal gençlik işini çok kolaylaştırmıştı. Sonra cehennemin yaşandığı bugünlerde başını kaşıyamayan polis yerine fotoğrafları e-postayla, onu çok iyi tanıyan ve istekte bulunduğu anda heyecanla işe girişecek özel bir şirkete gönderdi.

"Roma'dalar," dedi. "Onları bulun. İki katını ödeyeceğim. Başlangıç için bir milyon avro. Sanırım bu yeterli olacaktır?" Tabii ki yeterli olacaktı, para sorun değildi, elbette yaşlı kadının az sonra ne söyleyeceğini çok iyi biliyorlardı. "Bulun onları," dedi Esther. "Yoksa sizi mahvederim."

Ardından kral dairesinde voltalar attı. Beklemek asker karıları içindi ve Esther beklemekten iğreniyordu. Zavallı Seyyah'la Dede yoluna bile çıkmıyorlardı. Perdeler ardına ka-

dar açılmıştı. Esther'in gökyüzüyle ilgilendiği yoktu ama kaçakların uçarak gideceklerini biliyordu. Öfkeden köpürüyordu. Soyulmuştu, malları elinden alınmıştı. Şu anda durumun komikliğini ya da tatlıları görecek hâlde değildi. Öfkeden gözü hiçbir şeyi görmüyordu, tek hissettiği savaşlara neden olabilecek öfkesiydi.

Pencerenin önünden kaç kere geçtiğini kendisi bile bilmiyordu ama sonunda gökyüzündeki değişikliği fark etti. Fakat işler daha kötüye gidiyordu.

Melekler gökyüzüne yükselmişti.

Sokaklardan hıçkırıklar duyuluyordu. Esther cam kapıları bir hışım açıp balkona koştu. "*Olamaz.*" Sesi daha çok inlemeyi andırıyordu. "*Olamaz. Olamaz. Olamaz.*" Sanki eti parça parça koparılıyordu.

Melekler ayrılıyor muydu?

O ne olacaktı? Anlaşmaları ne olmuştu? Onlara Karou'yu vermiş, gökyüzünün ötesindeki dünyaları fethedebilmeleri için her şeyi sağlayacağını söylemişti. Silahlar, cephanelik, teknoloji, hatta personel... Peki, karşılığında ne istemişti?

Neredeyse hiçbir şey. Sadece madencilik hakları. Bütün dünyadaki. Hâlihazırdaki köle nüfusla yer altının zenginliklerini keşfedecekti. Bir de çıkarlarını koruyacak bir ordu istemişti. Esther, rakiplerle uğraşmamak için meleklere herhangi bir teklifin gitmesinin önünü kesmiş, rüşvetlerin en âlâsını vermişti. Tarihin en büyük pazarlık hamlesi olmuştu. Oysa şimdi Esther Van de Vloet, nutku tutulmuş bir hâlde titreyerek kanatların beraberinde götürdüğü büyük anlaşmasını seyrediyordu.

"Çok bir şey değil," demişti Karou, kaçamak bir cevapla. "Sadece onları eve dönmeye ikna edeceğiz."

Belli ki ikna etmişlerdi.

Melekler gitmişti, gökyüzü tekrar boşalmıştı. Esther televizyonu karıştırdı, cennetten gelen misafirlerin üç gün önce Özbekistan üzerinden geldikleri yolu geri uçmalarını helikopterlerin gözünden izledi

"Ziyaretçiler gidiyor," diyordu daha serinkanlı âlimler. Oysa serinkanlı olunacak gün değildi. Diğerleri, "Bizi terk ediyorlar!" çığlıklar atıyorlardı. Olaylar hiç beklenmedik bir şekilde yön değiştirmişti. Melekler gökyüzünde ilk göründüklerinde, Vatikan çevresindeki tezahüratlar mest olmuş çığlıklara ve hıçkırıklara dönüşmüştü. Ama sıraya dizilip uzaklaşmaya başladıklarında geriye ulumalardan ve feryatlardan başka bir şey kalmamıştı.

Papalıktan ses çıkmıyordu.

Telefonu çaldığında Esther'in bembeyaz kor gibi öfkesi deliliğin sınırındaydı. Muhteşemliğe bu kadar yaklaşmışken, parmaklarının ucunda hissederken birdenbire... Oysa parmaklarının ucundaki gözünü acıtırcasına yanıp sönen telefonun ekranıydı.

"Evet, ne oldu? Alo?" diye açtı telefonu. Kafası çok karışıktı. Kimden telefon beklediğini bile kestiremiyordu. En iyi tahmini, gençleri bulmaları için tuttuğu şirketti. Hatta öyle olmasını umuyordu. Melekler uçup gitmişti. Esther bir şekilde yenilmişti ve böylesi büyük bir oyunda eline başka bir şans geçebileceğini düşünecek kadar aptal değildi. Hattın diğer ucundaki sesin, Kardinal Schotte'nin emriyle Papalık Sarayı'ndaki pazarlığı yürüten hizmetkâr Spivetti olduğunu anlayınca, içinde bir umut kıvılcımı canlandı. Belki içine düştüğü durumdan *kurtulabilirdi.*

"Ne var?" diye üsteledi. "Ne oldu, Spivetti? Neden gittiler?"

"Bilmiyorum, hanımefendi," dedi adam. Sesi sarsılmış geliyordu. "Ama arkalarında bir şey bıraktılar."

"Eee?" diye sordu Esther. "Neymiş o?"

"Ben... bilmiyorum." Adam anlatmaya çalıştı ama kelimeler yetersiz kalıyordu, o yüzden daha konuşurlarken Esther hırsla uzun koridorda yürümeye başlamıştı bile.

Uluyan, dalgalanan, pis kokan kalabalık ve güvenlik noktaları nedeniyle Vatikan'a varması saatlerini aldı. Düzinelerce telefon konuşması yaptı, düzinelerce rüşvet ve sözler vermesi gerekti. Sonunda öfkeden çıldıracak hâlde oraya vardığında, Spivetti'nin korku dolu yüz ifadesini, kendi görüntüsüne yordu. Ama aslında adam saatlerdir korku içindeydi ve Esther gittikten sonra bile korkusu bir nebze olsun hafiflemeyecekti.

"Beni oraya götür," diye havladı Esther.

İşte Esther Van de Vloet, Jael'in odasına böyle ulaştı. Büyük oda loştu. Oymalı büyük yatağa yaklaştı. Bir define sandığı ya da belki para edecek bir mücevher bulmayı bekliyordu. Hatta bir mesaja ya da haritaya bile razıydı. İyice yaklaşana kadar neye baktığını anlayamadı, anladığındaysa artık çok geçti. Ona uzanan gölgeler, aslında kollardı. Eller neredeyse okşarcasına ona sarıldı. Sanki bir sevgili, omuzlarına bir şal örtüyordu. Öylesine bir hisli. Geldi geçti. Kollar sımsıkı sardığında Esther Van de Vloet, son dakikalarında ona arkadaşlık edecek şeyi gördü.

Boğuk bir kıkırdama eşliğinde duyduğu sözler, aynı anda hem bir vaat hem de korkunç bir tehditti. "Bir daha hiç yalnız kalmayacaksın."

GELİŞ + 72 SAAT

69

Gökyüzünde Açılıp Kapanan Şeye Çarpmamaya Çalış

Ağustosun on ikinci günü, yerel saatle 21:12'de binlerce melek, gökyüzündeki yarıkta gözden kayboldu.

Gelişlerine kimse tanık olmamıştı, o yüzden tıpkı kilise okullarındaki renkli çizimler gibi bulutların yarılmasıyla ortaya çıkan ışık hüzmeleriyle birlikte yere indikleri hayal edilmişti. Gerçekse çok daha az etkileyiciydi. Teker teker bir yarıktan geçip gittiler. Âdeta sığırlar gibi. Kürkleri tıraşlanacak koyunları, kesime giden inekleri andırıyorlardı. Yaklaşık altı saniyede bir, bir asker yarıktan geçiyordu, o yüzden işlem iki saatten fazla sürdü. Bu, onları izleyen helikopter sürüsü için yeterince uzun bir zamandı.

Meleklerin yeni hamlesi karşısında mevcut kafa karışıklığı içinde ne yapacaklarına karar veremeyen dünya liderleri, arkalarından bir ulak göndermeyi tartıştılar. *Gönderecekleri*

mesaj ne diyecekti? Ne tür diplomatik sonuçlar doğardı? Kimin kellesi ipin ucundaydı?

Milyarder bir bağımsız maceracı onların yerine harekete geçti. Son teknoloji helikopterini kendisi kullanıyordu. Gözünü ayırmaksızın gökyüzündeki yarıkla aynı hizaya geldiğinde hiç duraksamadı. Alevler parladığında öne atılmıştı.

Gökyüzü yanıyordu.

Tam zamanında alevlerin içinden geçti. Dördüncü dünya rekorunu kaçıramazdı. Hele ki bu seferki rekorunu cennete giderek mi kırma şansı varken. Kim bilebilir?

Hiç kimse. Sonrasında ne olduğunu kimse bilemedi.

Zuzana, Mik ve Eliza, gökyüzündeki yangını girdikleri bir köşe barının televizyonundan izlerken *prosecco* kadehlerini kaldırdılar.

"Esther, odaya söylediği şampanyadan tek bir yudum bile almamıştır. Bahse var mısın?" diye kıkırdadı Mik, köpüklü içkiden koca bir yudum aldıktan sonra.

Bütün endişeleri ve Kötü Yürekli Cadı Esther'in entrikalarına rağmen, belli ki Karou, Akiva ve Virko, görevlerini hakkıyla yerine getirmişti. Melekler gitmişti ve yanlarında kesinlikle silah götürmemişlerdi.

"Bu da sana *kapak* olsun, sahte büyükanne," diye ciyakladı Zuzana ama zafer sevincinin hemen ardından içini bir hüzün kapladı. Portal kapanmıştı, kutu dolusu dilekler bile artık Eretz'e geri dönmesini sağlayamazdı. Oysa Eretz'de sular henüz durulmuş olamazdı. Şu anda endişelenmekten, hatta muhtemelen üzülmekten başka bir şey yapamazlardı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Mik'e. "Eve mi gidiyoruz?"

Delikanlı derin bir iç çekti. "Sanırım. Ailelerimizi görürüz. Hem devasa boyutlardaki acayip kuklamız da çok yalnız kaldı."

Zuzana suratını astı. "İstediği kadar yalnız kalsın. Balerinlik günlerim sona erdi."

"Eh, en azından ikisini evlendirebiliriz, böylece emeklilik günlerinin keyfini birlikte çıkarırlar."

Mik *evlilikten* bahsettiğinde, Zuzana'nın içinde bir şeyler *kaynadı.*

Kaşlarını çatarak, bu hissi bastırdı.

Eliza şaşkın gözlerle ikisine bakıyordu. "Prag'a mı dönüyorsunuz?"

Zuzana, sıkı bir kendine acıma hâline razıymış gibi omuz silkti. *Ağlayacağım galiba*, diye düşündü. "Sen ne yapacaksın?"

"Ne yapmayacağımı söyleyebilirim," dedi genç kadın. Nasıl yapılacağını biliyormuş gibi bir şekilde kanatlarını görünmez kılmıştı. Yırtık tişörtü bile tuhaf görünmüyordu. Görenler en fazla moda kurbanı sanabilirdi. "Tezimi bitirmeyeceğim. Kusura bakma, *danaus plexippus.*"

"Kim?" diye sordu Mik.

Eliza gülümsedi. "Kral kelebeği. Tez konum." Bir es verip düzeltti. "Tez konumdu. Morgan Toth'un alnını sıkı bir kafa darbesiyle patlatmayı ne kadar çok istesem de artık o hayata geri dönemem. Ne mi yapmak istiyorum?" Kocaman gözlerinde kıvılcımlar çakarken ikisine baktı. "Eretz'e gitmek istiyorum."

Zuzana'yla Mik ona bakakaldı. O sırada Zuzana bakışlarıyla televizyondaki yangını işaret etti.

Eliza kaşlarını kaldırıp omuzlarını silkti. *Bana ne?*

Mik de nefesini saldı. Zuzana korkarak da olsa umut etmek istiyordu ama Eliza tekrar konuşmaya başladığında artık Eretz'den bahsetmiyordu.

"Biliyor musunuz? Kral kelebekleri her yıl beş bin kilometre yol yapar. Başka hiçbir böceğin böyle uzun bir yolculuk yaptığı görülmemiştir. Üstelik bu göçün en ilginç yanı nesilleri kapsaması. Kuzeye geri dönenler, bir yıl önce güneye dönenlerle aynı değildir. Birçok nesil gelir geçer ama kuzeyle güney arasındaki rota hiçbir şekilde kesintiye uğramaz."

Dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle bir süre sustu. Sanki komik bir şey söyleyip söylememeye karar vermeye çalışıyordu. Bitkisel hayattan çıkmasının ardından Zuzana onun hakkında ne düşüneceğini kestiremiyordu. Eliza bir şekilde bir insandan daha fazlasıydı. Ve bunun nedeni sadece kanatları değildi. Kıvılcımlar saçan gizemli enerjisi âdeta hissedilebiliyordu. Tek bir *gavriel* dileğiyle kıza ne yapmışlardı böyle?

"Onlarla ne zaman ilgilenmeye başladığımı pek hatırlamıyorum. Ama şu göç meselesinin ilgimi çektiğinden eminim. Şimdi çok daha iyi anlıyorum. Sanırım bildiğimden çok daha fazlasını hep bilmiştim."

"Pek sayılmaz," dedi Zuzana duygusuzca.

"Ben bir kelebeğim," dedi Eliza, her şeyin açıklamasıymış gibi. "Bir sürü yaşam döngüsünden geçtim. Eh, aslında kelebeklerden daha fazla sayılır. Bin yıl. Kaç nesil eder bilemem."

Zuzana, onun mantıklı bir şeyler söylemesini beklerken kaşlarını çattı. Oysa Mik, aylar önce Karou onlara Kimera olduğunu söylediğinde olduğu gibi sadece, "Müthiş!" demekle yetinmişti.

Eliza güldükten sonra onlara Elazael'i anlattı. Gerçek Elazael'i, kim olduğunu, neler yaptığını, Eliza'nın bütün ha-

yatını etkileyen rüyayı ve bunun ne anlama geldiğini anlattı. Zuzana artık hiçbir şeye şaşırmayacağını düşünürken, şimdi Roma'daki bir barda hayretten hayretlere düşüyordu. Hayır, hayret bile etmiyordu. Duydukları karşısında hissettikleri hayretten çok daha fazlasıydı.

Roma'daki barda Zuzana'nın hissettiği tam olarak afallamaktı. Evrenler. Hem de bir sürü evren. Sonra uzay-zaman devamlılığındaki yarıklar. Ya da öyle bir şeyler. Dahası uzay gemileri olmadan uzay keşfine çıkan melekler. Tıpkı bir bilimkurgu hikâyesi gibiydi ama bu hikâyede bilim yerine büyü vardı.

"Büyücüler Kâşifler'in zihnine bir şey yaptı," diye devam etti Eliza. "Aslında *anima* denen özlerine bir şey yaptılar. *Anima*, zihinden çok daha fazlasıdır. Öz benliktir. Kâşifler'in çıktıkları yolculukta bir görevleri de çocuk yapmaktı. Bütün harita ve hatıraların kodlandığı çocuklar. Kadim bilginin genetiğe işlenmesi gibi. Delilik. Böylece bir gün yolu bulacaklardı."

"Ve sen o çocuklardan birisin," dedi Mik.

"En yücesi falan filan."

"Ve haritalar sende," dedi. "Hatıralar."

Eliza başıyla onayladı. Mik'in yoğun ilgisi karşısında Zuzana, anlatılan hikâyeden daha fazlası olduğunu hissetti. Haritalar, hatıralar.

Haritalar. Hatıralar.

"Burası bilgiyle dolu," dedi Eliza, eliyle başına vurarak. "Henüz hepsini kavrayamadı. Sülalemin geçmişinde bir sürü deli var. Sanırım insan beyni bunca bilgiyi kaldıramıyor. Tıpkı aşırı yüklenmiş bir sunucu gibi öylece çöküveriyor. Ben de çökmüştüm. Beni kurtaran siz oldunuz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Zuzana'nın kendine acıma hissi neredeyse yok olmuştu. Sırtını dikleştirdi. "Söylediklerini yanlış anlamıyorsam, bize teşekkür etmenin bir yolu var."

Eliza, düşüncelere dalarak dudaklarını büzdü. "Duruma göre değişir. Sence ben ne dedim?" Gözlerinde afacan kıvılcımlar dolaşıyordu.

Zuzana, elini şakacıktan genç kadının boğazına götürdü. "*Söyle. Bize.*"

"Başka bir portalın yerini biliyorum," dedi Eliza. "*Hah.*"

70

Artık Beyaz Değil

Eretz'e döndüğünde Jael'in kanat çırpışları öfkeden ibaretti. Bir hışım içinden geçerken, sırf bir şeylere zarar verebilmek için portala zarar vermeyi bile düşünmüştü. *Akiva.* Evet. Onu ok talimi yapılan bir kukla gibi hayal ediyordu.

Etrafına huzursuz huzursuz bakındı. Lanet olasıca piç, her yerde olabilirdi. Jael'in portaldan geçişini takip etmiş miydi? Arkasından gelecek miydi? Anlaşmaya göre Jael, Eretz'e döndüğü andan itibaren Akiva, göğsündeki yanık el izi olmadan da onu dilediğince öldürebilirdi. Artık bir sürü seçeneği vardı.

Jael'in bir sürü seçeneği vardı. Hatta belki daha fazla... Çünkü düşmanı öldürmenin yollarını azaltacak gururdan yoksundu.

Hayatının, düşmanın şeref sözüne bağlı olduğunun fena hâlde farkındaydı, fakat bu onun, oyunu aynı kurallarla oynamasına engel değildi. Aksine ilk kanı akıtmak hayati önem taşıyordu. O piç ölene kadar içi huzur bulmayacaktı.

Jael portalı geçtikten sonra ordusunu beklemeden doğrudan askeri kampa uçtu. Bütün okçular, Akiva'yı gördükleri anda saldırmak üzere hazır bekliyordu.

Buradaki manzara da arkalarında bıraktıkları topraklardan farklı değildi. Kum renkli dağlardan başka görülecek bir şey yoktu. Kamp, dağlardan yarım saat uzaklıktaki yamacındaydı. Rüzgârın düzleştirdiği çimleriyle bir çayırda dört köşesini nöbetçi kulelerinin tuttuğu çadırlar doldurmuştu. Kalelerde okçular, havadan gelebilecek herhangi bir saldırı için hazır ol pozisyonunda bekliyorlardı. Bu standart savunmaydı. Buralarda başka bir savunma yoluna gerek yoktu. Jael'in orduları güney ve doğuda asilerin peşine düşmüştü.

Sonucu yakında öğrenecekti.

Hatta sandığından da erken öğrenecekti.

Sivri kazıkların üzerinde onu bekleyen şeyi gördüğünde Jael kampı seyrediyordu.

Çok uzakta olsa da Karou da aynı şeyi görmüştü. Nefesini tuttu. Sivri kazıklarda rüzgârın savurduğu bayrak, artık beyaz değildi. Kan ve külle kirlenmişti. Bunu daha önce de görmüştü. Ortasındaki kurt kafası amblemi görülebilmesine rağmen slogan kararmıştı. Bayrağın üstünde Kimera dilinde, *Zafer ve İntikam* yazıyordu. Bu Beyaz Kurt'un bayrağıydı. Kasbah'da astığı taklit değil, orijinal bayraktı. Loramendi düştükten sonra saklanmış olmalıydı.

Ama Karou'nun nefesini tutmasına neden olan yatay bayrak değildi. Bayrak tek başına asılı duruyorsa, Beyaz Kurt kampı ele geçirmiş olabilirdi. Ama kurt ambleminin önünde sallanan şey, yanlış anlamalara yer bırakmıyordu.

Karou, umutlarını dizginlediğini sanmıştı. Yarıktan geçerken, kötü haberlere kendini hazırlamıştı.

Çılgınlıktı bu.

Dostlarını geride bıraktığından beri, kendini kandırmış olsa bile her şeyin iyi olduğuna inanmaya başlamıştı. Çünkü öyle olmalıydı. Değil mi?

Değildi. Hiçbir şey iyi değildi.

Bir zamanlar beyaz olduğu hâlde artık beyazlıkla alakası olmayan Thiago'nun pislik içindeki kana bulanmış cesedi, bir ipin ucunda asılı duruyordu.

Adelphas'taki meydan savaşından ayrıldıktan sonra neler olduğunun cevabı, sandığından da kısa bir sürede karşısındaydı. Dönmeden önceki hayati önem taşıyan görevlerini tamamlamakla ilgili zorlu karar böyle verilmişti.

Elimden geleni yaptım mı, diye sormuştu o zaman Karou kendi kendine, cevabını bildiği hâlde. *Elimden gelenin en iyisini yaptım mı?*

Hayır.

Ve geride bıraktıkları kaybetmişti. Ölmüşlerdi.

Akiva ona sarıldı. Konuşmadan çaresizce seyrediyor, Akiva'nın düzenli kanat çırpışlarıyla havada duruyorlardı. O sırada Jael, cesedin önüne inip kahkaha atmakla meşguldü.

71

Yokluk

Jael ayrıldıktan sonra Karou cesedin yanına gitti. Her şeyi göze alıp sadece birkaç saniyeliğine gitmek istemişti. Yaklaşırken, karşısındaki bedenin en son ne zaman kanadığını hatırladı. O zaman küçük bıçağıyla bu bedeni öldürmüş, Ziri'nin ruhuna hazırlamak için yarayı hemen dikmişti.

Oysa karşısındaki yara öyle küçük falan değildi.

Bakma.

Karşısındaki ölüm kolay olmamıştı. Bir zamanlar Loramendi'de peşinden bir ceylan gibi ürkekçe koşan o kahverengi gözlü yetim aklına geldikçe Karou çığlık atmak istiyordu. Bir keresinde onu alnından öpmüş, yine de bunu ancak Ziri kıpkırmızı kesilerek söylediğinde hatırlamıştı.

Ziri. Ruhunu bu bedene koyduğunda hissettiklerini hâlâ hatırlıyordu ve umut asla pes etmiyordu.

Tabii artık Ziri'nin ruhu gitmişti. Bu kadar açıkta kaldıktan sonra, böylesi bir yolculuğun ardından ruhunun bedende kalması zaten beklenemezdi. Tabii ki buharlaşıp gitmişti. Ama Karou pürdikkat ruha dair bir işaret arıyordu, çünkü

bunu yapmasa olmazdı. *Elimden gelen her şeyi yaptım mı?* Nefesini hâlâ tutuyordu. Görünmez yanaklarında görünmez gözyaşları süzülüyordu. Ve hâlâ umut ediyordu.

Yokluk bazen varlık olurdu ve Karou böyle hissediyordu. Bir zamanlar bir şeylerin olduğu yerdeki ezilmiş kuru çimler gibi yokluk. Duvar halısında çözülüp kaybolan bir ilmek gibi, asla tamir edilemeyecek bir yokluk.

Karou aynen böyle hissediyordu.

72

Birkaç Günlüğüne İmparator

Keyfi iyice yerine gelen Jael, peşinde muhafızlarıyla kasıla kasıla köşküne gidiyordu. Yanından geçtiği nöbetçi kulelerindeki askerler anında selam duruyordu. İçlerinden biri aşağı atlayıp kısa bir süre eşlik etti.

"Rapor ver," diye havladı Jael, miğferini çıkarıp askere fırlatırken. "Asiler?"

"Adelphas'ta kıstırdık, efendim–"

Jael hışımla ona döndü. "*Efendim?*" diye tekrarladı. Askeri tanımıyordu. "Generaliniz olduğum kadar imparatorunuz da değil miyim?"

Kızaran asker başını eğdi. "Majesteleri?" diye denedi bu sefer. "Yüce İmparatorumuz? Asileri Adelphas dağlarında kıstırdık. İnanması zor ama Piçler'le yaratıklar bir aradaydı."

Ah, Jael'in inanmasına gerek yoktu. Tıslarcasına kahkaha attı.

"Yalan söylemiyorum, efendim," dedi asker, onu yanlış anlayarak. Yine *efendim* demişti.

Jael, gözlerini kıstı. "*Ve?*"

"Kendilerini cesurca savundular," diye devam etti asker. Diğerlerinin dudaklarındaki belli belirsiz sırıtış Jael'in gözünden kaçmamıştı. Cesur bir savunma, ölüme yazılmış bir savunmaydı. Beyaz Kurt'un cesedini gördükten sonra zaten bunu duymayı bekliyordu ve öğrenmesi gereken her şeyi şimdi öğrenmişti. Öfkeden kanı damarlarında nabız gibi atıyor, kasları kaskatı kesiliyordu. O cehennem gibi sarayda kaldığı günler boyunca iğdiş edilmiş bir tavşan gibi kısılıp kalmıştı. Açlığını gidermek için sahip olduğu şöhreti bile gösterememişti. Peki, ne için? Kuyruğunu kıstırıp bir köpek gibi kaçmak için mi? Akiva kan dökülmesini yasakladığı için ona karşı gelmemek adına o zavallı düşmüş meleği bile öldürmeye cesaret edememişti.

Yaveri için etrafına bakındı. "Mechel nerede?"

"Bilmiyorum, Yüce İmparatorumuz. Ben yardımcı olabilir miyim?"

Jael homurdandı. "Bana bir kadın gönderin," dedikten sonra sırtını dönüp gitti.

"Gerek yok, efendim. Çadırınızda bir kadın sizi bekliyor." Hâlâ pis pis sırıtıyorlardı. "Zafer kutlaması için."

Jael, kolunu kaldırıp askeri elinin tersiyle tokatladı. Askerin yüzü doğudan batıya dönmüştü ama dudağında beliren kanı silmek için hiçbir şey yapmadı.

"Sana zafer kazanmış gibi mi görünüyorum?" diye azarladı Jael. Boş ellerini gösterdi. "Elimdeki yeni silahlarımı görüyor musun? Taşımakta zorlanıyorum! *Al sana zafer!*" Yüzünün morardığını hissedince ağabeyini hatırladı. Onun da meşhur öfke patlamaları ölümcüldü. Jael, öfkesine yenik düşmekten ziyade zeki ve serinkanlı olmakla övünürdü. Ve zekâ, tutkuyla değil, serinkanlılıkla öldürmeyi gerektirirdi.

O yüzden askeri kenara iterken daha sonra cezalandırmak üzere suratındaki pis sırıtışı aklının bir köşesine yazdı ve uzun adımlarla komiklik derecesinde görkemli beyaz cübbesini çıkarırken çadırına yöneldi. Kavrulup sertleşmiş ipek kumaş etinden sökülürken yarası tekrar açıldı.

Jael küfretti. Acısı, başarısızlık ve aşağılanmayla zonkluyordu. Gücünü kendine yeniden hatırlatması gerekiyordu. Kanı yine kaynamalı, yine nefes almalı, kendini kanıtlamalıydı.

Birden durdu. Yatak boştu.

Gözlerini kıstı. Kadın neredeydi? Saklanıyor muydu? Korkmuş muydu? Eh. Keyfi yerine gelmeye başlamıştı. Güzel bir başlangıç olabilirdi.

"Çık dışarı, çık dışarı, neredeysen çık dışarı," diye mırıldandı odada ağır ağır dönerken.

Büyük çadır loştu, kumaş duvarlar hem ışık hem de rüzgârdan korumak için kürklerle kaplanmıştı. Fenerler yakılmamıştı. Tek ışık Jael'in kanatlarından yayılıyordu...

... Ve bir de kadının.

İşte oradaydı.

Saklanmıyordu. Korkmamıştı. Çalışma masasındaydı. Jael'in ensesindeki tüyler diken diken oldu. Fahişe, savaş planları yaptığı masada rahatça koltuğuna oturmuştu. Elindeki kâğıt ağırlığıyla oynarken, bütün planları önünde açık duruyordu. Diğer eliyse bir kılıcın kabzasındaydı.

"Sen ne yapıyorsun?" diye kükredi Jael.

"Seni bekliyordum."

Kadının sesinde ne korku ne naz ne de utangaçlık vardı. Sadece kendi kanatlarıyla aydınlanıyordu. Gölgeli hareketsizlik bir cübbe gibi omuzlarındaydı. O yüzden Jael ancak onu saçlarından tutup koltuğundan kaldırmak üzere masaya ya-

naştığında neye benzediğini fark edebildi. Ve böylesi kadının saklanmasından, hatta ürkekçe naz yapmasından daha iyiydi. Belki direnirdi bile.

Yüzünü görünce olduğu yerde kaldı.

Durumu algılamasındaki yavaşlık, sadece akıl almaz bir ziyaret olmasındandı. Sayıları beş yüzden az asileri yerle bir etsinler diye tam dört bin Dominyon askerini görevlendirmişti. Hedefine de ulaşmıştı. Üstelik kanıt olarak Beyaz Kurt'un cesedini de getirmişlerdi, hem *muhafızlar–*

Buraya gelmeden önce konuştuğu asker, izin istemeden çadıra daldı. "Ah, bir konuyu açıklamam gerekiyor," dedi yine pis pis sırıtarak. "Zaferden bahsederken *sizin* zaferinizden bahsetmiyordum. Efendim. Bizim *zaferimiz* bu."

Jael tükürükler saçarak kekeledi.

Tek bir harekette kılıcını çeken Liraz, koltuktan kalktı.

Kampta sessizce ilerlerken Akiva, "Karou," dedi.

"Efendim?" diye fısıldadı Karou. Boş kamp ürkütücü görünüyordu ama uzun süre böyle kalmayacağını biliyordu. Birlikler kısa sürede geri dönecekti, sonrasında burada kalmaları fazlasıyla tehlikeli olacaktı. Jael meselesini şimdi halletmeleri gerekiyordu.

Fakat Akiva aniden görünmezliği kaldırınca şok geçirdi.

"Sen ne yapıyorsun?" diye tısladı telaşla. Bir gözcü kulesinin görüş açısındaydılar ve Jael'in yaverini güç bela atlatmışlardı. Her yerde olabilirlerdi. İyi de Akiva neden endişeli görünmüyordu?

Hatta neden hayretle bakıyordu?

"Şu asker," dedi, İmparator'un çadırını işaret ederek. Muhafız, Jael'in ardından içeri dalmıştı. "O Xathanael'di."

*

Liraz. Jael gözlerini kırpmak zorunda hissetti, çünkü gölgelerden oluşan tuhaf pelerin harekete geçmişti ve masanın ardından kalkarken sanki Liraz'la birlikte geliyordu. Uzun bacaklar, uzun adımlar. Acele etmeden. Piç Liraz, karanlık bir refakatçinin gücüne sarınarak gelmişti, elleri aldığı canların çentikleriyle kararmıştı, dahası onu bir pelerin gibi saran karanlık güç ondan çok daha fazla can almıştı. Cıva gibi hareketlerle dişi meleğin iki yanında şekilden şekle giriyordu.

Hatta iki taneydiler. Kadın başı ve boynuna sahip kanatlı kediler. Sfenksler gülümsüyordu.

"İnanması zor ama Piçler'le yaratıklar bir aradaydı," demişti arkasındaki asker.

"Kardeşim Xathanael," dedi Liraz, bir ev sahibinin sakinliğiyle. Sanki ikisini nazikçe tanıştırıyordu. "Tangris'le Bashees'i de tanıyorsun, değil mi? Tanımıyor musun? Belki isimlerini duymuşsundur. Hani şu Yaşayan Gölgeler?"

Jael, gözleriyle gördüğü hâlde karşısındaki manzaraya inanamıyordu. Ölümcül güzelliğiyle karşısında duran Liraz, Yaşayan Gölge denen canavarların ortasında duruyordu. *Yaşayan Gölgeler.* Kimera saldırıları sırasında buna benzer bir kamptayken, en büyük korkuları bu gizemli saldırganlar olmuştu.

Jael buz kesti. Muhafızlarına seslenmeyi düşünürken, biraz geç de olsa kafese kısıldığını kavradı. Kamp ele geçirilmişti, kendisi esir alınmıştı, muhtemelen şimdiye kadar bütün muhafızları da esir düşmüştü.

Belki muhafızları esirdi ama ordusu hâlâ yoldaydı. Jael'in umutları depreşti. Kurtuluşu ordusu olacaktı ve sayıca üstün oldukları için buradakileri ezip geçeceklerdi. Sayıca üstün.

Akiva efendi ordusuyla da savaşsındı bakalım. Jael, son seferki gibi tuzağa düşmeyecek, rehin alınmaya izin vermeyecekti. Sfenkslere baktı. İçlerinden biri göz kırpınca ürperdi.

"Hünerli bir strateji," dedi ağır ağır. "Düşmanlar bir arada."

"Bu hediyeyi Eretz'e sen kendi ellerinle verdin," diye yanıtladı Liraz. "Ve sonsuza kadar bunun için hatırlanman için elimden geleni ardıma koymayacağım. *Birkaç Günlüğüne İmparator*, diyecekler sana, çünkü bu kadar zamanın vardı ve buncacık zaman diliminde imparatorluğun çözülmesine neden olmakla kalmadın, aynı zamanda ebedi düşmanları birleştirerek barışı da sağladın."

"Barışmış," diye homurdandı Jael. "Ben öldüğüm anda, yine birbirinizin boğazına sarılırsınız."

Seçtiği kelimeler fazlasıyla talihsizdi.

"Öldüğün anda mı?" Liraz ona şaşkınlıkla baktı. "Neden, amcacığım? Hasta mısın? Ölüyor musun?" Sesi değişmişti. Artık Fetih Kulesi'nde tıslayan kediden eser kalmamıştı. "Kızgın bir kasırgayla uçmak gibisi yoktur," demişti o zaman dalga geçerek. Burada ne öfke ne de kasırga vardı. Liraz'a yeni bir sakinlik hâli gelmişti ama yine de onu küçültmüyor, aksine büyütüyordu. Artık eğitildiği gibi imparatorluğun kılıcı değildi, bükülemez gücüyle kendine hâkim, son derece tehlikeli bir yaratığa dönüşmüştü.

Jael bir taraftan ordusundan bir işaret almak için kulak kesilmişti. Liraz bunu fark etmiş olmalıydı ki onun için üzülüyormuş gibi başını iki yana salladı, sonra kenarda durmuş genç adama baktı. Gözleri buluştuğunda genç adam başıyla bir işaret çaktı.

"Güzel." Liraz, Jael'e döndü. "Gel. Görmen gereken bir şey var."

Jael, onun göstermek istediği şeyi görmeyi hiç istemiyordu. Kılıcını çekmeyi düşündü ama ona göz kırpan sfenks kedi ve dumandan oluşan bir hayalet gibi yanma gelip etrafını sardığında tatlı bir baş dönmesiyle birlikte bu fırsatı da kaçırdı. Liraz, bir çocukla ya da bir sarhoşla ilgileniyormuş gibi kılıcını alıp kenara fırlattı, sonra onu kapıdan dışarı itekledi.

Gözüne ilk çarpan Canavar Afeti oldu. İçgüdüsel olarak irkildi. Yeğeni onu öldürmek için peşinden geleceğini söylemişti ve muhafızlar çil yavrusu gibi kaçışmıştı, öyle mi?

Fakat Canavar Afeti ona bakmıyordu bile. "Liraz!" diye bağırdığında, Jael'i tutuşturabilecek sesinde hiç neşe yoktu. Neden sonra Jael, Liraz'ın göstermek istediği şeye odaklandı.

Gökyüzünde bir fırtına bulutu gibi bir ordu yaklaşıyordu. Gölgeler göz alabildiğine gökyüzünü doldurmuştu.

Ve bu ordu, onun ordusu değildi.

Başını iyice kaldırıp gökyüzüne bakarken her şeyi unutmuş, büyük bir can sıkıntısıyla saymaya çalışıyordu. Üç yüzden fazla Piç kalmış olamazdı, kaldı ki Adelphas'ta hayatta kalmış olmaları ihtimali çok düşüktü. Tabii...

Pis pis sırıtan asker, "Kendilerini cesurca savundular," demişti. Görünen manzara da bunu kanıtlıyordu. Tepelerinde süzülen birliklerin bir bölümü Piç siyahına bürünmüştü. Peki diğerleri? Aralarında Kimeralar da vardı, evet. Onlar melekler kadar düzenli bir sıra hâlinde uçmuyordu ama görünen köy kılavuz istemiyordu. Üniformaları olmayan irili ufaklı bir sürü vahşi canavarı seçebiliyordu. Bu canavarlar, onlarla ittifak kuran meleklere tanrı yıldızlarının bir lütfuydu.

Tanrı yıldızları İkinci Lejyonu korusun. Öfkeden gözleri kararan Jael, gökyüzünü kaplayan sıradan zırhlı gruba baktı.

Ne bir renk birliği, ne bir standart vardı. Sadece kılıçlar ve kalkanlar. Ah, hem de çok sayıda kılıç ve kalkan...

Sonra dağın üst tarafından beyaz giysili Dominyonlar göründü. Karşılarındaki büyük grup karşısında hazırlıksız yakalanmışlardı. İki grup, körfezin üstünde karşı karşıya gelirken Jael'in aşağıda durup seyretmekten başka şansı yoktu. İki tarafın elçileri ortada buluştuğunda çimlere tükürüp, piçlerle canavarların suratına kahkahalar attı. "Dominyonlar asla teslim olmaz! Biz böyle öğrendik! Bunun kitabını kendim yazdım!"

Savaşsınlar, diye diledi içinden, dua edercesine. Kazanıp kazanmamaları önemli değildi, hainlerle asilerin sayısı ne kadar azalırsa o kadar iyiydi. *Bırak ölsünler.*

Ne konuştukları şöyle dursun, kimlerin konuştuğunu tahmin etmek bile bu mesafeden çok zordu ama Dominyonlar gökyüzünden aşağı süzülmeye başladığında sonuç belli olmuştu. Hepsi gözün göremediği bir çayıra teslim olmuş gibi inmişti.

"Belki teslim olmamışlardır," dedi sürekli sırıtan asker, yapmacık bir teselliyle. "Belki çişleri gelmiştir."

Jael, kılıçların indirildiğini görmemişti. Görmesi de gerekmiyordu. Kaybettiklerini biliyordu.

Yüce Majesteleri, İkinci Jael, Yaralı Jael, Birkaç Günlük İmparator hem ordusunu hem de imparatorluğunu kaybetmişti. Ve şimdi hayatının da ipin ucunda olduğundan emindi.

"Ne bekliyorsunuz?" diye bağırdı, Liraz'a doğru atılırken. Dişi melek nazik bir adımla yana kaçarak yere yapışmasına neden oldu. Sonra karnına yediği sıkı bir tekmeyle nefesi kesilerek sırt üstü uzandı. "Öldürün beni!" diye bağırıyordu öksürerek. "Beni öldürmek istediğinizi biliyorum!"

Ama Liraz gülümseyerek başını iki yana sallamakla yetindi. Jael ulumak istiyordu, çünkü dişi meleğin gülümseyişinde bir plan vardı ve bu planda kolay bir ölüm olmadığı çok açıktı.

73

Şişedeki Kelebek

Karou, Thiago'nun cesedini kazıktan indirmeye gitti.

Dominyonlar'ın teslim olmasının ardından kampta büyük hareketlilik vardı, o yüzden bu iş için zaman bulamamışlardı. Tekrar bir araya gelmenin sevinci, tanıştırmalar ve açıklamalar, lojistik ve strateji görüşmeleri ve kutlamalar. Adelphas'taki kayıplar yüzünden bir parça burukluk da eksik değildi. Çoğu bir daha geri getirilemeyecekti.

Kendisine ulaşan birkaç buhurdanlığı Karou açmış, ruhların duyularına dokunmasına izin vermişti ama aradığını hiçbirinde bulamamıştı.

Ağır adımlarla, nefret etmek için haklı nedenleri olduğu cesede yaklaştığında nefretten eser yoktu. Ziri'ye üzülmesi miydi bunun nedeni? Yoksa yıllar boyunca bir sürü ölüme ve acıya neden olan hatalarıyla gerçek Kurt'un bilmeden de olsa halkı için yarattığı fırsattan dolayı cesede bir nebze olsun yakınlık mı hissediyordu?

Cesedin sallandığı kazığın önünde Liraz'la karşılaşınca şaşırdı. "Ah," dedi hazırlıksız yakalanarak. "Selam."

Dişi melek selamına karşılık vermedi. "Onu buraya koydum," diyen Liraz, başını çevirip ona bakmadı. Sesi gergindi.

Karou, onun Ziri için üzüldüğünü anlayabiliyordu ama bunun nasıl olabildiğine anlam veremese de ikisinin arasında gelişen yakınlığa şaşırmıyordu. En azından Ziri adına böyle bir yakınlığın oluşabileceğinden neredeyse emindi.

"Kampa geldiğinde aklından hinlikler geçmesin diye Jael'e bir mesajdı." Karou'ya gergin bir bakış fırlattı. "Anısına saygısızlık değildi."

"Biliyorum."

Bu tek kelimenin yetersiz kaldığını düşünen Karou, yumuşak bir sesle ekledi. "Bu o değil. Hiçbir şekilde o değil."

"Biliyorum." Liraz'ın sesi boğuklaşmıştı. İpleri kesip cesedi yere indirene kadar tekrar konuşmadılar. Bayrağı da indirmişlerdi. Üzerindeki *Zafer ve İntikam* kelimeleri, başka bir zamana aitti. Karou, vahşi ölümün izlerini kapatmak için bayrağı cesedin üstüne örttü.

"Yakar mısın?" diye sordu. *Onu* diyememişti, çünkü yerde yatan beden bir nesneden, sahildeki boş bir deniz kabuğundan başka bir şey değildi.

Liraz başıyla onaylayıp cesedin yanına diz çöktü. Elini cansız bedenin geniş göğsüne koyduğunda, dumanlar yükselmeye başlamıştı ki...

"Bekle," dedi Karou, bir şey hatırlayarak. O da cesedin öbür yanma çömelip generalin cebine uzandı. Biraz sonra elinde, serçe parmağı büyüklüğünde küçük bir şey vardı. Simsiyah ve pürüzsüzdü, ucuna doğru sivriliyordu. "Bu gerçek bedenindendi," diye açıklayıp nesneyi Liraz'a uzattı. Ziri'nin eski bedeninden geriye bir tek bu boynuz parçası kalmıştı. "Hepsi bu."

Sonra yandı. Görkemli temiz alevler doğal olmayan bir ısı yayarak göğe yükselirken geriye sadece rüzgârın alıp götürdüğü küller kaldı.

İşte o sırada Karou, kamptaki sessizliği fark etti. Dönüp baktığında kamp girişinde biriken kalabalığın onları seyrettiğini gördü. Akiva en öndeydi, Haxaya da yanındaydı. Liraz'la bakıştıklarında eski düşmanlıklarından artık eser yoktu.

Akiva, "Gelin," dediğinde ve kalabalık dönüp gittiğinde Karou'yla Liraz yine baş başa kalmıştı. Ceset yoktu. Kül bile kalmamıştı. Karou hâlâ oyalanıyordu. Sormak için can attığı bir soru vardı ama sormamak için kendiyle savaşıyordu.

"Onun nasıl öldüğünü görmedim," dedi Liraz. Boynuzun ucunu yumruğunda sıkıp göğsüne bastırdı.

Öğrenmek için can attığı şeyin gelmekte olduğunu sezen Karou sessizce, kıpırdamadan bekledi. "Portaldan dönüşte bir kaosla karşılaştım. Onu bir ara gördüm ama ulaşamadım. Sonra tekrar baktığımda, artık orada değildi. Sonra..." Liraz dertli görünüyordu, Karou'ya kaçamak bir bakış fırlatıp düz bir sesle devam etti. "Nasıl oldu, bilmiyorum. Nasıl kazandık, bilmiyorum. Hiçbir açıklaması yok. Gökyüzünden askerlerin düştüğünü görüyordum. Oklar yoktu, yaralılar yoktu, etraflarında onlara zarar verebilecek kimse yoktu. Diğerleri kaçtı. Sanırım düşenlerden çoğu kaçtı. Bilmiyorum." Düşünceleri beyninden kovmak istercesine başını iki yana salladı.

Karou, bütün bunları Elyon'un Akiva'ya verdiği özetten biliyordu. Balieros da aynı şeyleri anlatmıştı. Gizemli, hatta imkânsız bir zafer. Bu ne anlama geliyordu?

"Sonunda cesedini buldum. Bir hendeğe düşmüştü. Suyun içindeydi." Karou'ya tekrar kaçamak bir bakış fırlatırken bü-

tün bedeni âdeta savunma hâlindeydi. Sanki Karou'nun bir şey söylemesini bekliyordu.

Karou'nun onu suçladığını mı düşünüyordu? "Bu senin suçun değil," dedi Karou.

Oysa Liraz'ın aklından geçen bu değildi. Sabırsızlıkla derin bir iç çekti. "Su," dedi. "Su, yani akan su, ruhun silinmesini hızlandırır mı?"

Karou yeni anlamaya başlamıştı. Hatta donakalmıştı. Nefesleri sıklaşıyordu. Asıl sormak istediği buydu. Yani Liraz...? O anki şartlar altında Hazael'in ruhunun kaybolduğunu en nazik şekliyle söylerken Liraz'ın yüzündeki perişanlığı daha dünmüş gibi hatırlıyordu. Ruhunu almak yerine bir dirilticiye götürebilmek için cesedi yüklenip göğün iki katma çıkmıştı dişi melek.

Thiago'nun cesedini bunca yol teperek buraya taşımasının nedeni bu olamazdı, değil mi?

Karou'nun cesedin yattığı yere bakışı Liraz'ın gözünden kaçmamıştı. "Öğrenmediğimi mi sanıyordun?" diye sordu dişi melek, inanamıyormuş gibi.

İşte o zaman Karou, umutlanmaya cesaret etti. "Yaptın mı?" diye sorarken sesi kısıktı.

Öğrendin mi?

Ziri'nin ruhunu aldın mı?

Tanrılar ve yıldız tozları adına, onun ruhu sende mi?

Liraz titriyordu. "Bilmiyorum," dedi. "Bilmiyorum." Her an ağlamaya başlayacakmış gibi sesi çatlamıştı. Kemerini karıştırdıktan sonra titreyen elleriyle Karou'ya bir şey uzattı. Bu bir su matarasıydı.

"Buhurdanlık değil ama kapağı var. Tütsüm yoktu, yakınlarda başka kimse yoktu, o yüzden beklemenin işleri daha

kötüleştireceğini düşündüm ama sonrasıyla ilgili bir şey söyleyemem. Hiçbir şey hissetmedim, hiçbir şey görmedim. Korkarım... Korkarım çoktan gitmişti." Dudaklarından hızla dökülen kelimelerin arasındaki uzun eslere rağmen gözlerinde umut ve temkinlilik âdeta savaşa girişmişti. "Ben... Ben şarkıyı söyledim," diye fısıldadı. "Yani önemi var mı bilmiyorum."

Karou, yüreğinin paramparça olduğunu hissedebiliyordu. Piç savaşçıların en ateşlisi, buz gibi hendekte diz çökmüş, bir Kimera'nın ruhunu şarkı söyleyerek matarasına almaya çalışmıştı, çünkü başka bir yolunu bilmiyordu.

Şarkının önemi yoktu, ama Karou bunu Liraz'a söylemeyecekti. Ziri'nin ruhu o mataradaysa, seve seve Liraz'ın söylediği şarkıyı öğrenir, dişi melek kendini aptalca bir şey yapmış gibi hissetmesin diye bundan sonraki bütün diriltme ayinlerinde kullanabilirdi.

Hem kim bilir, diye geçirdi içinden, mataraya uzanırken. *Kim bilebilir? Çünkü benim bilmediğim kesin.*

Kapağı açarken onun da elleri titriyordu. Metal boyunluğu sımsıkı tutarak parmaklarını yatıştırmaya çalıştı. Soğuk dağ havasında matara buz gibi olmalıydı ama Liraz'ın bedeninin ısısını hâlâ taşıyordu.

Sonunda titreyen parmaklarıyla elinden geldiğince nazik bir şekilde kapağı kaldırdı.

Kaskatı kesilip duyularını harekete geçirdi. Duyularıyla uzanıyor, umutla bekliyordu. Eğilmeden, nefes almadan eğilip derin bir nefes almak gibiydi. İçinde bilmediği, çözemediği bir his öne çıkıyordu. Bu hisle yoğunlaştı ve...

... *Evi* hissetti.

Evi ve Ziri'yi hissediyordu. Belki hepsinin evini. Karou, evini seve seve paylaşabilirdi. Kocaman çılgın bir kabile olabi-

lir, meleklerle şeytanlar huzurda ve sevgide, hatta tartışmada, dövüşmede, Mik'ten keman çalmayı öğrenmede, ne Kirin ne melek olan melez bebeklere kanatlarla uçmayı öğretmede birlik olabilirlerdi. Bazı kanatlar, alevden tüylü yarasa kanatları olsa ne çıkardı? Yoksa diğer her şey, nesilden nesle miras kalan göz renginden ibaret kalırdı. *Bebekleri mi düşünüyordu şimdi?* Karou gülerek başını sallarken Liraz da hıçkırarak gülüyordu. Birbirlerine sarıldıklarında matara aralarındaydı. Kapağı artık kapalıydı. Aynı rahatlama bütün ülkede hissedilebiliyordu, çünkü Karou'nun duyuları Fırtına Avcıları'nın kanatlarıyla Adelphas Dağları'nın zirvelerinde yarattığı kükreyen rüzgârları algılayabiliyordu. Sonsuza kadar sürecek muhteşem bir ağıt, mağaraları müzikle dolduruyordu. O sırada daha önce hiç duymadığı bir nota kulağına çarptı. Birleştirilmiş avuçlardaki ateşin ne anlama geldiğini bildiğini sanıyordu.

Liraz, Ziri'nin ruhunu bir kelebek gibi şişeye hapsetmiş olabilirdi ama bu sadece formaliteydi. O ruh zaten hep Liraz'a ait olmuştu.

Ve Karou'nun kolları arasında hıçkırıklarla gülmesine bakılırsa, dişe melek de ona karşı hiç boş değildi.

74

Bölüm Bir

Böyle. Jael devre dışı bırakılmıştı, yeni tehlikeler yaratacak silahların geçirilmediği portallar kapatılmıştı. Dominyonlar dağılmış, Eretz'in en büyük gücü olarak sadece ortak ordu denen İkinci Lejyon kalmıştı. En büyük ordu olan İkinci Lejyon, her zaman soylu Dominyonlar'la Piçler arasında yer almıştı. Kendilerini akla gelmeyecek bir karar verme aşamasında bulsalar, piçlerin tarafında olurlardı.

Akiva'nın tanıyıp saygı duyduğu Ormerod adındaki bir komutanın emri altındaki ordu, Piçler'in idamlarına fiili olarak son vermiş, düşmanlıkları geride bıraktığını açıklamıştı.

Açıklama ve *son verme* farklı kavramlardı ve melek ordularının arasındaki mevcut çekişmeler bir kenara bırakılırsa İkinci Lejyon'un Kimera düşmanlarını orduya katmayı değerlendirmeleri uzun zaman alacaktı. Şimdilik Piçler'in günler önce verdikleri sözü homurdanarak da olsa kabul etmişlerdi. Karou, daha önce de olduğu gibi verilen sözün yeniden sınanmayacağını umuyordu. En azından ilk hamlenin İkinci Lejyon'dan gelmesini hiç istemezdi.

İlişkilerde yumuşama bir ittifak değilse de bir başlangıçtı.

Elyon, gizemli Adelphas zaferinin ardından Akiva adına Armasin Burnu'na gitmiş, isyana katılmaları için ricada bulunmuş, görevini başarıyla yerine getirmişti. Şimdi o ve Ormerod, hayatının yeni bölümü için Jael'i Astrae'ye götürüyorlardı. Komutanlıktan imparatorluğa, imparatorluktan teşhire.

Birkaç Günlük İmparator, kendi hayvanat bahçesinin yıldızı olacaktı.

Onu öldürmediği için kimse Liraz'ı suçlamıyordu. Jael'in ardından ağlayan da yoktu. Ama altında çığlıklar atarak kıvranan imparator bozuntusunu görünce Liraz onu öldürme arzusu hissetmemişti. İntikamını almak için onu öldürebilir, hayatına devam edebilirdi. Fakat Jael'in özellikle öldürülmek için yalvarması hevesini kaçırmıştı.

Fetih Kulesi'nde Jael'in kendisi için seçtiği kaderle yüzleşmek yerine ölümü davet eden de Liraz olmuştu. "Kardeşlerimle birlikte beni de öldür, yoksa öldürmediğin için seni pişman ederim," diye bağırmış, Jael ise yalandan gücenmiş gibi yapmış, onunla dalga geçmişti. "Sen sırtımı keseledikten *sonra* onlarla birlikte ölsen?"

"Bin kere ölürüm," diye haykırmıştı Liraz boğulurcasına. Peki o? Elini yüreğine götürmüştü. "Canım. Anlamıyor musun? Bunu bilmek bile işi daha tatlılaştırıyor."

Şimdi öldürmemenin tadına bakan Liraz'dı. İmparator bozuntusunun tepesinde dikilirken durumu çok eğlenceli bulmuştu. "Düşündüm de," demişti. "İnsanların zulmünden kurtuldukları tiranı kendi gözleriyle görmeleri daha iyi olacak. Seninle ilgili korkunç şeyleri duymaktansa ilk elden tecrübe etmeleri faydalarına olur."

Jael korkuyla donakalmıştı.

"Gelin, imparator neymiş kendi gözlerinizle görün," demişti Liraz, bu fikre giderek daha fazla ısınırken. Jael'in Kıyı Topraklar'da kılıcını Ziri'nin avuçlarından geçirip arkadaşlarının küllerini yemeye zorlaması hâlâ hatırındaydı. "Gelin, sizi nasıl bir şeyden kurtardığımıza bir göz atın. Dizlerinizin üzerine çöküp bize teşekkür edeceksiniz. Ve muhtemelen kusmak isteyeceksiniz."

Tükürükler eşliğindeki küfürleri ve çarpılan yüzüyle karşılık verirken Jael, canavarlığın zirvelerini zorlamıştı. Bunun üzerine Liraz sakince, "Evet, aynen böyle," demişti. "Seni görmeye gelenlere de aynısını yap. Mükemmel."

İmparatorlukta gerçek bir adalet sistemi yoktu, kimse yenisini nasıl inşa edebileceğini kestiremiyordu. Dahası henüz devirdikleri yönetimin yerine nasıl bir hükümet sistemi getireceklerini de bilmiyorlardı. Sonra hem kölelerin özgürleştirilmesi hem de savaştan başka bir şey bilmeyen kadın ve erkeklere bir iş bulma meselesi vardı.

Veskal Bölgesi'ndeki yamaçlarda geçirdikleri ilk gece bildikleri bir şey varsa, o da bir şey *bilmedikleriydi.* Sonunda yeni bir defterin ilk sayfasına "Bölüm Bir" yazmışlardı ve geri kalan her şey *-her şey-* yazılmayı bekliyordu. Karou, defterin en can sıkıcısından uzun bir defter olmasını umuyordu.

"Sıkıcı mı?" diye sordu Akiva şaşırarak. Kamp ateşinin kıyısında oturmuş Dominyonların tayınlarından yiyorlardı. Tangris'le Bashees'in arasında oturan Liraz'ı gören Karou ise o sırada üçlünün iyi bir uyum yakaladıklarını düşünüyordu.

"Sıkıcı," diye tekrarladı. Tarih insanı en büyük felaketlere hazırlıyordu. Bir keresinde Birinci Dünya Savaşı'ndaki ölü sayısını araştırırken, ister istemez, *sadece sekiz bin adam öl-*

müş, çok sayılmaz, diye düşünmüştü. Çünkü Somme'da ölen *milyonların* yanında bu sayı hiçbir şeydi. Dehşete düşürecek kadar çok ölüm trajediyi hafifletiyordu ve tarih dengeyi bulmak için asgari müştereği belirliyordu. *Bugün dünyada kimse öldürülmedi. Bir aslan doğum yaptı. Bir uğur böceği yavruladı. Âşık bir kız bütün sabah hayallere dalarak işlerini aksattı ve kimse ona kızmadı.*

Sıkıcı bir günden daha şahanesi olabilir miydi?

"İyi anlamda," diye açıkladı. "Tuzu biberi olsun diye savaşların açılmadığı bir sıkıcılık. Kuşatmaların, köleleştirmelerin olmadığı, sadece yeni bir dünyanın inşa edildiği bir sıkıcılık."

"İyi de bunun nesi sıkıcı?" diye dalga geçti Akiva.

"Şöyle ki," diye söze başlayan Karou, bir tarihçinin ciddiyetiyle boğazını temizledi. "Ocak ayının on birinci günü, yıl... Nik-Nik yılı. Armasin Burnu'ndaki garnizon kereste işi için dağıtıldı. Arazide bir kasaba planlandı. Önerilen saat kulesinin yüksekliğinde kararsızlık yaşanıyor. Konsey toplanıyor, tartışıyor..." Gerilimi artırmak için sustuğunda gözlerini iki yana kaydırdı. "Orta yükseklikte karara varıyor. Sıkıcı saat kulesi dikiliyor. Sebzeler yetiştirilip yeniyor. Sayısız gün batımı hayranlıkla izleniyor."

Akiva güldü. "Bu, hayal gücünü katletmek gibi bir şey. Eminim hayali kasabanda çok daha ilginç şeyler oluyordur."

"Peki, o zaman sen devam et."

"Tamam." Akiva düşünmek için bir süre sustu. Konuşmaya başladığında Karou'nun tarihçi sesini taklit ediyordu. Ocak ayının on birinci günü. Nik-Nik yılı. Armasin Burnu'ndaki garnizon kereste işi için dağıtıldı. Arazide planlanan kasaba, Eretz tarihindeki ilk karma nüfuslu yerleşim birimi. Kimeralar ve melekler, eşit vatandaşlar ile yan yana yaşıyor.

Hatta bazıları..." Tıkandı. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi çok daha şefkatli, çok daha sevgi doluydu. "Hatta bazıları *birlikte* yaşıyor."

Birlikte yaşamak. Yoksa?

Evet. Akiva gerçekten de düşündüğünü kastetmişti. Sımsıcak bakışlarını Karou'nun gözlerine dikmişti. Karou, birlikte yaşamayı hayal etmeye çalışmış, her seferinde kelimelerin yetmediği altın bir rüya gerçekliğine ulaşmıştı.

"Bazıları," diye devam etti Akiva. "Bir yorganı paylaşıp uyurken birbirlerinin kokularını soluyorlar. Bir ağıtta kaybolmuş bir tapınağın hayalini düşlüyorlar. Rüyalarında oradaki dileklerini görüyorlar ve... rüyaları gerçek oluyor."

Karou o mezarlığı her gece, her an, her dileğinde anıyordu. Akiva'nın bir dalga gibi onu kendine çektiğini hatırlıyordu. Sıcaklığını. Ağırlığını... Ama o zaman bu bedende değildi. Yeni bedeninde her yeni duyguyu ilk defa keşfedecekti. Utanarak kızardı ama bakışlarını kaçırmadı.

"Bazıları," dedi yine Akiva, çok daha yumuşak bir sesle. "Daha fazla beklemek zorunda değil."

Karou, yutkunarak sesini bulmaya çalıştı. "Haklısın," dedi neredeyse fısıldayarak. "Bu hiç sıkıcı değilmiş."

Daha fazla beklemek zorunda olmamak. Bu bile yeterince uzun bir süreydi ama yine de katlanılabilirdi.

Katlanılabilir olmayansa, Elyon, Ormerod ve Thiago'nun yerine general olan boğa görünümlü Balieros da dâhil olmak üzere askeri bir grubun, Dominyon kampında sabahlara kadar planlamalara onları da dâhil ettiği iki geceydi. O yüzden Karou, Akiva'yı boş savaş çadırlarından birine kaçırma planını bir türlü gerçekleştirememişti.

Katlanılabilir olan, üçüncü sabah *-sonunda-* birlikte ayrılmalarıydı.

Bu konuda birtakım endişeler oldu. Ornerold başkentte Akiva'ya ihtiyaç duyulacağını, onun İmparatorluk sonrası döneme nazikçe mi, yoksa başka türlü mü geçileceği konusunda etkisi olacağını düşünüyordu. Akiva ise yanlarında olmadığı sürece bir isteriye neden olmayacağını söylüyordu. "Hem," dedi, "başka bir sözüm var."

Karou'ya bakıp yüz hatları gevşediğinde, verdiği söz açıkça anlaşılıyordu.

"O sözünüz herhâlde biraz bekleyebilir," diye itiraz etti Ormerod, kulaklarına inanamıyormuş gibi.

Onların akıllarından geçenleri bilen Karou kızardı, çünkü doğru tahmin etmişlerdi. İyi de pastayı ne zaman yiyeceklerdi? Sonunda Akiva'yla öpüşmüş olması beklemeyi kolaylaştırmıyor, aksine daha da sabırsızlanmasına neden oluyordu. Ama Akiva'nın verdiği sözün bununla alakası yoktu. Mağaradayken, "Bırak sana yardım edeyim," diye yakarmıştı, Karou onları neyin beklediğini söylediğinde. "Tek istediğim yanında olmak, sana yardım etmek. Sonsuza kadar sürsün, umurumda değil, sonsuza kadar sürmesi benim *için daha iyi*."

Şimdi çok geride kalmış gibi geliyordu ama şimdi buradaydılar işte. Yapılacak işleri vardı, diriltme işlemi için çekilecek acılar vardı, eh, arada bir de pasta yiyebilirlerdi.

Hem de pastanın en büyüğünü. Bunu hak etmemişler miydi?

Liraz, böylesi kritik bir zamanda Kimeralar'ın bir meleğin refakatine ihtiyaç duyacaklarını söyleyerek sorunu çözdü. Barışın henüz çok uzağındaydılar ve bu görev hayati önem

taşıyordu. Tıpkı savaş konseyindeki gibi sakince konuşmuştu ve etkisi aynıydı: Liraz konuşunca her şey netleşmişti.

Karou'ya göre, çözülemeyen sorunlara bu açıdan bakabilmek bu bir yetenekti ve dişi melek her geçen gün bu konuda daha da ustalaşıyordu. Ve Karou, bu yeteneğin kendisine *karşı* değil de *kendisi için* kullanılmasından memnundu.

Bir de meleklerin Kimeralar'ın üstlendiği görevi anladıktan sonra gönüllü olmak için öne çıkmaları, sadece Liraz'ın etkisi değildi.

Karou, etrafındaki yüzleri görünce, Eretz'in geleceği için umutlanıyordu. Tıpkı Liraz'ın Ziri için şarkı söylediğini gördüğündeki gibi yüreği paramparça oluyordu.

Kulak misafiri olan bütün Piçler, Loramendi'ye gitmek ve ruhları toprak altından çıkarmaya yardım etmek için gönüllü oluyordu.

Hepsi savaşçıydı, hepsinin peşlerini bırakmayan anıları ve daha çok da utançları vardı. Hiçbir zaman bir şehri katliamdan kurtarma şansları olmamıştı. Brimstone'un katedralinde gömülü duran, dirilecekleri günün umuduyla ölümü seçen binlerce ruhu toprak altından çıkararak, bu açıklarını kapatmış olacaklardı. Brimstone'un ve Savaş Lordu'nun umudu, gerçek kimliğini ve sahip olduğu yetenekleri hiç bilmeyen, dahası insan olarak yetiştirilen bir kızın, belki bir gün bir şekilde bir yolunu bulup onları tekrar gün ışığına çıkarmasıydı.

Bu tarafta işlerin yoluna girdiğini görmek deliceydi ve Karou, rollerini oynayan iki taraftan yüzlerce askerin göbeğinde olduğu hâlde, onsuz hiçbir planı gerçekleştiremeyeceği Akiva'ya bakması âdeta bir mucizeydi. Lades kemiği. Ziri'nin hayatı. Issa'nın buhurdanlığı. İttifak teklifi. Her şey. Bütün bunlar olurken Akiva her aşamada oradaydı. Ama daha önce-

sinde, çok öncesinde bir hayal vardı. Bir keresinde Karou'ya, "Bir hayat dileği," demişti. Farklı bir hayat.

Bir ressam olduğu insan yaşamında Karou arada sırada öylesine mükemmel çizimler yapardı ki kendisi bile afallardı. Bu olduğunda gözlerini yaptığı resimden alamazdı. Gün boyunca resmin başına gidip gelir, hatta geceleri sırf şöyle bir bakmak için uykusundan uyanır, hayret ve gururla çıkardığı işi izlerdi.

Akiva'ya bakmak da böyle bir şeydi.

Tutkuları karşılıklıydı, gözleri buluştuğu anda arzu canlanıyordu. Aslında basit bir tutku ya da arzu değil, bir sürü başka şeyi içinde barındıran çok daha büyük bir histi bu. Aynı anda hem arzu hem tatmindi. İstemek ve *sahip olmak* buluştuğunda birbirlerini sıfırlamıyordu.

Sonuçta ister Liraz'ın araya girmesi ister güçlü bakışları olsun, kimse tartışmayı sürdürmedi. Hem Akiva kimin emri altındaydı? Ona kim ne yapmasını söyleyebilirdi? Tabii ki Karou'ya eşlik edecekti.

Bir varmış, bir yokmuş,
Bir zamanlar sadece karanlık varmış.

Ve karanlıkta, dünyalar kadar büyük canavarlar yüzüyormuş.

75

İstemek

Kırk Piç, bir o kadar da Kimera vardı. Veskal Bölgesi'nde gökyüzünü karaya boyayan diğer karma birlik, Astrae'ye kendilerini tanıtmak için güneye uçacaktı.

"Buhurdanlık ve tütsüye ihtiyacımız olacak," dedi, Brimstone'un katedralini kazmaya önderlik edecek Amzallag. Loramendi'de ailesini kaybettiği için bir an önce yola koyulup işe başlamak istiyordu. Kürekleri ve kazmaları, çadırları ve yiyecekleri Dominyon kampından toplamışlardı ama daha özel ihtiyaçları bulmak kolay olmayacaktı, o yüzden ve bir sürü başka nedenden önce zaten yollarının üzerinde sayılabilecek Kirin mağaralarına uğrayacaklardı.

Karou, Issa'yı yeniden görmek için sabırsızlanıyordu. Öte yandan mağarada kalanların yeterince yiyecek stokuna sahip olmadıklarının da farkındaydı. Üstelik kanatları olmadığı için oldukları yerden ayrılıp yiyecek arayamazlardı.

Liraz ve Akiva'yla birlikte şimdilik kendilerine saklasalar da bir de Ziri meselesi vardı. Haxaya ve onlar dışında hiç kimse, Beyaz Kurt'un bedeninden bir ruh alındığını bilmiyordu,

o yüzden Karou, oynadıkları oyunun tarihin karanlıklarına gömüleceğini umuyordu. Meleklerin en ateşli düşmanı, Savaş Lordu'nun ilk oğlu Thiago'ydu. Sonra fikir değiştirip İmparatorluğun asi piçleriyle yeni bir dünya yaratmak için birleşmişti. Başarılarındaki en büyük rolü sayesinde Ziri bu muhteşem zaferden eksik mi kalacaktı?

Belki. Ama Karou, onun bundan hiç rahatsız olmayacağından emindi. Belki zamanla gerçekler açığa çıkardı. Son Kirinli oğul olarak, Karou, Ziri'nin Beyaz Kurt'la bağlantısını iyi bir hikâyeyle bağlayarak saklayabileceklerine inanıyordu. Ama Thiago'nun son katliamından kurtulamamıştı, gizemli bir şekilde öldüğü düşünülüyordu. Karou dışında kimse onun bedenini görmemişti. Özetle idare edilebilir bir meseleydi. Mesela atalarının evinde tekrar ortaya çıkması çok da abes kaçmayabilirdi.

Belki Karou şimdi dağların diplerindeki çocukluğunun köyüne gidecek zaman yaratabilirdi.

Tabii mağaralara geri dönmek istemesinin çok daha önemli bir nedeni vardı. En önemlisi değildi belki, üstelik karanlık ve dallı budaklı mağarada insan birkaç saatliğine kaybolabilirdi. Hatta belki yedi saatliğine.

Karou, bunu çok istiyordu.

Liraz'ın da umutları keskinleşmişti. Dile getirmese de kalbine sanki iğneler batıyordu. Boynuz ucunu cebinin derinliklerinde taşıyordu ama matara artık Karou'daydı ve Liraz, mataranın ağırlığını belinde hissetmeyi özlüyordu. Onu ne zaman diriltecekleri? Liraz soramıyordu. Bunu hiç konuşmamışlardı. Kazığın dibindeyken, sormaya gerek bile duymamıştı. Gülmeler, kahkahalar! Biri ona burnunu o kızın mavi

saçlarına gömüp hıçkıracağını söylese... Neyse işte. Buz gibi bakışlarla cevap verirdi. Daha fazlası kaba kaçardı.

Kaba olmak istemezsin. Kafasının içindeki Hazael'in sesi böyle diyordu, bütün tembelliği ve afacanlığıyla kahkahalar atarak. *Kısmetlerini korkutup kaçıracaksın.*

Böylesi bir konuda dalga geçmeyi ancak Hazael göze alabilirdi. Liraz hiçbir zaman bir erkeğe, ya da bir kadına o *gözle* bakmamıştı. Kardeşi, düşüncesinin bile onu dehşete düşürdüğünü bilse, muhtemelen bu kadar üstüne gelmezdi. Çünkü Liraz'ı hep güçlü bir kadın olarak görmüştü.

"Kardeşime bulaşan kim olursa," demişti bir keresinde yapmacık bir diklenmeyle, "*Onunla*... baş etmek zorunda kalır." Sonra arkasına kaçıp saklanmıştı.

Haz. Şimdi yanında olsa matarayı özlediği için nasıl da dalga geçerdi. Bu özlemekti, öyle değil mi? İki kardeşinin de birbirinden çok farklı tutkularına tanık olmuştu. Haz'ın tutkuları daha çok değişkendi, sık sık eğlencesine takılırdı. Piçler tensel zevklerden men edilmiş olabilirdi ama bu onu hiç durdurmazdı. Hobi niyetine âşık olur, aynı şekilde aşklarını geride bırakırdı. Liraz, bunun aşk olduğundan emin değildi.

Oysa Akiva başkaydı. Bir kez âşık olmuştu ve aşkı sonsuzdu.

Sessizce acısını çeken Akiva... Liraz, şimdi onu kendine her zamankinden yakın buluyordu. Bunun nedeninin Akiva'nın *değişmesi* olmadığını biliyordu. Asıl değişen kendisiydi. İlginçti. Hem korkuyor hem de özlüyordu. Eski Liraz, böylesi bir duygudan nefret ederdi. Dahası bir parçası hâlâ nefret ediyordu. İçindeki ses hislerinin *aptalca* olduğunu söyleyip duruyordu ama o ses artık duyulmaz olmaya

başlamıştı. Çok daha güçlü bir ses, yeni Liraz'ı kabul ediyordu.

İstiyorum, diyordu ses. Çok derinlerden, belki birçok şeyin sabırsızlıkla keşfedilmeyi beklediği bir yerden geliyordu. Her şeyden önce kahkahaları gerçekti. Tıpkı Haz'ınkiler gibi. Zıpır, rahat, özgür. Öte yandan onu düşünmek bile hâlâ yüreğini sızlatıyordu.

Haz'ın ne söyleyeceğini biliyordu. Pis pis sırıtıp "Gördün mü? Damarlarındaki kanı hızlandırmanın, savaştan çok daha iyi bir yolu var," derdi. Sonra eklerdi. Liraz'ın bundan hiç şüphesi yoktu, çünkü Haz defalarca dile getirmişti. "Ve *lütfen* şu saç örgünü artık çöz. Bakmak bile gözlerimi acıtıyor. Zavallı saçların böylesi bir cezayı hak etmek için ne yaptı sana böyle?"

Kardeşini hatırlarken Liraz bir parça gülümsedi, hatta özlediği için bir parça ağlamış bile olabilirdi. Ama onu kimse görmedi. Dağlara ulaşana kadar gözyaşları zaten kurumuştu. Artık Adelphas'ın zirvelerindeydiler ve Karou'ya baktığında, kemerinde sallanan mataranın gümüş ışıltısını görebiliyordu.

Ne zaman? diye merak ediyordu.

Sadece bu değildi: *Peki ya sonra?*

Akiva, yol boyunca ikiye bölündüğünü hissetmişti.

Karou'yla öpüşmeleri ve konuştukları hâlâ aklımdaydı. Düşünüp *söylemediği* daha bir sürü şey vardı ve uçarken izlediği sırada ona dokunmak için elleri karıncalanıyordu. Ondan başka bir şey düşünmekte zorlanıyordu. Kirin mağaralarında bir gecelik mola vereceklerdi ve bu sefer geceyi ayrı geçirmeyeceklerini biliyordu. Artık sonunda yolun sonuna gelmişlerdi ve içi kaynıyor, göğsü sıkışıyordu. İçindeki sevinç ve arzu

her an kelimelere gerek duymadan bir haykırışa dönüşebilir, dağın yamaçlarında ve mağaralarda yankılanabilirdi.

Tek istediği mağara girişine indiğinde onları bekleyenlerle selamlaşmak, yükünü buz tutmuş yere bıraktıktan sonra Karou'nun elini tutmak, onu çektiği gibi mağaranın derinliklerine koşmaktı. Ona sarılmak, birlikte olduklarına hâlâ inanamayarak burnunu boynuna gömüp gülmek istiyordu. Dünyanın sonunda onların olduğuna inanmak istiyordu.

Tek istediği buydu.

Oysa kafası biraz karışıktı, bir süredir de böyleydi. Adelphas'taki zaferi duymak, anlatanların yüzlerindeki şaşkınlığı görmek. Rüyanın gerçekleşmesi ve herkesin, sırf öyle olduğu için durumu kabullenmesi. Mağaralarda ilk kanlı karşılaşmalarında birbirlerini öldürmeye hazırken şimdi durumu kabullenmeleri.

Bu rahatsızlık hep içindeydi. Adelphas savaşında *sirithar*'a uzanıp sadece gök gürültüsüyle yetinmek zorunda kaldığında bile rahatsızlığı hissediyordu. Hatta mağaradayken etrafında bir varlığı hissettiği ya da hissettiğini sandığı zaman da rahatsızdı. *Sirithar*'a gerçekten ulaşıp zihninin başka bir boyuta geçerek, hemen ardından bir kıyamet gücünün sınırına dayanmış kadar küçük hissettiğinde bile rahatsızdı. Bir sel ya da belki bir kasırga. Kontrol edememişti. Bir şekilde çağırabilmişti ama aynı şey değildi.

Karou'ya, "Enerji uyumu," demişti ve bu doğruydu. Büyüyle uğraşmaya başladığı ilk günden itibaren körlemesine yol arıyordu. İçindeki uçsuz bucaksız, sınırsız büyüklüğü hissediyordu ve kendini küçük hissediyordu, fakat mesele bu değildi.

Onu asıl endişelendiren, *sirithar* ya da bu durum için bildiği tek kelime olduğu için *sirithar* dediği şeye dokunduğun-

da kendi içine değil de dışarıya dokunduğuna dair şüpheydi. *Dışarıdan da öteye.* Ve hissettiği güç kaynağının kendisi olmadığı, hatta kendisine ait bile olmadığı kuşkusu içini yiyip bitiriyordu.

İyi de... O zaman neydi?

76

Mucize Beklemek

Bekleniyorlardı. Yolları gözleniyordu.

Yaklaşırlarken, kendilerini yokluklarında bir terslik yaşanmış olması ihtimaline hazırlamışlardı ama geride bıraktıkları herhâlde bir gözcü dikmiş olmalıydı ki herkesin mağara girişinde toplandığını görebiliyorlardı. Çok hoş bir histi. Tıpkı eve dönmek gibiydi.

Karou, doğrudan Issa'nın kollarına atıldı ve Naja kadının yılan yuvası dediği göğsünde uzun süre kaldı. Gerçekten de mağaranın derinlerindeki tünellerde bulduğu kör yılanlar, kadına arkadaşlık ediyordu.

Soluk renkli pırıldayan yılanlar da bu sarılmanın bir parçası oldu.

"Tatlı kızım," diye fısıldadı Issa. "Her şey yolunda mı?"

"Daha da iyi," dedi Karou. Duygulanıp kızarmıştı, çünkü Brimstone'a da umulmadık ama en tatlı rüyanın gerçekleşmeye başladığını ancak bu kelimelerle anlatabilirdi.

Selamlaşmaların ardından son gelişmeler paylaşıldıysa da mümkün olduğunca özet geçildi. Fısıltıların önüne geçmek

mümkün değildi ama Issa, Karou'yla Akiva arasındaki bakışmaların farkındaydı.

Ateşle barut gibiydiler. Aralarındaki elektrik âdeta gözle görülebilecek kadar somuttu. Issa, gülümsememek için dudaklarını sıktı. İkisi onun gördüğünü fark etmemişti, zaten birbirlerinden başka bir şey göremiyorlardı, sonunda Issa, "Eh, sanırım yolcularımız yol yorgunudur," dediğinde kalabalık dağılmaya başladı ve ne Karou ne de Akiva, bu sözün kendilerine söylendiğini anladı.

Sanki herkes eve dönmüş gibi hissediyordu. Piçler ve birlikte getirdikleri bile aynı histeydi. Büyük mağaraya geldiklerinde Kimeralar, derinlerdeki köylerine gitmek yerine meleklerle kaldılar ve dikitlerin altında birlikte yemek hazırladılar.

Karou aç değildi. En azından artık canı Dominyon yemeklerini çekmiyordu.

Onun için Noel sabahı gibiydi. Eh, hayatı boyunca birkaç Noel deneyimi olmuştu. Esther'le geçirdiği Noel, ışıltılı ve çok özel olmasına rağmen, bir parçası olmak yerine *seyretmek* zorunda bırakıldığı tiyatro oyunu gibi gelmişti. Zuzana'nın ailesiyle geçirdiği iki Noel, çok daha güzeldi. Artık çocuk sayılmazlardı ama mümkün olduğunca çocuklar gibi eğlenmişlerdi. Novaklar'ın evindeki tatil ritüelleri hiç değişmezdi. Zuzana'nın, kasıntı bir delikanlılık gösterisiyle Karou'yu etkilemek için çırpınan ağabeyi bile Noel sabahı merdivenlerden koşarak aşağı inmiş, gece gerçekleşen mucizeyi görmek için sabırsızlanmıştı.

Bu his, bir şeyin sona ermesini beklemeye benziyordu. Ölümcül bir bekleyiş değildi, tam tersine heyecanlı bir mucize bekleyişiydi.

Ve Karou şu anda sihirli bir mucize bekliyordu. Tıpkı aynadaki ikizine parmaklarının ucuyla dokunmadan önce yan-

sımanı görmeye benziyordu bu bekleyiş. Bir tür olgunlaşmış bir bekleyişti.

Akiva'ya bakmadan duramıyordu. Ve ne zaman ona baksa, ya bakışları karşılaşıyordu ya da Akiva hemen hissedip ona bakıyordu. Her bakışmaları canlı ve dolu doluydu. Dudaklarda kahkahalar hazır bekliyordu, çünkü artık sonunda bekleyişin sonuna gelmiş olmak neredeyse komik kaçıyordu. Komikti, çünkü neredeyse her şeyin sonuna gelmişlerdi ve onlar dışındaki her şey birer engelden ibaretti. Artık aralarındaki elektriklenme, kimin son ana kadar dansa dayanabileceğine dair bir oyuna dönmüştü âdeta. İki beden, aralarındaki onca engele rağmen kalabalığın içinde birer mıknatıs gibi birbirine çekiliyordu.

Karou, teninin uyandığını hissediyordu. Farkında olmadan duyarsızlaşmıştı ama gökyüzündeki öpüştükten, özellikle de Akiva'nın dudaklarını boynunda hissettikten sonra bir şeyler değişmişti. Küçük ama yoğun elektriklenmeler bütün bedenini dolaşıyor, tüyleri diken diken oluyor, birden ateş basıyor, ardından ürperiyordu. Ellerine hâkim olamıyordu. Okul günlerinden hatırladığı "aşk kimyası" olmalıydı bu: Dopamin, norepinefrin... Okuduğu bir kitaptaki bir uzmanın bunlara, "Aşk esrimesi," dediğini görünce Zuzana'yla kıkırdayıp durmuşlardı. Eh, şimdi damarları bu esrimeyle dolup taşıyordu. Kızarıyor, titriyor, karnında kelebekler uçuşuyordu. *Papilio mideus.* Nefesleri sıklaşıyor, yüreği âdeta tepiniyordu. Sakinleşmek için derin nefesler almaya çalışsa da her biri denizde batmayan şamandıralar gibi ciğerlerine inmeye direniyordu. Nefessiz kalmanın eşiğindeydi ama bu iyi bir nefessizlikti. Belki kulağa aptalca geliyordu ama heyecanın her derecesini, beklentinin o yo-

ğun ve akışkan notasını, kıvamlı akan bir şurup kadar güçlü hissediyordu.

Özetle, Karou ateş almış, yanıyordu.

Akiva'yla yine göz göze geldiklerinde, havada kıvılcımlar uçuştu. Işık ve ısı, tutuşturmak için birbirleriyle yarışıyordu. Artık gülüşmeler yoktu. Melek de ellerini nereye koyacağını bilemiyordu. Sonunda yumruklarını sıktı. Sonra tekrar açtı ama ona dokunana kadar rahat edemeyecekti. Bedeni gergindi. Karou'nunki de öyleydi. Şarkıyı çalmaya hazır birer keman teli gibiydiler.

Gözlerde bir soru, küçük bir baş hareketi, omuzların kıpırtısı Akiva'nın bedeni âdeta bir soru işaretiydi.

Ve cevap çok basitti. Karou başını salladı. İçindeki tuhaf değişim artık onu tamamen esir almıştı. Teni resmen karıncalanıyordu.

Sonunda. *Sonunda.*

Termal havuzlara giden tünele yöneldi. Banyo? Bu da nereden aklına gelmişti? Yüzü yeniden yanmaya başladı. Aslında fena fikir değildi, fakat o sırada Liraz'ı gördü.

Her zamanki gibi dimdik duran uzun boylu Liraz, sanki biri, belki de Ellai tepesinden bir iple çekiştiriyormuş gibi kaskatıydı ve göründüğü kadarıyla Karou'nun rahatlamasına izin vermeyecekti. Yüzünde ve ciddiyetinde işkence çekiyormuş gibi bariz bir merak vardı. Hâliyle Karou'nun henüz çok yeni keşfettiği değişim tökezledi. Elektrik kesilmişti. Elektrik akımları normale dönmüş, vücut ısısı düşmüş, aşk esrimesi etkisini yitirmişti. Artık ürpermeler yoktu ve nefesi, denizin dibine yollanan bir demir gibi ciğerlerine çöküyordu.

Of, Liraz'ın nesi vardı? Gözlerini kırpıştırdı. Ziri'nin ruhu kemerinde sallanıyordu ve?..

Başını hızla ve sertçe iki yana sallayıp kendini toparladı. Mağaranın karşı tarafındaki Akiva, kaşlarını çatmıştı. Karou ona çaresizce bakıp mataraya dokununca, o da anladı. Gözleri, bakışmalarını görüp iyice gerilen Liraz'a kaydı.

Karou'nun yöneldiği tünelin başında buluştular ama artık başka bir amaçları vardı.

"Fazla sürmez," dedi Karou.

Akiva, "Sana yardım edeyim," dediğindeyse başını sallayarak onayladı.

Ziri, Kurt olmak için kendi boğazını kestiğinden beri buna hazırdı. Kaybolduğunda, onunki hariç bütün birlikler geri döndüğünde Karou, Kirinli bedeni mümkün olduğunca güçlü bir şekilde diriltmek için bütün ihtiyaçlarını toplamıştı. İnsan ve antilop dişleri, yarasa kemiğiyle dolu tüpler, demir ve yakut. Hatta sadece onun için özel olarak sakladığı elmaslar. Hepsi diriltme aletleriyle birlikte küçük kadife kesesinde, aşağıdaki mağarada bekleyen buhurdanlık ve tütsülerin yanındaydı.

Ziri için gerekli içerikler.

Eh, Ziri için gerekli en önemli içerik, kemerindeki mataradaydı. Karou, onu gerçek Kirin bedenine en yakın hâliyle yeniden diriltmek istiyordu. O sırada aklına bir şey geldi. "Bir saniye," dedikten sonra yalnız duran Liraz'ın yanma gitti.

"Acelesi yoktu–" diye söze girdi Liraz.

Karou elini boş ver dercesine salladı. "Sana verdiğim boynuz parçası hâlâ duruyor mu?"

Liraz, ayrılmak zoruna gidiyormuş gibi parçayı verdiğinde, Karou içten içe dişi meleğin duygularının, bir zamanlar yalnızlığın diplerinde olan Ziri tarafından da paylaşıldığını umdu. Kendisi Brimstone'u, ailesini ve kabilesini hatırlıyordu.

Ziri'nin kimi vardı?

Bu da imkânsız gibi görünen muhteşem bir başlangıçlardan biri olsun, diye geçirdi içinden. "Gelmek ister misin?" diye sordu ama Liraz başını iki yana sallayınca onu askerlerden uzak bir köşede bırakıp, son görevini yerine getirmeye gitti.

77

Henüz Tanıştırılmadık

Liraz, büyük mağarada kalamadı. Duygularının yüzünden açıkça okunduğunu düşündüğünden kimselere görünmemeye çalışarak dolaşmaya başladı ve sonunda kendini mağaranın girişinde buldu. Kanatsız bir Kimera nöbet tutuyordu. Nöbeti ondan alıp taşın kıyısına oturdu.

Gün batmak üzereydi, gökyüzünde beliren hilal güneşin bütün ışıklarını yakalamaya çalışıyordu. Seyrederken güneş, ilerideki zirvelerin üstünde ufku altın renklerine boyayarak erimeye başladı. Manzara turuncu ışıkla parlıyor, alevden renkler mağaranın içindeki buzlardan gözü kör edercesine yansıyordu.

Sonra renkler solup soğudu, altınlar griye yüz tuttu. Gökyüzü en koyu laciverte dönüştü, saniyeler geçmeden kapkara kesilip yıldızları öne çıkardı. O sırada arkasında adım seslerini duydu ama Liraz dönmeye korkuyordu.

Adımlar keskin ve ağırdı. *Tık, tık.* Nal sesleri. Toynak düşüncesiyle birlikte çok eskiye dayanan nefret dolu ani tiksintiye engel olamıyordu. Arkasındaki bir Kimera'ydı. Ona ne

oluyordu böyle? Biri hayatım kurtardı diye ona âşık olması mı gerekiyordu?

Aşk? Tanrı yıldızları adına. İlk kez bu kelimeyi somut bir şekilde düşünmeye cesaret ediyordu ama hâlâ tartışmalıydı. Yine de korku, inkâr ve kaçma isteğiyle midesi buruldu.

Bu konuda hâlâ bocalıyordu. Liraz bir şey yapmadığını kendine hatırlatmak zorunda hissediyordu. Ne bir şey söylemiş ne de cesaret vermişti. Kurt bedeninde ölmeden önce de daha öncesinde de böyle bir yaklaşımı olmamıştı. Aralarında pişman olmayı, uzaklaşmayı ya da kaçmak istemeyi gerektirecek hiçbir şey olmamıştı. O sadece bir yol arkadaşı, sadece bir–

"Henüz tanıştırılmadık."

Liraz, kalbi duracak sandı. Kurt'un sesine alışmıştı ama bu sesten hoşlandığı bir an bile olmamıştı. Termal havuzların yumuşacık tuhaf sularında göğüslerine kadar gömüldükleri sırada Ziri onunla tek bir kez konuştuğunda bile bu haşin sesten hoşlanmamıştı. Her an bir hırlamaya dönüşebilirmiş gibi çatlak ses, Kurt'un pençelerine ve sivri dişlerine oldukça uygundu. Gizli bir zalimin işaretlerini veriyordu.

Ama şimdi duyduğu, Kirin rüzgârlarının doygun notalarını andıran gür ve yumuşacık bir sesti.

Liraz vereceği cevabı biliyordu. Sesini ne kadar düzeltmeye çalışsa da titrediğini duyunca kendinden nefret etti. "Kim olduğumu biliyorsun, ben de senin kim olduğunu biliyorum, o yüzden–"

"*–gerek yok.*" Kimeralı'nın sesi onun sesine karışarak cevabı değiştirmişti. Üst üste binen sözlerinden sonra Liraz onun beklediğini duydu. Beklemek *duyulabilir* miydi ki? Liraz bunu hiç bilmezdi ama şimdi tecrübe ediyordu. Onun bekle-

diğini duyabiliyordu. Onun dönmesini bekliyordu, sonunda Liraz daha fazla dayanamadı.

Döndüğünde karşısında Kirinli Ziri'yi görünce nefesi kesildi.

Uzun boyluydu. Liraz onun savaş sırasında Dominyonlar'a tepeden baktığını görmüştü, o yüzden uzun boylu olduğunu biliyordu. Fakat uzaktan görmekle şimdiki gibi yakından görmek arasında çok büyük fark vardı. Liraz yüzüne bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Hatta boynu iyice uzatan boynuzlarını görmek için başı neredeyse arkaya kaykılmıştı. En az Liraz'ın kolları kadar uzun ve düzdüler, kapkara parlıyorlardı. *Boynuzları tam*, diye geçti içinden. Kırık yoktu. Liraz, avucuna sığan parçanın neye dönüştüğünü görünce hayretler içinde kaldı.

Ziri ince ve kaslıydı, Akiva ya da çoğu Piç gibi geniş omuzlu değildi ama bu boyunun daha da uzun görünmesine neden olurken omuzları o kadar da dar sayılmazdı. Kanatlarını arkasında katlamıştı. Kapkara kanatları vardı. Boyunun uzunluğuna bakılırsa kanatları çok daha geniş olmalıydı. Beyaz giyinmiş olması tuhaf görünüyordu. Liraz'ın kaşını kaldırdığını görünce gömleğini çekiştirip "Kurt'un kıyafeti," dedi. "Şey... kendime ait bir şeyim yoktu." Sonra gülümseyip iki eliyle birden kendini gösterdi. "Sadece ben kendime aitim. Sanırım."

İşte o gülümseme. Ziri gülümsediğinde, Liraz onu gördü.

Gördüğünden beri incelediği toynakları, boynuzları değil, ta kendisiydi. Olması gerektiği gibiydi. Her açıdan çarpıcı ve nefes kesiciydi. Kirin güzelliği, vahşiliğinden geliyordu. Sivri boynuzlar, keskin toynaklar, pürüzsüz kanatları... Keskin hatları ve karanlığıyla, güneşin önünü kesen bir ay yaratığı gibi kendi ışığını gölgeleyen Liraz'ın tam tersiydi. Fakat bütün

bunlar Ziri'nin silüetiydi. Gülümsemesi, gözlerindeki beklenti daha çok Ziri'ydi ve hâlâ Liraz'ın onu tanımasını bekliyordu. Güç ve zarafet, yalnızlık ve özlem...

Ve umut.

Ve tereddüt.

Ziri hâlâ kıpırdamadan bir yorum bekliyordu. Liraz utandı. Beklentisi, Kimera'nın kıpırtısız duruşundan belli oluyordu. Liraz'ın onu bir canavar olarak görmesinden korkuyordu. İyi de daha birkaç saniye önce Liraz kendine bile söz geçiremezken, onu nasıl ikna edecekti? Tiksintiyle değil, hayranlıkla dili tutulmuşken, muhteşem göründüğünü nasıl söyleyecekti?

Yine de denedi. "Ben... Sen... Bu..."

Devamı gelmedi. Kelime bulamıyor, konuştukça batıyordu. Zaten konuşmak hiçbir zaman en güçlü yeteneği olmamıştı. Bütün hayatı boyunca duygusuzca kaskatı yaşamışken, içinde bir sıcaklık yakalayabileceğini de nereden çıkarmıştı? Ziri, hâlinden tavrından ona bakıp iğrendiğini düşünecek, sessizliğini ve kaskatı kesilmesini yanlış anlayacaktı. Yeniden denedi.

Bu sefer... başını salladı.

Ah, harika. Biraz daha baş salla. Belki sarkıtlardan daha hareketli görünürsün.

Bir kolunu göğsüne yapıştırırken, boştaki elini, konuşmaktan korkuyormuş, başını sallamayı durdurmak istiyormuş gibi ağzına götürdü.

Cidden? Elinden gelenin en iyisi bu muydu? Ziri onun kendi kendini düğümlemesini, kolayca yanlış anlaşılabilecek bir şekilde elini ağzına götürmesini izliyordu. Sonunda Liraz karşısındaki *o tatlı* kahverengi gözlerde soru işaretleri görünce bir kez daha bütün gücüyle denedi.

"Hoşuma gitti," diye fısıldadığında, ağzına bastırdığı eli başını aptallar gibi sallamasına engel olmuyordu, yine de kelimeler boğulduğu için Ziri anlayamadı.

Başını merakla eğdi. "Efendim?"

Liraz elini ağzından çekip mümkün olduğunca net bir şekilde söylemeye çalışsa da kelimeler yine ağzından bir mırıltı şeklinde döküldü. "Hoşuma gitti. Yani *senden* hoşlandım." Ardından eli tekrar ağzına gitti ve bir kez daha kızardı. Ziri'nin gözlerindeki cesaret kıvılcımları sönerken içinden Kimeralar'ın suikast tanrıçasının gelip sefilliğine son vermesini diliyordu.

O sırada Ziri'nin gülümsemesinden rahatsız oldu, çünkü Kirinli şimdi eğleniyormuş gibi çarpık çarpık sırıtmaya başlamıştı. Liraz düştüğü durumdan dolayı dalga geçilmeye katlanacak durumda değildi ama işte Ziri karşısında sırıtıyordu. Ardından sırıtışı saf bir memnuniyete ve büyük bir rahatlamaya dönüştü. O kadar tatlı görünüyordu ki Liraz'ın kalbi eriyebilirdi.

"Güzel," dedi Ziri. "Ben de senden hoşlanıyorum."

Liraz gittikçe kızarıyordu, ama artık Ziri de al al olduğundan o kadar da kötü değildi.

Yok, hâlâ kötüydü. Ne yani? Şimdi abuk subuk cümleler kurması mı gerekecekti? Belki hoşlandığı diğer şeylerin listesini sıralayabilirdi, ama... Kahretsin, Liraz o kadar az şeyden hoşlanıyordu ki listesi çok kısa olacağından sohbet girişimi bir dakikadan az sürerdi.

Sohbetin bir dakikadan az sürmesini istemiyordu. Uzun uzun *sohbet* etmek istiyordu.

İyi de... *Tanrı yıldızları adına*, bunu nasıl yapacaktı? Öğrenmek için çok mu geçti?

"Hımmm," dedi Ziri. Omuzlarını oynatıp kanatlarını açtı. Neredeyse bir Fırtına Avcısı genişliğindeki kanatlar alev aldığında boğazını temizledi. "Kurt olmanın en kötü yanlarından biri uçamamaktı. Şimdi uçacağım." Çekingendi, sesi tutuktu, sanki mavinin karanlığa dönüştüğü, yıldızların şeker taneleri gibi süslediği gökyüzünü işaret ediyordu.

Ah. Tamam. Liraz içine düştüğü durumdan kurtulduğunu düşünerek *neredeyse* rahatladı. Artık bir köşede kendi kendine küfredebilir, yeri yarıp içine girebilir, hatta biraz ölebilirdi.

Ziri tekrar boğazını temizleyip ona baktı. Öylesine içten, öylesine umutlu bakıyordu ki... "Sen de gelmek ister misin?"

Uçmak mı? Bak, Liraz bunu yapabilirdi. Cevap vermesi bile gerekmiyordu. O yüzden başını sallamakla yetindi.

78

(Nefes)

Karou saçlarını tarıyordu. Sakindi. Eh, aslında sakinlik provası yapıyordu. *(Nefes al).* Tarağı bıraktı. Bulduğu eski bir Kirin tarağıydı. Sapına Fırtına Avcısı şekli oyulmuş kemikten basit bir taraktı. Karou, tarağı sahiplenmeye karar vermişti.

(Nefes ver.)

Titreşen meşale ışığında üstüne başına baktı. Üzerindekiler hâlâ Esther'in aldığı kıyafetlerdi. Yeterince düzgündü ama Razgut'un koluna salyalarını akıttığı düşüncesi hoşuna gitmiyordu. Giderken mağarada bıraktığı eşyalar da hâlâ kirliydi. Bir daha kıyafetlerle dolu bir dolabın konforunu ve kıyafet seçme keyfini yaşayıp yaşayamayacağını merak ediyordu. Mesela onunla buluşmaya giderken... *Onunla?* Akiva şimdi nesi oluyordu?

Erkek arkadaş, fazlasıyla Dünya'ya aitti. Âşık, şok derecesinde duygusaldı. "Âşığımla tanışmış mıydınız? Çok *yüce* görünmüyor mu?" Yok, olmazdı. *Evet*, Akiva gerçekten yüce görünüyordu. *Hayır*, her gördüğünde başını döndürse de Karou *onun* için bu ifadeyi kullanmayacaktı.

(Nefes al.)

Ortak? Fazla kuruydu.

Ruh ikizi?

Birden içi ısındı. Akiva ve kendisi için daha doğru bir ifade olabilir miydi? Üstelik kelime olarak hınzırlık çağrışımları da yapıyordu. "Perilerden hoşlanır mısın? Yemin ederim, resmen ruh ikizi gibiyiz!"

Eh, şu anda Akiva'ya herhangi bir şey demesi gerekmiyordu. Sadece yanına gidecekti. Zaten Akiva'nın kıyafetlerine takılacağını sanmıyordu.

Son bir nefes. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi duruyordu. Sonunda beklediği an gelmişti.

Ziri'nin bedenini diriltmesine Akiva yardım etmişti. Israrla acı çekme kısmını üstüne almıştı ve kıskaçları istememişti. Bu iyiydi, çünkü Karou, onun çıplak tenine dokunduğunda, büyük mağaradan başlayarak içini kavuran arzulara gem vuramayacağından korkuyordu. Oradaki varlığını bilerek transa girmesi bile zor olmuştu. Sonra iş bittiğinde, yeni beden şekillenip yere uzatıldığında, henüz diriltme işlemine geçmemişlerdi, ama Akiva'nın kendisini seyrettiği gözünden kaçmadı. Mutluluktan başı dönmüş gibi bakıyordu. O anda yine içine bir ateş düşmüştü.

"Sana ne zamandır bu kadar uzun süre bakamamıştım," demişti Akiva.

"Diriltme işlemini izleyeceğini sanıyordum." Karou, çıkardığı işten memnun bakışlarını yerdeki yeni bedene çevirmişti. Gerçek Ziri işte buydu, üstelik artık kendisi gibi olabilecekti. Dövmeleri yapmamıştı. Hem Ziri'nin hamsa dövmeleri olmadığını hatırlıyordu, hem de artık bir önemi kalmamıştı.

"İzliyordum," demişti Akiva mahcup bir tavırla. Sonra kısa ama gür saçlarını kaşımıştı. "Dikkatim dağıldı."

"Ama bu haksızlık. Ben sana bakamadım."

"Söz veriyorum, daha sonra hiç kıpırdamayacağım." Sonra? Herhâlde işleri bittikten sonrasını kastetmişti. Ama Karou kıpırdamamak değil, hareket istiyordu.

(Nefes al.)

"Kabul."

Sonra... Sonra... Sonunda o gülümseme.

Karou bu gülümsemeyi, yeni bedeninde henüz hiç görmemişti, sadece Madrigal'in gözlerinden anımsıyordu. Bir çocuğun merakıyla şekillenen bu sıcacık gülümseme o kadar güzeldi ki görenin yüreğini eritiyordu. Gülümsediğinde Akiva'nın gözleri yumuk yumuk oluyor, güzelliği hayretler uyandırıcı bir boyuta ulaşıyordu, çünkü gözlerindeki hayret mutluluğa dairdi ve geri kalan her şeyi yeniden şekillendiriyor, yürekleri ısıtıyor, hayatları daha yaşanılır kılıyordu. Baktıkça Karou'nun başı dönüyor, içi kıpır kıpır oluyor, aşkı daha derinden hissediyordu.

Akiva diriltme işlemini yalnız bitirmek isteyip istemediğini sorduğunda Karou onu göndermişti, çünkü Akiva'nın da tahmin edebileceği üzere Ziri'yle kısacık bile olsa bir süre yalnız kalmak istiyordu. Ziri'nin, Thiago'ya has buz mavisi kibirli gözler yerine kendi kahverengi gözlerini açmasıyla Karou, diriltici kariyerinin en mutlu anını yaşamıştı. Ona sımsıkı sarılıp, her şeyin sona erdiğini, artık saklanması gerekmediğini söylemişti. Ziri'nin rahatladığını görmek, girdikleri bunca zahmeti daha değerli kılıyordu.

Geri dönüşüyle ilgili en basit açıklamayı yapma konusunda hemfikir olduktan sonra Ziri gitmişti. Karou, tekrar Kirin

bedenine döndüğü için onun çok daha mutlu olduğunu, bir an önce uçmak isteyeceğini düşünüyordu. Belki de sadece Karou'nun dalgınlığını hissedip onu yalnız bırakmak istemişti. Ya da ruhunu matarasında taşıdığını öğrendiği kişiyi, mağarada bulmaya gitmişti.

Sebep ne olursa olsun Ziri hızla uzaklaştığında, son görevini tamamlayan Karou sonunda kendiyle baş başa kalmıştı. Derin bir nefes almak için ara verdi. Çantasının cebinden, Fas'taki çöl oteli odasında sadece birkaç gün önce yere serdikleri Sultan sofrasından beri yanında taşıdığı küçük bir şey çıkardı. Küçük bir fikir.

Bir lades kemiği. Gülümseyerek kemiği yumruğuyla sardı. İlk geceden itibaren her gece Ellai Tapınağı'nda vedalaşırken bir dilek dileme âdeti edinmişlerdi. Karou şimdi de o âdeti yerine getirecekti ama bu seferki vedalaşmayla ilgili olmayacaktı. Ömürler boyunca yeterince vedalaşmışlardı.

Lades kemiğini göğsüne basarak yürümeye başladı. Daha doğrusu ilk adımıyla birlikte hızlanmıştı, ayakları artık yere değmiyor, havada kayıyordu. *Tembellik başa bela*, diye düşündü ama umurunda değildi. Sarmaşık gibi dallanıp budaklanan tünelleri geçti. İyice hızlandığında zaten titreşen yeşil ışıklı meşalesi sönme tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Bu da önemli değildi, çünkü Akiva'nın yanına ulaştığı anda artık meşaleye ihtiyacı kalmayacaktı.

Sonunda termal havuzların olduğu bölümün girişine ulaştı. Köşeyi dönerken kahkahalar atıp, büyük bir neşe ve heyesle, *sonunda, sonunda, yetişeceğim diye uçtum geldim*, demeye hazırlanıyordu ki–

Olduğu yerde kaldı.

Akiva gelmemişti.

Tabii ya, diye mırıldandı yüreğindeki soğuk ses.

Sesi bastırdı. *Henüz.* Akiva *henüz* gelmemişti. Gerçi bu tuhaftı, çünkü doğrudan buraya geleceğini söylemişti. Eh, sorun değildi. Endişelenecek bir şey yoktu. Belki yolunu kaybetmişti. Ama olamazdı. Karou, Akiva'nın becerilerine haddinden fazla güvenirdi. Belki ondan önce gelebileceğini hesaplayarak, başka bir iş halletmeye gitmişti. Sonuçta Ziri fazla oyalanmadan ayrılmış, Karou da hızla gelmişti.

Soluk yeşil sulardan buharlar tütüyordu, kristal dikitler ve sarkıtlar ışıklar saçıyordu ve koyu renkli yosunlardan oluşan perdeler hava akımıyla dalgalanıyordu. Karou soyunup suya girmeyi düşündü ama ciddi değildi, aklına öylesine gelmişti. Kötü bir his, omuzlarını yumrukluyordu. Böyle bir şeyi beklemediği kesindi, o yüzden Veskal portalından geçtiklerinden beri diğer taşın da düşmesini beklediğini fark ederek afalladı. Hangi taş? Bilmiyordu. *Tabii ya*, diyen o soğuk ses de bilmiyordu. Tek bildiği, her şeyin tereyağından kıl çekercesine kolay olduğuydu.

Tıpkı Dominyon pususundan önce olduğu gibi önsezileriyle sırtı ürperiyordu. Bir şeyler eksikti.

Evet. *Akiva.* Eksik olan oydu.

Burada olmalıydı.

Mantıklı olmaya çalıştı. Geleli henüz beş saniye bile olmamıştı, Akiva her an gelebilirdi.

Ama gelmedi.

Tabii ya, tabii ya. Sen gerçekten mutlu olabileceğini mi sandın?

Nabzı deli gibi atıyor, nefesi sıklaşıyordu ama bu seferki arzularından değil, paniktendi.

Akiva gelmedi.

Meşale tekleyip söndüğünde, tünele dönmek için kullanabileceği melek ateşinden de oldu. Lades kemiğini göğsüne bastırıp karanlıkta el yordamıyla yol bulması gerekecekti.

79

Efsaneler

"Bak."

Ziri, Fırtına Avcı'sını Liraz'dan önce görmüştü. Devasa yaratığı kaçırmamak için işaret etmemiş, sadece fısıldamıştı. Bu yaratıklar inanılmaz uzaklıklardaki en ufak hareketi bile sezebiliyordu. Aslında bu kadar yakında uçması bile hayretler vericiydi.

Hatta onlara *doğru* uçuyordu.

Liraz baktığında, yıldızların oynaştığı düzlüklerde Ziri onun yüzünün hatlarını inceledi. Hatta işi kolay olmuştu, çünkü Fırtına Avcısı üstlerine geliyordu, Liraz yaratığı izliyordu ve o hayret ettikçe Ziri onun güzelliğine hayret ediyordu.

Sonunda dişi melek gözlerini kısarak "Bir terslik var," dedi.

Ziri döndü. Liraz'ı seyrettiği sırada yaratık yön değiştirmişti. Artık onlara doğru gelmiyordu. Hâlâ uzaktaydı. Bir an için Liraz'ı endişelendiren şeyi göremedi. Sonra havada süzülen ışıltıyı fark etti. Göz alıcı görünüyordu.

Gözlerini kıstı. "Yoksa bu?.."

"Evet."

Liraz'ın sesi boşuna gergin değildi. Gördükleri... Eh, bir Kirin'le bir Piç'in yıldızlar altında geziye çıkması kadar tuhaftı. Gerçi Ziri'ye göre tuhaflık, gelecekte çıtayı yükseltmek için daha çok çalışmak zorundaydı. Yine de *tuhaftı.*

Melek kanatlarının pırıltısını gördükleri kesindi.

Ziri'nin ilk düşüncesi, bir meleğin bir şekilde yaratığı avlamak için kovaladığı oldu. Ama uçuşlarına bakılırsa öyle bir durum yoktu. Yaratık uçuyor, melek de yanında süzülüyordu.

"Böyle bir şeyin olduğunu hiç duymuş muydun?" diye sordu Ziri.

Liraz fısıltı kıvamında küçük bir kahkaha attı. "Hayır. Joram, av odasına asmak için bir tane istiyordu. Bir süreliğine spor niyetine ava bile çıkılmaya başlanmıştı. İmparatorluktaki bütün yalaka lord ve leydiler, ona bir Fırtına Avcısı götürebilmek için beyhude uğraştılar, hatta bazıları bu uğurda can verdi. Sonunda Joram, avcıları göreve çağırmak zorunda kaldı. Hem de en iyilerini. Peki, sence kaç tane buldular?"

Mağara girişindeki karşılaşmalarından bu yana Liraz ilk defa uzun uzun konuşmuştu. Artık dili damağına dolanmıyordu ve Ziri bir kez daha Fırtına Avcısı'yla hemen yanı başında uçan gizemli meleği neredeyse unutarak Liraz'ın yüzüne bakakaldı. "Kaç tane?" diye sordu.

"Hiç."

"Sevindim."

"Ben de."

Liraz biraz önünde uçuyor, o baharatlı kokusu bir renk gibi burnuna geliyordu, fakat Ziri o gizli ve kırılgan kokuyu alamadığı için üzülüyordu. Dişi meleği kollarında taşırken o kokuyu solumuştu, oysa şimdi Kirin duyuları Kurt'un duyu-

larından daha az keskindi. En azından o anı hep hatırlayacaktı. Çünkü çok farklı bir kokuydu. Kurt olmak en azından bir işe yaramıştı.

Havada kıpırdamadan süzülürken sessizce Fırtına Avcısı yönünü değiştirirken meleğin onunla birlikte uçuşunu seyrettiler. Melek bazen geride kalıyor, bazen de öne geçiyordu.

"Hadi," dedi Liraz, aradaki mesafe açılmaya başladığında. "Peşlerinden gidelim."

Kuzeye yöneldiklerinde tuttukları yolun istikrarsız olduğunu fark ettiler. Rüzgârın şiddeti onları yamaçlara yaklaştırıyor, ardından ani bir akımla küçük bir zirvenin etrafını dolaşıyor, bulutların içinden geçiyorlardı. Sonunda yaratıkla melek yeniden dönüp Liraz ve Ziri'ye doğru uçmaya başladı.

Yaklaştıklarını izlerlerken Fırtına Avcısı o kadar yaklaşmıştı ki Ziri'nin yaratığın yanında sadece bir meleğin uçmadığını anladı. Yaratığın üzerinde *birileri* vardı. Daha önce fark etmemiş olmasının nedeni, melek olmadıkları için parlamamalarıydı.

"Bunlar?.."

"Sanırım onlar," diye fısıldadı Liraz.

Öyleydi. Yaratığın üzerindekiler Liraz'la Ziri'yi gördüğünde, garip insan dilinde çığlıklar atmaya başladılar. Tabii Ziri ne dediklerini anlayamıyordu, ama sevinçli oldukları kesindi.

Hem onları kim suçlayabilirdi ki? Mik'le Zuzana, bir Fırtına Avcısı'nı evcilleştirdikleri için efsane olacaklardı.

80

Bir Seçim

Akiva, ona neler olduğunu bilmiyordu. Termal havuzların orada kalbi hızla atarken Karou'yu bekliyordu.

Sonra bir anda beklememeye başladı.

Zaman tökezlemişti.

"Geçmiş var, bir de gelecek var," demişti kardeşlerine bir zamanlar. "Şimdiki zaman, yaşadığımız saniyelerden sadece biri olmaktan öte değil."

Yanılmıştı. Sadece şimdiki zaman vardı ve şimdiki zaman sonsuzdu. Geçmiş ve gelecek, sonsuzluğun bizi delirtmemesi için gözümüze taktığımız at gözlükleriydi.

Ona ne oluyordu?

Bedenini hissetmiyordu. Yine zihin diyarında, özel evrenindeydi. Büyü üzerine çalışırken gittiği sonsuz kürenin içindeydi, ama buraya kendi iradesiyle gelmemişti ve dışına da çıkamıyordu.

Onu buraya kim getirmişti?

Şimdiki zamanı seziyordu. Sanki sesler çok uzaktı. Hatta duyamıyordu. İpek bir kumaşın en uzak ucunda dolaşan par-

maklar gibi sadece bilincinin yüzeyindeki dalgalanmaları hissediyordu. Düzensiz seslerdi.

Enerjiler birbirleriyle yarışıyordu. Kendi enerjisi bunlardan biri değildi.

Kendi enerjisi büzüşmüş, sıkışmıştı. Bildiği tek bir şey vardı: Olması gereken yerde değildi. Karou geldiğinde onu bulamayacaktı. Belki gelmiş bile olabilirdi. Zaman çözülmüştü. On dakika olmuş muydu? Saatler mi geçmişti? Önemli değildi. *Odaklanması gerekiyordu. Sadece şimdiki zaman* vardı. Dilediğin yerde olabilmek için gözlerini doğru yerde açman gerekirdi.

Ama bir sürü yön olmasına rağmen pusulası yoktu ve aslında bunun da bir önemi yoktu, çünkü Akiva gözlerini açamıyordu. Gözleri sımsıkı kapanmıştı. Kilitlenmişti. Bunu ona birileri yapıyordu.

Olması gereken yerde değildi. Bir yerlere götürülmüştü. Esirdi, umutlarla dolu olduğu bir anda iradesini kullanamıyordu. Üstüne çullanılmış, iradesi çalınmıştı. Tam kendilerine *ait bir zaman dilimi yaratma fırsatı yakalamışken, Karou'yu* bekletme fikrine katlanamıyordu.

O yüzden direndi.

Önce bir gök gürültüsü duydu. Kafasının içinde patlayan gürültü bir silah olarak kullanılmıştı. İyice büzüştü ama uzun sürmedi. Gök gürültüsü bir engel değil, bir sesti. Onu tutmak için bu gürültüyü kullanacaklarsa, aslında esir sayılmazdı. Bütün gücünü sessiz bir kükremede toplayıp tekrar denediğinde gök gürültüsü bütün acımasızlığıyla içinde patladı ama o da patlamak üzereydi. İstifini bozmadı.

Ve içinden geçip sessizliğe çıktı. Vahşi çıkışın ardından gelen renkleri ve... *kendisini* hissetti. Dayandığı taşı hissediyor-

du. Yerde yatıyordu ve sessizlik sandığı şey sesler arasındaki bir esten ibaretti.

"Yanlış yapıyoruz."

Bu bir kadın sesiydi. Akiva'ya tuhaf geldi, çünkü bildiği meleklerden daha yumuşak aksam o kadar da yabancı değildi.

"Burada çok zaman kaybettik." Daha keskin tınılar barındıran ses daha gençti. O da bir kadındı. "Bu buluşmanın gerçekleşmesine izin mi vereyim? Sence kızın tadına baktıktan *sonra* ayrılması daha kolay olur mu?"

"Tadına bakmak mı? O kıza âşık, Scarab. Seçimi ona bırakmalısın."

"Seçim diye bir şey yok."

"Var. Şu anda bir seçim yapıyorsun."

"Yaşamasına izin vererek mi? Memnun olursun sanmıştım."

"Memnunum." Derin bir iç çekişi. "Ama bu *onun* kendi seçimi olmalı, anlayamıyor musun? Yoksa her zaman düşmanın olacak."

"Beni kışkırtma, koca karı. Onun gibi bir düşmanla ne yapabileceğimi biliyor musun sen?"

Yeni bir sessizlik, dengesiz bir şok dalgasıyla yankılandı. Akiva, kendisi hakkında konuştuklarının farkındaydı ama bütün anladığı bu kadardı. Ne seçiminden bahsediyorlardı? Düşman kimdi?

Birinin adı *Scarab*'dı. Bir şekilde tanıdık geliyordu.

Diğeri şoktan tizleşen sesiyle konuştu. "Ondan bir arp teli mi yapacaksın? Bunu mu kastediyorsun? Torunuma bunu mu yapacaksın?"

Torun. Bunu duyduğunda Akiva, sadece bir an için, *Benden bahsediyor olamazlar*, diye düşündü. O kimsenin torunu değildi. O bir piçti. O–

"Sadece zorunda kalırsam."

"Niye zorunda kalacakmışsın ki?" Bu seferki çıkış bir hıçkırığı andırıyordu. Girdiğin yol karanlık bir yol, Scarab. Buna bir son vermelisin. Biz bu değiliz. Biz savaşçı değiliz–"

"Olmalıyız."

Afallatıcı bir şok.

"Bir zamanlar savaşçıydık," diye devam etti Scarab. Sesinde, gençliğin de getirdiği heveslerin inadı duyulabiliyordu. "Yine olacağız."

"*Sen neler söylüyorsun?*" Akiva'yı savunan yaşlı kadın dehşete düşmüştü. Yoksa büyükannesi mi demeliydi? Kadın titriyordu. Akiva kadının yaşadığı dehşeti hissedebiliyor, hatta onu anlıyordu. Onu anlıyordu, çünkü Kirin mağaralarındaki her bir askere umutsuzluğunu yaydığı gibi kadının yaşadığı dehşet içine yerleşmişti. Bu kadın Akiva'nın torunu olduğunu söylüyordu ve yapbozun hayati bir parçası daha vardı. *Scarab.*

Stelyalıların Joram'ın savaş ilanına karşı cevap olarak sulu meyvelerle dolu sepete iliştirdikleri mesajda imza yoktu ama mühürde bir böcek deseni vardı.

Stelyalılar.

Akiva gözlerini açıp tek bir hamlede doğruldu. Bir mağaradaydılar. Kirin mağaralarına benziyor, aynı hissi veriyor, hatta aynı seslerle yankılanıyordu. Rüzgârın tüyleri diken diken eden uğultusunu duyduğunda zihninin gerilerinde bir rahatlama hissetti. Demek bir yerlere götürülmemişti. Karou uzaklarda olamazdı. Onu bulabilir, her şeyi düzeltebilirdi.

Önündeki iki kadın, ani hareketi karşısında irkilmişti ama geriye kaçmamışlardı. Scarab gözlerini ardına kadar açmamış, aksine doğrudan ona dikmişti. Akiva yine hareketsiz kaldı. Ayağa kalkamıyordu. O anda, daha önce Kirin mağa-

rasında hissettiği o görünmez varlığın karşısında durduğunu anladı.

Ve hayatı ellerindeydi.

Bakışlarıyla hareket etmesini engelliyorlardı. Kılını kıpırdatamadığı için Akiva'nın tek yapabildiği, meydan okurcasına onlara bakmak oldu.

Beş yaşında çekiştirilip götürülürken omzunun üstünden annesine son kez bakabilmişti. O zamandan beri bir Stelyalıyla karşılaşmamıştı. İşte iki kadın karşısındaydı ve yaşlı kadın... Akiva onun Festival'e benzediğini söyleyemezdi, çünkü annesinin yüzünü hatırlamıyordu ama yaşlı kadına bakarken bir benzerlik olduğunu hissediyordu. Scarab ona koca karı diye hitap etmişti ama kadın ne yaşlı ne de gençti. Zaman ona da dokunmuş, gözlerinin ve dudaklarının çevresini yıpratmıştı. Taç şeklinde ördüğü saçları, göz alıcı gümüş bir süsle toplanmıştı. Az önce geçirdiği şokun titremeleri, derin mi derin bir hüznün izleri hala gözlerinde yankılanıyordu. Akiva onu görür görmez akraba olduklarını hissetmişti.

Oysa öteki...

Siyah saçları vahşice omuzlarına dökülüyordu. İnce vücudunu katlar halinde saran fırtına grisi bir tunik giymişti. Omuzları çıplaktı, bileğinden başlayarak koluna eşit aralıklarla altın bilezikler takmıştı. Haşin bir yüzü vardı. Liraz'ın ya da Zuzana'nınki gibi sadece bir ifadeden ibaret değildi, yüz hatları öyleydi. Şahininkileri andıran keskin kaşları, gözlerini gölgeliyordu. Elmacık kemiklerinin ve çenesinin keskin hatları sanki keskiyle yontulmuştu ama koyu dudakları dolgundu ve yüzündeki tek yumuşaklıktı.

Gülümsediğinde Akiva dişlerinin sivriltildiğini gördü.

İrkildi.

O sırada iki kadından fazlası olduğunu fark etti. Bir kadın ve iki adam daha vardı. Toplam beş kişiydiler. Diğerleri sessizce ama gözlerinde aç bir hevesle olan biteni seyrediyordu.

"Zeki şey," dedi Scarab, Akiva'nın dikkatini kendi üzerine çekmek için. Şimdi dişleri normal görünüyordu; beyaz ve düzdü. "Seni hafife almamamız lazım sanırım." Diğer kadına döndü. "Yoksa onu *sen* mi serbest bıraktın, Nightingale?"

Nightingale. Kadın, gözlerini Akiva'dan ayırmadan başını iki yana salladı. "Hayır, Kraliçem." Kraliçe mi? "Ama onu artık tutmayacağım. Artık doğum hakkına saygı gösterip *onunla konuşma* zamanımız geldi."

"Benimle ne konuşacaksınız?" diye sordu Akiva. "Benden ne istiyorsunuz?"

Cevap veren, Nightingale'e kapkara bir bakış fırlatan Scarab oldu. Kibirli soyluluğu karşısında Akiva, onun kraliçe olduğunu bilmese tavrından bunu hemen anlayabileceğini düşündü. "Senin adına bir seçim yapıldı. Benim tarafımdan."

"Ne seçimiymiş bu?"

"Seni öldürmemek."

Konuşulanlar hâlâ aklında olduğu için duyduğu hiç de sürpriz sayılmazdı, fakat açık bir şekilde dile getirilen sözlerde afallatıcı bir yan vardı. "Peki, ne yaptım da hayatımla ilgili seçimler yapıyorsunuz?" Bunu söylerken masumiyetinden o kadar emindi ki Scarab'ın öfkeli cevabını hiç beklemiyordu.

"*Bir sürü şey,*" *diye* çıkıştı genç kadın, havayı ısırırcasına. "Kuşkun olmasın, Festival'in çocuğu. Usulen çoktan ölmüş olman gerekirdi."

Akiva ayağa kalkmaya çalıştı, ama hâlâ bağlıydı. "Beni bırakır mısınız?" diye sorduğunda, serbest bırakılınca bir kez daha şaşırdı.

"Çünkü senden korkmuyorum," dedi Scarab.

Akiva doğruldu. "Neden korkacaksın ki? Tehdit edecek olsam seni neyle tehdit edeceğim? Hayatım boyunca annemin kanından olanları merak ettim. Size *zarar* vermek, bir kez olsun aklımın ucundan bile geçmedi."

"Oysa bin yılı aşkın bir süredir hiç kimse bize zarar vermenin kıyısına bile yaklaşamadı."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye patladı sonunda Akiva. Ne Uzak Adalar'ın ne de Stelyalıların yakınında olmuştu. Onlara zarar verecek ne yapmış olabilirdi ki?

Nightingale araya girdi. "Scarab, dalga geçmeyi bırak. O bir şey bilmiyor. Nereden bilecek?"

"Neyi?" diye atıldı Akiva, çünkü Scarab'ın öfkeli suçlamaları gerçekten saçma gelmişti ama Nightingale'in hüznü gerçekti. Zihnini işgal ediyor, güç dalgası bütün bedenini ele geçiriyordu. Şimdi tek hissettiği ıskartaya çıkarılmış gibi olduğuydu. Tereddütle üsteledi. "Ben ne yaptım?"

81

Dilek Polisi

Fırtına Avcısı'nın sırtında çığlıklar atan Zuzana aslında, "Ama Tanrım! Bütün dağlar birbirine benziyor!" diye bağırıyordu.

Bu kadar gelebilmiş olmaları bile takdire şayandı, yolculuk *tarzları* akıl alır gibi değildi ama kaybolmuşlardı.

Bu kadar yolu gelebilmelerinin nedeni Eliza'nın hafızasında gömülü duran haritalardı, yolculuk tarzlarını ise Esther'in küvetinde bıraktığından çok daha iyi kemanı sayesinde uçtukları küçük bir gemi büyüklüğündeki yaratığa borçluydular. Zuzana'nın bir katkısı olmamış gibi görünse de bu yolculuğun asıl tetikleyicisi onun heyecanıydı.

Eliza'nın büyük-büyük-büyükannesinin bin yıl önce sürgüne gönderildiği başka bir portalın varlığı ortaya çıktığı anda Zuzana gitmeye hazırdı. Portalın çok uzaklardaki *Patagonia* denen zıkkımın kökünde olması umurunda bile değildi. Üstelik gitmek için bir nedenleri vardı.

Dilekler.

Brimstone'un hazırladığı dilekler nadirdi, yerlerini hiçbir şey tutamazdı, âdeta kutsal sayılırlardı ve pamuk helva almak

için cepten çıkarılan bozuk paralar gibi har vurup harman savrulamazdı. Hem Karou'nun bu *gavriel* dileklerine daha çok ihtiyacı olabilirdi. Yani dilekleri ona ulaştırabilseler bile bir işe yaramayabilirdi, yine de üçü kendi aralarında bir hedef belirledi. Dilekleri Karou'ya götüreceklerdi. Basit bir hedefti. Mağaralarda Üç Dilek oyunu oynarlarken Mik, Zuzana'yla "Dilek Polisi" diye dalga geçmişti, ama şimdi Zuzana tam bir Dilek Polisi gibi davranıyordu.

"Samuray yetenekleri bile mi olmaz?" demişti Mik, yavru köpekler gibi bakarak. "Ya da kelimelerin dikkatli bir şekilde seçildiği başka bir süper-güç?"

"Virko'dan ya da başka birilerinden dövüş dersi alabiliriz," demişti Zuzana. "Boş bir dilek olur."

"Ama işte tam bir *tembellik* dileği olur. Güzel olan yanı da bu ya. Öğrenmek zor iş."

"Dedi kemancı ressama."

"Peki. *Tamam.*" Mik otuz iki dişini birden göstererek sırıtmıştı. "Öğrenmek bizim işimiz." Sonra Eliza'ya dönmüştü. "Bir bilim insanı ve öğrenmeye aç biri olarak bizimle samuray-canavar eğitimi almak ister misin? Tehlikeli olmayı hedefliyoruz."

"Bana uyar," demişti Eliza hiç duraksamadan. Eliza Jones, gerçekten de fıstık gibi bir kızdı.

Tuhaf tanışmaları ve delice amaçları olmasa bile Zuzana onunla arkadaş olurdu. Bu her zaman olmazdı ve şimdi Eliza'yı tanıdığına çok seviniyordu. Eliza mızmızlanan, dırdırlanan biri ya da bir diva bozuntusu olsaydı, yolculukları bir kâbusa dönüşebilirdi.

Oysa yolculukları muhteşem geçmişti.

Önce Arjantin'de olduğu ve Şili'nin bir kısmını içine aldığı anlaşılan Patagonya'ya gitmişlerdi. Bunun için paraya ihtiyaç-

ları vardı ve Karou'nun hesapları henüz Kötü Yürekli Esther tarafından boşaltılmadığı için para hiç sorun olmamıştı. *Al sana yine kapak, sahte büyükanne.* Zuzana yeterince hıncını çıkaramadığı için üzülüyordu ama Mik kendi adına iyimserdi.

"Hayatı boyunca yalnız kalacak olması intikamın en güzeli," demişti.

Zuzana'ya göre Mik'in hayal gücü son derece zayıftı.

Fakat Eliza'nın da intikam konusunda hırslı olduğu ortaya çıkınca, Zuzana onu daha çok sevmişti. Kocaman harika gözleriyle çok tatlı görünüyordu, ama kin gütme konusunda üstüne yoktu. Mide bulandırıcı iğrenç bir sinek olduğu anlaşılan düşmanından intikam almak için dileklerden birini kullanmak için yanıp tutuşuyordu ama neyse ki Zuzana onu Karou'nun pek işine yaramayacak daha küçük *shing* dileklerinden biriyle yeterince tatmin edici bir intikam alabileceğine ikna edebilmişti.

Eliza'ya Karou'nun Kaz'dan aldığı mükemmel intikamdan bahsetmişti. Kaz, Adonis vücuduyla derste modellik yaparken kaşıntı yüzünden spastik bir dansa başladığında Mik'le Zuzana kahkahalarına hâkim olamamışlardı. Ama Eliza, Svetla'nın sürekli uzayan kaşları hikâyesini daha tatmin edici buluyordu.

Eline aldığı *shing* dileğine bir öpücük kondurduktan sonra da dilek tutmuştu. "Morgan Toth'un burnuyla üst dudağının arasında kalan bölgedeki kılların, şu andan itibaren bir ay boyunca saat başı birer santim uzamasını diliyorum."

Dileğin gerçekleşip gerçekleşmediği sorusu her zaman bir an için bile olsa dileyenin yüreğine çöreklenirdi ama Eliza daha son hecesini söylediği anda madalyon yok oluvermişti.

"Hitler bıyığı tarif ettiğinin farkında mısın?" diye sormuştu Mik.

Gözlerindeki hınzır kıvılcımlara bakılırsa Eliza bunun fena halde farkındaydı. Gerçi kurban, bunu kimin yaptığını bilmeden intikam tamamlanmış sayılmazdı, o yüzden parmağını dudağının üstüne koyup çektiği bir fotoğrafı düşmanının işyerindeki e-posta hesabına göndermişti. Konu başlığına da *keyfini çıkar* yazmıştı.

"Esther'e de aynısını yapmalıyız," demişti Zuzana. "Hem de *hemen* şimdi."

Öyle de yaptılar. Yolculukları en iyi şekliyle başlamıştı. Hep birlikte düşmanlarının yaşadıkları dehşeti hayal ettiler.

Uzun bir uçuş, soğuk hava için kıyafet ve donanım alışverişi, uzun bir araba yolculuğu, Güney Yarımkürede kış olduğu için karda uzun bir yürüyüşün ardından varış noktasına ulaşmışlardı. Birkaç *gavriel* dileğini uçmak için harcayabilecekleri kadar yaklaşmışlardı. Neredeyse harcıyorlardı da ama dilekleri korumak artık bir şeref meselesi hâline geldiğinden Mik, "Karar vermeden önce dağın öteki tarafında ne olduğuna bakalım," demişti. "Eliza bizi taşıyabilir."

Eliza'yla uçtuktan sonra Eretz'de hiç kimsenin bilmediği bir şeyi öğrendiler.

Fırtına Avcıları'nın yuvalarını bulmuşlardı.

Üstelik kimse bu yaratıkların müzikten hoşlandığını tahmin bile edemezdi.

Mik'in üç masal görevini hakkıyla yerine getirdiği artık resmiyet kazanmıştı. Peki, cebini yakan yüzük? Hani şu Kral Daire'sinde ışıl ışıl parlayan mermer banyosunda sönük görünen yüzük?

Balinalardan bile büyük deniz yaratıkları ve buzdağlarıyla beneklenen dalgalı kuzey denizinin üstünde bir Fırtına Avcısı'nın sırtında seyahat etmek muhtemelen mükemmel bir görüntüydü. Mik, düşme tehlikesi atlatarak dizlerinin üstüne çöktü, ama sorun değildi. Sonra, "Benimle evlenir misin?" diye sordu.

Cevap evet oldu.

"*Sizi* gördüğüme sevindim," diye bağırıyordu şimdi Zuzana, Liraz'la Ziri'yi gördükten sonra. *Ziri!* Beyaz Kurt değil, Ziri! Ah. Demek ki... Ama sorun değildi, çünkü işte ölmüş olsa bile Ziri, Kirin bedeniyle karşısındaydı ve doğal bedeninde çok daha güzel görünüyordu. Kocaman gülümsemesiyle o kadar yakışıklı görünüyordu ki... Yanındaki Liraz da kocaman gülümsüyordu, o da çok güzeldi, gördüklerine inanamıyormuş gibi kahkahalar atıyordu. *Hem de kahkaha atan biri gibi. Liraz!*

Fırtına Avcısı'nın üstünde yolculuk yapmaktan bile inanılmaz görünüyordu. Ama değildi.

Çünkü *hiçbir şey* Liraz'ın gülmesinden daha inanılmaz olamazdı.

"Onlara mağaraları bulamadığımızı söyler misin?" diye sordu Zuzana, Eliza'ya. İlk karşılaşmadaki kahkahalar ve sevinç çığlıklarından sonra anlaşamadıkları diller iletişim kurmalarının önüne set kurmuştu.

Eliza'nın melek dilinde konuşabilmesi iyi bir şeydi, ama aynı zamanda bir parça rahatsız ediciydi. Kurulan her cümlede Zuzana, Eretz dilini öğrenmek için bir dilek harcamak istiyordu. Ama gönlünde asıl yatan Kimera diliydi.

"Onu da mı öğreneceğiz?" demişti Mik sıkıntıyla, ama Zuzana'yı bir saniye olsun kandıramamıştı. "Diriltme, görünmezlik, dövüş ve dünya dışı diller... Ne yani, okulda falan mıyız?"

Ama Eliza konuşulanları çevirmiyordu. Zuzana onun Ziri'ye şaşkınlıkla bakıyordu. *Ah! Tabii ya. Yeni beden.* Eliza onun cesedini çukurda görmüştü. Tabii ki bir açıklamaya ihtiyacı vardı. "Bu o," diye onayladı Zuzana. "Sonra anlatırız."

Böylece çeviriler havada uçuştu. Eliza, Liraz'la konuşuyor, ardından Liraz, Ziri için Kimera diline çeviriyordu. Güneye doğru yola koyulduklarında nereden geldiklerinden, Fırtına Avcısı'na bir isim verip vermediklerinden bahsettiler. Zuzana mağaranın girişini görünce, gözleri kocaman açıldı.

Henüz bir ismi olmayan Fırtına Avcısı'nın oraya sığması mümkün değildi. *Kahretsin.*

Sohbete ara verip derdini anlattı. "Seyirci lazım. Bunun görülmesi, kulaktan kulağa yayılması lazım. Şarkılar. Ozanlar şarkılar yazmalı. Rica etsem, herkesi çağırabilir misin? Tabii Karou'yu da?"

Ziri'yle Liraz mahcup bir ifadeyle bocalamaya başladığında, Mik nazik bir şekilde Karou'yla Akiva'nın belki meşgul olabileceklerini söyledi.

Duyguların çakışması! Bir taraftan Karou'nun sonunda Akiva'yla "meşgul" olmasının heyecanı! Bir taraftan da şu zafer anını hakkıyla paylaşamamanın getirdiği adalet isyanı. "Bunun için onları rahatsız edebiliriz, öyle değil mi?" diye yakardı. Muhteşem dönüş anını biraz olsun geciktirmek için mağaraların etrafında turlar atıyorlardı.

"Olmaz," dedi Mik, mantığının sesiyle.

"Ama–"

"Olmaz."

"Aman tamam. Ama en azından *birileri* geldiğimizi görsün bari."

Geldiklerini herkes gördü. Liraz önden gidip herkese haber verdi. Mağaranın girişi kalabalıktı, manzara karşısında herkes nefeslerini tutmuş, hayret nidaları atmıştı. Zuzana, Virko'nun sevgi dolu "*Nik-nik!*" çığlığını duyduğunda, sonunda bu yolculuğun sonuna geldiklerini anladı.

Devasa yaratığı mümkün olduğunca mağara girişine yaklaştırdılar ve üstünden atlamadan önce teşekkür edip vedalaşarak boynuna sarıldılar. Yaratık muhtemelen gidecekti, ama gitmesini hiç istemiyorlardı. ("Gitmezse isim veririz.") Fakat Fırtına Avcısı, gökyüzünde yükselerek ışıldayan bir noktaya dönüşene kadar hayranlıkla onu izlediler.

Ancak Kimera ve melek kalabalığına döndüklerinde bir terslik olduğunun farkına vardılar. Kalabalıkta bir sıkıntı vardı ve... Karou da oradaydı. Meşgul değildi. *Neden ki?* Hem neden herkesin gerisinde duruyordu? Akiva neredeydi?

Karou, hayret dolu küçük bir gülümseme eşliğinde onlara el sallayıp başıyla selamladı. Hele Eliza'nın kanatlarını görünce gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı, ama o zaman bile yanlarına gelmeye yeltenmedi. Liraz'la konuşuyordu ve Liraz artık kahkaha atan biri gibi görünmüyordu. Yine eski korkunç haline dönmüştü. Gergin dudakları ve kabaran burun delikleriyle Beyaz Kurt'tan bile daha vahşi görünüyordu.

Muhteşem girişlerini unutan Zuzana arkadaşının yanma koştu. "Ne? Ne ne ne? Tanrım, Karou, *ne* var?"

"Akiva." Karou fazlasıyla üzgün görünüyordu. Oysa böyle görünmemesi gerekiyordu. "Gitti."

82

İstisna

Bir nedeni var.

(Ben ne yaptım?")

Acının bir nedeni var.

Konuşmuyorlardı. Nightingale sessizliğini koruyarak Akiva'ya kelimelerden çok daha fazlasını gönderiyor, zihninde ses ve görüntünün de dâhil olduğu, hatta duygularını harekete geçiren, dehşeti ve gönül sızısını yaşatan bir anıyı canlandırıyordu. Yanlış anlamanın imkânı yoktu. Dıştan Nightingale'le Scarab'ın önünde duruyordu, diğer üçü arkalarındaydı. Ama zihin gözüyle tecrübe ettiği şeyle büzüşüyordu.

Sakinleş. Sen benim çocuğumun çocuğusun.

Festival. Nightingale'in ona gönderdiği anı, öylesine bir özlemle doluydu ki Akiva bir annenin yitirdiği çocuğuna duyduğu sevgiyi en derinden yaşıyordu.

Bilmeni istiyorum. Yardım etmek istiyorum. Canını yakmak istemem. O yüzden beni dinlemelisin. Sen çocuğumun çocuğusun ama seni hiç tanımadım. Festival kaybolmuştu. Ortada yoktu. Senin varlığın sayesinde başına neler geldiğini anlıyorum.

Sevgili kızımın dünyayı mahveden bir savaş lordunun hareminde cariye olduğunu şimdi biliyorum.

Bundan duyduğu kederi saklamıyordu. Akiva, zaman geriye gidiyormuş gibi bu kederin kaynağı olduğunu hissetti. Annesini kendisini doğurup doğurmamak için bir seçim yapmak durumunda bırakmıştı.

İstemeseydi... bu musibetin başına gelmeyeceğini de biliyorum. O benimdi, bir Stelyalıydı. Güçlü bir kadındı. O yüzden bu seçimi yapmış olmalı.

Anılar, Akiva'nın kendi anılarıymış gibi kusursuzdu. Nightingale konuşurken, çok güzel ve sorunlu bir kadın olan Festival'in hayali bir nehir gibi zihnine akıyordu. Kederli? Festival, su arayan bir çatal dal gibi kaderin damarlarını karanlığın içinde bile arayan bir kişiliğe sahipti.

Muhtemelen kendine göre haklı nedenleri vardı.

Nightingale'in zihninden Akiva'ya geçen duygu, Stelyalıların kaderi, aşk ve korku kadar gerçek bulduğunu kanıtlıyordu. Kader, ağırlığıyla hayatları şekillendirebilecek kadar güçlü bir boyuttu. Kaderin ağma çekilme hâline *ananke* deniyordu. *Ananke* güçlüyse kaderin peşinden gidebilir ya da direnebilirdin ama direndiğinde, bu sefer yaptığın her seçimden sonra yanlış bir iş yapmış olma hissi peşini bırakmazdı.

Ve bu neden sen olmalısın.

Anılar kaybolduğunda Akiva âdeta boşlukta kaldı.

Sen kelimesi boşlukta yankılanıyor, onu bekleyen diğer kelimeleri buluyordu. "Oğlum, zavallı kaderlerinize takılıp kalmayacak." Ama Akiva bu bilgiyi kavramaya çalışırken, az önce Festival'in olduğu boşlukta yeni bir duygu tomurcuklandı. Soğuk, mesafeli, engin... Çok farklı bir duyguydu bu.

Muhteşem Bütün'e enerjilerle bağlı bir zaman düşün. *Biz bu enerjilere bağ deriz. Bir sürü daha isim verilmiştir ama en basiti budur. Algılarımızın ötesindedir. Bunlar ilktir, her şeyin özüdür. Bağlar dünyaları bir arada tutarken aynı zamanda birbirinden ayırır. Olması gerektiği gibi her birine ayrı ayrı dokunur. Bir portaldan geçtiğinde bağa bir kesik atmış olursun.*

Bağlar, Zaman, Muhteşem Bütün... Bunlar Akiva'nın daha önce duyduğu şeyler değildi, zamana hep daha farklı bir gözle bakmıştı ama beyninin derinliklerinde bir lütuf gibi anlamlarını sezebiliyordu. Hatta ibadetin sınırında bir saygı bile duyuyordu. Bu bir resim ya da anı değildi, çünkü bu imkânsızdı. Kimse zamanı görmüş olamazdı. Zaman her şeydi. Bütün dünyaların toplamıydı.

Şimdiye kadar Akiva sadece iki dünya bilmişti: Eretz ve Dünya. Nightingale'in beynine gönderdiği bilgilerle daha fazlası olduğunu anlıyordu.

Baş döndürücüydü. Zaman fikrine şöyle bir dalmak bile dizlerinin üstüne çökmek istemesine neden oluyordu. Çevresini sarıp katman katman çözülen uzay boşluğunu seyretti. Boyutların sonu yokmuş gibi önünde açılıp duruyordu. Sanki bir tanrı binlerce başını binlerce kez kaldırıyor, sanki dünyalar boyunca yankılanacak korkunç kükremesi için binlerce ağzını aynı anda açıyordu.

Büyü için bağlardan enerji çekeriz. Kaynağımız budur. Her şeyin kaynağı budur. Basit bir mesele değildir. Güç, öylece çekilip alınamaz. Enerji alışverişinin bir bedeli vardır. Acı.

"Acı," diye tekrarladı Akiva. Farkında olmadan yapmıştı bunu. O sırada Nightingale'in çatılı kaşları çözülürken Scarab'ın kaşları çatıldı. Yaşlı kadın merakla ona baktı, sonra nazik bir acıma duygusuyla cevap verdi.

Acı, en kolay ve en ilkel yolu. Çiçeği dalından koparmak için saban kullanmak gibidir. Bütün bildiğin bu mu?

Akiva başını salladı. Konuşmadan iletişim kurmak sinir bozucuydu.

"*Alakası yok*," diye itiraz etti Scarab. "Yoksa burada olmazdık."

Genç kadının suçlayıcı bakışları karşısında Akiva meseleyi kavradı. "*Sirithar*," dedi boğuk bir sesle.

Scarab'ın bakışları sertleşmişti. "İşte *biliyorsun*."

"Hiçbir şey bilmiyorum." Akiva bunu, daha önce hiç hissetmediği yoğun bir buruklukla söylemişti.

Sıkıntısını hisseden Nightingale yaklaştı. Elini uzatmadı, ama daha önce de olduğu gibi Akiva alnındaki soğuk dokunuşu hissedebiliyordu. O anda Adelphas'taki savaşın ortasında, *sirithar*ı çağırmasına engel olan, hemen ardından onu avutanın Nightingale olduğunu anladı. Hemen ardından yeni bir şeyi kavrayınca sarsıldı. Adelphas'taki gizemli zafer, tabii ki onların işiydi.

Nightingale sesli konuşmaya başlayınca, artık zihnini doldurmayacak olmasından ziyade duyacaklarına seviniyordu. Heyecanını hiçbir soğuk dokunuş söndüremezdi.

"*Sirithar* enerjinin ta kendisidir. Bağların ham maddesidir. Yumurtanın hem kabuğu hem de sarısıdır. Hem korur hem besler. Uzay ve zamana şekil verir. O olmadan kaostan başka bir şey kalmaz. Ne yaptığını soruyordun. *Sirithar*'ı aldın." Sesi hüzünlüydü. "Çektirdiği acıyla şimdiye kadar yüzlerce kez ölmen gerekirdi ama ölmedin, çünkü acı çekmedin. Çocuğum, sen aldın, ama karşılığında hiçbir şey vermedin. Bu mümkün olmamalıydı. Üstelik çok karanlık bir iş. Scarab'ın söyledikleri doğru. Seni öldürmek için izini sürdük–"

"*Herkesi* öldürmene fırsat kalmadan," diye ekledi Scarab. Sesinde nezaketten eser yoktu. Nezaketin önemi yoktu.

Akiva başını iki yana sallıyordu. Hayır, inkâr etmiyordu. Onlara inanıyordu. İçini kemirip duran sorunun cevabı buydu ve doğruluğunu en derinlerde hissedebiliyordu. Yine de anlayamıyordu. "Hiçbir şey bilmiyorum," dedi yeniden. "Ben nasıl?.." *Herkesi öldürebilirim.*

Nightingale'in sesi boğuktu. "*Anankenin* neden kızımı seni doğurmaya yönlendirdiğini anlamıyorum. Bağlar, kendi yok oluşlarının doğumuna neden izin verdi?"

Ananke. Kaderin yankıları. "Yok oluş?" diye tekrarladı Akiva, boş bir şekilde. Hayatı boyunca, hayatının kendine ait olmadığı beynine çakılmıştı. O zincirin bir halkası, İmparator'un silahlarından sadece biriydi. İsmi bile ödünçtü. Sonra bağımsızlığını ilan edip kimliğine sahip çıkmıştı. Artık hayatı, kendi seçimlerinin bir aracı olacaktı ve sonunda özgür olduğuna inanıyordu.

Ama Nightingale'in anlattıklarını ya da Scarab'ın neden hayatını sorguladığını anlamakta hâlâ zorlansa da bir şeyi anlıyordu. Bütün bunlar olurken, hayal bile edemeyeceği çok daha büyük bir kader ağma esir olmuştu.

Kalbi deli gibi atarken Akiva aslında özgür olmadığını bütün gerçekliğiyle kavramıştı.

"Acı çekmeden *sirithar*'ı almak mümkün olmamalıydı," diye tekrarladı Nightingale. Bu sefer iyice anlaşılması için ağır ağır söylemişti. Bakışlarında yoğun bir temkinlilikle birlikte bir şeyler daha vardı... Suçlama? Hayret? "Başka kimse için mümkün değil," diye eklerken gözleri dimdik bakıyordu. O sırada Akiva'nın zihninde bir kelime belirdi. Nightingale mi göndermişti, yoksa kendisi miydi, kestiremiyordu.

İstisna.

"Ama sen şimdiye kadar üç kez onu aldın. "Akiva, acı bedelini ödemeden *sirithar*'ı kendine çektiğinde, bağ zayıflar." Bakışları Scarab'a kaydığında yutkundu. "Bağlar zayıflarsa..." Duraksadı. Akiva anlamıştı. Gerçekler açığa çıkıyordu. Yaşlı kadının dilinin ucundakiler, tarih boyunca anlatılmış bütün hikâyelerden çok daha derin, çok daha umutsuzdu. Hikâyenin yankılarını, cam parçaları gibi kıymıklarını beyninde hissedebiliyordu. Bunları daha önce de duymuştu. *Seçilmiş. Düşmüş. Haritalar. Gökler. Afet. Meliz.*

Canavarlar.

Nightingale devamını getirmekten çekiniyordu ama Scarab buna izin vermedi.

"Onunla konuşmak istememiş miydin? Konuş işte. Uzaklardaki yemyeşil adalarımızda saatler boyunca neler yaptığımızı anlat ki neden bize teşekkür etmesi gerektiğini iyice anlasın. Neden peşinden geldiğimizi, az daha başımıza neler getireceğini anlat. Ona Afet'i anlat."

83

Önemli Birçok Şey

Karou, avucunda bir *gavriel* tutuyordu. Büyük mağarada herkes etrafına toplanmıştı. Kimeralar, Piçler, insanlar. Ve şu anda her neyse Eliza... Karou, Virko'nun yanında duran Eliza'nın ne olduğunu bilmiyordu ama kendisi de tam anlamıyla bir insan sayılmazdı. İkisi de bir şeyden daha fazlasıydı ve kesinlikle kendilerine özgüydüler.

"Ne dileyeceksin?" diye sordu Zuzana.

Karou, elindeki ağır madalyona baktı. Sanki Brimstone, madalyondan kendisine bakıyordu. Basit bir dökmeydi ama Karou ustasının gözlerini seçebiliyor, bir fısıltının gölgesi gibi sesini kulaklarında işitebiliyordu.

"Benim de hayalim bu, çocuk," demişti, Madrigal'in idamını beklediği zindanda. Şimdi ona önünde uzanan geleceği göstermek isterdi ama hiçbir dilek bunu gerçekleştiremezdi. *Bak, neler başardık! Bak, Liraz'la Ziri yan yana!* Akiva'yı yeniden yakınında hissettiğinde olduğu gibi dokunmaya çok yakın bir şekilde dururlarken kollarındaki tüylerin diken diken olduğuna yemin edebilirdi. Daha birkaç gün önce Keita-Eiri,

Akiva'yla Liraz'a hamsa dövmelerini gösterdiğinde hep birlikte gülüşüyorlardı. Savaş konseyinde masanın karşısında ateş saçan gözlerle Kurt'u askerlerinin disiplini konusunda sıkıştıran melek Orit yanı başındaydı. Sonuncu devasa, korkutucu ve gri bedeninin aksine Karou'nun yaptığı yeni bedeniyle Amzallag, Loramendi küllerinin arasından çocuklarının ruhlarını almaya hazır bekliyordu.

Bir törendeymiş gibi ciddiydiler, imkânsız bir savaşta dövüşüp hayatta kalmanın getirdiği bir birlik duygusunu paylaşıyorlardı. Hatta yüreklerindeki merak onları daha da birleştiriyordu. Adelphas'tan sonra hepsi tüylerini diken diken eden bir kader birliği hissine kapılıyordu.

Kader. Karou, bir kez daha kader diye bir şey varsa, kendinden *nefret* ettiğini düşünmekten kendini alamadı.

Zuzana'nın sorduğu gibi elindeki madalyonla ne dileyecekti? Elde etmek istedikleri her şeye sahip oldukları hâlde hâlâ birbirlerinin olmalarına ket vuran bu gaddar duygu içini doldururken Akiva'yı getirmek için ne dileyebilirdi? Brimstone, dileklerin sınırlarından bahsederken hep çok açık konuşmuştu.

"Dileklerden çok daha büyük şeyler var," demişti bir keresinde. Karou o zaman küçücük bir kızdı. "Ne gibi?" diye sormuştu ve ustasının verdiği cevap, şimdi elindeki ağır dilek madalyonuyla dururken bile kulaklarında çınlıyordu. Tek istediği madalyonun sorunlarını çözebileceğine inanmaktı. Brimstone, "Önemli birçok şey," demişti ve Karou onun haklı olduğunu biliyordu. Rüyaları, mutluluğu ya da sadece ikisine ait bir dünyayı dileyemezdi. Dilerse ne olacağını biliyordu. Hiçbir şey. *Gavriel* öylece avucunda yatacak, Brimstone yanında olsaydı onu aptallıkla suçlayacaktı.

Ama sınırlarına saygı gösterildiği sürece dilekler işe yaramaz şeyler de değildi.

"Akiva'nın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum," dediğinde *gavriel* avucundan kayboldu.

84

Afet

Nightingale anlatmaya başlamıştı ama Scarab sözü devraldı. Korkunun özü olan dehşetli hikâyeyi, karşısında duran savaşçının böylesi bir yükü kaldıramamasından çekiniyormuş gibi yumuşatmaya çalışan yaşlı kadın fazlasıyla kibarlık yapıyordu.

Akiva yükü omuzlarına almıştı. Rengi attı. Çenesini öyle bir sıkmıştı ki Scarab dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordu ama Akiva katlandı.

Scarab, bütün Zaman'a hâkim olabileceklerine inanan büyücülerin kibrinden bahsetti, Kâşifler'i ve Stelyalıların bu maceraya nasıl itiraz ettiklerini anlattı. Bağların nasıl delik deşik edildiğini, on iki seçilmişe, kuşların bir tanrının gözlerini oyar gibi evrenin dokusunu paramparça etmeyi nasıl öğrendiklerini açıkladı.

Ve çok uzaklardaki bağda ne bulduklarını ve serbest bıraktıklarını söyledi.

Buna *Nithilam* demişlerdi, çünkü canavarların kendilerine isim verecek bir dilleri yerine sadece açlıkları vardı. *Nithilam*,

kıyametin kadim dillerdeki adıydı ve canavarlar kıyametin ta kendisiydi.

Onları tarif etmenin imkânı yoktu. Yaşayan hiç kimse onları görmemişti ama Scarab o zaman da hissetmişti, şimdi de hâlâ varlıklarını hissedebiliyordu. Onlar hep oradaydılar. Bastırarak, emerek, kemirerek varlıklarını hep sürdürmüşlerdi.

Stelyalı olmak, her gece canavarların çatıdan içeri girmeye çalıştığı evlerde uyumaktı. Ve çatı gökyüzüydü. Aslında gökyüzüyle uyum içindeki bağ çatılarıydı. Zaten Uzak Adalar'da her yer ya deniz ya gökyüzüydü, o yüzden gündelik konuşmalarında *gökyüzü* kanar, *gökyüzü* tomurcuklanırdı. Hastalanır, zayıflar, çökerdi. Ama Stelyalıların günün her saniyesi canla başla besleyip koruduğu, hesap edilemez enerjilerden oluşan *sirithar* asıl korunması gerekendi.

Görevleri buydu. Kâşifler beceremediğinde portalları kapatanlar onlardı. Hiçbir fedakârlık yapmadan güce başvurarak kutsallık mertebesinde hak iddia eden uzak kuzenlerinden daha az ömürlü olmalarının nedeni bu görevdi.

Aptalların hasar verdiği bağı Stelyalılar kanlarıyla iyileştiriyor, *nithilam* denen açgözlülüğe karşı koruyordu. *Canavarlar.* Oysa bunlar canavarlardan da büyüktü, öylesine büyük ve yıkıcıydılar ki Scarab onları tanımlamak için tek bir kelime düşünebiliyordu: *Tanrılar.*

Görülmemiş bir sonsuzluk atfedilemeyecekse, zaten neden böyle bir kelime var olsundu ki? Halkının çok uzun zaman inandığı "tanrı yıldızları", Scarab için uykudan önceki masallardan başka bir şey değildi. Kapkara tanrılar her saniye yıkım getirirken, çok uzaklardan sadece seyretmekle yetinen parlak tanrılar ne işe yarardı ki?

Hayalindeki *nithilam*, sahile vurmuş bir deniz yılanının güneşten rengi atmış karnına sülük ağızlarını dayamış, emdikleri yaratık ölü olsa da kendileri nabız gibi atan, hayat bağını sömürürken kara köklerini sonsuzluğa yayan yaratıklardı. Yaşam suyunu en son damlasına kadar emiyor, bitince çıldırıyorlardı.

Bunu Akiva'ya söylemedi. Karanlıkta her gözünü yumduğunda gördüğü ve bağa yapışmış hâlde kıvranmalarını hissettiği kâbus onun kâbusuydu. O yüzden sadece efsanenin doğru olduğunu söylemekle yetindi. Karanlık vardı ve dünyalar kadar uçsuz bucaksız canavarlar karanlığın içinde yüzüyordu.

Ve Meliz'den bahsettiğinde Akiva'nın anladığını, sonra içine çöken hüznü görebiliyordu. Nightingale'in ona Festival'le ilgili mesajı gönderdiği birkaç saniye öncesinde kendisi de aynı şeyi hissetmişti. Belki yaşlı kadın kibar olmaya çalışıyordu. Belki de kaybının üzüntüsüyle körleşmişti. Hayatının *ilk* zihinsel mesajıyla gördüğü annesinin, hemen elinden çekilip alındığını tecrübe eden Akiva'nın neler yaşadığını görebilenin sadece kendisi olması Scarab'ı şaşırtıyordu.

Şimdi de Meliz. Zaman'ın tacı, Muhteşem Bütün'ün bahçesi Meliz. Meleklerin anavatanı, yüz binlerce yıllık medeniyetin zarafeti Meliz... Kendi tarihinin hayal bile edemeyeceği derinliklerini, atalarının muhteşemliğini, İlk Çağ meleklerinin görkemini ve ellerinden alınışını aynı anda zihnine gönderirken, Scarab Akiva'nın yüzünü izliyordu. Meliz, ilk ve sondu. Meliz kaybedilmişti.

Akiva'nın ne olduğunu kendine hatırlatıp, meleğin kayıp duygusuyla yaşadığı büyük kedere karşı sertleşti. Keder, onu ilk bulduğu andakinden çok daha fazlasını alıp götürüyordu.

İyi de ne yapmak istemişti? Onu yok etmeyi mi? Akiva'dan *ne* istiyordu? Scarab bundan emin olamıyordu. Öldürmek için peşine düştüğü kesindi, ama şimdi bildiği kadarıyla, kafasını işgal eden soruların cevapları o kadar da kolay değildi.

Adelphas'taki savaşta saldıran askerlerin hayat bağlarını koparıp atalarının gizemli silahı olan kendi *yorayasına* eklerken, Scarab *onun* bağını koparmanın en büyük zevk olacağını düşünmüştü. Akiva'nın hayat bağı, onun arpı olacaktı. Bütün gücünü, kendine katacaktı.

Belki cevap da buydu. Belki bunca zaman sonunda Festival'in *anankesi* ona yönelmişti.

Scarab ancak kendi *anankesinin* bu meselede daha kesin ve kararlı olmasını dileyebiliyordu

Gerçi bir meseleyi açıkça görebiliyordu. *Nithilam*, kaderiydi.

Ve Scarab da onların kaderiydi.

Hayatı boyunca onların varlığını hissetmişti ama uykuya yatıp karanlığa teslim olduğunda büyüklükleriyle yüzleşmek zorunda kalırdı. Evet, arada bir duvar vardı belki ama içinde mantıklı bir umut filizi yeşertmese de bir meydan okuma sezisi hiç eksik olmazdı. Olduğu yerde çivilenip duvarlar kalktığında gücün güçle çarpıştığına dair bir sezi. Düşmanların karşı karşıya gelişi gibi.

İki taraf da birbirinin *kâbusuydu.*

Canavar tanrıların kâbusu Scarab. Yenip bitirilen bütün dünyaların davacısı Scarab.

Hâlâ mantıklı bir umut filizlenmiş değildi. Scarab, içinde filizlenip büyüyen *yorayanın* amacını Nightingale'in sezerek dehşetten nasıl büzüştüğünü görebiliyordu. Kim korkudan büzüşmezdi ki?

Stelyalılar, yeni çağdaki hayatlarını, Afet'in yenilemeyeceği ama ötelenebileceği inancı üzerine inşa etmişlerdi. O yüzden öteliyorlardı. Bunu yaparken genç yaşta mutsuzlukla ölüyorlardı. Atalarının tiksintiyle bakacakları bir görevi kabul etmişlerdi. Düşmanları dünyaları yiyip bitiriyordu ve Stelyalılar artık savaşçı bile değildi, o yüzden korkuyla kan dökerek can veriyorlardı.

Ve başarısızlık olduklarında tehlikeye attıkları şey ellerinde kalan son şeydi. En *son* şey. Eretz, ucu bucağı olmayan karanlığı dışarıda tutan tıpaydı. Stelyalılar başarısız olursa, bütün diğer dünyalar düşmüş olacaktı.

Bunların hiçbirini Akiva'ya anlatmadı. Artık Akiva'nın hikâyedeki rolüne gelmişlerdi. Bitirmek kolay olabilirdi. *Yaptıklarına bak.* Ama sesi nedense ondan saklanıyordu. Gereksiz yere melekte yarattığı kederi hissederken, kendisine değil ama *ona* gülümseyişindeki ışıltı gözünün önüne geliyordu. O sevinci gördüğünde tamamen gizli bir dil olan ve sezgilere dayalı *Lexica* diliyle ilk kez tanışan bir acemi gibi Scarab keşfiyle gerilemişti. Termal havuzların olduğu bölümde doğrusunu kullanmak istemeyen Nightingale'e göre randevusunu beklerken de Akiva sevinç doluydu. O mavi saçlı tuhaf güzel ona ne yapmıştı, bilinmezdi ama ışık saçmasına neden olduğu kesindi.

Akiva âşıktı.

Acınası bir durumdu ama Scarab'ın sorunu değildi. Nithilam sorununun yanında, geri kalan her şey bir üflemeyle kolayca uçuşacak külden bir ayak izi gibi kalırdı.

Scarab'ın suskunluğu uzadığında Nightingale bütün zarafetiyle, kimsenin anlatmaya dilinin varmadığı hikâyeyi, yarım kalmış bir yün yumağının ucundan tutarcasına devam etmeye yeltendi.

Ama Scarab başını iki yana sallayıp kendini toparladı ve Akiva'ya gerisini kendisi anlattı.

Akiva dizlerinin üstüne çöktüğünde Scarab'ın yüreği eziliyordu. Festival'i hiç tanımamıştı, dünyanın öbür ucunda yaşadığı çirkin kaderi düşündü. Festival, anlaşılmaz nedenlerle diğerlerinden çok daha büyük güçlere sahip bu adamı... Akiva'yı doğurmak için namusunu bir tirana teslim etmişti.

Ve meleği dizlerinin üstüne çöktürmek Scarab'ın kendi çirkin kaderiydi ama Festival'in anlayış göstereceğine inanıyordu. *Ananke* öylesine derine kazardı ki ya takip ederdin ya da hayatını kaçış yollarını aramakla geçirirdin. Scarab, kaçmaya çalışmayacaktı. Alman hayatlarla çalınan arpın sesini duyduğu küçüklüğünden beri, hatta onu var eden enerjiler ilk birleştiği anda bile, bugünlerin geleceğini biliyordu. Yol önünde uzanıyordu ve Akiva sadece önüne çıkmıştı.

Bu yolculuğu bir büyücüyü bulup öldürmek için yapmıştı.

Geri dönerken tanrıları bulup öldürmek için silahlanmış olacaktı.

Bir varmış, bir yokmuş, bir zamanlar sadece karanlık varmış ve içinde dünyalar kadar büyük canavarlar yüzermiş. Canavarlar karanlığı çok severmiş, çünkü zifiri karanlık çirkinliklerini gizlermiş. Başka bir canlı ışık yakmaya çalıştığında, hemen söndürürlermiş. Yeni doğan yıldızları yutarlarmış. Karanlık sonsuza kadar sürsün diye uğraşırlarmış.

Ama ışıklarıyla göz alan savaşçı bir halk onları duymuş ve savaşmak için çok uzaklardaki vatanlarından yola çıkmışlar. Işıkla karanlığın savaşı çok uzun sürmüş, savaşçıların çoğu katledilmiş. Sonunda canavarların hakkından geldiklerinde geriye

sadece üç yüz savaşçı kalmış. Bu üç yüz savaşçı, evrene ışığı getiren tanrı yıldızlarıymış.

Akiva, bu masalı ilk duyduğu zamanı hatırlamaya çalıştı. Karanlıkta yüzerek dünyaları yiyen canavarlar. Işığın düşmanları, yıldızları yutanlar... Annesi mi anlatmıştı? Hatırlayamıyordu. Hayatının ilk beş yılını onunla geçirmişti ve ayrılmalarının üzerinden yıllar akıp gitmişti. Kimeralar'a karşı nefretlerini pekiştirmek için eğitim kampındaki propagandalardan da hatırlıyor olabilirdi, çünkü İmparatorluktaki hikâyenin sonu, aptalca bitiyordu.

Sevişmenin ardından tatlı bir yorgunlukla kuru yosunların üzerine serdikleri giysilerinin üstünde uzanırken, daha ilk gecelerinde Akiva, hikâyeyi Madrigal'e anlatmıştı. Gülmüşlerdi. "Beni gölgelerden yaratan Çirkin Zamzumin Amca," demişti Madrigal. Saçmaydı.

Belki de değildi. Scarab, onlara Akiva'nın bildiğinden farklı bir isim veriyordu, ama kendince bir mantığı vardı. Tanrı yıldızlarının kılıç sallayanlarla istikrarı sağladığı İmparatorlukta *sirithar* ne kadar anlamlıysa, *nithilam* tam tersiydi: Tanrı tanımaz savaş çılgınlığı, ölmek yerine öldürmeyi yeğ tutuyordu. Bu iki isim, bir zamanlar dünyanın doğasıyla ilgiliydi. Bir şekilde şimdi gerçekler yitip gitmişti.

Akiva, canavarların gerçek olduğunu öğrenmişti. Canavarların, günün her saati dünyanın hayat bağına saldırdığını öğrenmişti. Kanından olan bu halkın, kendi hayatlarını feda ederek o bağı korumaya çalıştığını öğrenmişti.

Ve *kendisinin*, o bağı neredeyse koparmak üzere olduğunu öğrenmişti.

Dizlerinin üstündeydi. Dizlerinin üstüne çöktüğünün bile farkında değildi. Kâşifler'in yaptıkları, Afet'in sadece yarısıy-

dı. Bütün cahilliğiyle dünyaların sonunu getirmenin ucuna gelen asıl kendisiydi.

Sadece cahillik değil, dedi Nightingale zihninde. Scarab kıpırdamadan olduğu yerde dimdik duruyordu ama yaşlı kadın şimdi yanına çömelmişti. *Cahillik ve güç. İkisi çok tehlikeli bir bileşimdir. Güç, tıpkı bağlar kadar gizemlidir. Sen herkesten daha büyük bir güce sahipsin. Seni öldürmeden senden bu gücü alamayız ama bunu yapmak istemiyoruz. Ama seni bırakıp, gücünü kendinde saklamanı da umamayız.*

Akiva, seçiminin aslında bir seçim olmayacağını anlıyordu. Cevabı bildiği hâlde, "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Bizimle gel," dedi Nightingale bu sefer konuşarak. Sesi yumuşak ve hüzünlüydü ama Akiva onun omzunun üstünden baktığında Scarab'ın gözlerinde ne hüzün ne de merhamet görüyordu. Büyükannesi tatlı tatlı ekledi. "Yuvana dön."

Yuva. Scarab'a bakarken bu kelimeyi duymak ihanet gibi geliyordu. Yuva denen şeyi Karou'yla kuracaklardı. Dahası yuva, *Karou*'ydu. Akiva, geleceğinin ellerinde çözüldüğünü hissedebiliyordu. Umudun en basit ve en derin sembolü olan o hayali battaniyeyi düşündü. O battaniyenin altı, sevgi ve düşlerin paylaşıldığı yer olacaktı. Şimdi battaniyeyi ikiye ayırıp paylarına düşen parçaları, kaderlerinin onları götürdüğü yere beraberlerinde mi götüreceklerdi? "Yapamam," dedi çaresizce. Ne anlama geldiğini ya da seçimini bildirdiği anlamına gelip gelmeyeceğini kendisi bile bilmiyordu.

Nightingale, dudaklarında küçük bir hayal kırıklığı seğirmesiyle ona bakakaldı. Scarab'ın yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu, yine de yanlış anlaşılma ihtimaline karşılık seçiminin sonuçlarını bütün bedeniyle temsil ediyordu. Daha

önce iki kez Akiva, hayatıyla ilgili ani bir farkındalığı yaşamıştı. Bu üçüncü seferiydi ve aynı zamanda Nightingale'den çok daha kaba olduğu için Scarab'dan geldiği kesin olan zihinsel mesajda gaddarlık yoktu, ama merhametsizdi, çünkü bu genç kadının hayatında acımaya yer yoktu. Zaman'ın sürekliliğini korumak gibi büyük bir yüküne esir düşmüş bir halkın kraliçesiydi, o yüzden bir an için bile olsa boşta bulunamazdı. Aslında bu zalimlik değil, *güçtü*. Mesajı açıktı: Parmaklarının arasında tuttuğu ışıktan bir ip Akiva'nın hayatıydı. Küçücük bir parmak hareketiyle Scarab, o ipi kolayca koparabilirdi.

Koparırdı da.

Ama Akiva, zihnine gelen mesajda başka bir şey hissedince şaşırdı. Scarab'ın onu şu anda öldürmesi hem çok kolay hem de herkesin hayrına olurdu. O parlak ipte tam olarak kavrayamadığı bir şey vardı. Bir arp teli. Scarab'la Nightingale konuşurken bunun bahsi geçmişti. Akiva, Kraliçe'nin onu öldürerek bir şekilde bir şeyleri *ele geçireceğini* seziyordu.

Ama Scarab bunu istemiyordu.

"Eee?" diye sordu kraliçe.

Seçim kolaydı. Hayat öncelikliydi. Gerisini düşünmek için her şeyden önce hayatta kalması gerekiyordu.

"Peki," dedi Akiva. "Sizinle geliyorum."

Ve elbette güneşi sırtından bıçaklayıp âşıklara yardım etmek yerine ihaneti tetikleyen hayalet tanrıça Ellai bu mağaralarda yürüdüğü için, Karou mağaraya girdiği anda Akiva'nın söylediklerini duydu.

85

Bir son

"*Akiva?*"

Karou, gördüklerine anlam veremiyordu. Dileğinin somut hâli karşısındaydı. Daha *gavriel* gözden kaybolmadan, Akiva'nın nerede olduğunu biliyordu. Melek yakınlarda ama Kirin mağaralarının henüz keşfedilmemiş derinliklerindeydi. Hisleri onu buraya yönlendirmiş, birçok köşeyi döndükten sonra Akiva'yı dizlerinin üstünde bulmuştu.

Beş kişi daha vardı. Siyah saçlı yabancılardı bunlar. Akiva'nın onlara ne dediğini duymuştu, ama hâlâ anlayamıyordu, o yüzden yanma koşmadı. Ona *koşmadı*. Ayakları taşa değmeden saniye geçmeden yanındaydı. Akiva'yı kendine çevirip gözlerine, gözlerinin içine baktı. İçine aktığında biliyordu. Hemen anladı.

Sona gelmişlerdi.

Akiva sönmüş bir alev gibiydi, her şey boşaydı. "Özür dilerim," dedi Akiva. Karou, sadece birkaç saat içinde ona neler olduğunu anlamakta hâlâ zorlanıyordu. Kıvılcımlar saçan o aşk dolu bakışlar, kahkahalar, flörtleşmeler, dans, arzular ne-

redeydi? Bu tuhaf yabancılar ona ne yapmıştı? Bir hışım onlara döndüğünde gözlerini gördü.

Ah.

"Neler oluyor?" diye sorduğu anda duyacağı cevaptan korkuyordu. Yine de bekledi. Cevap hemen gelmedi ya da yine zamanın akışı değişmişti. O sırada Akiva ona sarılıp dudaklarını uzun uzun alnına bastırdı. Öpücükler dudakta daha iyiydi. Cevap ise çok kötüydü. Bitmek bilmeyen bir *vedalaşma* gibiydi. Karou ayrılığı onun sımsıkı saran kollarında, çenesindeki titremede, omuzlarının çöküklüğünde görebiliyordu. Kendini veda öpücüğünden çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Mağaraya girdiğinde ilk duyduğu şeyi henüz kavrıyordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Onlarla gidiyorum," dedi Akiva. "Gitmem gerekiyor."

Karou bir adım gerileyip bir kez daha *onlara* baktı. Akiva'nın halkı. Stelyalılar. Daha önce hiçbir Stelyalıyla tanışmadığı hâlde Karou onları tanıyordu ama neden burada olduklarını tahmin etmenin kıyısında bile değildi. Yaşlı kadın en yakındaydı. Çok güzeldi. Ama Karou asıl genç olanından gözlerini alamıyordu. Bunun nedeni içindeki sanatçı ruh olabilirdi. Bazen, aslında nadiren başka hiç kimseye hiçbir şekilde benzemeyen birini görür, bir daha aklından çıkaramazdın. Karşısındaki melek de aynen böyleydi. Güzel olmasına güzeldi, keskin ve karanlık bir yanı vardı ama asıl özelliği güzelliği değil, benzersiz oluşuydu. İnanılmaz hatlar, inanılmaz gözler ve inanılmaz bir duruş. Karou gıptayla bakıyordu. Bu melek, daha doğduğu günden beri kim olduğunu biliyordu.

Ve Akiva'yı yanında götürecekti.

Ve Karou, Akiva'nın kendi seçimiyle gitmediğinden adı gibi emindi. Arkadaşlarının yaklaştığını hissedebiliyordu.

Hepsi buradaydı: Issa, Liraz, Ziri, Zuzana, Mik. Hatta Eliza. Onlarla birlikte kırk Piç, kırktan daha fazla Kimera. Hepsi Akiva için savaşmaya hazırdı.

Oysa gördükleri teslim olmuş bir Akiva'ydı.

"Gitmem gerekiyor," demişti.

Tepki gösteren Liraz oldu. "Olmaz," derken, öldürmeye hazır bir aslan gibi sözünün ardında duruyordu. "Gitmiyorsun." Kılıcını çekip Stelyalıların karşısına çıktı.

"Lir, yapma." Akiva telaşla ellerini kaldırdı. "Lütfen. Kılıcını bırak. Onları yenemezsin."

Liraz, kardeşine onu tanımıyormuş gibi baktı.

"Anlamıyorsun," diye devam etti Akiva. "Savaş. Onlardı." Stelyalılardan yana bakıp gözlerini yaşlı kadına dikti. "Değil mi? Düşmanlarımızla savaştınız."

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır, savaşmadık," dediğinde, Akiva kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırdı. Ama kadın hemen ardından, yanındaki hırsla dolu genç kadını işaret edip, "Scarab savaştı," dedi.

Kimse bir şey diyemiyordu. Savaşırken düşmanlarının gökten boş küfeler gibi düştüklerini görmüşlerdi. Bir kadın. Bunu bir kadın yapmıştı.

Liraz, kılıcını kınına soktu.

"Lütfen, biri bana neler olduğunu anlatsın," diye fısıldadı Karou. Akiva tekrar yaşlı kadına döndüğünde, küçücük bir an için yakarışının umursanmadığını düşündü. Aslında Akiva kendisi yakarıyordu.

"Yapar mısınız?" diye sordu. "Lütfen?" Karou, onun ne demeye çalıştığını anlayamıyordu ama o sırada iki kadın arasında sözsüz bir tartışma yaşandığının farkındaydı. Daha sonra onların sorusunun cevabını verip vermemeyi, daha doğrusu

zihnine gönderip göndermemeyi tartıştıklarını öğrenecekti. Sonunda Nightingale kazandı. Çünkü Karou, daha sonra her şeyi anladı.

Hepsinin zihninde, kendileri yaşıyormuş gibi somut bir his belirmişti ve Karou bundan hiç hoşlanmıyordu. Akiva'nın büyükannesinden *-büyükannesinden?-* cevabı neden bu yoldan vermelerini istediğini anlıyordu, çünkü sözler bunu anlatmaya asla yetmezdi. Duyuları bu deneyimin esiri olmuştu. Trajediler ve dile getirilemeyecek dehşetlerin rahatsız edici gerçekleri ancak böyle anlatılabilirdi. Bir incinin içindeki bir evren gibi bilgiler sıkıştırılmış ve pürüzsüz bir şekilde zihnine akıyordu. *Tıpkı bir lades kemiğine kazınmış anılar gibi,* diye düşündü Karou. Ama bu tarih, kendi geçmişinden çok daha derin ve korkunçtu. Rüya gibiydi.

Kâbus gibiydi.

Sonunda son gördüğünden beri Akiva'ya neler olduğunu kavradı, çünkü şimdi alevi sönen kendisiydi ve her şey bomboş görünüyordu.

Böylesi büyük ve korkunç bir şey nasıl hazmedilebilirdi? Karou şimdi biliyordu. Ağzın açık öylece kalır, mutlu sonu hayal edecek kadar kendine güvenmene hayretler ederdin.

Uzunca bir süre yine kimse konuşmadı. Dehşet somuttu, nefesler sıklaşmıştı. Nightingale'in zihinlerine gönderdiği mesajlar arasında bir ara, kısa bir süreliğine büyük ve vahşi bir açlık öne çıktığında hepsi *nithilam* denen karanlığın dünyalarına sürtünmesinin neye benzediğini tecrübe etti.

Karou, Akiva'dan sadece bir adım uzaklıktaydı ama şimdiden aralarında engin denizler varmış gibi geliyordu. Akiva'nın hikâyedeki yeri, her şeyi netleştiriyordu. Artık sorulacak, kuşkulanacak bir şey kalmamıştı. Gitmesi gere-

kiyordu. İmparatorluğun yeniden inşası bir zamanlar gözlerini korkuturdu, şimdiyse Eretz'in varlığını sürdürmesi sorununun yanında bu dipnot gibi kalıyordu. Karou sendeledi. Akiva gözlerinin içine bakıyordu. Karou onun sormak isteyip de soramadığı şeyi görebiliyordu, çünkü kendi kaderi, onunkine sonradan eklenmiş bir nota değildi. Onunla birlikte gidemezdi. O olmazsa, Kimera halkı yeniden doğamazdı.

Kalması gereken Akiva'ydı, Ormerod'a, "Öncelikli sözüm var," demişti ama şimdi kalamıyordu ve sonuçta ikisinin hikâyesi Eretz'in hikâyesi olamazdı. Melek ve Kimera birlikte olacak, yeni bir yaşam kuracaklardı. Yüzmüş yüzmüş kuyruğuna gelmişlerdi ve bir kez daha ayrılıyorlardı.

Sonunda sessizliği bozan Liraz oldu. "Peki, tanrı yıldızları?" diye sordu yakarırcasına. "Hikâyede canavarlarla savaşıp onları yeniyorlardı."

"Tanrı yıldızları yoktu," dedi Scarab. Kelimeler dudaklarından dökülürken herkesin zihnine yeni bir resim gönderdi. Bölük pörçük gökyüzünün uçsuz bucaksızlığı önlerinde seriliyordu ve kimse yardıma gelmiyordu. Üç dünyada, hatta daha fazlasında tapıp isimler verdikleri tanrılar *ne zaman* yardıma gelmişti ki? Scarab'ın sözleri, gökyüzünün boşluğu kadar duygusuzdu. "Hiç olmadılar."

Bu en kötüsüydü. Karou bu anın kapkaranlık gölgelerini hiçbir zaman aklından çıkaramayacaktı. Bu öyle zifiri bir karanlıktı ki gölgeler ancak en parlak ışığın önüne geçtiğinde görülebiliyordu.

Zihinlerinde yeni bir resim belirdi. Kör eden bir parlaklıkla başkaları bu resme eklendi. Güçlü ve titreşimli bir ışıktı. Heyecanın ışığıydı. Bir ışık *ordusuydu*. Altın renklerinde,

daha birçok renkte benek ışığın içinde süzülüyordu. Karou onların kim ve ne olduğunu biliyordu. Silüetler masallarda duyduklarına hiç benzemese de hepsi biliyordu. Bu rüyalardaki mantık gibiydi, en derinlerde *kavramışlardı.* Bunlar ışıktan savaşçılardı.

Tanrı yıldızları.

Karou, hem Scarab'ın hem de Nightingale'in telaşlı bakışlarını fark etti. Bu resmi onlar göndermemişti. En az onlar kadar afallamış görünen diğer Stelyalıların işi de değildi.

Peki, nereden gelmişti?

"*Henüz.*"

Arkadan gelen bu tek cevap, ses tanıdık gelse de bir anda Karou'yu beklenmedik bir şekilde şaşırttı. Kim olduğuna inanması için dönüp kendi gözleriyle görmesi, gözlerini kapatıp tekrar açması gerekiyordu.

"Kaderleri çizilmiş halklar plan yapmamalı," diyecekti Eliza daha sonra kahkahalar eşliğinde. Ama şimdi, "Tanrı yıldızları *henüz* yoktu," demişti.

Bu oydu. Eliza'ydı. Öne çıktığında âdeta ışıldıyordu. Bu dünyanın birbirine karışmış yaratıkları arasında neredeyse unutulmuştu, bunda şaşıracak bir şey yoktu, çünkü kimse onun kim ya da ne olduğunu bilmiyordu. Mik'le Zuzana'ya bir kelebek olduğundan bahsetmişti ama onlar da ne anlam vereceklerini bilememişlerdi. Hem zaten Eliza, her hâlükârda bir kelebekten fazlasıydı. Bir yankıydı ve bir yankıdan da fazlasıydı. O cevabın ta kendisiydi. Etrafına yaydığı gizem bir melodi gibiydi, gizem onu siyah bir inci gibi sarıp sarmalamıştı. İkinci Çağ'da hiç siyahi tenli melek yoktu. Chavisaeryler Meliz'le birlikte yitip gitmişti. O yüzden Stelyalılar ona hayretle bakıyordu.

Gözlerini Scarab'a dikmişti. Kraliçe de onu süzüyordu. "Kimsin?" diye sordu, hayretin yumuşattığı kibriyle.

Eliza gözlerindeki ışıltıyla başını salladığında onu hayat bağına dokunmaya davet ediyordu. Scarab, parmağının ucuyla genç kadının *animasını* bir tüye dokunurcasına okşadığında Eliza ürperdi. Bu yeni bir histi, tüyleri diken diken oluyordu. Altın renkli melek kraliçesi hayat bağına dokunurken tüylerinin diken diken olması, bedeninin böylesi bir tepki vermesi neredeyse eğlenceliydi.

Scarab, hayat bağında ne okumuştu bilinmez. Ama herkes genç kadının gözlerinde dans eden kutsal ateşleri görebiliyordu.

Eliza ve Scarab dışında kimse bir şey anlamamıştı. Nightingale bile anlayamıyordu. Ama o gece Kirin mağaralarında olan herkes, bütün melekler, Kimeralar ve insanlar, daha sonra bir anda karanlık bir dönemin sessizce sona erip yepyeni bir ışığın tomurcuk açtığını söyleyeceklerdi. Bu bir döngünün sona ermesiydi, bir başlangıçtı ve aynı zamanda hem heyecan verici hem şaşırtıcı, hem ilkel hem korkutucu, hem çarpıcı hem *lezzetliydi.*

Tıpkı âşık olmak gibiydi.

Scarab bir adım attı.

Hayatı boyunca kaderini çekiştiren *anankenin* esiri olmuştu. *Ananke*, hep baskıcı ve zorluydu. Korkularının ve belirsizliğin kaynağıydı. Ama asla şimdi olduğu gibi taşların yerine oturduğunu böylesine mükemmel bir şekilde hissetmemişti. Tamamlanmıştı. Hatta daha fazlasıydı. Her şey mükemmeldi.

Ananke susmuştu. Susmak bilmeyen bir bebeğin aniden susması gibi bir sessizlik hâkim olmuştu.

Meliz'de herkesin elçiler olarak saygı duyduğu kayıp Chavisaery halkından olan ve nereden geldiğini bilmediği genç meleğin önünde durduğunda, Scarab'ın bütün korkuları ve belirsizlikleri uçup gitmişti.

"Nasıl?" diye sordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Eliza nereden gelmişti? O *resmi* nereden göndermişti ve bu ne anlama geliyordu?

Nasıl? Eliza'ın bakışları Karou'yla Akiva'ya, onlardan Zuzana'yla Mik'e, sonra da Kasbah'da ajanlar dâhil kim bilir kimlerden kaçırmak için onu sırtında taşıdığı anlaşılan Virko'ya kaydı. Bu beş kişi onu delilikten ve rezil olmaktan, geleceği olmayan bir hayattan kurtarmıştı. Onlar sayesinde şimdi olması gereken yerdeydi ve ah, evet, artık bir geleceği vardı. Daha doğrusu hepsi artık bir geleceğe sahipti ve önlerinde uzanan gelecek muhteşemdi. Gözleri diğer herkesin üstünde dolaşırken Scarab'ın yaşadığı o tamamlanmışlık hissinin onlara da yayıldığını gördü. Doğru olan buydu. Mucizeler gibi aynı anda hem imkânsız hem de kaçınılmaz görünse de olması gereken buydu.

"Sanırım zamanı geldi," dedi. Merakla konuşurken, kelimelerinde kaderin ağırlığı vardı. Kalabalık içinde henüz anlamayanlar varsa bile anın ağırlığıyla konuşmaya çekiniyordu.

Eh. Zuzana hariç. O ve Mik, birbirine sımsıkı sarılmış, gözleri ve kulaklarıyla herkesi âdeta yutuyor, olanlara, en azından konuşulanlara bir anlam vermeye çalışıyorlardı. Dilek polisliği bir yere kadardı, Zuzana bir ara cebine birkaç dilek madalyonu atmıştı ve buraya gelmeden hemen önce biri kendisi, diğeri Mik için iki dileği buharlaştırmış, kendilerine meleklerin dilini anlayabilme hediyesi vermişti.

Dili bilmeleri bile şu anda karşı karşıya oldukları manzarayı anlamalarına yardımcı olmuyordu, o yüzden Zuzana çekinerek de olsa sordu, "Şey, neyin zamanı?"

İçlerinden birinin hepsinin cevabını merakla beklediği soruyu sormasıyla kalabalıkta bir rahatlama eşliğinde mırıltı dalgaları yayıldı. *Gerçekten. Neyin zamanı?*

"Özgürlük zamanı," dedi Eliza. "Kurtuluş zamanı. Tanrı yıldızlarının zamanı."

"Onlar efsane," dedi Scarab. Kendinden emin değildi, o yüzden ikna olmaya hazırdı. Diğerleri gibi o da Eliza'nın zihinlerine gönderdiği resmi kendinde tutuyor, ne anlam vereceğini kestiremiyordu. Tek bildiği, inanmak istediğiydi.

"Öyle," diye kabul etti Eliza gülümseyerek. Herkes ona bakıyor, herkes onu dinliyordu. Bütün dünyaları kapsayan hikâyedeki en muazzam anda ilgi odağı hâline gelmesi hâlâ garibine gidiyordu.

"Halkım, zamanın bir nehir değil, bir okyanus olduğunu kavramıştı," diye devam etti. "Zaman akıp gitmiyor. Yok olmuyor. Zaman, sonsuz bir bütün. Ölümlüler zamanda tek bir yönde ilerliyor olabilirler ama zamanın asıl doğası bu değil. Zaman, bizim sınırlarımızla sınırlı. Geçmiş ve geleceği, biz kendimiz inşa ediyoruz. Evet, efsanelerin bir kısmı uydurulmuştur, bir fanteziden öteye geçemezler. Ama bazıları doğrudur. Bazıları yaşandı. Ve sonsuz bir bütün olan zamanın akışında, bazıları henüz yaşanmadı." Daha anlaşılır kılmak üzere kelimelere odaklanırken küçük bir es verdi. "Bazı efsaneler, kehanetlerdir."

Parlak savaşçılardan oluşan bir halk nithilam *denen canavarları duydu ve onlarla savaşmak üzere uzaklardaki dünyalarından yola çıktı.*

Bunlar evrene ışığı getiren tanrı yıldızlarıydı.

Bütün bunlar olurken bir ara Karou'yla Akiva, aralarındaki boşluğu kapatmışlardı. Birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı, hayret içinde dinlerken mağaranın etraflarında fır döndüğünü hissediyorlardı. Vedalaşmaları henüz unutulmamıştı. Artık korkmuyorlardı ama hüzün hâlâ oradaydı. Bu gece burada ne olursa olsun, ayrılık hâlâ önlerinde duruyordu. Külün altındaki bütün sessiz ruhlarıyla Loramendi bekliyordu. Karou hâlâ Kimeralar'ın son umuduydu ve Akiva hâlâ hesaplanamayan bir tehlikeydi. Ama zihinlerine gelen altın resimde bir şey görmüşlerdi ve yeni bir gelecek afallatıcı olsa da bütün muhteşemliğiyle önlerinde apaçık uzanıyordu.

Aynı zamanda kesindi. Eliza'nın gönderdiği resim sanki parçalara ayrılıp hepsinin hayat bağına dönüşmüştü.

Artık geri dönüşü yoktu.

İlk karanlık görüntüler zihinlerine üşüştüğünde Ziri, Liraz'ın elini tutmuştu ve şimdi hâlâ el ele duruyorlardı. İkisi de daha önce hiç kimseyle el ele tutuşmamıştı ve yaşanan anın muazzamlığı herkesi afallatmış olsa da ikisi birbirine dolanan parmaklarının şaşkınlığını ek olarak yaşıyordu. Sanki parmakların var oluş amacı silah tutmak değil, birbirine dolanmaktı.

Gerçi henüz silah tutmakla işlerinin bitmediğini bildiklerinden, bu hayretin altında bir hüzün de vardı.

Daha çok silah tutacaklardı.

Eliza bir elçi, bir Kâşif'ti. Olacakları önceden haber vermesi müthişti ama kendi kehanetini gerçekleştirmesi muazzamdı. Haritalar ve hatıralar ondaydı. Chavisaeryli Elazael çok uzun zaman önce bağların ötesine geçmiş, evrenlerin haritasını çıkarmıştı. Ve güç sarhoşu büyücülerin o on iki

Kâşif'e yaptıkları yüzünden, haritalar hâlâ Eliza'daydı. Dahası ata-annesinin canavarlarla ilgili hatıraları da ondaydı.

Afet'le savaşmak niyetindeyse Scarab'ın bir rehbere ihtiyacı olacaktı. Şimdi bir rehbere kavuşmuştu.

Üstelik karşısındaki genç kadın bir rehberden ötesiydi. Bunu herkes görebiliyordu. Scarab ve Eliza'nın kaderleri, daha göz göze geldikleri anda bir bütün olmuştu. Carnassial bile sesini hiç çıkarmadığı hâlde içinde sessizce tuttuğu umutlarının filizlenmesine izin vermişti.

Hepsi resimdeki silüetleri görmüştü, hepsi sorgusuz sualsiz düşlere inanıyordu. "Bazı efsaneler doğru," demişti Eliza. "Bazı efsaneler doğrudur. Bazıları yaşandı. Ve sonsuz bir bütün olan zamanın akışında, bazıları henüz yaşanmadı."

Artık herkes iki şeyi çok iyi biliyordu. Artık parlak savaşçıların *kim* ve *ne* olduklarını biliyorlardı.

Ne sorusunun cevabı basitti. Bunlar zaman okyanusunda henüz geçip gitmemiş tanrı yıldızlarıydı.

Peki, *kim* sorusu?

Işıktan silüetler muhteşem göründükleri kadar tanıdıktı. Artık küçük bir oğlan çocuğu olmayan Dashnaglı Rath'den öteki dünyadan gelen kemancı Mik ve kuklacı Zuzana'ya, Hazael'e özlemleri hiç dinmeyecek Akiva'yla Liraz'dan şansı hep yaver giden Kirinli Ziri ve daha önce hiç savaşçı olmamış Issa'ya kadar hepsi oradaydı. Ve tabii Karou.

Bir ömür önce bir savaş meydanında ölmekte olan bir meleğin yanma diz çöküp gülümseyerek bu hikâyeyi başlatan Karou. Bullfinch sahilinden başlayıp şimdiye kadar biten ve başlayan hayatlar, kazanılan ve kaybedilen savaşlar, aşk, lades kemikleri, öfke, pişmanlık, oyun, umutsuzluk ve bir şekilde hiç eksik olmayan umut bir yol çiziyordu. Ve şimdi bu yol,

Adelphas Dağları'ndaki mağaralarda, bu karma grupta son buluyordu.

Kader onları selamlamıştı. Ama Stelyalıların kraliçesi ve Afet'in önleyicisi Scarab, hepsinin tüylerini diken diken edecek bir tavırla, "Tanrı yıldızları bizde var olacak," dediğinde herkesin nefesi kesildi.

Biterken

Karou, çoğu sabah demir dövme sesleriyle uyandığında çadırda kendini yalnız buluyordu. Issa'yla Yasri, muhtemelen sabahları gün doğmadan kamptaki kahvaltı hazırlıkları için sessizce çadırdan çıkıp Vovi'yle Awar'ın yanma gidiyordu. Haxaya, Erling Nehri'nin kıyısındaki *skelt* sürülerinin izini sürdüğü için günlerdir uzaktaydı. Tangris'le Bashees'in gecelerini nerede geçirdiği ise tam bir muammaydı.

Aegir'in çekici demirin üstüne ilk düştüğünde Karou gözlerini açıyordu ama Amzallag'ın ekibi çoktan kahvaltısını edip kazı alanına gitmiş oluyordu. Onlar gittikten sonra diğer çalışma ekipleri kahvaltılarını ediyorlardı.

Silah değil, buhurdanlık döven demircilerin yanı sıra balıkçılar, su taşıyanlar ve çiftçiler vardı. Tekneler inşa edilmiş, ağlar örülmüştü.

Birkaç mil ötedeki bereketli topraklarda yaz sonu olmasına rağmen ekim yapılmıştı, fakat yerle bir edilen silolar ve yakılan tarlalar nedeniyle zorlu bir kış onları bekliyordu. Gerçi artık doyurulması gereken daha az nüfus vardı. Bu öyle umut-

lanılacak bir durum olmasa da zorlu dönemi atlatmalarına yardımcı olacaktı.

Geri kalan herkes, şehrin inşasıyla uğraşıyordu. Her şeyden önce yangından geriye kalan kemikler gömülüyordu. Küllerin arasında kurtarılabilecek başka bir şey kalmamıştı. Eninde sonunda inşaatlar başlayacaktı ama şimdilik herkes harabelerin temizlenmesiyle ilgileniyordu. Büyük kafesin eğrilmiş demir parmaklıkları el birliğiyle bir kenara toplandı. Hâlâ bu görevi yerine getirebilecek güçte canavar bulmakta zorlanıyorlardı, üstelik kas gücünü bulsalar bile bu kadar demirle ne yapacakları hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Bazıları yeni Loramendi'nin eskisi gibi yine bir kafesin altında kurulması gerektiğini söylüyordu ve Karou, Kimeralar'ın açık bir gökyüzünün altında kendilerini güvende hissedebilmeleri için henüz erken olduğunun farkındaydı. Yine de karar anı geldiğinde, daha parlak bir geleceğe uygun bir şehrin inşa edilmesi yönünde seçim yapılacağı umudunu taşıyordu.

Loramendi, bir gün çok güzel bir şehir olabilirdi.

Mik'le Zuzana, Samurai adını verdikleri bir Fırtına Avcısı'nın sırtında Dünya'ya giderken, Karou şakayla karışık, "Geri dönerken yanınıza bir mimar alın," demişti. Öncelikle diş, ama en azından Zuzana için özellikle çikolata toplamak üzere geri gidiyorlardı. Ayrıca Jael'in ziyaretinden sonra kendi dünyalarının durumunu görmek istiyorlardı. Karou onları özlüyordu. Dikkatini dağıtacak bir Zuzana etrafında olmadığı zamanlarda, içi hep buruk oluyordu. Burada tek başına değildi, üstelik isyanın ilk günlerinde Kurt'un yarattığı kan gölünden ve savaş için günlerce asker diriltmek zorunda kaldığı yerden fersah fersah uzaktı ama yine de Karou yalnızlığı,

bir sis battaniyesi gibi üstünde hissediyordu. Güneşsiz, ufuksuz, devam eden, ürperten bir yalnızlık.

Rüyaları hariç.

Bazı sabahlar demirin üstüne düşen ilk çekiç sesiyle uyandığında, bildiği her şeyi unutmasına neden olan o altın küreden düştüğünü sanıyor, etrafına gözyaşlarının neden olduğu puslu gözlerle bakıyordu. Geriye sadece bir his kalıyordu. Bir buhurdanlığı açtığı ya da bir cesedin başına eğildiğinde olduğu gibi bir ruhu hissetmek gibiydi. Şükürler olsun, hiç ölmediği için *onun* ruhunu hissetmemiş olsa da güneşin altında duruyormuş gibi bir sıcaklık her yanını sarıyordu. Sıcaklık, ışık ve Akiva'nın varlığı öyle güçlü olurdu ki kalbinde onun dokunuşunu hissedebiliyordu.

Bu sabahki düş hepsinden daha güçlüydü. Göğsünde ve avucundaki hayalet alevlerle bir süre öylece yattı. Gözlerini açmak istemiyor, tekrar o altın küreye gidip onu bulmak, hep orada kalmak istiyordu.

İç çekerek Dünya'daki hayatında duyduğu aptal şarkıyı hatırladı. Rüyalarını hatırlamak isteyenlerin, uyanır uyanmaz kedi yavrularını yanına çağırır gibi rüyalara seslenmesi gerektiğini söylüyordu şarkı. Şarkının büyük bölümü, "Gel pisi pisi pisi pisi pisi pisi pisi..." sözlerinden oluşuyordu ve Karou ne zaman bunu hatırlasa gülümsüyordu. Gerçi şimdiki gülümsemesi buruktu, çünkü rüyayı çağırabilmeyi dilese de gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

O sırada çadırın kapısında bir hışırtıyla birlikte yumuşak bir öksürük duyuldu. "Karou?" Gelen, hâlâ uyuduğunu düşünerek en kısık sesiyle seslenmişti. Şafağın güçlü kolunu sunaklardaki altın bir yaprak gibi parlattığı silüeti görür görmez, Karou yaydan fırlayan bir ok gibi doğruldu.

Örtüyü üstünden attı, dizlerinin üstünde doğruldu. Sonunda kalkarken hatasını anladı. Kapıdaki Akiva değildi.

Gelen Carnassial'di.

Hayal kırıklığını gizleyemeyen Karou, elleriyle yüzünü kapattı. "Özür dilerim," dedi biraz sonra, her sabah olduğu gibi hayal kırıklığını derinlere gömerek. Ardından ellerini indirip Stelyalı büyücüye gülümsedi. "Seni görmek *gerçekten* korkunç bir şey değil," dedi.

"Sorun değil," dedi Carnassial içeri girerken. Çayla payına düşen ekmeği getirmişti, böylece hemen işe girişebileceklerdi. "Birinin seni gördüğünde sevincini nasıl gösterdiğini bilmek iyi bir şey. Gerçi birçok insanın böyle bir tepkiyle karşılaşacağını sanmıyorum. Ben mesela hiç böyle bir tepki almamıştım ama şimdi hayatım boyunca bileceğim."

"Belki bu bir lanettir," dedi Karou, çayı ondan alırken. Carnassial'ın bir zamanlar kraliçeyle özel bir ilişkisi olduğunu, artık bu ilişkinin bittiğini hissedebiliyordu. Carnassial, diğerleriyle birlikte Uzak Adalar'a gitmek yerine yardım etmek için burada kalmaya gönüllü olduğunda bundan şüphelenmişti. "Ya da *skohl* gibidir," dedi. Pis kokulu reçinesiyle mağaralarda meşaleleri yaktıkları *skohl*, dağın yükseklerinde yetişen bir bitkiydi. "Sadece en kötü şartlarda yetişir." Bu bitkiler güneşin yıkadığı çayırlarda değil, sadece buz tutmuş yamaçlarda bulunabilirdi. Belki yürek burkan aşklar da böyleydi, belki bu aşklar da en zorlu şartlarda büyüyebiliyordu.

Carnassial başını iki yana salladı. Akiva'ya pek benzemiyordu, ama dünyanın bu kısmında tek bilinen Stelyalı olduğu için sürekli Akiva'yla karıştırılıyordu.

"O da aynısını yapmıştı, biliyor musun?" dedi Karou'ya. "Onu ilk gördüğümüzde. Onu öldürmeye gelmiştik. Kim

olduğunu ilk bakışta anlamasak onu oracıkta öldürecektik. Görünmezlik zırhının ardındayken bir ses çıkardığında Akiva dönüp doğrudan ona bakmıştı. Sonra ani bir sevinçle gülümsemişti." Sustu. "Çünkü senin geldiğini sanmıştı."

Çayı tutan eli titreyince Karou, öbür eliyle titremesini hafifletmeye çalıştı. "Ne zaman döndün?" diye sorarken amacı konuyu değiştirmekti. Stelyalıların temsilcisi olarak Astrae'ye gitmişti. Liraz ve Ziri de onunlaydı. Elyon ve Balieros'la buluşup kış için planları tartışmışlardı.

"Dün gece," dedi Carnassial. "Bazılarınız bizimle birlikte döndü. Ixander, tanrı olma şansı elinden kaçtığı için fena hâlde bozuk atıyor."

Tanrı. Tanrı yıldızı.

Eliza o gece o resmi zihinlerine gönderdiğinden beri, bunun ne anlama geldiği üzerine çeşitli tartışmalar yapılmıştı. Çoğu, *tanrı* olacakları yorumunda hemfikirdi. Kaderlerini kabul etme konusunda sıra dışı bir birlik sağlanmıştı. Efsanenin gerçekleşmesinde kendilerine düşen rolü oynayacaklardı. Önceden bir melek efsanesi gibi görünse de artık hepsi işin içindeydi. Ölümlüler ve ölümsüzler, omuz omuzaydı. Yumrukların sıkılıp akılların yitirildiği büyüklükte bir savaş yaşanacaktı ve *onlar* karanlığı aydınlatacak parlak savaşçılardı.

"Ben yola devam edip tanrı olduğumu düşüneceğim," demişti Zuzana. "Siz neye isterseniz inanın."

Karou, kişinin "istediğine inanması" fikrini sevmişti. Keşke öyle olabilseydi.

Carnassial, Ixander konusuna devam etti. "Kirin mağaralarına sizlerle birlikte dönmek isterken Astrae'ye gönderildiği için tanrı yıldızı olma hakkının elinden alınamayacağını söy-

lüyor. Bir an için yerime geçmek için bana meydan okuyacağından korktum." Gülümsedi.

Ayı askerin kaderi sorgulamasını gözünde canlandırabilen Karou da güldü. "Kim bilir," dedi. "Eliza'nın zihinlerimize gönderdiği resmi dondurup isim listesi çıkaracak durumda değiliz ya." Resmi tekrar görme şansları yoktu, çünkü Eliza da Stelyalılar ve Akiva'yla birlikte Uzak Adalar'a gitmişti. "Belki hepimiz görmek istediğimizi gördük."

"Belki," diye kabul etti Carnassial. "Gerçi ben seni gördüm."

Karou aynı şeyi nezaketen bile olsa söyleyemiyordu. Carnassial'i görmemişti. Altın ışıkların arasında kendini, yanında da Akiva'yı görmüştü. Gördüğü resmi aklından atamıyordu.

Zamanı geldiğinde bütün görevlerinden azat olup tekrar birlikte olacaklarına inanıyordu. En azından görevlerini birlikte yürütebilecekleri bir zaman olacaktı. Kader onları görevlerini yapmaya zorluyorsa, görevlerini aynı çatı altında yerine getirmeleri o kadar mı imkânsızdı?

Bir gün.

En azından Karou, o günün Scarab'ın *nithilam* denen yaratıklarla savaş ilan etmeden önce gelmesini diliyordu.

Peki, bu savaş ne zaman olacaktı? Yakın olmadığı kesindi. Bu aceleye getirilecek bir mücadele değildi. Halkından mesajlar alan Carnassial'a göre Stelyalılar evlerine döndüklerinde, savaş fikri büyük muhalefetle karşılaşmıştı.

Gerçi bu muhalefet yaygın değildi. Belli ki çoğu, bağları koruma görevi olmadan yaşayacakları bir geleceğin umuduyla kraliçelerinin yanındaydı.

"Yeni bir haber var mı?" diye sordu Karou çekinerek. Akiva'dan mesajlar geldiği olmuştu ve bugün de bir haber almayı umuyordu.

Carnassial başını salladı. "İki gece önce. Herkes iyi."

"Herkes iyi mi?" diye tekrarladı Karou, bu haber karşısındaki hislerini Zuzana'nın kaşları kadar iyi yansıtacağını dileyerek. "Hepsi bu mu?"

"İyiden de ötesi," diye devam etti Carnassial. "Kraliçe ülkesinde, bağ iyileşiyor ve rüya mevsimi gelmek üzere."

Karou, bağın neden iyileştiğini biliyordu. Akiva artık gücü kendine çekmeye çalışmadığı için denge sağlanmıştı. Ama öte yandan rüya mevsiminin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Sordu.

"Yılın en iyi zamanıdır," dedi Carnassial, sert bir sesle. Sonra bakışlarını kaçırdı.

"Ah," dedi Karou. Hâlâ anlayamamıştı. "Nasıl iyi?"

Carnassial, sesindeki sertlikten ödün vermeden yanıtladı, "İyilik derecesi, tamamen rüyayı kiminle paylaştığına bağlı."

Bu sefer bakışlarını kaçıran Karou olmuştu.

Ah.

Çizmelerini giyip, topladığı saçlarını iki pahalı tişörtün birinden yırttığı bir kumaş parçasıyla bağladı. Telestezi yeteneği olsaydı, Zuzana'ya toka getirmesini söylerdi.

Zaten giyinikti. Buradaki hayatta pijamalara yer yoktu. Koku testini geçene kadar iki kıyafetinden birini giyiyor, sonra üstünü değiştiriyordu. Gerçi son zamanlarda koku testinin çıtası fena hâlde yükselmişti. Esther bu tişörtleri Roma'daki bir butikten aldırmıştı. Şimdi raftaki diğer tişörtlerin sıradan bir günün parçası olduğunu düşünmek eğlenceliydi. O tişörtü, motosikletin üzerinde erkek arkadaşının kollarını beline sardığı İtalyan bir kız giyiyordu. Hadi saçları da Audrey Hepburn gibi olsun. Sonuçta hayal kuruyordu. Roma'ya dair hayaller, Audrey Hepburn saçlarını hak ediyordu. Kesin olan

bir şey vardı: O kızın giydiği tişört, satın alındığında aynı rafta olabilirdi ama küllerin kararttığı, nehir sularının sertleştirdiği, güneşin soldurduğu, terin lekelediği Karou'nun tişörtüne benzemenin yakınından bile geçemezdi.

"Peki," dedi çayını bitirip yolda yemek üzere ekmeğini Carnassial'dan alırken. "Astrae'de neler oluyor?"

Carnassial anlattı. Sabah havası çok tatlıydı, henüz uyanan kampta kahkahalar duyulabiliyordu. Çocuk kahkahaları da vardı, çünkü savaştan kaçanlar onları bulmaya başlamıştı. Arazinin şafağın şerbet ışığıyla yıkandığı günün bu saatlerinde, uzaktaki tepelerin renksiz ve ölü olduğu sanılabilirdi. Karou, Ellai Tapınağı'nın kararmış harabesinin olduğu yamacı görebiliyordu ama tapınağın kendisini görmesi mümkün değildi.

Yasri'nin buhurdanlığını almak için oraya gitmişti. Tatlı geceler geçirdiği o bir ayın hatıralarına hazırlanarak yalnız gitmişti ama eski tapmaktan artık eser kalmamıştı. Ağıt ormanı Thiago on sekiz yıl önce meşalesiyle ateşe verdikten sonra yeniden canlanmış olsa da geçen yıl yeniden yanmıştı. Kadim ağaçların gölgeleri yitip gitmişti, geçmişteki bir aylık aşkın fonunu oluşturan yılan-kuşların *hiş-hiş* sesleri sonsuza kadar kaybolmuştu.

Eh, belki sonsuza kadar değildi. O zamandan bu yana bir sürü yeni bölüm yazılmıştı, daha da yazılacaktı ve Karou her şeye rağmen, Dominyon kampında Akiva'yla hayal ettiği sıkıcılık olsa bile, yeni bölümlerin hiç de sıkıcı olmayacağına inanıyordu. Kaderin boynuna sarılan genç ve cesur bir kraliçe varken, oralarda bir yerlerde *nithilam* denen yaratıklar varlıklarını sürdürürken, sıkıcılık imkânsızdı.

Karou'yla Carnassial, harabeyi kampın görüş açısından gizleyen tepeyi tırmandı. Şimdi harabe gözlerinin önünde

uzanıyordu. Karou'nun aylar önce Dünya'dan uçup geldiğinde karşılaştığı ıssız yerden eser kalmamıştı. O zaman duyularını okşayacak hiçbir ruh hissedemediğinden umutsuzluğa kapılmıştı. Kafesin demir parmaklıkları, ölü bir devin kemikleri gibi hâlâ öylece yerde yatıyordu ama şimdi aşağıda birileri hareket hâlindeydi. Çok bacaklı, boynuzlu boğa yaratıklar, rampalardan kara kalenin kulelerine siyah taş bloklarını çekiştiriyordu. Bütün bunların altında güzelliğin saklı olduğunu Karou çok iyi biliyordu. Brimstone'un katedrali, dünyanın mucizelerinden biriydi. O ve Savaş Lordu bin yıl önce şehirlerini buraya kurmaya karar vermişti.

Şimdiyse toplu bir mezardı ama yenilginin ardından Loramendi halkının ne yaptığını öğrendiği andan itibaren Karou burayı bir mezarlık olarak görmüyordu. Brimstone ve Savaş Lordu, burayı bir rüyanın saklandığı bir buhurdanlık olarak kullanmıştı.

Günlerce buraya gelmiş, kazıya yardım etmişti, fakat daha çok ruhları hissedebilmek için bütün duyularını açarak araziyi dolaşmış, ayaklarının altındaki her çatlağı denemişti. Başka kimse ruhları hissedemiyordu. Eh, şimdiye kadar o da bir şey hissetmemişti ama hissedecekti. Sonra her birini toplayacak, bir tanesinin bile parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin vermeyecekti. Peki sonra?

Sonra.

Karou derin bir iç çekip yukarı baktı. Gökyüzü bugün masmavi olacaktı. Kimeralar ve melekler, omuz omuza çalışıyorlardı. Güneyde Loramendi'nin yeniden inşa edildiği duyuldukça daha çok göçmen geliyordu. Yakında kuzeyde özgür kalan ve çoğu orada doğup büyüyen köleler de gelecekti. Astrae'de de Kimeralar ve melekler birlikte çalışıyor, kastan

ziyade beyin çalıştırıyorlardı. İmparatorluğu yeniden kuruyorlardı. Büyük işti. Ve dünyanın uzak bir köşesinde, yemyeşil yüzlerce adanın bir deniz yılanı gibi sıralandığı denizlerde, ateş gözlü halk tatlı bir mevsime hazırlanıyordu.

Karou, onların bunu hak ettiğini düşünüyordu. Artık hayatlarını neye adadıklarını, Eretz'i korumak adına hayatlarını bağı sağlam tutmak için feda ettiklerini biliyordu. Neden rüya mevsimi dediklerini bilmiyordu ama gözlerini yumduğunda, rüyasındaki o altın kürede Akiva'yla buluşacağını hayal ediyordu.

Haftalar aylara dönüşürken Akiva sürekli denemişti, ama mesajlarının Karou'nun zihnine ulaştığından emin olamıyordu. Nightingale, çok uzaklara mesaj gönderebilmenin yıllara dayanan deneyim gerektirdiğini söylüyordu. Bazı mesajları Akiva adına gönderiyordu ama mesajı kelimelere dönüştürmek çok zordu. Akiva duygularını göndermek istiyordu, kelimeler gibi duyguları da göndermek için telestezi ustası olmak gerekiyordu ve bu duyguları ancak o gönderebilirdi.

Uzak Adalar, ekvatora yayılmıştı, o yüzden yıl boyunca her akşam güneş erken batıyordu. Akiva, Karou'ya mesaj göndermek için hep bu saatleri seçiyordu. Dünyanın öbür ucunda muhtemelen şafak vakti oluyordu ve Akiva, kendisi yapamasa da bir şekilde onu uyandırdığı fikrinden hoşlanıyordu.

Bir gün.

"Seni burada bulacağımı biliyordum."

Akiva döndü. Yalnız kalmak için çoğu akşam yaptığı gibi adanın en yüksek tepesindeki tapınağa gelmişti. Yüz otuz dört gündür geliyordu ama sonsuz ateşi körükleyen bilge yaşlılar dışında burada kimseyle karşılaşmamıştı. Alevler tanrı yıldız-

larına adanmıştı ve yaşlılar tanrılarının var olmadığı fikrini kesinlikle reddediyordu. Scarab da konuyu uzatmadığı için ateş yanmaya devam ediyordu.

Ama arkasındaki kız kardeşi Melliel'di. Onu buraya gelirken bir hapishane hücresinde bulmuştu. O ve ekibi, Joram'ın ayrı hücrelerde tutulan askerleri ve elçileri gibi o gün özgür kalmışlardı. Hepsine gitme ya da kalma seçeneği sunulmuştu ve dönecek bir aileleri olmayan Piçler, en azından şimdilik kalmaya karar vermişlerdi.

Aralarında en genç olan Yav da dâhil olmak üzere bazıları, yakında sona erecek rüya mevsimine ve Stelyalı soyunu mavi gözlerle tanıştırmaya çok hevesliydi. Melliel'e göre kalma nedeni *nithilam* meselesiydi. Savaşı bekliyordu. Ama Akiva, onun her geçen gün biraz daha az savaşçı göründüğünün farkındaydı. Kız kardeşi kılıç sallamaktan çok şarkı söyler olmuştu. Melliel'in her zaman çok güzel bir sesi vardı ve aksanı Stelyalılarınki gibi yumuşamıştı. Şimdi Meliz'le ilgili büyülü eski şarkıları öğreniyordu.

Akiva onu selamladı ama neden geldiğini sormadı. Bir saat sonra akşam yemeğinde birbirlerini zaten göreceklerdi, o yüzden Akiva, onun özel olarak konuşmak istediğini anlayabiliyordu. Gerçi Melliel bir şey söylemek istiyorsa da doğrudan konuya girmedi.

"Hangisi?" diye sordu, yanında durup gözlerini manzaraya dikerek. Havanın açık olduğu günlerde burada dururken, yaklaşık iki yüz ada görülebiliyordu. Yüzde doksanında ya kimse yaşamıyordu ya da nüfus tek tüktü. Akiva bu adalardan birini kendine seçmişti. Dile getirmese de aslında Karou ve ikisi içindi. Güneşin battığı yöndeki adaları işaret etti.

"Şu kaplumbağaya benzeyen küçük ada," dedi. Melliel, hangisi olduğunu anlamış gibi bir nida salsa da Akiva onun doğru adayı gördüğünden pek emin değildi. Seçtiği ada, kadim lavların oluşturduğu keskin hatlı adalardan ya da muhteşem gizli gölleriyle volkanik bacalardan biri değildi.

"İçme suyu var mı?" diye sordu Melliel.

Akiva, "Yağmur yağdığında," dediğinde kardeşi güldü. Bu mevsimde gök delinmiş gibi yağmur yağıyordu. Her birkaç saatte bir, kuzeyde hiç görmedikleri şekilde bulutlar yüklerini boşaltıyor, kısa bir kasırganın ardından yok oluyordu. Zirvelerden akan şelaleler coşuyor, dakikalar içinde maviden kahverengiye dönüyor, sonra yine aynı hızla eski hâlinde akıyordu. Ağır hava ve alçaktan yavaşça süzülen bulutlar yine yağmura gebeydi. Akiva'nın karşılaştığı en ürkütücü şey, bulutların denize vuran gölgesiydi. Deniz yaratıklarına o kadar benziyorlardı ki başta öyle olmadığına bir türlü inanamamıştı ve bu konuda hâlâ onunla dalga geçiyorlardı.

"Bak bir çatalkuyruklu!" diye bağırırdı Eidolon, adanın yarısından daha büyük gibi görünen bulut gölgesini işaret ederek. Sonra böylesi büyük bir balina fikrine kahkahalarla gülerdi.

Akiva'nın aklına ise daha çok *nithilam* geliyordu. Zaten aklından hiç çıkaramıyordu.

"Peki ev?" diye sordu Melliel.

Akiva ona yan yan baktı. "Ev demeye bin şahit ister."

Yine de fena sayılmazdı. Akiva'nın akıl sağlığını umut koruyor, günlerce sadece büyünün değil, aynı zamanda ruh, zihin ve hayatın kökleri olan *anima* adındaki "enerji bağları" üzerine temel dersleri alırken Karou'yu düşünerek çalışıyordu. Kendi kendinin ustası olup *sirithar* konusundaki korkunç

yeteneğine hâkim olduğu gün, istediği yere gitmekte özgürdü. Gerçi buraya gelip boş zamanlarında kendini neyle meşgul ettiğini görmek istese bile, Karou'nun gelmeden önce yapması gereken bir sürü işi vardı. Hâliyle, gelmesi neredeyse hayaldi. En azından Ziri, Liraz, Zuzana ve Mik'in onun yanında olduğunu bilmek Akiva'yı teselli ediyordu. Arkadaşları ona iyi bakardı. Tabii bir de Karou'ya diriltme sırasında daha az acı çekeceği bir yöntem öğretme sözü veren Carnassial vardı.

Yine de Stelyalı büyülerini öğrenirken Karou düşüncesi bazı günler işkenceye dönüşebiliyordu.

"Ama iyileştiriliyor, öyle değil mi?" diye sordu Melliel.

Akiva omuz silkti. Ona evin hazır olduğunu söylemek istemiyordu. Her sabah Piç kardeşleriyle paylaştığı binada her sabah uyandığında, gözlerini açmadan bir süre daha öylece yatıyor, uyanmak istediği sabahları hayal ediyordu.

"Evin bir ihtiyacı var mı? Sylph, bana harika bir çaydanlık verdi. Hâlâ kullanmadım. İstersen verebilirim."

Basit bir öneriydi ama Akiva'nın Melliel'e kuşku dolu bir bakış fırlatmasına neden oldu. Çaydanlık bir yana dursun, bir sürü şey eksikti, ama Melliel'in bunu nasıl bildiğini kestiremiyordu. "Tamam, teşekkürler," dedi, nazik olmaya çalışarak. Melliel'in önerisi her ne kadar nazik bir öneri olsa da aynı zamanda haneye tecavüz gibiydi. Buraya geldiğinden beri Akiva'nın hayatı çoğunlukla açık bir kitap gibiydi. Yaptığı şeyler, eğitimi, gelişimi, hatta ruh hâlleri bile sohbetlerin bir parçası hâline gelmişti. Çoğunlukla Nightingale olmak üzere bir büyücü sürekli *animasıyla* temas hâlindeydi, nabzını ölçer gibi gelişimi gözlemliyorlardı. Büyükannesi, kimsenin aklından geçenleri okumadığını söylemişti ve Akiva öyle olduğunu umuyordu. Aynı zamanda bütün tecrübesizliğiyle gönderme-

ye çalıştığı mesajların, bir konfeti yağmuru gibi Stelyalıların zihinlerine gitmemesi için içinden dualar ediyordu.

Çünkü bu çok utanç verici olurdu.

Stelyalıların toplu yaşam alışkanlıklarına rağmen, düşüncelerini kendine saklamak istiyordu. Adadan, evden, umutlarından hiç bahsetmezdi. Oysa herkes her şeyi biliyordu. Adaya kimseyi de götürmemişti. Karou ilk olacaktı. Bir gün. Bir dua gibiydi: *Bir gün.*

"Güzel," dedi Melliel. Akiva, buraya söylemeye geldiği şeyi söyleyip söylemeyeceğini merak ederek bir süre bekledi, ama kardeşi sessizdi. Hatta bakışlarında neredeyse şefkat vardı. Sonunda, "Yemekte görüşürüz," dedikten sonra vedalaşmak için koluna dokundu. Garip bir durumdu ama Akiva, Karou'ya mesaj göndermeye odaklandı. Tepeden inip akşam yemeği için meleklerle birlikte kaldığı binaya girdiğinde, saz çatının altında onu daha büyük bir tuhaflık bekliyordu.

Önce çaydanlığı görünce, geri kalanının da hediye olduğunu anladı. Basamakları tırmanıp daha bir saat önce orada olmayan eşyalara baktı. İşlemeli bir tabure, bir çift pirinç lamba, ada meyveleriyle doldurulmuş, cilalı ahşaptan büyükçe bir kap... Düzgün bir şekilde katlanmış şeffaf beyaz giysiler, kilden bir sürahi, bir ayna. Arkasında kanat seslerini duyduğunda Akiva şaşkınlıkla eşyaları izliyordu. Dönüp baktığında büyükannesini gördü. Yaşlı kadının elinde bir paket vardı.

"Sen de mi?" diye sordu Akiva, neredeyse suçlarcasına.

Kadın gülümsediğinde, gözlerindeki şefkat Melliel'inkiyle aynıydı. *Bu kadınlar ne iş çeviriyordu?* Nightingale basamakları tırmanıp hediyeyi uzattı. "Belki de hediyeleri adalılar şahsen vermeliydi," dedi.

Bir an için Akiva ona bakakaldı. Kavramakta zorlanmasının nedeni, tıpkı tekinsiz büyü yeteneği gibi umutlarını da dizginlemeye çalışmasıydı. Sonra büyükannesini anladığını düşündüğünde, tek bir kelime bile etmedi. Zihninden gönderdiği mesaj neredeyse bir çığlıktı. Soru karşısında kadın irkilerek gözlerini kırpıştırdı, sonra bir kahkaha attı.

"Eh," dedi. "Sanırım telestezide bayağı bir yol aldın."

"Nightingale," dedi Akiva. Sesi panikle fısıltı hâlinde çıkmıştı.

Ve kadın başını salladı. Gülümsedi. Akiva'nın zihnine, gökteki şekilleri gönderdi. Bir Fırtına Avcısı. Bir Kirinli. Yarım düzine melek ve onlarla eşit sayıda Kimeralar. Ve yanlarında uçmadığı hâlde havada kayarcasına süzülen biri daha vardı. Mavi saçları alaca karanlıkta savruluyordu.

Akiva, daha sonra, sırf heyecandan kazara *sirithar*'ı çekmesi ihtimaline karşı haberi vermek üzere Nightingale'in şahsen geldiğini düşünecekti. Öyle bir şey olmadı. Kendi *animasının* bağlarını elinde tutmayı öğreniyordu ve şimdi de başarılı olmuştu. Loramendi'de yıllar önce, Madrigal elinden tutup sadece geceleri yaşanan aşk dolu yeni bir hayata götürdüğünde olduğu gibi yüreğinde havai fişekleri patlıyordu.

Şimdi de gece olmak üzereydi ve Akiva, hiç beklemediği bir huzurla aşkın rüyasına teslim olacaktı.

Yaklaştıklarını haber veren Carnassial'di ama geri kalan her şeyi kadınlar ayarladı. Piçler'den Yav ve Stivan, Stelyalılardan Reave ve Wraith, hazırlıklar sırasında Akiva'yı uzaklaştırmanın acımasızca olduğunu söyleyerek itiraz etmişlerse de kadınlar onlara kulak asmadı. Scarab'ın yamaçtaki sade sarayının terasında toplanıp beklediler. Artık gece çökmüştü,

acımasız yağmur fırtınalarından biri yine başlamıştı, o yüzden her şeyden önce gördükleri kanatların ışıltısı oldu.

Tantanalı bir karşılama olmadı. Erkekler, buğday kabuğu gibi bir kenarda bırakıldı. Carnassial ve Reave, uzunca bir süre bakıştılar. Sonra Mik, Ziri, Virko, Rath, Ixander ve yağmur fırtınasına inanamıyormuş gibi gözleri kocaman olmuş birkaç Piç'i içeri soktular.

Bu arada Scarab, Eliza ve Nightingale önden yol göstererek Karou, Zuzana, Liraz, Issa ve Yaşayan Gölgeleri sarayın odalarından geçirip mis gibi kokuların buharlara karıştığı saray hamamına götürdü. Hepsi bunun olabilecek en güzel karşılama olduğu konusunda hemfikirdi.

Eh, biri hariç. Sarayın terasına kondukları sırada ve içeri sokulurken Karou'nun gözleri Akiva'yı aramıştı, ama onu görememişti. Nightingale elini sıkıp gülümsediğinde, içi biraz olsun rahatlasa da Akiva'yı görüp aralarındaki bağın kopmadığından emin olana kadar içi tam olarak rahatlamayacaktı.

Karou buna inanıyordu. Aralarındaki bağ kopmamıştı. Her sabah, sanki onunla uyumuş gibi bağlarının hâlâ sapasağlam olduğuna kesin bir inançla uyanıyordu.

"Nasıl oldu da gelebildiniz?" diye sordu Scarab, hepsi kıyafetlerinden soyunup köpüklü suya girdiğinde. Ellerindeki kil kupalarda tuhaf bir likör vardı. Havuzun katlanılmaz sıcağına rağmen, likörün serinletici özelliği inanılmazdı. "İşleriniz bitti mi?"

Karou, yanıtın Issa'dan gelmesine seviniyordu. Şu anda hoş sohbet havasında değildi.

Akiva nerede?

"Ruhları topladık," dedi Issa. "Hepsi güvende. Ama kış, beklenenden daha zorlu geçiyor ve her geçen gün yeni göç-

menler aramıza katılıyor. O yüzden diriltme işlemini başlatmak için havanın biraz daha ısındığı mevsimi beklemeye karar verdik."

Buz ve kül çamurundan ibaret gri bir mevsimde aç biilaç soğuktan korunmak için birbirlerine sarılmak yerine, Loramendi ölülerini geri getirmek için daha insaflı bir mevsim beklediklerini söylemenin en kibar yolu buydu. Ne yeterince yiyecek vardı ne de insanların başlarını sokabilecekleri yeterince barınak. Brimstone ve Savaş Lordu, toprağın altına inen upuzun spiral merdiveni parçalayıp insanları yer altına hapsederken, bunun olabileceğini düşünememişlerdi. Yukarıdakiler, diğerlerinin daha iyi bir hayata gelmelerini istiyordu.

O gün henüz gelmemişti.

Karou, doğru kararı verdiklerini biliyordu ama asıl yapmak istediği şey için özgür kalacağı için diğerleri kararı tartışırken sesini çıkarmamıştı. Bir sürü beden canlanmayı beklerken, dünyanın öbür ucundaki tek bir kişiyi görmek istemesi, kendine bile bencilce geliyordu.

Ondaki sıkıntıyı sezmiş gibi Scarab, "Cesur bir karar," dedi. "Eminim kolay verilmemiştir. Ama her şey yoluna girer. Şehirler yeniden inşa edilir. Kas gücüne, iradeye ve zamana bakar."

"Bir de zamanın niceliğine," dedi Nightingale. "Ne kadar kalacaksınız?"

"Çoğumuz birkaç hafta kalacağız," diyen Liraz, Karou'ya sert bir bakış fırlattı, "Ama Karou'nun bahara kadar burada kalıp kalmayacağına henüz karar verilmedi."

Karou'nun en büyük sıkıntısı buydu. Bütün kışı Akiva'yla burada geçirmek istese de diğerlerinin yaşayacağı zorlu şartla-

rı düşünmekten kendini alamıyordu. *Çetin zamanlarda,* diye düşünüyordu, *çetin olanlar tatile çıkmaz.*

"*Anima*'nın sağlığı, halkın için çok önemli," dedi Scarab. "Bunu asla unutma. Dinlenip iyileşmen gerekir."

Nightingale ekledi. "Acıyla birlikte üzüntü de gücü düşürür."

"Mutlulukta *anima* coşar," derken, Eliza kendinden emin görünüyordu.

Kadınlar konuşurken Issa, *Ben sana söylemiştim,* dercesine başını sallıyordu. Aynı şeyleri neredeyse kelimesi kelimesine o da söylemişti. "Bedenen ve ruhen iyi olmak, senin en önemli görevin, tatlı kızım," diyordu şimdi de.

Mutluluğun bir yere gitmesi gerekiyor, diye hatırladı Karou. Sonra derin bir iç çekerek suya gömüldü. Bazen kadere razı olmak zordu, ama bu onlardan biri değildi. "Eh, peki," dedi yapmacık bir rahatlamayla. "Öyleyse öyledir."

Banyodan sonra Karou havuzdan çıkarken hem bedenen hem de ruhen arınmış hissediyordu. Bu ilginç kadınlar grubuyla birlikte olmak güzeldi. En ölümcül Kimeralar, en tehlikeli meleklerle bir aradaydı. Aldatıcı bir şekilde hayranlık uyandıran insan formundaki yırtıcı melek "*nik-nik*" Naja, hayal bile edilemeyecek güçlere sahip ateş gözlü Stelyalılar ve bütün soruların cevabı, kilidin anahtarı Eliza... Üstelik çok da kafa bir kızdı.

Karou'nun saçlarını tarayıp ıslak hâlde sarmaşıklara sararak çıplak sırtından aşağı saldılar. Stelyalı tarzında ipekten çok hafif bir elbiseyi üstüne tuttular. "Beyaz sana yakışmıyor," diyen Scarab, elbiseyi bir kenara fırlattı. "Hayalete benziyorsun." Bunun yerine gece kadar lacivert kumaşın üstünde takımyıldızları gibi parlayan minik kristallerin olduğu başka

bir elbiseyi çıkardığında Karou güldü. Sonra elbiseyi su gibi okşadı.

"Ne var?" diye sordu Zuzana.

"Hiç," diyen Karou, elbiseyi giydirmelerine izin verdi. Bir omuzda toplanan bir tür sariydi, kolları açıkta kalıyordu. Şu anda elinde bir kâse şeker olsa üstüne sürerdi. Başka bir ilk gecenin anıları beynine üşüşüyordu. Elbise, Savaş Lordu'nun balosunda giydiği elbiseye çok benziyordu. Akiva onu bulmaya gelmişti.

"Elbiselerini saklayalım mı?" diye sordu Eliza, çenesiyle ayağının dibindeki yığını işaret ederek.

"Yakabilirsiniz," dedi Karou. "Ah, bir saniye." Pantolonunun cebine uzanıp aylardır yanında taşıdığı lades kemiğini aldı. "Tamam," dedi sonra. "*Artık* yakabilirsiniz."

Dışarı çıkarlarken, kendini bir gelin gibi hissediyordu. Yağmur durmuştu ama gece hâlâ damlaların hatırasıyla canlıydı. Yoğun siste bal kokulu hava neredeyse balmumu hissi yaratıyordu.

Ve Akiva karşısındaydı.

Sırılsıklamdı. Bedeninde buharlaşan yağmur etrafında bir hale oluşturuyordu. Beklerken gözleri sabırsız alevlerle parlıyordu. Elleri titriyordu, çenesini sıkmıştı, ama Karou'yu gördüğü anda donakaldı.

Zaman bir kez daha tökezlemişti. En azından öyle hissettiriyordu. Birbirlerine dokunmadıkları o işgalci saniyelere artık katlanması gerekmeyecekti. Şimdiye kadar milyonlarca saniye birbirlerine dokunamamışlardı ve şu son saniyeleri boşa geçirmenin hiçbir anlamı yoktu.

Birbirlerine uçtular. Havada dönerek yükselirlerken zamanın önemi kalmamıştı. Gökyüzü onları sardı, pişmanlıklarını

ve bir dönemin sonu için akan gözyaşlarını saklamak isteyen aylar, bulutların ardına gizlendi.

Dudaklar, nefesler, kanatlar ve dans. Şükran, rahatlama ve açlık. Ve kahkahalar. Tadına bakılan, solunan kahkahalar. Hiçbir noktası kaçırılmadan öpücüklere boğulan yüzler. Islanan kirpikler, tuzlu dudaklar. Sonunda *dudaklar*. Evrenin merkezi kadar sıcak, bir o kadar yumuşak dudaklar. Sadece *evet* kelimesini kabul eden bedenler birleşirken karşılıklı atan kalpler...

Aynen böyleydi. Karou'yla Akiva, bir daha bırakmamak üzere birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı.

Mutlu son olmasa da onca başarısız başlangıcın ardından orta karar bir mutluluktu. Hikâyeleri kısa olmayacaktı. Aşkları yazılacaktı, bazıları şiir, bazıları şarkı olacaktı. Yazılanlar, henüz inşa edilmemiş şehir kütüphanelerini dolduracaktı. Ve Karou'nun dileğine rağmen, hiçbiri sıkıcı olmayacaktı.

Bu geceden sonra Karou milyonlarca kere, sıkıcı bir aşk yaşamadığına şükür edecekti.

El ele süzülen bulutların içinden geçtiler. Karşılarında yüzlerce ada vardı. Sonra hilal şeklindeki kumsaldaki eve vardılar. Akiva, Melliel'e eve ev demek için bin şahit gerektiğini söylerken haklıydı. Hayallerinde, dünyayı dışarıda bırakabilecekleri bir kapı olmuştu hep, oysa bu evin kapısı bile yoktu. O yüzden, sonsuz yıldızları ve uçsuz bucaksız deniziyle dünya evin bir uzantısı olacaktı.

Küçük bir barınaktı. Bir kayanın dibine sığınmıştı, çatısı sazdan, yerler yumuşak kumdandı. Duvar yerine ki yanında sarmaşıklar vardı. Akiva ancak bu kadarını yapabilmişti. Bir masayla sandalyeler de vardı. Eh, aslında dalgaların getirdiği kütüklerden ibaretti ama masanın üstü, kütüğün hak ettiğin-

den çok daha güzel bir örtüyle kaplıydı. Ve şimdi, masanın üzerinde meyvelerle dolu ahşap bir kapla harika bir çaydanlık duruyordu. Bir kutu çayla iki fincan da eksik değildi. Kancalarda asılı duran lambalarla şeffaf kumaş, denizdeki sis gibi dalgalanan üçüncü duvarı oluşturuyordu.

Nightingale'in hediyesi açılmış, en güzel yere yerleştirilmişti. Akiva, Karou'yu onun için yaptığı eve soktuğunda, hayali gerçekleşmişti bile. Bu hayallerdeki ev, öylesine mükemmeldi ki Karou nefes almayı unutmuştu.

Yatağın üzerinde, sadece onlara ait bir battaniye duruyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde battaniyenin üstünde, bacakları birbirlerine dolanmış hâlde yüz yüze yatarlarken, lades kemiğini aralarında tutuyorlardı.

Kemiğin iki bacağına parmaklarını dolayıp çektiler.

SON

Teşekkür

Bir son daha geldi. Hayatımın bu bölümünü kapatmak son derece tatmin edici, bir parça şaşırtıcı ve aynı zamanda inanılmaz hüzünle dolu. Bir üçleme tamamlandı! Hâlâ başım dönüyor. Hâlâ Razgut gelip *bana* bir portalın yerini gösterecekmiş gibi hissediyorum. Çünkü Eretz gerçek bir yer.

Ne yani? Bütün bunları uydurduğumu mu sandınız?

Teşekkür edilecek o kadar çok kişi var ki önce hangisinden başlayacağımı kestirebilmenin hiçbir yolu yok. Aşağıdaki harika insanlara minnet doluyum:

Okurlarım! *Duman ve Kemiğin Kızı* kitabımdan beri yol boyunca bana ve Karou'ya arkadaşlık eden bütün okurlarıma en derin teşekkürlerimi sunuyorum. Yanımda olduğunuz, heyecanla beklediğiniz için teşekkürler. Seri kitap okurları en iyileridir. Sonu gelmeyen eğlenceli hayran çalışmaları, espriler ve sıcak ilginiz en büyük teşekkürü hak ediyor.

İşte böyle! Umarım sevmişsinizdir.

Kitabı hayal ettiğim gibi bitirmem için zamanı ve mekânı bükme becerilerini gösterirken kitabın zamanında yayınlan-

masını sağlayan Little Brown ekibine ayrıca teşekkür ederim. Alvina Ling'in paha biçilmez yorumları ve hayati önem taşıyan heyecanı, benim için enerji kaynağı oldu. Bethany Strout, Lisa Moraleda, Melanie Chang, Faye Bi, Andrew Smith, Victoria Stapleton, Ann Dye, Nelli Kurtzman, Tina McIntyre, Adrian Palacious, Julia Costa, Amy Habayab, Kristin Dulaney, Nina Pombo, JaAnna Kremer, Andy Ball, Christine Ma, Rebecca Westall, Renee Gelman, Tracy Shaw ve Megan Tingley: Böylesine sıra dışı bir yayınevi yarattığınız için çok teşekkür ederim.

Ve paralel evrenlerde yaşama şansına sahip olduğum için, ikinci olarak Londra'daki müthiş yayınevi Hodder & Stoughton: Parlak fikirleriniz ve bütün kalbinizle bana inandığınız için teşekkürler. Özellikle Karou için ta en başından beri okyanusu ve kıtayı aşıp gelen Kate Howard'a özellikle teşekkür ederim. Bir yazarın ayaklarını yerden kesmeyi kesinlikle çok iyi biliyorsun! Jamie Hodder-Williams, Carolyn Mays, Lucy Hale, Katie Wickham, Naomi Berwin, Veronique Norton, Lucy Foley, Fleur Clarke, Catherine Worsley, Claudette Morris ve Linnet Mattey: Çok teşekkürler!

Temsilcim olmanın çok ötesindeki Jane Putch'a teşekkürden ötesini borçluyum! Sonuncusu da dâhil olmak üzere üçleme için beş çılgın yıl geçirdik ve sen olmasaydın yapamazdım. Yanma bile yaklaşamazdım. Geçmişe, şimdiye ve geleceğe. Şerefe!

Ve ailem. Öncelikle kız kardeşim, araştırmacı ve çıngıraklı yılan güreşçisi profesör doktor Emily Taylor: Bilimsel danışmanlığın ve imla düzeltmelerin için teşekkürler. Umarım Eliza'nın işini sonunda doğru yazmışımdır! (Dikkatli okurlar, *Duman ve Kemiğin Kızı* kitabımda Karou'dan diş satın alan

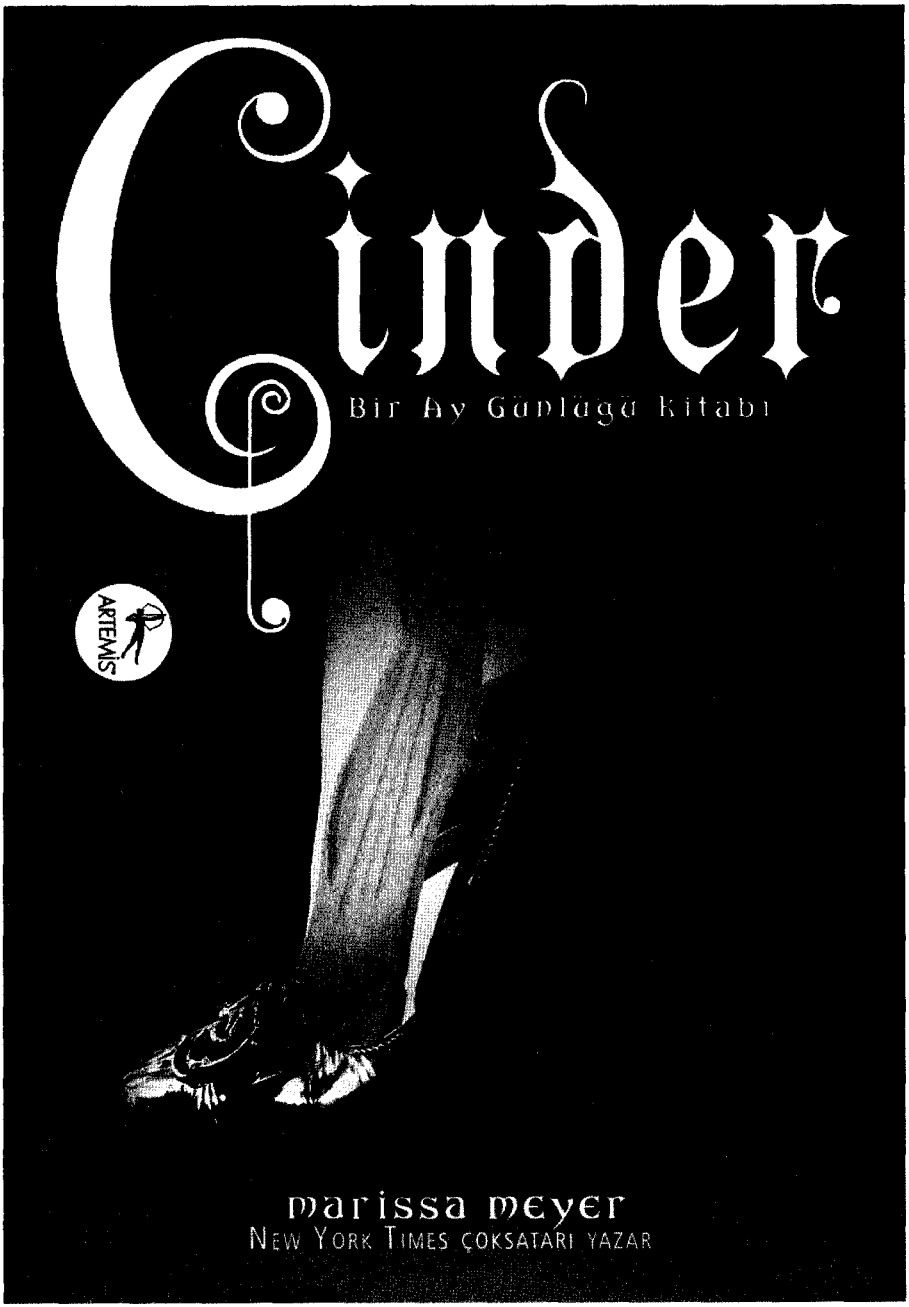
genç sarışın herpetologu hatırlayacaktır. O Emily'ydi.) Her şey ve daha fazlası için annemle babam Patti ve Jim Taylor, ayrıca kardeşim Alex'e de en özel teşekkürlerimi borçluyum.

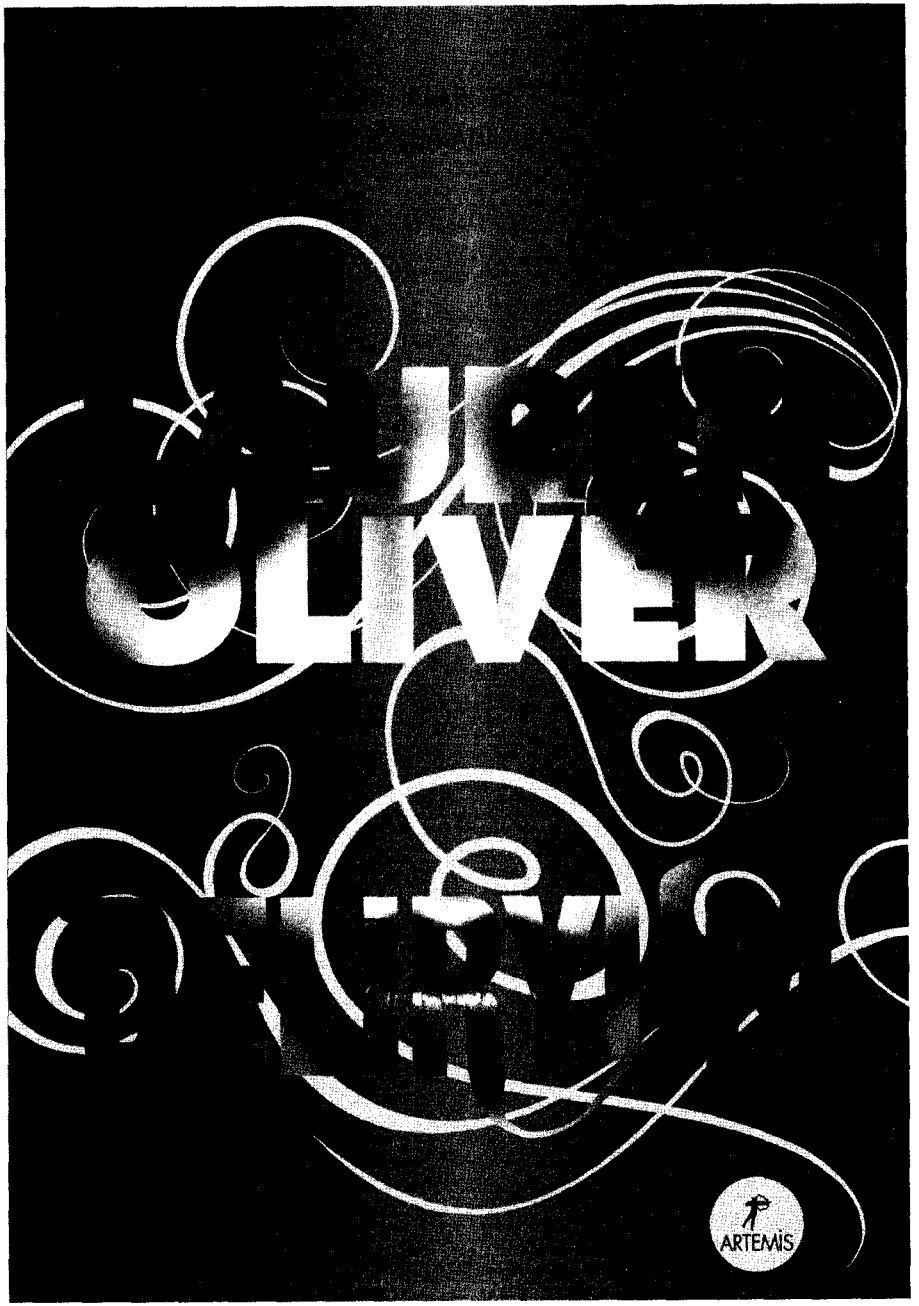
Kahramanca son dakika okumaları ve mantık kontrolü için Tone Almjhell'e teşekkürler.

Ve her şeyden çok, yıllar önce yazmaktan vazgeçtiğim bir anda beni yazmaya ikna eden ve o günden beri en büyük neşe kaynağım olan Jim. Seni tanıdığım için çok şanslıyım. Üç yüz yıl daha birlikte olalım!

Son olarak, çok daha uzun bir süre gebe kaldığım Karou'dan bir ay önce doğan ve hayatı boyunca onu tanıyan Clementine. Sen dünyadaki en tatlı minik süvarisin!

"DUMAN VE KEMİĞİN KIZI" SERİSİNİ SEVENLER İÇİN...

OLIVER
ARTEMIS

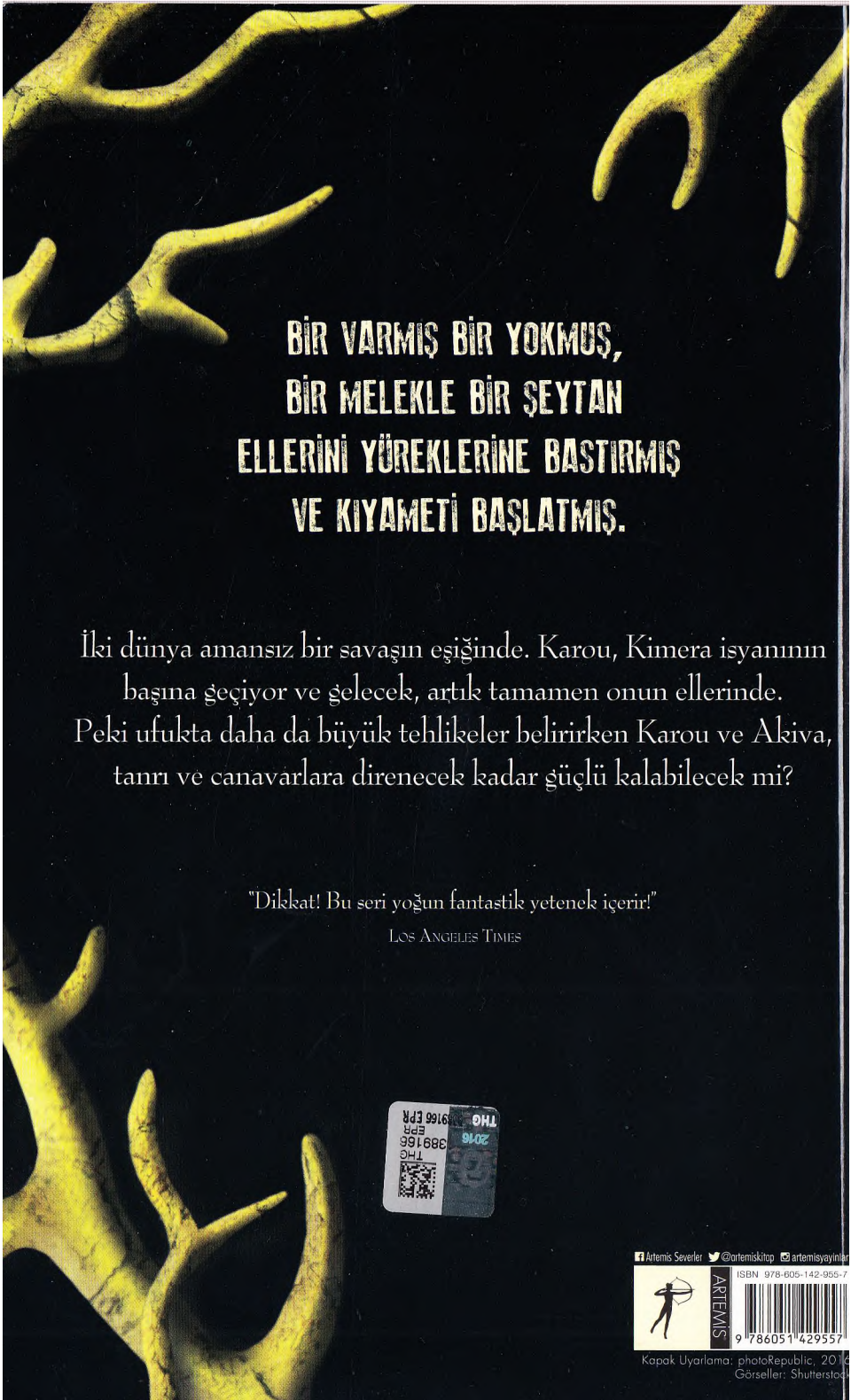

Yazar Foto: Ali Smith

LAINI TAYLOR

Blackbringer, *Silksinger* ve National Book Award finalisti *Lips Touch: Three Times* adlı kitaplardan oluşan "Dreamdark" serisi ile fantastik roman okurlarının ilgisini çekti. Ama asıl ününü "Duman ve Kemiğin Kızı" serisiyle yakaladı. Serinin ilk kitabı, 2011 yılında *Amazon* tarafından hazırlanan En İyi Gençlik Kitabı listesinde ilk sırada yer aldı. İkinci kitap *Kan ve Yıldız Işığı Günleri* de 2012 yılında aynı listenin üst sıralarındaydı.

Yazar, illüstratör eşi Jim di Bartolo ve kızları Clementine ile birlikte Portland, Oregon'da yaşıyor. Taylor'la ilgili daha detaylı bilgiye www.lainitaylor.com, "Duman ve Kemiğin Kızı" serisi ile ilgili daha detaylı bilgiye ise www.daughterofsmokeandbone.com adreslerinden ulaşabilirsiniz.

BİR VARMIŞ BİR YOKMUŞ,
BİR MELEKLE BİR ŞEYTAN
ELLERİNİ YÜREKLERİNE BASTIRMIŞ
VE KIYAMETİ BAŞLATMIŞ.

İki dünya amansız bir savaşın eşiğinde. Karou, Kimera isyanının başına geçiyor ve gelecek, artık tamamen onun ellerinde. Peki ufukta daha da büyük tehlikeler belirirken Karou ve Akiva, tanrı ve canavarlara direnecek kadar güçlü kalabilecek mi?

"Dikkat! Bu seri yoğun fantastik yetenek içerir!"
Los Angeles Times

389166 EPR THQ 2016

Artemis Severler @artemiskitap artemisyayinlari
ISBN 978-605-142-955-7
ARTEMİS
9 786051 429557
Kapak Uyarlama: photoRepublic, 2016
Görseller: Shutterstock